Trần Thanh Vân

Độc thủ phật tâm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Trần Thanh Vân

Vnthuquan.net, 2009

Độc thủ phật tâm

Mở đầu

Bữa yến thịt người

Mái hiên đối diện với một khu vườn hoa rậm rạp. Cách bố trí theo lối cổ, vừa thanh

đạm vừa u nhã, lắm vẽ nên thơ.

Dưới mái hiên bày một tiệc rượu. Một lão già mặt đỏ tuổi trạc năm mươi ngồi ở thủ

vị. Lão hé một nụ cười nham hiểm, đưa mắt nhìn ra vườn hoa, lối đi trãi đá trứng

ngỗng. Dường như lão đang đợi ai.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ trước xa sau gần tiến lại. Trên lối đi ngoài vườn hoa, một

chàng trai văn sĩ đứng tuổi xuất hiện. Người này khép nép tiến vào trong hiên nhìn

lão già mặt đỏ, kính cẩn thi lễ hỏi :

- Chẳng hay bảo chúa có việc chi ?

Lão già mặt đỏ đột nhiên thu miệng cười lại xòe tay ra bình tỉnh đáp :

- Mời nhà thầy ngồi xuống đây.

Văn sĩ trung niên khép nép nói :

- Tiểu nhân không dám.

Lão già mặt đỏ lại nói :

Thầy cứ ngồi xuống. Bữa nay ta có đôi lời muốn nói với nhà thầy.

Trước khi nói
chuyện ta hãy ngồi tiếp nhà thầy uống mấy chén đã.
Văn sĩ trung niên được kêu là nhà thầy khép nép ngồi xuống một bên, vẻ mặt chàng
rất đỗi băng khoăn lo lắng. Chàng đưa mắt nhìn xuống bên dưới đường như không
muốn chạm vào mục quang của lão già.
Lão già mặt đỏ lại nói :
- Mời nhà thầy cạn chén. Nhà thầy bất tất phải câu nệ. Đây là mấy món ăn tinh
khiết mà ta đã đặc biệt sai nhà bếp nấu nướng cho khéo. Những món ăn này vừa ngon
vừa thơm. Thầy cứ nếm xem sẽ biết.
Văn sĩ trung niên đứng dậy uống cạn chén rồi cầm hồ rót rượu. Mục quang chàng
vừa chạm vào mục quang đối phương, chàng vội nhìn ra chỗ khác, vẻ mặt lại càng
xao xuyến hơn.
Lão già ra chiều niềm nở tươi cười, ân cần mời mọc.
Rượu đã vài tuần, Văn sĩ trung niên trong lòng nóng nãy không nhịn được nữa cất
tiếng hỏi :
- Bảo chúa có điều chi dạy bảo xin chỉ thị cho hay.
Lão già mặt đỏ hỏi lại :
- Nhà thầy nhập môn bản bảo được năm năm rồi nhỉ ?
Văn sĩ trung niên ngập ngừng đáp :
- Dạ ! Đúng thế.

Lão già mặt đỏ lại hỏi :

- Nhà thầy không đúng họ Thẩm thì phải ?

Văn sĩ trung niên bất giác ngửng đầu lên, vẻ sợ hãi lộ ra khoé mắt. Người run lẩy
bẩy. Bây giờ nhìn rõ trên má Văn sĩ có một vết sẹo lớn bằng nửa bàn tay. Giả tỉ không
có vết sẹo mặt này thì thật là một chàng trai tuấn mỹ.

Nét mặt vẫn tươi cười lão già nói tiếp :

- Thượng Quan Hoành ! Bản bảo chúa khen cho tinh thần nhà thầy rất kiên nghị.

Nhà thầy đã thay mặt đổi tên nằm vùng trong bản bảo năm năm trời. Mãi đến đêm
qua nhà thầy có cuộc hội ngộ lén lút với phu nhân Chúc Diệm Hoa ngoài vườn hoa,
bản bảo chúa mới hiểu rõ đầu đuôi, chà !...

Văn sĩ trung niên vẻ mặt trước còn kinh hãi chuyển sang oán hận sâu cay. Vết sẹo
cũng đỏ bừng lên, chàng mở miệng toan nói lại thôi.

Lão già mặt đỏ bây giờ lộ vẻ ân hận nói tiếp :

- Thượng Quan Hoành ! Bản bảo chúa rất lấy làm thẹn với nhà thầy. Nhưng sự
thực đã thành sự thực, không còn cách nào vãn hồi được nữa...

Văn sĩ trung niên hai mắt chiếu ra những tia oán độc, nghiến răng hỏi :

- Chẳng lẽ bảo chúa lại không biết là Chúc Diệm Hoa đã kết hôn và mang thai...

Lão già mặt đỏ ngắt lời :

- Lúc bản bảo chúa phát giác ra thì đã chậm mất rồi. Vợ chồng nhà thầy tình trọng
nghĩa sâu, nên bản bảo chúa muốn cho hai người đoàn tụ vĩnh viễn không phải xa rời
để chuộc lại lỗi xưa. Sau nầy nhà thầy muốn tìm đến trả thù thì bản bảo chúa vui lòng
đón tiếp. Bây giờ nhà thầy có thể rời khỏi bản bảo.

Văn sĩ trung niên biến đổi sắc mặt mấy lần, sau chàng mới ngập ngừng thốt ra câu
hỏi :

- Thượng Quan Hoành này cảm ơn bảo chúa và xin hỏi nàng...

Lão già mặt đỏ ngắt lời :

- Y ở ngoài bảo chờ nhà thầy. Nhà thầy đi đi !

Văn sĩ trung niên chắp tay cáo từ trở gót đi ra. Chàng ra đến cổng trang, bất giác
ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Năm năm trời sống trong cảnh đau thương ai lại ngờ có ngày này. Nhưng...

Đột nhiên có tiếng gọi :

- Bát đệ !

Văn sĩ quay đầu nhìn lại. Trước mặt chàng là một võ sĩ trung niên người cao lớn
khỏe mạnh. Mắt gả lộ vẻ thê lương quái dị. Văn sĩ ngập ngừng :

- Đại ca ! Đại ca !...

Võ sĩ trung niên chặn lời :

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Hai người sóng vai đi trên đường lớn. Văn sĩ nói :

- Đại ca ! Tiểu đệ không kịp từ biệt đã ra đi. Xin đại ca lượng thứ cho.

Võ sĩ nói :

- Bát đệ ! Từ nay bát đệ liệu mà xa chạy cao bay, tìm nơi hẻo lánh để mà ẩn thân.

Văn sĩ nói :

- Đại ca ! Tiểu đệ cùng tiện nội phải sống trộm bấy lâu chỉ vì khối thịt đó...

Võ sĩ nói :

- Chuyện đó rồi sau sẽ tìm biện pháp. Bây giờ bát đệ phải mau đi ẩn mình để tránh

cái chết đã.

Văn sĩ sửng sốt hỏi :

- Tránh cái chết ư ?

Võ sĩ đáp :

- Ngu huynh vâng lệnh bảo chúa tiển chân bát đệ một quãng. Bát đệ có biết vụ này

thế nào không ?

Văn sĩ trung niên đột nhiên ngừng bước run lên hỏi :

- Phải chăng đại ca vâng lệnh bảo chúa đi giết tiểu đệ ?

Võ sĩ đáp :

- Chính là thế đó.

Văn sĩ hỏi lại :

- Sao đại ca còn chưa hạ thủ ?

Võ sĩ đáp :

- Bát đệ ! Nếu ngu huynh hạ thủ thì đã chẳng nói cho bát đệ hay.

Văn sĩ hỏi :

- Nếu đại ca tha tiểu đệ thì trở về phúc trình với lão thất phu đó thế

nào ?
Võ sĩ lại nói bằng một giọng cương quyết :
- Dĩ nhiên tiểu huynh phải xa chạy cao bay để thoát khỏi cái ổ đầy tội lỗi này. Bát
đệ bất tất phải quan tâm, tiểu huynh tự biết lo liệu lấy mình.
Văn sĩ trung niên như bị rắn cắn, giật nẩy mình lên cất giọng run run :
- Đại ca ! Nàng...
Võ sĩ da mặt co rúm lại. Hồi lâu gã nghiến răng nói :
- Bát đệ ! Ta nói thật cho bát đệ hay, có điều hiện giờ bát đệ phải nhẫn nại. Nàng
chết rồi. Vừa lúc bát đệ ngồi trên tiệc rượu thì thức nhắm là thịt nàng nấu lên đó...
Văn sĩ thét lên một tiếng, miệng hộc máu tươi, rồi chàng nôn oẹ lên một hồi. Hai
tay chàng nắm lấy tóc mà giật đứt cả một mảng da đầu, máu chảy đầy mặt. Người
chàng lảo đảo muốn té, tình trạng thê thảm khiến người nhìn thấy không khỏi rùn
mình. Bất giác chàng la lên như người điên :
- Hay lắm ! Hay lắm ! Ta cùng nàng đúng là từ nay được đoàn tụ. Ta... đã ăn thịt
nàng ha ha !...
Tiếng cười như điên khùng. Bóng người dần dần nhỏ đi. Sau chỉ còn một chấm đen
rồi mất hút...

Độc thủ phật tâm

Hồi 1
chàng cụt tay mê người quốc sắc

Non xa ngậm cười, khe rừng gợn sóng. Ngọn gió hiu hiu, vòm trời trong sáng. Thật
là một ngày tươi đẹp trong tiết trọng Xuân.
Trên đường quan lộ đi phủ Khai Phong. Năm người kỵ mã, lỏng buông tay khấu thả
ngựa từ từ dong ruổi.
Đi đầu là một chàng thư sinh mặt đẹp như ngọc, áo quần bảnh bao. Tuổi chàng trạc
độ hai mươi mốt hai mươi hai. Chàng thư sinh này đẹp thì đẹp thật, nhưng trên mí mắt
ẩn hiện quầng đen. Tay áo trái chàng phất phơ ai nhìn cũng rõ là chàng đã cụt mất
một cánh tay.
Người kỵ mã thứ hai là một lão già áo đen mặt mũi hồng hào như trái táo chín
mộng. Mày rậm mắt thô, vẻ người lẫm liệt, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.
Sau cùng là ba gã thiếu niên mặt mũi xinh tươi, ăn mặc ra kiểu thị đồng.
Lão già áo đen toét miệng cười cất giọng bô bô:
- Nhị công tử ! Xem chừng mặt trời lặn bọn mình mới vào đến thành Khai Phong.
Việc cầu thân đành phải đợi đến sáng mai...
Độc Tý Thư sinh lạnh lùng đáp:
- Kẻ làm con không dám trái lệnh phụ thân. Nhưng lòng ta không muốn đi cầu thân
chút nào.
Lão già áo đen không cười nữa, vẻ mặt nghiêm trang nói:
- Nhị công tử ! Nhà họ Tưởng ở phủ Khai Phong giầu có vào bậc nhất thiên hạ mà
Tưởng Ý Dân chỉ sinh hạ được một cô gái...
Độc Tý Thư sinh chặn lời :
- Phương tổng quản ! Nhà họ Tưởng giầu nhất thiên hạ chẳng can dự gì đến mình.
Tổng quản coi ta là người tàn tật thế này mà đi cầu hôn, nếu đối phương không ưng

thì thật là mất mặt.
Lão già áo đen ngập ngừng nói :
- Lão phu xem chừng không có lý nào thế được...
Độc Tý Thư sinh vẫn điềm nhiên hỏi lại :
- Sao tổng quản dám chắc vậy ?
Lão già áo đen đáp :
- Tưởng Ý Dân cùng tôn đại nhân là chỗ thâm giao. Mười năm trước ông ta đến
chơi, trầm trồ khen ngợi nhân phẩm của nhị công tử. Có thể nói là hôn sự đã quyết
định từ ngày ấy rồi, bây giờ chỉ còn việc theo đúng lễ số để thực hiện mà thôi...
Độc Tý Thư sinh ngắt lời :
- Nhưng mười năm trước ta đã thành tàn tật thế này đâu ?
Lão già áo đen nói :
- Cái đó có quan hệ gì ? Nhưng...
Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Ba con ngựa hồng từ phía trước
chầm chậm đi đến. Người đi đầu là một nữ lang áo hồng chừng mười bẩy mười tám
tuổi. Theo sau là hai thiếu nữ áo xanh ăn mặc ra vẻ thị tỳ.
Độc Tý Thư sinh đưa mắt nhìn ra, bất giác dừng cương. Thị tuyến chàng không tài
nào rời khỏi nữ lang áo hồng được nữa.
Nàng mắt hạnh mày liễu, miệng như ngọc dao, mũi như ngọc quỳnh. Thân hình
vừa phải. Lớn một chút thì béo quá, nhỏ một chút lại thành gầy. Sương in mặt tuyết
pha thân. Thật là một tấm dung nhan khuynh quốc.
Chỉ trong chớp mắt ba con ngựa đã tới gần trước mặt. Nữ lang áo hồng lộ vẻ tức
mình, nàng đảo mắt nhìn Độc Tý Thư sinh, nhíu cặp lông mày, bắt ngựa sang mé bên
vượt đi.
thị tỳ áo xanh đi sau cùng phì một tiếng miệng lẩm bẩm :
- Dòm người đâu lại có kiểu ấy ? Mắt long lên như kẻ cướp, đáng móc đi mới phải.
Thị vừa mắng thì người cũng vừa lướt qua. Một trong ba tên thị đồng bên này cũng
tức giận lẩm bẩm :

- Con tiện nhân này, cần phải cho thị một bài học mới được.
Độc Tý Thư sinh quay lại quát :
- Đừng nói nhảm !
Tên thị đồng vội cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.
Lão già áo đen đưa mắt nhìn Độc Tý Thư sinh đang đứng ngây người ra. Lão nói :
- Nhị công tử ! Chúng ta tiếp tục hành trình đi chứ !
Độc Tý Thư sinh hững hờ đáp :
- Việc cầu thân này ta bỏ quách đi.
Lão già áo đen sững sốt hỏi :
- Sao ? Nhị công tử ! Công tử... không đi cầu thân nữa ư ?
Độc Tý Thư sinh chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.
Lão già áo đen vội xuống ngựa hốt hoảng hỏi :
- Chẳng lẽ công tử coi là trò đùa ư ?
Độc Tý Thư sinh lạnh lùng đáp :
- Phương tổng quản ! Tổng quản đưa ba gã quay về đi thôi.
Lão già áo đen hỏi :
- Nhị công tử ! Bây giờ công tử bảo lão phu về trình chủ nhân thế nào được ?
Độc Tý Thư sinh đáp :
- Tổng quản cứ nói là ta bảo về, thế thôi !
Lão già áo đen trán toát mồ hôi, trợn mắt há miệng không thốt ra lời...
Nguyên Độc Tý Thư sinh vốn không ưng thuận kết thân với nhà họ Tưởng ở phủ
Khai Phong, nhưng chàng không thể trái lệnh phụ thân, đành phải miễn cưỡng lên
đường. Bây giờ hình ảnh nữ lang áo hồng kia đã in vào tâm khảm chàng, khiến chàng
phản kháng mạnh hơn. Chí nguyện của chàng là phải chính mình ưng thiếu nữ nào,
thì mới có thể kết bạn trăm năm được.
Từ thuở nhỏ, Độc Tý Thư sinh được cưng chiều và nuôi thành tính bướng bỉnh,
muốn làm gì cũng tự ý mình. Sở dĩ ý định phản kháng của chàng trở nên mãnh liệt vì
chàng chưa gặp tiểu thư nhà họ Tưởng lần nào, chẳng hiểu xấu đẹp ra sao. Còn nữ
lang áo hồng này đã xuất hiện trước mắt, chàng không muốn để sểnh mất.

Độc Tý Thư sinh dơ tay lên nói :
- Phương tổng quản ! Tổng quản về trình gia phụ là ta bỏ đi rồi.
Lão già áo đen tiến lại gần nắm lấy áo chàng khiếp sợ đáp :
- Nhị công tử ! Công tử không nên làm thế.
Ba gã thị đồng chỉ đứng thộn mặt ra không dám chõ miệng vào.
Độc Tý thư sinh trừng mắt hỏi :
- Phương tổng quản ! Tổng quản còn chưa biết tính nết ta hay sao ?
Cặp mắt chàng chiếu ra những tia hung dữ, khiến lão già áo đen bất giác buông tay
lùi lại.
Độc Tý thư sinh khẽ thúc hai vế vào bụng ngựa, rượt theo nữ lang áo hồng.
Lão già áo đen vừa hấp tấp nhẩy lên lưng ngựa, vừa quay lại bảo ba gã thị đồng :
- Chúng ta phải rượt theo công tử .
Bốn con ngựa lao mình vọt đi.
Nữ lang áo hồng không chạy nhanh lắm, mà Độc Tý thư sinh lại ruổi ngựa đuổi rất
gấp, chàng đuổi chẳng bao lâu đã kịp nàng.
Khi gần tới nơi, Độc Tý thư sinh giựt mạnh dây cương cho ngựa lao đi hơn trượng
rồi bắt ngựa quay lại đứng chắn đường.
Ba con ngựa hồng dừng lại. Hai ả thị tỳ xông lên. Một ả mày liễu dựng ngược, tức
giận lớn tiếng hỏi :
- Các hạ chắn đường làm chi vậy ?
Độc Tý thư sinh không thèm ngó đến thị nữ áo xanh, chàng nhìn nữ lang áo hồng,
ngồi trên lưng ngựa, nghiên mình thi lễ nói :
- Cô nương cho tại hạ biết quý danh để tiện xưng hô.
Nữ lang áo hồng mặt lạnh như tiền, vẫn ngậm miệng không trả lời.
thị nữ áo xanh lại quát hỏi :
- Tên cuồng đồ này ở đâu đến đây ? Sao ngươi dám vô lễ với tiểu thư ta ?
Độc Tý thư sinh ngó thị bằng con mắt lạnh lùng đáp :
- Ngươi đừng có hễ mở miệng là mắng người.
Thị tỳ xẵng giọng hỏi lại :
- Ta mắng ngươi thì đã sao ?
- Ngươi muốn chết phỏng ?
- Chính ngươi mới là kẻ muốn tìm cái chết.

thị nữ áo xanh nóng mặt, vung kiếm toan động thủ. Nữ lang áo hồng vội xua tay
ngăn lại, nàng đão cặp mắt rất xinh đẹp nhìn Độc Tý thư sinh hỏi :
- Các hạ có thái độ này là nghĩa làm sao ?
- Tại hạ...
Độc Tý thư sinh ấp úng nói được hai tiếng rồi không biết đáp thế nào nữa.
Nữ lang áo hồng lại hỏi :
- Các hạ định làm gì, sao không nói ra ?
Độc Tý thư sinh ngập ngừng :
- Tại hạ... Chỉ muốn thỉnh giáo phương danh của cô nương.
Nữ lang áo hồng lại hỏi bằng giọng lạnh lẽo hơn :
- Tất phải có nguyên nhân gì chứ ?
Độc Tý thư sinh hơi đỏ mặt lên rồi thản nhiên đáp :
- Tại hạ muốn giao kết với cô nương.
- Giao kết ư ? Hừ ! Chắc cát hạ coi lầm người mất rồi.
- Coi lầm người thế nào ? Cô nương nói thế là nghĩa làm sao ?
Nữ lang áo hồng dằn giọng :
- Bản cô nương không phải là phường liễu ngõ hoa tường.
Độc Tý thư sinh vội giải thích :
- Không phải thế. Cô nương hiểu lầm ý tại hạ. Thực tình tại hạ...
Nữ lang áo hồng chận lời :
- Các hạ tránh ra !
Nàng vừa nói vừa vung cây nhuyễn tiên dài tám thước phóng ra. Thế roi cực kỳ ghê
gớm.
Độc Tý thư sinh biến sắc, chàng vươn tay ra nhằm chụp lấy bóng roi. Cây nhuyễn tiên này là một thứ khí giới thuộc về ngoại môn. Nếu không có tuyệt
nghệ tương đương , quyết không dám sử dụng. Thế mà Độc Tý thư sinh dám vươn tay
không ra bắt, đủ tỏ thân thủ chàng cũng không phải tầm thường.
Nhưng bóng roi vọt ra nhanh như chớp, mới đến nửa chừng đã biến thế.
Đột nhiên đầu roi nhằm quất vào chân ngựa đối phương.
Độc Tý thư sinh chỉ có một tay, đã phóng chiêu bắt roi, dĩ nhiên chàng phải buông
cương ngựa ra. Bây giờ chàng muốn giục ngựa né tránh cũng không kịp nữa.
Véo một tiếng ! Chân ngựa bị roi quất trúng. Con vật dau quá nhẩy

chồm lên vọt về
phía trước.
Độc Tý thư sinh vươn tay ra nắm sểnh dây cương không kềm ngựa lại được. Chàng
đành phục xuống yên để mặc cho nó muốn chạy đi đâu thì đi.
Không hiểu ngựa chạy đã được bao nhiêu dặm đường, tính nó thuần lại. Độc Tý thư
sinh liền tuột người xuống ôm lấy cổ ngựa rồi toàn thân rớt xuống đất nắm chặc lấy
bờm con vật.
Chàng cuối xuống nhìn thấy đùi ngựa máu chảy đầm đìa, da thịt nứt ra dài hơn một
thước. Phát roi vừa rồi quả là ghê gớm !
Độc Tý thư sinh bật lên tiếng cười mỉa mai. Chàng lấy thuốc rịt cho ngựa. Hiển
nhiên nếu không để nó nghỉ một lúc thì chẳng tài nào dong ruổi được nữa.
Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi lấy những vật trọng yếu buộc trên lưng nó ra cất vào
bọc, đoạn chàng khẽ vỗ vào mông để cho nó muốn đi đâu thì đi.
Đây chính là tự chàng gây ra lầm lỗi, nhưng chàng cũng tức mình không thể bỏ qua
được.
Độc Tý thư sinh đảo mắt nhìn bốn phía thấy toàn là hoang dã, chàng không biết
mình ở chỗ nào. Dù chàng muốn chạy đi đón đường nữ lang cũng không phân biệt
được phương hướng. Chàng đứng ngẫn người ra một lúc rồi phỏng đoán phương
hướng mình vừa chạy tới, cứ nhắm phía đó mà chạy bừa để quay trở lại.
Độc Tý thư sinh chạy được một lúc, ngó thấy đường quan đạo ở ngay phía trước, lại
phấn khởi tinh thần.
Bất thình lình hai tiếng rú rùng rợn chói tai từ đằng xa vọng lại.
Độc Tý thư sinh chấn động tâm thần, bất giác chàng dừng bước lại. Hai tiếng rú thê
thảm dứt rồi im bặt, chẳng thấy tâm hơi gì nữa. Chàng băng mình chạy về phía rừng
rậm ở mé hữu.

Độc Tý thư sinh vừa vào khu rừng này, thì một thảm cảnh bỗng hiện ra trước mắt.
Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.
Nguyên hai ả thị nữ áo xanh chàng vừa gặp lúc nãy, cả người lẫn ngựa đều bị đánh
chết ở trong rừng. Người, ngựa đều bị ngũ quan ứa máu, xem chừng đã uổng mạng vì
một chưởng lực ghê gớm. Độc Tý thư sinh tự hỏi :
- Còn thiếu nữ áo hồng đâu rồi ?
Nghĩ tới thiếu nữ áo hồng, Độc Tý thư sinh không khỏi bàn hoàng. Tuy chàng chưa
quen biết nàng, mới ngẫu nhiên gặp nhau một lần, lại bị nàng đánh một roi trúng
ngựa, thế mà chàng rất quan tâm đến nàng. Mối tâm lý này, thật là kỳ diệu khôn
lường.
Bỗng một tràng cười the thé từ trong khu rừng gần đó nổi lên.
Độc Tý thư sinh không nghĩ ngợi gì nữa, nhẩy xổ về phía phát ra thanh âm.
Giửa rừng, bốn tên mặt mũi hung ác, mình mặc áo trắng, đang vây thiếu nữ áo
hồng.
Thiếu nữ áo hồng hoa dung thất sắc, tóc rối trâm nghiêng, miệng ứa máu tươi. Xem
chừng nàng đã trải qua một trận kịch chiến.
Một người áo trắng bật tiếng cười trầm trầm hỏi :
- Con nha đầu kia ! Ngươi đã chịu xưng ra chưa ?
Thiếu nữ áo hồng lớn tiếng hỏi lại :
- Xưng cái gì ?
Người áo trắng cười hì hì nói :
- Đừng giả vờ nữa. Thạch Phật chứ còn cái gì ?
Thiếu nữ áo hồng buông thõng :
- Ta không biết.
Người áo trắng dằn giọng hỏi :
- Ngươi tưởng nói vậy mà xong được ư ?
Thiếu nữ áo hồng nghiến răng đáp :
- Ta không biết thì bảo là không biết chứ sao !
Một người áo trắng khác lên tiếng :
- Phí lời với thị làm chi nữa ? Cứ đưa thị về cung là xong.
Gã áo trắng nói trước lại lên tiếng :

- Hừ ! Con nha đầu này ! Ngươi hãy theo bản sứ giả đi thôi !
Thiếu nữ áo hồng nghiến răng nói :
- Bọn ngươi đừng hòng bắt ta đi theo.
- Nhưng ngươi không tự chủ được đâu.
Gã vừa nói vừa vươn tay ra chụp thiếu nữ áo hồng. Thế chụp bí hiểm vô cùng.
Thiếu nữ áo hồng rung tay một cái. Cây nhuyễn tiên khác nào con linh xà vọt ra
nhằm chụp vào cổ tay đối phương, nhưng đầu roi đến giữa đường lại biến thế nhắm
điểm vào huyệt thất khảm.
Gã áo trắng vươn tay trái ra bắt ngọn roi, còn tay phải vẫn tiếp tục chụp tới.
Thiếu nữ áo hồng rung tay một cái, cây nhuyễn tiên co về, rồi lại vọt ra nhằm thẳng
huyệt khí hải đối phương đâm tới, đồng thời người nàng lạng đi nửa thước, vừa tránh
khỏi chiêu trảo hiểm ác của đối phương.
Gã áo trắng chụp sểnh mà ngọn roi đâm tới huyệt khí hải nhanh như chớp. Gã lại
thi triển thân pháp cực kỳ mau lẹ để tránh khỏi ngọn roi của đối phương. Lúc gã xoay
mình né tránh, đồng thời gã đánh ra một chưởng phản kích. Thế chưởng nặng như
non, uy thế cực kỳ mãnh liệt.
Thiếu nữ áo hồng bị hất lùi lại ba bốn bước. Người loạn choạng đứng không vững.
Mặt nàng lợt lạt.
Gã áo trắng khác thấy thiếu nữ áo hồng bị hất lùi lại, liền đưa tay ra chụp.
Một tiếng quát khủng khiếp vang lên, khiến cho bốn gã áo trắng đồng thời sửng
sốt.
Một chàng thư sinh cụt tay mặt đẹp như ngọc xuất hiện trong trường như ma quỷ
hiện hình.
Thiếu nữ áo hồng quay lại nhìn xem ai. Bốn mắt vừa chạm nhau, bất giác nàng lại
nghiến răng, nhưng Độc Tý thư sinh mỉm cười gật đầu.
Bốn gã áo trắng cặp mắt sáng quắc hung dữ đảo nhìn Độc Tý thư

sinh. Một tên
băng mình lại cất tiếng the thé hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi cũng đến nộp mạng đó ư ?
Độc Tý thư sinh mặt đầy sát khí hỏi lại :
- Phải chăng các ngươi là bốn vị sứ giả tàn ác ở Ngũ Lôi cung ?
Gã áo trắng cười khanh khách đáp :
- Chính thị, ta khen cho tiểu tử là người có kiến thức. Nhưng ngươi đã dính vào
công việc của bọn ta, thì đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.
Độc Tý thư sinh dằn giọng hỏi lại :
- Có thiệt thế không ?
- Ngươi tưởng ta nói đùa ư ?
Gã chưa dứt lời đã phóng tay ra chụp nhanh như chớp.
Độc Tý thư sinh buông tiếng cười lạt, rồi không né tránh cũng không đón đỡ.
Gã áo trắng vận thêm ba thành kình lực, nhằm chụp vào tay áo thùng thình bên trái
của Độc Tý thư sinh.
- Úi chao !
Tiếng rú chưa dứt, gã áo trắng lùi lại luôn mấy bước, người gã xiên đi hai vòng rồi
ngã lăn xuống đất chết không kịp ngáp.
Không ai hiểu gã áo trắng làm sao mà phải uổng mạng, vì chẳng ai nhìn thấy Độc
Tý thư sinh đã động thủ.
Thiếu nữ áo hồng lộ vẻ cực kỳ kinh hãi.
Ba gã áo trắng kia liến bao vây lại... Vẻ mặt chúng cực kỳ hung ác, tựa hồ ba con
thú dữ, chỉ muốn chộp lấy mồi mà cắn xé.
Độc Tý thư sinh vẻ mặt vẫn thản nhiên nói :
- Nếu ba người không muốn chết thì cút sớm đi là hơn.
Một gã áo trắng lớn tuổi hơn lớn tiếng quát :
- Thằng lõi con ! Mi đã dùng độc thủ gì để giết người.
Độc Tý thư sinh buông thõng :
- Ngươi có mắt thì hãy nhìn coi.
Gã áo trắng lại hỏi :
- Người là đệ tử môn phái nào ?
- Ngươi không đáng hỏi đâu.
Một gã áo trắng khác tức giận gầm lên, vung chưởng nhằm đánh vào cạnh sườn

Độc Tý thư sinh. Độc Tý thư sinh hơi nghiêng người đi một chút. Phát chưởng đánh
trúng vào bên tay cụt. Độc Tý thư sinh run người lên một cái.
- Oẹ !
Tiếng rú lại vang lên. Gã áo trắng vừa ra tay ngã ngửa ra mà chết. Lại một sự
không ngờ, vì chàng Độc Tý thư sinh chưa ra tay mà sao đối phương đã uổng mạng.
Gã áo trắng lớn tuổi nhất, vẻ mặt cực kỳ khủng khiếp run lên hỏi :
- Phải chăng... ngươi là Địa Ngục thư sinh ?
- Phải rồi !
Ga áo trắng khác bất giác lùi lại một bước. Hai gã nhìn nhau một cái, không nói
câu gì. Đột nhiên mỗi gã cắp thi thể một đồng bọn chạy đi như bay.
Thiếu nữ áo hồng sắc mặt xám xanh, nghiến răng hỏi :
- Té ra các hạ là Địa Ngục thư sinh khét tiếng võ lâm ?...
Độc Tý thư sinh ngắt lời :
- Không dám !
Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :
- Các hạ định làm gì đây ?
Độc Tý thư sinh ngẫn người ra hỏi lại :
- Cô nương hỏi thế là nghĩa gì !
- Các hạ cứ tự hỏi mình sẽ biết.
- Tại hạ thực tâm muốn kết bạn với cô nương.
- Nam nữ thọ thọ bất thân. Vậy kết bạn thế nào được ?
Độc Tý thư sinh đáp ngay :
- Đã là nhi nữ giang hồ, sao cô nương còn câu nệ thói thường tình như vậy ?
Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Phải chăng mục đích các hạ cũng là muốn lấy Thạch Phật ?
Độc Tý thư sinh đáp :
- Thạch Phật là gì ? Tại hạ bữa nay mới nghe thấy danh từ này. Thực tình chưa hiểu
là gì ?
Thiếu nữ áo hồng cười lạt nói :
- Tâm ý của Tư Mã Chiêu đến người qua đường cũng biết. Nhưng ta nói cho các hạ
hay ! Dù các hạ hùng thủ đoạn gì, cũng đừng hòng được toại nguyện.

Địa Ngục thư sinh vội nói ngay :
- Cô nương ! Tại hạ xin thanh minh lại lần nữa là không có ý vậy đâu.
- Vậy xin các hạ tùy tiện đi thôi !
- Xin cô nương cho biết cách xưng hô.
Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng đáp :
- Ta không nói đâu.
Địa Ngục thư sinh năn nỉ :
- Sao cô nương lại cự tuyệt người ở xa hàng ngàn dặm.
- Ta không quen làm bạn với bọn sài lang.
Địa Ngục thư sinh biến sắc, mắt chàng lại lộ sát khí, nhưng chỉ thoáng qua rồi tan
đi ngay, chàng hỏi lại :
- Cô nương bảo tại hạ là sài lang ư ?
Thiếu nữ áo hồng đáp :
Cứ coi thủ pháp của các hạ giết người, ta tưởng hai chữ sài lang cũng chưa đủ
hình dung các hạ.
Địa Ngục thư sinh rất bực mình, chàng lạnh lùng nói :
- Tại hạ không giết họ, thì cô nương đã thành thượng khách ở tòa Ngũ Lôi cung rồi.
Thiếu nữ áo hồng ngơ ngác hỏi :
- Các hạ nói vậy thì ra đã cứu ta ư ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Đó chẳng qua là chuyện ngẫu nhiên, tại hạ không có ý kể ơn với cô nương đâu.
Thiếu nữ nói :
- Vậy cái ơn đó, các hạ muốn ta phải làm gì ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Cô nương đừng nghĩ thế.
Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :
- Vậy các hạ có ý mưu đồ chuyện gì ?
Địa Ngục thư sinh hơi bẽn lẽn đáp :
- Tại hạ chỉ muốn biết cô nương là ai mà thôi ?

Độc thủ phật tâm

Hồi 2
thiên đài ma cơ

Thiếu nữ áo hồng hỏi :
- Chỉ có vậy thôi ư ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Đúng thế !
Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :
- Mục đích các hạ muốn biết ta để làm gì ?
Địa Ngục thư sinh tuy tính tình quật cường từ nhỏ, nhưng với câu chuyện chung
tình thì chàng lại ngượng ngùng.
Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng tiếp :
- Nếu các hạ không nói ra thì ta xin cáo từ. Cái ơn cứu mạng ta đã ghi lòng.
Nàng nói xong định trở gót đi ngay.
Địa Ngục thư sinh toan ngăn nàng lại, nhưng chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi thủ tiêu
ý kiến đó, chàng đứng ngây người ra nhìn bóng hồng cho tới khi mất hút. Rồi chàng
nở một nụ cười mai mĩa là mình đã bỏ việc đến Tưởng phủ cầu thân, đã phản kháng
phụ mệnh, để rước lấy một trường vô thú vị.
Nhưng thiếu nữ áo hồng cả vẻ mặt hờn giận hay vui mừng đã in sâu vào óc chàng.
Con người ta ai cũng bị một nhược điểm chi phối, nếu không có nhược điểm này
thì thật là hoàn mỹ, cái gì mà người không lấy được thì coi rất trọng rất quý.
Địa Ngục thư sinh bất giác buột miệng tự nhủ :
- Rồi một ngày kia nàng sẽ phải về tay ta.
Đột nhiên một thanh âm kiều mỵ lên tiếng :
- Không ngờ Địa Ngục thư sinh cũng là một giống đa tình.
Địa Ngục thư sinh giật mình hỏi lại :
- Ai đó ?
Thanh âm kia đáp :
- Thiên Đài Ma Cơ, xin thi lễ.
Âm điệu quyến rũ tưởng chừng như nắm chắc lấy trái tim người ta.
Một vị nữ lang trạc ngoài hai mươi, cực kỳ xinh đẹp xuất hiện. Đầu mày cuối mặt
nàng khiến cho người ta phải ngây ngất. Cặp má hồng đầy xuân sắc rất đổi yêu kiều.
Toàn thân nàng từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đầy vẻ khêu gợi.

Địa Ngục thư sinh chấn động tâm thần hỏi :
- Tôn giá là Thiên Đài Ma Cơ ư ?
Thiên Đài Ma Cơ lưng uốn éo, người núng nính, trước ngực gồ lên hơi thở phập
phồng. Nàng tha thướt dời gót mấy bước rồi cất tiếng oanh thỏ thẻ :
- Chẳng lẽ còn là giả được ư ?
Địa Ngục thư sinh cảm thấy đầu óc bâng khuâng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng
hỏi :
- Tôn giá có điều chi dạy bảo ?
Thiên Đài Ma Cơ cười khanh khách đáp :
- Tự cổ đa tình thường để hận, chết đi mang cả xuống diêm đài.
Địa Ngục thư sinh lại hỏi :
- Tôn giá nói vậy là nghĩa làm sao ?
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Hiền đệ...
Địa Ngục thư sinh ngắt lời :
- Ai là huynh đệ với tôn giá ?
Thiên Đài Ma Cơ lại lên giọng rất não nùng :
- Úi chà ! Ngươi đừng hung dữ thế có hay hơn không ? Năm nay ta đã hai mươi
lăm, vậy kêu ngươi bằng hiền đệ có chi là quá.
- Tôn giá cũng vì cái đó...
- Ta còn có việc khác quan trọng nữa.
- Việc gì quan trọng ?
Thiên Đài Ma Cơ nghiêm trang đáp :
- Hiền đệ hãy cho ta biết rõ vấn đề ! Hiền đệ thực lòng yêu con nhỏ đó, hay là chỉ
vì Thạch Phật ?
Địa Ngục thư sinh chợt động tâm. Thực ra chàng chẳng hiểu Thạch Phật là gì. Vừa
rồi bốn tên sứ giả Ngũ Lôi cung thì hai tên trốn thoát, hai tên bị giết cũng đều về
Thạch Phật mà ra hết. Như vậy, Thạch Phật há chẳng là một vật kỳ trân trong võ lâm
ư ? Tuy nhiên, bữa nay chàng mới gặp mặt Thiên Đài Ma Cơ lần đầu. Còn trước kia
chỉ nghe danh mà thôi. Vưu vật nầy đã làm cho biết bao nhiêu võ sĩ thanh niên phải
điên đảo thần hồn. Nhưng thân thủ nàng cao thâm quá đỗi nên nàng

chỉ như một đóa
mai côi kích thích, mà không ai dám sờ tay vào, không ai dám thân cận. Địa Ngục thư
sinh đã để trái tim vào người khác nên đối với Thiên Đài Ma Cơ chàng hờ hững như
không, cất giọng lạnh lùng hỏi lại:
- Tôn giá hãy nói rõ, yêu nàng thì sao mà vì Thạch Phật thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đây là một vấn đề rất trọng yếu. Hiền đệ cần tỏ rõ thái độ trước ?
Địa Ngục thư sinh hỏi lại :
- Nếu tại hạ không muốn nói rõ thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Sau này hiền đệ sẽ phải hối hận.
- Sao mà phải hối hận ?
- Nếu hiền đệ không trả lời ra vấn đề này, thì cuộc đàm thoại giữa chúng ta đến đây
là chấm dứt.
Địa Ngục thư sinh xoay chuyển ý nghĩ một chút rồi hỏi :
- Tại hạ muốn biết trước vụ Thạch Phật đó là thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Sao ! Hiền đệ không biết vụ Thạch Phật là gì ư ?
- Đúng thế !
- Nếu vậy thì huynh đệ yêu nàng thật hay sao ?
- Có thể nói như vậy.
Thiên Đài Ma Cơ trên mặt thoáng qua một nét khác lạ. Cặp mắt như nước hồ thu
nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ của Địa Ngục thư sinh hồi lâu, rồi bật tiếng cười hích
hích nói :
- Nhưng nàng không yêu hiền đệ đâu !
Địa Ngục thư sinh sửng sốt hỏi :
- Tại sao vậy ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Một là cái nhã hiệu của hiền đệ đã biểu lộ xuất thân ở nơi bất chính. Hai là tuy
hiền đệ được người đời tặng cho ba chữ Mỹ Nam Tử, nhưng...
Địa Ngục thư sinh ngắt lời :
- Tứ chi chẳng dược hoàn toàn phải không ?
- Chính là thế đó !
Địa Ngục thư sinh cười ha hả nói :

- Tại hạ không để ý đến điều này.
- Nhưng người ta lại để ý tới thì làm thế nào ?
Địa Ngục thư sinh hỏi lảng sang chuyện khác :
- Bây giờ nói đến vụ Thạch Phật được chưa ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Câu chuyện dài lắm, mà nơi đây có hai xác chết, ngồi lại phát ngán. Vậy chúng ta
tìm chỗ khác nói chuyện có hay hơn không ?
- Thế cũng được !
Hai người đi vào rừng sâu, ngồi xuống phiến đá lớn bằng phẳng. Một cơn gió
thoảng qua, đưa mùi hương xạ ngạt ngào vào mũi Địa Ngục thư sinh, khiến cho chàng
ngây ngất tâm thần. Bất giác, chàng đưa mắt nhìn đối phương thấu vào đến làn da,
khiến mặt nàng đỏ lên. Nàng mỉm cười nói :
- Trước là kẻ tiểu nhân, rồi sau mới thành quân tử được. Khi ta đem bí mật về câu
chuyện Thạch Phật nói ra rồi, liệu hiền đệ có biến đổi chủ ý không ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Tại hạ tưởng không đến nổi thế.
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Thực ra cái đó cũng chẳng có gì quan hệ cho lắm...
Địa Ngục thư sinh thúc giục .
- Xin nói vào chính đề đi thôi !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Hiền đệ đã nghe ai nói đến Bạch Thạch Am bao giờ chưa ?
Địa Ngục thư sinh trầm ngâm một chút rồi hỏi :
- Bạch Thạch Am phải chăng là thánh địa dưới con mắt của giới võ lâm, và người ta
kêu bằng Thiên Hạ Đệ Nhất Am ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đúng đấy ! Sở dĩ Bạch Thạch Am được coi là thánh địa, vì chủ nhân am này là
Bạch Thạch Thần Ni, bản lãnh thông huyền. Bất luận là ai, cũng không dám mạo
phạm tới người. Theo lời đồn thì sở dĩ Bạch Thạch Thần Ni luyện dược bản lãnh cao
thâm phi thường là vì bà có một pho Thạch Phật...
Địa Ngục thư sinh hỏi xen vào :

- Pho Thạch Phật đó huyền diệu đến thế ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta cũng không biết rõ nội tình, có điều, đó đúng là một sự thực.
Địa Ngục thư sinh thúc giục :
- Thế rồi sao nữa ?
- Năm trước đây, có người vô tình phát giác ra Bạch Thạch Thần Ni viên tịch rồi,
tin đó đồn ra ngoài. Từ đấy rất nhiều nhân vật giang hồ tìm đến dọ thám bí mật về
pho tượng Thạch Phật mà chẳng ai thu được kết quả nào hết.
Địa Ngục thư sinh hỏi :
- Tại sao họ lại kiếm thiếu nữ áo hồng kia ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Vì nàng là truyền nhân của Bạch Thạch Thần Ni.
Địa Ngục thư sinh la lên :
- Ồ ! Không phải rồi !...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Sao lại không phải ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Thiếu nữ áo hồng đã là truyền nhân của Bạch Thạch Thần Ni, mà Bạch Thạch
Thần Ni công lực thông huyền, vậy truyền nhân của Thần Ni tất phải là tay ghê gớm.
Có lý đâu nàng lại không địch nổi mấy tên sứ giả của Ngũ Lôi cung ?
Thiên Đài Ma Cơ trầm ngâm một chút rồi nói :
- Cái đó khó mà giải thích được, hoặc giả tư chất nàng có giới hạn.
Địa Ngục thư sinh cãi liền :
- Nếu nàng tư chất tầm thường thì khi nào Bạch Thạch Thần Ni lại chịu thu nạp về
làm môn hạ ?
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Hiền đệ nói vậy cũng phải. Có thể là thiếu nữ áo hồng mới nhập môn và chưa lĩnh
hội được chân truyền. Có điều chính mắt ta thấy một mình nàng chống chọi với bốn
sứ giả mà không bị mất mạng về Ngũ Lôi Chưởng, thì nàng cũng không phải hạng
tầm thường. Bốn sứ giả liên thủ đột kích mà chịu được thì trên chốn giang hồ thiệt
chẳng có mấy người.

Địa Ngục thư sinh trầm ngâm một lúc rồi hỏi :
- Tôn giá cũng được nhìn thấy pho Thạch Phật rồi ư ?
Thiên Đài Ma Cơ không ngần ngừ gì đáp ngay :
- Đúng thế !
Địa Ngục thư sinh lạnh lùng nói :
- Cứ bản lãnh của tôn giá, đã là Thiên Đài Ma Cơ thì chuyện đối phó với thiếu nữ
áo hồng dĩ nhiên không thành vấn đề, muốn hạ thủ lúc nào chẳng được. Hà tất còn
phải...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Có hai nguyên nhân khiến ta không thể hạ thủ được.
- Những nguyên nhân nào ?
- Một là Quái nhân Vô Tình Tẩu biệt tích giang hồ từ lâu nay lại xuất hiện. Có
người thấy lão đang theo đuổi thiếu nữ áo hồng. Bản lãnh quái nhân này đã đến độ
xuất thần nhập hóa và nổi tiếng là tay thủ đoạn độc ác.
Địa Ngục thư sinh hỏi ngay :
- Tôn giá không dám gây sự với lão chăng ?
- Ta tin rằng chẳng có mấy người muốn gây sự với lão. Nhưng đó còn là vấn đề
không quan trọng lắm.
- Còn nguyên nhân gì nữa ?
- Nguyên nhân chủ yếu chính là hiền đệ đó.
Địa Ngục thư sinh sửng sốt hỏi :
- Là tại hạ ư ?
- Đúng thế ! Hiền đệ ! Ta không muốn xung đột với hiền đệ, nên...
Địa Ngục thư sinh hờ hững ngắt lời :
- Nên tìm tại hạ để thương lượng phải không ?
Thiên Đài Ma Cơ khẽ hừ một tiếng rồi nói :
- Ta bị người kêu bằng Ma Cơ, mà hiền đệ lại là Địa Ngục thư sinh. Vậy chúng ta là
những nhân vật đồng loại. Hơn nữa, ta chẳng để ý đến người bị cụt một tay.
Nàng nói xong trên môi nhoẽn một nụ cười mê hồn.
Câu nói của nàng đã rõ lắm rồi. Nàng để ý đến Địa Ngục thư sinh mà chàng vẫn
giả vờ hỏi lại :
- Tôn giá chưa nói tới, tìm tại hạ với mục đích gì ?

- Để cùng người hợp tác.
- Hai chữ hợp tác định nghĩa thế nào ?
- Chúng ta mỗi người đều vì nhu cầu của mình.
- Tôn giá nghĩ vậy chẳng hóa ra là ngây thơ lắm ư ?
- Nhất định không phải thế. Công lực tà môn của hiền đệ có thể đối phó được với
Vô Tình Tẩu. Ta chỉ lấy Thạch Phật, còn Hồng y nữ để dành cho ngươi.
Địa Ngục thư sinh nổi lên tràng cười rộ nói :
- Tôn giá tính khéo đấy ! Tại hạ phải ngăn chận Vô Tình Tẩu, còn tôn giá nhận lấy
phần đối phó với thiếu nữ áo hồng. Ha ! Ha !...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Cái đó chẳng có chi đáng cười. Một khi mà thiếu nữ áo hồng lọt vào tay Vô Tình
Tẩu, thì dĩ nhiên Thạch Phật không giữ được, mà tính mạng nàng khó bề an toàn. Vậy
kết quả có được gì không ?
Địa Ngục thư sinh cười lạt hỏi :
- Chẳng lẽ tại hạ không thể giúp nàng để đối phó với Vô Tình Tẩu được ư ?
- Không được hẳn chứ ?
- Sao lại kỳ vậy ?
- Vì nếu ngươi không chống lại nổi thuật Thiên Chấn của Vô tình Tẩu thì dù có
công lực gì cũng uổng mà thôi.
Địa Ngục thư sinh lạnh lùng hỏi :
- Chẳng lẽ tôn giá chống được thuật Thiên Chấn của Vô Tình Tẩu ?
- Dĩ nhiên là được.
- Thế thì sao tôn giá không tự mình hạ thủ.
- Cũng không được.
- Tại sao vậy ?
- Ta tuy có thể phá giải thuật Thiên Chấn của Vô Tình Tẩu, nhưng công lực không
đủ địch lại đối phương. Chỉ có cách là ta đem thuật phá giải truyền lại cho hiền đệ.
Rồi hiền đệ dùng tà công thì có thể đối pho1 được với quái nhân đó.
Địa Ngục thư sinh ngấm ngầm lo sợ cho thiếu nữ áo hồng, vì nàng là cái đích để
bao nhiêu mủi tên nhắm bắn vào. Chàng không biết còn bao nhiêu

người theo dõi
nàng, liền lạnh lùng hỏi :
- Sao tôn giá lại biết tại hạ sau khi hiểu phép phá giải thuật Thiên Chấn mà không
đi giúp nàng để đối phó lại với tôn giá ?
Thiên Đài Ma Cơ cười rất tươi đáp :
- Hiền đệ đúng là con người thành thật khả ái. Nhưng hiền đệ không thể làm như
thế được.
- Tại sao vậy ?
- Ngươi đã thành thật, ta bất tất phải úp mở làm chi. Nàng đã lọt vào tay ta rồi.
Địa Ngục thư sinh đứng phắt dậy run lên hỏi :
- Sao ? Thiếu nữ áo hồng đã lọt vào tay tôn giá rồi ư ?
Thiên Đài Ma Cơ chậm rải đáp :
- Hiền đệ bất tất phải hoang mang. Ta không đụng đến chân lông nàng đâu. Mục
đích của hiền đệ chỉ là con người nàng thôi chứ gì ?
Địa Ngục thư sinh mặt đầy sát khí, cất giọng lạnh như băng nói :
- Thế thì tại hạ phải giết tôn giá.
Thiên Đài Ma Cơ tuyệt không lấy thế làm giận. Nàng nói :
- Nếu ngươi giết ta, thì nàng nhất định phải chết. Huống chi, đã chắc gì ngươi giết
được ta. Ta có thể nói trắng ra, hiện giờ giữa nàng và ngươi chưa có chút liên quan
nào đáng kể. Ngươi yêu nàng, nhưng vị tất nàng đã yêu ngươi.
Địa Ngục thư sinh hắng đặng mầy tiếng rồi nói :
- Tại hạ có tính không ưa để kẻ khác mai mỉa trêu cợt.
Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng nói :
- Không ai trêu cợt hiền đệ đâu. Mỗi người làm tùy theo khả năng và hưởng theo
nhu cầu. Chỉ có vậy thôi.
Địa Ngục thư sinh dịu giọng hỏi :
- Hiện giờ nàng ở đâu ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp bằng một giọng thành thực :
- Hiện giờ tạm thời ta không thể cho hiền đệ hay được.
Địa Ngục thư sinh nghi ngờ hỏi :
- Tôn giá định làm gì nàng ?
Thiên Đài Ma Cơ thản nhiên đáp :
- Chẳng làm gì cả. Ta chỉ cần nàng nói Thạch Phật lạc lõng nơi đâu.

Khi vật đó vào
tay ta rồi là nàng được trả tự do tức khắc.
Địa Ngục thư sinh xẳng giọng hỏi :
- Nếu nàng không chịu tiết lộ thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười bí mật đáp :
- Ta đã có biện pháp khiến cho nàng phải nói ra.
Địa Ngục thư sinh hỏi ngay :
- Tôn giá dùng cực hình để bức bách nàng phải cung xưng chứ gì ?
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu đáp :
- Đó là một kế hoạch bần cùng, ta không thích dùng đến.
Ngừng một chút nàng nói tiếp :
- Không chừng Vô Tình Tẩu sẽ đến bây giờ. Muốn bảo vệ cho sinh mạng nàng
được an toàn, ngươi cần học ngay lấy phương pháp hóa giải thuật Thiên Chấn.
Địa Ngục thư sinh lại hỏi :
- Thiên Đài Ma Cơ ! Nếu tại hạ phát giác ra tôn giá bày trò, hý lộng quỉ thần để lừa
tại hạ thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đối với người khác thì còn có thể, nhưng đối với ngươi thì không có đâu...
Địa Ngục thư sinh lại hỏi :
- Tại hạ khuyên tôn giá một câu là nên bỏ ý nghĩ về Thạch Phật đi được không ?
- Bỏ ư ? Bỏ cũng được nhưng phải có điều kiện.
- Điều kiện gì ?
- Ngươi cũng bỏ thiếu nữ áo hồng.
- Không được đâu.
Thiên Đài Ma Cơ cười nói :
- Nếu vậy thì dĩ nhiên ta cũng không thể bỏ Thạch Phật được.
- Tôn giá mà cố chấp như vậy thì sau này tất phải hối hận.
Thiên Đài Ma Cơ nghiêm trang nói :
- Hiền đệ ! Ngươi đừng lạnh nhạt vô tình như thế nữa ! Bây giờ hiền đệ hãy nghe
lời ta. Thuật Thiên Chấn là một thứ nội công tối cao, nó có thể làm tổn thương đến
tâm mạch, làm hoang mang thần trí. Biện pháp duy nhất để phản kháng là phong tỏa
huyệt Thính Căn cùng bảo vệ tâm mạch. Nhưng cách phong tỏa

huyệt của hiền đệ
thì không thể chống lại được đối phương khi hắn hạ độc thủ. Vậy phải lấy nguyên tắc
chân khí nội lực mà hóa giải mới có công hiệu. Ủây ta đọc khẩu quyết cho hiền đệ...
Nàng nói xong liền đọc khẩu quyết về cách hóa giải thuật Thiên Chấn cho Địa
Ngục thư sinh nghe hết một lượt.
Địa Ngục thư sinh là người thông minh tuyệt đỉnh. Chàng nghe qua đã lĩnh hội
được ngay, nhưng đáp bằng một giọng lạnh như băng:
- Tại hạ không muốn tiếp tục.
Thiên Đài Ma Cơ chau mày nói :
- Hiền đệ ! Nếu hiền đệ không nghe lời ta, mà Vô Tình Tẩu xuất hiện thì hiền đệ
không cứu nổi nàng đâu.
Địa Ngục thư sinh nói :
- Cái đó là chuyện khác. Bây giờ tại hạ mong rằng tôn giá giao nàng cho tại hạ.
Thiên Đài Ma Cơ từ từ đứng lên rồi hỏi :
- Nếu ta không chịu thì sao ?
Địa Ngục thư sinh mắt lộ sát khí xẳng giọng :
- Nếu tôn giá không chịu, thì tại hạ phải giết tôn giá.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Liệu ngươi có làm được không ?
Địa Ngục thư sinh nói bằng một giọng cương quyết :
- Tôn giá hãy thử coi !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Ngươi giết được ta rồi thì dĩ nhiên thiếu nữ áo hồng cũng không toàn mạng. Vậy
ngươi được cái gì ?
Địa Ngục thư sinh trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Thiên Đài Ma Cơ ! Tôn giá thật là độc ác, nhưng Địa Ngục thư sinh này cũng
chẳng phải là người lương thiện đâu. Tôn giá đừng quên rằng giữa tại hạ va thiếu nữ
áo hồng trên thực tế chưa có mối liên quan gì. Vậy tại hạ giết tôn giá hay tôn giá hạ
sát nàng cũng là một vụ buôn bán không đến nỗi lỗ vốn. Vậy tôn giá hãy tính kỹ đi.

Thiên Đài Ma Cơ có biến đổi sắc mặt nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã khôi phục
lại nụ cười mê hồn nói :
- Hiền đệ chưa chắc đã hạ sát nỗi ta, mà ta muốn giết thiếu nữ áo hồng thì thiệt dễ
như trở bàn tay. Vậy hiền đệ cũng nên tính toán cho kỹ để sau này khỏi hối hận.
Địa Ngục thư sinh cười gằn đáp :
- Tại hạ trước nay vẫn không ưa để người uy hiếp.
Thiên Đài Ma Cơ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nói :
- Còn ta không bao giờ chịu đi buôn lỗ vốn cả.
Địa Ngục thư sinh hỏi :
- Vậy bây giờ chúng ta động thủ hay sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta đã nói là không muốn xẩy chuyện xung đột với hiền đệ, và ta kiên quyết giữ
nguyên tắc đó.
Địa Ngục thư sinh dằn từng tiếng :
- Tại hạ e rằng tôn giá không thể tự chủ để nói sao làm vậy được đâu.
Giữa lúc ấy, bất thình lình có hai bóng người vọt tới.
- Huỵch huỵch hai tiếng ! Cả hai người cùng ngã lăn ra.
Thiên Đài Ma Cơ la hoảng :
- Thôi hỏng mất rồi !
Đoạn nàng tung mình vọt đi như bay.
Địa Ngục thư sinh sửng sốt. Chàng đảo mắt nhìn hai người nằm lăn dưới đất xem là
ai, thì thấy hai thiếu nữ mặc võ phục, ngũ quan ứa máu và đã chết rồi. Chàng không
còn thì giờ để suy nghĩ, hấp tấp rượt theo Thiên Đài Ma Cơ.

Độc thủ phật tâm

Hồi 3
tìm Thạch Phật quái nhân xuất hiện

Địa Ngục thư sinh chạy xuyên qua rừng rậm luôn một mạch chừng được mấy dặm.
Chàng nhìn ra tận ngoài rừng thì bốn bề quạnh quẽ không một bóng

người.
Giữa lúc chàng đang nghi hoặc, bất thình lình có thanh âm trầm trầm lọt vào tai.
- Thong thả đã.
Địa Ngục thư sinh liền dừng chân. Chàng nghe rõ thanh âm gọi mình là tiếng Thiên
Đài Ma Cơ. Nàng ẩn mình sau một gốc cây lớn, đang đưa tay ra vẫy chàng.
Địa Ngục thư sinh hỏi :
- Có chuyện gì vậy ?
Thiên Đài Ma Cơ vẫn giữ giọng trầm trầm :
- Đừng có lớn tiếng. Ngươi lại đây mà coi !
Địa Ngục thư sinh chạy tới :
Thiên Đài Ma Cơ đưa tay ra toan nắm lấy Địa Ngục thư sinh. Chàng ngắt lên:
- Đừng đụng vào mình tại hạ.
Thiên Đài Ma Cơ ngạc nhiên, nàng rút tay về ra chiều bẽn lẽn hỏi :
- Ngươi đừng khinh người thái quá ! Ngươi đã coi ngoài rừng, vậy có thấy gì
không?
Địa Ngục thư sinh cũng tựa vào một gốc cây rậm rạp gần chỗ Thiên Đài Ma Cơ.
Chàng nhìn qua kẽ lá ra ngoài thì chỉ thấy một vùng cỏ rậm.
Gần ven rừng có mấy chục bóng người lố nhố. Trong đó hai gã áo trắng cắp một
thiếu nữ áo hồng. Màu hồng và màu trắng phân biệt rõ rệt đập ngay vào mắt chàng.
Địa Ngục thư sinh vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay. Hai gã áo trắng chính là hai tên
sứ giả ở Ngũ Lôi cung bị chàng đánh và chạy trốn lúc nãy.
Trước mặt hai gã áo trắng là một lão già mặc bạch bào.
Mấy chục người áo đen quây lại thành hình bán nguyệt để vây bọn bạch bào và lão
già.
Bao nhiêu người áo đen, vạt áo đằng trước đều thêu bằng chỉ trắng một con chim
ưng rất lớn đang xoè cánh. Một lão già áo đen đang đứng đối diện với lão già mặc
bào trắng.
Thiên Đài Ma Cơ hạ thật thấp giọng nói :

- Những người áo đen đó là thuộc hạ bang Thần Ưng, còn lão bạch bào là Bạch Sát
Thần Trịnh Côn, làm vệ đội thống lãnh tại Ngũ Lôi cung. Lão là một tay cao thủ vào
bậc nhất nổi tiếng võ lâm hiện nay.
Địa Ngục thư sinh lạnh lùng nói :
- Tại hạ biết rồi. Tôn giá kêu tại hạ đứng lại là có ý gì ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Trước là để xem vụ nhiệt náo này, sau là để chờ cơ hội ra tay.
Địa Ngục thư sinh nói :
- Nhưng tại hạ không nhẫn nại được.
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Lại còn nhiều tay cao thủ ẩn nấp trong bóng tối. Họ cũng đều vì Thạch Phật mà
đến. Hiền đệ muốn giết người thì cứ giết cho bằng thích, còn muốn cứu thiếu nữ áo
hồng thì e rằng khó lắm.
Địa Ngục thư sinh buông thõng :
- Chưa chắc.
- Ngươi đừng tự tin thái quá.
Bây giờ Địa Ngục thư sinh mới trấn định tinh thần, phân tích tình trạng trước mặt,
chàng cho rằng Thiên Đài Ma Cơ đã kiềm chế thiếu nữ áo hồng, rồi trao lại cho bọn
thủ hạ trông coi. Đoạn nàng đến đàm phán với mình để đưa ra điều kiện. Còn hai tên
sứ giả ở Ngũ Lôi cung, sau khi gặp Bạch Sát Thần Trịnh Côn, bèn cùng nhau quay trở
lại. Mục đích của chúng có thể là kiếm chàng để báo thù cho hai tên sứ giả đã bị
chàng đánh chết. Rồi ngẫu nhiên chúng gặp hai tên thủ hạ của Thiên Đài Ma Cơ và
thiếu nữ áo hồng. Chúng liền phóng chưởng đánh chết hai thiếu nữ kia để cướp lấy
thiếu nữ áo hồng. Cứ coi tình trạng hai thiếu nữ bị thảm tử, thì đúng là chúng đã bị
chết về Ngũ Lôi chưởng...
Địa Ngục thư sinh còn đang suy nghĩ, bỗng nghe Vệ đội thống lãnh Bạch Sát Thần
Trịnh Côn lớn tiếng nói:

- Hồng đường chúa ! Đừng làm tổn thương đến tình cảm giữa hai bên.
Lão già áo đen được kêu bằng Hồng đường chúa cười đáp :
- Trịnh thống lãnh ! Đây là địa hạt của tệ bang...
Bạch Sát Thần Trịnh Côn ngắt lời :
- Nhưng tại hạ đã tìm ra được người.
Hồng đường chúa cãi lại !
- Trong quản hạt của tệ bang, chẳng thể để người ngoài xâm phạm vào.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn hỏi :
- Theo ý Hồng đường chúa thì phải thế nào ?
- Bây giờ các hạ để thiếu nữ đó lại, bản nhân sẽ kính cẩn tiễn hành các hạ quay về.
Trịnh Côn xẵng giọng :
- Liệu Hồng đường chúa có làm được thế chăng ?
- Các hạ muốn nhìn thấy sự thực ư ?
Trịnh Côn cười đáp :
- Chẳng phải là bản nhân coi thường các hạ đâu, nhưng các hạ không chịu nổi một
đòn của bản nhân.
Hồng đường chúa tức giận quát lên :
- Họ Trịnh kia ! Ngươi đừng dỡ thói dưới mắt không người ra nữa !
- Bản nhân nói thực đó.
- Hảy coi chưởng đây.
Hồng đường chúa vừa nói vừa phóng chưởng đánh vào Bạch Sát Thần Trịnh Côn.
- Bình !
Một tiếng nổ rùng rợn. Bạch Sát Thần Trịnh Côn lùi lại một bước dài. Hắn chịu tiếp
một đòn chứ không phản kích. Hắn cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Hồng đường chúa ! Đường chúa muốn bắt buộc bản nhân phải giết người chăng ?
- Đừng có ngông cuồng !
Hồng đường chúa vừa quát vừa phóng chưởng lần thứ hai.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn vung chưởng lên phản kích đánh rầm một tiếng như
sấm sét. Tiếp theo là một tiếng rú rùng rợn.
Hồng đường chúa loạng choạng người đi mấy bước, ngũ quan ứa máu tươi, rồi ngã
lăn ra.

Địa Ngục thư sinh bất giác buột miệng la lên :
- Ngũ Lôi chưởng thật là bá đạo.
Bang chúng bang Thần Ưng phẫn nộ gầm lên :
Ba bóng người vượt đám đông nhẩy xổ ra. Ba thanh trường kiếm vung lên. Khí thế
cực kỳ mãnh liệt nhằm chụp xuống Bạch Sát Thần Trịnh Côn.
Lại mấy tiếng rú thê thãm chói tai vang lên. Ba tên kiếm thủ bị hất ngược lại. Xem
chừng cũng không thể sống được nữa.
Tiếng quát tháo ầm ầm. Lại mười mấy tên kiếm thủ chia nhau ra nhẩy xổ vào Bạch
Sát Thần cùng hai tên sứ giả đang cắp thiếu nữ áo hồng.
Địa Ngục thư sinh vừa cất bước vừa nói :
- Đây là cơ hội rất tốt...
Bất thình lình một tiếng quát làm chấn động toàn trường.
- Hãy dừng tay !
Bang chúng trong Thần Ưng vội vàng lùi lại. Một lão già oai phong lẫm liệt, vạt áo
trước ngực thêu một con Phi Ưng từ từ bước vào trong trường.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn chắp tay nói :
- Bang chúa giá lâm có điều chi dạy bảo ?
Người mới đến đó chính là Thần Ưng bang chúa Cổ Ngọc Sanh. Lão đáp :
- Chưởng lực của Trịnh thống lãnh thật là bá đạo !
- Không dám ! Tại hạ lâm vào tình trạng bắt buộc phải động thủ ! Mong rằng bang
chúa lượng xét cho.
Thần Ưng bang chúa Cổ Ngọc Sanh đáp :
- Học nghệ không tinh thì chết chứ còn trách ai được. Có điều ở trong quản hạt bản
bang mà Trịnh thống lãnh làm như vậy thì dường như miệt thị bản bang không có
người...
Bạch Sát Thần Trịnh Côn ngắt lời :
- Bang chúa dạy thế thì tại hạ còn biết nói sao ?
Cổ Ngọc Sanh nói :
- Quý hội cùng bản bang trước nay không có liên quan gì. Nếu Trịnh thống lãnh để
người lại rồi rút lui, thì bản tòa bỏ vụ này không nói đến nữa.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Xin bang chúa tha thứ cho. Tại hạ không thể vâng lời được.
- Được lắm ! Vậy bản tòa muốn lĩnh giáo Ngũ Lôi chưởng của Trịnh thống lãnh.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn nghiến răng nói :
- Tại hạ vâng mệnh trên làm việc, đâu dám để nhục đến sứ mạng, đành chịu liều
mạng để bồi tiếp bang chúa.
- Hừ ! Ngươi động thủ đi !
- Xin bang chúa ra chiêu trước.
- Ngươi đừng giả vờ làm bộ khiêm tốn nữa. Mấy nhân mạng của bản bang cần phải
được phúc đáp bằng cách nào...
Bạch Sát Thần Trịnh Côn ngắt lời :
- Tại hạ xin thất lễ.
Lão vừa nói vừa phóng Ngũ Lôi chưởng, thế mạnh bằng vạn cân đánh tới.
Thần Ưng bang chúa đẩy song chưởng ra đón tiếp.
Một tiếng nổ trời long đất lở ! Đá chạy cát bay. Cả một vùng cỏ cũng tung lên. Hai
bên đều lùi lại một bước dài, tình thế vẫn quân bình, nội lực hai người cùng kinh tâm
động phách.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn trong lòng đã thấy hơi run. Lão lại vung chưởng lên.
Một tràng cười hô hố như xé bầu không khí bay bỗng lên mây từ đằng xa vọng lại.
Tiếng cười càng lại gần càng mãnh liệt khác nào tiếng sét vang rền không ngớt, như
đánh vào từng người trong không trường.
Thiên Đài Ma Cơ đứng ở trong rừng run lên nói :
- Đó là thuật Thiên Chấn. Vô Tình Tẩu đến nơi rồi !
Địa Ngục thư sinh tưởng chừng như màng tai mình bị thủng. Tâm mạch rung động,
khí huyết nhộn nhạo cả lên. Chàng liền theo những khẩu quyết mà Thiên Đài Ma Cơ
vừa truyền thụ cho để phong tỏa huyệt đạo, thì quả nhiên thấy đỡ bị uy hiếp nhiều...
Trong không trường, bang chúng bang Thần Ưng tới tấp ngồi xuống đất. Mặt lộ vẻ
đau khổ vô cùng.

Bang chúa Cổ Ngọc Sanh và Bạch Sát Thần Trịnh Côn cũng biến đổi sắc mặt,
người lảo đảo không ngớt. Hai tên sứ giả cắp thiếu nữ áo hồng bất giác buông tay ra
rồi từ từ ngồi xuống.
Tiếng cười vẫn mãnh liệt chẳng suy giảm chút nào, tựa hồ làn sóng biển gầm thét
lên đùng đùng.
Bọn đệ tử bang Thần Ưng kém công lực, kế tiếp nhau ngã ra. Miệng mũi đều đổ
máu tươi.
Cổ Ngọc Sanh cùng Trịnh Côn trán toát mồ hôi nhỏ giọt, xem chừng không chống
được bao lâu nữa. Nếu tiếng cười còn tiếp tục, thì bao nhiêu người trong trường khó
lòng có lấy một người thoát chết.
Địa Ngục thư sinh ngó thấy cũng kinh hồn táng đỡm, mới biết sự lo xa của Thiên
Đài Ma Cơ không phải là thừa. Chàng rất để ý đến thiếu nữ áo hồng. Nhưng lạ thay
dường như nàng không có cảm giác gì hết, cứ trân trân đứng ỳ ra không lên tiếng mà
cũng không nhúc nhích.
Thiên Đài Ma Cơ lại lên tiếng :
- Hỏng bét rồi ! Thiếu nữ áo hồng đã bị họ điểm huyệt kiềm chế, không thể cử
động được nữa, song thuật Thiên Chấn vẫn làm cho nàng bị thương tổn, ta e rằng
tính mạng nàng khó nỗi bảo toàn...
Địa Ngục thư sinh xoay chuyển ý nghĩ. Chàng toan băng mình nhảy ra.
Giữa lúc ấy tiếng cuời đột nhiên đình chỉ. Một lão già đầu râu tóc bạc, mặt đỏ đầu
hói. Kiểu đi như nước chảy, mây trôi. Lão lạng vào không trường.
Thiên Đài Ma Cơ khẽ nói :
- Vô Tình Tẩu đó !
Vô Tình Tẩu đứng giữa trường vừa vẩy tay vừa lạnh lùng hỏi :
- Không cút đi ! Còn đứng lại chờ chết hay sao ?
Thần Ưng bang chúa Cổ Ngọc Sanh chuyển động thân hình, đi đầu tiên ra phía

ngoài trường. Những tên thuộc hạ của lão đều táng đỡm kinh hồn hấp tấp cất bước
theo sau. Chúng mang xác chết hoặc đỡ người bị thương ùn ùn kéo đi.
Vệ đội thống lãnh Ngũ Lôi cung là Bạch Sát Thần Trịnh Côn cùng hai tên sứ giả
đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi rút lui vào rừng.
Bây giờ Vô Tình Tẩu mới đi về phía thiếu nữ áo hồng.
Địa Ngục thư sinh đứng trước tình hình này, chẳng thể không xuất hiện. Chàng
không hiểu mình có đấu được với Vô Tình Tẩu hay không, nhưng chàng vì thiếu nữ
áo hồng tất phải mạo hiểm một phen. Người chàng vừa chuyển động thì Thiên Đài
Ma Cơ khẽ hỏi :
- Hãy chờ một lúc nữa xem sao đã !
Bỗng một quái vật trên trắng dưới đen, tròn ủng như trái cầu thịt, lăn vào trong
trường.
Địa Ngục thư sinh định thần nhìn kỹ lại thì là một quái nhân lùn tịt và béo sưng
béo sỉa. Mái tóc bạc của lão chia ra hai bên, rũ xuống mang tai dài hơn một thước.
Lão mặt áo đen nhưng ở xa trông nửa trắng nửa đen. Lão chẳng giống một ai hết,
tưởng chừng dưới gầm trời này không tìm đâu ra một người có tướng quái dị như lão.
Lúc quái nhân mở miệng thì cũng chỉ như tiếng người thường. Lão nói:
- Lão Đệ ! Lão đệ bất tất phải vội vàng. Chúng ta hãy bàn định với nhau đã.
Vô Tình Tẩu quay phắt lại, biến sắc, run lên hỏi :
- Táng Thiên Ông ! Thiên Ông còn chưa chết ư ?
Ba chữ Táng Thiên Ông khiến Địa Ngục thư sinh cùng Thiên Đài Ma Cơ đều
chấn động tâm thần. Hai người đưa mắt nhìn nhau và cùng có một cảm giác là quái
vật khủng khiếp này trước kia chỉ nghe tiếng đồn, bây giờ vẫn còn sống ở nhân thế,
mà lão xuất hiện chỉ vì pho Thạch Phật.

Theo lời đồn thì quái vật này đã có từ sáu chục năm trước đây. Quái vật lấy chử
Ông để tự xưng. Người võ lâm cả đàn bà, trẻ con đều biết tiếng. Những nhân vật hắc
đạo nghe danh đều mất vía. Chính ra hiện nay lão phải quá trăm tuổi. Không ngờ lão
mai danh ẩn tích mấy chục năm, rồi đến bây giờ lại xuất hiện.
Vô Danh Tẩu đứng ngẫn người ra một lúc rồi lớn tiếng hỏi :
- Các hạ co1 điều chi dạy bảo ?
Táng Thiên Ông cười ha hả đáp :
- Lão đệ ! Lão đệ cùng ta sắp chết cả rồi. Ta khuyên lão đệ nên bỏ tham tâm đi một
chút.
Vô Tình Tẩu hỏi :
- Các hạ nói thế là có ý gì ?
- Ta muốn rằng lão đệ buông tay đừng để ý đến Thạch Phật Thạch Phiến gì nữa.
- Nếu không thế thì sao ?
- Đành là phải đánh nhau.
- Thắng phụ được giải quyết bằng cách nào ?
- Bên bại thì chạy đi.
- Còn bên thắng thì sao ?
- Lấy con nhỏ kia đem đi !
Vô Tình Tẩu cười ha hả nói :
- Táng Thiên Ông ! Mồm miệng các hạ có vẻ đàng hoàng lắm, nhưng khí cốt lại rất
hèn hạ. Nói qua nói lại, các hạ vẫn còn thèm khát Thạch Phật mà tới đây...
Táng Thiên Ông ngắt lời :
- Lão đệ ! Lão đệ đừng tưởng mình đã là giỏi lắm rồi. Giữa ta va lão đệ đừng hòng
chấm mút vào đó.
Vô Tình Tẩu sửng sốt hỏi :
- Các hạ bảo sao ?
- Con tiểu nha đầu này, tuy công lực tầm thường, nưng thị có chỗ dựa lưng mạnh
lắm. Chúng ta không thể ăn đứt được đâu.
- Câu nói đó còn vu vơ lắm. Thị dựa vào ai ? Nhân vật nào mà dám coi Táng Thiên
Ông không vào đâu ?

- Bất tất phải biết là ai, nhưng đó là diều ta nói thực.
Vô Tình Tẩu nhìn thẳng vào mặt Táng Thiên Ông hỏi :
- Các hạ đã sợ người đó sao không bỏ đi mà còn dính vào cho bận tâm ?
Táng Thiên Ông lắc đầu nói :
- Không được ! Không được ! Vụ này ta nhất định phải can thiệp.
- Nếu can thiệp không được thì sao ?
- Sẽ có người khác can thiệp. Nhưng bản nhân tự tin không đến nỗi không xong.
Vô Tình Tẩu dằn giọng :
- Dù sao, bản nhân quyết không để cho bất cứ ai dính vào Thạch Phật.
Táng Thiên Ông lê con người tròn ủng như trái cầu lại gần nói :
- Xem chừng giữa chúng ta đến phải đánh nhau mất.
Trong rừng, Thiên Đài Ma Cơ cúi đầu sẽ bảo Địa Ngục thư sinh :
- Hai lão khọm này mà đánh nhau thì rất có lợi cho chúng ta.
Địa Ngục thư sinh hững hờ đáp :
- Đừng nói đến hai chữ chúng ta. Tại hạ không ưng hợp tác với tôn giá.
Thiên Đài Ma Cơ hơi biến sắc rồi hỏi móc :
- Hà tất ngươi phải làm bộ thủy chung với thiếu nữ áo hồng. Chưa chắc nàng đã
tiếp nhận mối tình cảm của ngươi đâu.
Địa Ngục thư sinh thẹn quá hóa giận quát lên :
- Im miệng ngay ! Việc của ta, ta không muốn ai dính vào.
Chưởng phong nổ ầm ầm nghe đinh tai nhức óc. Hai lão quái đã xãy cuộc động thủ
thì tình thế rất là rùng rợn. Nếu không trông thấy thì không thể tin được. Trong vòng
mười trượng, cành cây gẫy nát ngổn ngang.
Giữa lúc ấy có tiếng gọi từ đằng xa vọng lại :
- Địa Ngục thư sinh ! Qua bên này !
Địa Ngục thư sinh giật mình quay lại hỏi :
- Ai đó ?
- Người đến đòi nợ.
- Nợ gì ?
- Ngươi hãy qua bên này rồi sẽ nói cũng chưa muộng.
Địa Ngục thư sinh băng mình vọt về phía rừng sâu. Mấy bóng trắng đã đứng chờ
đó.

Rõ ràng là bọn Bạch Sát Thần Trịnh Côn. Nhưng bọn này tăng lên đến tám người.
Địa Ngục thư sinh vừa dừng chân, thì bọn người áo trắng liền bao vây chàng vào
giữa.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn nhe răng cười, coi bộ rất hung dữ. Hắn hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Phải chăng ngươi đã hạ sát hai vị sứ giả của bản cung ?
- Phải rồi !
- Hai mạng người đó ngươi tính sao ?
- Theo ý kiến các hạ thì phải làm gì ?
- Nợ máu thì phải trả bằng máu.
Địa Ngục thư sinh mặt lộ sát khí hỏi :
- Tại hạ e rằng mỗi ngày một nợ nhiều thêm.
Bảy tên áo trắng nghe chàng nói vậy, tức giận gầm lên một tiếng, toan xông vào
động thủ. Nhưng Bạch Sát Thần Trịnh Côn đã quát lên :
- Ngươi chớ có ngông cuồng. Hãy nạp mạng cho lão phu đi !
Song chưởng vừa vung lên, thì một trận gió ầm ầm nổi dậy như sầm sét, nhằm Địa
Ngục thư sinh đánh tới. Thế chưởng cực kỳ mãnh liệt, khiến người ta phải lắc đầu lè
lưỡi.
Địa Ngục thư sinh vung chưởng lên để nghinh địch.
Tiếng nổ như sấm vang. Địa Ngục thư sinh loạng choạng người đi. Bạch Sát Thần
cũng phải lùi lại một bước.
Hai tên áo trắng đứng sau hắn nhân lúc Địa Ngục thư sinh loạng choạng người đi,
phóng chưởng ra tập kích. Thế chưởng vô cùng mãnh liệt.
Địa Ngục thư sinh lảo đảo người về mé hữu, thì ba gã bên này lại phóng chưởng
đánh ra. Thế là phía sau lưng và một bên chàng bị những luồng kình khí nặng như
non hất lại đến bên Bạch Sát Thần.
Bạch Sát Thần đã thủ thế chờ đợi, liền phóng chưởng đánh ra.
Hai tên áo trắng phía chính diện lại phát chưởng đánh tới.
Những luồng kình khí khủng khiếp giao nhau mà cuốn lại như cơn gió lốc, làm cho

khí huyết Địa Ngục thư sinh phải nhộn nhạo. Mắt đổ đom đóm. Người chàng xiên đi
đảo lại.
Tám người áo trắng liên thủ và sử chưởng pháp Ngũ Lôi, sức mạnh có thể hất gò
đất thành bình địa. Thế mà Địa Ngục thư sinh không hề bị thương. Nguyên một điểm
này cũng đủ khiến cho người ta phải hãi hùng.Địa Ngục thư sinh sát khí đằng đằng,
nhẩy xổ vào Bạch Sát Thần.
Bạch Sát Thần vung song chưởng lên phản kích, khiến cho Địa Ngục thư sinh phải
lạng người sang mé tả. Mé hữu và phía sau, bốn tên áo trắng lại phát chưởng đánh tới.
Huỵch ! huỵch ! Hai tiếng vang lên. Hai gã áo trắng ngã lăn ra. Địa Ngục thư sinh
cũng bị luồng kình lực ghê gớm hất mạnh đi.
Bạch Sát Thần la lên :
- Phải vây hãm gã, đừng cho gã tiến gần lại.
Chưởng phong rít lên ầm ầm như sấm sét, xô đẩy hết lớp này đến lớp khác. Luồng
kình khí này nặng tới vạn cân.
Địa Ngục thư sinh bị chấn động, đầu nhức, mắt hoa, khí huyết nhộn nhạo cả lên.
Hiển nhiên Địa Ngục thư sinh chỉ đánh gần mới có lợi. Người nào đã bị chàng đánh
trúng, thì không ai thoát khỏi. Kẻ đối đầu với chàng, nhất là Bạch Sát Thần. Chưởng
lực của hắn đã mãnh liệt phi thường, mà kình khí dầy đặc khiến chàng cơ hồ nghẹt
thở. Chàng không còn cách gì phản kích được nữa, bất cứ về phía nào.
Bất thình lình một bóng người vọt vào không trường nhanh như điện chớp.
- Úi chao !
Một tiếng rú khủng khiếp từ miệng Bạch Sát Thần Trịnh Côn phát ra. Làng chưởng
phong ghê gớm tự nhiên mất hết uy lực. Địa Ngục thư sinh nghiến răng nhảy vọt ra
ngoài vòng chiến.

Huỵch ! Huỵch ! Hai gã áo trắng ngã lăn ra, rồi tiếp tục những tên khác cũng ngã
theo.
Chỉ trong chớp mắt, ngoài Bạch Sát Thần, không một tên nào thoát khỏi.
Địa Ngục thư sinh đảo mắt nhìn quanh thì thấy Bạch Sát Thần mặt đầy sát khí,
đang dò từng bước một về phía Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nhìn Địa Ngục
thư sinh mĩm cười.

Độc thủ phật tâm

Hồi 4
người trong kiệu là ai ?

Bạch Sát Thần dường như đã phát giác ra Thiên Đài Ma Cơ, hắn vội nghiêng người
đi. Địa Ngục thư sinh nhìn hắn bằng cặp mắt hung dữ, nhẩy xổ lại. Bạch Sạ Thần
không nói nửa lời, băng mình chạy vọt đi.
Địa Ngục thư sinh quát lên :
- Chạy đi đâu ?
Chàng băng người đi toan rượt theo, nhưng Thiên Đài Ma Cơ vội lạng người ra
chắn chàng lại, nói :
- Đừng đuổi hắn nữa, phải tính đến việc chính quan trọng hơn.
Địa Ngục ngừng lại đáp :
- Tôn giá đã gia ơn viện trợ cho, sau này tại hạ sẽ có ngày báo đáp.
Thiên Đài Ma Cơ vẫn nhìn chàng bằng con mắt quyến rũ nói :
- Việc nhỏ mọn đó có chi đáng kể mà hiền đệ phải bận tâm. Tiện tay ta thưởng cho
hắn một đòn mà chơi.
Nàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn bảy xác chết mình mặc áo trắng rồi tiếp :
Hiền đệ ! Người chết tuyệt không có thương tích chi hết. Hiền đệ đã dùng thứ công
lực gì vậy ?

Địa Ngục thư sinh vẫn mặt lạnh như tiền đáp :
- Về điểm này, tại hạ không thể trình bày được.
Giữa lúc ấy, một bóng người từ từ lướt qua bên mình Địa Ngục thư sinh. Chàng run
lên nói :
- Đây là Vô Tình Tẩu. Xem chừng Táng Thiên Ông thắng rồi.
Chàng vừa dứt lời, một bóng người tròn ủng vọt tới, chính là Táng Thiên Ông.
Nhưng không thấy bóng thiếu nữ áo hồng đâu.
Thiên Đài Ma Cơ buột miệng hỏi :
- Lạ thật ! Thế này là nghĩa làm sao ?
Địa Ngục thư sinh không nghĩ ngợi gì nữa, chàng vọt ra đón đầu Táng Thiên Ông,
khoanh tay nói :
- Xin chào lão tiền bối.
Táng Thiên Ông dừng bước, đảo mắt nhìn chàng hỏi :
- Phải chăng các ngươi đã nấp ở trong rừng để theo dỏi vụ nhiệt náo này ? Sao các
ngươi lại chạy tới đây giết người ?
Địa Ngục thư sinh cùng Thiên Đài Ma Cơ không khỏi chấn động tâm thần, vì hành
tung mình đã lọt vào mắt đối phương từ lúc nào rồi.
Táng Thiên Ông hỏi tiếp :
- Ai đã giết người ?
Địa Ngục thư sinh thản nhiên đáp :
- Vãn bối !
- Danh hiệu ngươi là chi ?
- Địa Ngục thư sinh !
- Hừ ! Địa Ngục thư sinh ! Té ra là ngươi, lão gia thường nghe nói ngươi giết người
không để dấu vết, và chưa ai sống sót sau khi bị đòn của ngươi.
Lão vừa nói vừa nhìn Địa Ngục thư sinh bằng những tia mắt kỳ dị. Lão ngắm nghía
Địa Ngục thư sinh từ đầu xuống tới gót chân, rồi lại đảo mắt nhìn bảy xác người áo
trắng.
Lão nhăn tít cặp lông mày trắng, ra chiều suy nghĩ. Hiển nhiên một bậc kỳ nhân
cũng không hiểu chỗ bí mật về thủ pháp giết người của Địa Ngục thư sinh. Nguyên

lão muốn giữ thể diện của bậc tiền bối nên không thèm hỏi vặn nữa. Lão nheo mắt
nhìn Thiên Đài Ma Cơ, rồi hỏi Địa Ngục thư sinh ?
- Y có phải là vợ ngươi không ?
Thiên Đài Ma Cơ che miệng mà cười. Nàng không tỏ ra thừa nhận, mà cũng không
phủ nhận.
Địa Ngục thư sinh lạnh lùng đáp :
- Y không có liên quan gì đến tại hạ. Y là Thiên Đài Ma Cơ...
- Thiên Đài Ma Cơ ư ?
- Đúng thế !
Táng Thiên Ông đột nhiên vung tay ra chụp vào cổ tay Thiên Đài Ma Cơ. Cử động
của lão mau lẹ. Rỏ ràng lão định nắm cổ tay nàng mà lại đổi ra chụp vào huyệt Kiên
Tỉnh.
Địa Ngục thư sinh xiết nỗi nghi ngờ. Chàng không hiểu tại sao lão quái này lại ra
tay một cách đột ngột.
Thiên Đài Ma Cơ chỉ vặn đi vặn lại một cái, thân pháp rất kỳ ảo. Người đã lạng ra
xa tới tám thước.
Táng Thiên Ông kinh ngạc, trợn mắt lên hỏi :
- Con nha đầu kia ! Té ra ngươi là truyền nhân của mụ đó ư ? Mụ còn sống hay
chết rồi ?
Thiên Đài Ma Cơ vẫn nở nụ cười quyến rủ trên môi đáp :
- Lão nhân gia đã chết thế nào được ? Phải chăng lão tiền bối...
Táng Thiên Ông ngắt lời :
- Hiện giờ mụ ở nơi đâu ?
- Xin miễn thứ cho vãn bối không thể trình bày được.
- Hừ ! Thôi được !
Rồi lão quay lại hỏi Địa Ngục thư sinh :
- Còn thằng nhỏ này, ngươi chắn đường ta làm chi ?
- Xin hỏi tiền bối, thiếu nữ áo hồng đâu rồi...?
- Ngươi hỏi thị làm chi ?
Địa Ngục thư sinh ngập ngừng :
- Cái đó...
Táng Thiên Ông cười ha hả nói :
- Ngươi muốn sống, thì đừng hỏi lôi thôi nữa. Lão gia không có thì

giờ nói chuyện
nhãm với ngươi.
- Lão tiền bối...
Địa Ngục thư sinh chưa dứt lời thì Táng Thiên Ông tròn ủng như quả cầu vọt đi mất
tăm.
Địa Ngục thư sinh đứng thộn mặt ra không nói gì nữa. Chàng xoay chuyển ý nghĩ,
rồi băng mình xuyên vào rừng, chạy về phía bãi cỏ rậm. Nơi đây bốn bề hoang vu
tịch mịch, nào thấy bóng hồng đâu. Ngoài ra không còn tông tích một ai khác. Chàng
tự hỏi :
- Vụ này là thế nào đây ? Thiếu nữ áo hồng đi đâu mất rồi ?
Địa Ngục thư sinh đứng thộn mặt ra đương trường. Chàng cảm thấy một nỗi buồn
man mác, rồi chàng lại cười cho hành động lẩn thẩn của mình đã đi theo dõi thiếu nữ
áo hồng một cách vô lý và mang cực nhục vào thân.
Thiên Đài Ma Cơ cất giọng buồn buồn hỏi :
- Hiền đệ ! Hiền đệ thất vọng phải không ?
Địa Ngục thư sinh quay lại lạnh lùng đáp :
- Tôn giá đừng nói những lời vô vị nữa. Ai là anh em với tôn giá ? Mời tôn giá tùy
tiện đi thôi.
Thiên Đài Ma Cơ biến sắc nói :
- Ngươi chẳng nên mở miệng nói những câu cạn tàu, ráo máng.
Địa Ngục thư sinh không muốn tranh biện nữa, chàng băng mình vọt đi ngay. Phía
sau chàng còn vang lên điệu cười mai mỉa của Thiên Đài Ma Cơ. Nhưng chàng cũng
đắp tai cài trốc cắm đầu chạy miết.
Địa Ngục thư sinh chạy được một lúc, rồi sực nhớ ra không biết mình chạy đi đâu
về đâu ? Chàng đã bỏ việc đi cầu thân ở phủ Khai Phong, mà trở về nhà thì không biết
nói với phụ thân thế nào được.
Bức màn đêm buông xuống. Ở nơi thôn dã, những ngọn đèn dầu lác đác chiếu ra
ánh sáng lu mờ.

Địa Ngục thư sinh cứ theo con đường nhỏ hoang vu mà đi, chẳng có mục đích gì.
Chàng nghĩ lại cuộc hành trình nửa ngày vừa qua chẳng ăn thua gì, chỉ rước thêm
được cái hình ảnh thiếu nữ áo hồng in vào trong óc, tẩy không sạch, mài không đi.
Địa Ngục thư sinh tiếp tục đi chừng một trống canh, thì trước mắt đột nhiên hiện ra
một ngôi chùa rất lớn, cách kiến trúc rất là hùng vĩ, nhưng không hoang phế, tồi tàn
không còn chút nào mỹ quan nữa. Trong chùa có ánh đèn thấp thoáng chiếu ra.
Bất giác chàng đi tới ngoài cổng chùa thi dừng chân lại.
Trên cổng có treo một tấm biển thiếp vàng đã mục nát, chàng nhìn lờ mờ thấy năm
chữ Sắc Kiến Thanh Nguyên Tự. Phía dưới đề niên hiệu về triều đại nào không nhìn
rõ nữa.
Địa Ngục thư sinh dừng lại một chút, rồi toan trở gót đi ngay, thì đột nhiên để mắt
đến phía trong cổng chùa nằm dài bốn xác chết. Chàng động tính hiếu kỳ, cất bước
tiến vào trong cổng. Chàng xuyên qua một tòa viện, lại thấy mấy xác chết nữa. Những
người bị nạn, toàn thân mặc võ phục đen.
Trong điện ánh đèn sáng tỏ, nhưng tuyệt không có tiếng người. Bầu không khí chết
chóc rùng rợn bao phủ lên người chàng, khiến chàng không khỏi ớn da gà.
Địa Ngục thư sinh ngần ngừ một lúc, rồi băng mình vào điện giữa. Chàng vừa đảo
mắt ngó quanh lại càng thêm bở vía. Một luồng hàn khí ớn lạnh xương sống rồi lan ra
toàn thân. Chàng thấy mười mấy chiếu, hãy còn la liệt rượu và thức nhắm ăn uống
chưa hết còn bỏ lại đó. Bên tiệc rượu nằm lăn bảy tám cái thây ma, không một người
sống sót.
Địa Ngục thư sinh người run bần bật nghĩ thầm :
- Đây hẳn là nơi trọng địa của một bang phái giang hồ. Không hiểu

sao họ lại bị tập
thể đồ sát ? Người hạ độc thủ là nhân vật thế nào ? Vì chuyện trả thù hay là...
Địa Ngục thư sinh cúi xuống kiểm điểm thi thể, thì những xác chết không có
thương tích chi hết, chẳng hiểu họ chết trong trường hợp nào ?
Địa Ngục thư sinh coi kỹ lại một lúc nữa. Đột nhiên chàng tái mặt, lảo đảo người
lùi lại mấy bước, miệng lẩm bẩm :
- Phải chăng là... Nhưng tại sao :
Chàng đứng thộn mặt ra, người run lẩy bẩy. Chàng nhìn thấy khắp viện ngổn ngang
xác chết, mà không khỏi chau mày tự hỏi :
- Bọn này có đáng chết không ? Chắc hẳn họ đã làm điều gì tàn nhẫn.
Chàng giải thích như vậy, rồi trở gót toan ra khỏi chùa...
Địa Ngục thư sinh vừa xoay mình, thì đột nhiên như bị điện giật, đầu óc suýt nữa
mê đi. Số là phía ngoài điện giữa, cách chừng vài trượng một bóng hồng thấp thoáng.
Chính là thiếu nữ áo hồng mà chàng đang mang nặng mối chung tình. Sự xuất hiện
đột ngột của thiếu nữ áo hồng khiến chàng giật minh kinh hãi tự hỏi :
- Tại sao nàng xuất hiện nơi đây, vào lúc này ? Những người bị giết kia có gì liên
quan đến nàng không ? Mặt nàng sao lại đầy sát khí và lộ vẻ căm hờn ? Cặp mắt
trong sáng kia, vì lẽ gì chiếu ra những tia lửa hận kinh hồn ? Vụ này là thế nào đây ?
Địa Ngục thư sinh cất bước trầm giọng tiến lại hỏi :
- Tại hạ không ngờ được cùng cô nương tương kiến ở nơi đây...
Thiếu nữ áo hồng hằn hộc ngắt lời :
- Địa Ngục thư sinh ! Thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác !...
Địa Ngục thư sinh giật mình hỏi ngay :
- Cô nương bảo sao ?
Thiếu nữ áo hồng dằn giọng :
- Ta bảo ngươi không còn nhân tính chi nữa.
- Tại hạ vừa mới tới đây. Vụ này...
- Câm miệng đi ! Đừng nói nữa ! Chính mắt ta từng trông thấy ngươi giết người mà

không để chút dấu vết gì. Sự thực đã bày ra trước mắt, co cãi cũng bằng thừa. Vì lẽ gì
mà ngươi hạ độc thủ thế này ?
Địa Ngục thư sinh nhăn nhó đáp :
- Đây không phải là hành vi của tại hạ.
- Vậy thì ai là hung thủ ?
- Cái đó... Tại hạ cũng không biết.
- Đã dám giết người, sao lại không dám thừa nhận.
- Tại hạ thừa nhận giết người đã nhiều, quyết chẳng bao giờ hạ thủ rồi lại chối cãi.
Vụ này đích xác không phải là hành vi của tại hạ.
- Vậy ngươi đến đây làm chi ?
- Tại hạ ngẫu nhiên vào đây.
- Hừ !
Một tiếng hắng dặng tỏ ra nàng đã phủ nhận lời biện bạch của Địa Ngục thư sinh.
Kể ra Địa Ngục thư sinh bản tính cuồng ngạo, chàng không muốn biện bạch.
Nhưng tình trạng trước mắt, không giống mọi khi. Đối phương là một cô gái mà hình
bóng đã in vào tâm khảm chàng.
Lúc này dù là Địa Ngục thư sinh muốn nói rõ sự lòng cũng không thể được. Chàng
thấy rất bực mình, nghiêm trọng nhất là nàng cả quyết là chàng đã hạ độc thủ. Một
chuyện này đủ làm tan vỡ tâm nguyện chàng đến triệt để. Chàng không dám nghĩ
thêm hậu quả sẽ tới đâu.
Sau một lúc trầm lặng nặng nề, Địa Ngục thư sinh không nhẫn nại được nữa, chàng
cất tiếng hỏi :
- Phương danh cô nương là gì ?
Thiếu nữ áo hồng hậm hực đáp :
- Ngươi bất tất phải biết làm chi. Ta không nói đâu.
Địa Ngục thư sinh phải nghiến răng, hết sức nhẫn nại, không cho cơn xúc động nỗi
lên. Chàng lại hỏi :
- Vậy cô nương cùng những người chết đây có mối liên quan gì ?
Thiếu nữ áo hồng mắt hạnh tròn xoe lớn tiếng đáp :
- Ta là người trả thù cho bọn họ.

Địa Ngục thư sinh bất giác lùi lại một bước nói :
- Tại hạ trịnh trọng thanh minh, người đã hạ thủ không phải tại hạ.
- Hơn một trăm nhân mạng, mà ngươi chỉ chối một câu như vậy mà xong được ư ?
Địa Ngục thư sinh ra chiếu khó chịu đáp :
- Tại hạ không biết nói thế nào hơn được.
- Mấy người bị hạ sát, mình không thương tích, lại không có triệu chứng gì tỏ ra bị
thuốc độc. Thủ pháp giết người này mà không phải ngươi, thì ai vào đây ?
- Cô nương đã nhận định cách này, thì tại hạ chẳng còn biết giải thích thế nào được
nữa.
- Tức là ngươi thừa nhận rồi phải không ?
- Tại hạ không nói là thừa nhận.
- Thừa nhận hay không thì cũng vậy mà thôi.
Địa Ngục thư sinh tức quá đáp :
- Tại hạ có nhẫn nại cũng chỉ đến một trình độ nào thôi...
Bất thình lình có tiếng bước chân rầm rộ vọng tới. Một cỗ kiệu hoa do bốn đại hán
áo đen khiêng thẳng vào trong điện. Theo sau cỗ kiệu là mười mấy người áo đen, cả
già lẫn trẻ. Cỗ kiệu đặt xong, bốn người khiêng thõng tay chia ra đứng hai bên.
Thiếu nữ áo hồng lật đật, rảo bước đến trước kiệu đứng ngoài rèm nói nhỏ một hồi,
rồi vịn tay vào thành kiệu mà đứng
Địa Ngục thư sinh trong lòng nghi hoặc, chàng không hiểu người trong kiệu là ai ?
Hết thảy bọn người áo đen nhìn Địa Ngục thư sinh bằng con mắt căm hờn, dường
như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng.
Bầu không khí trầm lặng tịch mịch nhưng chứa đầy sát khí vô hình. Hồi lâu, lâu
lắm, trong kiệu mới có thanh âm một người đàn bà cực kỳ nghiêm trọng hỏi vọng ra :
- Ngươi là Địa Ngục thư sinh ?
- Chính là tại hạ !
- Nói rõ lai lịch đi !
- Về điểm này, tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Hừ ! Ngươi đã dùng thủ đoạn tàn khốc, sát hại hơn trăm mạng, thì phải có nguyên
nhân gì chứ ?
- Tại hạ đã mấy lần thanh minh là không hạ thủ vụ này.
- Ngươi có gì để chứng minh không ?
- Bằng nhân cách của tại hạ.
Người trong kiệu cười ha hả nói bằng một giọng khinh miệt :
- Chà ! Địa Ngục thư sinh mà cũng nói đến nhân cách !
Địa Ngục thư sinh xám mặt lại ra chiều tức giận. Chàng không thể nhịn được một
sự khinh miệt quá đáng này.
Một làn sát khí bao phủ trên mi mắt chàng, khiến người trông thấy không rét mà
run. Chàng tiến thêm hai bước về phía kiệu hoa, hỏi bằng một giọng lạnh như băng :
- Cách xưng hô tôn giá thế nào đây ?
- Ngươi không đáng hỏi !
Địa Ngục thư sinh không nhẫn nại được nữa. Chàng vung chưởng đánh vào cửa
kiệu. Chàng phóng chưởng đang cơn tức giận, đã dùng đến mười thành công lực. Phát
chưởng nặng đến muôn cân.
Bọn áo đen quắc mắt tức giận, nhưng chỉ hắng dặng một tiếng, chứ không ai động
thủ.
Thiếu nữ áo hồng vẻ mặt vẫn lạnh như tiền. Rèm kiệu lung lay tựa hồ trận gió
thoảng qua. Phát chưởng của Địa Ngục thư sinh khủng khiếp là thế mà như muối bỏ
bể, tiêu tan mất hút.
Địa Ngục thư sinh kinh hãi run lên, vì công lực người trong kiệu cao thâm đến độ
ra ngoài sự tưởng tượng của mình. Chàng sực nhớ lời Táng Thiên Ông bảo Vô Tình
Tẩu : Con nhỏ này có chỗ tựa ghê gớm lắm. Lão với ta đều không gây sự được với y
đâu... Câu này quả nhiên đúng sự thực.
Trong lúc thảng thốt, Địa Ngục thư sinh không biết làm thế nào. Coi tình hình này,
chàng tự biết mình còn kém xa. Nhưng bản tính cuồng ngạo, chàng

không nghĩ tới
việc bỏ chạy. Huống chi ở trước mặt thiếu nữ áo hồng, khi nào chàng lại chịu tỏ ra
khiếp nhược.
Người trong kiệu lại lên tiếng :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi nên nói thực đi thôi.
- Tại hạ chẳng có điều chi mà nói.
- Thế ra ngươi muốn chết phải không ?
- Cái đó chưa chắc !
- Ngươi chưa thấy quan tài nên không sa lệ.
Rèm kiệu lay động, một luồng cương phong ào ào xô ra. Địa Ngục thư sinh vung
chưởng lên đón. Chưởng lực đụng nhau đánh sầm một tiếng như sét nổ lưng trời.
Địa Ngục thư sinh loạng choạng lùi lại hơn mười bước. Mặt chàng lợt lạt, khoé
miệng ứa máu. Từ ngày chàng ra đời, đây là lần đầu tiên chàng đụng phải một tay đối
thủ khủng khiếp, không còn đất để trả đòn được nữa.
Thiếu nữ áo hồng cất giọng lạnh như băng :
- Địa Ngục thư sinh ! Các hạ nên nói thật đi là hơn.
Địa Ngục thư sinh tia mắt hướng về thiếu nữ áo hồng, thấy nàng đẹp như hạt sương
trong buổi sớm, nhưng mặt nàng đầy vẻ cừu hận. Nàng vẫn xinh đẹp kinh người, một
vẻ đẹp cao quí thanh khiết, vẻ đẹp ít thấy trong các cô gái khác. Thật là cái đẹp siêu
phàm, khiến cho Địa Ngục thư sinh phải điên đảo tâm thần. Những nỗi hờn giận,
những luồng sát khí vừa tiếp xúc thiếu nữ áo hồng đã tiêu tan hết. Chàng không sao
hiểu được phản ứng này. Ngọn lửa kiêu ngạo bướng bỉnh không thể bốc lên trước mặt
nàng. Thật là một điều vi diệu phi thường.
Địa Ngục thư sinh vuốt máu trên miệng, nhăn nhó đáp :
- Cô nương ! Tại hạ chỉ có một câu : Người hạ thủ, không phải là tại hạ.
Trong kiệu thanh âm nghiêm khắc vọng ra :
- Kiểm tra kỹ lại di thể những anh em bị tử nạn.
Một tiếng dạ ran, mười mấy người áo đen lập tức lật những thi thể

khám nghiệm,
soi mói từng tí, cả chỗ bí hiểm cũng không bỏ qua. Sau một lúc lâu, mọi người đều
phúc đáp :
- Tuyệt không có một chút thương tích nào hết.
Địa Ngục thư sinh ngẩng mặt nhìn bóng đêm. Da mặt chàng hơi co lại. Chàng biết
rõ nguyên nhân, mà không tiện nói ra.
Người trong kiệu lại lên tiếng :
- Đưa kiệu tiến lên.
Bốn đại hán áo đen nhanh như chớp, chia nhau giữ bốn đòn kiệu, khiên lên vọt tới
trước mặt Địa Ngục thư sinh.
Người trong kiệu biến đổi thanh âm cực kỳ lạnh lẽo nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Vụ bí mật này, trừ phi khám phá ở trong mình ngươi, không
còn cách nào khác.

Độc thủ phật tâm

Hồi 5
Người thần bí hạ sát thư sinh

Địa Ngục thư sinh hững hờ nói :
- Tại hạ e rằng tôn giá phải thất vọng mất.
Người trong kiệu nói vọng ra :
- Ngươi chờ đó mà coi sẽ rõ.
Mấy luồng kình phong rít lên veo véo như xé bầu không khí từ trong kiệu bắn ra.
Địa Ngục thư sinh vọt người sang mé bên xa tám thước để né tránh. Động tác của
chàng nhanh như điện chớp, nhưng thủ pháp của người trong kiệu lại mau lẹ không
biết đến thế nào mà nói. Nó tuyệt diệu ở chỗ dự đoán được phương hướng mà đối
phương né tránh. Cùng một lúc, mấy luồng kình phong bắn xéo ra. Địa Ngục thư sinh tuy né tránh, mà vẫn bị kình phong bắn trúng người chàng
không thiên lệch một chút nào. Chàng cảm thấy toàn thân chấn động,

khí huyết lập
tức trồi ngược lên. Khắp trong thân chàng tựa hồ bị ngàn con rắn cắn vào, khiến
chàng nhức nhối đau khổ vô cùng, không bút nào tả xiết.
Địa Ngục thư sinh mồ hôi trán nhỏ giọt, bộ mặt anh tuấn của chàng không giữ được
nguyên hình. Người chàng run lên bần bật và co quắp lại. Chàng nghiến chặt hai hàm
răng để mà chịu đựng, chứ không bật lên tiếng rên la. Hai mắt chàng đỏ sọng, tưởng
chừng như sắp phun máu ra, bổng hoa lên dần dần rồi tối sầm lại.
Huỵch ! Chàng ngã lăn xuống đất, giẫy giụa mấy cái, rồi chàng lại gắng gượng lồm
cồm đứng dậy. Chàng muốn lớn tiếng thóa mạ, mà không thốt ra lời. Người chàng run
rẩy, loạng choạng, giật từng cơn đùng đùng tựa hồ mắc chứng động kinh.
Người trong kiệu lại lên tiếng hỏi :
- Ngươi đã chịu nói chưa ?
Địa Ngục thư sinh hằn học, gắng gượng lên tiếng :
- Không !... Không...
Huỵch ! Chàng lại ngã lăn ra.
Địa Ngục thư sinh mấy phen gắng gượng đứng lên rồi lại té xuống. Sau người
chàng co quắp, hơi thở hồng hộc, mũi miệng ứa máu tươi đỏ lòm.
Người trong kiệu cũng căm hận đến cực điểm, xẳng giọng hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ta không ngờ ngươi đối với bản thân cũng tàn nhẫn đến thế !
Địa Ngục thư sinh ráng đề tụ khí lực rú lên thê thãm :
- Ta mà... không chết... thì thề rằng... quyết giết ngươi.
Người trong kiệu quát bảo thuộc hạ :
- Thử lục tìm trong người gã xem có thấy cái gì để chứng minh thân thế gã không ?
Một lão gà áo đen vâng dạ tiến ra. Lão đến bên Địa Ngục thư sinh cúi xuống, đưa
tay ra sờ soạng. Bỗng lão rú lên một tiếng:
- Úi chao !
Rồi ngã ngữa về phía sau. Lão giẫy đành đạch mấy cái rồi tắt thở.
Diễn biến này, khiến cho mọi người trong không trường đều táng đởm kinh hồn.

Chẳng ai hiểu vì sao mà lão già áo đen kia lại bị chết một cách mau lẹ đến thế.
Một tiếng hắng giọng đầy vẻ căm phẫn, khiến người nghe thấy đều phải sợ hãi
rụng rời.
Bức rèm kiệu vén lên. Một luồng cương phong vọt ra như cơn gió lốc, cuốn người
Địa Ngục thư sinh tung lên cao hơn trượng, rồi lại hất xuống đất đánh binh một
tiếng. Chẳng ai nghe thấy chàng phát ra một tiếng la, tiếng rú, chỉ thấy chàng yên
lặng mà không nhút nhích.
Người trong kiệu thét lên để ra lệnh :
- Lột xác gã đi !
Lập tức hai tên áo đen chống kiếm nhảy xổ ra...
Bỗng có tiếng quát :
- Hãy dừng tay !
Hai gã áo đen nghe tiếng quát, giật mình đứng ngẫn ra. Một bóng người hạ xuống
nhanh như chớp, mọi người định thần nhìn lại, thì ra một người đàn bà ăn mặc rất
diêm chúa.
Người trong kiệu quát hỏi :
- Ai đó ?
Người mới đến đáp cộc lốc :
- Thiên Đài Ma Cơ.
Người trong kiệu hỏi :
- Mục đích ngươi đến đây làm chi ?
Thiên Đài Ma Cơ hững hờ đáp :
- Tôn giá làm như vậy, chẳng là quá quắt lắm ư ?
Người trong kiệu lại hỏi :
- Vậy ngươi tính thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Địa Ngục thư sinh tính tình ngang chướng, nhưng không phải cốt cách kẻ tiểu
nhân. Chẳng khi nào y giết người, mà không chịu nhận.
Người trong kiệu cười hỏi :
- Phải chăng ngươi cùng một phe phái với gã ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Lai lịch y thế nào tại hạ cũng không biết. Có điều y cùng tại hạ chia

tay chưa đầy
nửa khắc. Tại hạ vừa thấy gã vào trong miếu, rồi tôn giá cùng đoàn tùy tùng bất chợt
đến ngay. Tôn giá thử tưởng tượng trong khoảng thời gian chưa uống cạn chén trà, mà
đã có thể hạ sát được một chàng thiếu niên cao thủ, võ công địch nổi trăm người ư ?
Người trong kiệu đáp :
- Vấn đề này không phải là vấn đề thời gian, mà là vì gã đã giết người một cách tàn
nhẫn.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Bản nhân làm chứng cho y. Kẻ giết người quyết không phải là y.
Người trong kiệu xẳng giọng :
- Vậy ngươi có dính líu vào vụ này chăng ?
Thiên Đài Ma Cơ tức giận, nét mặt xám xanh, nàng rít hai hàm răng lại, lớn tiếng
hỏi :
- Phải chăng tôn giá ỷ mình võ công cao cường, mà nói đặt để nên điều ?
Người trong kiệu lạnh lùng đáp :
- Nếu ngươi có dự phần, thì không trốn thoát đâu. Nội vụ này sẻ được tra xét minh
bạch.
Địa Ngục thư sinh bỗng cựa mình một cái.
Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt nhìn chàng ra chiều đau xót. Nàng quay lại bảo thiếu nữ
áo hồng :
- Cô nương ! Chắc cô chưa quên y đã cứu cô thoát khỏi bàn tay sứ giả ở Ngũ Lôi
cung ?
Thiếu nữ áo hồng biến sắc đáp :
- Tại hạ vẫn nhớ, không bao giờ quên được. Nhưng hơn trăm mạng người...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Sự thực chưa có gì chứng minh là y đã hạ thủ.
Thiếu nữ áo hồng nói :
- Hiện chỉ có mình y ở đây. Hơn nữa, vị này vừa táng mạng, mà hình dạng cũng
chẳng khác gì những người kia. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ

chứng minh, trừ phi
tôn giá có cách giải thích nào khác.
Thiên Đài Ma Cơ cương quyết đáp :
- Bản nhân chẳng có gì giải thích. Nhưng tin chắc không phải y hạ thủ. Bản nhân
bảo đảm như vậy...
Người trong kiệu ngắt lời bằng một giọng khinh miệt :
- Thứ như ngươi không xứng đáng để bảo đảm.
Thiên Đài Ma Cơ giơ tay lên hỏi :
- Bằng cứ vào cái này được chăng ?
Nàng cặp một phiến ngọc to bằng nửa bàn tay vào khe ngón tay giữa và ngón tay
trỏ. Giữa phiến ngọc có dùi thủng ba lỗ.
Người trong kiệu kinh hãi la lên :
- Tam Chỉ Quyết !
Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng hỏi lại :
- Phải rồi ! Tôn giá có nhận biết vật này ư ?
Người trong kiệu ngập ngừng hỏi :
- Ngươi là... truyền nhân của lão nhân gia đó ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp cộc lốc :
- Phải !
Thế rồi hai bên không nói gì nữa. Sau một khắc trầm lặng, người trong kiệu lên
tiếng bằng một giọng trịnh trọng :
- Được rồi ! Ta nể ngươi có tín vật đó, mà tạm thời buông tha cho gã. Nhưng không
phải có thế là xong đâu...
Thiên Đài Ma Cơ liền nói ngay :
- Nếu sau này quả nhiên Địa Ngục thư sinh có dính líu đến vụ công án này, thì tại
hạ sẽ phụ trách việc đưa y đến đây để tôn giá tùy tiện xử trí.
Người trong kiệu nói :
- Được rồi ! Bây giờ ngươi có thể đưa gã rời khỏi nơi đây.
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Nhưng huyệt đạo y đã bị kiềm chế.
Người trong kiệu đáp :
- Gã được giải khai rồi. Nếu không thì mạng y cũng chẳng còn nữa.
Thiên Đài Ma Cơ lộ vẻ rất phức tạp. Nàng ngẫn người ra một lúc, rồi đột nhiên cúi
xuống toan ôm chàng lên.

Lúc này, Địa Ngục thư sinh mở mắt ra. Chàng cất giọng run run :
- Đừng đụng vào tại hạ !
Tay phải chàng chống xuống đất, lảo đảo đứng lên.
Thiên Đài Ma Cơ vẻ mặt sửng sờ tựa hồ như oán hận. Nàng máy môi toan nói gì lại
thôi.
Địa Ngục thư sinh đảo cặp mắt oán hờn, căm hận, hết nhìn cổ kiệu diêm chúa lại
nhìn bọn người áo đen. Chàng lại ngó thiếu nữ áo hồng một lúc, rồi quay lại nói với
Thiên Đài Ma Cơ :
- Món ân tình này, tại hạ xin ghi vào tâm khảm.
Chàng nói xong, loạng choạng bước đi ra ngoài cửa miếu.
Thiên Đài Ma Cơ biến sắc thành rất khó coi. Vẻ lạnh lùng của Địa Ngục thư sinh
làm tổn thương đến lòng tự ái của nàng. Nàng ngẫn người ra một lúc, rồi cất bước rượt
theo.
Ngoài miếu, trăng sao đầy trời chiếu ánh sáng huyền ảo xuống cả một vùng. Tuy
hiện đang tiết trọng xuân và ngọn gió đêm vẫn còn thổi mạnh.
Thiên Đài Ma Cơ theo sau Địa Ngục thư sinh một lúc. Nàng không nhịn được nữa,
lên tiếng :
- Hiền đệ ! Hiền đệ bị nội thương nặng lắm đó, cần phải tìm cách điều trị ngay đi !
Địa Ngục thư sinh dù có lạnh lùng đến đâu, cũng không thể làm lơ trước tấm lòng
tha thiết ân cần của nàng. Chàng liền dừng bước lại nói :
- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài. Tại hạ hiểu rồi !
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Bên kia có nhà nông hộ, chúng ta vào đó nhờ họ, để trị thương được chăng ?
Địa Ngục thư sinh ngập ngừng đáp :
- Tại hạ... đầy mình máu me, không khỏi khiến cho người ta phải kinh hãi. Vào đó
không tiện.
Thiên Đài Ma Cơ lưỡng lự một lát rồi nói :
- Vậy... chúng ta vào khu rừng trước mặt kia.
Địa Ngục thư sinh hững hờ đáp :

- Tại hạ không dám quấy nhiễu cô nương nữa, và xin cho cáo biệt.
Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt nhìn Địa Ngục thư sinh bằng con mắt hờn giận. Nàng
lạnh lùng hỏi :
- Huynh đệ không thèm đi với ta ư ?
Địa Ngục thư sinh lạt lẽo đáp :
- Không phải thế. Tại hạ không muốn nợ ai quá nhiều.
Thiên Đài Ma Cơ hằn học hỏi :
- Vậy ra ta hay giây vào những việc không đâu ư ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Cô nương đã nói vậy, thì tại hạ chẳng biết phải trả lời thế nào được.
Thiên Đài Ma Cơ xẵng giọng :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi tưởng ta hạ tiện lắm phải không ? Hừ !...
Giọng nói đầy vẻ oán hờn, nàng trở gót đi ngay. Chớp mắt đã biến vào trong bóng
đêm mờ ảo.
Địa Ngục thư sinh toan gọi nàng đứng lại, nhưng rồi chàng nhẫn nại không lên
tiếng. Chàng đã biết rõ tâm ý nàng, nhưng chàng không ưa tính nết kiều mỵ, lãng mạn
của nàng.
Địa Ngục thư sinh lắc đầu mấy cái, rồi lại đi vào khu rừng rậm gần đó.
Chàng bị nội thương nghiêm trọng, lại khốn nỗi khí huyết trồi ngược, không sao
chống nổi. Nếu không có lòng cao ngạo, thì chàng đã không cử động được nữa rồi.
Hiện giờ, điều cần cấp nhất là phải trị thương, ngoài ra nhất thiết chàng không nghĩ
tới việc gì nữa.
Địa Ngục thư sinh tổn thất rất nhiều hơi sức mới loạng choạng đi tới được khu
rừng. Ngồi xuống dưới bóng cây, chàng tưởng chừng như mình đã dùng đến hơi sức
cuối cùng. Toàn thân rã rời, chàng có cảm giác xương thịt bị tan nát hết.
Địa Ngục thư sinh thở hồng hộc một lúc, rồi móc lấy hai viên thuốc chữa thương
uống, đoạn nhắm mắt hành công.
Bất thình lình, một bóng người cao lớn như quỷ mị chuồn vào trong

rừng. Hắn đảo
mắt nhìn quanh một lượt, rồi tiến về phía Địa Ngục thư sinh.
Địa Ngục thư sinh đang hành công đến chỗ khẩn yếu, nên có người tiến vào mà
chàng cũng không hay.
Người kia đột nhiên dơ tay lên nhằm đánh vào Địa Ngục thư sinh...
Lúc này, hắn chỉ khẽ đưa ngón tay một cái là chàng bị tẩu hỏa nhập ma hay bị chết
liền.
Địa Ngục thư sinh sắp mất mạng về tay con người thần bí thì xảy chuyện bất ngờ,
khiến bóng người này thu tay về. Dường như có điều gì suy nghĩ, người đó đứng yên
lặng một lúc rồi lại dơ tay lên lần thứ hai...
- Hà Hà !...
Một tiếng cười lạt vọng lại. Bóng người này phản ứng rất mau lẹ. Hắn xoay mình
nhảy xổ về phía phát ra thanh âm nhanh như chớp, đồng thời cất tiếng hỏi :
- Ai ?
Tiếp theo một bóng người tha thướt từ sau một gốc cây xuất hiện. Người thần bí ra
chiều kinh ngạc la lên :
- Hừ ! Thiên Đài Ma Cơ !
- Đúng rồi ! Các hạ là cao nhân phương nào ?
Nguyên Thiên Đài Ma Cơ tức mình bỏ đi rồi. Thủy chung nàng vẫn chẳng yên
lòng, liền lén lén quay trở lại thì gặp người thần bí này đang hạ thủ gia hại Địa Ngục
thư sinh.
Nàng sợ làm chàng kinh động mà bị tẩu hỏa nhập ma, nên bật lên tiếng cười lạt dẫn
dụ người thần bí dời xa chàng.
Nhờ có bóng trăng, Thiên Đài Ma Cơ nhìn qua kẽ lá thấy có bóng người che mặt
mặc áo cẩm bào.
Thiên Đài Ma Cơ bị đối phương gọi trúng tên hiệu, mà nàng lại không nhận ra đối
phương là ai, nên tâm thần nàng không khỏi chấn động.
Người che mặt mặc áo cẩm bào cất tiếng hung dữ :

- Con nha đầu kia ! Lão phu là ai ngươi bất tất phải hỏi làm chi, vì chính ngươi
đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây nữa.
Thiên Đài Ma Cơ cười khanh khách hỏi :
- Tại sao vậy ?
- Chẳng tại sao cả.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Dù hạng cùng hung cực ác đến đâu, khi giết người cũng phải có duyên cớ. Sao
các hạ...
Người mặc áo cẩm bào ngắt lời :
- Đừng rườm lời nữa. Lão phu muốn giết ai là giết, chả cần phải mượn cớ này có
nọ. Hiện giờ lão phu nhận thấy cần phải giết ngươi.
Thiên Đài Ma Cơ dương cặp mày liễu lên hỏi :
- Phải chăng các hạ nhận thấy tại hạ làm trở ngại việc hạ sát Địa Ngục thư sinh của
các hạ.
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Có thể như vậy.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Địa Ngục thư sinh dùng thủ đoạn tàn nhẫn, giết người không để vết tích, thì các
hạ giết y để trừ hại cho bạn giang hồ cũng là một việc đường hoàng, tưởng các hạ chả
cần phải giết kẻ khác để bịt miệng...
Người che mặt mặc áo cẩm bào cười ha hả ngắt lời :
- Con tiện tỳ kia ! Mi coi lão phu là hạng người nào ? Mi tha thiết với thằng lõi kia,
mà gã đối với mi lại quá vô tình. Vừa lúc nãy, mi ôm mối tủi hận bỏ đi, rồi quanh trở
lại phải không.
Thiên Đài Ma Cơ biến đổi sắc mặt. Nàng tự hỏi :
- Xem chừng con người thần bí này đã biết rõ hết bao nhiêu việc vừa xảy ra, nhưng
mình không hiểu hắn cố tình hạ sát Địa Ngục thư sinh vì mục đích gì ?
Nàng biết rằng có hỏi hắn cũng chẳng thèm trả lời, nhưng nàng cố ý kéo dài thời
gian, hy vọng Địa Ngục thư sinh đến lúc tĩnh lại đã xong việc hành

công. Nàng liền
tủm tỉm cười hỏi:
- Tại hạ coi chừng các hạ là con người có tâm huyết thì phải ?
Người thần bí lạnh lùng đáp :
- Cái đó đã dĩ nhiên. Hà tất mi còn phải hỏi ?
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Coi bề ngoài các hạ không phải bọn tầm thường, thì tất trong võ lâm hẳn có địa vị
tương đương, tưởng các hạ chẳng đến nỗi nhân lúc người ta nguy ngập mà động thủ
gia hại.
Người che mặt mặc áo cẩm bào bật lên tiếng cười hung dữ đáp :
- Mi lầm rồi ! Lão phu không tính đến chuyện đó.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi khích :
- Ồ ! Phải chăng các hạ sợ y tĩnh lại, không địch nổi y hay sao ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào cười khẩy đáp :
- Mi cho là thế cũng không sao. Có điều cả mi lẫn thằng lõi kia đều đáng chết.
Thiên Đài Ma Cơ không có biện pháp nào nữa. Nàng cho là con người thần bí này
tàn nhẫn vô cùng, dù có nói gì cũng bằng phí lời.
Chợt nẫy ra một ý nghĩ, nàng nói :
- Các hạ nên lưu danh lại để tại hạ có chết cũng biết mình chết về tay ai ?...
Người che mặt mặc áo cẩm bào quắc mắt lên đáp :
- Tiểu tiện nhân ! Mi là con quỉ hồ đồ.
Thiên Đài Ma Cơ cũng xẵng giọng :
- Các hạ nên lịch sự một chút. Đừng mở miệng mắng người một điều tiện nhân, hai
điều tiện nhân.
Lão già che mặc cười gằn hỏi :
- Phải chăng mi định kéo dài thời gian. Ha Ha !...
Lão vừa nói vừa giơ tay ra chụp xuống Thiên Đài Ma Cơ. Chiêu trảo của lão nhanh
như điện chớp, mà kỳ dị vô cùng.
Thiên Đài Ma Cơ đã chuẩn bị từ trước. Nàng thấy bóng người đối phương chuyển
động, liền giơ tay lên ném ra một nắm kim nhỏ như mưa tưới xuống. Thứ ám khí này
nhỏ như lông trâu, bao trùm một phạm vi đường kính dài chừng một

trượng. Người
đứng cách gang tất dĩ nhiên là không khỏi bị thương.
Tuy nhiên, lão già che mặt mặc áo cẩm bào vẫn lờ đi như không biết, và vẫn tiếp
tục đưa ngón tay ra chụp tới.
Lão già che mặt mặc áo cẩm bào bị đến hơn phân nửa đám kim bắn trúng, nhưng
cổ tay Thiên Đài Ma Cơ bị lão nắm chặt.
Lão già che mặt mặc áo cẩm bào rùng mình một cái. Bao nhiêu mũi kim nhỏ tới tấp
rớt xuống đất.
Thiên Đài Ma Cơ sợ hết hồn, vì thứ ám khí của nàng đó là Tố nữ thần châm,
người võ lâm nghe tiếng đều phải kinh hồn táng đỡm. Mỗi lần nàng có thể phóng ra
từ mười mũi đến một trăm mũi không chừng. Ai bị trúng ám khí này, thì thần châm
theo máu chu lưu trong người. Nếu không cứu trị kiệp thời, người đó sẽ bị xuyên
thủng trái tim mà chết. Từ ngày nàng bôn tẩu giang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên
nàng gặp phải tay đối thủ không bị thương về thần châm. Nàng càng kinh hãi hơn, vì
đối phương run người một cái làm cho những mũi thần châm đã trúng vào người lại
rớt xuống được. Đó là điều nàng không thể tưởng tượng được.
Người che mặt mặc áo cẩm bào nắm được tay Thiên Đài Ma Cơ rồi bóp mạnh một
cái. Lập tức nàng cảm thấy chân khí mất hết, không đề tụ nội lực được nữa.
Người che mặt mặc áo cẩm bào bật lên tràng cười quái gở.
Tiếng cười the thé, thêm vào mục quang kỳ dị của lão, khiến cho Thiên Đài Ma Cơ
cảm thấy lão là con người thần bí sặc mùi tà dâm, lòng nàng không khỏi run sợ.
Người che mặt mặc áo cẩm bào đưa tay ra vuốt má Thiên Đài Ma Cơ, nhìn nàng
bằng con mắt tà dâm.
Sau khi hắn nhìn thân thể nàng từ trên xuống dưới, rồi miệng lẩm bẩm :

- Giết thị đi chẳng là phí của trời lắm ư ? Trời đã sinh ra vưu vật, mình nên hưởng
thụ một phen mới phải...
Thiên Đài Ma Cơ sắc mặt lợt lạt.
Người che mặt mặc áo cẩm bào ra chiều đắc ý nói :
- Con tiểu hồ ly này ! Tuy lão phu tuổi đã lục tuần, nhưng cách thù tiếp nam nữ
dám tự khoe mình là tay cao thủ đệ nhất thiên hạ. Mi không tin thì thử nếm mùi sẽ
biết lời nói của lão phu không sai sự thực. Ha Ha !...
Giọng nói tà dâm, tiếng cười bỉ ổi chẳng khác gì những roi đòn đánh vào trái tim
Thiên Đài Ma Cơ. Nhưng nàng đã tự xưng Ma Cơ, thì không phải là chuyện ngẫu
nhiên. Dĩ nhiên nàng phải có bản lãnh gì. Nàng liền nở một nụ cười rất quyến rũ hỏi :
- Có thật thế không ?
Đầu mày cuối mắt nồng nàn, khoé mắt lẵng lơ khiến cho người ta phải tiêu hồn.
Người che mặt mặc áo cẩm bào cười rộ đáp :
- Dĩ nhiên là thế. Sự thực sẽ chứng minh điều đó.
Thiên Đài Ma Cơ liền nói :
- Vậy các hạ hãy buông tay ra !
Người che mặt mặc áo cẩm bào lại cười ha hả nói :
- Cái đó thì không được đâu. Lão phu coi người đã nhiều rồi, có lý đâu còn không
biết con hồ ly quỉ mỵ.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Các hạ sợ, không dám buông tay ư ?
Lão già che mặt đáp :
- Lão phu hãy phế trừ võ công của mi và thu thập thằng lõi kia, xong rồi sẽ cùng
mi... Ha ! Ha !...
Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng :
- Lão phí bỏ công lực ta thì thà rằng giết ta đi còn hơn.
Lão già che mặt lại nói :
- Muốn chết không bằng ghét sống. Mi cứ yên tâm, xong việc rồi lão phu đằng nào
cũng phải giết ngươi.
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Lão mà buông tha ta, thì nhất thiết điều gì ta cũng nghe hết...
Lão già che mặt cười khằng khặc nói :
- Cái đó không được đâu. Mi theo hay không chẳng phải là quyền ở mi.
Lão vừa nói vừa phóng ngón tay điểm vào người Thiên Đài Ma Cơ rồi buông tay
ra.
Thiên Đài Ma Cơ ngồi phệt ngay xuống.
Lão già che mặt mặc áo cẩm bào xoay mình tiến về phía Địa Ngục thư sinh.
Địa Ngục thư sinh có biết đâu tử thần đã vương tay ra sắp nắm lấy chàng lôi đi.
Thiên Đài Ma Cơ thấy vậy, mắt muốn toé lữa. Nàng đưa ngón tay lên điểm vào
mấy chỗ huyệt đạo để tự giải khai, rồi xoay mình đứng lên nhẩy xổ vào lão che mặt
mặc áo cẩm bào...
Cùng một lúc, bỗng nghe tiếng rú thê thãm vang lên. Địa Ngục thư sinh bị hất ra
ngoài một trượng.
Người che mặt mặc áo cẩm bào nghiên người đi, thì gặp lúc Thiên Đài Ma Cơ nhẩy
vọt đến. Lão bật tiếng la hoãng : Ái chà ! rồi vung chưởng đánh ra.
Huỵch một tiếng ! Thiên Đài Ma Cơ bị hất té ngược lại. Bên kia Địa Ngục thư sinh
không thấy động tĩnh gì nữa. Dường như chàng đã chết rồi.
Lão già che mặt run lên nói :
- Con hồ ly này ! Té ra mi không sợ điểm huyệt...
Thiên Đài Ma Cơ dơ tay lên. Một vật lấp loáng có ánh sáng, vọt ra khỏi tay nàng
bay tới trước mặt người mặc áo cẩm bào. Lão kinh hãi la lên :
- Thất Toàn phi nhạn.
Lão vừa la vừa vọt người đi. Ánh sáng lấp loáng kia đột nhiên liệng vun vút trên
không thành đường cánh cung, rồi vẽ thành một vòng tròn, hai vòng tròn, ba vòng
tròn... vòng tròn này chưa tiêu tan thì vòng thứ hai đã xuất hiện. Những vòng tròn kết
hợp thành những vòng ánh sáng dầy đặc và bậc lên những tiếng vo vo như xé bầu

không khí, khiến người nghe không khỏi kinh tâm động phách.
Người che mặt mặc áo cẩm bào né tránh vào khe hở của những vòng ánh sáng.
Lão rú lên một tiếng thì đồng thời những vòng ánh sáng kia cũng tiêu tan. Tấm
khăn bịt mặt lão đỏ lòm một miếng. Trên đầu rõ ràng có một vết máu rộng đến ba tấc.
Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng quát :
- Thử một lần nữa xem sao ? Ta không tin là mạng lão lại lớn đến thế.
Nàng vừa quát vừa giơ tay lên...

Độc thủ phật tâm

Hồi 6
Bị mỉa mai nữ hiệp đau lòng

Người che mặt mặc áo cẩm bào thủ pháp còn mau lẹ hơn Thiên Đài Ma Cơ, nàng
chưa kịp phóng Thất toàn phi nhạn ra, thì hắn đã vọt người nhẩy lên cao nhanh như
chớp, phóng song chưởng từ trên không đánh xuống.
Thiên Đài Ma Cơ vừa phóng phi nhạn ra, thì luồng kình lực của đối phương nặng
hàng vạn cân đã đánh tới người nàng.
Huỵch ! Nàng ngã lăn ra.
Ngọn phi nhạn đang vạch trên không thành hình cánh cung, mà người che mặt
mặc áo cẩm bào đã vọt ra ngoài phạm vi tia sáng. Phi nhạn Thất toàn tự nhiên rớt
xuống đất.
Người che mặt mặc áo cẩm bào tiến gần lại chỗ Thiên Đài Ma Cơ, thì thấy miệng
mũi nàng đã ứa máu ra và đã tắt hơi rồi.
Hắn ngơ ngẫn một lúc, rồi cất giọng trầm trầm :
- Con tiện tỳ này ! Mi xuống dưới âm phủ mà kết mối uyên ương với thằng lõi kia.
Dứt lời, hắn vọt mình đi luôn.
Trong rừng tịch mịch quạnh quẻ, âm thầm chết chóc.

Chỉ có tiếng gió thổi lá cây rì rào càng tăng thêm vẻ thần bí rùng rợn. Chừng nửa khắc sau, hai tên áo đen đi tuần vào rừng. Một tên la hoảng :
- Hãy coi kìa ! Cái gì đó ?
Chúng băng mình vọt lại, tên kia nói :
- Ủa ! Té ra lại là thằng lõi đó !
Gã kia lại hỏi :
- Ai vậy ?
Gã này đáp :
- Địa Ngục thư sinh.
Cả hai gã cùng kinh hãi lùi lại hai bước. Chúng ngưng thần nhìn một lúc không
thấy động tĩnh gì, một gã lớn mật lại tiến vào. Gã quan sát một lúc nữa, rồi đánh bạo
đưa tay ra sờ. Gã kinh hãi la lên :
- Hắn chết rồi !
Gã kia nói :
- Ồ ! Bên này là Thiên Đài Ma Cơ... Thị cũng chết rồi.
- Lạ thiệt ! Cả hai cùng chết trong khu rừng này, chẳng hiểu ai đã hạ thủ ?
- Hay là lão...
Gã kia chặn lời :
- Câm miệng đi ! Ngươi muốn chết hay sao mà dám lẽo mép ?
Tên này cười một cách rất khả ố, nói :
- Hì hì ! Ngươi coi đó. Mụ này tuy tắt hơi rồi. Nhưng...
- Nhưng làm sao ?
- Hà hà !... Thiệt khiến cho người ta không ngăn nổi cõi lòng.
Gã kia quát mắng :
- Lý nhị ! Má má mi vô phước hay sao, mà mi lại có ý nghĩ đoạn tử tuyệt tôn như
vậy.
- Lão Vương ! Tình thực mà nói, khi thị còn sống, dù ngươi có muốn ngữi hơi cũng
không được...
Gã được kêu bằng lão Vương hỏi :
- Ngươi muốn gian dâm cả xác chết nữa chăng ?
Lý nhị nhăn nhó cười đáp :
- Hà hà ! Cái đó... sờ soạng thị một lúc cũng hay lắm rồi.
Gã liền tiến lại bên Thiên Đài Ma Cơ, cúi lom khom, dơ tay ra...
- Úi chao !

Tiếng rú thê thãm rợn người, như xé bầu không khí tịch mịch lúc đêm khuya. Lý
nhị ngã ngữa người ra, mặt mũi gã biến thành một đống máu thịt bầy nhầy, gã chết
ngay lập tức.
Lão Vương hồn vía lên mây. Gã tự hỏi :
- Chẳng lẽ xác chết còn giết người được ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên lù lù đứng dậy. Gã áo đen được kêu bằng lão Vương
thục mạng chạy trối chết.
Gã chạy đến trước khu rừng, thì có tiếng lạnh lùng quát lên :
- Đứng lại !
Gã áo đen lại một phen bỏ vía, lông tóc đứng dựng cả lên. Gã nhìn ra thì người
đứng trước mặt là Thiên Đài Ma Cơ, miệng mũi nàng còn đầy vét máu đỏ lòm.
Gã áo đen hai chân nhũn ra, ngồi phệt ngay xuống. Gã há miệng cứng lưỡi hồi lâu
mới thốt ra được câu hỏi :
- Ngươi... là người hay là ma quỉ ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp bằng một giọng lạnh lùng ghê rợn :
- Người với quỉ chẳng khác nhau mấy.
Gã áo đen sợ hết hồn, ấp úng :
- Chẳng lẽ... Ngươi chưa chết ư ? Nhưng... rõ ràng ngươi đã... tắt hơi rồi kia mà ?
Thiên Đài Ma Cơ cười khằng khặc đáp :
- Thiên Đài Ma Cơ mà chết dễ như vậy, thì cái danh hiệu Ma Cơ đốt quách đi cho
rồi !
Vừa dứt lời, nàng phóng chưởng đánh ra.
Gã áo đen mới kêu lên được nửa tiếng đã chết nhăn thây ra rồi.
Thiên Đài Ma Cơ trở gót chạy vào rừng, đến trước thi thể Địa Ngục thư sinh. Nước
mắt chan hòa, miệng lẩm bẩm :
- Ngươi kết thúc cuộc đời thế này ư ?
Nàng ngồi phệt xuống, đưa tay ra...
Bất thình lình có thanh âm lạnh lẽo quát lên :
- Đừng đụng vào người gã !
Thiên Đài Ma Cơ giật mình rụt tay lại. Nàng nhẩy vọt đi, thì thầy một mụ đàn bà

đứng tuổi, vẻ mặt hiền từ, đứng cách nàng không đầy năm thước. Người đàn bà này đến đây từ lúc nào Thiên Đài Ma Cơ không phát giác ra được, thì
đã biết công lực mụ cao thâm vô hạn.
Nàng nhớ lại Địa Ngục thư sinh cũng đã ngăn trở nàng đừng đụng chạm vào người
chàng. Bây giờ mụ này đến đây một cách đột ngột, cũng không cho nàng đụng vào tử
thi của Địa Ngục thư sinh là nghĩa làm sao ? Mụ này là ai ?
Thiên Đài Ma Cơ càng ngẫm nghĩ lại càng nghi hoặc, nàng cất tiếng hỏi :
- Cách xưng hô tiền bối thế nào đây ?
Người đàn bà kia đáp :
- Bất tất nhắc đến tên họ ta mà làm chi nữa.
Thiên Đài Ma Cơ ngạc nhiên hỏi :
- Sao tiền bối lại ngăn trở vãn bối đừng đụng vào y.
- Hừ !
- Tại sao vậy ?
Người đàn bà đứng tuổi không trả lời, mụ từ từ bước tới đưa tay ra sờ soạng vào
người Địa Ngục thư sinh...
Thiên Đài Ma Cơ không nhịn được nữa, liền nói ngay :
- Lúc y đang hành công trị thương, liền bị một người che mặt mặc áo cẩm bào làm
chấn động tâm mạch mà chết.
Người đàn bà đứng tuổi buồn rầu thở dài. Hai hạt lệ từ khoé mắt ứa ra. Mụ nói
bằng một giọng thê lương :
- Thật là tội nghiệp !
Thiên Đài Ma Cơ trợn mắt lên nhìn đối phương ra chiều kinh dị hỏi :
- Tiền bối có nhận biết y ư ?
Người đàn bà đứng tuổi buồn bã đáp :
- Há chỉ phải quen biết mà thôi. Y là...
Mụ ngừng lại không nói nữa. Thiên Đài Ma Cơ liền hỏi :
- Giữa tiền bối và y có mối liên quan gì.
Người đàn bà đứng tuổi thở dài đáp :
- Ôi ! Còn nhắc đến làm chi nữa ?
Lời nói úp mở của người đàn bà khiến cho Thiên Đài Ma Cơ rất khó chịu.
Tuy Địa Ngục thư sinh đã chẳng yêu, chẳng được câu nói lấy lòng

nhưng nàng yêu
chàng bằng một mối tình tha thiết.
Mối tình của con người ta thật khó mà biết đường mò. Thiên Đài Ma Cơ chính
mình cũng không hiểu tại sao đối với anh chàng cụt tay thần bí lại chung tình đến thế
! Phải chăng tính cách hai người có chỗ thông cảm nhau ? Hoặc giả Địa Ngục thư
sinh có chỗ đáng để cho đàn bà yêu mến. Nói rút lại, Thiên Đài Ma Cơ đã vừa ý Địa
Ngục thư sinh. Bây giờ chàng chết đi, nàng tưởng chừng như bị vở mộng, một giấc
mộng cực kỳ ngắn ngủi.
Nàng một tự chủ được, bất giác buột miệng la lên :
- Vãn bối phải báo thù cho y !
Người đàn bà trung niên chăm chú nhìn Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Ngươi định báo thù cho y ?
- Phải rồi !
- Khó lắm ! Khó lắm !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Tiền bối có biết lai lịch người che mặt mặc áo cẩm bào không ?
Người đàn bà kia thở dài nói :
- Hởi ôi ! Đây là một mối oan nghiệt còn nói chi nữa ? Ngươi cùng thằng lõi này...
Thiên Đài Ma Cơ nhăn nhó cười ngắt lời :
- Giữa vãn bối va y không có mối quan hệ chi hết, chỉ là bèo nước gặp nhau mà
thôi.
- Có thế thôi ư ?
- Đúng vậy đó.
Người đàn bà kia lại hỏi :
- Dường như ngươi cũng mất mạng rồi ?
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Nhưng vãn bối đã sống lại.
- Sư phụ ngươi là ai ?
- Gia sư ngăn cấm không được nhắc nhỡ đến tên huý.
Người đàn bà đứng tuổi lại sờ thi thể Địa Ngục thư sinh hết một lượt, rồi nói :
- Đây là số mệnh, chết là giải thoát được bao nhiêu mối oan kết. Hởi ôi ! Gã không

nên chết...
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Tại sao gã không nên chết ? Còn gì mà không chết ?
Người đàn bà nói :
- Sinh cơ gã chưa mất hết. Có điều...
Thiên Đài Ma Cơ động tâm hỏi :
- Y còn hy vọng sống được không ?
Người đàn bà đáp :
- Có chứ ! Nhưng ta chỉ biết là sinh cơ của gã chưa hoàn toàn tiêu diệt.
- Tại sao vậy, khắp thiên hạ chỉ có... cái đó là hoàn hồn cho gã được thôi.
Thiên Đài Ma Cơ cặp mắt sáng lên, nàng không chờ được nữa nóng nảy hỏi ngay :
- Cái đó là vật gì ?
Người đàn bà kia hững hờ đáp :
-Thôi chẳng nói nữa. Những của báo trong trời đất tự nhiên mà gặp chứ không thể
cầu được. Huống chi, một chút sinh cơ của gã sắp tuyệt diệt đến nơi rồi.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Xin tiền bối cứ nói rõ cho nghe.
Người đàn bà ngập ngừng đáp :
- Cái đó là Thạch Long huyết tương. Ta cũng chỉ nghe đồn nó là một vật dị hảo...
Thiên Đài Ma Cơ, trong lòng xúc động, miệng lẩm bẩm câu :
- Thạch Long huyết tương... Thạch Long huyết tương...
Người đàn bà đứng tuổi lại trào lệ ra. Vẻ mặt vô cùng thê thãm, mụ nói :
- Cô nương ! Tuy cô không thừa nhận có mối liên quan với gã, nhưng nét mặt của
cô nương đã tố cáo sự thực với ta rồi. Ta không thể ở đây lâu được. Vậy cô liệu mà
chôn cất cho gã. Có điều cô phải nhớ kỹ điễm này, là chớ có đụng vào nửa người bên
trái gã. Cô phải nhớ kỹ đừng quên. Ta đi đây !
Mụ nói xong, từ từ đứng dậy, mắt mụ bỗng đăm đăm nhìn vào thi thể Địa Ngục thư
sinh. Mụ sa nước mắt nói :
- Hài tử ! Lượng thứ cho ta... ta...

Đoạn dưới mụ nghẹn ngào nói không ra tiếng.
Bóng người thấp thoáng mụ đi vun vút như quỉ mỵ.
Thiên Đài Ma Cơ giật mình la lên :
- Tiền bối đừng đi vội !
Nhưng tiếng la của nàng không có phản ứng gì. Người đàn bà đứng tuổi bí mật kia
đã đến đột ngột mà ra đi cũng đột ngột.
Thiên Đài Ma Cơ lại ngồi bên Địa Ngục thư sinh, ngơ ngẩn xuất thần.
Đột nhiên nàng nghiến răng nói :
- Ta hãy làm thế thử coi.
Nàng liền vén tay áo để lộ cánh tay trắng như búp măng và đánh bạo dùng móng
tay bấm đứt huyết quản. Máu tươi trong huyết quản chảy ra. Một tay nàng cậy hàm
răng Địa Ngục thư sinh, nàng để cổ tay vào miệng chàng cho máu tươi chảy vào,
nàng lại lắc đầu Địa Ngục thư sinh cho máu trôi xuống cổ họng.
Trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chén trà, Địa Ngục thư sinh nuốt
xuống mười hớp máu tươi.
Thiên Đài Ma Cơ thở phào một cái, ngăn máu lại không cho chảy ra nữa, rồi nhắm
mắt dưỡng thần.
Nàng điều dưỡng chừng nửa giờ, mở mắt nhìn Địa Ngục thư sinh thì vẫn là tấm
thân lạnh cứng, tuyệt vô động tĩnh, nàng không khỏi tuyệt vọng thở dài lẩm bẩm :
- Xem chừng không cách nào cứu vãn được nữa rồi.
Giữa lúc ấy, Địa Ngục thư sinh đột nhiên cựa quậy. Nàng tưởng mình mắt hoa,
ngưng thần nhìn kỹ lại thì quả nhiên thấy ngực cháng hơi thoi thó. Nàng mừng rỡ vô
cùng, đưa tay ra sờ ngực chàng.
Đột nhiên nàng nhớ tới lời cảnh cáo của người đàn bà đứng tuổi lúc ra đi, nàng vội
rụt tay về đưa lên sờ mũi thì quả nhiên thấy hơi thở phập phù.
Nàng lẩm bẩm :
- Y sống lại rồi ! Thạch Long huyết tương quả nhiên có thể cải tử hồi sinh mà sao
mình không nghĩ tới. Nếu không có người đàn bà thần bí kia nhắc

nhỡ, thì y bị chết
oan rồi.
Giọng nàng nói run run. Nét mặt nàng như đóa hoa xuân thoáng lộ mầu sắc khác
lạ. Dĩ nhiên Địa Ngục thư sinh không cảm giác được thái độ của nàng, chàng chưa
sống lại hẳn, còn nàng đã cảm thấy trong lòng phấn chấn vô cùng.
Thiên Đài Ma Cơ muốn đem chân nguyên của mình để trợ lực cho Địa Ngục thư
sinh mau tĩnh, nhưng nàng nhớ tới lời trung cáo của người đàn bà thần bí, không dám
tiếp xúc thân thể với chàng, mà chỉ chờ chàng tự mình phục hồi dần dần.
Tại sao không thể đụng vào nửa người bên trái của Địa Ngục thư sinh ? Chàng có
tà môn công phu gì mà giết người không để dấu vết ? Những chi tiết này đối với nàng
hoàn toàn bí mật.
Thời gian lặng lẽ trôi rất chậm chạp, mà lòng người nóng nẩy vô cùng !
Những chòm sao di chuyển dần dần, ngọn gió lạnh thấu tâm can báo cho biết trời
sắp sáng rồi.
Địa Ngục thư sinh mở bừng mắt ra, chàng thấy bên mình có bóng người lờ mờ. Đầu
óc chàng vẫn còn mê man, bàng hoàng, như có như không.
Lại một lúc lâu, bóng người trước mắt chàng dần dần rõ rệt. Chàng đã phục hồi ý
thức, miệng lẫm bẩm :
- Đúng y rồi.
Chàng chống tay ngồi dậy.
Thiên Đài Ma Cơ mừng rỡ khôn xiết nói :
- Huynh đệ ! Ngươi sống lại rồi...
Địa Ngục thư sinh đầu óc bần thần, chàng chỉ nhớ được mình vào rừng chữa nội
thương rồi đột nhiên gặp người đến tập kích. Còn về sau chàng không nhớ gì nữa. Ba
chữ sống lại rồi khiến cho chàng kinh dị vô cùng. Chàng lên tiếng hỏi :
- Sao ? Cô nương bảo tại hạ sống lại rồi ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đúng thế ! Huynh đệ đã chết đi một lần.
Địa Ngục thư sinh sửng sốt hỏi :
- Vụ này là thế nào đây ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Huynh đệ đang hành công, thì đột nhiên có người cao lớn che mặt, mặc áo cẩm
bào...
Địa Ngục thư sinh hỏi xen vào :
- Người che mặt mặc áo cẩm bào ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đúng thế !
Địa Ngục thư sinh thúc giục :
- Rồi sau sao nữa ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Hắn toan nhằm huynh đệ hạ thủ, lần thứ nhất thì ta vừa chạy tới nơi. Ta dẫn dụ
hắn ra xa. Nhưng... ta không phải là đối thủ của hắn. Cả môn ám khí rất lợi hại của ta
là Tố nữ thần trâm cũng vô hiệu...
Địa Ngục thư sinh ngắt lời :
- Úi chà ! Hắn là nhân vật thế nào ?
- Hắn không chịu nói rõ lại lịch, mà cũng chẳng cho hay vì nguyên nhân gì, hạ độc
thủ gia hại huynh đệ...
Địa Ngục thư sinh thấy Thiên Đài Ma Cơ ngừng lại, liền giục :
- Rồi sau sao nữa ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Hắn kiềm chế ta rồi điểm vào tàn huyệt, may mà ta tự giải huyệt xung mạch được,
nên không bị hại...
Địa Ngục thư sinh lại giục :
- Còn gì nữa ?
- Lần thứ hai hắn hạ thủ, nhưng ta giải huyệt xung mạch không kịp, nên không
ngăn trở hắn được. Song ta có một thứ ám khí khác đả thương được hắn, trên đầu hắn
còn lại vết tích. Hắn quay lại nhắm ta hạ độc thủ. Ta liền dùng thuật bế huyệt phong
mạch trá tử để gạt hắn...

Địa Ngục thư sinh xen vào hỏi :
- Cô nương có bị thương không ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta bị thương trí mạng, nhưng chỉ trong nháy mắt là khỏi được ngay.
Địa Ngục thư sinh đứng lên hỏi bằng giọng mỉa mai :
- Cổ tích của cô nương đã nói hết chưa ?
Thiên Đài Ma Cơ nghe giọng nói có điều khác lạ, nàng biến sắc hỏi :
- Cổ tích nào ? Huynh đệ hỏi thế là có ý gì ?
Địa Ngục thư sinh thản nhiên đáp :
- Chuyện cổ tích rất ly kỳ, rất động tâm. Chà ! Tại hạ đêm qua nhờ ơn đại thư tiếp
viện, sau này sẽ có ngày báo đáp. Tưởng cô nương chẳng nên theo dõi tại hạ...
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt hỏi :
- Ta... theo dõi hành tung ngươi ?
Địa Ngục thư sinh nói :
- Đó là tại hạ đã nói một cách lịch sự.
- Nếu không lịch sự thì sao ?
- Cô nương đừng giây dưa với tại hạ nữa. Đối với cô nương tại hạ chẳng có chút
cảm giác hứng thú nào.
Thiên Đài Ma Cơ tức quá, người run bần bật, sắc mặt lợt lạc.
Địa Ngục thư sinh lại tiếp :
- Cô nương nói là có người cao lớn che mặt, mặc áo cẩm bào, thì người ấy tại hạ
nhận biết...
Thiên Đài Ma Cơ tức giận đến cực điểm hỏi :
- Ngươi quen biết hắn ?
- Hừ ! Chẳng những quen biết mà thôi, lại còn có mối quan hệ sâu xa nữa. Lão già
mặc Thiên cẩm y không sợ đao kiếm, lại kỵ cả ám khí, nước, lữa, nên Tố hoa thần
châm của cô nương không đả thương được.
Thiên Đài Ma Cơ ấp úng...
- Ủa ! Ngươi...
Địa Ngục thư sinh cười lạt ngắt lời :
- Nói trắng ra cho cô hay, người đó chính là phụ thân của tại hạ. Phụ thân mà giết
con ư ? Thế là câu chuyện cổ tích của cô nương không cần đánh vào đã tự vỡ rồi.

Thiên Đài Ma Cơ loạng choạng lùi lại mấy bước. Nàng run lên hỏi :
- Hắn là... Phụ thân ngươi ?
- Đúng thế !
- Nhưng hắn cố ý giết ngươi thiệt...
Địa Ngục thư sinh ngắt lời :
- Cô nương bất tất phải nói nữa.
Thiên Đài Ma Cơ sắc mặt lợt lạc, nàng lại lạc hẳn giọng đi nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Lời ta nói đây là sự thực, còn tin hay không là quyền ở ngươi.
Biết đâu người này chẳng cải trang làm lệnh tôn, hay ăn mặt giống lệnh tôn.
Địa Ngục thư sinh cười ruồi đáp :
- Trong thiên hạ ít khi có sự trùng hợp như vậy.
Thiên Đài Ma Cơ tức mình hỏi :
- Ta còn để lại dấu vết trên đầu hắn thì sao ?
- Về điểm này, tại sẽ điều tra cho biết rõ.
- Còn nữa !...
Địa Ngục thư sinh gạt đi :
- Xin lỗi cô nương ! Tại hạ còn có nhiều việc gấp phải làm ngay, không đủ thì giờ
nhàn rỗi để bồi tiếp cô nương được nữa !
Thiên Đài Ma Cơ muốn kể lại câu chuyện người đàn bà đứng tuổi thần bí xuất hiện,
nhưng bị Địa Ngục thư sinh nói mấy câu lạnh nhạt, vô tình khiến nàng căm hận đầy
ruột. Vành mắt đỏ hoe, nàng thét lên :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi chỉ là một giống động vật có máu lạnh, tuyệt không
một chút nhân tính...
Địa Ngục thư sinh hắng giọng một tiếng, lạnh lùng nói :
- Dù như vậy cũng không sao. Xin chào cô nương.
Dứt lời, người chàng đã vọt ra xa mấy trượng. Hai lần thấp thoáng rồi bóng người
mất hút.
Thiên Đài Ma Cơ khác nào cành hoa gió dập mưa vùi, mắt nàng trợn lên muốn
rách cả mí ra. Nàng đã liều mạng cứu Địa Ngục thư sinh, đem máu mình để vãn hồi
kiếp sống cho chàng. Nàng không ngời lại đi đến kết quả này. Nỗi oán hận trong lòng

không bút nào tả xiết, nàng tung mình về phía chàng vừa mất hút, dậm chân hét lên :
- Ta mà không giết được ngươi, thì quyết chẳng làm người nữa.
Nhắc lại Địa Ngục thư sinh vọt người đi như bay. Trong thâm tâm chàng cũng cảm
thấy mình đối với Thiên Đài Ma Cơ có điều quá tệ. Nhưng chàng bản tính lạnh lùng
cao ngạo, không muốn đối với người khác bằng bộ mặt giả dối lấy lòng ai.
Địa Ngục thư sinh thấy Thiên Đài Ma Cơ kể chuyện có người che mặt mặc áo cẩm
bào muốn giết chàng, thì chàng động tâm cho ngay là nàng muốn đạt tới một mục
đích gì, nên bịa đặt ra một thiên cổ tích. Thiên cổ tích này hoàn toàn không hợp tình
lý, mà nàng lại nói chắc như đóng đinh. Nàng còn bảo trên đầu đối phương còn lưu lại
vết thương, thì đây là một điều then chốt còn phải điều tra để chứng minh. Nếu quả
đúng có vụ này, thì con người che mặt mặc áo cẩm bào kia là một kẻ vô sỉ nào đó đã
giả mạo phụ thân chàng.
Trên thế gian làm gì có chuyện cha giết con thì cả ngàn lần không ai tin được.
Đêm tàn canh cạn, trời đã sáng bạch.
Địa Ngục thư sinh xuống khe suối rửa mặt và gột rửa những vết máu trên quần áo,
rồi chàng tiếp tục thượng lộ.
Bụi bốc tung bay ! Mấy người kỵ mã đang phóng nước đại đi tới. Địa Ngục thư
sinh liền tránh sang bên đường. Tiếng ngựa hí vang, vó ngựa dồn dập. Mấy người kỵ
mã đi tới bên chàng thì dừng lại. Một người cất tiếng hỏi :
- Có phải Từ Văn đó chăng ?
Địa Ngục thư sinh kinh hãi hết chỗ nói. Từ ngày chàng len lỏi vào chốn giang hồ,
chưa một ai kêu tên gọi họ chàng. Trong võ lâm, có thể nói là không một ai biết rõ
tính danh chàng. Bất giác chàng ngẩng đầu trông ra. Chàng sợ hết hồn như con hưu

lạc lõng đâm quáng đâm quàng.
Người đó chẳng phải ai xa lạ, mà chính là một nhà giầu nhất ở phủ Khai Phong, tên
gọi Tưởng Úy Dân. Có thể gọi hắn là Trung Nguyên nhất bá. Tuy đã lâu ngày không
gặp, nhưng chàng vẫn nhớ bộ mặt hống hách của hắn, nhất là bộ râu dài chùm xuống
bụng thì chẳng bao giờ chàng quên được.
Địa Ngục thư sinh chuyến này đường xa diệu vợi, đến để cầu thân. Nhưng chàng
gặp thiếu nữ áo hồng rồi cãi biến lòng dạ. Chàng chẳng hiểu đối phương có biết vụ
này không, nếu lão hỏi tới thì khó mà ứng phó được.
Chàng vừa nghĩ, vừa tiến lại thi lễ nói :
- Tiểu diệt là Từ Văn. Xin vấn an Tưởng thúc thúc.
Tưởng Úy Dân cười khanh khách nhẩy xuống ngựa. Theo sau lão là tám tên gia
đinh đều võ phục cũng hấp tấp xuống ngựa.
Tưởng Úy Dân liền hỏi :
- Hiền khế ! Cận nhật lệnh tôn có mạnh giỏi không ?
- Nhờ trời gia phụ vẫn bình yên.
Tưởng Úy Dân lại nói :
- Thấm thoát đã năm sáu năm trời ! Hiền khế đã trưởng thành rồi. Ô hay ! Hiền
khế...
Địa Ngục thư sinh Từ Văn bất giác lùi lại một bước, trong lòng hồi hợp hỏi ngay :
- Tưởng thúc thúc có điều chi chỉ giáo ?
- Cánh tay Hiến khế...
- Tiểu diệt luyện công sơ ý bị hư rồi.
- Hư rồi ! Sao lại thế được ?
Từ Văn không trả lời. Lòng chàng rất nao núng, chỉ sợ đối phương hỏi rõ căn
nguyên.
Tưởng Úy Dân nhìn tay áo trái Từ Văn bay phất phơ, lão biến sắc mặt, miệng lẩm
bẩm :
- Vụ này làm sao ? Vụ này làm sao ?
Bỗng lão trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt Từ Văn, trầm giọng hỏi :
- Sao hiền khế một mình đi trên đường Khai Phong này ?

Từ Văn ấp úng đáp :
- Một là đi du lịch cho rộng kiến văn... Hai là... để làm một việc riêng...
- Tập võ phải không ?
- Đúng thế !
- Lệnh tôn ngày trước đặt tên cho hiền khế là Văn là có ý bỏ võ theo văn, không
ngờ hiền khế lại biến đổi tâm trạng.
- Mục đích của gia phụ cũng muốn cho tiểu diệt tập chút kỷ thuật để phòng thân.
Thực ra...
Một tên gia đinh la lên :
- Chính y đó.

Độc thủ phật tâm

Hồi 7
Giã bị mê vào trong hổ huyệt

Tưởng Úy Dân quay lại mắng tên gia đinh :
- Quân vô lễ này ! Có chuyện chi mà ngươi hốt hoảng như vậy ?
Tên gia đinh sợ hãi cúi đầu xuống, miệng ấp úng :
- Tiểu nhân mấy bữa nay nghe tin đồn đại rất nhiều về một nhân vật tướng mạo
giống Từ công tử...
Tưởng Úy Dân hỏi :
- Nhân vật nào vậy ?
- Địa Ngục thư sinh !
Tưởng Úy Dân sửng sốt :
- Sao ? Địa Ngục thư sinh ư ?
Tên gia đinh khép nép đáp :
- Đúng thế ! Xin lão gia tha tội cho tiểu nhân đã vô ý lỡ lời.
Tưởng Úy Dân cặp lông mày nhăn tít lại, lão đảo mắt nhìn Từ Văn, run lên hỏi :
- Địa Ngục thư sinh là hiến khế ư ?
Từ Văn sửng sờ một chút, rồi thành thực đáp :
- Chính phải !
Tưởng Úy Dân phưỡng bộ râu dài ra, hồi lâu không nói gì. Bốn chữ Địa Ngục thư
sinh chẳng khác gì yêu ma quỉ quái làm cho lão ngơ ngác. Lão

nguyên là một nhân
vật hành vi quang minh chính đại, nhân nghe danh hiệu chàng không khỏi chấn động.
Lão không ngờ anh chàng Từ Văn mà lão đã lựa làm rể đông sàng lại là Địa Ngục thư
sinh, một thanh niên ưa dùng thủ đoạn khủng khiếp để giết người.
Từ Văn đứng đối diện một bậc ngang hàng cha mẹ, chàng cảm thấy như ngồi trên
đống gai, song cũng miễn cưởng nở một nụ cười nói :
- Nếu Tưởng thúc thúc không còn điều chi chỉ giáo, thì tiểu điệt xin cáo từ.
Tưởng Úy Dân ra chiều kinh ngạc hỏi lại :
- Hiền khế không đến tệ xá ư ?
Địa Ngục thư sinh đáp :
- Để ngày khác, tiểu điệt sẽ xin đến bái yết.
Tưởng Úy Dân chú ý nhìn Từ Văn. Lão muốn nói gì nhưng lại thôi. Hồi lâu lão vẫy
tay bảo chàng :
- Vậy hiền khế đi đi !
Từ Văn khom lưng thi lễ chạy đi, tựa hồ tên tù phạm được lệnh phóng thích. Chàng
bụng bảo dạ :
- Lão không đề cặp đến việc hôn nhân la may. Xem chừng hôn sự mà lão đã chủ
động từ sáu năm trước đây, có thể kể như là kết thúc rồi. Trước đây sáu năm, mình là
một chàng thiếu niên anh tuấn, tài hoa phong nhã, nhưng ngày nay mình đã thành
người cụt tay, thêm vào cái ngoại hiệu chói tay. May mình đi đến giữa đường kịp thay
đổi chủ ý, nếu cứ đến cầu thân thì không chừng đã bị một phen bẽ mặt.
Thiếu nữ áo hồng, con người tươi đẹp, lại hiện ra trong đầu óc Từ Văn, Bất giác
chàng bật lên tiếng cười vô vị. Chàng không phân biệt được cảm giác của mình nên
vui hay là nên buồn. Lại còn vụ bí mật về Thạch Phật khiến chàng xiết nỗi nghi ngờ.
Từ Văn liên tưởng đến mấy người đi theo mình là Tổng quản Phương Đại Khánh

cùng ba tên gia đồng. Bây giờ chắc họ về đến nhà rồi. Không hiểu phụ thân chàng khi
được tin này sẽ phản ứng bằng cách nào.
Từ Văn nhớ đến phụ thân, chàng liên tưởng đến Thiên Đài Ma Cơ. Theo lời nàng,
thì người che mặt mặc áo cẩm bào đúng là phụ thân chàng. Mỗi khi lão gia ra ngoài
vẫn ăn mặc như vậy. Nếu lời Thiên Đài Ma Cơ đúng sự thực, thì khó mà đoán được vì
lẽ gì lão gia lại có hành động như vậy.
Chàng cho là một câu chuyện buồn cười, tất nhiên không phải sự thực. Chàng tự
hỏi :
- Trên chốn giang hồ có nhân vật nào khác mặc áo cẩm bào ? Hắn là ai ? Tại sao
lại nhân lúc mình đang ở trong hoàn cảnh nguy nan mà hạ độc thủ ?
Từ Văn vừa đi vừa ngẫm nghĩ, ngổn ngang trăm mối trong lòng. Bất giác chàng bỏ
đường quan đạo đi vào giữa cánh đồng rộng mông mênh, chung quanh không có
người ? Bỗng chàng giật mình tỉnh táo lại, liền dừng bước.
Mặt trời đã lên cao ba sào. Ánh dương quang chói mắt. Chàng nhận định phương
hướng, toan trở gót quay trở về đường quan đạo, thì bất thình lình một cỗ kiệu nhỏ
còn cách mấy chục trượng đang ào ào đi tới. Những người khiêng kiệu hiển nhiên là
những tay cao thủ trong võ lâm.
Từ Văn tâm thần chấn động. Nhớ tới hôm trước ở trong chùa Thanh Nguyên, chàng
cùng thiếu nữ áo hồng đã thấy cỗ thái kiệu. Không hiểu có phải là cỗ kiệu này chăng ?
Thủ pháp của người trong kiệu khiến chàng phải kinh hãi. Đồng thời mối hận trong
lòng cũng bốc lên ngùn ngụt. Chàng nghĩ đến kẻ thù trước mắt mình không địch nổi,
nhưng cũng phải điều tra cho biết lai lịch đối phương.
Đồng thời chàng vẫn không quên mối tình với người thiếu nữ áo hồng. Chàng liền
băng mình rượt theo.

Vượt hết một khu đồng nội. Phía trước hiện ra một khu rừng xanh om, rậm rạp.
Chiếc kiệu nhỏ kia đã chuồn vào trong rừng mất hút.
Từ Văn cũng chạy vào trong khu rừng này. Trong rừng đầy bụi rậm chông gai, dây
leo chằng chịt tỏ ra đã hoang vắng lâu ngày, ít có người lui tới. Giữa rừng thấp thoáng
có một đoạn đường đổ nát.
Từ Văn tự hỏi :
- Phải chăng đây là một phân chi bí mật của bang phái nào trên giang hồ ?
Chàng nghĩ ngay, nếu mình mạo muội xông vào là điều tối kỵ trên chốn giang hồ.
Hơn nữa, chàng lại không phải là tay đối thủ của người trong kiệu. Nhưng đã tới đây,
lại trở về không thì chàng chẳng chịu cam lòng.
Giữa lúc ban ngày ban nặc, nếu trong rừng có bố trí cơ quan canh gác, thì dĩ nhiên
hình tích chàng đã lọt vào mắt họ. Như vậy là biến thành cuộc xâm nhập đường
hoàng mà không phải là cuộc ngấm ngầm dọ thám. Chàng chẳng thể không nghĩ đến
hậu quả.
Bản tính cuồng ngạo, Từ Văn ít khi suy nghĩ đắn đo. Sau một lúc lo âu, chàng lại có
chủ quan đắc thắng, cất bước đi vào...
Khu rừng này âm u tịch mịch, không có đến cả một con đường nhỏ. Chàng dẫm lên
cỏ rậm dây leo mà tiến.
Giữa rừng là một tòa cổ miếu, tường đổ ngói vỡ cỏ cao ngập mắt. Bất giác chàng la
thầm :
Lạ thật ! Cỗ kiệu nhỏ rõ ràng tiến vào khu rừng này, mà sao không thấy vết chân
người ? Vậy cỗ kiệu đi về đâu ? Xem chừng trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo ?
Sau một lúc ngần ngừ, chàng vọt mình vào trong miếu, thì thấy điện đài lệch lạc,
tượng thần vỡ lỡ, khắp nơi màng nhện chằn chịt, cát bụi ngập đến mắt cá chân. Thật

là một cảnh hoang tàn rùng rợn.
Từ Văn lại tiến vào tầng nữa, mắt chàng bỗng sáng lên. Trong bụi cỏ rậm, có đặt
một cổ kiệu nhỏ, nhưng cổ kiệu này không phải là cổ thái kiệu mà chàng đã gặp ở
chùa Thanh Nguyên hôm qua. Lòng chàng đã bớt được nửa phần xao xuyến, nhưng
lại nẩy ra nhiều mối nghi ngờ. Chàng tự hỏi :
- Đã có cổ kiệu, tất phải có người. Nhưng người hiện ở đâu ? Sao lại không thấy có
cuộc phòng bị người ngoài xâm nhập ?
Từ Văn động tính hiếu kỳ muốn dò la cho biết rõ ngọn ngành. Chàng chạy lại bên
kiệu vén rèm lên coi, thì ra là chiếc kiệu bỏ không. Nhưng trong kiệu vẫn thoang
thoảng mùi hương xạ. Chàng đoán ngay la cổ kiệu của người đàn bà. Không còn nghi
ngờ gì nữa.
Đột nhiên phía sau chàng có tiếng động nhỏ nhẹ. Chàng giả vờ như không nghe
thấy gì. Một thanh âm chói tai lên tiếng :
- Ông bạn cao hứng nhỉ ? Phải chăng tòa pháp miếu này đã khiến ông bạn nổi lên
mối u tình luyến tiếc thời xưa.
Từ Văn thủng thẳng quay mình lại, thì thấy trước mặt mình xuất hiện một lão già
mình mặc áo đen, thân hình gầy khẳng gầy kheo, tưởng chừng như những đầu xương
muốn lộ hết ra ngoài. Mặt lão đầy vẻ âm thầm nhan hiểm.
Lão già áo đen vừa nhìn rõ mặt Từ Văn đã biến sắc, cất giọng run run hỏi :
- Phải chăng ông bạn là...
Từ Văn lạnh lùng ngắt lời :
- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh.
Lão già áo đen Ủa ! lên một tiếng, rồi lùi lại một bước hỏi :
- Ông bạn đến đây có việc chi ?
Từ Văn không trả lời. Chàng hỏi lại :
- Cách xưng hô các hạ thế nào đây ?
Lão già lạnh lùng đáp :
- Lão phu là Thi Nhất Hạo.

Từ Văn lại hỏi :
- Đây là phương nào ?
Lão già ngập ngừng :
- Đây là một tòa phá miếu...
Từ Văn cười lạt nói :
- Sự thật không phải chỉ có thế...
Lão già ngắt lời :
- Vậy ông bạn cho nơi đây là cái gì ?...
Từ Văn hỏi :
- Người trong kiệu đâu rồi ?
Lão già áo đen mở một nụ cười bí mật, hỏi lại :
- Người trong kiệu nào ?
Từ Văn châu mày nói :
- Các hạ đừng bắt tại hạ phải động thủ giết người. Nói rõ đi là hơn.
Lão già áo đen biến sắc, hỏi lại :
- Giữa ông bạn và người trong kiệu có mối liên quan gì ?
Từ Văn hơi xẵng giọng :
- Cái đó các hạ bất tất phải hỏi làm chi. Tại hạ chỉ cần biết y hiện ở đâu mà thôi.
Lão già áo đen ngập ngừng :
- Ông bạn là...
Từ Văn gạt phứt đi :
- Đừng rườm lời nữa !
Lão già áo đen đưa tay lên sờ cái đầu đã trụi tóc đến quá nửa. Lúc lão giơ tay lên
thì một mùi thơm khác lạ bỗng xông vào mũi Từ Văn.
Từ Văn hắng giọng một tiếng. Chàng giơ tay lên toan phóng chưởng, nhưng trong
đầu óc vụt qua một ý nghĩ, chàng lại thu tay về. Người chàng lảo đảo hai cái, rồi sắc
mặt lộ vẻ bâng khuân.
Lão già áo đen lùi lại hai bước, nhìn Từ Văn chòng chọc một lúc. Đột nhiên lão bật
lên tràng cười khanh khách hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi đã biết đây là đâu chưa ?
Từ Văn ngây mặt ra, miệng ấp úng hỏi lại :
- Đây là... đâu ?
Lão già đáp :
- Đây là Tụ Bảo Hội.
Từ Văn bần thần ngập ngừng :

- Tụ Bảo Hội... ư ?... Tại sao tại hạ nhức đầu quá ?...
Lão già nói :
- Ông bạn hãy theo ta !
Lão nói xong, cất bước đi trước. Lão đi vào trong điện bụi cát dầy đến một tất.
Từ Văn chân bước loạng choạng, dường như chàng phải khó nhọc mới lê gót đi
được. Miệng chàng nói lảm nhảm :
- Các hạ !... Các hạ !... Đưa tại hạ đi đâu đây ?... Lạ quá ! Chẳng lẽ tại hạ mắc bệnh
rồi ư ?
Mấy tiếng lách cách vang lên ! Chiếc bàn thờ trước khán xích ra một bên, để lộ một
cái cửa tối om. Bên trong thấp thoáng có những bậc đá.
Từ Văn bàng hoàng tiến vào trong cửa, theo bậc đá mà đi xuống chừng ba trượng là
hết. Trước mắt chàng đột nhiên có ánh minh châu sáng rực như ban ngày. Tất cả
những cảnh vật, dù nhỏ bé đến đâu, ở trong đường hầm do những phiến đá xếp thành
đều trông rất rõ không sót mảy may.
Cứ cách mấy trượng lại có hai tên áo đen tay cầm trường kiếm đứng hai bên. Sự
canh phòng rất là nghiêm cẩn.
Những tay kiếm thủ áo đen thấy lão già đi qua đều nâng kiếm thi lễ.
Chỉ trong chớp mắt đã hết quảng đường hầm sáng sủa, tới trước một khuôn cửa đen
sì. Đứng ngoài trông vào thấy những cây cột đá thẳng tấp cùng những cửa đá trùng
điệp. Không ai ngờ ở dưới tòa phá miếu này lại có tòa nhà mà cách kiến trúc vĩ đại
đến thế.
Trên cửa khảm vô số hạt minh châu soi rõ ba chử lớn Tụ Bảo Hội.
Trước cửa, mười hai tên kiếm thủ đứng hai dẫy thành hình chữ bát. Tên nào cũng
mắt xếch, mày rậm, trông tựa như tám pho tượng đá.
Một chàng thiếu niên trạc hai mươi tuổi, mình mặc áo trắng, dong mạo thoát tục,
xuất hiện đứng bên cửa.
Lão già áo đen vội chắp tay thi lễ nói :

- Thỉnh an Thiếu Hội chủ.
Gã thiếu niên áo trắng ngó Từ Văn từ trên xuống dưới một lượt, rồi nói :
- Gã là ai vậy ?
Lão già áo đen đáp :
- Gã là Địa Ngục thư sinh.
Gã thiếu niên áo trắng ra chiều kinh hãi hỏi :
- Sao ? Gã là Địa Ngục thư sinh ư ?
- Chính gã !
- Gã đến đây làm chi ?...
- Gã nói là vì muốn kiếm người trong kiệu mà tới đây. Ty tòa xin đưa vào để tùy
Thiếu Hội chủ phát lạc.
- Được rồi ! Thi đường chúa ! Đường chúa đem gã vào phòng mật thứ hai để thẩm
vấn.
Lão già áo đen khom lưng nói :
- Ty tòa xin tuân lệnh !
Gã thiếu niên áo trắng lại đảo mắt nhìn Từ Văn lần nữa, rồi trở gót quay đi.
Lão già áo đen vẫy Từ Văn nói :
- Ông bạn hãy theo ta !
Từ Văn trợn cặp mắt ngơ ngẩn nhìn lão già áo đen rồi cất bước đi theo. Hai người
đi vòng vèo mấy dẫy hành lang đến trước một gian thạch thất cửa đóng kín mít.
Lão già áo đen gõ cửa ba cái. Cánh cửa sắt từ từ mở ra.
Bầu không khí trong căn nhà có vẻ kỳ bí khác thường. Trước mặt kê một chiếc
công án. Sau công án là một bà già chừng năm mươi tuổi ngồi đó. Mụ này ăn mặc rất
diêm chúa xa hoa diễm lệ. Đứng bên mụ là gã thiếu niên áo trắng vừa rồi được kêu là
Thiếu Hội chủ. Đối diện với công án đặt bốn cái ghế. Trên ghế thứ ba một thiếu nữ
vận cung trang, mặt mũi thất sắc, tuổi chừng mười bảy mười tám. Dung nhan thiếu nữ
thật xứng với bốn chữ nguyệt thẹn hoa nhường.
Phía sau thiếu nữ là hai gã hán tử áo đen khoanh tay thị lập.
Trước tình trạng này, Từ Văn biết là nơi pháp đường thẩm vấn phạm

nhân.
Lão già áo đen cúi đầu khom lưng đi vào. Lão cung kính thi lễ trước mặt phụ nhân
nói :
- Nội đường là Thi Nhất Hạo xin tham kiến Hội chủ !
Mụ kia ừ một tiếng rồi đưa cặp mắt âu yếm nhìn Từ Văn. Mụ nói tiếp :
- Ngươi để gã ở đây cho bản tòa thân hành xử trị, còn ngươi có thể rút lui.
Lão già áo đen dạ một tiếng rồi rút lui.
Thi Nhất Hạo vừa ra khỏi thì cánh cửa sắt tự động đóng lại.
Từ Văn ngơ ngẩn đứng ở phía trong cửa.
Tụ Bảo Hội chủ đảo cặp mắt sắc như dao nhìn Từ Văn hỏi :
- Ngươi là Địa Ngục thư sinh ư ?
Từ Văn bâng khuân gật đầu.
Tụ Bảo Hội chủ lại nói :
- Ngươi hãy ngồi xuống đó !
Từ Văn ngây người ra như tượng gỗ ngồi xuống chiếc ghế bên thiếu nữ vận cung
trang.
Tụ Bảo Hội chủ lại hỏi :
- Ngươi vì nàng mà lại đến đây ư ?
Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :
- Nàng ư ?
- Giữa ngươi với nàng có mối quan hệ gì ?
- Nàng... Tại hạ không quen biết.
Tụ Bảo Hội chủ lộ vẻ ngạc nhiên, giựt giọng hỏi :
- Thế này là nghĩa làm sao ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Tại hạ... vì động tánh hiếu kỳ mà đi theo cổ kiệu vào đây.
- Ủa !
Tụ Bảo Hội chủ nghiên đầu nhìn gã thiếu niên áo trắng, gật đầu nói :
- Chúng ta hãy tiếp tục xử trí con nhỏ này đã.
Thiếu nữ vận cung trang từ lúc Từ Văn vào nhà đến giờ vẫn không ngảnh đầu nhìn
ra.
Tụ Bảo Hội chủ vẻ mặt hiền hòa nhìn thiếu nữ vận cung trang hỏi :
- Cô nương ! Cô nương tên gọi Tưởng Minh Châu ư ?
Thiếu nữ đáp :
- Chính phải !

Tụ Bảo Hội chủ hỏi :
- Cô nương là con một của Tưởng Úy Dân phải không ?
Thiếu nữ đáp :
- Chính phải !
Từ Văn không khỏi chấn động tâm thần. Người chàng hơi phát run, nhưng không
một ai hay biết.
Gã thiếu niên áo trắng xen vào :
- Tưởng cô nương ! Ta khuất tất cô nương ở đây mấy bữa, nhưng bảo đảm cho cô
không ai được đụng đến một chân lông, sợi tóc của cô cả. Cô nương là hòn ngọc báu
trên tay một nhà giầu nhất phủ Khai Phong. Phụ thân cô chắc chả tiếc gì năm hạt
minh châu, một trăm đỉnh vàng đem đến đây để chuộc cô an toàn trở về nhà.
Từ Văn lại run lên, nhưng nét mặt không lộ vẻ gì cả.
Tưởng Minh Châu buồn rầu hỏi :
- Thế ra các vị bắt người để đòi tiền chuộc ư ?
Tụ Bảo Hội chủ cười khanh khách đáp :
- Cô nương ơi ! Bản tòa nhất sinh ngoài châu báu ra không thích gì hết. Tôn chỉ của
bản hội là như vậy, nên mới kêu là Tụ Bảo Hội. Vậy cô bảo ta bắt người đòi tiền
chuộc kể ra cũng đúng.
Tưởng Minh Châu đưa đẩy cặp mắt thất thần, môi hồng mắp máy, nhưng không nói
gì.
Tụ Bảo Hội chủ nhìn gã thiếu niên bảo :
- Đem thị xuống, và nhớ rằng đừng đụng đến thị. Đó là lề luật của bản hội. Ngươi
đã biết rồi không được phạm vào.
Gã thiếu niên đáp :
- Hài nhi xin tuân lệnh !
Gã quay lại bảo mấy tên hán tử áo đen :
- Các ngươi ở lại đây. Bản thiếu chủ thân hành đưa thị đi.
Đoạn gã tiến lại hai bước, bảo Tưởng Minh Châu :
- Không còn việc gì nữa, cô nương hãy theo tại hạ.
Từ Văn lạnh lùng lên tiếng :
- Khoan đã !

Thanh âm chàng tuy trầm trầm, nhưng nghe choang choảng, tỏ ra nội lực rất thâm
hậu, mà hoàn toàn không phải là tiếng nói của người thần trí thất thường. Ngoại trừ
một mình Tưởng Minh Châu vẫn hoang mang ngơ ngác, còn bốn người kia đều cả
kinh thất sắc.
Gã thiếu niên áo trắng cặp mắt tròn xoe nhìn Từ Văn chòng chọc hỏi :
- Ngươi... nói gì vậy ?
Nét mặt Từ Văn lại ra chiều ngớ ngẩn. Chàng cất giọng lạnh lùng như trước đáp :
- Tại hạ nói là hãy khoan lại một chút để hỏi cho rõ.
Gã thiếu niên ngạc nhiên hỏi :
- Hỏi rõ chuyện gì ?
Từ Văn buông thỏng :
- Chẳng lẽ bản nhân đến đây mất công không ư ?
- Ngươi !...
Tụ Bảo Hội chủ run lên nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi giả vờ khéo đấy !...
Từ Văn đột nhiên đứng dậy, đảo mắt nhìn khắp trong phòng một lượt rồi nói :
- Vẻn vẹn một chút chất độc mê thần thì làm gì được tại hạ.
Nguyên lúc vào miếu, lão già áo đen kia nghe tiếng Địa Ngục thư sinh đã đủ run sợ
không dám động thủ với chàng, lão liền tung thuốc độc mê thần ra. Chàng giả vờ
trúng độc đẻ trà trộn vào hang cọp. Chàng không bao giờ ngờ tới người thiếu nữ bị
cướp kia lại là Tưởng Minh Châu mà chàng phải vâng lệnh cha đi cầu thân.
Chỉ trong khoảnh khắc, Từ Văn đã nhìn rõ nàng một cách chân thiết. Về dung nhan,
nàng là người diễm lệ phi thường, nhưng hình ảnh thiếu nữ áo hồng đã in xâu vào tâm
khảm từ trước và giử chủ vị mất rồi, nên chàng đối với sự phế bỏ việc hôn nhân này
chẳng lấy gì làm hối tiếc. Hơn nữa dọc đường đã gặp Tưởng Úy Dân. Lão thấy chàng
bị cụt một tay liền tỏ vẻ lãnh đạm, nên ý định thoái hôn càng cương

quyết. Có điều
hai bên đã là thông gia, trên đạo nghĩa chàng chẳng thể ngồi nhìn mà không cứu viện.
Tưởng Úy Dân không phải hạng tầm thường, thế mà Tụ Bảo Hội dám cướp con gái
lão làm con tin, để bắt lão đem một số lớn vàng bạc châu báu đến chuộc về thì thật là
một vụ động trời.
Hai gã hán tử áo đen len lén đến phía sau Từ Văn đưa tay ra toan chụp...
Tụ Bảo Hội chủ liền quát lên :
- Không được động thủ !
Nhưng đã chậm mất rồi. Từ Văn vừa quay lại, thì một tiếng rú thê thảm vang lên.
Hai gã hán tử áo đen ngã ngửa người ra, chết ngay lập tức. Trên người chúng tuyệt
không có một vết thương tích. Chẳng ai nhìn rõ Từ Văn hạ thủ bằng cách nào.
Gã thiếu niên áo trắng la lên một tiếng kinh hoảng.
Tụ Bảo Hội chủ đập bàn quát :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi dám vào tận đây giết người ư ?
Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi đáp :
- Làm gì mà dám với chẳng dám. Bản nhân xin cảnh cáo tôn giá đừng có đụng vào
Tưởng Úy Dân.
Tụ Bảo Hội chủ rít lên the thé :
- Mi đã chết đến gáy mà còn nói khoác, sao không biết nhục ? Ta cho mi hay chỗ
này với địa ngục chẳng khác gì nhau.
- Úi chao !
Tiếng la chưa dứt, Từ Văn đã dùng thủ pháp chớp nhoáng nắm được cổ tay gã thiếu
niên áo trắng.
Tụ Bảo Hội chủ lại quát lên :
- Buông tay ra !
Từ Văn thản nhiên nói :
- Đâu có chuyện dễ dàng thế được ?
- Mi... định làm gì y ?
- Làm gì ư ? Tôn giá có đưa bản nhân cùng Tưởng cô nương rời khỏi nơi đây, thì

bản nhân mới trả lại người sống.
Gã thiếu niên áo trắng đã được nhìn rõ hai tên thủ hạ vừa bị mất mạng bằng một
thủ pháp thần bí của đối phương thì hồn vía lên mây. Mặt gã không còn hột máu.
Tụ Bảo Hội chủ vừa chuyển động thân hình đã nắm được tay Tưởng Minh Châu.
Mụ nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Nếu mi muốn cho nàng sống, thì lập tức phải buông tay ra.

Độc thủ phật tâm

Hồi 8
Bởi thất tình ma cơ uất hận

Từ Văn không kịp đề phòng đối phương ra tay một cách đột ngột. Chàng ngẫn
người ra một chút rồi trong đầu óc chàng lóe lên một tia sáng. Chàng quyết định đi
một nước cờ kỳ tuyệt. Chàng liền giả vờ không để ý gì, đáp ngay :
- Nếu Hội chủ cho là cuộc tính toán hợp lý, thì chúng ta thực hành một việc trao
đổi.
Tụ Bảo Hội chủ hỏi lại :
- Trao đổi thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Công tử đây với tiểu thư họ Tưởng kia giá trị ngang nhau...
Tụ Bảo Hội chủ ngắt lời :
- Thế thì làm sao ?
Từ Văn đáp :
- Lấy mạng đổi mạng.
Tụ Bảo Hội chủ biến sắc hỏi :
- Mi muốn cho nàng phải chết chăng ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Y chết, thì lệnh công tử cũng không sống được.
- Địa Ngục thư sinh ! còn chính mi nữa thì sao ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Tại hạ không nghĩ gì đến chuyện sống chết.

Tụ Bảo Hội chủ hỏi :
- Nếu lại thêm một mạng của mi nữa thì chẳng hóa ra cuộc giao dịch này mi bị lỗ
vốn hay sao ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Dù bị lỗ vốn, tại hạ cũng ưng chịu.
Tụ Bảo Hội chủ nghiến răng nói :
- Ta cho mi thắng cuộc, nhưng núi cao sông rộng, bản tòa còn có lúc đòi món nợ
này.
Từ Văn cười khằng khặc đáp :
- Tại hạ sẵn sàng đón tiếp tôn giá bất cứ lúc nào.
Tụ Bảo Hội chủ nói :
- Vậy ngươi buông tha y ra và lãnh người đem đi.
Từ Văn hỏi lại :
- Tôn giá lấy gì làm bảo chứng cho tại hạ ?...
Tụ Bảo Hội chủ tức mình nói :
- Chà ! Địa Ngục thư sinh ! Mi coi thường ta quá. Chẳng lẽ bản tòa lại thất tính với
mi chăng ?
- Vậy thì hay lắm !
Chàng vừa nói vừa buông tay thiếu niên áo trắng ra.
Gã thiếu niên vọt mình lại phía sau, rồi lớn tiếng quát :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi nhất định phải chết.
Tụ Bảo Hội chủ liền quát lên :
- Không được bạo động ! Để cho chúng đi !
Thiếu niên áo trắng hằn học nhìn Từ Văn chòng chọc, nhưng không nói gì nữa.
Tụ Bảo Hội chủ cũng buông tha Tưởng Minh Châu, mụ đẩy nàng về phía Từ Văn
nói :
- Ngươi chớ quên rằng món nợ này là cả hai mạng người đó.
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Nếu tại hạ có là người mau quên, thì tôn giá nhắc nhở cũng được chứ sao.
Tụ Bảo Hội chủ thét lên :
- Đưa bọn chúng ra đi !
Câu nói này, mụ có ý sai bảo gã thiếu niên áo trắng. Gã miễn cưỡng ra mở cửa sắt.
Từ Văn toan đưa tay ra dắt Tưởng Minh Châu, nhưng lại rụt tay về

nói :
- Tưởng cô nương ! Chúng ta đi thôi.
Tưởng Minh Châu chẳng có chủ ý gì, nàng thấy Từ Văn bảo đi, liền cất bước chạy
ngay không ngần ngừ gì cả.
Ra khỏi nhà đại sãnh đã thấy lão già áo đen, tức Nội đường đường chúa Thi Nhất
Hạo chờ sẵn ở ngoài cửa đường hầm. Lão giơ tay ra nói :
- Mời hai vị theo lão phu.
Hai người đi theo Thi Nhất Hạo. Đường đi vòng vèo, khác với lối đi vào.
Chẳng bao lâu đã nghe tiếng nước chảy róc rách. Trước mắt Từ Văn hiện ra một
lạch nước rộng lớn đến hơn trượng. Nước chảy réo lên. Bên lạch nước đã buộc sẵn
một con thuyền nhỏ.
Thi Nhất Hạo trỏ vào con thuyền nói :
- Mời hai vị xuống thuyền đi !
Từ Văn nhìn xuống khe nước chau mày hỏi :
- Lạch nước này đi tới đâu ?
Thi Nhất Hạo đáp cộc lốc :
- Thông với nhân gian !
Từ Văn mắt đầy sát khí, chàng nói gằn từng tiếng :
- Lão họ Thi kia ! Tại hạ có giết lão chỉ dễ như trở bàn tay.
Thi Nhất Hạo bất giác lùi lại một bước, dựng mặt lên nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Nếu bản hội không muốn tha ngươi, thì dù ngươi có bản lãnh
nghiêng trời cũng đừng hòng rời khỏi bí cung trong lòng đất này.
Từ Văn đã biết trong tòa nhà dưới lòng đất này bố trí rất nhiều cơ quan nguy hiểm,
mà chàng muốn giử cho Tưởng Minh Châu được an toàn nên phải cố nhẫn nại, nếu
không thì chàng đã động thủ rồi. Bây giờ chàng phải cố nén lòng, và trước tình thế
cấp bách, không thể câu nệ đường lối nam nữ thọ thọ bất thân. Chàng nắm lấy tay
Tưởng Minh Châu nhẩy xuống thuyền.
Thi Nhất Hạo cởi dây cho con thuyền nhỏ thuận giòng trôi đi.
Lạch nước trong lòng đất khúc rộng, khúc hẹp, lại đi vòng vèo. Hai người chỉ nghe

thấy tiếng nước chảy róc rách mà giơ bàn tay cũng không trông rõ ngón. Con thuyền
nhỏ buộc vào một sợi dây lớn, thả cho chảy xuôi giòng nên không sợ bị lật úp.
Hai người ngồi đối diện trong con thuyền nhỏ. Bốn đầu gối cơ hồ chạm nhau. Mùi
u hương của thiếu nữ đưa ra từng cơn khiến cho Từ Văn không khỏi đầu óc bâng
khuân. Trước đây hai ngày, nếu chàng không thay đổi chủ ý thì ngay bây giờ nàng đã
thành vợ chàng rồi, mà hiện nay thành thế mỗi người một ngã. Sỡ dĩ chàng cứu nàng
là chỉ vì đạo nghĩa.
Giã tỷ Tưởng Minh Châu ở vào trạng thái thông thường, thì hoàn cảnh không giống
thế này. Nhưng nàng lại bị thuốc mê như ngây như dại, khiến cho Từ Văn cũng tránh
được những sự phiền nhiễu vô vị.
Không hiểu lạch nước dưới lòng đất này dài bao nhiêu, mà cũng chẳng hiểu đi về
phương hướng nào. Một lúc lâu mới phát hiện ra ánh sáng lờ mờ.
Ùm một tiếng ! Con thuyền nhỏ vọt ra cửa lạch nước. Từ Văn ở trong bóng tối đã
lâu, bây giờ gặp ánh dương quang khiến chàng lóe mắt. Chàng phải nhắm mắt lại một
lúc rồi mới mở ra, thì thấy con thuyền nhỏ đã tựa vào bờ một con sông lớn. Phía sau
chàng là cửa lạch nước ngầm. Nếu không chính mình đi trên lạch nước này, thì chẳng
ai ngờ nó lại là đường giao thông của một bang phái giang hồ.
Từ Văn nhắm tay Tưởng Minh Châu nhẩy lên bờ. Con thuyền nhỏ lại từ từ được
kéo ngược giòng về trong động rồi mất hút.
Tưởng Minh Châu đưa cặp mắt lờ đờ nhìn Từ Văn, nhưng nàng vẫn không nói câu
nào.
Từ Văn dắt nàng đến một gốc cây rậm rạp, rồi lấy một viên thuốc mầu hồng đưa
cho nàng nói :
- Cô nương hãy uống thuốc này đi !

Tưởng Minh Châu ngơ ngẩn đón lấy viên thuốc hỏi :
- Thuốc gì đây ?
Từ Văn đáp :
- Thuốc giải.
Tưởng Minh Châu tần ngần hỏi lại :
- Thuốc... giải... ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi ! Cô nương trúng phải thuốc mê thần của Tụ Bảo Hội. Thuốc này có thể
giải được. Vậy cô nương uống đi !
Tưởng Minh Châu dường như hơi có chút cảm giác. Nàng gật đầu bỏ thuốc vào
miệng nuốt đi.
Từ Văn lẳng lặng đứng bên để xem phản ứng.
Chẳng bao lâu, Tưởng Minh Châu đã biến sắc mặt, vẻ ngẩn ngơ dần dần mất đi.
Cặp mắt trong sáng bắt đầu long lanh. Nàng ngó Từ Văn, trước còn kinh hãi nghi ngờ,
sau chìm đắm vào những mối suy nghĩ mung lung...
Từ Văn biết thuốc giải đã sinh hiệu lực, liền lên tiếng hỏi :
- Tưởng cô nương ! Cô còn nhớ những việc đã qua không ?
Tưởng Minh Châu chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :
- Ta chỉ nhớ mang máng. Phải chăng công tử đã cứu ta ?
Từ Văn đáp :
- Đó chẳng qua là sự ngẫu nhiên mà thôi.
Nàng liền chắp tay xá dài nói :
- Tiểu nữ xin kính tạ ơn đức cứu mạng !
Từ Văn cũng thi lễ đáp :
- Cô nương bất tất phải khách sáo. Việc nhỏ mọn này có chi đáng kể. Tại hạ đã nói
là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi.
- Công tử thiệt quá khiêm. Xin cho biết cao tính đại danh.
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Tại hạ... bị người ta khoác cho cái ngoại hiệu bất nhã là... Địa Ngục thư sinh.
Tưởng Minh Châu bất giác buột miệng la lên :
- à ! Phải rồi ! Phải rồi ! Lúc ở trong bí thất tiểu nữ nhớ mang máng bọn họ đã xưng
hô công tử như vậy.
Từ Văn lại hỏi :

- Cô nương còn có chỗ nào khó chịu nữa không ?
Tưởng Minh Châu đáp :
- Bây giờ khá lắm rồi.
- Tại sao cô nương lại lọt vào tay Tụ Bảo Hội ?
Tưởng Minh Châu ra chiều căm phẫn, hằn học đáp :
- Bữa trước đây gặp tiết Thanh Minh tiểu nữ đi tảo mộ. Đang lúc thưởng ngoạn hoa
cỏ trong vườn thì đột nhiên thấy hai người áo đen xuất hiện. Tiểu nữ chưa kịp hỏi lai
lịch, thì mũi ngửi thấy một mùi khác lạ rồi mê đi chẳng biết gì nữa, để mặc chúng
muốn làm gì thì làm.
Từ Văn gật đầu nói :
- Thủ đoạn của bọn Tụ Bảo Hội thật khiến cho người ta rất căm tức ! Mục đích của
bọn chúng là nhằm lấy châu báu trong tôn phủ. Hiện giờ chắc đối phương đã đưa tin
đến lệnh tôn rồi. Vậy cô nương nên về ngay đi.
Tưởng Minh Châu đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi nói :
- Nơi đây còn cách phủ Khai Phong chừng hơn trăm dặm, xin mời công tử dời gót
ngọc đến tệ xá để gia phụ được tạ ơn.
Từ Văn vội đáp :
- Tại hạ hiện có việc gấp đang chờ đợi. Xin để ngày khác hãy đến quấy nhiễu.
Tưởng Minh Châu ngơ ngác hỏi :
- Công tử không chịu chiếu cố cho ư ?
Từ Văn đáp :
- Sao cô nương lại nói thế ? Tình thực là như vậy.
Tưởng Minh Châu đảo mắt nhìn thấy tay áo bên trái Từ Văn phất phơ, liền thành
thực hỏi:
- Tay trái công tử...?
Từ Văn gượng cười đáp :
- Tại hạ luyện công thành tàn tật.
- Đó là một điều bất hạnh cho người võ sĩ.
Từ Văn lại giục :
- Cô nương ! Chúng ta thượng lộ đi thôi !
Tưởng Minh Châu lại hỏi :
- Công tử không chịu đến tệ xá bàng hoàng mấy bữa ư ?

Thực tình tại hạ có việc cấp bách. Tấm thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh
là đủ.
Tưởng Minh Châu hỏi bằng một giọng rất ân cần :
- Công tử đi về phương nào, liệu có thể cho tiểu nữ hay được chăng ?
Từ Văn ngẫn người ra một chút, rồi buột miệng đáp :
- Tại hạ qua sông Hoàng Hà ngược lên phía Bắc.
Tưởng Minh Châu nói :
- Tiểu nữ có chút vật mọn kính tặng để tỏ tấc thành, mong công tử đừng từ chối.
Nàng nói xong, tháo chiếc vòng ngọc một bên tay rồi tiếp :
- Dọc hai bờ Nam Bắc sông Hoàng Hà, công tử lấy cái này làm hiệu, thì bất luận
đưa tới đâu cũng lấy được tiền.
Từ Văn lùi lại một bước đáp :
- Tại hạ đã đem đủ tiền chi dụng. Hảo ý của cô nương xin tâm lãnh mà thôi.
- Công tử khách khí đến thế ư ?
- Tại hạ chẳng có lý do nào để tiếp nhận hậu lễ này được.
- Gọi là chút lòng thành, sao công tử lại nở từ chối ?
Từ Văn cương quyết đáp :
- Tại hạ xin tâm lãnh mà thôi !
Tưởng Minh Châu liền hỏi :
- Vậy tiểu nữ xin để làm kỷ niệm được chăng ?
Trong lòng Từ Văn đã quyết định không nhận tặng vật của đối phương, nhưng lại
sợ cự tuyệt hoài khiến cho nàng phải phiền lòng. Chàng đâm ra ngần ngừ.
Tưởng Minh Châu tay cầm chiếc vòng tay cũng ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng
nan. Một nàng thiếu nữ đã tặng vật cho chàng trai chưa từng quen biết một vật gì đeo
ở trong người, chẳng nhiều thì ít cũng là có tác dụng.
Giữa lúc ấy một bóng người xuất hiện đột ngột. Chính là Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn chau mày chưa kịp lên tiếng, thì Thiên Đài Ma Cơ đã cười khanh khách
hỏi:
- Huynh đệ ! Cô nương đây là ai ?

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tưởng Minh Châu đầy vẻ ghen tức. Linh cảm mau lẹ của đàn bà con gái là theo ánh mắt. Tưởng Minh Châu dường như
biết ý, vội hỏi :
- Công tử ? Vị này là...
Từ Văn xúc động tâm linh, chợt nghĩ ra một kế liền tủm tỉm cười nói theo :
- Vị này là Thiên Đài Ma Cơ, thanh danh lừng lẫy trên chốn giang hồ.
Rồi chàng quay lại giới thiệu :
- Cô nương đây là thiên kim tiểu thư của Tưởng tiền bối ở phủ Khai Phong.
Thiên Đài Ma Cơ toan bật lên tiếng ái chà, thì Từ Văn đã cướp lời :
- Thư thư ! Tiểu đệ đang định đi kiếm thư thư.
Tiếng gọi thư thư khiến cho Thiên Đài Ma Cơ nức lòng hởi dạ. Những vẻ lạnh
lùng, cùng thái độ vô tình của Từ Văn bữa trước nàng quên sạch. Nàng hớn hở tươi
cười hỏi :
- Huynh đệ định kiếm ta ư ?
- Chính thế !
- Có việc chi vậy ?
- Để lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.
Tưởng Minh Châu đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ rồi hai tay nâng vòng ngọc đưa
lên nói :
- Xin công tử nhận cho.
Từ Văn lùi lại một bước đáp :
- Tại hạ đã nhất định không khi nào dám nhận.
Thiên Đài Ma Cơ chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, bất giác sắc mặt biến đổi.
Tưởng Minh Châu vẫn nằng nì. Nàng nói :
- Công tử ơi ! Đưa tay ra dễ, mà đưa về rất khó.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, bụng bảo dạ :
- Tưởng Minh Châu khi về tới nhà, kể lại chuyện với phụ thân nàng là Tưởng Úy
Dân, nàng chỉ nói ra bốn chữ Địa Ngục thư sinh là thân thế mình đã bị bại lộ. Chiếc
vòng tay này là tín vật để đi lấy tiền khắp hai mặt nam bắc sông Hoàng Hà thì thật là
của báu, đáng giá liên thành. Mình chỉ vô tình mà cứu nàng, có lý

đâu lại thu nhận
được ?
Nhưng câu nói đưa tay ra dễ, rụt tay về khó khiến cho chàng khó nổi chối từ, làm
cho chàng khó nghĩ. Chàng tính rằng muốn cho đối phương hạ đài gấp rút, chi bằng
hãy tạm thu nhận rồi hãy sai người nhà đi suốt ngày đêm để trả lại cũng chẳng sao.
Nghĩ thế rồi, chàng vừa đưa tay ra đón lấy vòng ngọc vừa nói :
- Cô nương đã tận tình cố chấp, tại hạ đành tạm thâu nhận.
Tưởng Minh Châu lật đật lên tiếng cáo biệt, rồi băng mình chạy vụt đi... Coi thân
pháp nàng, thì bản lãnh cũng không phải tầm thường.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi bằng một giọng chua cay :
- Huynh đệ thu nhận kỷ vật của y ư ?
Từ Văn sửng sốt đáp :
- Kỷ vật gì đâu ? Tiểu đệ đã bảo tạm thời thu nhận, rồi sẽ tìm cách trả lại cho y.
Thiên Đài Ma Cơ bỉu môi nói :
- Chà ! Đâu lại có chuyện kỳ đến thế được ? Ai đời trai gái tặng vật cho nhau rồi
còn đem trả lại bao giờ ?
Từ Văn đổi giọng :
- Đó là việc riêng của tại hạ.
Thiên Đài Ma Cơ nghiến răng hỏi :
- Vừa rồi ngươi bảo tìm ta có việc gì ?
Từ Văn trắng trợn đáp :
- Chẳng có việc chi hết. Mục đích của tại hạ là tống khứ nàng đi cho xong.
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt hỏi :
- Tống khứ y ư ? Ngươi đã thu nhận vật kỷ niệm của y rồi...
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Xin lỗi cô nương ! Tại hạ phải đi trước.
Thiên Đài Ma Cơ mày liễu dựng ngược, nàng đứng chắn trước lối đi hỏi :
- Ngươi làm thế này là có ý gì ?
- Chẳng có ý gì cả.
- Phải chăng ngươi có ý tìm ta để chế diễu ?
- Đó là cô nương tự ý đến đây chứ tại hạ có mời đâu. Tại hạ xin hỏi cô nương tới

đây làm chi ?
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi khinh người quá tệ !
Vành mắt đỏ hoe, cổ họng dường như bị tắc nghẽn, nàng không nói thêm được nữa.
Trong lòng Từ Văn không khỏi có chút hối hận. Chàng tự trách đã vì đối phó với
Tưởng Minh Châu mà gọi Thiên Đài Ma Cơ bằng thư thư. Tuy nhiên ngoài mặt vẫn
lạnh như tiền. Chàng hững hờ hỏi :
- Cô nương định làm gì ?
Thiên Đài Ma Cơ tức giận, run lên bần bật. Nàng nghiến răng nói :
- Ta muốn giết ngươi !
- Liệu cô nương có làm được không ?
- Ngươi hãy thử coi sẽ biết.
Nàng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên nhằm đánh trúng trước ngực Từ Văn.
Binh! Từ Văn lùi lại một bước. Chàng chịu đựng phát chưởng của đối phương,
không né tránh mã cũng không phản kích.
Thiên Đài Ma Cơ nào phải hạng tầm thường. Phát chưởng của nàng đánh cho Từ
Văn hoa mắt, khí huyết đảo ngược, chàng không khỏi nổi sát khí, cất giọng lạnh lùng
hỏi :
- Ngươi không biết đường tiến thoái ư ?
- Ngươi bảo sao ?
- Ngươi đừng tưởng ta không dám giết ngươi.
Thiên Đài Ma Cơ vẻ mặt đau khổ vô cùng. Bây giờ chỉ thấy nàng oán hận chứ
không còn vẻ kiều mỵ mê hoặc nữa.
Đây là lần đầu tiên Từ Văn phát giác ra nàng đẹp vô cùng, đẹp đến nổi làm cho
người ta phải rung động. Nếu bảo thiếu nữ áo hồng là một đóa hoa bách hợp, thì
Thiên Đài Ma Cơ cũng là một bông mai côi nở nhụy. Cái đẹp của nàng có vẻ kích
thích, nhưng chỉ thoáng qua một cái là đã mất tiêu.
Bỗng thấy tấm thân tha thướt của nàng băng ra xa hai trượng. Hai tay nàng nắm hai
thứ ám khí, nàng cất giọng đau khổ quát hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Chúng ta đứng cách nhau bấy nhiêu, chắc

ngươi không thể
giết người được nữa. Ngươi có xác nhận điều đó không ?
Từ Văn chấn động tâm thần đáp :
- Ngươi hãy thử đi coi.
Thiên Đài Ma Cơ mặt đầy sát khí. Nàng giơ hai tay lên nói :
- Ngươi không còn cơ hội nữa đâu. Ta nói cho ngươi hay, ngươi không tài nào trốn
thoát được hai thứ lợi khí giết người của ta là Tố nữ thần châm và Thất toàn phi
nhạn cùng phóng ra một lúc.
Từ Văn trong lòng xao xuyến vô cùng. Thực tình, ở khoản cách xa này, chàng
không có cách nào để hạ thủ giết người được, mà nàng phóng ám khí lại rất vừa tầm.
Ám khí Tố nữ thần châm đã từng khiến cho vệ đội thống lãnh Bạch Sát Thần Trịnh
Côn phải ôm thương chạy trốn, chính mắt Từ Văn đã trông thấy. Còn Thất toàn phi
nhạn theo lời nàng, lại là một thứ lợi khí đã đả thương người che mặt mặc áo cẩm
bào. Nếu người đó chính là phụ thân chàng mà còn bị thương, thì quyết nhiên chàng
không thể đối phó được.
Một ý nghĩ vụt qua trong đầu óc chàng là phải hạ thủ trước mới thắng được.
Thiên Đài Ma Cơ lại nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Chẳng phải ta muốn kể ân huệ với ngươi, nhưng nếu không
có ta thì ngươi đã bị giết chết về tay người che mặt mặc áo cẩm bào rồi, chứ đâu còn
được sống đến bây giờ... Vậy mà ngươi không có lấy một chút lòng thủy chung...
Từ Văn lại một phen chấn động tinh thần, vì nàng nói ra vẻ thành thực, chứ không
có gì giả trá hết. Bất luận người che mặt mặc áo cẩm bào lai lịch ra sao, nhưng nàng
đối với chàng đã có ơn cứu mạng là chuyện thật.
Từ Văn nghĩ vậy, bao nhiêu sát khí đều tiêu tan hết. Chàng trầm giọng hỏi :
- Chẳng lẽ chuyện đó có thật ư ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Tin hay không là tùy ở ngươi. Ta không có ý kể công với ngươi đâu.
Từ Văn hỏi :
- Ta muốn có bằng chứng xác thực thì làm thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ngươi đi kiếm người che mặt mặc áo cẩm bào sẽ rõ. Nhưng...
- Nhưng làm sao ?...
- Ta e rằng ngươi không còn có cơ hội nào nữa.
- Tại sao vậy ?
Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng đáp :
- Vì ta đã quyết tâm giết ngươi.
Từ Văn lại nổi sát khí. Chàng nhẩy xổ đến nhanh như điện chớp...
Thiên Đài Ma Cơ vung tay một cái, một trận mưa kim nhỏ như lông tơ chụp xuống
mặt Từ Văn. Chàng đau nhức tựa hồ như bị ong đốt. Chân lực phát tiết hết. Người
chàng ngã lăn ra.
Véo ! Một vật sáng loáng bay tới. Thiên Đài Ma Cơ phóng Thất toàn phi nhạn ra.
Lại vù một tiếng ! Phi nhạn xoay quanh yết hầu Từ Văn. Chàng cúi đầu xuống.
Lưỡi phi nhạn lướt qua đầu chàng. Từ Văn vừa kịp phát giác thì lưỡi phi nhạn thứ hai
bay đến rít lên veo véo.

Độc thủ phật tâm

Hồi 9
Giữ lời hứa hào kiệt cứu cừu nhân

Từ Văn hồn vía lên mây. Người chàng đã trúng phải mấy mũi Tố nử thần châm
khí huyết bị ngăn trở lưu thông nên không đề tựu chân lực được. Chàng dương mắt lên
nhìn vòng ánh sáng sắp quàng tới nơi mà không có cách nào né tránh được, chứ đừng
nói đến chuyện đỡ gạt...
Giữa lúc sống chết chỉ còn chừng sợi tóc, thì lưỡi phi nhạn bất ngờ

lại bay trở về
trong tay Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi đã trải qua một lần chết rồi đó.
Từ Văn sợ quá mồ hôi ướt đầm, nhưng vẫn giở giọng cuồng ngạo hỏi :
- Sao ngươi còn chưa hạ thủ ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Hừ ! Ngươi tưởng khó chết lắm ư ? Ngươi đã trúng phải Tố nữ thần châm,
nguyên một món đó cũng đủ làm cho ngươi mất mạng rồi.
Từ Văn gượng cười đáp :
- Nếu ta không chết thì ta phải giết ngươi...
Dứt lời, chàng xoay mình loạng choạng bước đi.
Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng hỏi :
- Ngươi muốn chết thiệt ư ?
Từ Văn lờ đi như không nghe tiếng. Chàng gắng gượng chạy về phía trước...
Cử động như vậy, những mũi thần châm sẽ theo máu lưu thông đâm vào tâm mạch,
chọc thủng trái tim mà chết.
Thiên Đài Ma Cơ lại quát :
- Đứng lại !
Nàng vừa quát vừa vọt người lên trước chận đường.
Từ Văn đành dừng bước lại, run lên hỏi :
- Ngươi định làm gì ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Ngươi muốn chết ư ?
Từ Văn cười lạt hỏi :
- Thế là nghĩa gì ?
Thiên Đài Ma Cơ thộn người ra, nét mặt xám xanh, nàng nói :
- Để ta lấy thần châm ra cho ngươi.
Từ Văn rất nỗi ngạc nhiên, nhưng chàng vẫn lạnh lùng đáp :
- Ta không cần !
Thiên Đài Ma Cơ hừ một tiếng. Nàng vung chưởng đập một cái. Từ Văn lập tức té
liền.
Thiên Đài Ma Cơ đưa tay phải ra. Nàng vận công lực, lòng bàn tay nổi lên sắc tía.
Nàng để cách không ba tấc, soi khắp người Từ Văn. Những mũi kim

nhỏ như lông
trâu trắng từ người Từ Văn dần dần bị hút ra lòng bàn tay nàng.
Công việc này chỉ trong khoảnh khắc là xong.
Đang lúc Thiên Đài Ma Cơ phát huy công lực kỳ môn hút thần châm trong người
Từ Văn ra, chàng đột nhiên tĩnh lại. Vừa ngó thấy Thiên Đài Ma Cơ cúi xuống bên
mình, chàng quát lên :
- Ngươi muốn chết chăng ?
Chàng co người lại rồi đứng lên.
- Úi chao !
Thiên Đài Ma Cơ rú lên một tiếng thê thãm, rồi ngã lăn ra.
Từ Văn thấy trong người thoải mái, chân khí lưu thông như trước. Những nỗi đau
đớn như kiến đốt ong châm đều mất hết. Chàng đưa mắt nhìn thấy lòng bàn tay Thiên
Đài Ma Cơ có thần châm dính vào, bất giác toàn thân chấn động. Chàng buột miệng
la lên :
- Ta lầm rồi !
Đoạn chàng giơ ngón tay ra điểm vào người Thiên Đài Ma Cơ. Lúc ngón tay sắp
chạm vào con người rất hấp dẫn này, chàng ngẫn mặt ra. Ngón tay dừng lại không
điểm xuống nữa.
Bộ mặt anh tuấn của chàng biến đổi mấy lần. Trái tim chàng tưởng chừng như
muốn nhẩy vọt ra ngoài.
Chàng không thể chần chờ được nữa, tay điểm xuống như mưa vào khắp ba mươi
sáu đại huyệt trong người Thiên Đài Ma Cơ. Chàng lại lấy ba hoàn thuốc trắng nhét
vào miệng nàng, rồi nhẹ nhàng điểm vào huyệt hầu kết cho thuốc trôi xuống cổ họng.
Động tác của Từ Văn chỉ trong khoảnh khắc, mà chán chàng đã toát mồ hôi. Ngón
tay vừa chạm vào làn da mịn màng phát sinh một cảm giác vi diệu tựa hồ vẫn chưa
tiêu tan.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Thiên Đài Ma Cơ thở

phào một cái,
mở bừng mắt ra.
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Ngươi cũng đã trải qua một lần chết rồi đó !
Thiên Đài Ma Cơ đứng dậy. Nàng lộ vẻ bâng khuân, nhưng nghĩ mãi mà không
hiểu tại sao mình lại té xuống. Nàng chỉ còn nhớ mang máng là người mình bị đụng
nhẹ vào Từ Văn một chút, rồi tự nhiên mình bị mất tri giác.
Từ Văn lại nói tiếp :
- Ngươi cũng là một người chết đi sống lại dưới bàn tay bản nhân. Thế là chúng ta
chẳng ai nợ ai nữa. Thôi ta tạm biệt, sau này còn có ngày gặp nhau.
Chàng băng mình chạy đi như bay.
Thiên Đài Ma Cơ vẻ mặt ai oán, buông tiếng thở dài rồi cũng bước đi.
Nhắc lại Địa Ngục thư sinh Từ Văn chạy rất nhanh một mạch. Chừng một giờ thì
chàng đến đường quan đạo, rồi chàng đi chậm lại. Chàng không biết mình nên về nhà
hay là nên tiếp tục đi nữa ?
Thân hình, tướng mạo chàng, cùng cách phục sức như vậy mà đi trên đường quan
đạo thật khiến cho người phải chú ý, nhưng chàng cũng chẳng quan tâm đến, chỉ nghĩ
đến tâm sự mình.
Bất thình lình có tiếng rên la lọt vào tai Từ Văn, bất giác chàng đảo mắt nhìn ra thì
thấy dưới gốc cây tùng bên đường, một người áo đen nằm đó. Người này đội nón
vành rộng che hết cả đầu lẫn mặt. Tiếng rên la chính ở miệng hắn phát ra.
Từ Văn cho là một người đi đường ngẫu nhiên bị cấp bệnh mới ngã lăn ra bên
đường rên rỉ. Chàng đưa mắt ngó người áo đen một cái rồi tiếp tục tiến về phía trước.
Tiếng rên la càng thê thãm hơn, dường như hắn đau khổ vô cùng.
Từ Văn đi được mấy trượng rồi không ngăn nổi tính hiếu kỳ, chàng trở gót quay lại
đến bên người đó.

Người áo đen dường như đã phát giác ra có ai tới gần, liền ngừng lại không rên
nữa. Song hắn vẫn giẫy giụa không ngớt, hiển nhiên hắn cố nhịn đau.
Từ Văn cất tiếng hỏi :
- Ông bạn ! Vụ này là thế nào đây ?
Người áo đen cất giọng run run hỏi lại :
- Phải chăng tôn giá là khách đi đường ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế !
Người áo đen bỏ cái nón vành rộng che mặt đi. Hắn dương cặp mắt thất thần lên
ngó Từ Văn một lúc, rồi lại lấy nón đậy lên mặt.
Từ Văn chỉ ngó qua một cái cũng đã nhận ra người này tuổi chừng năm chục. Má
bên phải lão có một vết sẹo lớn bằng nửa bàn tay, đập vào mắt chàng.
Động tác của lão áo đen khiến cho Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Chàng toan
trở gót bỏ đi...
Lão áo đen lại cất tiếng hỏi :
- Tiểu hữu là ai ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh.
Lão áo đen sửng sốt :
- Sao ?... Tôn giá là Địa Ngục thư sinh ư ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Đúng thế !
Lão áo đen nói :
- Vậy xin mời tôn giá tùy tiện.
Từ Văn rất lấy làm kỳ. Câu này phản lại, đã làm tiêu tan ý định ra đi. Chàng muốn
gặn hỏi cho biết rõ :
- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?
Người áo đen đáp :
- Đã không đồng đạo, thì không thể mưu sự với nhau được.
Từ Văn lại hỏi :
- Phải chăng các hạ tự coi mình là bậc chính nhân quân tử ?
Người áo đen không trả lời. Nhưng lão hắng giọng một tiếng dường như có sự gì

đau khổ.
Từ Văn nói lãng sang chuyện khác hỏi :
- Các hạ bị bệnh hay là bị thương ?
Người áo đen nghiến răng ken két, lạnh lùng đáp :
- Tiểu hữu nên tùy tiện đi thôi !
- Tại hạ mà muốn đi, thì các hạ không giữ được. Còn tại hạ không muốn đi, thì các
hạ có thúc giục cũng bằng thừa.
Người áo đen hỏi lại :
- Vậy tiểu hữu định thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Các hạ có danh hiệu gì không xin cho biết rõ ?
Người áo đen đáp :
- Không có !
Từ Văn nổi nóng. Chàng vung tay một cái, hất chiếc nón che mặt của người áo đen
ra xa mấy trượng, hỏi bằng một giọng lạnh như băng :
- Phải chăng các hạ cho rằng không đáng nói với tại hạ ?
Người áo đen mắt trợn tròn xoe ra chiều căm hận đến cực điểm. Lão lồm cồm bò
dậy, nhưng chưa ngồi yên được thì lại té xuống.
Từ Văn đảo mắt nhìn người áo đen rồi buộc miệng :
- Các hạ trúng phải chất kịch độc làm cho thủng ruột.
Người áo đen kinh ngạc miệng há hốc ra, hồi lâu mới thốt nên lời :
- Sao tiểu hữu lại biết được ?
Từ Văn đáp :
- Các hạ trúng phải chất kịch độc này mà không bỏ mạng ngay đương trường thì
nội lực cao thâm ghê gớm lắm...
Người áo đen ngơ ngác :
- Tiểu hữu...
Từ Văn ngắt lời :
- Các hạ bất tất phải kinh dị. Tại hạ có hiểu được ít nhiều về các chất độc.
Người áo đen sửng sốt :
- Ủa. Tiểu hữu...
Từ Văn hỏi ngay :
- Tuy các hạ vận động nội lực để chặn đứng chất độc không cho xông vào tâm
mạch, song cũng không sống được lâu. Chỉ trong vòng nửa khắc là

các hạ trở về Tây
Thiên. Các hạ bị trúng độc bao lâu rồi ?
- Năm ngày.
- Năm ngày rồi ư ?
Từ Văn run lên. Đối phương trúng độc năm ngày không chết đã ra ngoài sự phỏng
đoán của chàng.
Người áo đen lẩm bẩm :
- Ta... cũng tự biết là không xong rồi. Trời ơi ! Chết mà không nhắm mắt ! Chết mà
không nhắm mắt !
Từ Văn vội hỏi :
- Các hạ bị ai hạ thủ ?
Người áo đen đáp :
- Kẻ thù.
- Ai vậy ?
- Về điểm này thứ cho bản nhân không thể nói được.
Từ Văn cuối xuống lấy tay sờ kinh mạch đối phương. Rồi chàng lại trợn mắt, toàn
thân run bần bật lùi lại mấy bước. Lòng chàng nẩy ra mấy ý nghĩ quái dị. Chàng nhận
thấy đây là thủ pháp của phụ thân chàng mà đối phương lại bảo là kẻ thù. Vậy hắn đã
có thù gì với phụ thân mình ? Mình có nên giết hắn để tiêu diệt kẻ thù không, hay là
để mặc cho chất độc phát tác rồi tự nhiên hắn chết.
Một ý nghĩ khác vụt tới, chàng tự hỏi :
- Hay là ta cứu hắn.
Rồi chàng lại bật cười lẩm bẩm :
- Sao mình có ý nghĩ kỳ khôi đi cứu mạng cho kẻ thù của phụ thân ?
Chàng có biết đâu rằng sở dĩ chàng nẩy ra ý nghĩ này vì chàng biết phụ thân mình
không phải là hạng chính nhân quân tử, hoặc vì người áo đen kia vô tội, hoặc vì một
duyên cớ nào khác về ân oán. Con nhà võ, thì chẳng ai thoát khỏi cái vòng ân oán.
Từ Văn tính tình lạnh nhạt, quật cường cũng do hoàn cảnh gây nên. Nhưng phía sau
tính cách này vẫn ẩn dấu bản chất thiện lương trời sinh. Cái bản chất thiên nhiên đó bị

tính cách hậu thiên kiềm chế, song cũng có lúc tự nhiên bộc lộ ra ngoài. Cái đó làm
cho chàng thành người thiện ác lẫn lộn, nhiều khi mình tự mâu thuẫn với mình. Dĩ
nhiên là cái mâu thuẫn không lộ ngoài, nên người ngoài khó mà phát giác được. Nếu
không thế, thì chàng đã chẳng bị bạn giang hồ khoác cho cái ngoại hiệu Địa Ngục
thư sinh.
Trong con mắt các bạn đồng đạo, chàng đã thành một nhân vật đáng khủng khiếp.
Vừa rồi người áo đen đã bảo chàng không phải bạn đồng đạo thì không mưu việc với
nhau để tả thân thế chàng.
Từ Văn không nhịn được nữa lại hỏi :
- Kẻ thù của các hạ là một nhân vật đáng sợ lắm phải không ?
Người áo đen nghiến răng đáp :
- Hắn là một tên ác ma hèn hạ đê tiện. Cả người ta lẫn quỉ thần đều căm phẩn. Hắn
không đáng làm người.
Từ Văn khác nào bị một đòn nặng đánh vào trái tim, chàng lại hỏi :
- Các hạ bảo chết không nhắm mắt được là vì có thù hận gì vậy ?
Người áo đen đáp :
- Ta bất tất phải nói với tiểu hữu điều đó.
Từ Văn nói :
- Các hạ nói ra biết đâu chẳng có lợi cho mình.
Người áo đen đáp :
- Ta cũng chẳng thấy chi có lợi khi phải trông cậy vào ngươi.
Từ Văn hỏi :
- Giã tỷ tại hạ chữa được chất độc trong người các hạ thì sao ?
Người áo đen mắt sáng lên, cất giọng run run hỏi :
- Tiểu hữu có thể giải được chất kịch độc này ư ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế ! Tại hạ giải độc cho các hạ cũng dễ như giết các hạ vậy.
Người áo đen ngẫn mặt ra. Trong mắt lão có những tia sáng van xin rất mãnh liệt.
Miệng lão lẩm bẩm :
- Ta cần phải sống nữa... Ta cần phải sống nữa...
Từ Văn quyết định rồi hỏi :
- Các hạ hãy nói rõ nguyên nhân, rồi tại hạ giải độc cho...

Người áo đen lại hỏi :
- Điều kiện chỉ có thế thôi ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi ! Cái đó cũng coi như là điều kiện.
Người áo đen nói :
- Vậy bản nhân nói cho tiểu hữu hay : Kẻ thù của bản nhân là Bảo chúa Thất Tinh
Bảo.
Từ Văn run lên hỏi :
- Phải chăng là Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong ?
- Phải rồi ! Chính là lão thất phu đó.
Từ Văn lại hỏi :
- Các hạ có thù gì với y ?
Người áo đen nghiến răng đáp :
- Mối thù cướp vợ, tuyệt đường nối dõi.
Từ Văn bất giác lùi lại một bước. Mối thù cướp vợ diệt đường nối dõi là thù chẳng
đội trời chung. Chàng nghĩ tới phụ thân đã làm những việc quỉ thần cũng phải căm
phẫn, thì trong lòng lại nổi lên những điều mâu thuẫn : Cứu lão này, tức là bảo toàn
cho kẻ thù đáng sợ của nhà mình, mà giết lão thì trái lại với điều mình đã hứa giải độc
cho lão. Hai ý nghĩ xung đột nhau khiến chàng phải đau khổ. Chàng không hiểu tại
sao đột nhiên mình lại nảy ra tấm lòng từ thiện mà không quyết tâm hạ sát người áo
đen này ?
Từ Văn cất tiếng hỏi :
- Tôn danh các hạ là gì ?
Người áo đen đáp :
- Thượng Quan Hoành !
Từ Văn nhắc lại :
- Thượng Quan Hoành ! Thượng Quan Hoành !
Lão già áo đen nói :
- Tiểu hữu ! Nếu tiểu hữu giải được chất kịch độc cho bản nhân, thì bản nhân tất có
ngày báo đáp.
Từ Văn trợn mắt lên đáp :
- Tại hạ phải giết tôn giá...

Người áo đen bắp thịt giật đùng đùng, dương mắt lên đăm đăm ngó Từ Văn, dường
như lấy làm lạ là sao ngôi hung tinh này lại biến đổi ý kiến chóng thế ?
Từ Văn lại nói tiếp :
- Nhưng tại hạ đã hứa lời giải độc cho tôn giá thì phải giữ lời. Thuốc giải độc đây,
tôn giá hãy cầm lấy.
Từ Văn vừa nói vừa lấy một viên thuốc trắng ra, đưa qua cho người áo đen.
Người áo đen đón lấy viên thuốc cầm trong tay nói :
- Tiểu hữu ! Bản nhân xin ghi nhớ món ân tình này.
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Tôn giá bất tất phải nhớ ơn làm chi. Lần sau gặp mặt, tại hạ sẽ đòi mạng tôn giá
đó.
Người áo đen chưng hửng. Nhưng lão cũng cầm viên thuốc bỏ vào miệng nuốt
xuống.
Từ Văn ngửng đầu trông lên trời, bụng bảo dạ :
- Bây giờ mình biết làm thế nào đây ? Tại sao mình lại cứu kẻ thù ? Vụ này nếu đồn
đại ra vào chốn giang hồ há chẳng thành chuyện khó tin ư ?
Người áo đen bây giờ đã ngồi dậy được. Lão vận động nội công để trục xuất chất
độc ra ngoài. Từ Văn đảo cặp mắt nhìn quanh, tự nhủ :
- Bây giờ ta giết lão vẫn còn kịp.
Chàng tiến gần lại chỉ còn cách người áo đen chừng một với tay... Chàng giơ tay
lên, nhưng rồi lại hạ xuống...
Bất thình lình trong chỗ cành lá rậm rạp ngay trên đầu chàng, có tiếng người húng
hắng ho.
Từ Văn giật mình kinh hãi, vội nhảy vọt đi, lùi lại ba trượng.
Bỗng thấy một bóng đen từ ngọn cây rớt xuống đánh huỵch một tiếng. Chàng định
thần nhìn lại, tâm thần cực kỳ chấn động.
Một lão già quái dị đầu bạc, người tròn ủng như quả cầu thịt đang lảo đảo đứng lên.
Lão vừa phủi bụi vừa nhìn Từ Văn nhe răng ra cười hỏi :

- Tiểu tử ! Ngươi đã cứu y, sao còn muốn giết y ?
Quái nhân này là Táng Thiên Ông lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ sáu chục
năm về trước. Lão quái ẩn thân trên ngọn cây mà Từ Văn không phát giác ra được.
Chàng ngơ ngác hỏi :
- Việc này có liên quan gì đến các hạ ?
Táng Thiên Ông cười khanh khách đáp :
- Thằng lỏi con giỏi thiệt ! Ngươi dám đối lời với lão gia ư ? Nếu lão gia không
nghĩ tình ngươi đã cứu y, thì lão gia đập chết ngươi đó. Thôi ! Ngươi đi đi !
Từ Văn thấy quái nhân nói vậy thì lửa giận bốc lên đùng đùng. Chàng ngạo nghễ
hỏi lại :
- Nếu bản nhân không đi thì sao ?
Táng Thiên Ông dằn giọng đáp :
- Lão gia đã muốn ngươi đi, thì ngươi muốn đứng lại cũng không được đâu.
Dứt lời Táng Thiên Ông vung bàn tay ngắn ngủn và to tướng ra quạt một cái. Một
làn cuồng phong ầm ầm xô tới. Từ Văn bị đẩy mạnh loạng choạng người đi, phải lùi
lại bảy tám bước mới đứng vững.
Bản tính quật cường bị khích động, Từ Văn vừa đứng vững lại, nhẩy xổ về phía
Táng Thiên Ông.
Táng Thiên Ông vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích...
Lúc hai người sắp đụng mạnh vào nhau, không hiểu Táng Thiên Ông chuyển động
thế nào mà người lão đã thay đổi phương vị như ma quỉ xuất hiện.
Từ Văn chưa kịp tấn công, thì bóng người đã mất hút. Chàng còn đang xoay chuyển
ý nghĩ, bỗng một luồn kình lực từ phía sau xô lại.
Binh ! Từ Văn bị hất té ra ngoài ba trượng, nhưng chàng không bị thương. Chàng
xoay mình đứng phắt dậy, mắt muốn tóe lửa.
Giữa lúc ấy, người áo đen đã đứng dậy được. Hắn thấy Táng Thiên Ông đứng bên
vội thi lễ nói :

- Lão tiền bối ! Đây là lần thứ hai vãn bối trở lại làm người trên thế gian.
Táng Thiên Ông hỏi :
- Kết quả thế nào ?
Người áo đen đáp :
- Vãn bối theo dõi hai ngày đêm mà không đuổi kịp. Chẳng ngờ sau mười năm
không gặp mặt, hắn đã học được nghề dùng độc. Vãn bối đột nhiên trúng phải chất
độc, nên để hắn tẩu thoát mất.

Độc thủ phật tâm

Hồi 10
Giữa canh khuya cẩm bào hạ thủ

Táng Thiên Ông trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Hừ ! Lưới trời lồng rộng, tuy thưa mà khó lọt. Chỉ còn là vấn đề thời gian chưa
hiểu lúc nào mà thôi.
Người áo đen đảo mắt nhìn quanh, phát giác ra Từ Văn đứng ngoài xa mấy trượng,
hắn liền lên tiếng gọi :
- Địa Ngục thư sinh ! Mối ân tình của tiểu hữu, sau này sẽ xin báo đáp.
Táng Thiên Ông hắng giọng một tiếng rồi nói :
- Thằng lỏi này hành động kỳ dị khó mà lường được. Vừa rồi gã lại toan giết ngươi
đó...
Từ Văn không nói nữa lời, trở gót đi luôn. Chàng ngẫm nghĩ tới mấy câu của hai
người vừa nói chuyện với nhau, nhận thức rằng trong đã Bảo phát sinh biến cố, mà
phụ thân chàng không phải là đối thủ của người áo đen tên gọi Thượng Quan Hoành
kia. Như vậy là chàng đã bảo toàn tính mạng cho kẻ thù ghê gớm. Nhưng bản tính
ngang ngạnh, chàng vẫn không hối hận. Chàng cũng biết rằng nếu mình ra tay hạ sát

người áo đen thì Táng Thiên Ông quyết chẳng buông tha.
Chàng tự nghĩ :
- Giả tỷ người áo đen không được thuốc giải độc môn của mình, thì hắn nhất định
phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu mình không trót lỡ lời thì chẳng khi nào lại
cấp thuốc giải cho hắn. Mặt khác, nếu đối phương biết rõ lai lịch của mình thì hậu
quả khó mà biết trước được. Thượng Quan Hoành và Táng Thiên Ông đã là những
nhân vật cùng phe, thì dĩ nhiên hắn cũng chẳng phải hạng tầm thường. Hắn nói là có
mối thù đoạt thê, diệt tự với phụ thân mình thì hành vi của phụ thân quả là không thể
tha thứ được. Nhưng đạo làm con biết hành động thế nào cho phải ?
Từ Văn bỗng động lòng cố hương. Chàng quyết định trở về nhà. Thế rồi chàng
nhắm đường Thất Tinh Bảo mà tiến.
Từ Văn chạy luôn mấy ngày đêm về đến quê hương cố thổ mà trong lòng một khỏi
hồi hợp lo âu. Chuyến này chàng đi Khai Phong để cầu thân, nhưng giữa đường thay
đổi ý định, đình chỉ việc cầu hôn, bây giờ một biết về nói thế nào với phụ thân.
Nhưng dù sao chàng cũng chẳng thể không ra mắt phụ thân được.
Tòa Thất Tinh Bảo đồ sộ đã hiện ra trước mắt Từ Văn. Chàng tiếp tục chạy đến
trước cổng vào, trong lòng xao xuyến vô cùng !
Từ Văn rất lấy làm kỳ là sao trước Bảo lại không thấy bóng người. Chàng đinh ninh
ít ra trong phạm vi mười dặm ngoài Thất Tinh Bảo, phải gặp người ra đón mình rồi.
Cánh cổng vẫn bỏ ngõ, mà bên trong tịch mịch không có tiếng người. Một linh cảm
bất tường đè nặng lên đầu óc chàng.
Trống ngực đánh thình thình, Từ Văn đột nhiên xông vào trong Bảo như người phát
điên. Mùi hôi thối của tử thi xông vào mũi. Bất giác chàng hồn lạc phách bay, chạy
nhanh vào nhà. Trên ngõ đi vào, xác chết ngổn ngang, vết máu tím

bầm đóng lại
thành một bức tranh thương tâm thảm mục.
Thất Tinh Bảo đã xảy ra một cuộc đổ máu hãi hùng. Mắt Từ Văn trợn lên cơ hồ
rách cả mí ra. Chân chàng bước lảo đảo chạy về phía nhà chính sảnh...
Lại một thảm cảnh nữa lọt vào mắt chàng. Chàng cảm thấy trời đất quay cuồng.
Phần hồn như đã lìa khỏi xác, chàng đứng ngẩn người ra ở trước thềm, người chàng
lảo đảo muốn té.
Hai bên tả hữu, mỗi bên ba cột hành lang lớn hai người ôm không xuể, đã cột sáu
xác chết tất cả. Sáu xác chết này đều là những tay cao thủ bậc nhất trong Bảo mà phụ
thân chàng đã lựa làm tâm phúc, gọi là Thất Tinh bát tướng. Xác chết nào mắt cũng
trợn ngược.
Trong viện, ngoài hiên, chỗ nào cũng rãi rác có xác chết, và toàn là người chấp sự
trong Bảo. Từ Văn lẩm bẩm :
- Đây là một tấm thảm kịch kinh hồn, một cuộc đồ sát có kế hoạch.
Chàng cất tiếng gọi :
- Mẫu thân ! Mẫu thân !
Rồi chạy vào hậu viện. Phía ngoài hậu viện trái lại không có một vết máu nào, mà
cũng không một xác chết, song cũng tịch mịch quạnh quẽ.
Từ Văn tự hỏi :
- Chẳng lẽ mẫu thân mình đã may mà thoát nạn ? Nhưng còn bọn nha hoàn bộc
phụ đâu ?
Từ Văn thẩn thờ đi sục tìm khắp các phòng nhỏ, viện lớn, trong vườn hoa cũng như
các lối đi mà chẳng phát giác ra điều chi mới lạ. Nước mắt bây giờ mới trào ra...
Trời tối, rồi trời lại sáng...
Từ Văn bi thương đến cùng cực rồi kế tiếp đến mối căm hận vô biên. Chàng la lên
mấy tiếng :
- Phải báo thù ! Phải báo thù...

Kẻ thù, theo chàng nghĩ, chính là Thượng Quan Hoành mà chàng đã cứu sống một
cách phản tình lý. Dĩ nhiên còn một thiểu số viện thủ nữa, không chừng Táng Thiên
Ông cũng là một người trong bọn này.
Từ Văn rời khỏi Bảo chưa đầy một tháng đã xảy ra biến cố khủng khiếp này, thì ai
mà lường được ?
Phụ thân chàng, theo chỗ Táng Thiên Ông cùng Thượng Quan Hoành nói chuyện
với nhau, hiển nhiên hãy còn sống ở nhân thế. Còn mẫu thân thì chưa rõ sinh tử thế
nào ? Lạc lõng nơi đâu ? Cốt nhục tình thâm, nổi bi thống trong lòng Từ Văn không
bút nào tả xiết !
Từ Văn rất lấy làm kỳ ở chỗ bang chúng Thất Tinh rất đông, số người bị nạn nhiều
lắm là một hai phần. Vậy mà sao không ai mai táng cho những người xấu số ?
Chàng cố nén cơn bi thiết để mai táng hết cho các tử thi, rồi rời khỏi mảnh đất
thương tâm này. Chàng đem theo một mối cừu hận rất thâm trọng.
Công việc đầu tiên của Từ Văn là chàng tìm đến phụ thân để cùng nhau mưu cuộc
báo thù.
Dọc đường, chàng nghĩ bụng :
- Tuy Thất Tinh Bảo cũng là một Bang, nhưng mấy năm nay ít tham dự vào những
chuyện hoạt động trên chốn giang hồ. Bữa trước chàng ra đi, phụ thân đã ra nghiêm
lệnh là không được thố lộ thân thế. Vì vậy trên chốn giang hồ chỉ nghe tên Địa Ngục
thư sinh mà chẳng ai hiểu lai lịch chàng. Chàng quyết định tìm kế báo thù.
Quyết định rồi, chàng chưa vội điều tra tin tức của phụ thân, mà nóng lòng báo thù
trước. Chàng liền dấu kín thân thế mình, đồng thời biến đổi cả tính cách, tìm đường
thân cận với kẻ thù, để nhằm chờ cơ hội hạ thủ.
Đêm đã hầu tàn, trong một giang phòng nhà lữ quán, đèn lửa sáng

trưng, một
chàng thiếu niên thư sinh cụt một tay ngồi bên cửa sổ, có lúc chau mày nghiến răng,
có lúc cúi đầu thở dài, vẻ mặt rất khô khan lạnh lẽo. Chàng chính là Địa Ngục thư
sinh Từ Văn, gia đình vừa gặp cơn thảm biến.
Mấy bữa nay chàng không biết đói khát là gì, mà ngủ cũng không yên giấc. Lòng
chàng se lại. Nỗi bi phẫn hành hạ chàng đến mất cả vẻ tinh anh. Chàng tựa hồ cái xác
không hồn.
Tinh lực của con người có hạn. Tâm linh bị hao mòn còn khổ hơn là nhục thể bị
hành hạ.
Bất giác Từ Văn gục xuống bàn mà ngủ. Vì mỏi mệt quá độ, mà tai chàng mất cả
minh mẫn.
Một bóng người cao lớn như ma quỉ hiện hình đứng ở phía sau chàng.
Dưới ánh đèn sáng có thể nhìn rõ người đó mình mặc cẩm bào, che mặt bằng tấm
khăn lụa màu. Trên đỉnh đầu để lộ mớ tóc đã hoa râm.
Từ Văn hơi thở trầm trọng, tiếng ngáy pho pho. Chàng đang ngủ say. Có người
đứng đằng sau mà chàng không phát giác ra.
Người che mặt mặc áo cẩm bào từ từ đưa tay lên, nhằm sau lưng Từ Văn toan đánh
xuống, dường như hắn do dự điều gì nên chưa hạ thủ ngay. Tình trạng này kéo dài
đến nửa khắc. Trong thời gian này, người che mặt mặc áo cẩm bào đưa tay lên rồi lại
buông xuống có đến mười lần.
Từ Văn vẫn chưa biết một tí gì.
Sau cùng người che mặt mặc áo cẩm bào dường như đã quyết định, phóng chưởng
đánh xuống.
Từ Văn không kịp kêu lên một tiếng đã ngã lăn xuống đất, miệng trào máu tươi ra.
Nhưng chàng chưa chết, mở bừng mắt ra. Toàn thân chàng co rúm lại trông mà phát

khiếp. Cặp mắt chàng trố lên như muốn vọt ra ngoài. Chàng thu hết tàn lực run lên cất
tiến goi :
- Gia gia !... Sao gia gia lại muốn giết hài nhi ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào không trả lời. Người hắn run lẩy bẩy, nhưng bàn
tay lại đưa lên...
Từ Văn chợt nhớ tới những lời Thiên Đài Ma Cơ, đột nhiên chàng tỉnh ngộ về vụ
người che mặt mặc áo cẩm bào đã một lần toan giết mình. Chàng nghĩ ngay người
này không phải phụ thân, tuy thân hình và y phục hắn không có chỗ nào khác...
Chàng quát hỏi :
- Ngươi là ai ?
Đối phương vẫn không mở miệng.
Từ Văn gắng gượng trần mình đi, chỉ muốn tiến lại gần vài thước. Nếu chàng tiếp
xúc được bất cứ một bộ phận nào trong thân thể đối phương, là lập tức có thể kiềm
chế hắn được ngay.
Nhưng chàng lại nghĩ rằng thế cũng chẳng ích gì, vì mình chỉ chuyển động thân
hình một cái là phát chưởng của đối phương đã phóng tới nơi.
Từ Văn rú lên được một tiếng Úi chao phá tan bầu không khí tĩnh mịch trước lúc
bình minh. Ngũ quan chàng ứa máu ra. Chàng giẫy giụa mấy cái rồi nằm yên.
Người che mặt mặc áo cẩm bào cúi xuống sờ mạch trái tim thấy chàng đoạn khí
rồi. Hắn lại lặng lẻ ra đi cũng như lúc hắn đến.
Tiếng rú của Từ Văn đã kinh động đến phòng khách bên cạnh, mọi người hấp tấp
mở cửa ra xem. Một người la hoảng :
- Xẩy ra án mạng rồi !
Lát sau, một tiếng bước chân nhộn nhịp, tiếng người nói xôn xao đều đổ đến căn
phòng này.
Chủ quán cũng la thất thanh :
- Nhân mạng chí trọng ! Tiểu nhị ! Ngươi mau đi đến báo quan khám

nghiệm.
Rồi y chắp tay xin các vị lữ khách rút lui để y đóng cửa phòng lại.
Các khách điếm liền giải tán, nhưng lại ra chỗ khác, túm năm tụ ba, thì thầm bàn
tán.
Cứ bề ngoài mà coi thì Từ Văn chỉ là một chàng thư sinh phiêu bạt, đồng thời lại
cụt một tay, cái chết của chàng thất khiếu ứa máu tựa hồ trúng độc, chứ không phải là
cái chết vì có kẻ mưu đồ tài lợi hay vì thù hằn. Thật là một án mạng đầy bí ẩn.
Một biết thời gian trôi qua đã bao lâu, Từ Văn hồi tỉnh lại, chàng phát giác ra mình
nằm ở cửa phòng, đầu gối lên vũng máu. Đột nhiên chàng nhớ lại màn kịch bị người
che mặt mặc áo cẩm bào đánh ngã.
Ánh sáng ban ngày đã chui qua cửa sổ vào phòng, khiến cho ánh đèn trở nên ảm
đạm.
Từ Văn trở mình ngồi nhõm dậy. Người chàng cũng không thấy đau đớn gì cho
lắm. Đó là một chuyện lạ chàng không thể ngờ tới được. Vì chàng nhớ rõ phát chưởng
thứ nhất của đối phương đã đánh chàng hộc máu miệng, ngã lăn ra không dậy được.
Phát chưởng thứ hai tuy vừa phóng ra chàng đã hôn mê bất tỉnh, nhưng trong lúc chớp
nhoáng này, chàng nhớ lại tình trạng đó là một đòn trí mạng.
Chàng lại nghĩ :
- Đối phương đã cố ý hạ sát mình thì dĩ nhiên chẳng chịu nương tay. Mình chưa
uống thuốc mà cũng chưa trị thương, cớ sao thương thế lại không trầm trọng ? Đúng
là trong vụ này có điều gì ngoắt ngoéo.
Chàng tự hỏi :
- Phải chăng lại là nàng ?
Từ Văn chợt nhớ đến Thiên Đài Ma Cơ. Lần trước nàng đã vận công trị thương cho
chàng trong khi bị đột kích. Theo lẽ ra chàng không tài nào sống được nữa, thế thì

phải gặp kỳ tích gì, chàng mới phục hồi sanh mạng được. Lần trước chàng đã tưởng
Thiên Đài Ma Cơ vì có sự mưu đồ, mà bịa ra chuyện động trời. Bây giờ chàng vừa trải
qua sự thực đủ chứng minh lời nàng chẳng có điều chi giả trá.
Từ Văn nghĩ vậy rồi lẩm bẩm :
- Ngoài nàng ra, còn ai có bản lãnh khiến cho mình sống lại được ? Nhưng nàng
đâu ?
Rồi chàng chợt cảm thấy mình đối với nàng bằng một thái độ lạnh lẽo tàn khốc...
Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa có điều gì chứng minh vụ này. Ý niệm chàng lại
chuyển tới người che mặt mặc áo cẩm bào. Chàng tự nhủ :
- Dĩ nhiên hắn không phải phụ thân mình. Trong thiên hạ, người cha nào dù độc dữ
đến đâu cũng chưa từng có ai giết con. Huống chi mình lại không có lý do làm cho
phụ thân nổi sát khí. Vậy đối phương là nhân vật thế nào ? Tại sao hắn lại trá hình
làm phụ thân ? Vì lẽ gì hắn muốn giết mình ?
Bao nhiêu câu hỏi rất nhiêu khê, chàng không nghĩ ra được, liền lắc đầu đứng dậy.
Toàn thân chàng có một thứ cảm giác nhẹ nhàng. Chàng rửa mặt mặc quần áo, toan
mở cửa...
Đột nhiên ngoài cửa phòng có tiếng người huyên náo. Một người nói :
- Trình đại gia ! Vào khoảng canh năm, trong căn phòng này có người thất khiếu ứa
máu mà chết.
Tiếp theo là tiếng người khác hỏi lại :
- Sự thực có đúng thế không ?
Người trước lại lên tiếng :
- Tiểu nhân khi nào dám nói dối ?
Tiếng người nói sau lại cất lên :
- Hãy mở cửa cho ta khám nghiệm tử thi rồi sẽ liệu.
Từ Văn sửng sốt. Chàng không muốn để những người này làm phiền nhiễu, liền mở
cửa sổ phía sau, nhẩy vọt lên mái nhà, nhẹ nhàng rời khỏi quán trọ.

Chủ quán mở khóa đẩy cửa phòng ra, bọn sai dịch ngõ tác(1) ùa vào. Bất giác họ
đều thộn mặt ra. Trong phòng trống không chẳng có một ai, chỉ còn mầy vũng máu
đọng trên mặt đất tím bầm.
Tên đứng đầu bọn sai dịch là sư gia Tam Giác Nhởn quay lại quát hỏi chủ quán :
- Vụ này là thế nào đây ?
Chủ quán run cầm cập đáp :
- Tiểu nhân không biết. Rỏ ràng... xác chết vẫn ở trong phòng lúc khóa lại... Các vị
lữ khách đều chứng kiến.
Tam Giác Nhởn cười gằn hỏi :
- Theo lời ngươi thì người chết rồi, sống lại trốn đi hay sao ?
Chủ quán ấp úng :
- Cái đó... cái đó...
tam Giác Nhởn lại quát :
- Phải chăng ngươi đã hủy thi thể cho mất tích ?
Chủ quán hai đầu gối nhủn ra quỳ ngay xuống, sắc mặt lợt lạt, mồ hôi nhỏ giọt. Gã
run lên đáp :
- Xin đại gia minh xét. Tiểu nhân một biết vụ này ra sao ?
Tam Giác Nhởn quát đồng bọn :
- Trói gã lại đem về nha môn thẩm vấn.
Một tên sai dịch dạ một tiếng, tay cầm xiềng sắt rung lên một cái, toan quàng vào
cổ chủ quán...
Giữa lúc ấy một người đàn bà xinh đẹp lạ thường xuất hiện ngoài cửa phòng, cất
giọng trong trẻo nói :
- Hãy khoan ! Làm gì mà vội thế ?
Tên sư gia Tam Giác Nhởn quay đầu nhìn lại, đột nhiên biến sắc.
Người đàn bà này chính là Thiên Đài Ma Cơ. Thiệt là một chuyện ngẫu nhiên rất ly
kỳ. Nàng cùng Từ Văn, kẻ trước người sau vào trọ một gian phòng trong quán. Bao
nhiêu việc xảy ra từ ban đầu, nàng hoàn toàn biết rõ. Nhưng nàng không muốn chạm
mặt Từ Văn, vì lòng tự tôn. Tấn kịch mấy bữa trước khi nào đã phai lạt được.

Thiên Đài Ma Cơ có một sắc đẹp kiều mỵ và vô cùng hấp dẫn, khiến cho mọi
người đều ngây mặt ra.
Thiên Đài Ma Cơ thấy sư gia chân tay luống cuống liền bảo :
- Thẩm Bá Cương ! Kính mừng các hạ đã đổi làm nghề sư gia. Người khác không
biết đã đành, chẳng lẽ các hạ lại còn không hiểu những chuyện kỳ bí trên chốn giang
(1) Công sai chuyên khám nghiệm tử thi
hồ ? Sao các hạ còn đốt lửa tự thiêu làm chi ? Chủ quán là kẻ vô tội, các hạ liệu đó mà
làm việc.
Nàng nói xong thoăn thoắt bỏ đi.
Gã sư gia họ Thẩm định thần lại, rồi vẫy tay bảo thuộc hạ :
- Về Nha thôi !
Nhắc lại Từ Văn rời khỏi lữ quán, chàng chạy một mạch ra khỏi tòa thị trấn. Trong
đầu óc chàng vẫn lập lờ bóng người che mặt mắc áo cẩm bào giả mạo làm phụ thân,
đã mấy phen định giết chàng mà chàng chẳng hiểu là ai ?
Chàng chỉ có một đường lối giải thích là mình đã vô ý gây nên cừu hận với người
nào đó, hắn sợ mình hạ thủ tàn sát, nên mới cải trang làm phụ thân để dễ bề động thủ.
Rồi chàng lại tự hỏi :
- Sao đối phương biết rõ thân thế mình mà bí mật cãi trang làm phụ thân ? Đây là
một điều bí mật khó hiểu...
Bất thình lình phía sau lưng chàng có thanh âm một người đàn bà rất quen tai cất
lên gọi :
- Địa Ngục thư sinh ! Khoan rồi hãy chạy !
Từ Văn bất giác dừng bước, quay đầu nhìn lại. Chàng không khỏi phát ớn, vì người
này chính là Thiên Đài Ma Cơ. Nàng chẳng khác một oan hồn một tiêu tan, cứ lẫn
quất ám ảnh chàng. Chàng không nhìn nàng, song chợt nhớ ra trong mình mang nặng
mối huyết cừu, tự mình đã quyết tâm cải biến tác phong, thay đổi thành người khác để

tiện việc báo thù. Thế thì Thiên Đài Ma Cơ cũng có giá trị để mà lợi dụng.
Người ta thường nói, thay đổi bộ mặt giang sơn còn dễ hơn biến cải tính nết một
con người. Biến đổi tính cách con người quả là khó thật. Nhưng Từ Văn đã gặp hoàn
cảnh phi thường đả kích, vì muốn đạt tới mục đích đặc biệt nên không thể theo
thường tình mà nói được.
Chàng liền chậm rãi hỏi lại :
- Cô nương có điều chi chỉ bảo ?
Thiên Đài Ma Cơ đã dự bị cách tiếp đãi với con người lạnh nhạt. Nàng không ngờ
thái độ của Từ Văn bữa nay lại ra ngoài sự tiên liệu của mình. Nàng mỉm cười đáp :
- Bữa nay dường như ngươi khác hẳn mọi ngày.
Từ Văn cười nói :
- Tại hạ chợt nhớ tới thái độ đối xử với cô nương có điều quá tệ.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Tại sao vậy ?
Từ Văn ngập ngừng :
- Việc đã qua tại hạ có chỗ hiểu lầm.
- Ngươi muốn nói về điều chi ?
- Vụ người che mặt mặc áo cẩm bào.
- Bây giờ ngươi đã tin chưa ?
- Tại hạ tin rồi ! và thề rằng quyết điều tra cho rõ người ấy là ai ? Hắn hạ thủ giết
tại hạ với mục đích gì ?
Thiên Đài Ma Cơ trầm ngâm một chút rồi hỏi :
- Dường như lần trước ngươi bảo ta người đó là phụ thân ngươi thì phải ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế. Đó là tại hạ theo lời cô nương miêu tả, nhưng đến sáng sớm hôm nay...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Ngươi chứng thực đối phương không phải là lệnh tôn chứ ?
Từ Văn ngạc nhiên la lên :
- Ô hay ! Cô nương cũng biết ư ?...
Thiên Đài Ma Cơ cười đáp :
- Vụ này ta đã nhìn rõ toàn bộ.

- Ủa ! Thảo nào...
- Thảo nào làm sao ?
- Tại hạ đã tự liệu tất mình phải chết...
- Mà rồi ngươi lại sống phải không ?...
- Từ Văn trong lòng nổi lên mối tình cảm kích, nhưng vẫn không để lộ ra ngoài
mặt. Chàng xá dài nói :
- Tại hạ kính cẩn tạ ơn cô nương đã cứu viện cho.
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười bí mật nói :
- Ta chỉ đứng bàng quan thôi chứ không ra tay. Sự thực ta không phải là đối thủ của
người che mặt mặc áo cẩm bào...
Từ Văn ngắt lời :
- Nhưng tại sao tại hạ đã chết rồi mà sống lại được ?
Trên môi Thiên Đài Ma Cơ vẫn giữ nụ cười bí mật, nàng ngắt lời :
- Chắc rồi đây ngươi còn gặp nhiều trường hợp tương tự.
- Tại hạ vẫn không hiểu...
- Thôi... Không nói chuyện đó nữa. Say này ngươi sẽ rõ.
Từ Văn trong lòng ôm mối hoài nghi, chàng không thể đoán được ý nghĩa trong lời
nói của đối phương. Nguyên người chàng rất tuấn tú, có điều trên mí mắt chàng thỉnh
thoảng lại nổi gân guốc vì tính khí quật cường, khiến cho vẻ đẹp bị giảm bớt đi. Ngày
nay chàng vì muốn báo thù, đã quyết tâm cải biến tính cách, tranh thủ mối hảo cảm
với người ngoài. Bao nhiêu tính chất lạnh lùng cáu kỉnh, chàng thu hết lại. Tuy lúc
này chàng cực kỳ tiều tụy mà vẫn không che lấp mất vẻ phong lưu tự nhiên. Chỉ có
điều đáng tiếc duy nhất là chàng cụt một tay.
Thiên Đài Ma Cơ dĩ nhiên đã ngó thấy chỗ tàn khuyết của chàng, mà vẫn say mê
điên đảo. Đó là một điều khiến cho người ta khó lòng hiểu được. Vả lại thiên hạ sự
nhiều khi ra ngoài đạo lý thông thường, nhất là mối tình yêu nam nữ càng khó nỗi đo
lường. Những người này đổ cho chữ duyên là hết. Đáng tiếc Từ Văn đối với nàng
không một chút lòng luyến ái, chàng còn chán ghét nàng vì thái độ

lãng mạng.
Bỗng nàng cất tiếng hỏi :
- Huynh đệ ! Ngươi có tiếp nhận cách xưng hô này chăng ?
Từ Văn tuy trong lòng mắng thầm con người vô sĩ, nhưng ngoài miệng niềm nở đáp
ngay :
- Được chứ !
Thế thì sao ngươi không kêu ta là Đại thư.
Từ Văn dè dặt đáp :
- Kể về niên canh, thì cách xưng hô như vậy cũng chẳng có điều chi trái với tình lý.
- Thế thì ngươi ưng thuận rồi.
- Dạ
Thiên Đài Ma Cơ lại hớn hở trong lòng. Hai má ửng hồng, mày xinh như vẽ, khóe
thu ba dễ làm say đắm lòng người, về điểm này chính Từ Văn cũng không phủ nhận.
Thiên Đài Ma Cơ bỗng ngẩn người ra rồi hỏi :
- Huynh đệ ! Dường như ngươi có tâm sự gì trầm trọng phải không ?
Từ Văn có tật, giật mình. Chàng hơi nhíu cặp lông mày hỏi lại :
- Sao Đại thư lại hỏi thế ?
Thiên Đài Ma Cơ không trả lời câu hỏi của chàng, nàng hỏi lại :
- Đêm qua ngươi ở trong lữ quán, lúc thì nghiến răng nghiến lợi, khi lại thở ngắn
thở dài. Huynh đệ không phủ nhận đều đó chứ ?
Từ Văn chạm phải vết thương lòng, cơ hồ sa lệ, nhưng chàng cố nín nhịn, nở một
nụ cười gượng gạo đáp :
- Đó là tiểu đệ nhớ đến mấy việc bất như ý gần đây...

Độc thủ phật tâm

Hồi 11
Cực lòng ai theo đuổi cái vô tình

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :
- Thực ra cũng chẳng có chi đáng kể. Mình đã là người võ lâm, thế nào chả có lúc
thất bại.

Thiên Đài Ma Cơ cặp mắt lonh lanh. Tuy nàng chưa thỏa mãn về câu giải thích
này, nhưng cũng không bài bác vào đâu được. Nên hỏi lảng sang chuyện khác :
- Dường như huynh đệ biến đổi tính tình khá nhiều một cách đột ngột ?
Từ Văn đáp :
- Thực thế ư ? Nếu đúng, thì đó là kết quả của sự lịch duyệt.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Huynh đệ đã tìm được manh mối gì về người che mặt mặc áo cẩm bào chưa ?
- Tiểu đệ chưa được đầu mối chi hết.
- Huynh đệ muốn báo thù hắn phải không ?
- Dĩ nhiên !
- Việc này... khó đấy.
- Khó lắm ư ?
- Hừ, mắt ta đã thấy hai lần. Cả huynh đệ và ta hợp sức, e rằng cũng không địch nỗi
hắn. Ta đã nghĩ rất nhiều về người này, mà không rõ lai lịch. Những tay cao thủ võ
lâm như vậy cũng không có mấy.
- Cái đó đã hẳn. Người này giỏi còn có người khác giỏi hơn. Trái núi nọ đã cao
nhưng còn núi khác cao hơn. Nếu hắn là người ít khi bôn tẩu giang hồ thì mình khó
mà biết được.
Từ Văn tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Nguyên chàng cho là
đối phương sở dĩ ngụy trang làm phụ thân mình, để dễ bề hạ thủ mình. Nhưng bây giờ
thì sự phỏng đoán của chàng đã bị lật đổ, vì bản lãnh đối phương muốn hạ sát mình
chẳng khó khăn gì, thì hà tất hắn phải làm như vậy ? Còn một điều khó khăn hơn nữa
là đối phương tuyệt không mở miệng, cũng không nói rõ vì nguyên nhân gì, hạ thủ
giết chàng ? Đây là một điều hiếm thấy trong võ lâm. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ đây đúng là phụ thân mình ? Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua, chàng
nhất quyết không thể có chuyện cha giết con được.

Thiên Đài Ma Cơ bỗng hất hàm hỏi :
- Huynh đệ ! Ngươi có thể cho ta biết rõ lai lịch được chăng ?
Từ Văn chấn động tâm thần, tìm lời thoái thác :
- Đại thư ! Xin đại thư lượng thứ cho tiểu đệ. Theo lời sư huấn, hiện giờ tiểu đệ
chưa thể trình bày được.
Thiên Đài Ma Cơ cũng chẳng nghĩ ngợi gì về câu trả lời này. Nàng nói :
- Vậy thì thôi... Ta cũng có chỗ khổ tâm như vậy.
Dĩ nhiên câu này đã cáo tố Từ Văn bất tất hỏi đến lai lịch nàng nữa. Chàng liền nói:
- Đại thư ! Chúng ta gặp nhau thật khéo quá nhỉ !
- Có lẽ đúng thế ! Ta định đi đến một nơi tham dự đại điển, không ngờ kẻ trước,
người sau cùng vào một lữ điếm. Như vậy có kỳ không ?
Từ Văn hỏi :
- Đại thư định đi tham dự cuộc lễ gì ?
- Huynh đệ đã nghe nói tới hội Vệ Đạo bao giờ chưa ?
- Tiểu đệ chưa từng nghe thấy.
- Ba ngày nữa, hội này cữ hành đại lễ dựng tổng đàn, họ mời tất cả những kẻ sĩ các
bang phái nổi tiếng trên chốn giang hồ đến dự lễ.
- Đại thư cũng được mời ư ?
- Phải rồi !
- Thế thì Đại thư cũng là một kẻ sĩ nổi tiếng...
Thiên Đài Ma Cơ hờn mát nói :
- Huynh đệ ! Ngươi đừng nói những câu khách sáo này với ta.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự nhủ :
- Nếu mình cũng được đi tham dự cuộc đại điển này thì không chừng sẽ chạm trán
kẻ thù, hay ít ra là mình cũng mượn cơ hội để thám thính...
Chàng nghĩ vậy liền hỏi :
- Phải chăng hội Vệ Đạo này mệnh danh như vậy để hành động diệt trừ tà ma, bảo
vệ đạo lý ?
- Đại khái là như vậy.
- Hội chủ là nhân vật thế nào ?
- Huynh đệ hãy coi đây !
Nàng vừa nói vừa cầm tấm thiếp hồng đưa cho Từ Văn. Từ Văn đón lấy coi. Trên

thiếp viết :
Đã một trăm năm nay, võ đạo suy đồi, chính nghĩa không được biểu dương. Võ đức đã bại hoại, thì lễ tiết đương nhiên phải khiếm khuyết. Tà
ma ngày một nổi lên, đạo lý ngày một giảm sút. Vì vậy mà có cuộc tập hợp
nghĩa sĩ thiên hạ tổ chức thành hội Vệ Đạo để chấn chỉnh võ đức, diệt trừ
quỉ mỵ. Nay xin đính ước vào giờ Tỵ, ngày Đinh Sửu, mượn núi Đồng Bách
để cử hành đại lễ lập tổng đàn.
Kính thỉnh hiệp giá quáng lâm.
Hội chủ Hội Vệ Đạo kính mời !
Trên thiếp không nêu rõ hội chủ là ai. Kiểu thiếp này khác với đường lối thông
thường. Từ Văn trả lại thiếp mời cho Thiên Đài Ma Cơ. Vẻ mặt nghi ngờ chàng hỏi
lại:
- Hội chủ là ai ?
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu đáp :
- Ta cũng không biết.
- Hiện nay còn cách ngày ước hội ba bữa, liệu đến núi Đồng Bách còn kịp không ?
Thiên Đài Ma Cơ gật đầu đáp :
- Nếu đi suốt ngày đêm thì có thể kịp được.
- Vậy đại thư lên đường đi thôi...
- Huynh đệ không đi ư ?
Từ Văn muốn đi lắm, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ hỏi :
- Tiểu đệ không được mời thì làm thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ cười đáp :
- Chắc người đưa thiếp không tìm được đến huynh đệ. Chẳng lẽ có lý nào họ lại
không mời Địa Ngục thư sinh. Huynh đệ cứ đi đi, ta bảo đảm cho, không ai dám cản
trở đâu.
Từ Văn vẫn dè dặt hỏi lại :
- Liệu có được không ?
Thiên Đài Ma Cơ cười lớn tiếng hơn đáp :
- Sao lại không được ? Huynh đệ quả nhiên thay đổi rất nhiều, hành động không

giống trước chút nào cả.
Từ Văn ngập ngừng hỏi :
- Hội của họ đã mệnh danh là Vệ Đạo, thì mục đích cố nhiên là để trừ ma. Đại thư !
Xin đại thư tha thứ cho tiểu đệ nói thẳng. Cả đại thư lẫn tiểu đệ đã nổi tiếng là tà ma
trên chốn giang hồ, chẳng hiểu trong tai mắt họ, mình có phải là kẻ sĩ chính đạo
không ?
Thiên Đài Ma Cơ nổi lên một tràng cười rộ đáp :
- Huynh đệ ! Chúng ta đã làm điều gì ác đức, cả người lẫn thần không dung thứ cho
đâu ? Ngoại hiệu là ngoại hiệu, con người là con người. Chúng ta càng nên đi, để coi
cho biết những kẻ tự mệnh danh là nghĩa sĩ Vệ Đạo, xem mặt mũi bọn họ ra sao ?
- Vậy thì chúng ta đi thôi !
Núi Đồng Bách ở vào giữa hai đất Dự, Ngạc. Mấy bữa nay các nhân vật võ lâm lục
tục kéo đến. Người đông như nước chảy. Trong đám này có cả chàng thư sinh cụt tay,
đi song song với một cô gái nhan sắc tuyệt luân. Đó chính là Từ Văn và Thiên Đài Ma
Cơ đến tham dự cuộc đại điển lập tổng đàn hội Vệ Đạo.
Có nhiều người đã biết hai nhân vật này, họ chỉ liếc mắt nhìn hai người, rồi ra
chiều kính trọng quỉ thần mà phải xa lánh không dám lại gần.
Thiên Đài Ma Cơ chỉ cần có Từ Văn đi bên là đủ, còn ngoài ra nàng chẳng cần để ý
gì hết...
Từ Văn trong lòng lại có hoài bảo khác...
Ngoài cửa núi đã dựng Nghinh Tân các. Đây là một nhà rạp dựng lên lúc lâm thời.
Khách tới nơi, vào trong nhà rạp nghỉ chân, uống trà rồi mới lên núi. Ra khỏi Nghinh
Tân các, trên đường lên núi có một lão già áo đen thống lãnh tám tên đệ tử chuyên
việc đón khách.
Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ nghỉ chân một lúc rồi mới ra khỏi Nghinh Tân các

lên núi...
Lão già áo đen tự giới thiệu :
- Tệ nhân là Ngô Nhất Phong, đường chúa Hắc Kỳ đường hội Vệ Đạo, phụ trách
việc đón khách, xin hai vị cho coi thiếp mời.
Thiên Đài Ma Cơ cười rất tươi hỏi :
- Nếu không có thiếp mời thì sao ?
Lão áo đen đáp :
- Xin thứ cho tệ nhân không thể đón tiếp được.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Đối tượng của thiếp mời là những nhân vật thế nào ?
Lão già áo đen đáp :
- Hết thảy những môn phái, bang hội, cùng hiệp sĩ nổi tiếng trong võ lâm.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi vặn :
- Thế nào mới được kể là hiệp sĩ nổi tiếng ?
- Cái đó... Xin lượng thứ cho bản nhân không tiện phúc đáp.
Thiên Đài Ma Cơ hất hàm hỏi :
- Cái tên Địa Ngục thư sinh liệu có đủ tư cách dự hội không ?
Hắc Kỳ đường chúa Ngô Nhất Phong nghe nói biến sắc. Bất giác lão để ý ngó Từ
Văn hồi lâu không trả lời. Hiển nhiên lão đã nhận ra lai lịch hai người, nhưng vì chức
phận không đủ để quyết định được.
Giữa lúc ấy, một tên áo đen từ trên núi chạy như bay tới nơi, nhìn Ngô Nhất Phong
thi lễ nói :
- Bẩm đường chúa ! Đệ tử vâng mệnh có lời thưa cùng đường chúa.
Ngô Nhất Phong ủa một tiếng rồi lùi lại.
Gã áo đen nhìn lão nói nhỏ mấy câu, đoạn quay đầu trở về trên núi.
Ngô Nhất Phong rảo bước đến trước mặt Từ Văn chắp tay nói :
- Thiếp mời có chỗ sơ sót. Tệ Hội Chủ rất lấy làm hối hận. Xin mời thiếu hiệp !
Từ Văn thật đã không ngờ. Chàng đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ liền đưa thiếp mời mình ra. Nàng dương cặp mày liễu lên quay
lại bảo chàng :
- Huynh đệ ! Chúng ta lên núi đi !
Từ Văn gật đầu, rồi cùng Thiên Đài Ma Cơ sóng vai mà đi, trong lòng vẫn ôm mối

hoài nghi, tự hỏi :
- Vệ Đạo hội chủ đã truyền lệnh mời mình dự hội, và lại ngỏ lời xin lỗi thì thật khó
mà hiểu được ý họ. Hội chủ là nhân vật thế nào ? Bốn chữ Địa Ngục thư sinh đều bị
giang hồ coi là ma quỉ hóa thân, hội này đã mệnh danh là Vệ Đạo, thì họ cần gì kết
nạp mình ? Hay là bên trong có điều chi ngoắt ngoéo ?
Thiên Đài Ma Cơ đắc ý, tươi cười hỏi :
- Thế nào ? Ta nói là bảo đảm cho ngươi được dự hội. Huynh đệ ! Tiếng tăm ngươi
quả đã vang dội.
Từ Văn ồ một tiếng rồi đáp :
- Đáng tiếc là mình không ở trong chính đạo.
- Cái gì mà chính đạo với tà đạo ? Trong võ lâm, phần nhiều là những quân tham
danh hão huyền, cùng những phường khẩu thị tâm phi. Ngoài mặt ra tuồng đạo đức
mà trong lòng chứa đựng mưu thâm, đáng giết có thừa. Huynh đệ hà tất phải tự ty như
vậy ?
- Đại thư nói đúng đó !
Đường lên núi ngoằn ngoèo, đi quanh một trái núi cao lên tới đỉnh. Trước mắt hai
người hiện ra một khu đất bằng phẳng tựa vào hai bên núi cao chót vót. Xa xa đã nhìn
thấy tường đỏ núi xinh, nhà liền như bát úp.
Từng bọn tân khách đến coi lễ ùn ùn đi qua.
Thiên Đài Ma Cơ cùng Từ Văn thủng thỉnh như người đi du sơn ngoạn thủy. Thực
ra Từ Văn trong dạ cực kỳ hồi hộp. Chàng ngẫm nghĩ, nếu gặp bọn Thượng Quan
Hoành, Táng Thiên Ông, người che mặt mặc áo cẩm bào cũng ở cả đây, thì nên hành
động cách nào ? Dùng sức để đối phó thì e rằng chí lớn chưa xong, người đã chết rồi.
Nếu dùng trí để cho bọn họ không lọt lưới được thì lại là thủ đoạn độc ác. Chàng chỉ
sợ mình không kiềm chế được cõi lòng để mưu việc lớn.
Hai người chuyển hết một vòng trái núi thì còn cách những phòng ốc

mới dựng rất
gần. Nơi đây, làn sóng người đi lại không ngớt.
Trước mắt là một khu rừng trúc rất thưa, phong cảnh cũng có vẻ mỹ quan.
Đột nhiên Từ Văn dừng bước lại, cặp mắt nhìn chòng chọc vào mé hữu khu rừng
trúc.
Một bóng người áo hồng nhỏ nhắn đang đứng trên một phiến đá cao trội lên, tựa hồ
ngắm nhìn sơn cảnh. Làn gió núi thổi bật tà áo hồng để làn da trắng như tuyết nửa ẩn
nửa hiện.
Từ Văn bấc giác quên mình. Trái tim chàng đã bay sang bên bóng người thiếu nữ
áo hồng.
Thiên Đài Ma Cơ đã phát giác ra màn kịch như đâm vào trái tim này, song nàng
vẫn nhẹ nhàng hỏi :
- Huynh đệ ! Ngươi làm sao vậy ?
Từ Văn quên hết buột miệng đáp :
- Đúng nàng rồi ! Người thiếu nữ áo hồng. Bữa nay tiểu đệ phải hỏi cho ra lai lịch
nàng.
Thiên Đài Ma Cơ biến sắc, nàng vừa tức giận, vừa buồn rầu, nhưng Từ Văn không
biết tới. Chàng cất bước đi lại chỗ người thiếu nữ áo hồng đứng. Chàng quên cả công
lực cao thâm khôn lường của người trong kiệu, và quên luôn cả thái độ thiếu nữ áo
hồng đối với mình lần trước.
Thiên Đài Ma Cơ tưởng chừng như trái tim tan vỡ. Nàng phát giác ra Từ Văn đối
với mình không một chút tình yêu, mà trái tim chàng đã buộc chặt vào thiếu nữ áo
hồng kia. Nàng hằn học dậm chân, buồn rầu tự hỏi :
- Tại sao mình lại là cái kén tằm để tự buộc mình ?
Từ Văn quên cả sự hiện diện của Thiên Đài Ma Cơ. Chàng cố rảo bước đi tới.
Lúc gần đến phía sau thiếu nữ áo hồng, chàng đảo mắt nhìn quanh, bất giác thộn

mặt ra.
Bên tản đá lồi ra sau bụi trúc rậm còn có một người, mà là một chàng thiếu niên áo
trắng, mặt mũi tuấn tú.
Chàng thiếu niên này, đối với Từ Văn cũng chẳng xa lạ gì, gã là Thiếu hội chủ Hội
Tụ Bảo. Bất giác cơn ghen lại nổi lên. Hội Tụ Bảo ở chốn giang hồ có thể nói là một
tổ chức hạ lưu. Họ không cần lựa chọn thủ đoạn để cướp đoạt. Mới đây họ đã bắt
Tưởng Minh Châu, con gái nhà giầu nhất ở phủ Khai Phong để đòi tiền chuộc. Đại
khái hành động của chúng là như vậy. Hồng Y thiếu nữ, một tiên nương giáng trần,
mà để cho bọn người này đụng chạm vào là một điều tiết mạn.
Gã thiếu niên áo trắng quay đầu lại, nhìn thấy Từ Văn, liền biến sắc la lên :
- Địa Ngục thư sinh !
Thiếu nữ áo hồng nghe tiếng quay lại thì vừa đúng nhìn thẳng vào mặt Từ Văn. Mắt
Từ Văn chạm vào mắt thiếu nữ áo hồng. Chàng run lên như bị điện giựt. Cảm giác của
chàng phảng phất như trong cỏi trời đất chỉ có một người đẹp là nàng.
Thiếu nữ áo hồng sịu mặt ra nói :
- May được gặp các hạ đây !
Từ Văn chỉ có một tay, chàng đành gật đầu khom lưng thi lễ :
- Quả là một cuộc hạnh ngộ !
Gã thiếu niên áo trắng chạy lại bên thiếu nữ áo hồng hỏi :
- Vi muội ! Vi muộn quen biết y ư ?
Nghe tiếng kêu Vi muội, đủ biết mối quan hệ giữa hai người không phải là tầm
thường. Từ Văn cảm thấy đau lòng.
Thiếu nữ áo hồng đưa mắt nhìn gã thiếu niên áo trắng mỉm cười đáp bằng một
giọng rất dịu dàng :
- Đây là ân nhân của tiểu muội.
Gã thiếu niên lại hỏi :
- Y là ân nhân của Vi muội ư ?
Thiếu nữ áo hồng đáp :

- Có thể nói là như vậy.
- Nhưng y...
Gã nói dỡ câu, liền đưa mắt nhìn Từ Văn.
Thiếu nữ áo hồng hỏi ngay :
- Y làm sao ?
Gã thiếu niên áo trắng đáp :
- Y là kẻ thù của tiểu huynh.
- Thù ư ? Thù thế nào ?
- Y thiện tiện sấn vào tệ hội để cướp người và giết người.
- Ủa !
Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Lửa giận bốc lên đùng đùng hiện ra khóe mắt.
Chàng nhìn thiếu niên áo trắng chằm chặp, lạnh lùng hỏi :
- Ngươi đã là cái thá gì ?
Thiếu niên áo trắng dường như có ý khiếp sợ Từ Văn, không dám nói gì.
Thiếu nữ áo hồng ra chiều tức giận nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Không nên cứ mở miệng mắng người.
Từ Văn mắt dường như tóe lửa, nhưng chàng cố nhịn hỏi :
- Tại hạ muốn thỉnh giáo phương danh cô nương ?
Thiếu nữ áo hồng đáp ngay :
- Tại hạ họ Phương tên gọi Tủ Vi.
Từ Văn lại hỏi :
- Sao Phương cô nương lại giao thiệp với hạng người này ?
- Các hạ kêu y bằng hạng người này là có ý gì ?
- Gã là hạng đê hèn trên chốn giang hồ.
Thiếu niên áo trắng không nhịn được nữa. Gã mỉa mai :
- Địa Ngục thư sinh ! Nhã hiệu của các hạ thật là cao quý, ít thấy trên chốn giang
hồ.
Từ Văn mặt lộ sát khí, dằn từng tiếng :
- Hạng người như ngươi, không đáng nói câu này.
Thiếu nữ áo hồng cũng ra chiều tức giận lên tiếng :
- Tại hạ nhờ ơn các hạ cứu viện, sau này sẽ có ngày báo đáp...
Từ Văn nói :
- Tại hạ không bao giờ mong sẽ được báo đền hết.
- Đó lại là chuyện khác. Phải chăng các hạ đến đây để dự hội ?
- Đúng thế !
- Sao các hạ không vào hội trường đi ?
Từ Văn căm tức vô cùng. Thái độ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm

này làm thương
tổn rất nhiều đến lòng tự ái của chàng. Chàng nghiến răng sa sầm nét mặt nói :
- Phương cô nương ! Tại hạ xin có lời trung cáo là cô nương phải đề phòng cẩn thận
dã tâm của bọn lang sói, để khỏi hối hận về sau...
Dứt lời chàng trở gót toan đi.
Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói :
- Hạng người này cũng đến tham dự đại lễ lập đàn của hội Vệ Đạo thì thật là điếm
nhục.
Câu nói mạt sát này, dù ai cũng không chịu nổi, huống chi con người tính tình cao
ngạo như Từ Văn. Tuy chàng đã thề hết sức thay đổi tính tình, chuyên tâm vào việc
báo thù, nhưng người ta cũng có lúc không thể nhẫn được. Kẻ thất phu bị sĩ nhục còn
tuốt gươm đứng dậy, thì Từ Văn chịu sao nổi ? Chàng quay phắt người lại, trợn mắt
nhìn thiếu niên áo trắng hỏi :
- Ngươi muốn chết chăng ?
Thiếu niên áo trắng không khỏi run lên.
Hồng y thiếu nữ Phương Tử Vi nói xen vào :
- Các hạ đến đây là khách, xin các hạ tự trọng. Nơi đây không phải là chỗ giết
người.
Câu nói này rõ ràng nàng lấy địa vị chủ nhân. Từ Văn động tâm tự hỏi :
- Phải chăng nàng là một phần tử trong hội Vệ Đạo ! Có thể nàng cùng hội chủ có
mối liên quan gì ? Lần trước ở trong chùa Thanh Nguyên, nàng cùng đường với người
trong kiệu, vậy người trong kiệu kia cũng ở trong hội Vệ Đạo rồi. Xem chừng hội Vệ
Đạo lại lịch không phải tầm thường.
Từ Văn không kể gì đến lời châm chích của đối phương, buột miệng hỏi :
- Phải chăng vị cô nương đây là chủ nhân ở chỗ này ?
- Y chỉ là một nửa.
Từ Văn ngẩn người ra suy nghĩ.

Thiếu niên áo trắng đầy vẻ nịnh hót nhìn thiếu nữ áo hồng hỏi :
- Vi muội ! Bên kia cảnh sắc thanh mà không tục. Chúng ta qua bên đó nên chăng ?
Thiếu nữ áo hồng khẽ gật đầu, đưa cặp mắt hữu tình nhìn thiếu niên áo trắng rồi
quay lại nhìn Từ Văn bằng con mắt nẩy lửa nói :
- Xin các hạ tự tiện.
Dứt lời, nàng cùng thiếu niên áo trắng sóng vai mà đi.
Giả tỉ Từ Văn còn giữ tính cách như ngày trước, thì gã thiếu niên đó khó mà thoát
chết, nhưng chàng đã biến đổi tính nết, có thể nói chàng đã thâm trầm hơn nhiều.
Chàng cho là giết người ở đây rất bất tiện, và sẽ ảnh hưởng lớn đến kế hoạch báo thù
của mình.
Từ Văn trông bóng một đỏ một trắng dần dần đi xa ra mà lòng chàng se lại...
- Huynh đệ !
Đây là thanh âm của Thiên Đài Ma Cơ. Không biết nàng đã đến sau lưng Từ Văn từ
lúc nào ?
Từ Văn quay lại mỉm cười.
Đây là một nụ cười đau khổ, nụ cười này để tự mỉa mai mình. Nhưng Thiên Đài Ma
Cơ không để ý phân tích cái cười của chàng, vẫn tỏ ra con người ôn nhu, nàng nói :
- Giờ cữ hành đại lễ sắp đến rồi.
Hai mối quan hệ này thật là vi diệu. Từ Văn để ý đến Phương Tử Vi, mà Phương Tử
Vi đối với chàng chẳng những không chút hảo cảm, lại còn có vẻ chán ghét nữa là
khác. Thế mà chàng cam tâm nhịn nhục. Một đằng Thiên Đài Ma Cơ chung tình với
chàng, thì chàng lại chẳng động tâm chút nào, song nàng vẫn giử một mực quyến
luyến không chịu xa rời. Kết quả vụ này sẽ ra sao ? Cái đó khó mà biết được.
Từ Văn dần dân bình tỉnh lại, chàng phát giác ra vừa rồi chàng đã nóng giận vô ích.
Người chàng còn đeo mối thù lớn, song thân chàng lạc lõng nơi đâu

chẳng rõ. Thế mà
chàng còn bắt chước thói nữ nhi so kè từng chút, thì đâu phải hành vi của bậc trí giả ?
Ý niệm này vừa thông suốt, chàng bình tỉnh lại hỏi Thiên Đài Ma Cơ :
- Đại thư ! Đại thư nhận thấy hành vi của tiểu đệ là ngu muội lắm phải không ?
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười rất hấp dẫn đáp :
- Không phải đâu ! Nam nữ yêu nhau đó là thiên tính. Có điều không thể miễn
cưởng được.
Câu nói của nàng dĩ nhiên Từ Văn đã hiểu ý ngay, chàng không muốn bàn luận sâu
xa về vấn đề này, e rằng đưa đến cục diện bẽ bàng. Vì chàng không yêu nàng, chàng
ghét thái độ phóng đãng của nàng. Chàng liền chuyển sang chuyện khác nói :
- Đại thư ! Tiểu đệ còn nhớ khi ở chùa Thanh Nguyên, Đại thư có đưa vòng ngọc ra
để thư tín với người trong kiệu. Đại thư có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đó là tín vật của sư môn.
Từ Văn lại hỏi :
- Lệnh sư tất nhiên là một nhân vật phi thường ?
- Huynh đệ lại quá khen rồi !
Dường như Thiên Đài Ma Cơ không muốn nói đến chuyện này, Từ Văn cũng không
tiện hỏi nhiều nữa. Chàng nói :
- Chúng ta đi thôi !
Phía trước Tòa đại sảnh là một không trường, rộng chừng mấy mẫu. Phía Bắc
không trường này dựng một tòa đài rộng đến năm trượng, cao ba trượng sáu thước.
Khói trầm nghi ngút, đèn nến thắp lên. Những đồ cúng lễ xếp cao như núi.
Trên đài, hai hán tử trung niên khăn áo chỉnh tề, chia ra đứng hai bên. Xem chừng
đây là hại vị lễ sinh xướng lễ. Hai bên bày tám cái ghế Thái sư, thì trên bảy cái đã có
bảy lão già ngồi. Chỉ một ghế đầu mé bên trái còn bỏ trống.

Mười sáu tên đệ tử chấp sự chia ra thị lập hai bên đài.
Dưới chân đài chỉ thấy đầu người lố nhố đen sì, nhưng ai nấy đều yên lặng không
một tiếng động.

Độc thủ phật tâm

Hồi 12
Giữa hội trường hào kiệt gặp quái nhân

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ chia nhau tìm chỗ ngồi, theo hai đoàn nam nữ riêng
biệt.
Mục quang của Từ Văn trước hết để ý đến bảy lão già ở trên đàn, trong đó có cả Vô
Tình Tẩu lẫn Táng Thiên Ông. Lòng chàng trở nên hồi hộp. Chàng muốn tìm con
người mà mình đã giải độc cho là Thượng Quan Hoành. Nhưng không thấy hắn đâu.
- Phải chăng Thất Tinh Bảo có liên quan đến hội Vệ Đạo ?
Trong đầu óc Từ Văn nẩy ra câu hỏi này, bất giác chàng phát run, vì nếu thực như
vậy, thì cuộc báo thù của chàng thành rất khó khăn.
Trên đài ngồi bảy lão già, chàng e rằng không một người nào mình có thể địch nổi.
Trong này đã có cả Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu, thì những người kia không
cần hỏi cũng biết đều là những nhân vật phi thường.
Chàng lại tự hỏi :
- Ghế đầu mé bên trái hãy còn bỏ trống, chẳng hiểu là để dành cho ai ?
Đột nhiên một cỗ kiệu hoa đi thẳng lên đài. Bảy lão già đều đứng dậy nghênh tiếp.
Dưới đài nổi lên một trận xôn xao.
Đầu óc Từ Văn lập tức căng thẳng. Chàng lẩm bẩm :
- Bữa nay chắc mình được nhìn rõ chân tướng người trong kiệu.
Nhưng chàng đã thất bại. Cỗ kiệu hoa đặt xuống bên cái ghế đầu hàng đầu mé tả,
mà người trong kiệu vẫn không ló mặt ra.

Những người đến dự hội, đối với cổ kiệu thần bí này, hiển nhiên đều không rõ lai
lịch. Những tiếng hỏi nhôn nhau ồn ào nhộn lên một lúc.
Cổ kiệu xuất hiện khiến cho bầu không khí đang nghiêm trang lại quét thêm một
nước sơn huyền bí.
Beng ! Beng ! Beng ! Ba tiếng thanh la nổi lên khiến cho những thanh âm khác
dừng lại hết.
Phía sau đàn, âm nhạc du dương nổi lên, một lão già tuổi ngoài năm mươi, mình
mặc áo tía do bốn cặp đồng tử đi trước dẫn lên đàn. Bộ mặt lão này trầm lặng không
lộ vẻ gì. Có điều cặp mắt lão sáng như điện. Từ đằng xa đã nhìn thấy thần quang
loang loáng ghê người.
- Phải chăng đây là Hội chủ Hội Vệ Đạo ?
Từ Văn muốn đem câu hỏi này hỏi những người bên cạnh, nhưng chàng đảo mắt
nhìn quanh thì người nào cũng lộ vẻ kinh nghi. Hiển nhiên không một ai hay lai lịch
lão hội chủ này.
Từ Văn đành chờ đợi sự giới thiệu của tổng hội. Nhưng sự thực lại không thế. Hai
người lễ sinh đã bắt đầu cuộc đại điển lập đàn.
Từ Văn cảm thấy dường như có cặp mắt sắc bén đang nhìn mình. Chàng động tâm
nghiên mình nhìn lại, thì thấy một người đàn bà ở phe nữ, ngồi chỉ cách một lối đi về
phía bên kia. Người đàn bà mặc áo xanh và che mặt cũng bằng tấm sa xanh. Mụ vừa
mới rời nhỡn quang nhìn ra chỗ khác. Từ Văn ngó cách phục sức thì đoán người đàn
bà này vào trạc trung niên. Chàng tự hỏi :
- Mụ là ai ?
Trong ký ức chàng dường như không có hình ảnh người đàn bà mặc áo xanh này.
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, thì mục quang đối phương lại vọt tới nhìn chàng.
Dưới lần sa mặt, mà ánh mắt mụ vẫn sắc bén như tên, thì đủ biết

công lực mụ đã đến
trình độ khôn lường.
Người đàn bà áo xanh che mặt rời khỏi chỗ ngồi, từ từ đi ra ngoài hội trường. Lúc
ra đi, mụ khẽ giơ tay lên một cái.
Từ Văn trong lòng nghi hoặc. Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, chàng cũng đứng lên đi
ra ngoài hội trường...
Lúc này trên đàn cuộc lễ đang tiến hành đến giai đoạn trịnh trọng. Bao nhiêu con
mắt đều đổ dồn về cuộc lễ, không ai để ý tới hai người đã rời khỏi hội trường. Đúng
lý ra, đó là một hành vi bất kính.
Phía đông hội trường là một khu rừng xanh.
Người đàn bà áo xanh che mặt không quay lại, cứ đi thẳng vào rừng, dường như
mụ đoán thế nào Từ Văn cũng theo sau.
Nguyên chung quanh hội trường đều bố trí các trạm gác, nhưng vì lẽ tỏ ra tôn trọng
tân khách, những trạm canh đều rút lui. Khi hai người rời khỏi, hội trường không còn
bóng người nào.
- Phải chăng ngươi là Địa Ngục thư sinh ?
Thanh âm mụ lạnh lẽo ghê tai.
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Phải rồi ! Xin hỏi tôn giá...
Người đàn bà áo xanh che mặt ngắt lời :
- Ngươi bất tất phải hỏi đến lai lịch lão thân. Bây giờ ngươi hãy cho ta hay ngươi ở
môn phái nào ? Sư thừa là ai ?
Từ Văn thấy thái độ thiếu lịch sự của đối phương đã hơi khó chịu, song chàng cố
nhẫn nại, nhưng cũng xẳng giọng :
- Thái độ của tôn giá như vậy, chẳng hóa ra là dưới mắt không người ư ?...
Người đàn bà áo xanh che mặt hững hờ đáp :
- Lão thân hỏi ngươi như vậy đã lịch sự lắm đấy !
Từ Văn không nhẫn nại được nữa, chàng tức mình hỏi :
- Nếu không lịch sự thì làm thế nào ?
- Bảo ngươi phải quỳ xuống mà trả lời.

Tính khí quật cường của Từ Văn đang bị dẹp xuống, lại muốn trỗi dậy. Chàng phải
cố nén lòng, bụng bảo dạ :
- Đây cũng là một cuộc thí nghiệm, nếu mình không chịu đựng được, thì sớm muộn
gì cũng xảy ra việc lôi thôi. Mình đã quyết chí báo cừu thì phải rèn luyện thân mình,
chịu đựng cả những việc không ai chịu đựng được.
Chàng nghĩ tới đây, liền bình tỉnh lại, thản nhiên đáp :
- Tôn giá có điều chi chỉ giáo ?
Người đàn bà áo xanh che mặt nhắc lại :
- Ngươi hãy cho lão thân biết lai lịch, cùng sư thừa.
Từ Văn đáp :
- Về điểm này xin tôn giá tha lỗi, tại hạ không thể trình bài được.
Người đàn áo xanh giằn giọng :
- Ngươi dám chống lại ta ư ?
Từ Văn chỉ nghiến răng mà nét mặt vẫn không lộ vẻ gì giận dữ.
Chàng đáp :
- Trong võ lâm, ai nấy đều có điều cấm kỵ. Tưởng tôn giá không nên miễn cưởng
bức bách người vào tình trạng khó khăn.
Người đàn bà áo xanh trầm lặng một lúc rồi hỏi :
- Nghe nói ngươi có thủ pháp giết người rất kỳ bí. Kẻ bị chết không để lại một dấu
vết hoặc trạng thái nào. Vậy bây giờ ngươi hãy thử một đòn cho ta coi.
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó...
Mụ già áo xanh che mặt thúc giục :
- Động thủ đi ! Ngươi động thủ đánh lão thân đi !
Thái độ và giọng nói ngang ngạnh này khiến cho người ta cười dỡ khóc dỡ. Nhưng
Từ Văn lại không nghĩ thế. Trong lòng chàng sinh ra hồi hộp. Vì chàng biết đây
không phải là chuyện ngẫu nhiên, hẳn đối phương có mưu đồ việc gì. Điều mà chàng
chú ý đề phòng nhất, là chỉ sợ người ta biết rõ lai lịch mình. Chàng nghiêm sắc mặt
nói :
- Tại hạ không có lý do gì để động thủ với tôn giá.

- Nhưng lão thân muốn ngươi phải ra tay thì sao ?
Từ Văn kính cẩn đáp :
- Xin tha thứ cho tại hạ không thể tuân mệnh được.
- Nếu vậy thì lão thân phải ra tay hay sao ?
- Tôn giá có thể cho tại hạ biết rõ nguyên nhân được chăng ?
- Đừng rườm lời nữa...
Chưa dứt lời, mụ đã đưa tay ra chụp Từ Văn. Thế chụp của mụ kỳ bí, ít có trong
thiên hạ. Từ Văn nhận thấy muốn né không đường, muốn tránh không xong.
Chàng còn đang tính toán thì cổ tay đã bị mụ nắm rồi. Lúc này chàng có thể thừa
cơ hạ độc thủ, nhưng chàng vẫn nhẫn nại để mặc đối phương nắm giữ. Chàng cho là
dù mình có hạ độc thủ, chưa chắc đã làm gì được đối phương mà chính mình bị trúng
kế để lộ liễu hình tích.
Mụ đàn bàn áo xanh che mặt bóp mạnh năm ngón tay. Từ Văn đau thấu tâm can,
mồ hôi trán nhỏ giọt lớn bằng hạt đậu, song chàng nghiến răng chịu đựng, không bật
lên tiếng rên la.
Người đàn bà áo xanh cất giọng lạnh ghê người hỏi :
- Ngươi đối với chính bản thân mình mà cũng tàn nhẫn đến thế ư ?
Từ Văn nét mặt xám xanh hỏi lại :
- Ý tôn giá muốn mưu đồ chuyện gì ?
- Ta chỉ muốn hiểu rõ lai lịch ngươi.
- Nếu vậy thì tôn giá phải thất vọng mất.
- Ngươi muốn chết chăng ?
- Sống chết đối với tại hạ cũng chẳng có chi là nghiêm trọng.
- Hừ ! Ngươi thật là cuồng ngạo hết chỗ nói.
Dứt lời mụ buông tay ra.
Từ Văn lùi lại hai bước, đứng ngẫn ra nhìn đối phương...
Người đàn bà áo xanh che mặt hất hàm hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi có biết Thiên Đài Ma Cơ không ?
Từ Văn chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :
- Chắc đây mới là chính đề. Chẳng hiểu mụ có chuyện gì với Thiên Đài Ma Cơ ?
Chàng gật đầu đáp :
- Tại hạ có biết !

- Ngươi có yêu thị không ?
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó...
Mụ áo xanh che mặt gạt phứt đi :
- Đừng cái đó cái kia gì nữa. Ngươi có yêu y không thì nói huỵch toẹt ra cho lão
thân biết.
Trong lúc thản thốt, Từ Văn không hiểu nên trả lời thế nào. Bảo là yêu nàng thì
thực tình chàng chẳng yêu chút nào. Còn nói là không yêu thì chàng lại không hiểu ý
đối phương mưu đồ ra sao ? Đây là lần đầu tiên chàng nghĩ tới chuyện cân nhắc lợi
hại. Sau một lúc trầm ngâm chàng lại hỏi :
- Giữa tôn giá cùng Thiên Đài Ma Cơ có mối liên can thế nào ?
- Cái đó ngươi không cần hỏi.
- Tôn giá hỏi đến mối tình riêng nam nữ của người khác, hẳn là có ly do ?
- Dĩ nhiên !
- Xin tôn giá cho biết...
- Lão thân chỉ cần ngươi trả lời một cách thành thật chứ không muốn ngươi rườm
lời.
Từ Văn nửa úp nửa mở :
- Giữa tại hạ và nàng mới là chỗ bạn hữu, chưa tính đến chuyện yêu đương.
Mụ áo xanh trợn mắt lên hỏi :
- Ngươi có biết, nếu không được y cứu cho thì ngươi đã mất mạng rồi không ?...
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Tại hạ là người ân oán phân minh, có ơn phải trả, có oán phải đền.
- Ngươi định trả ơn bằng cách nào ?
- Cái đó còn tùy ở cơ hội.
- Ngươi có biết là y yêu ngươi rồi không ?
- Mối tình nam nữ không thể nào miễn cưỡng được.
Mụ đàn bà áo xanh che mặt giằn giọng hỏi :
- Ngươi nói vậy tức là ngươi không vừa ý y chứ gì ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ không nói thê.
Mụ đàn bà áo xanh đột nhiên đổi giọng rất gắt gao :

- Tiểu tử ! Ngươi thật là một đứa giảo quyệt, khéo nói. Y có chỗ nào không xứng
đáng ? Y đã không chê ngươi thân thể tàn tật, mà ngươi còn hành hạ y hay sao ?
Từ Văn thở mạnh một hơi. Chàng tự hỏi :
- Mụ quanh đi quẩn lại té ra là chuyện này. Phải chăng mụ là sư phụ của Thiên Đài
Ma Cơ ? Ở trên thế gian làm gì có chuyện sư phụ cưởng bách người ngoài phải yêu đồ
đệ mình bao giờ ?
Chàng thản nhiên đáp :
- Xin tha thứ cho tại hạ không thể trả lời được.
- Ngươi không trả lời không xong. Ngươi có yêu hay không, phải nói cho dứt
khoát.
Từ Văn hỏi lại :
- Nếu tại hạ bảo không thì sao ?
Mụ áo xanh hầm hầm đáp :
- Lão thân đập chết ngươi. Y đã cứu ngươi, bây giờ lão thân lại giết ngươi, thế là
hòa.
Từ Văn tức quá không biết nói thế nào. Đột nhiên chàng tự hỏi :
- Đây phải chăng là Thiên Đài Ma Cơ cố ý bày ra trò này để mong đạt mục đích.
Nếu đúng thế thì nàng thật là con người ti tiện.
Từ Văn bình tĩnh đáp :
- Mối tình nam nữ yêu nhau là ở chỗ chân thành, đâu có thể là chuyện miễn cưởng
được.
Coi chừng mụ áo xanh che mặt lại muốn ra tay, thì giữa lúc ấy bất thình lình một
trận cười vang tai nổi lên từ phía sau vọng lại.
Mụ áo xanh che mặt không nghoảnh đầu lại, miệng cất tiếng lạnh lùng hỏi :
- Ai ?
Một thanh âm khàn khàn đáp :
- Trên rừng có cổ thụ ngàn năm, dưới thế tìm đâu ra người trăm tuổi. Câu nói đó là
lầm vậy. Lão phu ngán mình thọ mạng quá dài, ngờ đâu có người lại chẳng muốn xa

rời nhân thế. Ha ! Ha ! Ha !...
Tiếng cười chưa dứt, một quái vật xuất hiện, người tròn ủng như trái banh thịt, nửa
trên trắng, nửa dưới đen, lão chính là Táng Thiên Ông.
Từ Văn trong lòng run sợ, chàng tự hỏi :
Nghe giọng lưỡi lão này, thì dường như mụ già áo xanh kia đã ngoài trăm tuổi. Tuy
mặt mụ đã che bằng tấm sa xanh, nhưng thân hình mụ không có vẻ chi là già nua tuổi
tác cho lắm, như thế mới thật là kỳ. Theo chỗ mình đoán thì mụ mới cở năm chục, dè
đâu đã linh trăm.
Mụ áo xanh che mặt vẫn không nói gì, chỉ đưa cặp mắt sắc bén thấu qua tấm khăn
sa nhìn chằm chặp vào Táng Thiên Ông.
Táng Thiên Ông lại cười ha hả nói :
- Thiên Đài cố hữu ! Nếu cố hữu không còn nguyên tính tình ngày trước, vì cô ả mà
ra đòn đó, thì lão phu cũng không dám mạo nhận. Tuế nguyệt vô tình, mấy chục năm
lặng lẻ trôi qua, mà tác phong của cố hữu chẳng khác ngày xưa, thật là một chuyện
đoạt quyền tạo hóa...
Mụ đàn bà áo xanh cất giọng lạnh như băng ngắt lời :
- Lão quái ! Ngươi còn có cái đó không ?
Táng Thiên Ông vuốt mấy sợi tóc bạc trên đầu đáp :
- Lão kiền bà ! Tính nết mụ vẫn chưa có gì thay đổi.
Nghe Táng Thiên Ông kêu ba chữ Lão Kiền bà Từ Văn đoán chắc mụ là sư phụ
của Thiên Đài Ma Cơ, và chủ nhân chiêu Tam chỉ quyết. Vì chàng nhớ rõ Táng
Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu vì thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đã cùng nhau động
thủ. Lúc bõ đi, lão cố ý ra tay để điều tra lộ số võ công của Thiên Đài Ma Cơ, lão nói
: Té ra ngươi là truyền nhân của Lão Kiền bà...
Chàng hối tiếc mình chưa được giầu lịch duyệt, không đoán được lai lịch mụ. Có
điều chàng chắc chắn mụ không phải là nhân vật tầm thường.
Mỗi người có một cái tính. Câu đó quả đúng thiệt. Mụ là người tuổi

cao, địa vị lại
vào hàng trưởng bối mà vẫn nhúng tay vào việc tư tình nhi nữ của đồ đệ...
Táng Thiên Ông đảo mắt nhìn Từ Văn.
Từ Văn nhớ tới mối thù nhà, máu chàng sôi lên sùng sục, nhưng chàng tự nhắc luôn
mấy tiếng : Nhẫn nại, nhẫn nại. Nếu không thì đừng hòng báo được thù. Chàng lẩm
bẩm một mình :
- Nếu Táng Thiên Ông cùng Thượng Quan Hoành là một bè với nhau, thì vụ đổ
máu ở Thất Tinh Bảo, tất nhiên hắn cũng là một tên hung thủ.
Nghĩ tới đây, Từ Văn bụng bảo dạ :
- Vụ này mình phải mưu đồ chậm chạp, không nên nóng nảy. Đồng thời lời nói
cùng hành động phải cẩn thận mới được, quyết không thể để lộ hình tích.
Nghĩ vậy chàng nhìn Táng Thiên Ông kính cẩn thi lễ hỏi :
- Lão tiền bối ! May cho tại hạ được ra mắt lão tiền bối.
Táng Thiên Ông cất giọng hách dịch :
- Tiểu tử ! Ngươi cũng đến tham gia đại điển ư ? Đi vào uống mấy chén đã !
Từ Văn liền hỏi :
- Xin hỏi lão tiền bối, Hội chủ hội Vệ Đạo là vị cao nhân nào vậy ?
Táng Thiên Ông đáp :
- Hiện giờ chưa thể công khai được.
Từ Văn sửng sốt, chàng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi :
- Tại hạ không hiểu có một vị họ Thượng Quan tên Hoành bữa nay có đến đây
không ?
- Chắc có !
Lão nói tiếp :
- Tiểu tữ ! Lại đây ! Bữa nay ngươi là quí khách của hội chủ.
Từ Văn nghi ngờ, ngập ngừng hỏi :
- Vãn bối... mà được là quí khách của Hội chủ ư ?
- Đúng thế !
- Tại hạ nghĩ rằng không có thể...
Táng Thiên Ông ngắt lời :
- Việc gì cũng có thể hết ! Lại đây !
Mụ áo xanh che mặt lạnh lùng lên tiếng :

- Khoan đã !
Táng Thiên Ông lên giọng quái gở hỏi :
- Còn chuyện gì nữa ?
Mụ áo xanh che mặt đáp :
- Lão thân còn có việc chưa giải quyết xong.
- Còn việc gì chưa giải quyết ?
- Không can gì đến lão quái ngươi. Lão đi đi !
- Lão Kiền bà ! Đừng thổi cho nước hồ xuân phải chau mặt. Câu chuyện của bọn
nhỏ, thì để cho chúng tự giải quyết lấy. Cần chi mụ phải nhúng vào ?
- Nói bậy ! Đối với lão thân mà gã không thèm nói rõ thân thế. Cái đó...
Táng Thiên Ông ngắt lời :
- Lão Kiền bà ! Mụ mà không hỏi được lai lịch gã thì quả là đáng mắc cở thật...
- Phải rồi !
Chưa dứt lời mụ đã vung chưởng đánh Từ Văn...
Táng Thiên Ông đưa tay ngăn lại nói :
- Lão Kiền bà ! Mụ không sợ mất tiếng tăm ư ? Thàng nhỏ này có tánh quật cường,
mà mụ toan dùng cách áp bức, bắt gã thố lộ lai lịch là mụ vụn lắm !
Mụ áo xanh che mặt tức giận hỏi :
- Lão quái ! Muốn đánh nhau chăng ?
Táng Thiên Ông cười khanh khách đáp :
- Sáu mươi năm trước đánh hoài rồi, bây giờ lão phu chả hứng thú gì nữa.
- Nếu vậy thì lão tự tiện đi thôi !
- Nhưng trong mình lão phu còn có sứ mạng.
- Sứ mạng gì ?
- Đón khách cho Hội chủ.
- Đón ai ?
- Đón mụ và thằng nhỏ này, cả hai vị...
Từ Văn trong lòng ngờ vực vô cùng. Chàng tự nghĩ :
- Mình không thể nào là quí khách mà một người có địa vị như Táng Thiên Ông lại
vâng lệnh ra đón. Nhất là đồng thời lão đón mình và cả mụ áo xanh che mặt này nữa,
tựa hồ xếp vào đồng hạng với nhau thì lại càng kỳ ! Hội chủ là ai ? Lai lịch thế nào ?
Mình chưa biết mặt mũi ra sao, vì lẽ gì y lại đón mình ? Hay là mình

đã có ơn viện trợ
cho thiếu nữ áo hồng là Phương Tử Vi. Mặt khác Phương Tử Vi tự nhận là nửa phần
chủ nhân. Trừ điểm này, không còn một lý do nào khác.
Nghĩ tới Phương Tử Vi, Từ Văn liên tưởng đến Thiếu hội chủ Hội Tụ Bảo cùng
đường lối với nàng thì tấm lòng ghen tức lại nổi lên. Chàng mắng thầm :
- Thằng lỏi ti tiện đó xứng đáng với con người ngọc là Phương Tử Vi thế nào được !
Bỗng mụ áo xanh che mặt kiêu ngạo đáp :
- Lão thân chẳng muốn làm quí thân quí thích gì hết ! Lão quái ! Lão cứ tự tiện đi
thôi !
Táng Thiên Ông hắng giọng một tiếng nói :
- Lão Kiền bà ! Mình đã đến đây cũng phải vào xem sao chứ ? Sao mụ lại câu chấp
như vậy ?...
Mụ áo xanh che mặt ngắt lời :
- Lão quái im miệng đi ! Lão thân đã làm gì, không muốn cho người ngoài chõ
miệng vào.
Táng Thiên Ông móc :
- Lão Kiền bà không làm khó dễ thằng nhỏ này không được hay sao ?
Mụ áo xanh che mặt tức mình đáp :
- Đến lão quái còn chẳng đáng cho lão thân làm khó dễ, huống chi là gã.
- Nếu vậy thì sao không kết thúc đi.
- Lão quái ! Lão mà còn bô bô lỗ miệng thì đừng trách lão thân không nễ mặt.
Táng Thiên Ông cười hỏi :
- Coi bộ mụ muốn tỷ thí với lão phu chăng ?
- Lão quái nói vậy cũng không sao.
Táng Thiên Ông cười ha hả nói :
- Lão Kiền bà ! Lão phu đã bảo bây giờ không thích đánh nhau nữa.
Rồi lão quay sang bảo Từ Văn :
- Tiểu tử ! Chỗ này không có việc gì nữa. Vậy ngươi đi đi !
Từ Văn chẳng cần coi hai bên kết thúc ra sao. Vừa nghe Táng Thiên Ông nói vậy,

chàng trở gót đi luôn.
Người đàn bà áo xanh che mặt quát lên :
- Đứng lại !
Mụ lạng người chắn đường.
Táng Thiên Ông cũng lạng người ra cản mụ, cho Từ Văn đi.
Từ Văn né tránh khỏi rồi băng mình lướt đi. Phía sau chàng nghe tiếng gió cuốn ào
ào. Chàng biết là hai lão quái vật đang động thủ với nhau rồi.
Lúc này người trong hội trường đã vắng teo, chỉ còn trơ trọi đàn đài dưới bóng tịch
dương.
Từ Văn liền đi vào nhà rạp giữa không trường.
Một hán tử áo đen ra đón, chắp tay hỏi :
- Phải chăng các hạ là Địa Ngục thư sinh ?
Từ Văn đáp :
- Chính thị tại hạ !
Gã áo đen nói :
- Xin các hạ đi theo tại hạ.
Từ Văn được hán tử dẫn vào nhà rạp, rồi xuyên qua mấy tầng cửa lầu tới một đại
điện lớn. Trong điện treo đèn kết hoa đã bày tới hàng trăm bàn tiệc, tiếng cười nói pha
lẫn với tiếng sai quyền hành lệnh.
Trong tòa điện này không thấy khách đàn bà, chắc họ được tiếp đãi riêng một nơi
khác.
Từ Văn đảo mắt nhìn quanh một lượt, để ý kiếm Thượng Quan Hoành, nhưng
chàng đã thất vọng. Chàng đi qua các bàn mà chẳng thấy bóng Thượng Quan Hoành
đâu.
Chỉ trong chớp mắt chàng được dẫn tới mái hiên nhà chính sảnh...
Từ Văn rất lấy làm kỳ, chàng không hiểu họ định dẫn mình đến đâu.
Tiền hiên nhà chính sảnh đã bày năm bàn. Từ Văn không cần hỏi cũng biết ngay
năm bàn này dành cho những nhân vật có địa vị cao trọng nhất.
Từ Văn còn đang nghi hoặc, thì thấy gã áo đen quay vào phía chính giữa khom
lưng nói :
- Tiểu nhân đã mời khách đến rồi !

Rồi gã lùi lại đứng sang một bên.
Một người ngồi chủ vị bàn tiệc chính giữa đứng lên giang tay ra nói :
- Xin mời tiểu hữu vào tiệc.
Người này hiển nhiên là Hội chủ Hội Vệ Đạo.
Từ Văn có cảm giác như người được sủng ái dị thường, vì chàng không ngờ tới
mình được tiếp đãi vào hạng thượng tân.
Sự thực không để chàng do dự, chàng liền nghiêng mình đáp :
- Tại hạ không dám thọ lãnh tấm lòng quá yêu của tôn giá.
Người kia nói :
- Tiểu hữu bất tất phải khách sáo. Xin mời ngồi vào cho.
Mọi người trên bàn tiệc đều đứng dậy, mắt ngó Từ Văn. Trong đầu óc người nào
cũng tự hỏi :
- Tại sao Địa Ngục thư sinh được mời làm thượng tân ? Hội chủ có liên quan gì với
chàng ?

Độc thủ phật tâm

Hồi 13
Mở hình đường vệ đạo trừ gian

Từ Văn rất đỗi kinh nghi. Đối diện với chàng là một vị Hội chủ chưa từng quen
biết. Chàng không biết đáp thế nào, đành khiêm nhượng một lúc rồi ngồi xuống chiếc
ghế đầu hàng phía tả còn bỏ trống.
Trong những người cùng một bàn, chàng chỉ nhận biết Vô Tình Tẩu, còn ngoài ra
toàn người xa lạ.
Vệ Đạo Hội chủ vẻ mặt lúc nào cũng trầm trọng khiến cho mọi người băn khoăn
không được tự nhiên.
Một bát yến sào hơi bốc lên ngùn ngụt đặt ở giữa bàn. Từ Văn hít một hơi rồi chau
mày, xuýt nữa buộc miệng la hoảng. Vì chàng được huấn luyện đến một khứu giác
đặc biệt, phác giác ra trong bát canh này đã bị người bỏ thuốc độc,

mà là thứ thuốc
độc vô hình, man tính nên bất luận là ai cũng không ngửi thấy được.
Những người ngồi tiệc đây toàn là những nhân vật nổi tiếng trên chốn giang hồ.
Đại đa số là chưởng môn một phái hay bá chủ một phương, bao quát cả những hào
khách bảy tỉnh phía Nam và sáu tỉnh phía Bắc. Nếu ngộ độc chết hết, thì hậu quả
chưa biết đâu mà lường.
Từ Văn toan nói huỵch toẹt ra, nhưng một ý nghĩ khác ngăn chàng lại.
Thứ thuốc độc này chế tạo theo phương pháp bí mật độc đáo của một nhà. Trừ phụ
thân chàng. Chàng chắc trên chốn giang hồ không người thứ hai nào bào chế được
nữa. Chàng tự hỏi :
- Mục đích của phụ thân hạ độc để làm gì ? Báo thù chăng ? Chẳng lẽ những người
ngồi đây toàn là kẻ thù ?
Chàng nhớ đến vụ độc án tại chùa Thanh Nguyên rồi không thể tự giải quyết được
có nên ngăn trở vụ thảm độc này đừng để xảy ra không ?
Giữa lúc chàng đang ngẩm nghĩ, thì một lão già gầy khẳng gầy kheo, mặt mũi hốc
hác đột nhiên thét lên :
- Yến sào có độc !
Tiếng la của lão làm cho những tân khách ngồi bên cạnh nghe thấy, lập tức nhốn
nháo cả lên.
Những người ngồi cùng bàn đều cả kinh thất sắc, đồng thanh la hoảng :
- Chất độc ư ?
Vệ Đạo Hội chủ vẻ mặt vẫn trơ trơ không hề biến đổi, quay lại khẽ bảo tên đệ tử
đứng chầu chực bên cạnh :
- Đừng lấy món này lên nữa ! Kêu tổng quản vào đây.
Bữa tiệc này có đến trăm bàn, muốn ngăn lại không phải chuyện dễ. Nhưng dường
như đối phương đã đề phòng xảy chuyện bất ngờ, nếu không thế, thì sao chỉ một bàn

đầu đặt trước, rồi sau mới đặt đến các bàn khác ?...
Từ Văn ngẫu nhiên đưa mắt nhìn lão già gầy khẳng kheo. Lòng chàng kinh hãi vô
cùng ! Vì chất độc này không màu sắc, không mùi vị, trừ người hiểu cách chế tạo độc
dược mới có khứu giác đặc biệt để ngửi thấy, còn người ngoài bất luận là ai cũng
không tài nào phát giác ra được. Lão già này là ai mà cũng biết chất độc này ?
Vệ Đạo Hội chủ nhìn lão già nói :
- Thật là quân ma quỉ đê hèn. Chúng làm cho mình phải hổ thẹn...
Vệ Đạo Hội chủ đứng lên trịnh trọng nói :
- Xin các vị cứ yên tâm dự tiệc cho vui vẻ. Chẳng có chuyện gì đâu.
Những tiếng huyên náo dần dần lắng xuống.
Từ Văn không nhịn được, lại đưa mắt nhìn lão già gầy nhom.
Lão già gầy nhom cũng chăm chú nhìn Từ Văn rồi chậm rải hỏi :
- Nghe nói tiểu hữu cũng sành về môn chất độc phải không ?
Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng :
- Mình chỉ giải độc cho Thượng Quan Hoành và biểu diễn thủ pháp trừ độc cho Tụ
Bảo Hội coi, ngoài ra chưa tiết lộ với ai, lão già này căn cứ vào đâu mà hỏi vậy ?
Nghe lão nói mấy câu này dường như có điều bí ẩn ? Hay là...
Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa nghiêng mình hỏi lại :
- Tại hạ chỉ biết chút ngoài vỏ mà thôi có chi là sành sõi ? Các hạ nghe ai nói vậy ?
Lão già cười ha hả đáp :
- Tiểu hữu ơi ! Trên chốn giang hồ, bất cứ việc gì cũng không thể giữ bí mật tuyệt
đối được.
Từ Văn trong lòng xao xuyến...
Vệ Đạo Hội chủ trỏ vào lão già gầy nhom nói :
- Tiểu hữu ! Để bản tòa giới thiệu : Vị này là một người đồng đạo trong phép dùng
chất độc hiện nay, danh hiệu lão là...
Từ Văn chợt nhớ tới một người liền hỏi ngay :
- Phải chăng là Thôi Vô Độc tiền bối ?
Vệ Đạo Hội chủ gật đầu đáp :
- Phải rồi ! Tiểu hữu đoán đúng đó.
Từ Văn nghiêng mình thi lễ nói :

- Vãn bối thất kính mất rồi !
Thôi Vô Độc cười ha hả nói :
- Không dám ! Không dám !
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng đã nghe phụ thân đề cặp đến vị Phong
Trần dị nhân này là một tay độc đạo.
Nguyên tên lão là Thôi Vô Độc. Vì lão tính tình cổ quái, không kết giao với bất cứ
một ai nên lấy hiệu là Ngô Độc. Lão rất sành về Độc đạo, chẳng một chất độc nào là
lão không hiểu. Nhưng suốt đời lão chưa từng dùng độc hại ai. Ngô Độc với Vô Độc,
thanh âm gần giống nhau. Bạn đồng đạo võ lâm kêu lão là Thôi Vô Độc nên cái tên
chính là Ngô Độc ít người nói tới.
Từ Văn còn nghe nói lão này đi ẩn từ mười năm trước, không hỏi gì đến thế sự. Vệ
Đạo Hội chủ mời được lão xuống núi thật không phải chuyện dễ dàng.
Vệ Đạo Hội chủ nâng cốc lên nói :
- Thôi lão huynh chuyến này đã khẳng khái hạ sơn, nhận giữ chức tổng đàn
Chưởng lệnh cho bản hội, bản tòa lấy làm vinh hạnh lắm. Mời các vị nâng cốc để
mừng cho võ lâm hưng thịnh.
Từ Văn cùng mọi người nâng cốc lên.
Thôi Vô Độc trỏ vào bát yến sào hỏi :
- Chắc tiểu hữu cũng biết chất độc này ?
Từ Văn cố làm bộ ngơ ngác cười nói :
- Chất độc này không màu sắc, không mùi vị, vãn bối không hiểu được.
Giữa lúc ấy một người đứng tuổi mặc áo lam lật đật đến trước tiệc thi lễ nói :
- Tổng quản là Cổ Kim Nhân tham kiến Hội chủ.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :
- Cổ tổng quản ! Trong món ăn có người hạ độc là nghĩa làm sao ?
Cổ Kim Nhân đáp :
- Dạ ! Ty chức xin chịu tội thất sát.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Cổ tổng quản có biết người hạ độc là ai không ?

Cổ Kim Nhân ngập ngừng đáp :
- Cái đó... ty chức chưa được chứng cớ chắc chắn, không dám nói càn.
- Như vậy Cổ tổng quản đã tìm ra được đầu mối rồi chăng ?
- Đúng thế !
- Truyền lệnh cho Văn đường chúa tại Hình đường thân hành dẫn bọn đệ tử đến đây
nghe lệnh. Đồng thời lập tức giam người khả nghi lại.
- Ty chức xin tuân lệnh dụ.
Tổng quản Cổ Kim Nhân khom lưng thi lễ rồi đi ra.
Từ Văn trong lòng thắc mắc vô cùng. Chàng tự hỏi :
- Hội chủ đã hạ lệnh cho Hình đường cùng chấp sự chuẩn bị việc chấp pháp. Chất
độc này rõ ràng là độc môn của phụ thân. Vậy ai đã hạ độc ?
Lát sau một lão già râu quăn, mày rậm mắt thô, theo sau là bốn đại hán to lớn đều
mặc áo lụa hồng lại đến trước tiệc. Ủứng đầu là một lão già lên tiếng :
- Hình đường Văn Giới Sơn xin chờ lệnh !
Vệ Đạo Hội chủ nói rất khẽ :
- Đường chúa lập tức chuẩn bị một cuộc thẩm vấn sau khi tan tiệc.
- Tuân lệnh dụ !
Văn Giới Sơn và bốn tên chấp sự cùng thi lễ rồi lúc lui.
Tiệc tan vào lúc giữa canh hai. Tân khách có người được đón về khách xá nghỉ. Có
người xuống núi ngay đêm. Chỉ trong khoảnh khắc, mười phần đã giải tán đến tám.
Từ Văn có mục đích riêng. Chàng không quyết định là ra đi hay ở lại.
Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên quay lại bảo chàng :
- Tiểu hữu ! Mời tiểu hữu ngồi lại để cọi tệ Hội mở cuộc thẩm vấn.
Từ Văn không khỏi ngạc nhiên. Theo về luật giang hồ, thì các bang phái mở hình
đường là một cuộc bí mật, không khi nào để người ngoài tham dự. Chàng không biết
làm thế nào cho tiện, mà đoán không ra đối phương có mục đích gì.
Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ đối phương đã nhận ra lai lịch của mình và nghi mình là người hạ độc ?
Nhưng vừa rồi đối phương đã hạ lệnh rõ ràng là giam giữ người hạ độc...

Vệ Đạo Hội chủ hất hàm hỏi :
- Tiểu hữu thấy có điều trái với thường tình phải không ? Nguyên bản hội lập đàn
đã xảy ra chuyện không may. Nếu không phát giác ra để ngăn ngừa kịp thời cho đồng
đạo đến tham dự hội bị hại, thì bản tòa thành người thiên cổ tội nhân trong võ lâm. Vì
thế mà việc mở công đường đem nay, có mời các vị trưởng môn các phái chứng kiến.
Từ Văn thở phào một cái. Trong lòng ngờ vực chàng hỏi :
- Ủa ! Tại hạ vào hàng mạt lưu trên chốn giang hồ, sao lại lọt vào mắt xanh của
Hội chủ ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Tiểu hữu bất tất phải quá khiêm. Mời tiểu hữu đi theo bản tòa.
Từ Văn trong lòng kinh nghi, nhưng rất muốn biết người hạ độc là ai ? Chàng
không nói gì nữa.
Đây là một gian sảnh đường khá rộng, có thể chứa cả trăm người. Trong sảnh
đường hai ngọn nến lớn bằng cánh tay trẻ con thắp lên sáng rực. Ba chiếc công án đều
trải lụa hồng bày thành hình chữ phẩm.
Trên án chính giữa khói hương nghi ngút, có đặt một chiếc bài vị trên đề hai chữ
Thiên Địa . Đây là một chỗ khá đặc biệt. Thông thường môn phái nào mở hình
đường chỉ đặt thân vị tổ sư phái đó.
Nơi đây đặt bài vị Thiên Địa, chắc là để tỏ ra theo ý trời đất mà hành động cho hợp
với tôn chỉ của Hội.
Còn án hai bên là tọa vị của Vệ Đạo Hội chủ, án mé hữu rõ ràng là cổ kiệu bí mật
kia.
Phía sau Vệ Đạo Hội chủ là chỗ ngồi cho bảy lão già lúc thi hành đại điển lập đàn.
Trong bảy lão già này có Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông và Thôi Vô Độc.
Từ Văn nghĩ tới mụ đàn bà áo che mặt, chàng tự hỏi :
- Không hiểu sau khi mình đi rồi, hai lão quái vật đó hạ màn bằng

cách nào ?
Mé tả giáp vách là chỗ ngồi dành cho Từ Văn và những nhân vật đầu não, hoặc đại
biểu các môn phái.
Đối diện với công án là chỗ ngồi của hình đường chúa Văn Giới Sơn. Tám tên đệ tử
áo đỏ đứng ưỡn ngực ra rất nghiêm trang.
Trong sảnh đường yên lặng như tờ, tưởng chừng mũi kim rớt cũng nghe rõ. Thỉnh
thoảng mới có một hai tiếng hoa đèn nổ lách tách để điểm xuyết khung cảnh trầm
tịch.
Bầu không khí trầm trọng khiến mọi người cơ hồ nghẹt thở.
Đột nhiên ngoài cửa sảnh đường có người lớn tiếng nói :
- Hồ hương chủ đang chờ lệnh bái kiến !
Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng đáp :
- Vào đi !
Một lão già mình mặc áo đen, sắc mặt xanh lè, cúi đầu tiến vào. Theo sau lão là hai
đại hán mặc áo đỏ. Hiển nhiên người mặc áo đen kêu bằng Hồ hương chủ đó là người
bị giải đến. Chẳng cần nói cũng biết lão là đối tượng trong vụ mở công đường này.
Lão già áo đen chân bước lảo đảo đi đến trước án hồng. Lão vẫn cúi đầu. Hai gã
hán tử mặc áo đỏ lui về đứng nguyên chỗ đứng cùng hàng với tám tên đệ tử pháp
đường.
Bầu không khí im lặng bây giờ thay vào bằng một bầu không khí nghiêm trọng.
Hình đường Đường chúa Văn Giới Sơn lớn tiếng quát :
- Mở công đường.
Mười tên đại hán mặc áo đỏ hô lên :
- Mở... công đường !
Lão già áo đen run bắn người lên.
Bao nhiêu người trong hội trường đều hồi hộp trong lòng, mặt lộ vẻ nghiêm trọng.
Hình đường tuy không oai nghiêm như ở các nha môn, nhưng sát khí nghiêm trọng
hơn nha môn nhiều.

Vệ Đạo Hội chủ vẻ mặt tuy không biến đổi, nhưng da mắt co rúm lại hai ba lần.
Lão cất tiếng nghiêm trọng hỏi :
- Ngô hương chủ ! Hương chủ đã biết tội chưa ?
Lão già áo đen bỗng ngẩn đầu lên, cất giọng run run hỏi lại :
- Ty thuộc không hiểu đã phạm tội gì ?
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Trước khi ngươi gia nhập bản hội, đã từng tuyên thệ trước thiên địa là bất luận
trong trường hợp nào ngươi vẫn giữ thân phận một đệ tử trong bản hội. Ngươi có thừa
nhận điều đó không ?
- Ty thuộc xin thừa nhận !
- Vậy ngươi hãy quì xuống trước thần bài Thiên Địa.
Lão già áo đen co đùi quì xuống trước hương án. Không hiểu lão vô tình hay hữu ý,
nghiêng đầu đưa mắt nhìn Từ Văn.
Chỉ một cái liếc mắt của lão cũng đủ khiến cho toàn thân Từ Văn run lên như bị
điện giật. Chàng đã nhận ra Hương chủ họ Ngô kia là ai rồi. Tuy ngoài mặt chàng vẫn
trấn tĩnh, mà trong lòng sủi lên sùng sục tựa dầu sôi. Chàng không biết làm thế nào
cho phải.
Vệ Đạo Hội chủ chờ cho lão áo đen quì xuống, rồi lại hỏi :
- Ngươi hạ độc vào món ăn để mưu đồ sát hại tân khách đến tham dự hội nghị là do
ai sai khiến ?
Ngô hương chủ đáp :
- Ty thuộc thực không biết gì về vụ này.
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Ngô Côn ! Ngươi đừng quên là đã phát thệ. Vậy trước Thiên Địa thần bài đây
ngươi thừa nhận đi là hơn.
- Xin Hội chủ minh xét !
- Hừ ! Ngô Côn ! Dư trăm đệ tử bản hội bị độc sát ở chùa Thanh Nguyên phải
chăng là kiệt tác của ngươi ?
- Oan uổng cho ty thuộc.
Người trong kiệu lớn tiếng :

- Lấy bằng chứng cho hắn coi !
Từ Văn giật mình đánh thót một cái. Đối phương đã có chứng cớ mà chàng đột
nhiên lần mò vào Thanh Nguyên tự vừa đúng lúc phát sinh vụ huyết án. Chàng bị
người trong kiệu coi là hung thủ, may có Thiên Đài Ma Cơ đem tín vật của sư môn ra
đảm bảo để giải vây cho chàng. Té ra những người bị hại đều là đệ tử của hội Vệ Đạo.
Vệ Đạo Hội chủ cười lạt luôn mấy tiếng, hỏi :
- Ngô Côn ! Có phải tên thực ngươi là Ngô Côn không ?
Lão già toàn thân run lẩy bẩy. Lão không trả lời, đưa mắt nhìn Từ Văn.
Từ Văn trong lòng hồi hộp không yên. Chàng sợ lão áo đen cung xưng lai lịch của
mình, thì cục diện bữa nay rất nguy hiểm. Cứ coi bản lãnh người trong kiệu, Vô Tình
Tẩu, Táng Thiên Ông cũng đủ biết công lực Hội chủ tất nhiên phi thường, mà chàng
bất luận đối với ai cũng không địch nổi.
Vệ Đạo Hội chủ cất tiếng gọi :
- Văn đường chúa !
Văn Giới Sơn đáp :
- Có ty tòa đây !
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Mở mặt nạ hắn ra !
- Xin tuân lệnh !
Hình đường chúa Văn Giới Sơn khoa chân bước ra...
Lão già áo đen đứng dậy vung chưởng đánh vào Vệ Đạo Hội chủ...
Người trong kiệu khẻ quát lên một tiếng, một luồng cương phong quái dị từ cửa
kiệu hất ra. Chưởng lực của lão áo đen bị tiêu tan lập tức...
Văn Giới Sơn nhảy phốc lại, phóng ngón tay đâm vào cánh tay lão già áo đen. Lão
rít lên một tiếng, người nhủn ra ngồi phệt xuống đất.
Văn Giới Sơn đưa tay quét vào mắt lão áo đen. Tấm mặt nạ rớt xuống để lộ bộ mặt
hiền lành, cặp mắt sắc xảo ra.
Vệ Đạo Hội chủ lạnh lùng nói :
- Vị này là Tổng quản Thất Tinh Bảo Phương Bỉnh Chiếu.

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng Vệ Đạo Hội chủ khiến cho cử tọa đều kinh hãi.
Trong bọn tân khách có cả Nhất Tâm đại sư, trụ trì tại La Hán đường chùa Thiếu Lâm.
Nhà sư niệm phật hiệu, rồi cất tiếng lanh lảnh như chuông đồng hỏi :
- Thất Tinh Bảo chúa Tư Anh Phong hành động khiến cho người ta và quỉ thần phải
phẫn nộ là có ý gì ?...
Vô Tình Tẩu lên tiếng xen vào :
- Lòng người như biển khôn dò. Mục đích của y có thể là muốn một mình giữ ngôi
bá chủ võ lâm.
Chưởng giáo phái Võ Đương là Chân Như đạo trưởng trầm giọng hỏi :
- Nghe nói Tổng đà bang Thất Tinh đã bị phá hủy. Bang này cơ hồ bị tiêu diệt. Phải
chăng đó là thủ đoạn của Từ Anh Phong ?
Từ Văn đau lòng như cắt. Chàng nhớ đến tấn thảm kịch ở Thất Tinh Bảo mà chàng
không nỡ nhìn, nhưng chàng không dám nói gì, cũng không dám lộ vẻ xúc động ra
ngoài mặt vì lòng chàng thiết tha với chuyện báo thù.
Người trong kiệu lạnh lùng nói :
- Xin Hội chủ chiếu theo luật lệ bản hội mà xử trí.
Câu nói này có ý nhắc Hội Vệ Đạo mở pháp đường, thì người ngoài không có
quyền chõ miệng vào.
Chưởng giáo phái Võ Đương biết mình nói ra không phải lối. Ai nấy đều lên tiếng.
Vệ Đạo Hội chủ lớn tiếng hỏi :
- Phương Bỉnh Chiếu ! Bản tòa vẫn kêu ngươi bằng Ngô hương chủ. Ngươi đã biết
tội chưa ?
Phương Bỉnh Chiếu cất giọng thê thảm đáp :
- Muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý. Món nợ này sẽ có người ra tay thanh toán...
Vệ Đạo Hội chủ ngắt lời :
- Ngươi câm miệng đi ! Lúc gia nhập bản hội ngươi đã từng tuyên thệ. Bất chấp lại
lịch thế nào, ngươi cũng phải tiếp thụ qui luật của bản hội xử trí. Văn

đường chúa !...
Văn Giới Sơn vội đáp :
- Ty tòa đây !
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :
- Đệ tử bản hội mà lỗi thề phản Hội thì nên xử trí cách nào ?
Văn Giới Sơn đáp :
- Trong điều thứ nhất nội quy đã ấn định. Kẻ nào phản bội bản môn là phải chết.
- Vậy Văn đường chúa đem hắn xuống !
- Tuân lệnh dụ.
Văn Giới Sơn vẫy tay một cái. Hai tên đệ tử Hình đường tiến ra, mỗi tên một bên
ôm xốc Phương Bỉnh Chiếu lôi đi.
Từ Văn tuy không hiểu phụ thân mình phái Phương tổng quản đến nằm vùng trong
Vệ Đạo Hội, và hại lần hạ độc với mục đích gì ? Nhưng cứ nhìn tình trạng này mà xét
đoán, thì có thể dính đến một vụ báo thù nào đây. Không chừng Vệ Đạo Hội chủ cũng
là một trong đám hung thủ gây ra vụ đổ máu tại Thất Tinh Bảo. Chàng không nín
nhịn được nữa liền đứng phắt dậy...
Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng hỏi :
- Phải chăng tiểu hữu có điều chi muốn nói ?
Từ Văn nuốt huyết lệ vào bụng, cố đè nén nổi lòng oán độc, cười gượng đáp :
- Tại hạ có việc phải làm, muốn xin Hội chủ cho từ biệt trước.
Đương nhiên đây là một câu nói trái với bản y của chàng. Nhưng chàng không biết
mượn cớ gì để rút lui. Chàng muốn cứu Phương tổng quản, nhưng xem tình thế không
làm gì được. Chàng lại không nỡ mắt nhìn thấy người nhà mình bị xử tử. Chàng chỉ có
một cách là lánh đi.
Vệ Đạo Hội chủ cười sang sảng đáp :
- Tiểu hữu cứ tùy tiện. Bản tòa phái người tiễn chân. Khi nào có cơ hội, tiểu hữu lại
đến chơi, bản tòa cực lực hoan nghinh...
Người trong kiệu cũng nói tiếp :
- Bữa trước tại chùa Thanh Nguyên lão thân có sự hiểu lầm, thiếu

hiệp liệu có
nguyên lượng cho không ?
Từ Văn trong lòng căm hận, nhưng ngoài miệng chỉ đáp cho xuôi :
- Tôn giá dạy quá lời. Câu chuyện nhỏ mọn đó tôn giá bất tất phải quan tâm.
Phương Bỉnh Chiếu bị đưa ra khỏi Hình đường, kết quả thế nào không cần hỏi cũng
biết rồi.
Từ Văn ruột nóng như lửa đốt, chàng khó mà lưu lại trong chốc lát. Chàng khom
lưng thi lễ rời khỏi Hình đường lật đật đi ra ngoài.
Từ Văn vừa ra tới quảng trường, liền thấy một gã áo đen chạy tới trước mặt cung
kính nói :
- Xin thiếu hiệp chờ một chút, để tiểu nhân sắp ngựa.
Từ Văn xua tay đáp :
- Không cần đâu !
Chàng chạy băng mình đi. Bao nhiêu mối cừu hận chồng chất trên đầu khiến chàng
cơ hồ nghẹt thở. Chàng những muốn tuyên chiến giết một hồi cho sướng tay, nhưng
sự thực không thể làm được. Chàng cần phải theo kế hoạch đã định trước để báo thù.
Bắt đầu từ bữa nay chàng tin là phụ thân mình đang ở trong bóng tối bắt đầu hoạt
động. Chàng còn đau khổ ở chỗ không xác định được kẻ thù là ai ?
Từ Văn ra khỏi cửa núi, chàng thở một hơi dài để trút oán khí trong lòng.
Đột nhiên mé bên chàng cách đó không xa có bóng người thấp thoáng, rồi biến vào
trong rừng mất. Trong lòng đang đầy nỗi oán thù mà không có chỗ nào phát tiết,
chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi nhảy xổ vào rừng.
Một bóng người cao lớn đứng sững trước mặt. Chàng nhờ ánh trăng xuyên vào kẻ
lá, nhìn rõ đối phương là người che mặt mặc áo cẩm bào.
Từ Văn không kịp suy nghĩ gì nữa, liền nhảy xổ tới hạ thủ nhanh như chớp.
Đối phương la lên :
- Văn nhi ! Ngươi điên rồi sao ?

Từ Văn nghe thanh âm, vội dừng thế công, kinh hãi la hỏi :
- Có phải gia gia đấy không ?
- Ta đây mà ! Ngươi làm sao vậy ?
- Gia gia ơi !...
Chàng kêu bằng một giọng như đứa nhỏ bị oan khuất gặp gia nương. Không nhịn
được, nước mắt tầm tả như mưa.
Người che mặt mặc áo cẩm bào ngập ngừng hỏi :
- Hài tử ! Ngươi...
- Gia gia ! Thất Tinh Bảo...
- Ngươi biết rồi hay sao ?
- Đúng thế ! Hung thủ là ai ?
- Là người Hội Vệ Đạo.
Từ Văn la lên :
- Trời ơi !... bọn chúng ư ?
Mắt chàng đằng đằng sát khí, bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục.
Người che mặt mặc áo cẩm bào lại hỏi :
- Hài tử ! Sao ngươi vừa thấy mặt ta lại toan hạ thủ ?
Từ Văn hậm hực đáp :
- Gia gia ! Có kẻ mạo xưng giả trang làm gia gia, và hai lần định hạ sát hài nhi...
Người che mặt mặc áo cẩm bào sửng sốt hỏi :
- Sao ? Có người mạo xưng hình tượng ta ư ?
- Đúng thế ! Hắn giả trang rất giống khó mà nhận ra chân giả.
- Có lẽ là hành vi của Hội Vệ Đạo...
- Không thể được !
- Tại sao vậy ?
- Bữa nay hài nhi được bọn họ tiếp làm thượng khách. Chúng không hiểu gì lai lịch
của hài nhi.
Người che mặt mặc áo cẩm bào chau mày nói :
- Hài tử ! Ngươi lầm rồi, bọn giang hồ quỷ quyệt vô cùng. Chắc là đối phương tính
toán chuyện gì đó.
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút, chàng cho lời nói của phụ thân là phải, vì chẳng có
duyên cớ gì mà họ đã mời chàng vào hạng quí tân lại mời chàng vào coi mở Hình
đường, thì tất bên trong có nhiều điều ngoắt ngoéo.
Lòng chàng nghĩ vậy, người chàng không tự chủ được nữa, toàn

thân run lên bần
bật. Lửa hận thù như đốt cháy tâm can.
Từ Văn chợt nhớ ra điều gì, hất hàm hỏi :
- Gia gia ! Vệ Đạo Hội chủ là nhân vật thế nào ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Hiện giờ chưa thể xác định được. Có lẽ hắn là một trong những kẻ thù ngày
trước...
Từ Văn hỏi :
- Tại sao gia gia lại không biết hắn ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Hài tử ! Đấy không phải là chân tướng hắn đâu, hắn đeo mặt nạ rồi đấy.
Từ Văn ồ lên một tiếng, rồi nói :
- Thảo nào trông mặt hắn rất không thuận mắt. Gia gia thử đoán xem ai ? Bản lãnh
hắn như vậy thì trong võ lâm chẳng có mấy người...
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Bức tranh vân cẩu vẽ người tan thương. Sự biến ảo trên đời khó mà lường được.
Một tay đại ma đầu ngày nay có thể là một tên vô danh tiểu tử ngày trước. Biết đâu
mà đoán được ?
- Bọn Táng Thiên Ông cũng một bè với hung thủ ư ?
- Đúng thế !
- Có một người tên gọi Thượng Quan Hoành. Phải chăng hắn là nguyên hung ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đột nhiên lùi lại một bước, run lên hỏi :
- Ngươi có biết Thượng Quan Hoành ư ?

Độc thủ phật tâm

Hồi 14
Ma cơ hiến kế bắt con tin

Từ Văn thấy phụ thân lộ vẻ kinh ngạc, chàng không khỏi sợ run, đành phải nói thật:
- Trước đây mấy bữa, hài nhi thấy có một người ngất xỉu bên đường,

hơi thở chỉ
còn thoi thóp. Hài nhi nhân lúc nhất thời không chịu suy nghĩ đã cứu sống hắn.
Người che mặt mặc áo cẩm bào hỏi lại :
- Ngươi có biết lai lịch hắn không ?
Từ Văn đáp :
- Hài nhi không biết.
Người che mặt mặc áo cẩm bào gật đầu đáp :
- Phải đó ! Hắn chính là nguyên hung.
Từ Văn hỏi lại :
- Thượng Quan Hoành là ai ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Hắn là một tên bạn đồ, đứng vào hạng cuối cùng trong Thất Tinh bát tướng.
Từ Văn mắt trợn tròn xoe. Chàng không ngờ Thượng Quan Hoành là lão bát trong
Thất Tinh bát tướng. Chàng chỉ nhớ trong tám người này sau còn lại sáu !
Chàng lại hỏi :
- Đứng đầu bát tướng là ai ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào nghiến răng đáp :
- Hơn mười năm trước đây hắn cùng Thượng Quan Hoành sinh lòng phản bạn rồi
thoát ly bản Bảo.
Từ Văn lại hỏi :
- Thượng Quan Hoành tàn sát bản Bảo, giết hết lục tướng là vì lẽ gì ?
- Đến bây giờ ta cũng chưa biết nguyên nhân. Phải hỏi hắn mới được.
- Gia gia đã giao thủ với hắn chưa ?
- Có rồi. Nhưng hắn không nói rõ nguyên nhân. Có điều công lực hắn cao thâm ra
ngoài sự tiên liệu của ta. Ta chắc hắn không nhất tâm...
- Theo ý gia gia, phải chăng Thượng Quan Hoành là một nhân viên của Hội Vệ
Đạo ?
- Có lẽ đúng thế.
Từ Văn sực nhớ ra điều gì, vội hỏi :
- Gia gia ! Phương tổng quản...
Người che mặt mặc áo cẩm bào vội hỏi ngay :

- Phương tổng quản làm sao ?
Từ Văn đáp :
- Y hạ độc bị phát giác, phải chịu hy sinh rồi !
Người che mặt mặc áo cẩm bào run bần bật, lớn tiếng hỏi :
- Y đã nói những gì ?
Từ Văn đáp :
- Y không nói chi hết.
Người che mặt mặc áo cẩm bào thở phào một cái nói :
- Hay lắm ! Hay lắm ! Ta thề bào thù cho y. Thực ra... Hỡi ôi ! Đây cũng chỉ là
thêm một nét bút vào cừu hận ngày trước.
Từ Văn lại hỏi :
- Gia gia đến đây tiếp ứng cho y phải không ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào chỉ ậm ừ chứ không trả lời.
Từ Văn lại nói :
- Gia gia...
Người che mặt mặc áo cẩm bào hỏi ngay :
- Ngươi muốn nói gì ?
- Xin tha thứ hài nhi lớn mật hỏi gia gia một điều : Bữa nay đến dự hội, hầu như
đông đủ những nhân vật đầu não các môn phái, nếu Phương tổng quản hạ độc thành
công thì...
Người che mặt mặc áo cẩm bào ngắt lời :
- Hài tử ! Chủ trương của gia gia là thà mình phụ thiên hạ còn hơn để thiên hạ phụ
mình.
Từ Văn thấy rõ phụ thân có dạ gian hùng. Tuy chàng nghe trái tai, nhưng người thốt
ra câu này lại là phụ thân, chàng không biết nói thế nào.
Sau một lúc trầm lặng, Từ Văn xúc động hỏi :
- Gia gia ! Mẫu thân đâu rồi ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Ta đang tìm y đây.
Từ Văn lại hỏi :
- Mẫu thân có bị thương gì không ?
- Dĩ nhiên là không, nhưng về sau thì khó mà biết được.
Từ Văn nghiến răng ken két, chàng căm hận đến cực điểm, hỏi :
- Gia gia tính thế nào ?
- Phải trả thù.

- Trả thù bằng cách nào ?
- Ta đã có xếp đặt. Hay hơn hết là bây giờ ngươi hãy chờ cơ hội tiêu diệt kẻ thù,
đặng giảm bớt lực lượng của cừu gia. Nhưng cần nhớ điều then chốt là chớ để lộ hình
tích gì.
- Hài nhi đã hiểu rồi !
Người che mặt mặc áo cẩm bào ngẩm nghĩ một chút rồi nói :
- Chúng ta không thể công khai đi một đường để giữ chắc thân thế cho bí mật. Khi
nào có việc cần, ta sẽ phái người đến liên lạc với ngươi...
Từ Văn ngập ngừng :
- Gia gia ! Còn có một điều...
Người che mặt mặc áo cẩm bào hỏi ngay :
- Điều gì ?
- Việc cầu thân ở phủ Khai Phong...
Người che mặt mặc áo cẩm bào gạt đi :
- Nhà tan người chết. Hãy xếp chuyện đó lại. Hài tử trân trọng giữ mình. Gia gia đi
đây !
Người che mặt mặc áo cẩm bào vừa dứt lời đã băng mình đi ngay.
Từ Văn chợt nhớ tới Thiên Đài Ma Cơ đã nói là nàng đả thương người che mặt mặc
áo cẩm bào còn để lại dấu vết trên đầu. Vừa rồi chàng quên chưa coi lại. Dĩ nhiên sinh
lòng ngờ vực phụ thân là một việc đáng buồn cười, nhưng cũng nên nói rõ mới phải,
để phụ thân biết chừng, căn cứ vào điểm này mà kiếm ra kẻ đã giả mạo người...
Cốt nhục lìa tan. Có nhà mà không về được. Thật là một chuyện thê thảm trên thế
gian.
Từ Văn bần thần đứng trong khu rừng tối tăm. Chàng cố gắng bình tỉnh lại, xếp đặt
những mối suy nghĩ cho có thứ tự. Chàng tự hỏi :
- Kế hoạch của phụ thân ra sao ? Mình nên hành động thế nào ? Biết đi đâu để tìm
kiếm mẫu thân ? Nguyên hung là Thượng Quan Hoành ẩn mình ở xứ nào ? Mình đã
biết hắn là kẻ đối đầu với phụ thân mà còn giữ tính bướng bỉnh cứu

hắn, thì thật là
hoang đường. Nếu mình sớm biết nghĩ như bây giờ, đã không gây nên điều đáng tiếc
này.
Từ Văn nghĩ tới kẻ thù, đầu óc trầm trọng. Chàng biết đã sinh chuyện với những
nhân vật ghê gớm mà tính đến việc báo thù thật không phải chuyện dễ dàng. Phụ thân
chàng dường như còn có ẩn khúc gì, nên không chịu nói rõ nguyên nhân sự kết thù
gây oán...
Từ Văn lại nghĩ đến thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi. Chàng thấy thiếu nữ ra chiều
thân mật với gã thiếu niên áo trắng Thiếu hội chủ Hội Tụ Bảo, thì vừa phẫn hận vừa
ghen tức. Bây giờ chàng thủ tiêu ý nghĩ này rồi, Phương Tử Vi đã thừa nhận dự phần
chủ nhân Hội Vệ Đạo, mà hết thảy nhân vật hội này đều là hung thủ làm máu đổ chan
hòa tại Thất Tinh Bảo. Tình với thù chẳng thể đi đôi.
Bất giác chàng liên tưởng đến Tưởng Minh Châu. Chàng liền móc trong bọc lấy cái
vòng tay bằng ngọc biếc của Tưởng Minh Châu tặng cho, ra coi. Chàng có thể cầm
cái vòng tay này đến các tiệm đổi tiền trên hai bờ Nam Bắc sông Hoàng Hà tùy ý lấy
bao nhiêu tiền cũng được. Thật là một bảo vật vô giá !
Lúc này chàng mới xem kỹ, thì vòng tay chẳng có chỗ nào kỳ dị. Nó chỉ như thứ
ngọc thường. Chàng coi đi ngắm lại chẳng thấy chỗ nào làm ám hiệu. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ nhà họ Tưởng không sợ có người chế tạo vòng giả ư ?
Bất thình lình một bóng người lướt tới nhanh như điện chớp, nhanh đến độ không
thể nào nhanh hơn được nữa, nhanh như ma quỉ hiện hình. Nhưng Từ Văn cũng không
phải là tay tầm thường, dường như chàng có bản năng thiên nhiên hạ sát thủ. Bóng
người không dừng lại, thoáng cái đã mất hút.
Từ Văn chấn động tâm thần. Đột nhiên chàng đã phát giác ra vòng

ngọc trong tay
đã không cánh mà bay. Chàng kinh hãi vô cùng, vì cái vòng này mà lọt vào tay bọn
giảo quyệt giang hồ, thì hậu quả không biết đâu mà lường. Chàng chắc đối phương đã
biết việc Tưởng Minh Châu tặng vòng ngọc cho mình, và ngồi ở trong bóng tối dòm
ngó từ lâu rồi.
Từ Văn lớn tiếng quát :
- Quân chuột nhắt kia, sao dám vuốt râu hùm ?
Chàng nhảy vọt đi, đuổi theo bóng người vừa mất hút.
Trời đem tối đen như mực, lại cây rừng rậm rạp âm u, thị tuyến lờ mờ, mà muốn
rượt theo còn người thân pháp như vậy thì chẳng có tia hy vọng nào.
Từ Văn đuổi theo ra ngoài rừng thì thấy một quảng trống mù mịt, có bóng người
nào đâu ?
Từ Văn tức quá, toàn thân run bần bật. Chàng dừng bước đứng thừ người ra. Chàng
càng kinh hãi hơn, vì đây là lần đầu tiên mà sát thủ của chàng đã mất tác dụng. Chàng
cho là một sự tuyệt đối không thể có được. Bất luận là tay cao thủ đến đâu, trừ phi
một đụng phải chẳng nói làm chi, một khi đã trúng vào tay chàng, thì quyết nhiên
không còn sự may mắn nào thoát khỏi. Thế mà bóng người này rút lui được một cách
an toàn mới thật là kỳ ! Ngoại trừ phụ thân chàng, Từ Văn không nghĩ ra được người
nào khác trên chốn giang hồ, đã trúng phải sát thủ của chàng mà không mất mạng
đương trường. Người này thật ghê gớm vô cùng !
Phải chăng đây cũng là một tay kiệt tác trong Hội Vệ Đạo ?
Bóng người lướt qua lẹ quá, chàng chưa kịp nhìn thân hình đối phương. Rồi đây
chàng biết trả lời Tưởng Minh Châu ra sao ? Đó mới là vấn đề cực kỳ nan giải.
Chàng nghĩ mãi, thì người biết mình có vòng tay này chỉ một mình Thiên Đài Ma
Cơ. Nhưng nàng không chống nổi sát thủ của mình. Đồng thời thân

pháp nàng không
mau lẹ đến thế được.
Từ Văn hối hận mình không cự tuyệt Tưởng Minh Châu, mà lại nhận lấy cái vật vô
dụng đối với mình này.
Giữa lúc chàng không có chủ định, thì đột nhiên bên tai có tiếng gió rút lên. Một
bóng người lao đi như bay ở ngoài mấy trượng.
Từ Văn động tâm, lớn tiếng quát :
- Đứng lại !
Bóng người dừng lại. Từ Văn nhảy xổ tới. Chàng nhìn lại bất giác hồi hộp trong
lòng, vì đối phương chính là Thiên Đài Ma Cơ. Quả nhiên nàng là âm hồn bất tán.
Thiên Đài Ma Cơ lên tiếng :
- Huynh đệ ! Nếu huynh đệ không lên tiếng gọi thì chúng ta lại có chỗ hiểu lầm.
Từ Văn trong lòng đang lúc phiền muộn, chàng hậm hực hỏi :
- Đại thư rượt theo tiểu đệ đến đây phải không ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Phải rồi !
- Đại thư có điều chi chỉ giáo ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Dường như huynh đệ tức mình lắm phải không ?
Từ Văn chợt nhớ tới sư phụ nàng là người đàn bà áo xanh che mặt. Bây giờ chàng
bị đoạt mất vòng tay, phải chăng đúng là hành vi của mụ ? Thân pháp của mụ cao
thâm khôn lường có lẽ đúng lắm. Thiên Đài Ma Cơ đã biết vụ bí mật này thì không
giữ được, nàng cáo tố với sư phụ. Tiền bạc làm mờ ám lòng người. Chiếc vòng kia lại
là vật báu vô giá, trách nào họ chẳng tham tâm ?
Từ Văn nghĩ vậy liền hỏi :
- Sư phụ của đại thư đâu ?
- Gia sư ư ?
- Hừ ! Người đàn bà áo xanh che mặt đó.
- Huynh đệ ! Gia sư bản tính cổ quái. Xin huynh đệ đừng để tâm đến việc xảy ra
trong rừng ngoài hội trường.

Từ Văn trong lòng cười thầm, chàng hửng hờ đáp :
- Tiểu đệ có để tâm đâu !
- Vậy thì hay lắm !
- Xin hỏi tôn hiệu lệnh sư là gì ?
- Về điểm này, xin huynh đệ thông cảm cho. Gia sư không muốn ai nhắc đến danh
hiệu, mấy chục năm người không bước chân vào chốn giang hô nữa.
Từ Văn ngẩn người ra, nhưng chàng vẫn bám riết vấn đề không chịu buông tha.
Chàng lại hỏi :
- Vậy lần này lệnh sư lại ra khỏi Đông Sơn hẳn là có việc ?
- Có đấy ! Nhưng là việc riêng của lão nhân gia.
Từ Văn nghe nàng nói thế, không hỏi vặn nữa, chàng đổi giọng hỏi :
- Lệnh sư vẫn còn ơ trong núi chứ ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Không có đâu ! Lão nhân gia cùng Táng Thiên Ông động thủ. Sau đó lão nhân gia
bỏ đi ngay, chứ không tham dự đại hội. Huynh đệ ! Dường như huynh đệ có tâm sự gì
thì phải ?
Từ Văn hửng hờ đáp :
- Cũng có một chút.
Thiên Đài Ma Cơ thản nhiên hỏi lại :
- Huynh đệ có thể nói cho Đại thư hay được không ?
Từ Văn đáp :
- Vừa rồi tiểu đệ bị người đoạt mất chiếc vòng tay bằng ngọc biếc mà Tưởng Minh
Châu cô nương đã tặng cho.
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt hỏi :
- Sao ? Bị đoạt mất rồi ư ?
- Chính thế !
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Ai mà dám đoạt vật ở trong tay Địa Ngục thư sinh thì thiệt là họ không muốn
sống nữa. Huynh đệ ! Hình dạng người đó thế nào ?
Từ Văn hai mắt chiếu ra những tia sáng như sao lúc đem tối. Chàng nhìn thẳng vào
mặt Thiên Đài Ma Cơ, tựa hồ như muốn soi thấu tận tâm can nàng, để xem nàng giả
vờ hay nói thật. Chàng thủng thẳng đáp :

- Người này thân pháp xuất quỉ nhập thần, tiểu đệ không nhìn rõ dong mạo đối
phương.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi bằng một giọng đầy vẻ kinh hãi :
- Không hiểu là nhân vật phe phái nào ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu đệ nghĩ mãi không ra.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Hẳn đối phương biết rõ giá trị chiếc vòng tay kia nên họ mới hạ thủ...
Từ Văn ngắt lời :
- Nhưng vụ này chẳng có một ai hay...
Thiên Đài Ma Cơ dường như hiểu ý Từ Văn, hỏi :
- Huynh đệ ! Phải chăng huynh đệ cho đó là hành vi của gia sư ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu đệ không nói vậy !
Thiên Đài Ma Cơ lên giọng quả quyết :
- Huynh đệ ! Vụ này Đại thư quyết đem sinh mạng ra bảo đảm đây không phải là
hành động của gia sư.
Thái độ trịnh trọng của Thiên Đài Ma Cơ khiến cho Từ Văn chẳng thể không tin
được. Chàng đã toan nói ra người kia đụng phải sát thủ của chàng mà vẫn không bị
tổn thương. Nhưng chàng lại sợ tiết lộ bí mật bản thân nên đành nhịn, không nói nữa.
Thiên Đài Ma Cơ cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi hỏi :
- Huynh đệ ! Thân pháp của người đó mau lẹ một cách kỳ dị phải không ?
- Phải rồi ! Người đó nhanh như ma quỉ xuất hiện.
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Chẳng lẽ...là y ?
Từ Văn hỏi ngay :
- Y... là ai vậy ?
Thiên Đài Ma Cơ trầm ngâm một chút rồi đáp :
- Huynh đệ có nghe ai nói đến Diệu Thủ tiên sinh bao giờ chưa ?
Từ Văn gật đầu đáp :
- Tiểu đệ đã nghe qua. Theo lời đồn, thì người đó hành tung thấp thoáng, lại thiện
nghề thay đổi bộ mặt, nên ít người biết chân tướng y.

Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Về thân thủ thì trên đời ít có người sánh kịp Diệu Thủ tiên sinh. Vả lại đôi tay
không của y có thể đuổi mây, bắt gió, bản lãnh kỳ bí khôn lường.
- Đại thư nhận đây là hành vi của y ?
- Ta phỏng đoán như vậy mà thôi.
Từ Văn liền hỏi :
- Làm thế nào mà kiếm được y ?
- Khó lắm. Nhưng...
- Nhưng làm sao ?
Thiên Đài Ma Cơ chao mày ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :
- Muốn kiếm y thật khó hơn lên trời, chỉ có cách bức bách y xuất hiện...
Từ Văn hỏi ngay :
- Làm thế nào để bức bách y ?
Thiên Đài Ma Cơ chậm rãi đáp :
- Bắt người làm con tin.
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Sao ? Bắt người làm con tin ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Trừ cách này, không còn đường lối nào khác.
Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi ngập ngừng nói :
- Làm như vậy tổn thương đến chính đạo...
Thiên Đài Ma Cơ nổi lên tràng cười khanh khách. Nàng cười lăn cười lộn, khiến
cho đôi ngọc phong rung động kịch liệt.
Từ Văn tâm tư có điều mê loạn một chút. Chàng liền nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói:
- Có chi mà đáng cười ?
Thiên Đài Ma Cơ gắng ngừng tiếng cười đáp :
- Huynh đệ ! Ngoại hiệu của chúng ta ở trong con mắt mọi người dường như không
phải là võ sĩ chính đạo, hà tất huynh đệ phải cố giữ tư cách chính đạo ?
Từ Văn đáp :
- Người ta coi mình thế nào thì mặc người ta.
Thiên Đài Ma Cơ có vẻ không hài lòng nói :
- Huynh đệ ! Đó là việc riêng của huynh đệ. Đại thư chỉ biết đưa ra ý kiến mà thôi.
Từ Văn cứng họng, không biết trả lời ra sao. Chàng nghĩ thầm :

- Mục đích của mình chỉ là lấy về một vật đã bị mất cắp đi, chứ không có việc mưu
đồ chuyện bất lương. Vả lại đối phương đã ra tay cướp đoạt, thì mình bắt giữ một con
tin cũng chẳng hề gì.
Chàng nghĩ vậy rồi dịu giọng hỏi :
- Đại thư ! Bắt ai làm con tin ?
Tiếng xưng hô Đại thư không phải do bản tâm chàng, nhưng chàng chỉ muốn lấy
lòng mà thôi. Con người chưa mất lương tri mà tính cách và ngoại sự gây nên xu
hướng về điều ác, thường có hiện tượng mâu thuẫn. Có lúc làm việc tàn ác khôn lường
! Có lúc tự nhiên biểu lộ tư tưởng về chính đạo. Hiện giờ Từ Văn cũng ở vào tình
trạng mâu thuẫn này.
Thiên Đài Ma Cơ cười ruồi một tiếng, nàng bước gần lại hai bước nheo mắt lên nói:
- Huynh đệ ! Huynh đệ đừng trách ta. Ta tán thành ý kiến của huynh đệ. Tuy người
ngoài coi ta là Ma Cơ, nhưng người là người, mà ta là ta. Bản tính ta không làm việc
đại ác, nhưng người đã coi ta là Ma Cơ thì ta phải dùng thái độ Ma Cơ để đối với
người...
Từ Văn nghe nàng nói nhiều không khỏi chán tai. Chàng liền giục :
- Đại thư ! Đại thư hãy nói về việc chính đã !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Huynh đệ cũng nhận là cách này có thể làm được chứ ?
Từ Văn buông thõng đáp :
- Làm được !
Thiên Đài Ma Cơ khẽ nói :
- Được rồi ! Ta nói cho huynh đệ hay một câu chuyện bí mật trong võ lâm, trừ ta ra
tưởng không còn người thứ hai nào biết nữa ! Diệu Thủ tiên sinh có người ngoại thất,
ngụ ở...
Từ Văn ngắt lời :
- Ngoại thất ư ? Vậy ra y có gia thất ?
Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Huynh đệ hãy nghe ta nói đã. Ngoại thất của y trú ngụ trong thành Chính Dương.
Mụ sinh hạ một thằng con năm nay chừng mười tuổi. Y yêu thằng con này như tính
mạng...
Từ Văn lại hỏi :
- Sao Đại thư biết được vụ này ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Hai năm trước ta có việc đến Chính Dương, nhân rượt theo kẻ địch mà vào lầm
một tòa nhà lớn rồi phát hiện chủ nhân nhà này chỉ có hai mẹ con. Bọn thủ hạ toàn
đàn bà con gái. Cách bài trí trong nhà cũng vào hạng khá. Khéo sao một lão già lụ
khụ không qua cửa chính, lại vượt tường mà vào. Thân pháp lão nhanh như điện chớp.
Ban đầu ta cho là hạng trộm cắp. Nhưng ta đã lầm lớn. Lúc nghe đối phương nói
chuyện, mới biết lão già kia là một nhân vật oai danh chấn động giang hồ. Lão chính
là Diệu Thủ tiên sinh...
Từ Văn ngắt lời hỏi :
- Y là một lão già lụ khụ ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đó không phải là chân tướng y. Khi đó ta nghĩ rằng một thiếu nữ chẳng nên dò
hỏi chuyện tư bí ẩn của người ta, ta liền lui ra. Bây giờ xảy ra vụ này khiến cho ta nảy
ra biện pháp đó.
Từ Văn trầm giọng hỏi :
- Theo ý Đại thư thì ta bắt giữ thằng con cùn của y hay sao ?
Thiên Đài Ma Cơ gật đầu đáp :
- Đúng thế !
Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :
- Hà tất ta phải thêm việc cho bận. Chúng ta đến tòa nhà đó chạm trán y là hay, mà
không gặp thì mình dùng cách ôm cây đợi thỏ...
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu nói :
- Nếu thế thì huynh đệ coi Diệu Thủ tiên sinh thường quá. Y hóa thân rất nhiều

cách, mà cơ trí lại hơn đời. Nếu không túm được chỗ yếu hại của lão, thì đừng hòng
mà hạ thủ.
Từ Văn nói :
- Được rồi ! Vậy chúng ta hãy đến Chính Dương đã.
Thiên Đài Ma Cơ vội nói :
- Khoan đã !
Từ Văn ngạc nhiên hỏi :
- Đại thư còn có chuyện gì nữa ?
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Ta đến kiếm huynh đệ còn có việc khẩn yếu khác nữa...
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Việc gì ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Huynh đệ còn nhớ câu chuyện liên quan đến Thạch Phật không ?
Từ Văn ngơ ngác hỏi :
- Thạch Phật ? Câu chuyện thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đã đem chỗ chôn dấu Thạch Phật bảo cho Thiếu
hội chủ Hội Tụ Bảo là Lục Quân hay.
Từ Văn nghe Thiên Đài Ma Cơ nói tới Thiếu hội chủ Hội Tụ Bảo liền hỏi ngay :
- Gã thiếu niên áo trắng tên gọi Lục Quân ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Phải rồi !
Từ Văn lại hỏi :
- Nàng bảo cho gã biết thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Nghe đồn Thạch Phật là vật chí bảo vô giá mà để lọt vào tay Tụ Bảo Hội...
Từ Văn ngắt lời :
- Cái đó chưa chắc.
- Tại sao vậy ?
- Hội Vệ Đạo còn những tay cao thủ tuyệt thế, chẳng lẽ họ ngồi yên để bọn Hội Tụ
Bảo lấy được ư ?
- Vấn đề không phải như vậy. Lục Quân giả mạo là con một vị cố phủ doãn phủ Từ
Châu. Phương Tử Vi không biết lai lịch gã, mà gã dùng hết cách để

dẫn dụ nàng. Mục
đích của gã là Thạch Phật. Hai người đó đã xuống núi Đồng Bách rồi. Số phận
Phương Tử Vi chưa biết ra sao. Còn Hội Vệ Đạo, tuy có nhiều tay cao thủ, nhưng e
rằng trong lúc nhất thời chưa phát giác ra.
Trước mắt Từ Văn lại lập lờ bóng người thiếu nữ áo hồng đẹp như thiên tiên là
Phương Tử Vi. Chàng ngấm ngầm như tự cảnh cáo mình : Đối phương là cừu gia. Y
sống hay chết chẳng liên quan gì đến mình.
Nhưng trong tiềm thức chàng dường như có vật gì xuẩn động, khiến chàng không
kiềm chế được. Mặt khác gã thiếu niên áo trắng đê hèn kia càng khiến cho chàng
không chịu nổi.
Chàng tự hỏi :
- Thiên Đài Ma Cơ hấp tấp đang đêm đến kiếm mình để nói việc này vì mục đích
gì ? Đáng lý nàng căm hận Phương Tử Vi mới phải, vì cô kia là tình địch của nàng.
Bụng nghĩ vậy, chàng buột miệng hỏi :
- Đại thư ! Dường như Đại thư có ý yêu cầu tiểu đệ đến cứu Phương Tử Vi để nàng
thoát khỏi tay Lục Quân phải không ?

Độc thủ phật tâm

Hồi 15
Ma cơ hiến kế bắt con tin

Thiên Đài Ma Cơ đáp ngay :
- Chính phải ! Huynh đệ yêu nàng lắm kia mà ?
Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :
- Đại thư ! Đại thư có căm hận nàng không ?
- Sao ta lại hận nàng, ta thương nàng thì có.
- Thương ư ? Tại sao Đại thư lại thương nàng ?
- Vì nàng bị kẻ khác lừa gạt mà nàng không tự biết.
Câu này khiến cho lửa ghen trong lòng Từ Văn cháy lên bùng bùng.

Cảm tình của
con người thật là kỳ quặc. Chàng yêu Phương Tử Vi, vì nàng mà bỏ việc cầu hôn ở
phủ Khai Phong, nhưng nàng lại không yêu chàng. Bây giờ chàng biết nàng là một
phần tử trong bọn cừu gia, nhưng chàng không ngăn nổi được tính hờn ghen. Chính
chàng cũng không tự hiểu tại sao mình lại mất hết tính cương cường ngày trước mà
dứt khoát phế bỏ mối tình luyến ái đơn phương này.
Chàng tự hỏi :
- Phải chăng Thiên Đài Ma Cơ cố ý tỏ ra thái độ này để lấy thoái làm tiến ? Nếu
quả thế, thì tâm cơ nàng rất sâu xa.
Đối với Thạch Phật, Từ Văn chẳng thấy chút chi hứng thú. Đó là một điểm khác
với mọi người.
Sau chàng lại hỏi :
- Đại thư có ỷ hỏi đến Thạch Phật đó không ?
- Ta không nghĩ đến.
- Tiểu đệ cũng vậy.
- Bây giờ huynh đệ tính sao ?
Từ Văn hỏi lại :
- Sao Đại thư không đem việc này tố cáo cho Hội Vệ Đạo, để bọn họ xử trí với
nhau ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta không muốn giao thiệp với bọn người đó.
- Thế thì sao Đại thư lại báo cho tiểu đệ ?...
Thiên Đài Ma Cơ giận dỗi đáp :
- Huynh đệ ! Ngươi đừng quanh co nữa. Ta biết trái tim ngươi để vào người Phương
Tử Vi rồi.
Đột nhiên thanh âm nàng trở nên ai oán nói tiếp :
- Đối với ta, chính ra ngươi không muốn nhìn gì đến, hoặc vì ngươi cho ta là một
người đàn bà kém đức, hoặc vì ghét ta tính tình phóng đãng. Ngươi có thân cận ta
cũng chỉ là cái bề ngoài.
Từ Văn ngấm ngầm kinh hải. Chàng ghê cho Thiên Đài Ma Cơ không

phải là cô
gái tầm thường. Chàng liền ngắt lời :
- Đại thư ! Đại thư hiểu lầm rồi...
Thiên Đài Ma Cơ phất tay áo màu biếc ngắt lời :
- Huynh đệ ! Ngươi đừng phủ nhận, mà cũng khỏi phải giải thích. Hãy nghe ta nói
đây : Dù ta biết rõ như vậy, song ta vẫn theo ngươi đi một đường. Trước kia ta đã nói
chúng ta đồng loại cùng trong tà môn. Nhưng đó chỉ là câu nói đùa, ngươi không phải
tà môn. Ta đã hiểu thấu rồi, trong thiên hạ chỉ có mối tình nam nữ là không thể miễn
cưởng được. Ta không có hy vọng hão huyền mà chỉ cần ngươi thủy chung coi ta là
một người bạn. Có thể ngươi tưởng ta mưu đồ chuyện gì, ta nói trắng cho ngươi hay là
không có chi cả. Ta muốn thành toàn cho ngươi. Sở dĩ ta cho ngươi hay vụ bí mật này
là hy vọng Phương Tử Vi nhân đó mà biến cải thái độ đối với ngươi.
Từ Văn cảm động sâu sa. Chàng tự thẹn mình đối với nàng có điều không được
quang minh, gần như là đê hèn. Chàng tự trách mình đã coi nàng quá tầm thường như
một cô gái lãng mạn trăng hoa.
Nhưng một ý nghĩ khác lập tức đánh đổ quan niệm này. Chàng cho là trong thiên
hạ mười cô gái thí có đến chín đứa dạ hờn ghen. Giữa đôi trai gái, ngoài ái tình ra ít
khi có bề hữu nghị. Sự thực tình hữu nghị giữa trai gái khó lòng giữ được lâu bền.
Nhất là cái danh hiệu Thiên Đài Ma Cơ càng khó tin nàng có bụng dạ như vậy.
Tuy Từ Văn nghĩ thế nhưng chàng cũng không bài bác. Chàng đối với nàng vẫn
không có tình yêu. Cái quan niệm đầu tiên lọt vào đầu óc con người bao giờ cũng làm
chủ tình thế, gây cho chàng một thành kiến khó lòng di dịch. Chàng không dám tin
nàng là con người thuần nhất.
Tuy nhiên miệng chàng vẫn nói :

- Đại thư ! Tiểu đệ cảm kích vô cùng !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Huynh đệ nói vậy có phải là lời chí thành không ?
Từ Văn nóng cả mặt mày khẽ đáp :
- Đúng thế !
- Được rồi ! Bây giờ chúng ta đi thôi !
- Đi đâu ?
- Chúng ta đi ngăn cản Lục Quân, không để gã đưa Phương Tử Vi vào bí thất của
Hội Tụ Bảo.
Từ Văn động tâm nghĩ thầm :
- Đúng thế thật ! Nếu Phương Tử Vi bị đưa vào bí thất Hội Tụ Bảo thì coi như
người hỏng rồi. Bất luận lúc này mình đối với nàng bằng thái độ nào, cũng không thể
để nàng lọt vào tay quân tiểu nhân Lục Quân được.
Chàng liền hỏi :
- Bây giờ còn kịp không ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Có thể kịp được ! Chúng ta cứ nhắm về phía bí thất của Hội Tụ Bảo mà rượt nhất
định phải kịp.
Từ Văn vẫn ngần ngừ chưa quyết, chàng tự hỏi :
- Hành động này có ý nghĩa gì không ?
Giả tỷ chàng được tin này nửa khắc trước, thì chàng rượt theo ngay không nghĩ
ngợi gì. Từ lúc phụ thân cho hay nàng là cừu gia, nên chàng đã cãi biến tư tưởng.
Chàng cứu Thượng Quan Hoành thì hắn là tên trùm tội lỗi. Bây giờ chàng lại đi cứu
Phương Tử Vi thì nàng cũng là một phần tử trong cừu gia. Thế mới khó nghĩ. Nhưng
trong tiềm thức dường như có một lực lượng thúc đẩy khiến chàng không thể kháng
cự được.
Sau chàng uể oải gật đầu đáp :
- Nào chúng ta đi !
Hai người băng mình đi ngay đêm, hết sức chạy thật nhanh.
Hai người chạy chừng một trống canh, thì trời đã hé sáng. Tiếng gà xao xác trong

thôn nổi lên từng hồi.
Đến lúc trời sáng tỏ, hai người tìm vào một cái quán để ăn uống. Thứ quán giữa
đồng không mông quạnh này, từ lúc gà gáy đã có nhiều người đầu đội, vai mang vào
nghĩ ngơi. Tuy trời còn sớm mà trong quán tiếng nói đã ồn ào. Hai người tìm vào một
bàn trong góc nhà ngồi xuống. Hồi lâu mới thấy một tên tiểu nhị áo đầy dầu mỡ đến
trước bàn khách. Gã đặt hai đôi đũa và đĩa chén xuống, rồi hỏi :
- Hai vị đến sớm nhỉ ? Dùng cơm hay uống rượu.
Từ Văn đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ rồi quay lại hỏi tiểu nhị :
- Có cháo không ?
Tiểu nhị đáp :
- Có ! Cháo bột và bánh bao...
Từ Văn nói :
- Tốt lắm ! Ngoài cháo ra còn thứ gì ngon nữa lấy cho mấy món. Chúng ta ăn cả
chào lẫn bánh bao.
- Xin hai vị chờ một chút, sắp được cả rồi.
Lúc ấy bỗng nghe trong đám khách hàng có tiếng nói ồm ồm :
- Một đôi vừa đi, lại đôi khác tới. Đôi nào trông cũng ngon lành khiến cho người ta
chảy nước miếng, nhưng có điều đáng tiếc...
Nói tới đây họ dừng lại. Dĩ nhiên họ muốn nói về Từ Văn bị cụt một tay.
Thiên Đài Ma Cơ khẽ bảo Từ Văn :
- Huynh đệ đã nghe thấy chưa ? Đối phương vừa đi khỏi. Chỉ trong vòng một giờ là
ta đuổi kịp.
Hai người ăn qua loa cho xong rồi ra cửa lên đường. Hai người rượt thêm năm chục
dặm nữa vẫn chưa thấy bóng gã thiếu niên áo trắng Lục Quân và thiếu nữ áo hồng
Phương Tử Vi đâu cả.
Từ Văn nóng nảy hỏi :
- Chẳng lẽ mình đuổi quá đi rồi, hay là họ đi vào đường rẽ nào...
Thiên Đài Ma Cơ ngẩn đầu trông trời chiều nói :
- Lúc này bất quá mới vào khoảng giờ tỵ. Chúng ta hãy đuổi theo một lúc nữa rồi

sẽ tính.
Hai người gia tăng cước lực chạy thật nhanh. Bây giờ đã gần tới giờ ngọ. Phía trước
hiện ra một khu rừng rậm, vừa trúc vừa bách xen lẫn nhau. Trong rừng ẩn hiện một
đoạn tường đỏ, dường như là một tòa ni am.
Từ Văn dừng bước hỏi :
- Chúng ta có vào coi không ? Đối phương ở đây nghĩ chân cũng chưa biết chừng.
Vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp thấp thoáng cái đã mất
hút.
Từ Văn không nói gì nữa, nhảy vọt vào rừng.
Trong rừng quả có một am Viện rất xinh xắn. Trên cổng am treo chiếc biển vàng,
đề ba chữ : Tống Tử Am. Chàng chắc bên trong có Tống Tử nương nương. Chàng đi
thẳng đến trước thềm, thì thấy một cô bé tay cầm phất trần xuất hiện. Cô giơ tay lên
hỏi :
- Thí chủ đi đâu ?
Từ Văn coi bộ tiểu ni cô khoé mắt đầy vẻ xuân tình, hai mắt ửng hồng ra chiều
phóng đãng, không phải là hạng người tâm niệm thanh tu. Chàng liền buông thõng
hai tiếng :
- Tìm người !
Tiểu ni cô lộ vẻ kinh ngạc hỏi :
- Thí chủ kiếm ai ?
Từ Văn đáp :
- Một trai một gái.
- A di đà phật ! Am điền là chốn thanh tu làm gì có trai gái ở đâu đến ? Phải chăng
thí chủ...
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ muốn vào am điều tra...
Tiểu ni cô chận lời :
- Thí chủ ! Trong am cấm chỉ đàn ông bước chân vào.
Bóng người thấp thoáng, Thiên Đài Ma Cơ tiến lại cười nói :
- Chắc bản nhân thì vào được !

Nàng chưa dứt lời, đã khoa chân muốn bước vào ...
Tiểu ni cô cầm ngang cây phất trần chắn lại nói :
- Cả vị nữ thí chủ này nữa ! Xin biết tự trọng mới được.
Thiên Đài Ma Cơ xẳng giọng :
- Cửa phật là nơi tiếp thụ hương hoa thập phương, sao tiểu sư phụ lại ngăn trở bản
nhân ?
Tiểu ni cô đáp :
- Thí chủ lầm rồi ! Bổn Am không nhận của bố thí.
- Bỏ lệ đó đi !
Thiên Đài Ma Cơ vừa dứt lời, lại toan sấn vào.
Tiểu ni cô biến sắc, lớn tiếng hỏi :
- Thí chủ muốn cậy mạnh chăng ?
Thiên Đài Ma Cơ không thèm để ý, nàng nói :
- Muốn sao cũng được.
Miệng nói chân vẫn bước đều. Người nàng xông thẳng vào cây phất trần.
Tiểu ni cô rung cổ tay một cái. Cây phất trần bằng đuôi ngựa biến thành một nắm
cương châm, nhằm bổ vào mặt Thiên Đài Ma Cơ. Chiêu thức đã lợi hại, lại mau lẹ vô
cùng.
Thiên Đài Ma Cơ vung chưởng lên hỏi :
- Tiểu sư phụ làm như vậy há chẳng mất thể thống người xuất gia ư ?
Phát chưởng của nàng đánh ra khiến cho tiểu ni cô không đứng vững, loạng choạng
người đi. Thiên Đài Ma Cơ liền vọt vào.
Tiểu ni cô trợn mắt lên nhìn sau lưng nàng và vẫn đứng yên trong cổng am.
Trong am có tiếng quát mắng, tiếp đến tiếng rú vang lên.
Từ Văn cất bước sấn vào...
Ni cô quát lên :
- Thí chủ hãy dừng bước !
- Muốn chết hay sao ?
Tiểu ni cô thấy cặp mắt Từ Văn lộ đầy sát khí, bất giác lùi lại một bước.
Từ Văn nhảy vọt tiến vào. Chàng thấy một thiếu nữ áo xanh nằm lăn dưới đất. Còn
Thiên Đài Ma Cơ thì bị một vị lão ni trạc tuổi bảy mươi cùng bốn tên

tiểu ni bao vây.
Hai bên đứng đối lập chứ chưa động thủ.
Từ Văn vừa dừng chân, thì tiểu ni cô đã tiến đến phía sau. Cây phất trần phát ra
kình phong veo véo, nhằm đánh vào sau gáy chàng.
Từ Văn né tránh rồi quay lại quát lên :
- Tại hạ cảnh cáo ni cô một lần nữa. Nếu còn hung hăng ắc là phải chết !
Năm vị ni cô vừa già vừa trẻ đứng trong trường đều đảo mắt nhìn ra.
Tiểu ni cô ngoài này vờ như không nghe tiếng.
Sểnh một đòn, cô lại tiến vào vung chưởng bên trái ra đánh nhanh như điện chớp.
Từ Văn mặt lạnh như tiền. Chàng không nói nữa mà cũng không nhúc nhích. Chàng
chờ cho ni cô đến gần liền phóng chưởng đánh ra.
- Úi chao !
Tiểu ni cô rú lên một tiếng rồi ngã quay xuống đất lăn đi hai vòng, đoạn nằm yên
không nhúc nhích.
Năm vị ni cô ở trong hiện trường cả kinh thất sắc. Vị lão ni cô mặt lộ sát khí run
lên hỏi :
- Thí chủ cho biết danh hiệu.
Từ Văn đáp :
- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh.
Bốn chữ Địa Ngục thư sinh vừa thốt ra, lão ni cô lộ vẻ kinh hãi. Còn bốn tên tiểu ni
cô đều sợ hết hồn tránh sang hai bên.
Thiên Đài Ma Cơ vọt người đi, tiến vào phật đường.
- Ngăn y lại !
Lão ni vừa quát lên, thì bốn tên tiểu ni cô vọt ra chặn đường.
Thiên Đài Ma Cơ vẫn không ngoãnh đầu nhìn lại, phóng song chưởng ra hai bên.
Bốn tên tiểu ni rú lên một tiếng, chúng đều bị hất lùi lại.
Thiên Đài Ma Cơ bóng người thấp thoáng rồi mất hút vào trong cửa nghách. Bốn
tên tiểu ni tức giận quát lên một tiếng, nhảy xổ tới.
Lão ni trỏ vào mặt Từ Văn quát hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi định làm gì ?
- Tại hạ kiếm người.

- Thí chủ kiếm ai ?
- Gã tiểu tử họ Lục.
- Ngươi khinh người quá lắm ! Dám sấn vào giết người...
Từ Văn trỏ vào thi thể thiếu nữ áo xanh nằm dưới đất, cất tiếng lạnh lùng hỏi :
- Thiếu nữ tục gia này là ai ?
Lão ni trợn mắt lên đáp :
- Bất luận y là ai thì ngươi và con tiện nhân kia cũng phải thường mạng.
- Tại hạ xin hỏi lão ni một lần nữa : Gã tiểu tữ họ Lục và thiếu nữ áo hồng có vào
am này không ?
Lão ni không trả lời, mụ quát lên :
- Địa Ngục thư sinh ! Cửa phật là chốn thanh tu, há để ngươi đến đây ô nhục ?...
Mụ xúc động quá, người run lên bần bật.
Từ Văn cũng cảm thấy hành động của mình có điều lỗ mãng. Tuy bọn nữ nhi này
không phải là người xuất gia biết giữ thanh qui, nhưng mình dùng bạo lực bức bách
tra hỏi Lục Quân thì cũng hơi quá. Có thể đối phương không hiểu Lục Quân là ai, mà
chàng đã đánh chết một người, nên trong lòng hối hận.
Sau viện lại vọng lên hai tiếng rú thê thảm. Chắc bốn tên thiếu ni đã bị hại về tay
Thiên Đài Ma Cơ rồi.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thì lão ni đã giơ hai chưởng lên.
Từ Văn toan phản kích, bỗng thấy phát chưởng của đối phương không có kình lực
xô ra, mà có mùi hương quái dị xông vào mũi. Bất giác chàng cười khanh khách nói :
- Người xuất gia mà cũng dùng chất độc ư ? Đáng tiếc là mụ đã tìm lầm đối tượng.
Lão ni vẻ mặt kinh hãi, run lên hỏi :
- Ngươi không sợ độc ư ?
Từ Văn cười khanh khách đáp :
- Nói về dùng độc, thì mụ chỉ là hạng múa rìu qua mắt thợ.
Lão ni lùi lại một bước dài. Tay phải từ từ giơ lên. Lúc mụ đưa tay lên tới ngang
đầu, thì từ cổ tay trở ra đã biến thành sắc tím đen, phối hợp với bộ

mắt ghê gớm của
mụ trông mà phát khiếp.
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Hắc sát thủ ! Đạo hạnh của mụ mới được năm thành.
- Nạp mạng đi !
Tiếng quát chói tai vừa dứt. Bàn tay tím đen của mụ chụp xuống Từ Văn nhanh như
cắt, chiêu thức kỳ bí và độc địa vô cùng. Xem chừng thủ pháp của lão ni không phải
hạng tầm thường.
Từ Văn coi chiêu thức của đối phương không vào đâu.
Những ngón tay tím đen của lão ni chụp xuống Từ Văn. Đầu ngón tay xuyên qua
áo vào trong. Từ Văn vẫn thản nhiên nói :
- Thực ra tại hạ không muốn giết tôn giá.
Lão ni hắng giọng một tiếng, rồi đột nhiên vung chưởng bên trái ra chém tới.
Cử động này của lão ni dường như ra ngoài sự tiên liệu của Từ Văn, nhưng chàng
phản ứng thần tốc, đón đỡ thì không kịp, song hạ sát thủ lại có thừa.
Binh...
Tiếp theo là một tiếng rú khủng khiếp. Từ Văn miệng hộc máu tươi, chàng bị hất ra
ngoài một trượng.
Đồng thời, lão ni cũng phải lùi lại liền mấy bước. Tay mụ run lên trỏ vào mặt Từ
Văn giữa lúc chàng vừa đứng lên. Mụ ra chiều khủng khiếp la lên :
- Ngươi... ngươi...
Bóng người thấp thoáng vượt tường mà đi.
Từ Văn ngạc nhiên. Đây là lần thứ hai chàng hạ sát thủ không công hiệu. Lần thứ
nhất chàng đánh vào người thần bí đoạt vòng tay ngọc. Từ ngày ra đời tới nay, mới có
hai lần này. Còn ngoài ra, ai đã trúng phải là chết liền.
Từ Văn đứng ngẩn người ra một lúc. Chàng sực nhớ đã lâu không nghe tiếng Thiên
Đài Ma Cơ. Thật là một điều quái dị. Chẳng lẽ nàng đã gặp chuyện bất trắc rồi...
Từ Văn nghĩ tới đây, chàng liền chạy vào hậu viện. Giữa đám hoa cỏ xanh tươi, lộ

ra ba gian nhà tịnh xá, trước tịnh xá bày ra bốn xác chết tiểu ni. Bốn bề im lặng như
tờ.
Từ Văn băng mình chạy vào đến dãy hành lang trước tịnh xá, chàng dòm qua cửa
sổ thì thấy màn là nệm gấm thoang thoảng mùi hương, chẳng có vẻ chi là chỗ xuất
gia. Cửa phật là nơi thanh tịnh mà đây là nơi sặc mùi trần tục.
Gian giữa sảnh đường, cách bố trí rất tinh vi chẳng khác nhà sang trọng ngoài đời.
Phía trong còn một phòng ngủ nữa, cách bài trí cũng tương tự. Cả ba gian đều trống
rỗng không một bóng người.
Từ Văn nhăn tít cặp lông mày, không biết làm thế nào. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ Thiên Đài Ma Cơ không cáo từ đã bỏ đi ?
Bản lãnh và cơ trí nàng như vậy thì đối phương khó lòng hại nàng được. Nhưng
hiện nàng ở đâu ?
Chàng còn đang kinh nghi bỗng nhìn thấy trong sảnh đường treo trên vách một bức
vẻ tượng Phật Quan Âm. Chàng từ từ cầm bức hình đưa sang một bên, thì lộ ra một
cái cửa ngầm vừa một người đi lọt.
Từ Văn trong lòng hồi hộp. Chàng thủ thế chờ đợi.
Một bóng người từ trong cửa ngầm xuất hiện, nàng chính là Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn kinh ngạc hỏi :
- Vụ này là thế nào đây ?
Thiên Đài Ma Cơ thoăn thoắt đi ra trở về phía sau nói :
- Dưới đất còn có một tòa nhà đường hoàng lắm, chẳng kém chi phủ đệ Vương
công.
Từ Văn hỏi :
- Đại thư có phát hiện ra được điều gì chăng ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Trong đó là phân đà của Hội Tụ Bảo.
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Sao ? Phân đà của Hội Tụ Bảo ư ?
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Huynh đệ ! Huynh đệ cứ tiến vào mà xem.

Từ Văn hỏi :
- Tình trạng trong đó ra sao ?
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười thần bí đáp :
- Ngươi cứ vào coi sẽ rõ.
Từ Văn lại hỏi :
- Đây đã là một phân đà của Hội Tụ Bảo, vậy gã tiểu tử họ Lục tất vào đây mới
phải ?
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Gã đã vào rồi, song lại đi ngay.
- Đi rồi ư ?
- Đúng thế !
Từ Văn lại hỏi :
- Còn Phương Tử Vi đâu ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Huynh đệ cứ vào coi sẽ rõ.
Từ Văn không hiểu Thiên Đài Ma Cơ thôi thúc mình vào trong bí thất là có ý gì ?
Nhưng chàng nổi tính hiếu kỳ đưa mắt nhìn cô gái đầy vẻ kiều mỵ một cái rồi cất
bước tiến vào nhà bí thất.
Chàng xuyên qua cửa ngách rồi thấy nàng bực đá khá dài. Đi hết bực đá thì trước
mặt hiện ra một đường hầm đá trắng rộng rãi phẳng phiu.
Đường hầm này chì dài chừng mười trượng. Tận đầu đường hầm là ba gian thạch
thất bày thành đường cánh cung như một tòa viện có ba phòng. Khu giữa là một cái
sân nhỏ. Gian nhà trước mặt, ngoài cửa treo bức rèm châu. Còn hai gian kia thì cửa
phòng đóng kín.
Từ Văn ngần ngừ một chút rồi cất bước tiến vào gian giữa có rèm châu buông rũ
xuống.
Chàng nghĩ thầm :
- Thiên Đài Ma Cơ đã bảo mình vào đây điều tra thì tất trong này có điều chi khác
lạ.
Từ Văn mở bức rèm châu lên. Một mùi thơm mát xông vào mũi chàng. Cảnh trần

thiết trong nhà cực kỳ xa xỉ. Những hạt châu chiếu ra ánh sáng ngũ sắc. Bàn ghế toàn
tay thợ khéo chế tạo. Trên bàn bày toàn đồ cổ ngoạn quí giá.
Mé trong kê một cái giường lớn bằng gỗ từ đàn, điêu khắc rất tinh vi. Trướng gấm buông rủ. Đúng là tình trạng một khuê phòng của nhà đại phú.
Ni am mà có nhà bí thất như thế này thì những câu chuyện bỉ ổi khác không cần
hỏi cũng biết.

Độc thủ phật tâm

Hồi 16
Am bạch thạch thần bí khủng khiếp

Đột nhiên Từ Văn để mắt đến trước giường có một vũng đỏ tươi. Máu ! Đúng là
máu tươi lênh láng đọng lại chưa khô. Chàng cảm thấy trong lòng hồi hộp, nhảy xổ
lại, vén màn gấm lên...
Từ Văn bậc tiếng la hoảng :
- Trời ơi !
Chàng lùi lại mấy bước. Bộ mặt anh tuấn đỏ bừng như gắt chín. Nguyên chàng đã nhìn thấy trên giường có hai xác chết, một nữ ni nhỏ tuổi và một
đại hán to lớn. Cả hai cùng lõa thể. Máu từ nửa người dưới chảy ra ròng ròng.
Từ Văn trước nay chưa từng nhìn thấy cảnh này. Chàng đứng thộn mặt ra.
Hồi lâu chàng mới định thần lại và biết đôi nam nữ này đã do Thiên Đài Ma Cơ hạ
sát. Tình trạng lõa lồ nàng tự thẹn không tiện nói ra, mới giục chàng vào coi.
Từ Văn hắng giọng một tiếng, vung chưởng đánh ra. Bao nhiêu đồ cổ ngoạn bắn
tung toé, rớt đầy mặt đất vỡ tan tành. Đây là chàng giận cá chém thớt. Chàng nhìn
thấy cảnh bỉ ổi kia mà phát cáu, hành động vô ý thức.
Từ Văn trở gót ra cửa. Chàng vào gian đầu, bất giác chàng lại giật

mình kinh hãi.
Trong nhà này, một thi thể thiếu nữ áo xanh nằm lăn ra đó. Cách ăn mặc của thiếu nữ
này hoàn toàn giống như thiếu nữ bị chết ngoài kia, phía trước phật đường.
Theo lời Thiên Đài Ma Cơ thì Tống Tử Am này là một phân đà của Tụ Bảo Hội,
còn hai thiếu nữ áo xanh bị giết kia dĩ nhiên là đệ tử của hội đó.
Đáng tiếc là mụ lão
ni đã chạy thoát rồi.
Chàng chuyển mình rẽ sang gian thạch thất đầu kia. Gian này cũng giống như gian
giữa. Cách bày trí cũng cực kỳ xa xỉ ! Trên bàn đặt một lò hương, khói còn bốc lên
nghi ngút. Màn gấm nửa vén nửa buông, nệm gối lung tung. Xem chừng người trong
nhà này vừa mới rời khỏi nơi đây.
Từ Văn thấy không còn gì đáng coi nữa, liền ra khỏi nhà bí thất.
Thiên Đài Ma Cơ đón chàng cười hỏi :
- Huynh đệ thấy thế nào ?
Từ Văn hằn học đáp :
- Đây là cái ổ dâm ác, phóng hỏa đốt quách đi cho rồi !
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Ta cũng tính thế !
Từ Văn lại hỏi :
- Sao đại thư biết am này là phân đà của Tụ Bảo Hội ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Huynh đệ coi xác chết thiếu nữ áo xanh kia, thị đã cung xưng ra cả hai đều là thị
tỳ của Lục Quân.
Từ Văn lại hỏi :
- Đại thư có biết tin tức gì về Phương Tử Vi không ?
- Có ! Y mới rời khỏi nơi đây chừng một giờ.
- Y cùng đi với gã tiểu tử Lục Quân hay sao ?
- Chúng không cần đi cùng đường với nhau, vì Phương Tử Vi đã thành một vật
trong tay Lục Quân rồi...
Từ Văn nghe nói trong lòng rất lấy làm khó chịu.
Cảm tình của con người thật là kỳ quái !
Từ Văn biết rõ thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi là một kẻ thù, chàng

đã quyết tâm
chặt đứt tơ tình luyến ái đau thương. Thế mà câu chuyện xảy ra như vậy chàng lại
không thể tự chủ được. Trước nay chàng vẫn lạnh nhạt quật cường. Nhưng giờ chàng
không chặt đứt mối tơ tình mềm nhũng.
Chàng trầm mặt, đứng ngẩn người ra.
Thiên Đài Ma Cơ tủm tỉm cười nói :
- Huynh đệ ! Chúng ta rượt theo chứ ?
Từ Văn ngơ ngẩn nhắc lại :
- Rượt theo ?
- Ừ ! Không để lọt vào tay gã họ Lục kia được.
- Lọt vào tay gã cái gì ?
- Thạch Phật !
Từ Văn chẳng để ý gì đến Thạch Phật. Chàng nghe Thiên Đài Ma Cơ nói vậy, hững
hờ đáp:
- Cái đó chúng ta bất tất phải phí tâm. Tụ Bảo Hội tuy có chí tụ tích những của báu
thiên hạ, nhưng báu vật này thì họ không lấy được đâu, vì những lão quái vật ở Hội
Vệ Đạo, bất cứ một lão nào cũng đủ tranh dành với họ được.
Thiên Đài Ma Cơ gật đầu nói :
- Huynh đệ nói vậy là phải, nhưng cái mạng của Phương Tử Vi khó mà giữ được...
Từ Văn lại lạnh lùng đáp :
- Việc đòi nợ máu, cũng có người đòi cho rồi.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Vậy mục đích của chúng ta đến đây để làm gì ?
Từ Văn sửng sờ một chút rồi đáp :
- Tiểu đệ định giết thằng lỏi họ Lục.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Chúng ta phải đuổi gấp ngay, không thì chậm mất.
Từ Văn lạc lẽo nói :
- Dù mình không đuổi kịp, thì Tụ Bảo Hội cũng chưa dọn đồ đi đâu được ngay.
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu nói :
- Huynh đệ ! Chúng ta không đến Tụ Bảo Hội.
Từ Văn ngơ ngác hỏi :
- Vậy chúng ta đi đâu ?

- Chúng ta đến Thiên Hạ Đệ Nhứt Am !
- Phải chăng Đại thư muốn nói là Bạch Thạch Am ?
- Đúng đó !
- Chẳng lẽ gã họ Lục...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Theo lời cung xưng của ả thị tỳ áo xanh, thì Lục Quân đã cùng Phương Tử Vi đi
lấy vật báu. Khi ta ở núi Đồng Bách nghe tin Phương Tử Vi đã tiết lộ chỗ chôn giấu
Thạch Phật ở Bạch Thạch Am phía sau núi Bạch Thạch.
Từ Văn giương cặp lông mày lên hỏi :
- Thạch Phật là một vật báu trọng yếu của sư môn Phương Tử Vi, thì sao y lại tiết lộ
chỉ chỗ cất giấu cho người ngoài hay ?...
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười thâm trầm ngắt lời :
- Mối tình trai gái thật là vi diệu, nhất là một thiếu nữ chưa đi sâu vào quãng đường
đời lại càng khó nói.
Câu nói của nàng có ý tỏ ra mối quan hệ giữa Lục Quân và Phương Tử Vi đã đến
chỗ sâu xa. Từ Văn nghe rất chói tai. Chàng cảm thấy trong lòng xúc động khó bề áp
chế. Đó là nhược điểm thông thường của con người.
Chàng hỏi :
- Đại thư có biết rõ Bạch Thạch Am ở chỗ nào không ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta biết rồi. Nếu đi suốt đêm, thì chỉ sáng sớm mai là tới nơi.
- Vậy chúng ta đi thôi !
- Hãy đốt cái ổ hồ ly này đã !
Từ Văn cầm đèn châm vào bức màn khám thờ, chỉ trong nháy mắt, thế lửa bốc lên
ầm ầm.
Hai người rời khỏi Tống Tử Am, chạy thẳng về phía Đông.
Mặt trời mới mọc. Làn sương mù còn dày đặc. Trên con đường ruột dê, hai bóng
người đang lao đi rất mau. Đó chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn và Thiên Đài Ma
Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ giơ tay trỏ một tòa nhà sắc trắng trên sườn núi, nói :

Đó là Bạch Thạch Am mà võ lâm kêu bằng Thiên Hạ Đệ Nhứt Am.
Từ Văn chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.
Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã tới trước am, thấy cổng đóng chặt. Toàn am
do những phiến đá trắng hình vuông xếp thành. Bóng tùng xanh ánh vào, khiến người
ta có cảm tưởng đây là một nơi tiên cảnh thần bí.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Huynh đệ ! Chúng ta quanh ra phía sau núi mà lên.
Từ Văn đưa mắt nhìn cổng Am hỏi :
- Chúng ta không vào Am chiêm ngưỡng một chuyến ư ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Am này trước nay không cho người ngoài vào làm tiết mạn chốn thanh tu. Tuy vị
thần ni ở đây đã viên tịch rồi, nhưng ta nên tôn trọng luật lệ này là hơn.
Từ Văn gật đầu đáp :
- Thôi thế cũng được !
Giữa lúc ấy, Từ Văn chợt trông thấy dưới chân núi có mấy bóng người đang khiên
một cỗ kiệu nhỏ chạy lên như bay. Bất giác chàng buộc miệng la :
- Người trong kiệu. Không ngờ Hội Vệ Đạo cũng đã phong thanh đến đây rồi.
Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt nhìn xuống núi mấy lần, nói :
- Họ đã đuổi tới đây. Vậy chúng ta không cần phải ra tay.
Từ Văn lại có ý nghĩ khác, chàng không muốn chạm mặt với người Hội Vệ Đạo ở
đây, vội hỏi :
- Đại thư ! Chúng ta hãy lánh đi, Đại thư tính thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ trong lòng ngờ vực đưa mắt nhìn Từ Văn, nhưng nàng cũng đáp :
- Được rồi ! Chúng ta tạm ẩn mình vào trong bụi trúc kia.
Hai người vạch lá chui vào, mỗi người ẩn một chỗ. Từ Văn sực nhớ tới điều chi, lại
cất tiếng hỏi :
- Đại thư ! Hội chủ Hội Vệ Đạo là nhân vật thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Huynh đệ đã được mời vào hạng thượng tân và ngồi cùng bàn với y kia mà ?
Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ không biết lai lịch y, mà cũng chẳng hiểu tại sao mình lại được họ tôn
làm thượng tân.
- Thế thì kỳ nhỉ ?
- Đại thư có biết rõ lai lịch y không ?
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng đáp :
- Nếu y để lộ chân tướng mà ra mặt thì có thể...
Từ Văn sửng sốt ngắt lời :
- Sao ? Vậy ra không phải chân tướng y ư ?
Thiên Đài Ma Cơ thản nhiên đáp :
- Không phải đâu ! Y đeo mặt nạ đấy !
Từ Văn la lên :
- Ủa ! Thảo nào tiểu đệ thấy sắc mặt y ảm đạm và trầm trệ ra chiều dị dáng. Nhưng
y đã khiến cho bọn quái vật như Táng Thiên Ông, Vô Tình Tẩu phải nghe lệnh, thì tất
nhiên phải là một nhân vật phi thường...
- Dĩ nhiên là thế !
Tiếng gió veo véo ! Bảy tám bóng người vọt tới trước am. Cổ kiệu nhỏ cũng đến
nơi ngay.
Từ Văn định thần nhìn qua kẽ lá, chàng không khỏi ngạc nhiên vì cổ kiệu nhỏ này
không phải là cổ kiệu mà chàng đã đoán trước. Trong bọn tùy tùng, chàng chẳng quen
mắt một tên nào, không hiểu đám này ở đâu lại.
Cổ kiệu nhỏ đặt xuống trước am. Bọn tùy tùng là ba lão già và năm hán tử, thõng
tay đứng nghiêm chỉnh trước kiệu.
Trong kiệu có thanh âm một người đàn bà dường như chàng đã nghe quen tai.
- Hà đường chúa ! Đường chúa dẫn người vào xục tìm đi !
Một lão già mặt nhọn tai vểnh, dưới cằm lún phún mấy sợi râu chuột, khom lưng
đáp :
- Trình Hội chủ ! Mấy chục năm nay không ai dám bước chân vào trong am này.
Từ Văn chợt tỉnh ngộ. Người trong kiệu này là Hội chủ Tụ Bảo Hội. Chàng lẩm
bẩm :

- Không ngờ Hội chủ Tụ Bảo Hội vì Thạch Phật mà thân hành đến đây.
Tụ Bảo Hội chủ lạnh lùng hỏi :
- Hà đường chúa ! Nhưng đây là một mệnh lệnh thì sao ?
Đường chúa họ Hà run lên kính cẩn đáp :
- Thuộc hạ xin tuân lệnh dụ !
Lão vẫy tay một cái. Ba tên tráng hán xoay mình theo lão họ Hà đi tới cổng am.
Đường chúa họ Hà nơm nớp đứng trước cổng ngần ngừ hồi lâu, rồi đánh liều giơ
tay lên đẩy cửa. Không ngờ cổng chỉ khép hờ, hắn vừa đặt tay vào đã mở tung ra
ngay.
Phía trong cổng, hoa cỏ chỉnh tề. Những bậc đá và lối đi toàn một màu trắng tinh,
không nhuộm bụi trần, dường như có người sửa sang quét tước luôn, nhưng sao lại
quạnh quẻ không một bóng người ?
Phía trong cổng dựng một tấm bia vuông bằng đá trắng, trên có khắc một hàng chữ:
Đây là tỉnh địa dành cho bậc chân tu. Kẻ phàm tục hãy dừng bước !
Hà đường chúa cùng ba tên đệ tử đăm đăm nhìn tấm bia, ngần ngừ không dám tiến
bước...
Tụ Bảo Hội chủ ở trong kiệu lại lên tiếng hỏi :
- Hà đường chúa ! Bạch Thạch thần ni đã viên tịch rồi. Ngươi còn sợ gì nữa ?
Hà đường chúa lộ vẻ khủng khiếp quay lại, run lên đáp :
- Bẩm Hội chủ ! Đó chỉ là nghe đồn...
Tụ Bảo Hội chủ lớn tiếng ngắt lời :
- Ngươi muốn kháng lệnh chăng ?
- Ty tòa không dám.
Tụ Bảo Hội chủ hắng giọng một tiếng, rồi gọi :
- Lý đường chúa đâu ?
Một lão già khác mặt lưỡi cày khoa chân bước ra, hướng về cửa kiệu khom lưng
đáp :
- Có ty tòa đây !
- Ngươi vào thám thính xem !
- Xin tuân lệnh !

Lý đường chúa trở gót, ngửng đầu lên đi thẳng đến cổng am...
Hà đường chúa vừa sợ luật lệ của bản hội, vừa lo cho thân mình, lão vọt người tiến
vào am trước.
Binh !
Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm ! Hà đường chúa bị hất vọt ra té xuống đất đánh
huych một cái không dậy được nữa.
Lý đường chúa cùng ba tên đệ tử đứng thộn mặt ra. Chân tưởng chừng như đã mọc
rễ, không lay chuyển được nữa bước.
Từ Văn đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ khẽ hỏi :
- Chẳng lẽ Bạch Thạch thần ni vẫn còn sống ở thế gian ?
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu tỏ ra không hiểu. Nàng lộ vẻ kinh nghi, khủng khiếp.
Cứ coi cách phản ứng của người phía trong, thì Bạch Thạch thần ni quả nhiên là
một nhân vật trên đời có một.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bỗng chàng quay lại nhìn Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Đại thư ! Bất luận người trong am chính là Bạch Thạch thần ni hay là người nào
khác, nhưng Thạch Phật đã là vật của Thần ni thì Lục Quân đi chuyến này dù có
Phương Tử Vi đồng hành cũng chẳng khác gì đến đây để tìm lấy cái chết.
Thiên Đài Ma Cơ mới nói :
- Ta có bảo không phải thế đâu ? Phương Tử Vi tuy bị gã kia lừa gạt, nhưng khó
lòng qua được tai mắt mấy lão quái Hội Vệ Đạo.
Tụ Bảo Hội chủ dường như cũng bị tình trạng bất ngờ làm chấn động tâm thần. Hồi
lâu mụ không nói gì, mãi sau mới cất tiếng hỏi :
- Trong am có vị cao nhân nào đó ?
Không có tiếng người đáp lại.
Lúc này Hà đường chúa đã run rẩy đứng lên được, miệng ấp úng :
- Bẩm Hội chủ ! Ty tòa...
- Ngươi làm sao ?
- Mất hết công lực rồi.
Tụ Bảo Hội chủ lại hỏi :

- Ngươi có nhìn rõ người hạ thủ không ?
Hà đường chúa đáp :
- Không ! Ty tòa vừa vào khỏi cổng am liền bị ngay một luồng chưởng phong hất
ngược trở ra.
Tụ Bảo Hội chủ lại lên tiếng hỏi :
- Ông bạn nào ở trong am sao không xuất hiện để nói chuyện ?
Vẫn không có tiếng phản ứng.
Bầu không khí trong trường cực kỳ thần bí, khủng khiếp...
Tụ Bảo Hội chủ nói :
- Lý đường chúa ! Các ngươi hãy lui ra !
Lý đường chúa cùng ba tên đệ tử nghe nói khác nào được lệnh đại xá, vội nhảy vọt
trở ra.
Tụ Bảo Hội chủ hắng giọng một tiếng rồi nói :
- Bằng hữu ! Ông bạn bất tất dấu đầu hở đuôi. Đã không có người xuất hiện thì bản
tòa xin cáo từ !
Rồi mụ bảo thủ hạ :
- Hà đường chúa dẫn hai tên đệ tử xuống núi trước đi. Còn ngoài ra hãy theo bản
tòa ra phía sau núi.
Dứt lời, đoàn người chia hai ngã rời khỏi cổng am.
Từ Văn hỏi Thiên Đài Ma Cơ :
- Chúng ta làm gì bây giờ ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đi coi vụ náo nhiệt này cũng vui đấy.
Hai người liền theo mé bên kia Bạch Thạch Am chạy lên núi Bạch Thạch.
Đỉnh núi đá trắng trùng điệp, cỏ không mọc được. Ngoài sườn lác đác có mấy cây
tùng đứng sửng như những chiếc lọng khổng lồ.
Những tảng đá trắng mọc lên cao ngất, rải rác đến mấy mẫu, toàn là những tảng
hình thù quái dị trông như thú chạy, chim bay. Tảng nằm phục xuống, tảng nằm ngữa
ra. Có tảng như đang nhảy lên, thật là lắm kiểu. Người nhìn thấy không khỏi khen cho
tạo vật thần kỳ.
Chính giữa là một tòa liên đài. Trên đài mọc lên một tòa bảo tháp cao

hơn trượng.
Mặt chính tòa tháp có khảm một tấm bia đá. Trên bia khắc một hàng chữ bản :
Đây là thành Xá Lợi của Bạch Thạch thần ni
Từ Văn lẩm bẩm :
- Té ra Bạch Thạch thần ni viên tịch, di cốt táng ở chỗ này.
Đỉnh núi như một tiên cảnh huyền diệu, nhưng bị bao phủ một bầu không khí thần
bí.
Phía sau đỉnh núi này còn một ngọn cao chót vót đột khởi đến tận từng mây. Ngọn
này vách dựng đứng và cách Bạch Thạch phỏng chừng bảy tám trượng. Đứng trên
ngọn núi trông xuống dưới không biết tới đâu là cùng tận.
Trên đỉnh Bạch Thạch bóng người chập chùng có đến năm chục. Xem chừng Tụ
Bảo Hội vì pho Thạch Phật chí bão đồn đại trong võ lâm, mà phát động toàn bộ
những phần tử tinh nhuệ đến đây.
Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ len lén đi lên đến đỉnh núi thì ẩn thân vào trong hốc
đá.
Thiếu hội chủ Tụ Bảo Hội là Lục Quân cùng thiếu nữ áo hồn Phương Tử Vi sóng
vai mà ngồi trên lưng một phiến đá hình con rồng.
Tụ Bảo Hội chủ đã rời khỏi kiệu, hiện thân ngồi bên hai người này trên một khối đá
lồi ra ngoài. Phía sau ba người đứng hàng mấy chục đệ tử, già có trẻ có.
Phía sau liên đài bảo tháp, bảy tám đại hán to lớn đứng đầu cấm thiết chử hoạc câu
liêm.
Một lão già áo đen chậm chạp đi tới. Lão dừng chân ở cách bảo tháp chừng năm
mươi trượng.
Lục Quân nghiêng đầu nhìn Phương Tử Vi ôn tồn hỏi :
- Vi muội ! Đúng rồi chứ ?
Phương Tử Vi ngây người ra gật đầu.
Lục Quân lớn tiếng ra lệnh :
- Đào xuống đi ! Làm cho thật lẹ !

Những tiếng búa bổ chan chát. Bụi đá bay lên mù mịt !
Từ Văn nghiến răng nói :
- Đại thư ! Phương Tử Vi đã bị ngoại vật kiềm chế bản tính.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Ngươi nhìn thấy rồi chứ ?
Từ Văn cả quyết đáp :
- Không thể sai được !
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Bây giờ huynh đệ tính sao ?
Từ Văn đáp :
- Hãy đập chết thằng lỏi họ Lục kia trước...
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu nói :
- Khoan đã !
Từ Văn hỏi ngay :
- Đại thư còn có cao kiến gì ?
Xem chừng trong vụ này lắm chuyện ngoắt ngoéo. Người ở trong Bạch Thạch Am
vừa rồi ra tay phế bỏ công lực của Hà đường chúa, thì bất tất là ai song cũng cùng phe
với Phương Tử Vi. Hắn đã biểu lộ một bản lãnh kinh người mà sao không xuất hiện để
ngăn trở ? Phương Tử Vi đã là truyền nhân của Thần ni thì dĩ nhiên có mối liên quan
mật thiết với người trong bóng tối vừa động thủ kia...
Từ Văn ngắt lời :
- Theo ý Đại thư thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta hãy xem tấn kịch này ra sao đã. Màn chót chắc còn lắm chuyện hay.
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :
- Tụ Bảo Hội chủ đã biết rõ mưu đồ của mình có người phát giác, mà mụ vẫn cứ
hành động không ngần ngại chi hết, thì tất mụ ỷ vào điều chi đó ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta cũng nghĩ thế !
Sự thực đã ra ngoài điều tiên liệu của hai người, lâu lắm vẫn chẳng thấy một người
nào xuất hiện ngăn trở.
Một phiến đá tảng vừa móc lên, liền có tiếng người la kinh hãi :
- Thạch Phật !

Tụ Bảo Hội chủ quát :
- Tránh ra !
Tiếng quát chưa dứt mụ đã vọt đến chỗ vừa quật lên. Bảy tám đại hán liền động
thân nhất tề lùi lại.
Tụ Bảo Hội chủ chăm chú nhìn thạch huyệt, mụ bật lên tràng cười đắc ý.
Những hạt châu xanh biếc trên đầu mụ long lanh dưới ánh mặt trời.
Bao nhiêu đệ tử Tụ Bảo Hội có mặt tại trường đều ngẩng mặt đợi chờ.
Tụ Bảo Hội chủ cúi xuống, thò tay ra nhắc lấy pho tượng Phật bằng thạch, cao
chừng hai thước. Pho tượng này do một tay danh thần được khắc ra, đứng xa trông
như người sống.
Từ Văn run lên nói :
- Bọn chúng đã lấy được Thạch Phật rồi !
Thiên Đài Ma Cơ hứ một tiếng rồi nói :
- Ta coi có điều không đúng.
Từ Văn hỏi :
- Không đúng ở chỗ nào ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ngươi không coi trước ngực pho tượng kia có một lỗ thủng bằng nắm tay đấy ư ?
Ta chắc có điều chi khác lạ đây.
Từ Văn cất tiếng khen :
- Mục lực của Đại thư thật là tinh xảo. Kiến thức của Đại thư cũng cao hơn người
một bực.
Lời ca ngợi này quả là tự nội tâm Từ Văn phát ra. Từ ngày chàng thay đổi tính tình,
đây là lần thứ nhất chàng ca ngợi người khác. Trước kia vốn tính lạnh lùng, bất luận
ai thế nào chàng cũng không mở miệng.
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười sung sướng hỏi :
- Huynh đệ ! Có phải ngươi mỉa mai đó chăng ?
Từ Văn thành thực đáp :
- Không phải thế ! Đó là chân tâm của tiểu đệ.

Độc thủ phật tâm

Hồi 17
Ba quái nhân tranh dành Thạch Phật

Trong khi hai người đang nói chuyện với nhau, thì thấy Tụ Bảo Hội chủ cầm Thạch
Phật ngắm đi ngắm lại, lộ vẻ nghi ngờ quay lại hỏi thiếu nữ áo hồng :
- Phương cô nương ! Thạch Phật sao lại không có ruột ?
Phương Tử Vi vẻ mặt vẫn thản nhiên đáp :
- Tiểu muội không biết.
Tụ Bảo Hội chủ lại hỏi :
- Lúc cô nương thấy Thạch Phật lần đầu cũng thế này hay sao ?
Phương Tử Vi đáp :
- Đúng thế !
Giữa lúc ấy Tụ Bảo Hội chủ đột nhiên la hoảng. Mụ chỉ còn tay không. Đứng cách
mụ ngoài ba trượng là một lão già lưng còng, tay đang cầm pho tượng Phật đó.
Lão già lưng gù xuất hiện lúc nào, và đã đoạt Thạch Phật trong trường hợp nào,
chẳng một ai nhìn thấy.
Từ Văn kinh hãi hỏi :
- Lão gù kia là ai ?
Thiên Đài Ma Cơ giọng nói run run khẽ đáp :
- Coi thân thủ này, thì không khéo lão là...
Nàng chưa nói dứt lời thì Tụ Bảo Hội chủ nét mặt hầm hầm lớn tiếng :
- Diệu Thủ tiên sinh ! Bây giờ ngươi đã biến đổi ăn cắp thành cướp giật rồi ư ?
Lão lưng gù cười khành khạch hỏi lại :
- Quách Vân Hương ! Mụ căn cứ vào đâu mà nhận định lão phu là Diệu Thủ tiên
sinh ?
Tụ Bảo Hội chủ xẳng giọng :
- Trên chốn giang hồ chẳng lẽ còn người thứ hai nào, có chân tay trộm cướp này
sao ?
Lão lưng gù cười khẩy nói :
- Dù tôn giá có đoán trúng đi... nhưng này ! Quách Hội chủ ! Tôn giá thóa mạ lão

phu chân tay trộm cướp thì tôn giá đã có gì cao cả hơn ?
Tụ Bảo Hội chủ nói :
- Các hạ giao trả bản Hội chủ vật đó đi là hơn.
- Nếu không trả thì sao ?
- Bản Hội chủ thề rằng sẽ không tha các hạ đâu.
Lão lưng gù cười khẩy đáp :
- Cái đó lão phu không để ý.
Từ Văn nghe nói đối phương là Thần Thâu Diệu Thủ tiên sinh, tiếng tăm chấn động
giang hồ, thì lửa giận bốc lên ầm ầm. Chàng không nghi ngờ gì nữa. Người đoạt vòng
tay ngọc của chàng tất nhiên là lão. Cứ coi vụ này cũng đủ chứng minh. Chàng liền
nhoài người vọt ra.
Tụ Bảo Hội chủ Quách Vân Hương buột miệng la lên :
- Địa Ngục thư sinh !
Mặt mụ đầy sát khí.
Từ Văn đảo mắt nhìn mụ, rồi tiến về phía Diệu Thủ tiên sinh.
Diệu Thủ tiên sinh đảo mắt nhìn ra hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi cũng thích pho Thạch Phật này chăng ?
Từ Văn xẳng giọng đáp :
- Tại hạ không có ý ấy !
Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :
- Vậy ý ngươi muốn gì ?
Từ Văn trợn mắt lên đáp :
- Các hạ đã biết rồi, sao còn giả vờ hỏi ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Dường như lão phu cùng tôn giá chưa có chuyện gì với nhau kia mà ?...
Từ Văn tức mình đáp :
- Hừ ! Các hạ nói thế thì đúng là hạng trộm gà trộm chó, chỉ đáng là kẻ mạt lưu
trên chốn giang hồ.
Diệu Thủ tiên sinh quắc mắt lên nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Câm miệng đi ! Ngươi ăn nói với lão phu phải giữ lễ độ một
chút.
- Lễ độ ư ? Các hạ có đáng không đã ?
Diệu Thủ tiên sinh vô cùng nghi hoặc, lão chăm chú nhìn Từ Văn một hồi rồi nói :

- Tiểu tử ! Có chuyện gì rồi hãy nói. Ngươi hãy chờ lão phu thu xếp chuyện bên
này đã.
Từ Văn mắt tóe lửa, nói bằng một giọng lạnh như băng :
- Các hạ đừng hòng đánh bài tẩu mã...
- Chớ nói giỡn ! Diệu Thủ tiên sinh này mang cái chiêu bài đó, không phải là vô
giá trị như ngươi đã nghĩ đâu.
- Được rồi ! Vậy các hạ tính xong chuyện bên ấy đi.
Diệu Thủ tiên sinh đưa mắt sang nhìn Tụ Bảo Hội chủ rồi cười hì hì nói :
- Quách Vân Hương ! Mười năm luyện tập, tôn giá đã thành tài, tiểu yêu biến thành
đại quái. Tôn giá ngang nhiên mở tổng đàn để làm Hội chủ. Tôn giá có biết qui củ về
những chuyện ăn cắp lừa gạt không ?
Tụ Bảo Hội chủ biến sắc hỏi :
- Qui củ thế nào ?
- Môn có môn qui, gia có gia pháp. Nghề không đạo cũng có quy củ rất sâu xa,
gói vào tám chữ.
Tụ Bảo Hội chủ nghe Diệu Thủ tiên sinh nhắc tới tám chữ, sợ quá loạng choạng lùi
lại một bước dài. Dưới trướng mụ có mấy chục tên đệ tử ai cũng biến sắc run lên.
Diệu Thủ tiên sinh lớn tiếng quát hỏi :
- Tôn giá thuộc vào hạng nào trong tám chữ ?
Tụ Bảo Hội chủ run lên đáp :
- Lôi, Điện, Phong, Hỏa, Sơn, Thủy, Thổ, Mộc. Trong bốn chữ dưới bản Hội chủ
chiếm chữ Sơn.
Diệu Thủ tiên sinh cười nói :
- Đạo hạnh tôn giá kém nhiều. Bản nhân chiếm chữ Điện trong bốn chữ trên.
Tụ Bảo Hội chủ mặt xám như tro tàn, cúi xuống nói :
- Xin tha thứ cho tại hạ, vì không biết nên đã mạo phạm.
- Quách Vân Hương ! Bản nhân muốn đem Thạch Phật đi.
- Không được !
Diệu Thủ tiên sinh chau mày nói :
- Lão phu biết trong lòng ngươi có ý bất phục. Vậy nói trắng cho

ngươi hay : Bạch
Thạch thần ni là người ai cũng kính trọng. Bạch Thạch Am là nơi thánh địa, cả hai bên
Bạch đạo và Hắc đạo đều không dám mạo phạm. Ngươi bức bách bọn thủ hạ phải sấn
vào trong am, đó là lỗi ở ngươi...
- Dạ !...
- Còn nữa. Cửa am ta đã để ký hiệu biểu thị bằng chữ Điện, mà ngươi không xem
xét, còn lên tiếng đòi người trong am phải xuất hiện. Thế thì ngươi ngu quá, không
thể tha thứ được...
Tụ Bảo Hội chủ lại đáp một tiếng :
- Dạ !...
Diệu Thủ tiên sinh nói tiếp :
- Bây giờ ngươi hãy đi coi ký hiệu ở trên mặt đá hình tam giác kia.
Tụ Bảo Hội chủ ngẩng đầu hướng về phía vừa đào lên để lấy Thạch Phật. Mụ khẽ
la một tiếng rồi lùi lại ba bước.
Diệu Thủ tiên sinh nói ra vẻ giáo huấn thuộc hạ :
- Theo luật lệ của Không đạo, thì đồng đạo không được xâm phạm lẫn nhau. Ngươi
cũng là người biết chữ. Thế mà ngươi đã phạm thượng.
Tụ Bảo Hội chủ mất hết oai phong. Người mụ run lật bật.
Diệu Thủ tiên sinh khoa tay nói :
- Nghĩ đến ngươi vì vô tâm mà phạm lỗi lầm. Thôi ngươi đi đi !
- Tạ ơn thượng bối !
Mụ nói xong, quát bọn đệ tử tùy tùng :
- Xuống núi đi !
Lục Quân tay dắt Phương Tử Vi. Hai người đứng dậy sóng vai...
Từ Văn đột nhiên băng mình đến trước mặt Lục Quân lạnh lùng quát lên :
- Lưu nàng lại !
Phương Tử Vi ngó Từ Văn một cái, nhưng không phản ứng. Vẻ mặt nàng cũng
giống như vẻ mặt Tưởng Minh Châu lúc bị hội này bắt cóc đi.
Thiếu niên áo trắng Lục Quân nghiến răng hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi căn cứ vào điều chi ?
- Chẳng căn cứ vào điều chi hết !
- Ngươi đừng ỷ có tuyệt kỷ rồi lấn áp người quá. Địa Ngục thư sinh !

Ta nói cho
ngươi hay là nàng không yêu ngươi đâu.
Câu này khác nào lưỡi dao đâm vào tim Từ Văn, chàng quát hỏi :
- Ngươi muốn chết chăng ?
Tụ Bảo Hội chủ tiến lên một bước nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Lần trước ngươi xông vào bản hội giết người, cướp con tin,
món nợ đó đã đến lút phải thanh toán rồi !
Từ Văn nghiêng mình sang một bên rồi hỏi :
- Hay lắm ! Bây giờ tính thế nào ?
Tụ Bảo Hội chủ đáp :
- Giết người thì phải thường mạng.
Từ Văn nói :
- Tại hạ người còn thì mạng sống hãy còn. Tôn giá có bản lãnh thì cứ lấy. Mời tôn
giá ra tay !
Đường chúa họ Lý và một lão già khác đột nhiên tiến lại. Còn mười mấy tên đệ tử
Tụ Bảo Hội tản ra bao vây. Người nào cũng tay cầm trường kiếm.
Bầu không khí trong hiện trường lâm vào tình trạng khẩn trương.
Diệu Thủ tiên sinh lên tiếng :
- Tiểu tử ! Món nợ giữa chúng ta đành để ngày khác. Lão phu không thể chờ lâu
được.
Từ Văn vọt người trở lại, vội nói :
- Khoan đã...
Chàng chưa dứt lời, thì một luồng gió đã xô tới.
Nguyên Tụ Bảo Hội chủ thừa cơ lúc chàng sơ hở, liền ra tay đánh ngay.
Từ Văn không ngờ đối phương động thủ một cách quá đột ngột. Người chàng đang
vọt đi, thêm vào chưởng lực đẩy mạnh. Thân hình chàng lao đi như tên bắn sắp đập
vào tháp liên đài. Với sức đụng này ai cũng cho là chàng nếu chẳng chết tất cũng bị
thương nặng...
Nhưng một luồng gió ôn hòa chênh chếch thổi tới, khiến cho sức mạnh giảm đi quá
nửa.
Từ Văn sắp đụng vào tháp đá, thì đột nhiên cảm thấy thế lao mình

giảm bớt. Trong
lúc vội vàng, chàng liền thuận đà biến đổi chiêu thức, phóng chưởng đẩy ngược lại
cho người hạ xuống.
Nhưng chàng cũng kinh hãi thất sắc.
Người tiếp tay cho Từ Văn chính là Diệu Thủ tiên sinh.
Từ Văn định thần nói :
- Đa tạ các hạ đã ra tay viện trợ !
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Ngươi bất tất phải cảm ơn ta. Con tiện hồ ly cùng đi với ngươi quả là dày công tu
dưỡng. Thị cố nín hơi không chịu xuất hiện.
Lời Diệu Thủ tiên sinh nói đây dĩ nhiên là để trỏ vào Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn nghe lão nói, biết vậy chứ không để ý.
Một tiếng cười vang, Thiên Đài Ma Cơ xuất hiện. Người nàng đẹp lồ lộ khiến cho
kẻ hữu tâm không khỏi mơ màng.
Diệu Thủ tiên sinh chăm chú nhìn Từ Văn hỏi :
- Tiểu tử ! Chuyện này là thế nào đây ?
Từ Văn toan trả lời thì một tràng cười ồm ồm đinh tai nhức óc đột nhiên vọng lại.
Tiếng cười như xé không gian vọt đi, khiến cho làn không khí chung quanh chuyển
động kịch liệt.
Thiên Đài Ma Cơ buột miệng nói :
- Vô Tình lão nhi đã đến đó ! Bao nhiêu người trong trường đều bị tiếng cười khủng
khiếp làm cho tái mặt. Chỉ có Diệu Thủ tiên sinh là còn giữ được vẻ tự nhiên.
Từ Văn liền thi triển phép hóa giải thuật Thiên Chấn mà Thiên Đài Ma Cơ đã
truyền thụ cho chàng cách đây không lâu, để chống lại thanh âm. Quả nhiên khí huyết
chàng bình tĩnh trở lại.
Chỉ trong chốc lác, bọn đệ tử Tụ Bảo Hội công lực kém, đều lộ vẻ đau khổ vô cùng.
Tiếng cười vừa dứt, trong hiện trường lại thêm ra hai quái nhân, họ chính là Vô
Tình Tẩu và Táng Thiên Ông.

Từ Văn tựa hồ bị lửa giận đốt cháy tâm can, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì.
Chàng tự biết mình không phải là đối thủ với hai tên lão quái này.
Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông hai người đứng hai bên Diệu Thủ tiên sinh.
Hiển nhiên nhị quái cũng vì Thạch Phật mà đến.
Tụ Bảo Hội chủ vẫy tay một cái. Cả đoàn mấy chục người len lén rút lui ra ngoài.
Lục Quân cũng dắt Phương Tử Vi lui ra.
Từ Văn lớn tiếng quát :
- Gã họ Lục kia ! Ngươi toan chuồn đi nhưng không dễ đâu.
Chàng băng mình nhảy xổ tới, nhưng Lý đường chúa cùng một lão già khác đồng
thời quay lại phát chưởng ra ngăn trở.
Từ Văn lạng người đi một cái, tránh khỏi chưởng phong phía chính diện. Đồng thời
chàng phóng chưởng phản kích.
- Oẹ oẹ !
Tiếp theo là hai tiếng rú khủng khiếp. Hai lão già ngã lăn ra, tắt hơi tức khắc.
Tụ Bảo Hội chủ quát lên một tiếng, nhảy xổ về phía Từ Văn. Song chưởng của mụ
phát huy hết công lực đánh ra.
Mụ đã làm chủ một bang hội, thì dĩ nhiên công lực không phải tầm thường. Phát
chưởng mụ phóng ra giữa lúc tức giận, tưởng chừng như lay non, chuyển núi.
Từ Văn bị hất lui lại mấy bước. Người chàng đập vào một mỏm đá. Khí huyết nhộn
nhạo cả lên. Lục Quân dắt Phương Tử Vi chạy về phía trước. Gã vượt bọn thủ hạ lao
đi.
Một tiếng hô lớn :
- Tránh ra !
Thiên Đài Ma Cơ vừa quát vừa vung tay một cái. Một nắm Tố nữ thần châm tung
ra. Tiếng rú, tiếng rên vang dội hòa lẫn với nhau. Mười mấy tên đệ tử Tụ Bảo Hội
nằm lăn dưới đất.
Thiên Đài Ma Cơ vọt lên đón đầu Lục Quân, nàng thét lớn :

- Gã họ Lục kia ! Buông y ra !
- Không được !
- Hội Vệ Đạo sẽ bắt các ngươi mà mỗ.
Lục Quân cặp mắt ti hí ngắm nghía Thiên Đài Ma Cơ từ trên đầu xuống tới gót
chân.
Thiên Đài Ma Cơ cười tươi như hoa xuân, lên giọng rất quyến rủ :
- Thiếu hội chủ ! Thiếu hội chủ quả là một nhân vật rất phong lưu đài các !
Lục Quân cười híp mắt lại :
- Cô nương đúng là một vị tiên giáng trần, khiến ai trông thấy cũng phải tiêu hồn.
Thiên Đài Ma Cơ càng cười tươi hơn. Lưng liễu mềm mại tiến về phía trước một
bước nói:
- Thiếu hội chủ thật là người thâm tình.
Lục Quân giương cặp lông mày lên đáp :
- Dĩ nhiên ! Tại hạ đâu có trơ như gỗ đá kiểu thằng lỏi cụt tay kia được !
- Hay quá !
Thiên Đài Ma Cơ nhanh như chớp chụp xuống cổ tay Lục Quân.
Lục Quân né người đi, kéo Phương Tử Vi đưa ra chắn trước người gã, rồi cười lạt
nói :
- Thiên Đài Ma Cơ ! Tại hạ không đến đổi quá ngu ngốc chẳng biết gì.
Thiên Đài Ma Cơ lại chụp nhanh như chớp. Lục Quân chưa dứt lời thì tay nàng đã
chạm vào vai Phương Tử Vi.
Binh !
Phương Tử Vi thuận tay phóng ra một chưởng làm cho Thiên Đài Ma Cơ phải lùi
lại ba bước. Phương Tử Vi ra tay quá đột ngột nên Thiên Đài Ma Cơ không ngờ tới,
thành ra cười dỡ khóc dỡ.
Bên kia Từ Văn cùng Tụ Bảo Hội chủ vẫn đánh nhau kịch liệt.
Dường như Tụ Bảo Hội chủ biết rõ Từ Văn chỉ hạ sát thủ được vào người đứng gần,
thủy chung mụ vẫn giữ khoảng cách khá xa, mụ toàn dùng chưởng lực cách không

đánh ra để công kích.
Hai người không thể tranh thắng bại trong một thời gian ngắn.
Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông để hết tinh thần vào việc thi triển khinh công
quán thế để uy hiếp Thần Thâu Diệu Thủ tiên sinh.
Cả hai bên vẫn dằn co và chẳng ai nói câu nào. Nhưng cả ba đều hiểu rằng nếu hai
lão quái dùng công lực thì thừa sức kiềm chế để hạ sát Diệu Thủ tiên sinh, nhưng hai
lão vẫn dè dặt không hạ thủ, vì sợ mình sơ ý sẽ bị đối phương tẩu thoát hay vì vẫn
chưa hết lòng húy kỵ. Dĩ nhiên hai lão đã tính toán rồi.
Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên biến sắc nói :
- Lục Quân ! Nhất định ngươi phải chết !
Giữa lúc ấy, một lão bà tóc bạc, mình mặc áo sặc sở, xuất hiện bất thình lình như
quỉ mỵ. Mụ xuất hiện vô cùng đột ngột chẳng ai biết từ phương nào. Tưởng chừng mụ
đã đến đây từ trước.
Thiên Đài Ma Cơ không khỏi kinh ngạc. Mắt nàng ngẫu nhiên chạm phải mục
quan đối phương, toàn thân nàng chấn động như bị điện giật. Bất giác nàng lùi lại
mấy bước.
Mục quang của mụ già có một lực lượng làm cho người ta phải khiếp đảm và cảm
thấy mình bé nhỏ yếu đuối...
Mụ già mặc áo sặc sở đảo mắt nhìn quanh, rồi ngó Lục Quân chầm chập. Mụ hé
đôi môi khô đét cất giọng lạnh lùng nói :
- Gã mắt chuột kia ! Còn chưa buông tay ra ư ?
Lục Quân vừa nghe nói quả nhiên buông tay, tựa hồ ánh mắt cùng lời nói của mụ
có một mãnh lực huyền bí không ai kháng cự được.
Mụ già lại nói :
- Bữa nay lão bà không muốn mở sát giới, nên lưu cái mạng nhỏ bé của ngươi lại
đó.
Dứt lời, mụ cắp lấy Phương Tử Vi vọt đi nhanh như điện chớp.
Thiên Đài Ma Cơ lẩm bẩm như nói để mình nghe :

- Đúng mụ ! Đúng mụ rồi ! Không ngờ mụ cũng gia nhập Hội Vệ Đạo...
Giữa lúc ấy trong trường có tiếng người nôn ọe. Thiên Đài Ma Cơ quay đầu lại xem
thì ra Từ Văn đang thổ huyết. Chàng lùi lại luôn mấy bước.
Thiên Đài Ma Cơ xao xuyến trong lòng, vội băng mình tới hỏi bằng một giọng rất
quan thiết :
- Huynh đệ ! Có nguy hiểm lắm không ?
Từ Văn nghiến răng, giơ tay lên vuốt miệng đáp :
- Không có gì quan trọng !
Chỉ trong chớp mắt, Tụ Bảo Hội chủ đã lao người đi như bay xuống núi, để lại hơn
mười xác chết.
Từ Văn hằn hộc nói :
- Món nợ này sớm muộn gì rồi cũng phải thanh toán. Đại thư ! Phương Tử Vi đâu
rồi ?
Thiên Đài Ma Cơ mặt hoa biến sắc, trong lòng chua xót nhưng cũng đáp bằng một
giọng rất ôn tồn :
- Y được người đồng bọn đem đi rồi !
Từ Văn tự trách mình sao lại quan tâm đến đối phương làm chi ? Nàng ta đã ở trong
phe của kẻ thù...
Chàng vừa đảo mắt nhìn vào mé trường bên kia, thì thấy Vô Tình Tẩu cùng Táng
Thiên Ông đang nhìn chòng chọc vào mặt Diệu Thủ tiên sinh.
Khoé mắt Diệu Thủ tiên sinh hơi lộ vẻ nóng nảy. Hắn bị hai lão quái này giám thị.
Tuy thân pháp thông huyền nhưng hắn lại không dám vọng động, vì lở chạy không
thoát thì cũng bị tổn thương đến thanh danh.
Hồi lâu Táng Thiên Ông lên tiếng :
- Ông bạn ! Để Thạch Phật lại đó, rồi thượng lộ đi !
Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách đáp :
- Nếu tại hạ xuống núi tay không là trái với lời tổ huấn.
- Liệu ông bạn có đem đi được chăng ?
- Có thể !
Vô Tình Tẩu lạnh lùng nói :

- Ông bạn hãy thử đi coi ! Lão phu không chờ lâu được.
Diệu Thủ tiên sinh thản nhiên hỏi :
- Sao hai vị không động thủ ?
Táng Thiên Ông lạng người đi như một trái banh thịt đáp :
- Ông bạn ! Hai bên liệu đấy mà làm chớ không tuyên bố trước.
Từ Văn kinh ngạc đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ để hỏi nàng họ đang giỡ trò gì ?
Sao cả hai bên cứ dằn co hoài, chẳng ai muốn ra tay trước !
Thiên Đài Ma Cơ hiểu ý chàng liền lắc đầu để tỏ ra là nàng cũng không hiểu.
Trong hiện trường bao phủ một làn không khí thần bí.
Diệu Thủ tiên sinh cầm Thạch Phật giơ lên, cất giọng thâm trầm hỏi :
- Nhị vị nhất định không buông tha tại hạ ư ?
Vô Tình Tẩu đáp :
- Trừ phi ông bạn chịu để Thạch Phật lại, không thì đừng hòng chạy thoát.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Tại hạ đã nói là không được đâu.
Vô Tình Tẩu hỏi :
- Đánh nữa hay sao ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Nếu nhị vị còn thích, thì tại hạ cũng xin bồi tiếp.
Vô Tình Tẩu lại hỏi :
- Nếu lão phu phát huy toàn lực thi triển thuật Thiên Chấn, còn Táng Thiên Ông
huynh phóng Táng Thiên thần chưởng thì ông bạn có biết hậu quả sẽ đến thế nào
không ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Tại hạ tin chắc rằng có thể đấu với một trong hai vị.
Vô Tình Tẩu hỏi gặng :
- Nếu như thế thì ông bạn được ích gì ?
Từ Văn sinh lòng ngờ vực. Chàng nghe hai người nói mà chẳng hiểu gì, tự hỏi :
- Chẳng lẽ Diệu Thủ tiên sinh có sát thủ gì khiến cho hai nhân vật võ công tuyệt
thế phải e dè chăng ?

Độc thủ phật tâm

Hồi 18
Chốn hang sâu hào kiệt suýt bỏ mình

Một cảm giác khiến cho Từ Văn càng thêm nghi hoặc là vừa rồi chàng bị một phát
chưởng của Tụ Bảo Hội chủ đánh lên không đã khiến chàng thổ máu tươi. Chàng tự
biết thương thế mình khá nặng, nhưng hiện giờ dường như khí huyết lưu thông thư
thái không có gì ngăn trở và tuyệt không thấy triệu chứng bị thương. Chàng không
uống thuốc, không điều dưỡng, thương thế tự nhiên bình phục thật là một điều kỳ dị.
Dĩ nhiên chàng để bụng không nói cảm giác này ra.
Táng Thiên Ông xẳng giọng hỏi Diệu Thủ tiên sinh :
- Lão Thâu nhi ! Ngươi định liều mạng với Thạch Phật ư ?
Diệu Thủ tiên sinh không nghĩ ngợi gì đáp ngay :
- Đúng thế ! Nhưng trong hai vị thì chỉ còn một vị sống sót mà thôi, có khi chết cả
đôi cũng chưa biết chừng.
Táng Thiên Ông nói :
- Lão phu sống mãi cũng chán rồi. Bây giờ lão phu bồi tiếp ngươi đây !
Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách nói :
- Hay lắm ! Tại hạ mà được chết cùng không tay cự phách, thì còn gì đáng tiếc
nữa...
Táng Thiên Ông hô :
- Lão phu sắp ra tay đây !
Giữa lúc ấy bất thình lình một giọng nói ấm ớ, nhưng kình lực khá mạnh vang lên :
- Người chết lưu danh, lão Thâu nhi chết như vậy cũng được là an ũi rồi.
Tiếng nói vừa dứt thì một người xuất hiện. Rõ ràng một văn sĩ trung niên, mình
mặc áo màu lam. Cặp mắt tinh anh sắc sảo. Có điều nước da hơi lợt không xứng với
đôi mắt. Tú sĩ tay cầm quạt dấy to gấp đôi quạt thường. Hắn còn cắp một cái cặp

sách.
Diệu Thủ tiên sinh nhìn văn sĩ bằng cặp mắt nghiêm trang hỏi :
- Ông bạn là cao nhân phương nào ?
Văn sĩ trung niên đang phe phẩy cây quạt, gấp lại nói :
- Tại hạ là Thất Tinh cố nhân !
- Sao ? Thất Tinh cố nhân ư ?
- Chính thị !
- Tại hạ chưa từng nghe qua.
- Lão Thâu nhi ! Lão đã ăn cắp mọi vật khắp thiên hạ mà lại không biết người thiên
hạ.
- Chà ! Ông bạn nói có lý !
Từ Văn nghe đối phương báo danh tánh thì toàn thân đột nhiên tê dại, đó là sự phản
ứng của trực giác. Vì chàng xuất thân ở Thất Tinh Bảo, mà phụ thân chàng lại là Thất
Ting Bang chúa, chàng không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :
- Chẳng lẽ Thất Tinh cố nhân cũng có mối quan hệ với Thất Tinh Bảo ?
Rồi chàng theo đuổi những hình ảnh trong ký ức, nhưng không tìm ra manh mối gì.
Có điều chàng liên tưởng đến Thất Tinh Bảo gặp thảm họa máu đổ chan hòa.
Mẫu thân chàng lạc lỏng nơi đâu chàng cũng không hay. Hiện giờ kẻ thù đang
trong gang tất mà chàng chẳng làm gì được, cả thân thế mình cũng không dám tiết lộ,
thì mối đau khổ đó không bút nào tả xiết.
Những biến chuyển tâm lý này của Từ Văn dĩ nhiên Thiên Đài Ma Cơ không hay
biết được, vì nàng chưa hiểu thân thế chàng.
Thất Tinh cố nhân đảo cặp mắt sắc bén nhìn Từ Văn, hai luồng mục quang vừa
đụng nhau. Từ Văn bất giác run lên, vì đôi mắt đối phương lộ đầy sát khí.
Mục quang Thất Tinh cố nhân nhìn ra chỗ khác rồi, mà Từ Văn vẫn chưa hết run
sợ. Chàng không hiểu đối phương vì lẽ gì đã nhìn chàng bằng khóe mắt này ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Huynh đệ có biết lai lịch người này chăng ?
- Tiểu đệ không hay.
- Người này không phải hạng thiện lương.
Từ Văn gật đầu đáp :
- Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy.
Thất Tinh cố nhân cười lạt nói :
- Thiên địa tuần hoàn. Tại hạ đi chuyến này kể cũng không uổng.
Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu đưa mắt nhìn hắn ra chiều chán ghét.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi tiếp :
- Thất Tinh cố nhân ! Ngươi chuẩn bị làm gì đây ?
- Phải chăng ông bạn muốn có vật đại giá ?
- Đương nhiên trong thiên hạ chẳng có vật gì không khó nhọc mà lấy được bây giờ.
- Theo ý các hạ thì sao ?
- Rút lui là hơn.
- Nếu không thì sao ?
- Các hạ sau này có hối, cũng không kịp nữa.
- Tại hạ không bao giờ hối hận hết !
- Bữa nay các hạ sẽ rút kinh nghiệm...
- Lão Thâu nhi ! Tình thực mà nói, bữa nay các hạ lâm vào thế cỡi hổ không xuống
được nữa. Ai muốn đoạt được vật báu thì phải liều mạng, có đúng thế không ?
Diệu Thủ tiên sinh gật đầu đáp :
- Ông bạn nói câu này thật chí lý !
- Tại hạ xin khuyên các hạ thôi đi là hơn...
- Bằng hữu, các hạ định cùng Thạch Phật sống chết chăng ?
- Nếu quả có người nguyện ý bồi tiếp, thì tại hạ quyết chẳng chối từ.
Thất Tinh cố nhân quay ngang ra nhìn Vô Tình Tẩu trầm giọng hỏi :
- Tiền bối đức cao trọng vọng. Hai phe Hắc Bạch cùng khâm phục, chẳng lẽ lại...
Vô Tình Tẩu xua tay ngắt lời :
- Nơi đây không phải là chỗ để các hạ nói sao nên vậy.
Thất Tinh cố nhân hắng giọng nói :
- Tiền bối nên biết điều một chút.
- Hay hơn hết là các hạ mau rời khỏi nơi đây.
- Trước nay tại hạ không chịu ai bài bác đâu.
- Nếu vậy thì ngươi tự lượng quá cao.
- Kẻ sĩ chỉ có thể bị giết chứ không chịu nhục.

Vô Tình Tẩu nói bằng một giọng ôn tồn :
- Ngươi nên nhượng cho lão gia một chút.
Đó là theo trật tự tôn ti trong võ lâm. Ngươi làm như thế cũng chẳng lớn lên hay
nhỏ đi.
Thất Tinh cố nhân cũng không vừa, hắn đáp :
- Mình có biết tự trọng thì người ta mới trọng mình. Tiền bối cũng dòm ngó Thạch
Phật là tự mình làm mất địa vị đó.
Vô Tình Tẩu quắc mắt lên hỏi :
- Ngươi dám giáo huấn lão gia chăng ?
- Sự thực là như vậy !
- Sư phụ ngươi là ai ?
- Về điểm này xin miễn cho tại hạ không thể trình bày được.
Vô Tình Tẩu xẳng giọng :
- Thế thì lão gia phải cho ngươi một bài học...
- Tại hạ quyết không trốn tránh.
Vô Tình Tẩu tức quá, râu tóc đứng dựng cả lên. Lão phóng chưởng nhằm Thất Tinh
cố nhân đánh tới. Lòng bàn tay vừa giơ lên, kình khí đã xô ra nghe như sấm động gió
reo. Khí thế thật là khủng khiếp !
Thất Tinh cố nhân vung chưởng lên nghinh địch.
Sầm một tiếng chấn động ! Những luồng kình khí vọt ra bốn phía.
Thất Tinh cố nhân phải lùi lại hai bước.
Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ kinh hãi vô cùng, vì Thất Tinh cố nhân tiếp được
phát chưởng của Vô Tình Tẩu mà không tổn thương gì thì công lực hắn trong võ lâm
chưa được mấy người.
Vô Tình Tẩu cười khanh khách nói :
- Lão gia không ngờ ngươi vào hạng tiểu bối mà công lực không phải tầm thường.
Chẳng trách ngươi ngông cuồng. Bây giờ lại tiếp một chưởng nữa của lão gia.
Tiếng nói vừa dứt thì phát chưởng cũng phóng ra.
Một luồng kình khí mạnh tựa lay non xô vào Thất Tinh cố nhân, rồi chụp hắn vào
trong. Phát chưởng này so với phái trước còn kinh hãi hơn nhiều.
Tà áo lam phất phới, Thất Tinh cố nhân vọt đi như quỉ mị ra ngoài

tám thước. Thân
pháp của hắn nhanh như điện khiến người nhìn thấy phải lè lưỡi.
Bình ! Một tiếng rùng rợn vang lên. Đá vụn tung bay. Một tảng đá lớn bằng cả
người ôm bị rung động vở tan thành đống đá vụn.
Trong lúc ấy bỗng nghe Táng Thiên Ông lớn tiếng quát :
- Chạy đi đâu ?
Từ Văn nghểnh đầu ra coi thì Diệu Thủ tiên sinh đã mất hút không còn thấy bóng
trong hiện trường nữa. Thân pháp lão Thâu nhi này đã đến mức thông huyền kỳ ảo
trên đời có một.
Táng Thiên Ông cũng mất hút trong chớp mắt.
Vô Tình Tẩu bỏ Thất Tinh cố nhân co giò rượt theo xuống núi.
Trên đỉnh núi còn lại Thất Tinh cố nhân, Từ Văn, Thiên Đài Ma Cơ và hơn mười
xác chết của bọn Tụ Bảo Hội để lại.
Từ Văn rất buồn bã. Chàng chưa kịp tra hỏi Diệu Thủ tiên sinh về chiếc vòng tay
ngọc thì đối phương đã đi mất. Muốn tìm được thật khó vô cùng vì lão hóa trang đến
hàng trăm hàng ngàn kiểu, mà khinh công lại tuyệt thế vô song.
Dù có gặp lão vị tất đã nhận ra được. Chân tướng cùng lai lịch lão, tưởng khắp võ
lâm chẳng một ai hay. Còn muốn rượt theo lão thì dĩ nhiên là một chuyện hảo huyền.
Thiên Đài Ma Cơ vui vẻ bảo Từ Văn :
- Huynh đệ ! Chúng ta đi thôi !
Thất Tinh cố nhân cất giọng âm trầm nói :
- Khoan đã !
Từ Văn động tâm, song ngoài mặt vẫn lạnh lùng hỏi lại :
- Các hạ có điều chi dạy bảo ?
Thất Tinh cố nhân đảo cặp mắt sáng như dao ngó Từ Văn mấy lượt, rồi gằn từng
tiếng :
- Phải chăng ngươi là Địa Ngục Thư sinh ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Chính là tại hạ.
Thất Tinh cố nhân lại hỏi :
- Ta nghe nói ngươi giết người không để dấu vết, có thực vậy chăng

?
Từ Văn hỏi lại :
- Các hạ hỏi thế lá có ý gì ?
Thất Tinh cố nhân hững hờ đáp :
- Bản nhân muốn hỏi thử cho biết.
Từ Văn cười lạt hỏi :
- Các hạ chán sống rồi ư ?
Thất Tinh cố nhân cười khẩy đáp :
- Ngươi muốn nói thế nào cũng được.
Từ Văn cất giọng hiên ngang nói :
- Tại hạ không muốn giết người một cách vô lý...
Thất Tinh cố nhân xẳng giọng ngắt lời :
- Tiểu tử ! Ngươi đừng ngông cuồng khoác lác nữa.
Mấy bữa nay Từ Văn đầy dạ oán hờn không nơi phát tiết. Bây giờ chàng lại bị đối
phương trêu chọc, ngọn lửa vô hình bốc lên rần rần. Chàng trầm giọng hỏi :
- Phải chăng các hạ có ý muốn thử tài cao thấp ?
Thất Tinh cố nhân giữ giọng thản nhiên đáp :
- Đối với ngươi mà nói đến chuyện đó thì không đáng. Vì tánh hiếu kỳ thúc đẩy,
bản nhân muốn nghiệm coi chơi mà thôi.
Từ Văn đè nén tấm lòng tấm tức đã lâu, bây giờ muốn bùng lên. Chàng trợn mắt
nói:
- Tại hạ nhắc lại một lần nữa. Các hạ đừng xem sanh mạng như trò đùa.
Thất Tinh cố nhân cười ha hả đáp :
- Vô Tình lão nhi mà còn chẳng làm gì được bản nhân. Bộ ngươi đã thắm vào đâu ?
Từ Văn nghiêm giọng hỏi :
- Các hạ muốn chết thật ư ?
Thất Tinh cố nhân nói :
- Ngươi hãy thử đi coi !
Từ Văn không nhẫn nai được nữa. Người chàng nhảy vọt tới, đồng thời phóng sát
thủ ra nhanh như chớp đánh tới đối phương.
Thất Tinh cố nhân chỉ đứng cười khẩy, không né tránh mà cũng không phản kích...
Từ Văn phóng sát thủ ra không thấy đối phương phản ứng, thì không

khỏi chấn
động tâm thần. Thế là lại một người nữa không coi sát thủ của chàng vào đâu, và đây
là người thứ ba. Bất giác chàng đứng ngẫn người ra.
Binh !
Thất Tinh cố nhân phóng chưởng đánh trúng vào trước ngực Từ Văn.
Từ Văn rú lên một tiếng thê thảm. Người chàng bị hất tung đi đụng vào phiến đá
lớn cách xa ngoài ba trượng, rồi bật trở lại té xuống đất. Máu miệng vọt ra như suối.
Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng la hoảng. Hai tay nàng thò vào bọc.
Thất Tinh cố nhân bật lên tiếng cười hung dữ. Hắn lại ra tay nhanh như chớp.
Thiên Đài Ma Cơ rên lên một tiếng. Người nàng nhủn ra, ngã lăn xuống đất.
Thất Tinh cố nhân nắm lấy Từ Văn đã bị trọng thương giơ lên, lướt tới phía sau
đỉnh núi liệng xuống vực thẳm.
Thiên Đài Ma Cơ bị kiềm chế huyệt đạo không nhúc nhích được. Nàng thấy Từ
Văn bị liệng xuống khe núi thì tưởng chừng như trái tim tan vở. Lửa giận công tâm,
nàng oẹ lên một tiếng rồi miệng phun máu tươi ra.
Thất Tinh cố nhân quay về chỗ cũ. Cặp mắt loang loáng nhìn Thiên Đài Ma Cơ
chằm chặp không chớp. Mục quang hắn dần dần biến đổi, thú tánh nguyên thủy lộ ra
mặt...
Thiên Đài Ma Cơ nhìn đối phương biết là hắn định làm ẩu. Nhưng nàng không có
cách nào phản kháng được. Mắt nàng tối sầm lại suýt nữa ngất đi. Tuy người nàng
không nhúc nhích được, nhưng nàng còn có thể mở miệng gầm lên :
- Ngươi định giở trò gì ?
Thất Tinh cố nhân bật lên tràng cười rộ ra chiều đắc ý.
Thiên Đài Ma Cơ nghe tiếng cười này chẳng khác tiếng ma gào lúc canh khuya,
khủng khiếp vô cùng.
Soạt ! Vạt áo trước ngực bị xé rách. Luồng gió lạnh thổi vào đôi ngọc

phong trắng
bóng lộ ra.
Thất Tinh cố nhân cười ha hả nói :
- Trời sinh ra vưu vật để cho mình hưởng. Chuyến đi này không uổng, quả là không
uổng !
Thiên Đài Ma Cơ khác nào bị đoạt mất linh hồn còn trơ lại phần xác thịt.
Bàn tay ma quỉ tiếp tục sờ soạng...
Nàng như một người chết rồi ! Một cái chết rất tàn khốc. Một sự thực đáng sợ chưa
từng có đã phát sinh. Lưỡi nàng cứng đơ, mặt xám như tro tàn. Môi nàng run lên mà
không nói ra tiếng.
Ngày thường cặp mắt kiều mị của nàng khiến người ta điên đảo thần hồn, lúc này
trợn lên như tròng muốn vọt ra ngoài.
Bất thình lình Thất Tinh cố nhân rụt tay co người lại. Hắn trân trân ngó Thiên Đài
Ma Cơ. Trên lưng nàng lộ ra một mãnh ngọc quyết. Miệng hắn lẩm bẩm :
- Tam Chỉ Quyết ! Thị là truyền nhân của mụ rồi...
Mục quang hắn biến đổi mấy lần, dường như khó mà bỏ được miếng thịt cừu ngon
lành, nhưng hắn ra chiều úy kỵ...
Thiên Đài Ma Cơ đề tụ độc môn huyền công để liều mạng mong tự giải khai huyệt
đạo. Tuy cách này nhọc lòng vô ích, nhưng ai đã lâm vào tuyệt cảnh cũng chẳng bỏ
qua bất cứ một hy vọng cầu sinh nào. Đó là bản năng thiên nhiên của con người.
Lúc nàng phát giác ra đối phương có điều úy kỵ liền lên tiếng :
- Các hạ muốn sinh cường để thỏa mản thú dục nhất thời thì rồi đây sẽ gặp phải
cuộc báo phục nghiêm trọng.
Thất Tinh cố nhân trầm tư một lúc. Hắn không gì nói nữa, đột nhiên băng mình vọt
đi.
Thiên Đài Ma Cơ chết hụt. Mảnh hồn phiêu diêu quay về với thể xác. Nàng khẩn

cấp vận công thúc đẩy huyệt đạo. Chừng khoản uống cạn tuần trà, huyệt đạo tự giải
khai. Nàng đứng dậy buộc lại vạt áo trước ngực. Nước mắt tầm tả tuôn rơi.
Thiên Đài Ma Cơ nghĩ tới Từ Văn. Nàng không ngờ cuộc đời chàng lại đến kết quả
này. Nàng yêu chàng tha thiết và mong có một ngày kia sẽ được báo đáp lại tình yêu
này. Bây giờ tia hy vọng mong manh của nàng cũng bị tan vở.
Thiên Đài Ma Cơ cất bước nặng nề như đeo ngàn cân, trong lòng nổi lên mối bi ai
vô tận. Nàng lần từ bước một ra sườn núi, ngồi xuống nhìn vực sâu không đáy, tan nát
gan vàng, đầu óc trống rỗng.
Nước mắt ướt cả vạt áo. Ngọn gió núi thổi lật là tà áo gấu quần, càng làm cho nổi
cô tịch thêm phần lạnh lẻo.
Không hiểu thời gian đã qua bao lâu, một thanh âm khàn khàn bên mình nàng cất
lên :
- Phải chăng cô nương là Thiên Đài Ma Cơ ?
Thiên Đài Ma Cơ đang ở trong tình trạng bâng khuân vô ý thức, đột nhiên quay về
thực tại. Nàng giật mình kinh hãi, ngoảnh đầu lại coi.
Bỗng nàng la lên một tiếng :
- Trời ơi !
Đồng thời nàng băng mình lùi lại mấy bước.
Trước mặt nàng, người che mặt mặc áo cẩm bào đứng sửng.
Chính người này đã hạ độc thủ cùng nàng và Từ Văn. Nàng đã thi triển Thất Toàn
phi nhạn để đả thương nơi đỉnh đầu đối phương, nhưng về sau Từ Văn không thừa
nhận sự thực này.
- Phải hắn chăng ?
Nàng vừa tự hỏi vừa đưa mắt nhìn đỉnh đầu đối phương, nhưng hắn đã bịt đầu bằng
tấm khăn vuông, nàng không nhìn thấy chi hết.
Người che mặt mặc áo cẩm bào lại cất tiếng hỏi :
- Phải chăng cô nương là người mà võ lâm kêu là Thiên Đài Ma Cơ ?
Nàng chẳng thể không trả lời, liền ấp úng đáp :

- Phải rồi ! Các hạ...
Người che mặt mặc áo cẩm bào không để cho nàng nói hết câu, đã hỏi tiếp :
- Cô nương có quen biết Địa Ngục Thư sinh không ?
Thiên Đài Ma Cơ trong lòng thê thảm, tay nàng bất giác sờ đến ám khí, nàng hỏi
lại :
- Bản nhân có quen biết y. Các hạ có điều chi dạy bảo ?
- Lão phu muốn tìm gã.
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt hỏi :
- Sao ? Các hạ... muốn tìm y ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào nói :
- Chính thế ! Lão phu nghe nói cô nương cùng gã đi tới đây, nên lão phu mới tìm
đến...
Thiên Đài Ma Cơ nghiến răng hỏi lại :
- Các hạ hỏi làm chi ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào trầm ngâm một lúc, rồi cất cao giọng trang nghiêm
hỏi lại :
- Cô nương có biết mối liên quan giữa lão phu và gã thế nào không ?
Thiên Đài Ma Cơ động tâm đáp :
- Đó là một điều mà tại hạ đang muốn hỏi các hạ.
Người che mặt mặc áo cẩm bào ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :
- Y là con trai lão phu.
Thiên Đài Ma Cơ toàn thân run bắn lên, giật giọng hỏi :
- Con trai các hạ ?
- Đúng thế ! Gã đâu rồi ?
Thiên Đài Ma Cơ nghẹn ngào đáp :
- Y... y chết rồi !
Người che mặt mặc áo cẩm bào kêu rống lên :
- Sao ? Cô nương nói lại lần nữa !
Thiên Đài Ma Cơ không chịu nỗi chua xót trong lòng, nàng sa lệ đáp :
- Y chết rồi !
Người che mặt mặc áo cẩm bào thân hình loạng choạng gầm lên rất thê thảm :
- Làm sao mà chết ?
Thiên Đài Ma Cơ rất hồ nghi, nhưng nỗi đau thương đã kềm chế người nàng. Nàng
nghiến răng đáp :

- Y bị một tên văn sĩ trung niên tự xưng là Thất Tinh cố nhân phóng chưởng đánh
trọng thương rồi liệng xuống vực thẳm.
Người che mặt mặc áo cẩm bào lảo đảo luôn mấy cái cơ hồ ngã ra. Mắt nhìn xuống
vực thẳm. Hồi lâu mới cất tiếng run run hỏi :
- Thất Tinh cố nhân lai lịch thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Tại hạ không biết. Trên chốn giang hồ chưa từng nghe ai nói đến nhân vật này.
Người che mặt mặc áo cẩm bào lại hỏi :
- Hình dạng hắn thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Gã là một văn sĩ đứng tuổi, mình mặc áo lam. Cặp mắt bén, sắc mặt lợt lạt. Sắc
diện với nhản quang không xứng đối nên rất dễ nhận. Có điều...
- Có điều làm sao ?
- Theo tiểu nữ nhận xét, thì dường như đó không phải là chân tướng hắn, rất có thể
hắn đã bôi thuốc hay thay đổi sắc mặt.
Người che mặt mặc áo cẩm bào la lên một tiếng kinh ngạc, rồi hỏi tiếp :
- Lão phu sẽ để ý đến hắn, quyết hắn không trốn thoát được. Lão phu thề báo thù
cho y bằng được mới nghe. Cô nương ! Lão phu nghe khuyển nhi cáo tố có kẻ mạo
xưng hình tượng lão phu để hạ độc thủ toan sát hại gã. Vụ này tưởng cô nương biết rõ.
Thiên Đài Ma Cơ đang ngờ vực vụ này, bây giờ thấy đối phương đề cập đến, nàng
xem tình hình thì đúng như lời Địa Ngục Thư sinh đã đoán. Có người giả phụ thân
chàng để hạ thủ. Nàng liền gật đầu đáp :
- Chính tiểu nữ đã trông thấy.
Người che mặt mặc áo cẩm bào trầm mặc một lúc, rồi nghẹn ngào hỏi :
- Phải chăng cô nương đã cùng hắn giao thủ ?
Thiên Đài Ma Cơ vừa bị Thất Tinh cố nhân toan cưỡng hiếp, dĩ nhiên hổ thẹn
không muốn nói ra, nhưng mối căm hận chưa tan. Nàng hậm hực

đáp :
- Đúng thế ! Đối phương hẳn là Thất Tinh cố nhân.
- Hiện giờ hắn đâu rồi ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Hắn mới rời khỏi đây.
Người che mặt mặc áo cẩm bào nói :
- Dù hắn có đến bên trời góc biển, lão phu cũng phải tìm cho được để bắt hắn phải
đền mạng. Cô nương ! Dường như cô nương có mối chung tình với con lão phu ?
Thiên Đài Ma Cơ động mối thương tâm, cơ hồ bật ra tiếng khóc. Nàng lẳng lặng
gật đầu. Cổ họng nàng dường như bị tắt nghẽn nói không ra lời.
Người che mặt mặc áo cẩm bào buông tiếng thở dài, rồi cất giọng bi ai than thở :
- Cô nương là người thông minh thanh khiết, chỉ buồn cho khuyển nhi phước bạc
mà thôi. Ý trời muốn vậy còn biết nói làm sao được ?
Thiên Đài Ma Cơ không nhịn được nữa, hạt châu tầm tả như mưa.
Người che mặt mặc áo cẩm bào nghiến răng nói :
- Cô nương miễn cho lão phu lúc này tâm tình bối rối, mong rằng còn có ngày tái
ngộ. Bây giờ lão phu phải tìm kiếm di thể khuyển nhi đã...
Lão chưa dứt lời đã trở gót quay đi. Người lão loạng choạng cất bước.
Thiên Đài Ma Cơ bây giờ mới nhớ là mình chưa hỏi lai lịch cùng danh hiệu đối
phương. Nàng tha thiết yêu Từ Văn, nay Từ Văn chết rồi mà lại không biết lai lịch phụ
thân chàng thì chẳng khác chi người dưng, thậm chí đến tên họ lão cũng không hay
nữa. Đây thật là một chuyện thương tâm trên thế gian.
Thiên Đài Ma Cơ ngồi nguyên một chỗ, bâng khuân nhìn xuống khe núi. Dường
như vực thẳm đã đem cả người nàng đi. Nàng lại tưởng chừng như mình đang ở chỗ
chơi vơi, lơ lững giữa trời. Nhất thiết đối với nàng đều là không hết, chẳng một thứ gì
tồn tại, cả chính người nàng nữa...
Đây nhắc lại Từ Văn bị Thất Tinh cố nhân phóng chưởng đánh bị

trọng thương rồi
liệng xuống vực thẳm. Chàng chắc mẫm phen này bị tan xương nát thịt, thi thể cũng
không còn nữa. Dù chàng muốn giảy giụa kêu la cũng không thể được. Chàng rớt
xuống như một ngôi sao sa, và mất hết tri giác.
Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Bỗng bên tai Từ Văn vang lên một tiếng :
- Chao ôi !
Tiếng la này như có như không. Từ Văn chợt nảy ý thức muốn phản ứng, nhưng ý
thức này chỉ như cơn gió hiu hiu lướt qua trên mặt nước, gợn lên một chút rồi lại tiêu
tan.
- Gã vẫn còn sống đây mà...
Thanh âm này lại lọt vào tay Từ Văn, khiến ý thức chàng lại phục hồi. Chàng muốn
mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng tựa ngàn cân, dù chàng cố gắng mà không sao mở ra
được. Có điều chàng ý thức được là mình đã hồi tỉnh. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ ta không chết ư ?
Lại một thời gian không hiểu bao lâu, ngươn khí dã lưu chuyển trong người, và ý
thức đi từ chỗ hỗn độn đến chỗ rõ ràng. Chàng từ từ hé mắt ra. Một tia sáng lờ mờ ánh
vào mắt chàng là một vách đá trơn tuột, tiếp theo chàng nhận thức được đây là một
thạch động.
Chàng lẩm bẩm :
- Ta... quả còn sống thiệt !

Độc thủ phật tâm

Hồi 19
Lão quái nhân giải bài tâm sự

Từ Văn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm nói không xiết được. Chàng cất tiếng gọi.
Nhưng âm thanh yếu ớt, chính tai chàng cũng không nghe rõ. Có

điều chàng đã cảm
giác là mình đã hô hoán.
- Tiểu tử ! Mạng ngươi thiệt lớn, đáng chết cả trăm phần trăm mà không chết.
Câu này chàng đã nghe rõ và phân biệt được đây là giọng nói của người già. Giọng
nói rất mạnh làm chấn động cả màng tai. Từ Văn cố nghiêng đầu đi, hướng mục
quang nhìn ra, bất giác tâm thần chấn động. Cách chỗ chàng nằm mấy thước, một
quái vật ngồi xếp bằng. Mái tóc bạc phơ xỏa xuống mặt đất. Mặt lông lá che đi hết
chỉ có đôi mắt sáng như đuốc, chiếu qua làn râu tóc ra ngoài.
Nếu đối phương không lên tiếng thì chàng chẳng dám tin đây là một người.
Lúc này, Từ Văn tin chắc mình hãy còn sống. Nỗi vui mừng đem lại cho chàng một
luồng sinh lực vô hình, đồng thời ý chí sinh tồn lại thêm phần mãnh liệt. Chàng chống
hai tay xuống đất, lảo đảo ngồi không vững.
Từ Văn nhìn quái nhân một hồi, rồi phấn khởi tinh thần lên tiếng hỏi :
- Phải chăng lão tiền bối đã cứu vãn bối ?
Quái nhân cất tiếng chấn động lá nhĩ đáp :
- Tiểu tử ! Lão phu xuýt tí nữa bị chết về tay ngươi.
Từ Văn kinh ngạc dương cặp mắt thao láo hỏi :
- Sao... lại thế được ?
- Vì độc thủ của ngươi !
Từ Văn lại một phen chấn động tâm thần. Chàng ngó tay trái mà mình ẩn giấu lâu
nay đã bị bại lộ. Chàng lại ngửng lên nhìn quái nhân hồi lâu không nói gì.
Đây là lần đầu tiên điều bí mật của Từ Văn bị tiết lộ.
Bàn tay kịch độc chàng vẫn thủ vào trong vạt áo. Dưới nách khoét ra một lổ thủng,
để tay áo phất phơ che đi. Coi bề ngoài như anh chàng cụt một tay. Khi nào cùng địch
nhân giao thủ, chàng chỉ cần tiếp cận đối phương, độc thủ liền thò qua lổ nhỏ đưa ra
cho chạm vào da đối phương là họ phải ngã ra liền. Điều bí mật này không ai phát

giác ra được. Nó làm cho người bị chết không để thương tích mà cũng không có dấu
vết bị trúng độc.
Quái nhân lại hỏi :
- Tiểu tử ! Nếu lão phu đoán không lầm thi độc thủ của ngươi có chất độc tuyệt thế,
gọi là Vô nh Tồi Tâm Thủ phải không ?
Từ Văn vô cùng kinh hãi, run lên đáp :
- Lão tiền bối nói đúng đó. Chính là Vô nh Tồi Tâm Thủ.
Quái nhân mắt chiếu ra những tia hào quang, trầm trọng nói :
- Ngươi luyện được Độc công đã thất truyền trong võ lâm mấy trăm năm, vậy rõ
ràng ngươi không phải là người lương thiện. Lão phu phải hủy ngươi đi mới được.
Từ Văn nghe quái nhân nói mà lạnh gáy, chàng đứng bật dậy lảo đảo lui đến bên
vách động.
Bóng tử thần lại đến ám ảnh chàng.
Mắt lão già chiếu ra những tia sáng uy hiếp kinh người. Từ Văn lui tới đâu, ánh mắt
đó lại chuyển theo tới đó và chiếu đúng vào mặt chàng. Hồi lâu lão quái lại lên tiếng :
- Coi ngươi căn cốt rất tốt, không giống bọn cùng hung cực ác.
Từ Văn không nói gì, chỉ dương mắt trân trân nhìn đối phương. Lòng chàng thầm
nghĩ :
- Lão quái này dĩ nhiên đã đụng vào tay trái mình, nhưng lão không bị trúng độc
mà còn nói huỵch tẹt ra lai lịch độc thủ của mình. Nguyên một điểm này thì lão cũng
không phải là người tầm thường. Lão mà muốn hạ sát mình tất dễ như trở bàn tay.
Nếu mình tới số, thì dù muốn trốn tránh cũng không thoát được.
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì lão quái lại hỏi :
- Tiểu tử ngươi xuất thân ở môn phái nào ?
Từ Văn trầm ngâm một chúc rồi đáp :
- Vãn bối là đệ tử Thất Tinh Bang.
Lão quái lại hỏi :
- Thất Tinh lão nhân với ngươi là người thế nào ?
Từ Văn đáp :

- Đó là tiên tổ phụ.
- Hiện giờ ai làm bang chủ ?
- Gia phụ.
Lão quái diệu giọng nói :
- Theo chỗ lão phu biết thì Thất Tinh lão nhân làm việc quang minh chính đại, chứ
không chuyên dùng độc...
- Đúng thế !
- Vậy Độc công của ngươi từ đâu mà ra ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Đây là... gia phụ đã truyền cho.
Lão quái trầm mặc một lúc, rồi cất giọng nghiêm trang nói :
- Theo lão phu nhận xét thì Vô nh Tồi Tâm Thủ độc nhất thiên hạ. Người nào
trúng phải, tuyệt nhiên không một dấu vết gì. Chất độc đụng vào da lập tức xông vào
tim. Nhân vật đã luyện thành Vô nh Tồi Tâm Thủ chỉ có một mình Quỉ Kiếm Sầu
từ hai trăm năm trước đây. Theo lời đồn thì Quỉ Kiếm Sầu bị đốt chết. Y chết rồi
không có truyền nhân. Phải chăng phụ thân ngươi đã lấy được Độc Kinh của Quỉ
Kiếm Sầu để lại ?
Từ Văn kinh hãi đáp :
- Đúng thế !
Lão quái lại hỏi :
- Ngươi có biết là người luyện Vô nh Tồi Tâm Thủ suốt đời không giải trừ được
không ?
- Cái đó... cái đó...
- Thế là phụ thân ngươi không còn nhân tính nữa, mới để ngươi luyện Độc công
này làm hại cả một đời ngươi.
Từ Văn vừa kinh hãi vừa ngờ vực hỏi lại :
- Bên mình vãn bối có giắt thuốc giải thì sao ?
Lão quái đáp :
- Giải độc cho người trúng phải thì được, nhưng không có cách nào hóa tán Độc
công cho chính mình.
- Cái đó... sao lại thế được ?

- Lão phu chỉ nghe nói vậy, chớ chưa được nhìn thấy Độc kinh. Các bậc tiền bối
truyền ngôn lại nói là Vô nh Tồi Tâm Thủ luyện thành rồi, thì chất độc dung hòa
liền với bản thân người luyện. Trừ khi chặt cánh tay đó đi, ngoài ra không có cách
nào giải tán Độc công cả.
Từ Văn nghe lão nói tưởng chừng như trái tim chìm hẳn xuống. Nếu đúng như vậy,
thì cuộc đời chàng coi như bị hủy bỏ rồi. Nhưng chàng lại tử hỏi :
- Chẳng lẽ phụ thân lại tự ý tàn hủy cốt nhục của mình ư ? Hay là người không biết
hậu quả tàn khốc này ?
Chàng chưa từng nghe phụ thân đề cập đến việc này bao giờ. Ông chỉ cho chàng
hay là công phu này luyện xong thì có thể thành vộ địch thiên hạ, nhưng không thể
cho người khác đụng đến mình được. Sự thực chứng minh không phải là vô địch thiên
hạ, nếu gặp phải tay đối thủ công lực trác tuyệt thì hai bên không đụng vào nhau thì
chẳng thể phát huy uy lực được. Cũng vì chàng tiến sát đến cạnh Thất Tinh cố nhân
mà bị hắn đả thương liệng xuống vực. Chàng tự hỏi :
- Nếu quả thân phụ biết hậu quả này mà còn sai mình đến phủ Khai Phong cầu thân
là nghĩa làm sao ?
Rồi mình đi yêu Phương Tử Vi, há chẳng đáng buồn cười ư ?
Từ Văn nhớ lại tình trạng luyện Độc công bắt đầu từ ngày tám tuổi. Mỗi bữa chàng
lấy thuốc cho đúng thời giờ, lại phải nhớ cả giờ giấc vận công theo yếu quyết của phụ
thân dặn bảo. Vừa vặn mười năm chàng mới luyện thành, mà chưa từng nghe phụ thân
nói tới cách tán công ra sao...
Từ Văn bụng bảo dạ :
- Phải chăng sự thật đúng như lời lão quái nói đây ? Nếu vậy thì chẳng những đáng
khủng khiếp, mà còn thê thảm vô nhân đạo nữa.
Lão quái thấy Từ Văn trầm ngâm không nói gì, lại cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử ngươi không tin lời lão phu ư ?
Từ Văn ấp úng đáp :
- Chẳng phải... vãn bối không tin, mà là khó tin.
Lão quái nói :
- Rồi ngươi thử coi sẽ biết.
Từ Văn hỏi lại :
- Sao lão tiền bối lại không sợ chất kịch độc ?
Lão quái đáp :
- Lão phu đã luyện thành tựu môn Kim Cương Thần Công, nên bất luận là chất
độc gì cũng không xâm nhập vào được.
Từ Văn tâm thần chấn động. Chàng không ngờ lão quái ngồi trước mặt mình lại
luyện thành Kim Cương Thần Công mà trước nay chàng chỉ nghe đồn. Vậy trong võ
lâm, lão khó tìm được tay đối thủ. Tuy chàng nghĩ vậy nhưng chàng vẫn chưa hết thắc
mắc, liền hỏi lại :
- Chất độc này vô hình, mà sao tiền bối cũng biết ?
Lão quái đáp :
- Chất độc tuy vô hình, nhưng người trúng độc chẳng thể không cảm giác.
Từ Văn hất hàm hỏi :
- Ủa ! Xin lão tiền bối cho biết tôn hiệu ?
Lão phu quên cả danh hiệu rồi.
- Vãn bối bị người ta liệng xuống vực sâu, lão tiền bối làm thế nào mà cứu được
vãn bối khỏi nạn tan thây ?
Lão quái nhân thản nhiên đáp :
- Đó là những dây leo ở sườn núi cứu ngươi, chẳng liên quan gì đến lão phu. Có thể
nói là số mạng ngươi lớn lắm. Ngươi được dây leo hứng đỡ mấy lần mới rớt xuống tới
đất. Tuy ngươi khỏi được nạn tan xương nát thịt, nhưng thực ra lúc đó ngươi đã chết
rồi. Tâm mạch ngừng đập hẳn. Không ngờ sau một giờ lại thấy có sinh cơ. Đó là kỳ sự
mà nay lão phu mới thấy là một.
Từ Văn nghi ngờ hỏi :
- Chắc lão tiền bối đã thi hành những thủ thuật để vản hồi sinh mạng

cho vãn bối ?
Lão quái thành thực đáp :
- Không có đâu ! Vì ta thấy ngươi đã chết thực sự rồi.
Từ Văn ngơ ngác, ngập ngừng :
- Cái đó...
Lão quái tựa hồ sực nhớ ra điều chi la lên :
- A phải rồi ! Tiểu tử ! Có phải ngươi đã uống được một thứ dược vật nào về loại
Thiên tài Địa bảo không ?
- Không có !
Từ Văn lắc đầu trả lời như vậy. Nhưng chàng chợt nhớ đến lúc ở trong lữ quán gặp
người che mặt mặc áo cẩm bào, giả làm phụ thân ám toán. Chàng đã chết đi một lần
rồi sống lại. Vụ đó chàng cũng chẳng hiểu nguyên nhân ra sao.
Từ Văn càng nghĩ lại càng rối óc, không sao hiểu được những chuyện quái dị này.
Lão quái hỏi sang chuyện khác :
- Tiểu tử ! Vì lẽ gì ngươi bị hất xuống vực thẳm ?
Từ Văn đáp :
- Vãn bối bị người ám toán.
Lão quát hất hàm hỏi :
- Đã bao nhiêu người bị chết vì độc thủ của ngươi ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Chỉ trường hợp bất đắc dĩ, vãn bối mới hạ sát... Vãn bối tự tin mình không giết
người vô tội một cách mù quáng.
- Lão phu không tin như vậy.
- Lão tiền bối nói vậy là có ý...
Lão quái ngắt lời :
- Lão phu muốn giết ngươi đi để trừ hại cho võ lâm, có điều nghĩ tới tổ phụ ngươi
là Thất Tinh lão nhân là chỗ quen biết, nên mới thay đổi chủ ý. Bây giờ chỉ cần ngươi
để cánh tay độc kia lại là xong.
Lão quái nói nghe có vẻ cởi mở, nhưng Từ Văn tưởng chừng như sét đánh bên tai.
Bản tính quật cường hãy còn tiềm tàng, khiến chàng không chịu van xin. Chàng liền
nghiến răng đáp :

- Lão tiền bối hạ sát vãn bối thì được, còn muốn làm cho vãn bối cụt một tay thì...
- Thì làm sao ?
- Không được đâu !
- Tiểu tử ! Lão phu giết ngươi chỉ như giết con kiến mà thôi.
Từ Văn mắt tóe lửa lớn tiếng nói :
- Xin hạ thủ đi !
Lão quái đưa bàn tay khô đét ra giơ lên một cái.
Từ Văn cảm thấy một luồng hấp lực mãnh liệt vô cùng hút chàng tới phía trước mặt
lão quái, chỉ còn cách một với tay. Chàng hồn lạc phách bay, vì chỉ một thủ pháp này
đủ làm cho chàng không sống được nữa.
Lão quái cất tiếng hỏi :
- Thiệt tình ngươi muốn chết, chứ chẳng chịu cụt tay phải không ?
- Đúng thế !
- Ngươi đã nghĩ kỹ chưa ?
- Công lực kém cỏi không đủ giữ mình thì còn chi mà nghĩ ngợi ?
- Ngươi thật là kẻ cuồng ngạo !
Từ Văn chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.
Lão quái ngoẹo đầu nghĩ một lúc. Đột nhiên lão vỗ cái đầu bạc phơ hỏi :
- Chết thật ! Lão phu quên mất một việc lớn. Tiểu tử ! Ngươi đã lên núi Bạch
Thạch, tất nhiên phải qua Bạch Thạch Am chứ ?
Từ Văn động tâm đáp :
- Đúng thế !
Lão quái lại hỏi :
- Ngươi có gặp mụ Xú ni cô ấy không ?
Từ Văn không hiểu, ngơ ngác hỏi lại :
- Xú ni cô ? Lão tiền bối muốn nói ai vậy ?
- Mụ tự xưng là Bạch Thạch Thần ni.
- Thần ni đã xa chơi miền cực lạc rồi.
Lão quái nhân toàn thân run lên, đột nhiên đứng phắt dậy, nắm lấy Từ Văn lớn
tiếng hỏi :
- Ngươi bảo mụ chết rồi ư ?
Từ Văn giật mình kinh hải đáp :
- Đúng thế !
Lão quái hỏi gặng :

- Có thiệt không ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Chuyện này vãn bối bất tất phải nói dối làm chi.
Lão quái nổi lên tràng cười rộ. Lão ngồi phịch xuống đất. Tiếng cười của lão dần
dần biến thành tiếng khóc, vang động cả một vùng, rồi đập vào vách núi như làn sóng
điên cuồng, như gió táp mưa sa. Tiếng cười của lão quái làm rung chuyển màng tai Từ
Văn, khiến chàng ngơ ngác nhìn đối phương, chân tay luống cuống.
Hồi lâu lão quái ngừng tiếng gào chẳng hiểu là tiếng khóc hay tiếng cười. Lão nói
như để mình nghe :
- Mụ chết rồi ! Mụ chết rồi ! Mấy chục năm, lão phu khổ công chờ đợi, mà nay
bỗng thành bọt nước...
Từ Văn động tính hiếu kỳ, chàng nghĩ thầm :
- Giữa lão quái này và Bạch Thạch Thần ni tất có mối quan hệ không phải tầm
thường. Một người ở phía trước ngọn núi, một người ở phía sau, mà nghe giọng lưỡi
lão này thì mấy chục năm không chạm mặt nhau. Đó là một điều khó hiểu.
Chàng nghĩ vậy rồi không nhịn được cất tiếng hỏi :
- Tại sao tiền bối lại xúc động đến thế ?
Lão quái xua tay lia lịa nói :
- Đi đi ! Câu chuyện của lão phu ai mượn ngươi chỏ miệng vào ?
Từ Văn mượn gió giương buồm, trở gót đi ra ngoài động...
Lão quái gọt giựt giọng :
- Vào đây đã !
Từ Văn bất giác dừng bước quay lại.
Lão quái hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi muốn đi ư ? Không được đâu !
Từ Văn hỏi lại :
- Lão tiền bối nói vậy là có ý gì ?
Lão quái đáp :
- Tiểu tử ! Trừ phi ngươi mọc hai cánh, không thì đừng hòng ra khỏi nơi đây. Ta
nói cho ngươi hay, địa phương quỉ quái này sâu hàng ngàn trượng, bốn bề non cao

chót vót, khỉ vượn còn khó lòng trèo lên được, nếu không thì lão nhân gia đã chẳng
chịu khổ cực ngồi đây hơn mấy chục năm trời.
Từ Văn ngạc nhiên nở một nụ cười trào phúng hỏi :
- Nếu vậy thì vụ lão tiền bối muốn chặt tay vãn bối là thừa ư. Vãn bối đã không ra
khỏi được nơi đây thì còn lo gì độc thủ ?
Lão quái gắt lên :
- Đừng rườm lời nữa ! Dĩ nhiên lão nhân gia phải có lý chứ.
- Vậy xin lão tiền bối chỉ giáo.
Lão quái cười khà khà đáp :
- Tiểu tử ! Bây giờ lão phu lại thay đổi chủ ý, không chặt độc thủ của ngươi nữa,
nhưng phải có điều kiện.
Từ Văn hỏi ngay :
- Xin lão tiền bối cho biết điều kiện gì ?
Lão quái đáp :
- Ngươi phải phát thệ rồi đây tái xuất giang hồ không dùng độc thủ để sát hại người
vô tội.
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Về điểm này lão tiền bối bất tất phải quan tâm, vãn bối chưa từng vô cớ giết
người.
- Ngươi phải thề đi !
- Lão tiền bối ! Thiện ác ở trong lòng mà ra, lời thề chỉ ước thúc được người quân
tử, chứ chẳng ràng buộc được kẻ tiểu nhân.
- Ngươi nói có lý ! Liệu ngươi giữ được thế chăng ?
- Vãn bối có thể ưng chịu như vậy.
- Được lắm ! Lão phu tin ngươi một lần và tìm cách để ngươi ra khỏi tuyệt địa.
Ngươi liệu cách kiếm cho được một người...
Từ Văn phấn khởi tinh thần hỏi lại :
- Xin lão tiền bối cho hay muốn kiếm ai ?
Lão quái cặp mắt lộ vẻ buồn rầu đáp :
- Có khi người này không còn ở nhân thế nữa, nhưng lão phu chưa có điều gì chứng
thực là y đã chết rồi, thì quyết chẳng cam tâm.
- Người ấy thế nào ?

- Một người đàn bà.
Từ Văn ngơ ngác hỏi :
- Người đàn bà ư ?
Lão quái bật lên tràng cười ha hả. Tiếng cười đượm vẻ thê lương, lão đáp :
- Hừ ! Người đàn bà, một mỹ nhân tuyệt thế. Ngày trước nàng là một mỹ nhân,
nhưng nay hình dạng thế nào ? Vô Diệm hay Dạ Xoa, hay mụ già chống gậy ? Ai mà
biết được ?...
Từ Văn thở dài hỏi :
- Người ấy là ai ?
Lão quái nhân đáp :
- Nàng là Đỗ Như Lan ! Như Lan, Như Lan ! Đẹp hết chỗ nói , đẹp tuyệt thế vô
song, siêu phàm thoát tục...
Lão nói xuống dưới ồm ồm khó nghe, dường như ký ức của lão đưa sang một địa
hạt khác.
Từ Văn vừa khích động vừa lấy làm lạ. Chàng nhìn lão quái thần bí muốn hỏi xen
vào, nhưng khôn bề mở miệng.
Sau một hồi xúc động, lão quái dần dần bình tỉnh lại, vẫy tay nói :
- Ngươi hãy ngồi xuống đây để lão phu kể cho ngươi hay.
Từ Văn theo lời ngồi xuống.
Lão quái mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị, cất giọng buồn buồn kể :
- Mấy chục năm trước trong võ lâm nảy ra một đôi tỷ muội hoa...
Cô lớn là Đỗ Như Huệ, cô bé là Đỗ Như Lan. Về dung mạo cũng như về võ công,
cả hai nàng đều tuyệt cao, và đã làm điên đảo giang hồ. Không biết bao nhiêu võ sĩ
thanh niên say đắm như cuồng như dại. Trong bọn theo đuổi hai nàng có một kiếm sĩ
tự cho mình là nhân vật cực cao. Trong cơ hội ngẫu nhiên. Chàng kiếm sĩ được quen
biết cặp tỷ muội hoa này, rồi chàng chung tình với cô em. Hai người chỉ non thề biển,
ước hẹn trăm năm. Nhưng cô chị cũng ngầm ngầm ưng ý kiếm sĩ...
Lão ngừng lại một lúc rồi kể tiếp :
- Cô chị vì luyến ái ngấm ngầm mà thành điên dại. Cô không thể

dùng đao để cướp
người yêu của cô em. Thế rồi cô xuất gia đầu phật...
Từ Văn đã đoán ra phần nào nội dung thiên cố sự này. Chàng ồ lên một tiếng.
Lão quái trợn mắt nhìn chàng kể tiếp :
- Hai chị em từ thuở nhỏ nương tựa nhau mà sống. Cô em thương cô chị, cả chàng
kiếm sĩ kia cũng bất tri tình...
Lão quái trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :
- Sau đấy chẳng bao lâu, cô chị có kỳ duyên gặp được một pho tượng Bạch Thạch
của thượng cổ dị nhân để lại...
Từ Văn ủa lên một tiếng. Đây là một bí ẩn mà võ lâm không ai biết được.
Lão quái lại nói tiếp :
- Thế rồi cô chị luyện được bản lãnh tuyệt thế và được thiên hạ võ lâm tôn làm
Thần ni. Tuy cô đã xuất gia, đã thành danh mà vẫn không chặt được mối tơ tình mềm
nhũn, không khám phá được điều bí mật về ái tình.
Lão quái ngừng lại một chút rồi kể tiếp :
- Một hôm chàng kiếm sĩ kia muốn cùng tình nhân kết nghĩa trăm năm, liền đến ni
am để xin mệnh lệnh. Cô chị liền đưa ra một điều kiện là, nếu không thành thiên hạ
đệ nhất nhân, thì không cho kết hôn cùng cô em.
Ngừng một lát lão quái lại kể tiếp :
- Kiếm sĩ hỏi lại : Muốn thành thiên hạ đệ nhất nhân thì làm thế nào ? Cô chị liền
lấy một chiếc lá bối ra nói : Trên mặt lá này đã ghi Kim Cương Thần Công là môn
võ học tối thượng của nhà phật. Phải là người thân thể thuần dương mới luyện thành
được. Khi luyện thành thì trong vũ trụ không còn ai là địch thủ nữa. Bọn người thích
võ nghệ đều say mê võ thuật kỳ bí như phát điên. Nhưng nếu luyện thành công môn
này thì cả mình lẫn tình nhân đều đầu bạc hết còn chi, ai nghe mà chẳng động tâm ?
Tuy nhiên kiếm sĩ kia cũng cảm kích vô cùng, vui vẻ chịu lời.

Lão quái nhân thở dài kể tiếp :
- Kiếm sĩ tuân theo sự an bài của cô. Chàng ta được dẫn vào một nơi rất bí mật,
đóng cửa tiềm tu. Sau gian đoạn đầu, chàng mới phát giác ra tình hình có điều khác
lạ. Chân khí lưu hành không đúng đường, cơ hồ lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma.
Chàng toan mở cửa để cùng cô chị tham khảo. Lúc chàng mở cửa mới phát giác đây là
một đường hầm xuyên sơn, và đã bị đóng chặt. Chàng kiếm sĩ la gọi ầm ỷ mà chẳng
thấy động tỉnh chi.
Chàng biết là mình đã mắc vào cạm bẫy. Kiếp này khó còn thấy được ánh mặt trời.
Chàng phẫn hận bi thương đến cực điểm, cơ hồ phát điên. Cô chị vì tình yêu mà thành
ghen, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn. Nàng tin rằng cô em không sao biết được.
Nói tới đây trong mắt quái nhân long lanh ngấn lệ.
Từ Văn nhíu cặp lông mài tự hỏi :
- Có thể như vậy được chăng ?

Độc thủ phật tâm

Hồi 20
Thành chính dương dò la diệu thủ

Lão quái kể tiếp :
- Chàng kiếm sĩ cố lái tư tưởng về khía cạnh tốt đẹp. Chàng hy vọng ý nghĩ của
mình không phải là sự thực. Có khi cô chị chờ mình thành công rồi, sẽ mở cửa ra.
Chàng lại tiềm tâm nghiên cứu lá bối. Hết năm này qua năm khác, chàng phát giác ra
khẩu quyết đã bị hoán cải, nên khí huyết mới chạy theo đường rẻ.
Vì chàng còn mong gặp lại người yêu, nên đành phải sống thêm nữa. Nhờ trí thông
minh, chàng nghiên cứu được những chỗ sai lầm về khẩu quyết, rồi tiếp tục thao

luyện, vừa đúng mười năm thì thành tựu môn Kim Cương Thần Công. Lúc chàng
phá cửa để ra, mới biết đúng là cô chị thâm mưu độc địa. Đường hầm bị phá hủy hoàn
toàn, chàng đâm ra thất vọng, chàng ngồi nhìn vách núi cao muôn trượng, chợt nghĩ
đến tập thuật phi thăng. Dù đây chỉ là một tia hy vọng mong manh nhưng cũng vẫn là
một hy vọng. Bởi lúc trước chàng luyện theo khẩu quyết sai trật, khí huyết chạy
ngược đường thành ra cố tật. Lúc phát huy chân khí đến cực độ thì đột nhiên trọc khí
lại phát sinh. Khinh không thủy chung vẫn không có cách nào để vượt qua mức độ đã
hạn định.
Chàng kiếm sĩ lâm vào tình trạng tuyệt vọng hoàn toàn nhưng chàng vẫn muốn
sống nữa. Chàng hy vọng một ngày kia, người yêu biết rõ chân tình sẽ tới nơi cứu
viện, hoặc cô chị phát hiện thiên lương từ thiện sẽ cho chàng lại được thấy bóng mặt
trời.
Chàng ôm mối hy vọng mỏng manh như sợi tơ mành, kéo dài chút hơi tàn sống cho
đến ngày nay.
Lão quái kể xong ra chiều tuyệt vọng.
Từ Văn cảm động vô cùng ! Chàng tỏ vẻ đồng tình với lão già bất hạnh kia. Một
chàng kiếm sĩ thanh niên trong cảnh tình tuyệt vọng, nay đã biến thành một lão già
đầu tóc bạc phơ thì thật là một chuyện tàn khốc.
Từ Văn không cần hỏi, cũng biết chàng kiếm sĩ trong cố sự này chính là lão quái,
mà cô chị dĩ nhiên là Bạch Thạch Thần ni.
Ai có ngờ đâu Bạch Thạch Thần ni mà võ lâm tôn là siêu nhân cũng thi hành độc
kế, làm việc tàn nhẫn tuyệt luân ! Cứ vụ này mà coi, thì những kẻ sĩ hiện nay tự xưng
là chánh đạo, chẳng biết hành vi trong đời tư thế nào ! Hởi ơi ! Giang hồ quỉ quái, thật

là đáng sợ, khiến người ta không biết đâu mà lường được.
Từ Văn chợt nhớ tới hiện tại mình lâm vào tình trạng nào. Lão quái này mấy chục
năm trời vẫn không có cách nào ra khỏi nơi giam hảm này, há chẳng ở vào tình thế
tuyệt vọng ư ?
Từ Văn nghĩ tới đây tưởng chừng như trái tim se lại.
Lão quái cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi ngẩn mặt lên. Mắt chiếu ra những tia thần
quang, lão hỏi bằng một giọng rất trang nghiêm :
- Tiểu tử ! Ngươi có ưng chịu là bất luận trong trường hợp nào cũng điều tra dùm ta
xem Đỗ Như Lan còn sống hay chết, hoặc lạc lỏng nơi đâu không ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Vãn bối ưng chịu, nhưng...
- Nhưng làm sao ?
- Làm thế nào ra khỏi tuyệt cảnh này được ?
Lão quái gật đầu đáp :
- Lão phu sẽ có cách...
Từ Văn vô cùng khích động hỏi ngay :
- Lão tiền bối có cách nào ?
Lão quái đáp :
- Lão phu giúp ngươi đả thông huyệt Sinh Tử huyền quang, rồi đem chân nguyên
bản thân trút vào cho ngươi. Đồng thời lão phu lại truyền thụ cho ngươi một thứ thân
pháp có thể vọt lên ngọn núi mà ra.
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Điều đó... vãn bối khó mà tuân lệnh được...
Lão quái sửng sốt hỏi :
- Tại sao vậy ?
Từ Văn đáp :
- Chẳng có lý do nào để lão tiền bối hy sinh quá mức cho vãn bối đến thế được.
Lão quái đáp :
- Đây là lão phu muốn ngươi làm việc cho ta.
Từ Văn ngại ngùng :
- Lão tiền bối sau khi trút hết chơn nguyên cho vãn bối rồi thân thể tiền bối sẽ ra
sao ?

Lão quái thản nhiên đáp :
- Lão phu không trút hết toàn bộ đâu, chỉ tám thành là đủ. Lão phu còn lại hai
thành cũng đủ sống rồi.
Từ Văn ra chiều bất nhẫn nói :
- Theo ý kiến của vãn bối, thì chúng ta nên tìm cách khác hay hơn.
Lão quái cười ha hả ra chiều vui vẻ nói :
- Tiểu tử ! Ngươi còn có điểm lương tâm như vậy. Lão phu hoàn toàn tin ngươi rồi.
Ngoài cách này không còn đường lối nào khác. Ngươi hãy lại gần đây rồi ngồi giáp
lưng vào lão phu...
Từ Văn gặp tình trạng bất ngờ này, khiến chàng chân tay luống cuống, miệng ấp
úng :
- Lão tiền bối ! Cái này... cái này...
Lão quái cười nói :
- Tiểu tử ! Muốn hay không giờ này không phải ở ngươi nữa.
Một luồng kình lực tuyệt đại hút chàng lại không cho chàng do dự suy nghĩ gì nữa.
Chàng đành ngồi xuống. Một luồng khí nóng từ huyệt mạch môn cuồng cuộn trút
vào.
Ngoại lực thêm vào chân nguyên trong mình chàng phối hợp thành một luồng đạo
lực rất mạnh, đưa thẳng tới huyệt Nhâm Đốc.
Một lần, hai lần, rồi ba lần...
Huyệt sinh tử quán thông. Luồng lực đạo thúc đẩy mạnh quá khiến Từ Văn mất hết
tri giác.
Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, thần trí chàng dần dần hồi phục. Chàng
cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ huyệt Bách hội trút vào thân thể qua các kinh mạch
ào ào như nước sông Trường Giang. Toàn thân chàng nóng ran. Mồ hôi toát ra như
tắm.
Từ Văn tiếp tục huy động chân nguyên bản thân, vận hành hết lần này đến lần
khác.

Trong động luồng quang tuyến sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng...
Từ Văn thu công lực lại, thì thấy lão quái đã mệt lả người. Mắt lão không còn thần
quang để uy hiếp người nữa. Chàng vừa cảm kích, vừa bẻ bàng, kính cẩn lạy phục
xuống đất không nói câu nào. Chàng ghi ân đức vào tâm khảm, chứ không thốt ra lời.
Lại qua một ngày một đêm nữa. Từ Văn học phép Hoàn Không Phi Thăng do lão
quái sáng chế ra. Thân pháp này chỉ nhờ một hơi thanh khí là tung mình lên không
được. Đoạn nhẹ nhàng điểm chân vào vách núi rồi lại hút thanh khí để vọt lên nữa.
Từ Văn nhân họa được phúc. Đó là một điều dù trong giấc mơ chàng cũng không
thể nghĩ tới.
Đến ngày thứ ba, mặt trời vừa mọc, lão quái bảo Từ Văn lên đường.
Chàng ở với lão hai ngày hai đêm không khỏi phát sinh mối tình cảm nồng hậu.
Nhất là chàng đã chịu ơn sâu của lão.
Lão quái nhân lấy một cành kim trâm ra, thận trọng đưa cho chàng nói :
- Tiểu tử ! Đây là tín vật, khi ngươi tìm thấy Đỗ Như Lan... Chắc bây giờ nàng đã
thành bà cụ rồi, ngươi đưa tín vật này, nói cho nàng hay những điều tai nghe mắt
thấy.
Từ Văn kính cẩn đón lấy kim trâm. Chàng cất kỹ đi rồi hỏi :
- Xin lão tiền bối cho biết tôn hiệu ?
Lão quái lắc đầu đáp :
- Bất tất nhắc tới làm chi. Trong thâm tâm nàng còn nhớ đến là đủ.
Từ Văn lại hỏi :
- Vãn bối có một ý kiến mong rằng lão tiền bối chuẩn cho.
Lão quái hỏi :
- Điều gì ?
- Vãn bối lên rồi sẽ kết dây thòng xuống xin lão tiền bối...
Lão quái gạt đi :
- Không được đâu ! Vách núi cao hàng ngàn trượng...
Từ Văn nói :
- Ngàn trượng thì ngàn trượng chứ sao, kết dây dài ngàn trượng

cũng chẳng khó gì.
Lão quái lắc đầu nói :
- Ta ở lại đây chờ hồi âm. Ngươi lên rồi lập tức làm ngay.
Từ Văn lại hỏi :
- Sao lão tiền bối lại không rời khỏi nơi đây ?
Lão quái đáp :
- Bạch Thạch Thần ni đã chết rồi, đối tượng rửa hờn không còn nữa. Cả người tình
mấy chục năm trước chẳng hiểu có còn sống ở thế gian không ? Lão phu đã trăm tuổi,
mục nát với cỏ cây cũng chẳng có gì đáng tiếc nữa. Cái mà lão phu còn chờ đợi chỉ là
mong còn được thấy mặt nàng hay tin tức nàng mà thôi. Tháng ngày dằng dặc đời
người đã đến tận đầu. Lão phu còn hy vọng gì nữa ? Thôi ngươi đi đi !
Từ Văn dùng dằng không nở dứt tình. Bất giác chàng sa lệ. Đây là những giọt lệ chí
tình. Từ ngày chàng biết đời, đây là lần thứ nhất chàng sa lệ trước mặt người khác.
Lão quái dường như cũng không kém phần xúc động, nhưng lão nhịn được, xua tay
nói :
- Đi đi ! Đường đường là một đấng nam tử sao còn bắt chước thói nữ nhi ?
Từ Văn buồn rầu sụp lạy hai lạy rồi đi ra ngoài động. Chàng ngửng đầu nhìn lên
thấy vách núi cao chót vót, phẳng như gương, tựa hồ đao chặt phẳng lì. Chàng đứng
trông vách núi cao ngất trời xanh, chàng không dám tin ở thân pháp mà chàng mới
học được, có thể giúp chàng ra khỏi tuyệt địa này một cách bình yên không. Lòng
chàng bất giác vô cùng xao xuyến. Chàng vận công hết một lượt, đề khí vào huyệt
đan điền. Chân khí đầy rẫy, chàng cảm thấy người mình nhẹ bổng như muốn bay lên.
Lão quái len lén đến bên chàng trầm giọng bảo :
- Ngươi để hết tâm trí ngấm ngầm vận công, đừng để chân khí vẫn đục. Vọt lên đi !

Từ Văn khẽ rú lên một tiếng. Hai chân đẩy mạnh một cái. Người chàng vọt lên như
tên rời khỏi cung. Chàng nhảy lên cao hơn mười trượng. Lúc ở trên không chàng đưa
mình vào sườn núi cho có điểm tựa để lấy sức vọt lên lần thứ hai.
Từ Văn tiếp tục nhảy một hồi, quả nhiên lên đến đỉnh núi. Chính chàng cũng không
tin là mình làm được như vậy.
Từ Văn hít mạnh một hơi dài, chàng lau những giọt mồ hôi trán, rồi trể tay áo bên
trái ra, dấu cánh tay độc vào trong tay áo. Tay áo bên trái vẫn phất phơ như cũ.
Trong đầu óc chàng nảy ra nhiều ý niệm không giống nhau. Chàng nghĩ lại hai lần
người che mặt mặc áo cẩm bào muốn hạ độc thủ. Thất Tinh cố nhân tự nhiên vô cớ
hất mình xuống vực thẳm.
Rồi chàng nghĩ tới toàn thể Hội Vệ Đạo đều là cừu nhân. Phụ thân lưu lạc, mẫu
thân mất tích...
Từ Văn lại nghĩ tới ở dưới vực thẳm chàng tiếp thụ nội nguyên của lão quái. Không
hiểu công lực mình hiện giờ cao thâm hơn trước bao nhiêu ?
Liệu có nhờ đó mà báo ân trả oán cho mau lẹ được chăng ? Dĩ nhiên vấn đề này sẽ
chứng minh một cách mau chóng.
Sau cùng chàng nghĩ tới lão quái dặn mình tìm cho được hành tung người đàn bà
tên gọi Đỗ Như Lan. Chàng tự hỏi :
- Bây giờ mình biết tìm bà ta ở đâu ?
Chàng chợt nhớ tới thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi. Cô là truyền nhân của Bạch
Thạch Thần ni, chắc phải biết sư thúc Đỗ Như Lan lạc lỏng nơi đâu.
Thình lình chàng phát hiện ra bên bờ vực cách chừng mấy trượng, có một thiếu nữ
ngồi đó, trông như một pho tượng đá. Chàng định thần nhìn kỹ lại, bất giác tâm thần
chàng chấn động, miệng lẩm bẩm :
- Té ra là nàng ! Ba bữa rồi sao nàng chưa rời khỏi nơi đây ?
Nghĩ vậy chàng liền vọt tới nơi cất tiếng gọi :

- Đại thư !
Người đàn bà này chính lá Thiên Đài Ma Cơ. Vẻ mặt u buồn, nàng quay đầu lại.
Đột nhiên hai mắt nàng trợn lên tròn xoe, da mặt chuyển động, hồi lâu không nói
nên lời. Nàng lộ vẻ hoang mang, kinh ngạc, sợ hãi...
Từ Văn lại hỏi :
- Đại thư làm sao vậy ?
Thiên Đài Ma Cơ xoay mình, nhảy xuống run lên hỏi :
- Ngươi... đệ đệ... đệ đệ không chết ư ?
Thần thái nàng khiến cho Từ Văn cảm động. Chàng tiến lại hai bước đáp :
- Đại thư ! Tiểu đệ không chết !
Thiên Đài Ma Cơ dường như không tin ở tai mắt mình. Nàng ngập ngừng hỏi lại :
- Đây là sự thực..., hay là... ảo mộng ?
- Thiệt đó !
Thiên Đài Ma Cơ cất tiếng gọi rất tha thiết :
- Đệ đệ !
Nàng dang hai tay ra nhảy xổ lại...
Từ Văn lạng người đi để tránh, lớn tiếng la :
- Đại thư đừng đụng vào người tiểu đệ !
Thiên Đài Ma Cơ ngạc nhiên dừng lại. Nước mắt chảy xuống má.
Ánh mắt dịu hiền chuyển động tựa hồ ánh mắt của người từ mẫu.
Từ Văn thấy nàng cực kỳ tiều tụy không khỏi nảy lòng thương xót.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Đệ đệ ! Đệ đệ hãy còn sống chắc là đã gặp được kỳ tích gì đặc biệt ?
Từ Văn hỏi lại :
- Đại thư, Đại thư còn ngồi đây ư ?
- Đệ đệ ! Ta... cũng muốn nhảy xuống theo ngươi.
Nói rồi nàng cúi đầu, nét mặt lợt lạt lại hơi ửng hồng.
Đây là sự thật đã chứng minh tấm lòng si mê của Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn bất giác hối hận trong lòng. Chàng cảm thấy mình không xứng đáng tiếp
thụ mối tình tha thiết của nàng.
Chàng chưa cho nàng được cái gì, cả một chút tình yêu cũng không có. Chàng cố
thân cận nàng cũng chỉ vì muốn lợi dụng lực lượng của nàng để báo thù. Bây giờ

chàng cảm thấy những hành vi của mình từ trước thật đê hèn. Chàng muốn nói thực
tình để xin nàng tha thứ.
Từ Văn còn muốn ôm Thiên Đài Ma Cơ vào lòng để nói cho nàng hay, bắt đầu từ
lúc này, chàng đền đáp lại mối tình tha thiết của nàng.
Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không dám làm vì chàng nhớ tới cánh tay trái là độc
thủ, nên chàng lạnh lùng trở lại. Nếu lời lão quái nói quả đúng sự thật, thì kiếp này
chàng không thể kề cận được bất cứ người đàn bà con gái nào.
Từ Văn nghĩ tới đây, lòng chàng lại quặn đau. Chàng nghĩ không thấu tại sao phụ
thân mình lại muốn cho kẻ cốt nhục thâm tình luyện thứ độc công này. Đây là một sự
điên cuồng tàn khốc. Chàng chắc phụ thân có phương pháp tán công. Nếu không thì
thế sao người lại làm phí cuộc đời của đứa con ruột ?
- Đệ đệ !
Thiên Đài Ma Cơ cất tiếng gọi, đồng thời mắt nàng chiếu ra những tia sáng say sưa.
Từ Văn cũng cảm thấy tiếng gọi của nàng chứa chan tình ý và bao hàm lời nói yêu
đương.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi tiếp :
- Đệ đệ ! Đệ đệ gặp được kỳ tích gì mà không chết ?
Từ Văn đáp :
- Có lẽ tiểu đệ chưa tới ngày tận số. Tiểu đệ bị liệng xuống rồi may sao rớt trúng
mối dây leo nên không đến nỗi tan xương nát thịt. Lạ hơn nữa là dưới đáy vực lại có
người...
- Có người ư ?
- Đúng thế !
Đoạn Từ Văn đem những chuyện gặp gỡ thuật lại một lượt. Chàng chỉ dấu chỗ độc
thủ là không nói đến.
Thiên Đài Ma Cơ xúc động quá toàn thân run lẩy bẩy. Miệng nàng lập đi lập lại
mấy câu :

- Úi chà ! Úi chà !
Từ Văn hỏi :
- Đại thư ! Đại thư có nghe nói tới Đỗ Như Lan bao giờ chưa ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta cũng chưa nghe ai nói tới bao giờ. Có điều mình hỏi dò mãi cũng phải ra.
Từ Văn lại hỏi :
- Còn cha Thất Tinh cố nhân kia rồi sau đi đâu ?
Thiên Đài Ma Cơ nghiến răng đáp :
- Suýt nữa ta bị hắn làm ô nhục. May trong mình có đeo tín vật của sư môn nên
mới thoát.
Từ Văn nghe nói lông tóc đứng cả lên. Chàng căm hận phát thệ :
- Tiểu đệ mà không giết được hắn thề chẳng làm người nữa.
Thiên Đài Ma Cơ chợt nhớ ra điều gì, buột miệng nói :
- Này đệ đệ ! Ta quên chưa nói cho đệ đệ hay là lệnh tôn đã đến đây.
- Gia phụ ư ?
- Đúng thế ! Người che mặt mặc áo cẩm bào. Suýt nữa ta nhận lầm lệnh tôn là
thằng cha giả mạo bữa trước để toan giết đệ đệ.
Từ Văn hỏi lại :
- Gia phụ có nói gì về vụ đó không ?
- Người không nói chi hết và chỉ bảo là sẽ báo thù cho đệ đệ. Đồng thời người
muốn đi tìm thi thể đệ đệ.
Từ Văn buồn rầu nói :
- Chắc lão gia phải đau lòng đến cùng cực !
Thiên Đài Ma Cơ không khỏi bùi ngùi. Nàng hỏi :
- Đệ đệ không đi kiếm lão gia cho người gặp mặt ư ?
Từ Văn buông một tiếng thở dài. Chàng không muốn nói chân tình vụ nhà tan
người chết, chỉ hàm hồ đáp :
- Dĩ nhiên tiểu đệ muốn đi lắm !
Thiên Đài Ma Cơ lảng sang chuyện khác :
- Đệ đệ ! Ta đoán chắc Thất Tinh cố nhân cùng phe với Diệu Thủ tiên sinh.
- Sao Đại thư biết ?
- Sự thật đã rõ ràng lắm rồi. Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông đang cầm chân
Diệu Thủ tiên sinh. Tuy thân pháp Diệu Thủ tiên sinh tuyệt thế vô

song, nhưng vẫn
không nắm vững là có thoát khỏi tay hai lão quái kia được ! Thất Tinh cố nhân đến
vừa đúng lúc, không sớm không mà cũng không muộn. Hắn cố ý chọc giận Vô Tình
Tẩu để gây chuyện động thủ và tạo cơ hội cho Diệu Thủ tiên sinh trốn thoát.
Từ Văn ngắt lời :
- Đại thư phân tích như vậy thật hợp tình lý. Nhưng...
- Nhưng làm sao ?
- Hai lão quái vật dằng co với Diệu Thủ tiên sinh mà không hạ được, dường như họ
còn úy kỵ điều chi. Kể về bản lãnh thì hai lão quái kia làm gì chẳng hạ nỗi Diệu Thủ
tiên sinh. Vậy mà hai bên dằng co bấy nhiêu lâu không chịu hạ thủ. Ủồng thời hai bên
cùng tiết lộ là liều sống chết với Thạch Phật. Hiển nhiên trong vụ này có điều chi
ngoắc ngoéo...
Thiên Đài Ma Cơ gật đầu nói :
- Ừ phải ! Ta cũng cảm thấy như vậy, mà không sao đoán ra được.
Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :
- Đại thư ! Liệu hai lão quái kia có đuổi kịp Diệu Thủ tiên sinh không ?
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Nhất định không kịp. Vì khinh công Diệu Thủ tiên sinh quả là phi thường.
Từ Văn nói :
- Diệu Thủ tiên sinh lấy được Thạch Phật. Theo lời đồn thì trong pho tượng này có
chứa bí lục võ công. Nếu hắn luyện thành võ công trong Thạch Phật, lại sẳn có bản
lãnh kỳ bí tuyệt luân thì e rằng trong võ lâm không còn ai đối thủ được...
- Có thể như vậy. Nhưng Hội Vệ Đạo quyết chẳng buông tha hắn.
Từ Văn nói :
- Lạ ở chỗ Phương Tử Vi là một phần tử trong hội này, mà sao y không lấy Thạch
Phật về, lại cho người ngoài chiếm được.
Thiên Đài Ma Cơ gật đầu đáp :
- Hoặc giã Thần ni đã có di ngôn, hoặc giã bên trong còn có điều chi

bí ẩn. Đương
nhiên Phương Tử Vi nếu không bị thuốc mê của Lục Quân làm hoang loạn tâm thần,
thì nàng nhất định không chịu tiết lộ.
Từ Văn nói :
- Đáng cười là mẹ con Tụ Bảo Hội chủ, đã phí bao nhiêu tâm cơ mà kết quả bị Diệu
Thủ tiên sinh phổng tay trên mất, và như thế tất gây thêm mối cừu địch.
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười bẻn lẻn nói :
- Chúng ta xuống núi tìm chút gì ăn cho đỡ đói đã chứ.
Thiên Đài Ma Cơ vừa nhắc vụ này, thì Từ Văn cũng cảm thấy lòng không dạ đói,
liền gật đầu đáp :
- Phải rồi ! Ba bữa nay tiểu đệ chưa được hạt cơm nào vào ruột. Đại thư vừa nói ra
đã khiến tiểu đệ không chịu được nữa rồi.
- Vậy chúng ta đi thôi !
Hai người từ núi Bạch Thạch đi xuống, liền tìm vào một tiểu điếm trong thôn gần
nhất, ăn qua loa cho đỡ đói.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi bằng một giọng tha thiết :
- Đệ đệ ! Bây giờ chúng ta làm gì ?
Từ Văn ngẫm nghĩ một chúc rồi đáp :
- Trước hết ta hãy đến thành Chính Dương.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Phải chăng để kiếm Diệu Thủ tiên sinh ?
- Phải ! Một mặt đi truy tầm chiếc vòng tay ngọc biếc, một mặt dò hỏi hành tung
của Thất Tinh cố nhân.
Từ Văn hỏi lại :
- Ta theo kế hoạch cũ mà hành động chăng ?
- Cái đó... chúng ta hãy theo lễ vào ra mắt, nói rõ mục đích đến đấy. Nếu đối
phương muốn giở trò, hay gặp trường hợp nào khác, tức là gặp trường hợp bất đắc dĩ,
thì cứ chiếu theo lối cũ mà làm.
- Được lắm ! Chúng ta nhất định như vậy...
Trước một tòa nhà đồ sộ trong thành Chính Dương, một nam một nữ, đó là Địa

Ngục Thư sinh và Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn nhìn hai cánh cửa lớn đen như mực đóng chặt cất tiếng hỏi :
- Đại thư ! Chẳng hiểu chúng ta đoán trúng không ?
- Không sai được ! Ta nhớ rõ lắm mà !
Từ Văn tiến lại gõ cửa mấy cái.
Phía trong cổng tịch mịnh không một tiếng người.
Từ Văn quay lại nhìn Thiên Đài Ma Cơ một cái rồi lại đập cổng nữa. Tiếng đập rất
mạnh. Dù là kẻ điếc ở dẫy phố bên kia cũng nghe rõ. Vậy mà vẫn không thấy phản
ứng.
Đột nhiên có tiếng người hỏi vọng ra :
- Hai vị làm chi vậy ?
Từ Văn quay đầu lại thì thấy một người đứng tuổi, mình mặc áo dài, tay cầm một
xâu nhạc, lưng đeo bì thuốc. Trên bì thuốc cắm một lá cờ nhỏ. Trên cờ viết một hàng
chử : Chữa tất cả những chứng nan y . Té ra y là một thầy lang dạo.
Thiên Đài Ma Cơ đáp ngay :
- Bọn tại hạ đến kiếm chủ nhân tòa nhà này.
Thầy lang dạo giương mắt lên hỏi :
- Sao ? Hai vị đến bái phỏng chủ nhân tòa nhà này ư ?
Từ Văn nói ngay :
- Đúng thế !
- Hai vị quen biết chủ nhân nơi đây, hay là...
Từ Văn ngắt lời :
- Bọn tại hạ có quen biết từ trước.
Thầy lang dạo bật lên tràng cười ha hả, rồi lắc nhạc trở gót đi luôn.

Độc thủ phật tâm

Hồi 21
Diệu Thủ tiên sinh lại xuất hiện

Từ Văn thấy hành vi của thầy lang dạo nọ có điều khuất khúc, chàng liền lạng
người ra đứng chận đường nói :
- Ông bạn hãy khoan đi !
Thầy lang dạo sửng sốt lùi lại một bước hỏi :

- Còn chuyện gì nữa !
Từ Văn hỏi lại :
- Sao ông bạn lại phì cười ?
Thầy lang đáp :
- Vì các hạ nói là quen biết chủ nhà này từ trước khiến cho tại hạ phải bật cười.
Từ Văn trợn mắt lên hỏi :
- Như vậy thì có chi là đáng cười ?
Thầy lang liền cười đáp :
- Căn nhà này không có người ở đâu. Nên người trong thành Chính Dương kêu
bằng căn nhà ma.
Từ Văn biến sắc hỏi :
- Sao, nhà ma ư ?
Thầy lang dạo ngó hai cánh cổng sơn đen ra chiều khiếp sợ đáp :
- Phải rồi ! Đúng là nhà ma. Hể mặt trời lặn là những người nhát gan phải đi vòng
đường xa chứ không dám qua đây.
Từ Văn bật cười nói :
- Trên thế gian làm gì có ma quỉ. Đó chẳng qua là họ gạt nhau mà thôi.
Thầy lang vênh mặt lên nói :
- Xem chừng các hạ cũng là người từng đọc sách, hẳn nhớ câu : Ngươi đừng nói chuyện quái đản để loạn tinh thần. Đức phu tử chỉ bảo đừng
nói, ngài có nhận là quỉ thần không có đâu. Vừa rồi các hạ nói là có quen biết chủn
nhân nhà này từ trước, vậy các hạ giải thích câu đó đi !
Từ Văn tắc họng không biết đáp thế nào. Chàng ngơ ngẫn một lúc rồi bẽn lẻn nói :
- Tại hạ nghe danh mà đến kiếm. Bữa nay mới tới quý thành là lần thứ nhất.
Thầy lang dạo không chịu buông tha, bỉu môi vặn lại :
- Nghe danh ư ? Nghe danh ai mới được chứ ?
Từ Văn không khỏi tức mình, chàng lạnh lùng hỏi lại :
- Phải chăng ông bạn muốn ngọn hỏi cành tra tại hạ ?
Thầy lang dạo cười ha hả đáp :
- Các hạ dạy quá lời ! Tại hạ từng đi từ Nam chí Bắc, coi ai cũng là bạn hữu. Về
luật lệ giang hồ, tại hạ đã hiểu đôi chút, có điều không biết lựa lời mà

thôi. Xin các hạ
dung thứ. Bản ý tại hạ là muốn hỏi các hạ hoặc giã kiếm lầm nhà chăng. Tại hạ biết
hết thành Chính Dương này, dám tự hào hể các hạ nói danh hiệu ra là tại hạ biết ngay
hoặc giã có giúp được các hạ chút nào chăng.
Từ Văn toan đáp lại, thì Thiên Đài Ma Cơ đã cướp lời :
- Ông bạn nói vậy tất không phải là nhân vật tầm thường. Vậy xin cho biết tôn
hiệu.
Thầy lang dạo liếc mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ rồi đáp :
- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt mà người ta đeo cho cái nhản hiệu là Thiên Nhỡn
Thánh Thủ. Xin cô nương chớ cười.
Thiên Đài Ma Cơ lập lại :
- Thiên Nhỡn Thánh Thủ !
Thầy lang nói :
- Chính thị ! Cô nương đã nghe có người nói đến rồi chăng ?
Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu đáp :
- Đây mới là lần đầu.
Thầy lang cười ha hả nói :
- Tại hạ đã bảo là hạng vô danh tiểu tốt thì còn khi nào lọt vào tai cô nương.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Phải chăng ông bạn dùng Thiên Nhỡn để đoán chứng bệnh, dùng Thánh Thủ để
trị bệnh cho người ?
Thầy lang lại cười đáp :
- Không phải ! Không phải ! Thiên Nhỡn của tại hạ là để đoán họa phúc, còn Thánh
Thủ để quyết định những mối nguy nan.
- Thiên Nhỡn để đoán mệnh phải không ?
- Chính phải ! Tại hạ là thầy lang kiêm thầy tướng. Hà hà ! Chỉ có chút hư danh mà
thôi.
Lão nói có vẻ hoạt kê nhưng ra giọng giang hồ.
Thiên Đài Ma Cơ bật lên tràng cười trong trẻo nói :
- Nếu vậy thì hay lắm ! Chị em tại hạ kiếm người không thấy, chắc ông bạn đoán ra
được chứ ?

Thầy lang cười đáp :
- Cái đó là coi bói, khác với tướng thuật. Nhưng tại hạ cũng biết sơ qua.
- Hay lắm ! Vậy xin ông bạn coi thử cho một quẻ.
Nàng nói xong liền ngồi xuống phiến đá trước cửa.
Từ Văn thấy thái độ nàng nhớt nhả, không khỏi có điều chán ghét. Chắc có lẽ đó là
nguyên nhân mà chàng vô tình với nàng.
Thiên Nhỡn Thánh Thủ đặt bì thuốc xuống phiến đá, ngồi vào ghế trang nghiêm
hỏi :
- Cô nương chỉ cho hay muốn tìm nhân vật nào là tại hạ có thể nói ngay được,
không cần phải xem bói.
Từ Văn không nhịn được nữa, liền nói xen vào :
- Đại thư ! Xin nhắc Đại thư là chúng ta còn có việc gấp.
Thiên Nhỡn Thánh Thủ cười nói :
- Này các hạ ! Chẳng phải tại hạ nói khoe đâu, muốn làm việc gì mà gặp tại hạ là
mau lẹ nhất.
Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt ra hiệu cho Từ Văn nên nhẫn nại, rồi nàng đáp :
- Tại hạ cùng ông bạn ngẫu nhiên được gặp nhau, thật là một điều may mắn...
Thầy lang chận ngay :
- Cô nương dạy quá lời !
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Tại hạ có hai điều thỉnh giáo.
- Xin cô nương cho hay.
- Điều thứ nhất là tìm người, điều thứ hai là kiếm vật.
Thiên Nhỡn Thánh Thủ giơ tay xoắn hai túp râu mép, lắc đầu lắc cổ, nói :
- Xin cô nương nói rõ từng việc một.
- Ông bạn định lấy bao nhiêu ?
- Cái đó còn tùy cô nương muốn kiếm ai, tìm vật gì ?
- Phải chăng ông bạn muốn biết rõ để định giá ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ cười ha hả đáp :
- Chính thị ! Chính thị !...
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Ông bạn đã tinh thông thuật bói toán, vậy xin coi trước cho việc tìm

người có
được như ý không ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ rụt tay vào trong tay áo, miệng lâm râm khấn khứa rồi hỏi :
- Cô nương muốn kiếm người... thì cứ đi thẳng về hướng Tây, chỉ trong vòng mười
dặm là gặp được.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi vặn :
- Theo như lời ông bạn thì ngay trong thành Chính Dương này không thể tìm thấy
chăng ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ đáp :
- Tại hạ cứ theo quẻ mà đoán thế đó.
- Có chắc không ?
- Tại hạ đã xem Văn Vương Thần Khóa lần nào cũng ứng nghiệm không sai.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Được rồi ! Quẻ này trị giá bao nhiêu ?
- Mười lượng bạc thôi, tưởng cũng không đắt ?
- Không đắt ! Tại hạ có bảo đắt rẽ gì đâu ?
Từ Văn trong lòng nóng nảy, ra chiều khó chịu. Chàng ngoãnh đầu nhìn ra phía
khác.
Thiên Nhỡn Thánh Thủ cười hể hã, rồi hỏi :
- Còn việc thứ hai là tìm vật phải không ?
- Phải rồi ! Xin ông bạn lại coi quẻ nữa xem vật này có tìm thấy không ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ cũng làm như vừa rồi. Lão lâm râm khấn khứa một lúc, rồi
đột nhiên hắng giọng nói :
- Lạ thiệt !
Thiên Đài Ma Cơ chau mày hỏi :
- Có chi mà lạ ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ đáp :
- Cứ theo quẻ này mà đoán, thì cái vật cô nương tìm đây không phải của chính
mình.
Từ Văn nghe nói không khỏi động tâm tự hỏi :
- Chẳng lẻ lão này giỏi bói toán thật ư ? Vòng tay ngọc quả nhiên không phải của

Thiên Đài Ma Cơ mà sao y nói trúng ?
Thiên Đài Ma Cơ tủm tỉm cười đáp :
- Ông bạn nói trúng rồi. Quẻ này linh nghiệm thật. Liệu có tìm thấy không ?
- Vật đã có chủ bất tất tìm kiếm làm chi cho mệt.
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt hỏi :
- Sao ? Vật đã có chủ rồi ư ?
- Tại hạ chỉ theo quẻ mà nói thẳng.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Ông bạn nói thế là không tìm được hay sao ?
- Chính thế đó. Đừng tìm mất công vô ích.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi gặn :
- Có nhất định thế không ?
- Hẳn như thế ! Nếu xem quẻ này không chuẩn xác thì từ đây tại hạ ẩn tích mai
danh.
Thiên Đài Ma Cơ cười khanh khách nói :
- Ông bạn đa tài đa nghệ, chỗ này không làm được thì đi chỗ khác, hà tất phải mai
danh ẩn tích ? Đại danh chánh thức của ông bạn là gì tại hạ chưa kịp thỉnh giáo ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ không đỏ mặt tía tai, vẫn cười ha hả nói :
- Cô nương khéo nói giỡn !
Từ Văn lạnh lùng lên tiếng :
- Đại thư ! Chúng ta đi thôi !
Thiên Nhỡn Thánh Thủ quay lại ngó Từ Văn một lúc rồi run lên nói :
- Các hạ ! Xin tha thứ cho tại hạ nói thẳng, trong mình các hạ có ám tật, mà chứng
này không ai chữa được.
Lão vừa nói câu này thì cả Từ Văn lẫn Thiên Đài Ma Cơ cùng chấn động tâm thần.
Từ Văn kinh hãi vì đối phương nói trúng, ám chỉ độc thủ của mình. Còn Thiên Đài
Ma Cơ không hiểu nội tình, nàng chỉ kinh hãi cho Từ Văn.
Từ Văn miễn cưỡng trấn tỉnh, lạnh lùng hỏi lại :
- Ông bạn đừng nói nhảm. Tại hạ có ám tật gì ?
Thiên Nhỡn Thánh Thủ nói :
- Các hạ đã biết rõ rồi, sao còn có ý dối người ?
Từ Văn vẫn khăng khăng :
- Tại hạ chưa biết mãy may.

Thiên Nhỡn Thánh Thủ cương quyết :
- Tại hạ tự tin cặp mắt không lầm, hoặc ở thủ túc hoặc ở diện mạo tất có chỗ khác
thường. Tại hạ còn đoán chắc hai vị là chị em khác họ...
Từ Văn nói :
- Cái đó chưa lấy chi làm lạ.
Thiên Nhỡn Thánh Thủ lại nói :
- Ám tật của các hạ đã chủ định kiếp này phải chịu cô đơn.
Từ Văn nghe lão nói đến đây đột nhiên biến đổi sắc mặt, vì lời lão nói trúng vào
chỗ đau thương bí ẩn của mình. Lão quái nhân dưới hang thẳm núi Bạch Thạch đã
chứng minh vụ này. Trước nay chàng không tin thuật sĩ giang hồ mà bây giờ cũng
phải hoang mang. Bằng vào cặp mắt thịt, đối phương đã coi thấy chỗ bí ẩn mà người
khác không nói ra được thì thật là thần kỳ thật là đáng sợ ! Nếu lão tiết lộ bí mật này
ra chốn giang hồ thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.
Chàng tự hỏi :
- Hay là đối phương có mưu đồ chuyện gì mà thi hành trá thuật ?
Thiên Đài Ma Cơ cực kỳ kinh hãi đưa mắt ngó Từ Văn. Nàng thấy vẻ mặt chàng
biến đổi thì ý thức ngay được là Thiên Nhỡn Thánh Thủ đoán trúng. Nàng cũng hoang
mang tự hỏi :
- Phải chăng lão này có nghệ thuật đó thực. Hay là...
Thiên Nhỡn Thánh Thủ đứng dậy đeo bị thuốc lên lưng, nhìn Thiên Đài Ma Cơ nói:
- Cô nương ! Tất cả hai chục lạng bạc.
Thiên Đài Ma Cơ toét miệng ra hỏi :
- Ông bạn cần tiền thật ư ?
- Cô nương ! Đó là kế sinh nhai của tại hạ.
Thiên Đài Ma Cơ lại nói :
- Ông bạn chỉ có nghề này để mưu sinh phải không ?
- Cô nương khéo nói giỡn ! Tại hạ đeo bọc thuốc đây, trong thành Chính Dương, cả
đàn bà trẻ con điều biết tiếng.
Thiên Đài Ma Cơ móc ra một đỉnh vàng nhỏ nói :
- Đây ông bạn cầm lấy !

Nàng miệng nói tay liệng đỉnh vàng ra. Nàng ngấm ngầm vận dụng đến ba thành
lực đạo.
Thiên Nhỡn Thánh Thủ đưa tay ra đón lấy. Đột nhiên lão la lên một tiếng, ngồi
phệt xuống đất. Đỉnh vàng văng đi xa. Lão vừa ôm tay đau vừa lăn người tới chỗ đỉnh
vàng lượm lấy. Lão cười dỡ khóc dỡ nhìn Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Đa tạ cô nương !
Đoạn lão thay đổi sắc mặt nhìn Từ Văn nói :
- Các hạ ! Thế gian làm gì có tuyệt chứng, chỉ có cơ duyên hay không mà thôi.
Mong rằng chúng ta có dịp tái hội.
Lão nói xong, vừa lắc nhạc vừa đi.
Từ Văn nhìn bóng sau lưng Thiên Nhỡn Thánh Thủ dần dần mất hút trong góc
đường phố. Bên tai chàng còn văng vẳng câu : Thế gian không tuyệt chứng, chỉ có cơ
duyên mà thôi. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ thầy lang dạo này chữa được độc công cho mình chăng ? Coi bề ngoài,
lão đúng là một thầy lang dạo, nhưng nhìn kỹ và phân tích lời nói của lão thì dường
như có điều gì bí ẩn...
Thiên Đài Ma Cơ nghiêm nghị hỏi :
- Huynh đệ ! Ngươi coi thầy lang này thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Khả nghi lắm !
Thiên Đài Ma Cơ lại nói :
- Theo ta nghĩ thì lão chính là Diệu Thủ tiên sinh cũng nên.
Từ Văn gật đầu đáp :
- Đúng rồi ! Rất có thể như vậy. Ta không nên để lão đi thoát.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Lão nói đây là một ngôi nhà ma, huynh đệ có tin được không ?
Từ Văn nói :
- Chúng ta thử vào xem sao ?
Thiên Đài Ma Cơ gạt đi :
- Bất tất vào làm chi. Chúng ta đi thẳng về hướng Tây.
- Theo lời nói của lão ư ?
- Hừ ! Nếu quả lão chính là Diệu Thủ tiên sinh thì lão chờ mình ở đó.

Chúng ta
đừng trùng trình cho mất thì giờ.
Từ Văn hỏi vặn :
- Vạn nhất không phải thì sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Lão đã nói đi về phía Tây mười dặm, tất gặp người mình muốn kiếm. Ta quyết
không phải là lời vu vơ. Dù lão không phải chính Diệu Thủ tiên sinh thay hình đổi
dạng, thì ít ra lão cũng biết chúng ta muốn kiếm ai, vì ta nhớ không lầm. Dù ngôi nhà
to lớn đó có biến thành than, ta cũng nhận ra được. Lão đã nói là biết hết trong thành
Chính Dương thì hẳn biết rõ chủ nhà đó là ai. Còn những câu ngôi nhà ma Văn
Vương Thần Khóa chẳng qua là hắn buột miệng nói ra.
Từ Văn hỏi :
- Đại thư tin hắn như vậy ư ?
- Ta tin đến tám phần.
Từ Văn lại hỏi :
- Nếu lão gạt mình thi sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp ngay :
- Chúng ta lại quay về. Căn nhà đó đã chạy đi đâu được ?
- Theo ý Đại thư thì chúng ta nên đi theo như lời lão hay sao ?
Thiên Đài Ma Cơ hất hàm nói :
- Hẳn thế chứ ! Huynh đệ ! Lão bảo ngươi có ám tật gì không trị được, có đúng vậy
không ?
Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng nghiến răng gật đầu đáp :
- Tiểu đệ không phũ nhận !
Thiên Đài Ma Cơ nói bằng một giọng thiết tha :
- Huynh đệ cho ta hay đi ! Hoặc giã ta có thể...
Từ Văn nở một nụ cười thê lương đáp :
- Bây giờ chưa nói đến chuyện đó vội, sau này Đại thư sẽ biết.
Chúng ta đi thôi !
Hai người ra khỏi thành Chính Dương đi về phía Tây. Trước mắt là một cảnh tượng
hoang lương. Con đường nhỏ đất vàng dẫn thẳng về hướng Tây rất vắng vẻ chẳng có

một người qua lại. Hai người thương lượng một chút rồi từ từ tiếp tục tiến bước.
Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã đi được đến bảy tám dặm, mà chẳng gặp ai.
Từ Văn thở dài nói :
- Chúng ta mắc bẫy rồi !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Sao huynh đệ biết ?
Từ Văn đáp :
- Nếu quả lão lang dạo đó chính là Diệu Thủ tiên sinh. Chúng ta bỏ đi lúc nữa quay
trở về, lão có đủ thời gian để dọn nhà, hay bố trí lại đặng chờ chúng ta tới.
Bỗng Thiên Đài Ma Cơ trỏ tay vào một gò đất gần đó nói :
- Huynh đệ hãy coi kìa ! Trên gò nhỏ kia chẳng có một người là gì đó ?
Từ Văn nói :
- Có người thật. Nhưng chắc đâu là người mà mình đang tìm kiếm.
- Dù sao chúng ta hãy tới đó thử coi.
- Đúng lão rồi ! Lão lưng gù đấy mà !
Từ Văn phấn khởi tinh thần, hoan hỉ nói tiếp :
- Đại thư liệu việc như thần. Chúng ta đi lẹ lên.
Hai người chạy như con chim yến lướt trên đường núi, đi tới gò đất.
Quả nhiên là lão lưng gù mà hai người đã gặp ở đầu núi Bạch Thạch. Lão là Diệu
Thủ tiên sinh.
Từ Văn giơ tay lên hỏi :
- Các hạ chờ ở đây lâu rồi phải không ?
Diệu Thủ tiên sinh cười khành khạch đáp :
- Lão phu cũng vừa mới đến.
Từ Văn lại nói :
- Các hạ quả là một vị thầy thuốc giỏi...
- Thiếu hiệp quá khen. Hai vị tìm được đến ngôi nhà ma ở thành Chính Dương
không phải là chuyện dễ...
Từ Văn hỏi ngay :
- Bây giờ hãy nói đến chuyện chính đã. Các hạ đã biết tại hạ đến đây vì việc gì
chứ?
- Vì Thạch Phật phải không ?

- Tại hạ không cần Thạch Phật. Các hạ đừng đánh trống lảng.
- Thiếu hiệp có chịu lão phu là cao minh không ?
Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi đáp :
- Tại hạ rất bội phục thân pháp và võ công các hạ...
- Thiếu hiệp bất tất phải tâng bốc.
Từ Văn liền nói ngay :
- Vậy các hạ trả lại đi ! Mục đích tại hạ đến đây chỉ để kiếm lại vật đã mất mà thôi.
- Ô hay ! Các hạ nói gì mà huyền bí vậy. Vật đó là vật gì ?
Từ Văn đáp :
- Chiếc vòng tay bằng ngọc biếc.
Thiên Đài Ma Cơ toàn thân chấn động. Lão run lên hỏi :
- Sao ? Thiếu hiệp nói gì vậy ?
Từ Văn nhắc lại :
- Cái vòng tay ngọc biếc.
Diệu Thủ tiên sinh la hoảng lên :
- Ngươi đánh mất cái đó rồi ư ?
Câu hỏi đột ngột này càng khiến cho Từ Văn kinh ngạc. Trong lúc thảng thốt chàng
không biết đáp thế nào.
Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu hỏi xen vào :
- Tiền bối nói vậy là có dụng ý gì ?
Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nhắc lại :
- Y nói đã mất chiếc vòng tay bằng ngọc biếc phải không ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Đúng thế ! Các hạ bảo đánh mất là có ý gì ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Nếu không đánh mất thì sao lại tìm kiếm khắp nơi.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Các hạ cũng biết cái đó ư ?
- Dĩ nhiên !
Từ Văn nói tiếp :
- Tại hạ trân trọng thỉnh cầu các hạ trả lại cho.
Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :
- Sao ? Ngươi tưởng lão phu lấy ư ?
- Chẳng lẽ không đúng hay sao ?
- Ngươi căn cứ vào điều chi mà nói vậy ?
Từ Văn ngẫn người ra. Khi ấy chàng cũng không nhận rõ thân hình đối phương, mà
chỉ căn cứ vào lời phỏng đoán của Thiên Đài Ma Cơ. Nàng đã đoán

theo thân pháp
ghê gớm mà nghi là hành vi của Diệu Thủ tiên sinh. Dĩ nhiên lời phỏng đoán đó chưa
đủ bằng cớ, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm thì kiếm đâu được ngoài người có
thân pháp như lão ? Nhất là về Diệu Thủ thì không còn có lấy người thứ hai.
Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng nói :
- Tại hạ căn cứ vào thủ pháp và thân pháp của các hạ.
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Ngươi mất vật đó trong trường hợp nào ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ đang cầm trên tay bị người cướp chạy đi.
- Úi chà ! Có chuyện đó ư ?
Từ Văn xẳng giọng :
- Các hạ đừng giả vờ nữa. Biết điều thì trả cho tại hạ ngay đi ! Nếu không...
Diệu Thủ tiên sinh ra vẻ tức mình hỏi :
- Không thì ngươi làm gì ?
Từ Văn đáp ngay :
- Tại hạ phải tìm cho ra, bất cứ bằng một thủ đoạn nào.
Diệu Thủ tiên sinh cười lạt nói :
- Nếu nói về thủ đoạn, thì bản lãnh tiểu tử ngươi con còn kém cõi lắm. Trước mặt
lão phu sao dám dở giọng ngông cuồng. Theo địa vị và thói quen, lão phu quyết
chẳng bao giờ đã làm việc mà còn phủ nhận.
Từ Văn hỏi :
- Rõ ràng vừa rồi các hạ đã có nhận là có biết vật đó thì sao ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Cái đó có chi là lạ. Ngươi cứu được đứa con gái bảo bối của Tưởng Úy Dân, một
nhà giàu nhất phủ Khai Phong, thoát ly khỏi bí đà của Tụ Bảo Hội. Thị cảm ơn tri ngộ
đưa cho ngươi vật đó để làm định tình...
Từ Văn bất giác cả kinh thất sắc. Chàng run lên hỏi :
- Chính các hạ cũng nhìn thấy ư ?
- Đúng thế ! Lúc đó lão phu ngẫu nhiên đứng một bên.
Từ Văn ấp úng hỏi :
- Các hạ nói chuyện định tình...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :
- Tiểu tử ! Vòng tay là vật tùy thân của đàn bà con gái. Có lý đâu lại trao cho người
một cách khinh xuất ? Ngươi không hiểu thật hay là giả vờ ?
Từ Văn rùng mình. Thực tình chàng không ngờ có chuyện đó. Chàng bẽn lẽn đáp :
- Lúc đó tại hạ không nỡ cự tuyệt, và định bụng ngày sau sẽ trả lại.
Diệu Thủ tiên sinh cười nói :
- Tiểu tử ngươi coi việc đời giản dị quá chừng.
- Các hạ ! Chúng ta hãy nói về chính đề. Dường như các hạ chưa nói hết lời.
- Đúng thế ! Vòng ngọc vào tay ngươi thì là của báu, nhưng đến tay kẻ khác lại
thành phế vật.

Độc thủ phật tâm

Hồi 22
Thua trọn bàn hào kiệt bực mình

Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :
- Tại sao vật đó vào tay người khác lại thành phế vật ?
Diệu Thủ tiên sinh nghiêm nghị đáp :
- Tín vật này của Tưởng Úy Dân. Nhưng họ có lề luật là kẻ cầm vòng tay ngọc phải
đúng dung mạo, người ta mới tin và lấy tiền cho. Mỗi khi vòng tay này đưa cho ai để
làm tín vật, thì họ đã thông tri đi các nơi phải coi người và tín vật có phù hợp, mới
trao tiền. Nếu không thế thì Tưởng Úy Dân dù có giàu nhất thiên hạ, cũng đến
khuynh gia bại sản vì bị người lừa đảo.
Về điểm này Từ Văn không biết tới. Nhưng chàng nghe thấy rất hợp lý.
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi tiếp :
- Vấn đề không phải ở chỗ lợi dụng chiếc vòng tay này bằng giá trị của nó, mà
chính là để tỏ tâm ý với người mà Tưởng Minh Châu đã tặng cho, đúng thế không ?

Từ Văn cứng họng không biết nói thế nào. Chàng nghe lời Diệu Thủ tiên sinh cảm
thấy vấn đề càng thêm phần phức tạp. Bất luận Tưởng Minh Châu còn có tâm sự nào
khác, chàng cũng phải tìm thấy vòng tay để trả lại nàng.
Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng cười trong trẽo nói :
- Vòng tay vào tay người khác sẽ thành phế vật, nhưng nó vào tay các hạ thì lại
khác.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Ngươi nói thế nghĩa là sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Vì các hạ có thuật thay đổi dung mạo tuyệt diệu...
Từ Văn động tâm nghĩ :
- Thiên Đài Ma Cơ nói vậy rất đúng. Diệu Thủ tiên sinh đã giỏi thuật dịch dung,
một tuyệt nghệ trong võ lâm, vì thế mà tướng mạo chân chính của lão thủy chung
chẳng một ai hay. Nếu vòng tay ngọc lọt vào tay lão, thi biết đâu lão chẳng mạo xưng
mình để thỏa lòng tư dục.
Chàng nghĩ tới đây, bất giác ồ lên một tiếng.
Diệu Thủ tiên sinh cười rộ.
- Kẻ trộm cũng có đạo lý của nó. Các ngươi coi lão phu là hạng người gì ?
Từ Văn đáp bằng một giọng lạnh như băng :
- Cứ coi thủ đoạn của các hạ đoạt lấy Thạch Phật, thì việc gì mà chẳng dám làm ?
Diệu Thủ tiên sinh trợn mắt lên nói :
- Đối với người võ lâm thì Thạch Phật và tiền bạc là hai vật khác nhau. Vả lại có
gặp Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu lão phu mới đáng ra tay.
Lời nói sắc bén của Diệu Thủ tiên sinh khiến cho Từ Văn không bài bác vào đâu
được nữa.
Thiên Đài Ma Cơ còn mưu trí hơn Từ Văn một bậc. Nàng nói ngay :
- Các hạ nói thế, chị em tại hạ tạm thời đem lòng tin tưởng. Nhưng khi ở trên núi
Bạch Thạch các hạ đã biểu lộ là một nhân vật cao cấp trong Không Đạo. Vậy nhờ

các hạ điều tra giúp cho được không ?
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi tiếp :
- Ngươi nói thế thì còn nghe được. Để lão phu tìm cách điều tra giúp cho các
ngươi.
Từ Văn trong lòng rất là buồn bực, chuyến đi này như vậy coi là uổng công. Lời nói
của đối phương không đủ khiến cho chàng hoàn toàn tin tưởng, mà chàng cũng không
thể buộc cho lão được. Xem chừng việc tìm lại vòng tay ngọc rất đỗi khó khăn.
Thiên Đài Ma Cơ quay lại hỏi Từ Văn :
- Huynh đệ ! Bây giờ ngươi tính sao ?
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi lại Diệu Thủ tiên sinh :
- Tại hạ còn có việc muốn thỉnh giáo các hạ.
- Việc gì ?
- Thất Tinh cố nhân dường như đồng hội đồng thuyền với các hạ...
Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ kinh hãi run lên hỏi lại :
- Y đồng hội đồng thuyền với lão phu ?
Từ Văn đáp :
- Cứ xem màn kịch đoạt Thạch Phật trên núi Bạch Thạch thì đủ tỏ rồi.
Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nói :
- Ngươi đừng làm bộ thông minh rất mực nữa.
- Các hạ phủ nhận hay sao ?
- Lão phu thừa nhận cũng chẳng hề gì.
- Vậy xin cho tại hạ biết hành tung Thất Tinh cố nhân.
Diệu Thủ tiên sinh sửng sốt hỏi lại :
- Sao... ngươi nhận biết lão ư ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Nếu tại hạ nhận biết thì đã không phiền đến các hạ.
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Ngươi kiếm Thất Tinh cố nhân để làm gì ?
- Để đòi nợ !
- Nợ gì ?
- Nhân mạng.
Diệu Thủ tiên sinh kinh ngạc lùi lại một bước hỏi :
- Nhân mạng ai ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Các hạ có chịu cho biết hành tung lão không ?
Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu giọng nói run run đáp:

- Lạ thiệt ! Giữa ngươi với lão sao lại có món nợ mạng người...?... Phải chăng ngươi
vì người mà ôm mối bất bình ?
Từ Văn không trả lời vào câu hỏi. Chàng trầm giọng đáp :
- Các hạ nói câu này đủ chứng minh mối quan hệ giữa các hạ và lão không phải
tầm thường. Xin các hạ cho biết hành tung của lão.
Diệu Thủ tiên sinh tự nói một mình :
- Lạ thiệt ! Lão lại giỡ trò gì vậy ?
Từ Văn thúc giục :
- Các hạ không cự tuyệt chứ ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Lão phu có thể truyền tin giúp ngươi kiếm lão mà giải quyết.
Từ Văn nói :
- Tại hạ muốn kiếm lão ngay bây giờ.
- Vậy thì không được rồi.
- Tại sao lại không được.
- Vì lão có không có chỗ ở nhất định, nay đây mai đó trên khắp giang hồ.
Từ Văn lại hỏi :
- Liệu các hạ có đưa tin được tới nơi không ?
- Dĩ nhiên là được. Chẳng lẽ lão phu lại sai lời với tiểu tử hậu bối như ngươi.
Thế là kế hoạch đến kiếm Diệu Thủ tiên sinh đã thành vô bổ.
Vòng tay ngọc chưa hiểu lạc lỏng nơi đâu ? Mà tin tức về Thất Tinh cố nhân cũng
thành bọt nước. Từ Văn chẳng cam tâm chút nào. Chàng chợt động tâm linh, nghĩ
được một nước cờ cao, có thể chứng minh Diệu Thủ tiên sinh có đoạt vòng tay ngọc
hay không ? Chàng nhớ lại lúc mình bị mất vòng tay ngọc, đã điểm trúng độc thủ đối
phương mà đối phương vẫn hoàn toàn bình yên, trối chạy.
Nghĩ tới đây chàng không nói gì. Chàng xông vào Diệu Thủ tiên sinh nhanh như
điện chớp.
Từ Văn từ ngày được lão quái nhân ở dưới sơn động ngọn Bạch Thạch đả thông
huyệt sinh tử huyền quan, lại trút công lực vào cho chàng, nên nay so với trước chàng

đã thành người khác rồi. Dù Diệu Thủ tiên sinh có cao cường đến đâu, cũng không đề
phòng kịp chiêu thức đột ngột này.
Chỉ loáng một cái, Từ Văn đã trở về đứng chỗ củ. Độc thủ của chàng điểm trúng
đối phương.
Diệu Thủ tiên sinh loạng choạng lùi lại một bước run lên hỏi :
- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi làm thế là có ý gì ?
Thiên Đài Ma Cơ cũng bị cử động của Từ Văn làm cho chấn động tâm thần. Dĩ
nhiên nàng không hiểu ý của chàng, vì nàng không biết chàng có độc thủ này.
Từ Văn nét mặt xám xanh, bừng bừng sát khí. Chàng nói dằn từng tiếng :
- Các hạ ! Hùng biện không bằng sự thực. Xin giao trả vòng tay ngọc cho tại hạ đi.
Diệu Thủ tiên sinh ngạc nhiên hỏi :
- Sự thực thế nào ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Trong võ lâm rất ít người chịu được sát thủ của tại hạ. Đây không còn là chuyện
ngẫu nhiên nữa.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :
- Phải chăng ngươi muốn nói kẻ đoạt vòng tai ngọc bị trúng sát thủ của ngươi mà
không việc gì ?
Từ Văn nói :
- Các hạ đã biết, sao còn giả vờ hỏi.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Ồ! Nếu vậy thì vụ này đầy đủ bằng chứng.
Từ Văn hỏi lại :
- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?
- Lão phu hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc đã nhận lời, chớ không canh cãi.
- Nhưng tại hạ không thể tin được.
- Vậy ngươi định làm gì ?
- Nếu không đạt mục đích, tại hạ quyết chẳng bỏ qua.
- Liệu ngươi có làm được thế không ?
- Các hạ thử coi sẽ rõ.
Chàng vừa nói vừa đề tụ kình lực vào cánh tay phải. Từ ngày chàng

được lão quái
nhân trút công lực vào cho, chàng chưa từng tỷ thí với ai, nên không hiểu công lực
mình đã đến trình độ nào. Nhưng cứ đề khí cũng đủ biết là so với trước cao hơn gấp
mấy.
Diệu Thủ tiên sinh vẫn chẳng thèm để ý gì.
Lão cười nói :
- Tiểu tử ! Lão phu đang muốn đo lường coi bản lãnh ngươi đã tới đâu, ngoại trừ sát
thủ kia.
Từ Văn hằn hộc nói :
- Tại hạ quyết không để các hạ thất vọng đâu.
Chàng vừa quát vừa phóng chưởng đánh ra.
Diệu Thủ tiên sinh giơ chưởng lên nghinh địch. Kình lực chưa chạm vào nhau mà
lão đã cảm thấy kình phong xô tới sức nặng bằng non, thì biết là nguy rồi.
Chưởng lực của lão mới phóng ra nửa vời, liền chuyển sang phía khác để tránh
chưởng phong đối phương. Tuy nhiên làn kình khí ghê gớm như lay non lấp biển như
thế hãy còn khủng khiếp khiến cho người lão phải loạng choạng.
Công lực như Diệu Thủ tiên sinh mà lão không dám trực tiếp chống lại chưởng lực
của Từ Văn, đủ biết công lực chàng đên mức độ nào rồi. Chính chàng cũng vô cùng
kinh ngạc vì chàng phát giác ra công lực mình tiến triển vượt ra ngoài sức tưởng
tượng.
Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ quái dị. Lão xúc động nói :
- Nhỏ kia !... Công lực ngươi cao thâm đến thế ư ?
Câu hỏi này nghe rất đáng buồn cười.
Thiên Đài Ma Cơ nghĩ tới câu chuyện kỳ ngộ của Từ Văn ở dưới hang núi nên nàng
không lấy làm kinh dị lắm.
Từ Văn cười đáp :
- Việc thiên hạ lắm khi lạ lùng khó mà tưởng tượng được. Các hạ hãy tiếp một
chưởng nữa thử coi...

Chàng vừa vung chưởng lên, Diệu Thủ tiên sinh đã lạng người đi một cái, vọt ra xa
ngoài mười trượng, mau đến nỗi người ta trông không rõ.
Từ Văn quát lên một tiếng :
- Chạy đi đâu ?
Rồi băng mình rượt theo. Hai bóng người một trước, một sau rượt theo mau như gió
cuốn điện chớp, chớp đã mất tích.
Thiên Đài Ma Cơ đứng ngẩn người ra. Lúc nàng cất bước rượt theo, thì hai người
kia đã thành hai dây khói lợt, rồi dần dần mất hút.
Từ Văn vận khinh công đến tột độ. Người chàng nhẹ như chim én, hết sức rượt
theo.
Diệu Thủ tiên sinh cũng phát huy khinh công quán thế mà chạy. Hai người chỉ cách
nhau chừng một với tay.
Diệu Thủ tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, dù lão chỉ còn cách trong gan tất,
mà Từ Văn thủy chung vẫn không đuổi kịp. Hai người lao về phía Bắc. Trước mắt có
núi nhấp nhô, cây cối um tùm. Diệu Thủ tiên sinh lại không chạy thẳng, lão quanh co
một lúc rồi đột nhiên mất hút.
Từ Văn hậm hực nghiến răng. Chàng dừng bước lại, tuy chàng không đuổi kịp đối
phương, nhưng làm cho Diệu Thủ tiên sinh bản tính kiêu ngạo, phải một phen chạy
lạc lối nên chàng cũng an ủi được phần nào. Khi xưa, lúc chàng chưa được lão quái
nhân trút công lực sang cho, thì chàng không dám nghĩ đến chứ đừng nói chuyện tỷ
đấu thực sự với đối phương để so tài cao thấp nữa.
Mặt trời đã lặn non Tây, trời xanh nhuộm ánh màu hồng lợt. Từ Văn quay lại toan
đi kiếm Thiên Đài Ma Cơ, nhưng chàng nghĩ kỹ lại thì cũng chẳng cần cho lắm.
Chàng liền nhận định phương hướng để đi tắt sang núi Đồng Bách.
Câu nói của Hội chủ Hội Vệ Đạo ở trên tiệc mở tổng đàn ...Hoan nghinh tiểu hữu

giá lâm bất cứ lúc nào chợt vẳng lên bên tay chàng. Chàng nghĩ rằng công lực mình
lúc này có thể nghĩ tới việc báo thù.
Chàng liền nhắm thẳng núi Đồng Bách mà chạy. Chàng vừa chạy vừa tính :
- Tới nơi ta sẽ tùy cơ hành động, nếu việc trả thù không xong, ít ra mình cũng dò
được tin tức Phương Tử Vi và sư thúc Đỗ Như Lan để làm tròn tâm nguyện cho lão
quái nhân cũng là một chuyện hay.
Dọc đường, đầu óc chàng vẫn nghĩ tới Diệu Thủ tiên sinh mà cho là lão đã lấy
vòng tay ngọc không còn nghi ngờ gì nữa. Điều khiến cho chàng kinh hãi nhất là lão
không sợ chất kịch độc về Vô nh Tồi Tâm Thủ của chàng, và lão đã cải trang làm
thầy lang dạo là một chuyện mà trước kia chàng không tài nào nghĩ ra được. Bí mật
về độc thủ của chàng, trừ phụ thân chàng và lão quái ở sơn động đã biết rồi không kể,
bây giờ sao lão này cũng phát giác ra ?
Nhất là câu lão bảo chàng suốt đời phải lẻ loi, có ý ngấm ngầm nói cho hay vĩnh
viễn chàng không thể cùng một người con gái nào kết hôn được. Vụ này chính chàng
cũng được lão quái ở sơn động nhắc tới biết rõ.
Diệu Thủ tiên sinh hóa trang thành trăm ngàn lối, bây giờ mất hút lão rồi thì khó
lòng mà tìm ra được.
Còn một việc nghiêm trọng nữa là chàng không lấy đâu ra vòng tay ngọc để trả lại
cho Tưởng Minh Châu. Nếu nhân đó mà nhà họ Tưởng bị mất một món tiền lớn thì
chàng không còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa.
Từ Văn càng nghĩ càng buồn bực trong lòng. Trên chốn giang hồ đầy rẫy những
mưu sâu hiểm cả, nhiều lúc võ công cao cường cũng chẳng làm gì được. Điều trọng
yếu là phải có cơ trí và lịch duyệt. Nếu chỉ ỷ vào võ công thì chẳng làm nên được việc

gì, có khi còn phải ôm hận ngàn thu.
Sau khi nhà chàng xảy ra thảm họa, chàng biến cải tánh nết đã nhiều, không còn
quật cường bướng bỉnh như trước nữa. Gặp việc chàng đã biết suy nghĩ, giàu lòng
nhẫn nại tự kiềm chế tính nóng. Dần dần chàng trở nên người kín đáo, rồi cải biến dần
dần đến độ thâm trầm.
Từ Văn vừa đi vừa ngẫm nghĩ, bất giác chàng thả bước chậm lại...
Ráng chiều đã lạt, rồi tiêu tan. Vũ trụ biến thành màu xám, rồi bức màn đen từ từ
buông xuống.
Thôn trang ở phía xa xa, lác đác có ánh đèn lửa.
Bất thình lình sau lưng chàng có tiếng người vọng lên :
- Các hạ hãy dừng bước !
Từ Văn sửng sốt. Chàng tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía sau thì thấy một thiếu
nữ vận võ phục màu trắng đứng ngay trước mặt.
Ánh sáng lờ mờ, nhưng chàng còn trông rõ thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp. Chàng cất
tiếng hỏi :
- Cô nương là ai ?
Bạch y thiếu nữ không trả lời. Nàng nhìn Từ Văn từ đầu đến chân một hồi rồi hỏi
lại :
- Phải chăng tướng công là Địa Ngục Thư sinh ?
Từ Văn thấy thiếu nữ là người lạ mặt, chàng động tâm đáp :
- Chính là tại hạ !
Bạch y thiếu nữ lộ vẽ vui mừng nói :
- Nếu vậy thì thật là may cho tiểu nữ.
Từ Văn ngơ ngác hỏi :
- Sao lại may ?
Thiếu nữ đáp :
- Tiểu nữ phụng mệnh gia chủ đi mời tướng công.
Từ Văn trong lòng nghi hoặc, chàng nhíu cặp lông mày hỏi lại :
- Chủ nhân cô nương là ai ?
Bạch y thiếu nữ nở một nụ cười thần bí đáp :
- Tướng công gặp mặt sẽ biết.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ :
- Bớt được chuyện nào hay chuyện ấy. Mình chẳng nên đa sự làm

chi. Mình đang
cần đi đến Hội Vệ Đạo để làm việc chính yếu của mình trước.
Chàng liền ững hờ đáp :
- Xin cô nương về phúc trình chủ nhân là tại hạ có việc gấp trong mình không thể
tuân mệnh được.
Thiếu nữ nói :
- Nhưng còn một vị nữa nóng lòng muốn gặp tướng công...
- Ai vậy ?
- Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Sao ?... Y...
Thiếu nữ ngắt lời :
- Y mong tưởng đã mỏi mắt, và hy vọng gặp tướng công lần cuối cùng.
Từ Văn giật mình kinh hải, run lên hỏi :
- Lần cuối cùng ư ?
- Đúng thế !
- Vậy là nghĩa làm sao ?
- Tướng công cứ tới nơi sẽ rõ.
Từ Văn nghĩ bụng :
- Từ lúc mình chia tay nàng, rượt theo Diệu Thủ tiên sinh cho đến giờ, bất quá mới
hai tiếng đồng hồ mà nàng lại bảo gặp nhau lần cuối cùng hẳn có điều chi khuất khúc.
Tuy mình không yêu nàng nhưng cũng có chút tình bằng hữu, chẳng thể làm ngơ cho
đành.
Nghĩ vậy chàng liền xoè tay ra đáp :
- Vậy xin cô nương dẫn đường cho !
- Mời tướng công đi theo tiểu nữ.
Bạch y nữ lang chạy trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.
Thiếu nữ đi được một quảng xa thì rẽ vào một khu rừng rậm rạp ở phía Nam bên
đường.
Từ Văn là người lớn mật, lại võ nghệ cao cường nên trong dạ hồ nghi mà cũng
chẳng quan tâm, chàng chuồn theo vào rừng.
Chỉ trong chớp mắt, trước mặt hiện ra có ánh đèn lửa. Đi gần tới nơi, chàng nhận ra

đây là một tòa miếu nhỏ. Ngoài cổng miếu tám tên hán tử áo trắng đứng thành hàng
hai bên. Tên nào vẻ mặt cũng kiêu hãnh. Chúng vừa thấy Từ Văn xuất hiện, đã lộ vẻ
khiếp sợ.
Người có danh như cây có bóng. Địa Ngục Thư sinh giết người không để dấu vết.
Trên chốn giang hồ ai nghe tiếng mà không táng đởm kinh hồn.
Từ Văn vào qua cổng miếu thì trước mặt là nhà chính sảnh. Trước điện bốn thiếu
nữ vận võ phục áo trắng chia hai bên tả hữu đứng ở trên thềm.
Ngoài hiên điện treo hai ngọn đèn lồng, càng tăng thêm vẻ huyền bí.
Đứng ngoài cửa trông vào điện, đèn xanh leo lét, khói bay cuồn cuộn, nhưng không
một bóng người.
Thiếu nữ dẫn đường quay lại nói :
- Xin tướng công hãy chờ một chút.
Thị nói xong chạy vào đại điện. Chẳng bao lâu, thị trở ra nghiêng mình nói :
- Xin mời tướng công vào.
Từ Văn ngần ngừ một chút :
- Úi chao !
Chàng đảo mắt nhìn quanh, bỗng la lên một tiếng kinh hoàng. Trong điện có cả
mười hai chiếc tử thi mặc áo trắng bày hàng ở dưới đất. Huyết tích chưa khô tỏ ra
những người này vừa mới bị hại.
Từ Văn còn đang kinh ngạc, thì một mùi hương thơm đưa vào mũi.
Một nữ lang mình mặc áo trắng theo kiểu cung trang, dung mạo khác thường, từ
sau khám thờ Phật đi ra. Theo sau lưng nàng là một lão già mình mặc bào trắng, khí
thế kiêu hùng.
Từ Văn vừa trông thấy lão già áo trắng, chàng nghĩ ra ngay lai lịch của đối phương,
miệng lẩm bẩm :
- Đây là người ở Ngũ Lôi Cung.
Lão già này quả nhiên là Bạch Sát Thần Trịnh Côn, Vệ đội thống lảnh ở Ngũ Lôi
Cung. Lúc lão tranh đoạt Thạch Phật đã bị Thiên Đài Ma Cơ dùng Tố

Nữ Thần
Châm đã thương.
Thiếu nữ cung trang thoăn thoắt bước tới chiếc ghế bên điện ngồi xuống. Bạch Sát
Thần Trịnh Côn đứng thị tập một bên.
Thiếu nữ băng thanh ngọc cốt, tóc đen môi thắm, mình mặc áo trắng khiến vẻ đẹp
càng lộng lẫy. Ai nhìn thấy cũng phải lóa mắt.
Từ Văn bất giác nuốt nước miếng. Xem ra thiếu nữ so với Hồng Y Nữ Phương Tử
Vi còn có phần đẹp hơn. Nàng có một vẻ đẹp cao quí nhàn hạ.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn đảo mắt nhìn Từ Văn cất giọng hung dữ nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Sao không làm lễ bái kiến công chúa đi ?
Từ Văn động tâm. Chàng không ngờ công chúa Ngũ Lôi Cung lại xuất hiện trên
chốn giang hồ. Chàng nghĩ mình là nam, đối phương là nữ. Dù sao cũng tỏ ra là người
có lễ giáo, liền gật đầu nói :
- Tại hạ xin chào công chúa.
Bạch Y thiếu nữ khẽ hắng giọng một tiếng rồi đáp :
- Các hạ miễn lễ !
Thanh âm như tiếng oanh vàng, tuy lạnh lùng nhưng rất lọt tai.

Độc thủ phật tâm

Hồi 23
Ngũ lôi cung hành hạ ma cơ

Từ Văn hửng hờ hỏi lại :
- Cô nương tìm tại hạ tới đây có chuyện chi dạy bảo ?
- Chắc các hạ chưa quên còn thiếu bấy nhiêu nhân mạng của bản cung.
Từ Văn đáp :
- Tại hạ không phủ nhận điều đó. Chúng ta đã là người trên chốn giang hồ, dĩ nhiên
lưỡi dao phải nhuộm máu đào. Tại hạ không giết người, người cũng giết tại hạ. Hai
bên đã thành thế đối địch thì khó lòng tránh khỏi chuyện tử thương.

Chắc cô nương
cũng hiểu rõ như vậy.
Bạch Y công chúa cười mát đáp :
- Đúng thế thật ! Có điều thủ pháp của các hạ giết người dường như không được
quang minh cho lắm.
Từ Văn hỏi lại :
- Sao cô nương lại nói thế ?
- Cái đó chắc các hạ dĩ nhiên tự biết rồi.
Từ Văn hất hàm hỏi :
- Cô nương kiếm tại hạ về đây chỉ nói một câu này ư ?
Bạch Y công chúa cười đáp :
- Các hạ hãy bình tỉnh lại. Nếu chỉ vì câu nói này thì tại hạ chẳng bỡ lắm.
Từ Văn nói :
- Cô nương nói rõ cho hay.
Bạch Y công chúa hỏi :
- Các hạ đã nhìn thấy mười ba xác chết ngoài kia chưa chứ ?
- Dĩ nhiên tại hạ thấy rồi.
- Đó là kiệt tác của Thiên Đài Ma Cơ, người bạn đồng hành của các hạ.
Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :
- Thiên Đài Ma Cơ cùng mình chia tay chưa bao lâu, sao đã xảy ra chuyện giết
người ?
Gần đây dường như nàng đã không thích giết người nữa thì phải, sao lại xảy ra vụ
này.
Tuy trong lòng nghĩ vậy, ngoài mặt chàng vẫn thản nhiên hỏi lại :
- Phải chăng họ đều là môn hạ của cô nương ?
- Đúng rồi !
- Hoặc giả quí môn hạ có chỗ đáng chết ?
Bạch Y công chúa biến sắc, hắng giọng nói :
- Khen cho các hạ cũng nhiều tài biện bác. Nhưng theo lề luật giang hồ thì thiếu nợ
là phải trả.
Từ Văn hỏi lại :
- Cô nương không cần phân rỏ thị phi hắc bạch ư ?
- Đối với hạng người như các hạ tựa hồ hai chữ thị phi không còn có nghĩa gì nữa.

Từ Văn bất giác lửa giận đùng đùng. Mặt lạnh như tiền nói :
- Cái đó cô nương quá ỷ mình, nói sao nên vậy. Được rồi, đã thế thì chẳng cần phải
trái, tại hạ cũng không nghĩ nhiều nữa.
Bạch Y công chúa trở mặt xẳng giọng :
- Địa Ngục Thư sinh ! Đêm nay ta e rằng ngươi không còn sính cường được nữa
đâu.
Từ Văn cười gằn nói :
- Dường như cô nương đã quá tự tin rồi.
- Có lẽ thế !
- Cô nương tính sao bây giờ ?
- Mời các hạ dời gót ra hậu viện.
Công chúa nói xong đứng dậy thoăn thoắt bước đi về sau khám thờ. Kiểu nàng đi
rất là xinh đẹp.
Từ Văn lật đật theo sau.
Phía sau khám thờ là pho thần tượng Hộ Pháp Di Đà. Trước mặt thần tượng có cửa
ra ngoài.
Từ Văn bước qua ngưỡng cửa. một luồng sát khí từ trong ngực bốc lên.
Đây là một Viện lạc lát đá hoa. Bốn ngọn đèn pha lê sáng rực.
Giữa điện trồng hai cái cọc gỗ. Cọc bên trái cột một người đàn bà. Nàng chính là
Thiên Đài Ma Cơ. Từ Văn thấy nàng cặp mắt mất thần, mồm miệng chảy máu, tóc rối
thoa nghiêng thì biết nàng chẳng bị trọng thương cũng bị khảo đả.
Bốn tên áo trắng đứng ở phía sau cọc gỗ. Hai tên đứng giữa đều dí mũi kiếm vào tử
huyệt Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ vừa thấy Từ Văn xuất hiện, mắt nàng liền chiếu ra những tia khác
lạ, nhưng chỉ thoáng cái rồi biến mất. Trên môi nàng cũng lộ một nụ cười thê lương.
Bạch Y công chúa đứng ở mé hửu, Bạch Sát Thần Trịnh Côn vẫn theo sau nàng.
Mé tả, bốn lão già áo trắng đứng ngay như tượng đá. Chừng như võ công bốn lão
này không phải hạng tầm thường, và đều có một địa vị khá cao.

Từ Văn sát khí đằng đằng, băng mình nhảy vọt vào giữa điện, cất giọng run run hỏi
Thiên Đài Ma Cơ :
- Vụ này là thế nào đây ?
Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu đáp :
- Ta đang rượt theo huynh đệ, dọc đường gặp phải bọn này, rồi lỡ tay bị chúng
bắt...
Từ Văn hỏi lại :
- Đại thư bị thương rồi ư ?
- Phải rồi ! Đồng thời ta cũng bị cực hình nữa.
Từ Văn quay phắt lại nhìn Bạch Y công chúa lớn tiếng :
- Buông tha y ra !
Bạch Y công chúa cất giọng lạnh như băng đáp :
- Các hạ ! Cái cột gỗ kia là dành cho các hạ đó. Địa ngục đã mở cửa để đón hai vị.
Từ Văn muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa. Huống chi đối với bọn Ngũ Lôi
Cung chàng chẳng cần chi khuất tắc.
Chàng nghe công chúa nói vậy thì tức giận đến cực điểm, nhưng chàng cười lạt hỏi
lại :
- Nếu Âm tào Địa phủ không thèm thu dụng tại hạ thì làm thế nào ?
- Các hạ nghĩ thế là sai.
Từ Văn lại cười nhạt hỏi :
- Cô nương nhỏ tuổi mà người lại đẹp, chẳng lẽ đã chán đời ư ?
- Địa Ngục Thư sinh ! Thôi đừng sính tài khẩu thiệt nữa. Hãy nói rõ sư thừa là ai ?
Nàng tưởng Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ cùng chung một môn phái.
Từ Văn cất giọng rất lạnh lùng nói :
- Cô nương ! Tuy cô nương ở địa vị cao quý, là một công chúa, nhưng chưa đáng
giỡ giọng với tại hạ như thế được.
Bạch Y công chúa sắc mặt lợt lạt, mắt hạnh tròn xoe. Nàng chao mày nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Kể ra ngươi ăn nói cũng giỏi đấy.
Giữa lúc ấy, một người áo trắng vung lưỡi dao trủy thủ đánh vèo một cái, rồi dí vào
mặt Thiên Đài Ma Cơ.

Bạch Y công chúa hỏi tiếp :
- Các hạ ! Con người yêu mị kia các hạ có muốn cho mặt thị nở hoa không ?
Từ Văn nghiến răng vận động kình lực vào bàn tay bên phải...
Bạch Y công chúa lạnh lùng nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Các hạ đừng tính bài vọng động, không thì phải chết trước.
Thiên Đài Ma Cơ lại lớn tiếng lạ :
- Huynh đệ đừng lo cho ta.
Từ Văn tức giận như điên lên. Mặt đầy sát khí rùng rợn, nhưng chàng cố sức nhẩn
nại. Chàng chẳng thể bõ mặc Thiên Đài Ma Cơ. Tuy chàng không yêu nàng, nhưng
chàng biết nàng yêu mình đến say mê điên đảo, nàng còn có mấy lần viện thủ cho
chàng. Vả lại chàng không thể phủ nhận là giữa hai người có mối quan hệ vi diệu mà
thủy chung chàng cảm thấy mình đối với nàng có điều khiếm khuyết.
Từ Văn chăm chú nhìn nàng một cái. Cái nhìn này đã tố cáo với nàng tâm sự chàng
thế nào.
Thiên Đài Ma Cơ nhắm mắt lại cho hai giọt lệ lớn bằng hai hạt đậu nhỏ rơi xuống.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn cất tiếng hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi đã nghe thấy công chúa ta nói gì chứ ?
Từ Văn trợn mắt run lên nói :
- Lão họ Trịnh kia ! Câm miệng đi ! Ta quyết không quên lão đâu.
Trịnh Côn cười ha hả nói :
- Tiểu tử ! Ngươi không còn có cơ hội nào nữa.
Bạch Y công chúa đưa tay ra ngăn Bạch Sát Thần Trịnh Côn lại, nàng nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Các hạ nên biết điều một chút. Sao không đứng yên để nói
chuyện ?
Từ Văn mắt đỏ sọng tựa hồ sắp rĩ máu ra. Người chàng run bần bật. Bao nhiêu
huyết quãn đều căng thẳng tưởng chừng sắp nổ tung.
Bạch Y công chúa cất tiếng hô :
- Tứ lão ! Bắt lấy y !
Bốn lão già trước đứng trơ như phỗng đá, bây giờ nghe công chúa ra

lệnh, liền từ từ
cất bước tiến về phía Từ Văn.
Đối phương đã muốn động thủ thì lo nghĩ gì cũng bằng thừa. Từ Văn không thèm
để ý đến chuyện động thủ. Chàng chẳng coi bọn họ vào đâu, nhưng khốn nỗi, Thiên
Đài Ma Cơ ở trong tay đối phương. Chàng nghĩ thầm :
- Bây giờ mình phải làm thế nào kiếm chế được Bạch Y công chúa...
Chợt nghĩ như vậy, chàng nhảy tới Bạch Y công chúa nhanh như chớp.
Bạch Y công chúa dường như đã đề phòng từ trước. Bóng Từ Văn vừa thấp thoáng,
nàng đã xuất chưởng đánh ra. Tay nàng phát chưởng chưa tới mà kình phong đã ghê
gớm vô cùng !
Sầm ! Chưởng phong đụng nhau nghe như sấm nổ rùng rợn. Từ Văn đang vọt người
đi phải ngừng lại một chút.
Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Bạch Sát Thần Trịnh Côn lại phóng
chưởng ra.
Từ Văn phóng hửu chưởng ra tiếp đón. Phát chưởng này chàng đã vận đến mười
thành công lực.
Ngũ Lôi Chưởng nổi tiếng là lợi hại trong võ lâm. Hai luồng kình khí chạm nhau
lại phát ra tiếng nổ như sét đánh.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn loạng choạng người đi. Miệng phun máu tươi ra như suối.
Bạch Y công chúa thấy công lực Từ Văn mà phát khiếp, bật la :
- Úi chà !
Bốn lão già mặc bạch bào đã chia ra phương vị đứng vây Từ Văn vào giữa.
Từ Văn nhảy xổ ra định ngăn cản, chàng phản kích rồi bị bao vây. Tất cả những cái
đó xảy ra trong nháy mắt.
Bốn lão già thủy chung vẫn không mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn nhau ra hiệu tấn
công.
Bốn lão phóng ra tám chưởng đánh veo véo vào chứ không công

kích trực tiếp Từ
Văn. Tiếng chưởng rít lên đinh tai. Chưởng phong xoáy lại như cơn gió lốc. Thế mạnh
tưởng chừng san phẳng cả một trái núi.
Bốn lão già ung dung phát chưởng. Những luồng kình khí xô đẩy mỗi lúc một
mạnh. Chưởng phong rít lên ầm ầm tưởng chừng như quỉ thần cũng phải khiếp sợ.
Từ Văn bị kình khí hất mạnh làm chấn động tâm thần. Chàng nhớ lại lần trước bị
bọn Bạch Sát Thần Trịnh Côn bao vây, liền hạ trung khí xuống để ổn định thân hình,
rồi vận toàn lực phóng ra một chưởng đánh vào lão già trước mặt.
Sầm một tiến vang lên ! Phát chưởng của chàng đã bị luồng kình khí xoáy đi.
Chàng bị chưởng phong xoáy lại đẩy chàng theo đường bán cung. Một trong tứ lão
phải lùi lại mấy bước ngồi phệt xuống đất không đứng dậy được.
Còn ba lão kia lảo
đão lùi lại.
Khóe miệng Từ Văn cũng ứa máu ra.
Phát chưởng của chàng thật là kinh thế hãi tục.
Bọn đệ tử Ngũ Lôi Cung có mặt tại hiện trường đều cả kinh thất sắc.
Từ Văn sát khí bốc lên như lửa cháy, không thể nào ngăn nỗi. Người chàng vừa lấp
loáng thì một người trong tứ lão đã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra.
Huỵch ! Lại một lão nữa té nhào.
- Dừng tay !
Tiếng quát này dường như có uy lực vô cùng. Từ Văn bất giác xoay người lại.
Bạch y công chúa sắc mặt xám xanh đứng ở phía sau Thiên Đài Ma Cơ. Cặp mắt
hạnh chiếu ra những tia hào quang rùng rợn.
Mấy tên hán tử áo trắng đã lui ra cách cọc gỗ đến ngoài hai trượng.
Bạch Sát Thần Trịnh Côn da mặt co rúm trông khác hẳn đi.
Bạch y công chúa lớn tiếng nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Bổn công chúa đã quá coi thường các hạ.
Từ Văn tức giận quát lên :
- Có buông tha y thì tại hạ mới để các vị sống sót.

Bạch y công chúa hỏi lại :
- Các hạ tưởng làm được thế ư ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Bữa nay những người có mặt tại đây đừng ai hòng sống sót rời khỏi.
Bạch y công chúa nói :
- Kẻ chết trước tiên là con yêu phụ này.
Thiên Đài Ma Cơ toan lên tiếng, thì Bạch y công chúa đã đưa ngón tay ra khẽ điểm
một cái, lập tức nàng co người lại, miệng há ra mà không nói ra lời. Bộ mặt đẹp như
hoa mà giờ đây coi dữ như quỉ.
Từ Văn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra, chàng gầm lên :
- Ngươi muốn chết chăng ?
Rồi chàng nhảy vọt đến bên cọc gỗ.
- Đứng lại !
Bạch y công chúa quát lên một tiếng rồi đưa ngón tay nhỏ nhắn ra dí vào đầu Thiên
Đài Ma Cơ.
Từ Văn nghiến răng dừng lại. Chàng không nở để cho Thiên Đài Ma Cơ bị thảm tử.
Hai tên lão già sống sót song song tiến lại...
Bạch y công chúa lại lên tiếng :
- Xin hai vị hãy lùi lại !
Hai lão già nghiến răng căm hận nhưng vẫn phải theo lời lùi lại. Còn hai lão bị chết
thì đã được hai tên hán tử áo trắng khiên đi rồi.
Từ Văn run lên nói :
- Bản nhân nhắc lại lần nữa là phải tha y ngay.
Bạch y công chúa cặp mắt láo liêng, trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Tha y cũng được, nhưng phải có điều kiện.
Từ Văn hỏi :
- Điều kiện thế nào ?
Bạch y công chúa đáp :
- Các hạ hãy nói rõ thân thế cùng lai lịch. Món nợ này hãy gát lại chờ ngày khác sẽ
tính.
Từ Văn nói :
- Tính nợ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng kính cẩn chờ, còn nói rõ lai lịch thì không

được đâu.
- Nhưng đó là một điều kiện.
- Bản nhân không tiếp nhận điều kiện này.
Giữa lúc ấy hai tiếng rú thê thảm chói tay vang lên từ cổng miếu vọng vào. Hết
thảy mọi người, kể cả Từ Văn đều chấn động tâm thần, Bạch Sát Thần Trịnh Côn băng
mình chạy ra, rồi tiếng rên la lại vang lên trong đại điện. Bạch Sát Thần đã cùng đối
phương ra chiêu, nhưng không hiểu là Bạch Sát Thần hay người kia đã bật lên tiếng
rên la.
Véo ! véo ! Hai bóng người vọt vào trong hiện trường. Tiếp theo là hai tiếng bịch !
bịch ! Thi thể hai người áo trắng đã bị hại, bây giờ lại liệng vào.
Bạch y công chúa sắc mặt lợt lạt.
Một bóng người như quỉ mị xuất hiện từ từ tiến vào hiện trường. Hai lão già áo
trắng đứng ra chận đường. Một lão quát hỏi :
- Ông bạn là cao nhân phương nào ?
Từ Văn quay đầu nhìn ra thấy một hán tử trung niên mặt mũi đen nhẻm, cặp mắt
loáng loáng như điện chớp. Từ Văn coi đôi mắt này tựa hồ chàng đã quen biết. Nhưng
chàng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.
Hán tử trung niên đảo mắt nhìn toàn trường một lượt. Gã cất giọng lạnh lùng nói :
- Trong phạm vi một trăm dặm khu vực núi Đồng Bách, không ai được giết người.
Từ Văn động tâm.
Một lão bạch bào lại hỏi :
- Xin ông bạn cho biết rõ thân thế ?
Hán tử đáp :
- Bản nhân là Tổng tuần Hội Vệ Đạo.
Bạch y công chúa hỏi :
- Các hạ là Tổng tuần Hội Vệ Đạo ư ?
- Đúng thế ! Phải chăng cô nương là tiểu thư Ân Ngọc Yến, thiên kim của Ngũ Lôi
Cung Cung chủ ?
- Chính thị bản nhân !

Tổng tuần Hội Vệ Đạo hất hàm hỏi :
- Tại sao Ân cô nương lại giết người trong cấm địa của bản hội ?
Bạch y công chúa hỏi lại :
- Sao quí hội không tuyên cáo lệ cấm này trước võ lâm ?
- Lệ cấm này ai cũng biết rồi.
- Thế thì quí Tổng tuần ra tay hạ sát hai tên đệ tử của bổn cung sẽ giải thích làm
sao ?
- Đệ tử quí cung không chịu báo danh hiệu đã động thủ một cách khinh xuất, thế là
tự họ chuốt lấy cái chết vào mình.
- Các hạ nói thế là xong việc rồi chăng ?
Hai lão mặc áo trắng đều tức giận vô cùng. Một lão quát hỏi :
- Phải chăng ông bạn ỷ mình có tuyệt kỷ để lán át người ?
Hán tử mặt đen hắng giọng hỏi lại :
- Phải thế thì sao ?
- Ông bạn phải trả lại công đạo !
- Liệu hai vị có thể đòi được không ?
Lão già quát lên :
- Ngươi ngông cuồng vừa chứ !
Hai lão áo trắng có hai đồng bạn bị Từ Văn hạ sát, đang lúc căm hờn không chỗ
phát tiết, bây giờ gặp hán tử mặt đen liền phóng chưởng đánh ra.
Hán tử mặt đen cười khanh khách nói :
- Bản tòa muốn biết Ngũ Lôi Chưởng.
Miệng gã nói vậy, tay vẫn không dừng. Hắn vung hai chưởng phản kích lại hai lão
già áo trắng.
Những tiếng rú chấn động màng tai vang lên. Hai lão già áo trắng loạng choạng.
Hán tử mặt đen cũng phải lùi lại mấy bước dài.
Từ Văn khoan khoái đứng coi. Hội Vệ Đạo trong con mắt chàng cũng là kẻ thù.
Bọn Ngũ Lôi Cung hiện giờ cũng thành cừu địch. Vậy bên nào được thua hay sống
chết cũng đều có lợi cho chàng.
Hai lão già đã chiếm thượng phong, dĩ nhiên không chịu nới tay. Hai lão vừa quát
vừa vung chưởng đánh ra.
Hán tử mặt đen đón tiếp những luồng kình khí nặng đến ngàn cân.

Hai tay hắn giơ lên trên không.
Chưởng kình của hai lão già chưa nhã ra hết sức thì đột nhiên đều bị loạng choạng,
miệng la hoảng :
- Chất độc !
Rồi ngã lăn ra không nhúc nhích nữa.
Từ Văn giật mình kinh hãi, chàng không ngờ đối phương lại dùng độc. Cứ coi tình
trạng hai lão già này mà xét thì chất độc này không phải tầm thường.
Bạch y công chúa Ân Ngọc Yến sắc mặt lợt lạt.
Hán tử áo đen quay lại bảo Ân Ngọc Yến :
- Ân cô nương ! Bản tòa không đang tay dập liễu vùi hoa, cô nương đi đi thôi !
Ân Ngọc Yến trợn mắt lên nhìn hán tử áo đen hồi lâu rồi đột nhiên đưa bàn tay ra
chụp lên đầu Thiên Đài Ma Cơ...
Từ Văn thấy vậy gầm lên :
- Ngươi dám hạ thủ ư ?
Đồng thời hán tử áo đen cũng lớn tiếng quát :
- Không được giết y...
Ân Ngọc Yến ngẩn người ra. Tay nàng đã đụng vào mái tóc Thiên Đài Ma Cơ, chỉ
còn nhã kình lực ra là Thiên Đài Ma Cơ phải vỡ đầu.
Hán tử áo đen lại nói :
- Y là người mà bản hội đang tìm kiếm. Cô nương không được hại y.
- Bản công chúa muốn báo thù cho những đệ tử đã bị y sát hại.
Hán tử mặt đen nói :
- Bản hội cần y sống.
- Bản công chúa xin lỗi...
- Cô nương đừng bức bách bản tòa phải xuất thủ.

Độc thủ phật tâm

Hồi 24
Hán tử mặt đen phải chăng là người bí mật

Ân Ngọc Yến nghiến răng ken két hằn học nói :
- Giữa bản cung và Hội Vệ Đạo sẽ có ngày phải thanh toán món nợ này.

Hán tử mặt đen ngắt lời :
- Đó là một chuyện khác.
Thiên Đài Ma Cơ nhân lúc hai bên ở vào tình trạng dằng co, đã tự mình thúc đẩy
nội lực giải khai huyệt đạo bị kiềm chế.
Nàng hô lên :
- Huynh đệ ! Huynh đệ thử nhìn đầu hắn, xem hắn có phải là người che mặt mặc áo
cẩm bào đã hạ sát thủ toan giết ngươi không ?
Hán tử mặt đen toàn thân chấn động lùi lại một bước. Mắt gã lộ sát khí.
Từ Văn tâm thần chấn động như bị điện giật, chàng đảo mắt nhìn thì quả nhiên phía
trên tai bên hửu hán tử còn một vết sẹo rất rõ.
Tuy đầu hắn đã mọc tóc che đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Nếu không có
Thiên Đài Ma Cơ khám phá ra, thì kẻ thù thần bí này đã thoát khỏi tai mắt Từ Văn.
Chàng không ngờ kẻ mạo xưng thân phụ chàng đã hai lần toan hạ độc thủ giết
chàng, té ra là người trong Hội Vệ Đạo.
Đối phương tại sao lại toan hạ thử giết chàng ? Chẳng lẽ hắn đã biết rõ lai lịch cùng
thân thế chàng ?
Nguyên ngày Hội Vệ Đạo lập tổng đàn mà vô cớ chàng đã được tôn lên làm thượng
tân. Chuyện bí mật này chàng chưa khám phá ra. Bây giờ chàng ý thức được là chung
quanh chàng đều có nguy cơ ẩn nấp, bao nhiêu ác quỉ dòm ngó, thì không khỏi sợ
run.
Hán tử mặt đen sán lại trước mặt Từ Văn...
Từ Văn nghiến răng lên tiếng :
- Các hạ ! Đêm nay chúng ta lại gặp nhau đây, thật là lòng trời muốn tiện việc cho
mình.
Hán tử mặt đen nói :
- Tiểu tử ! Số mạng ngươi lớn thật !
- Thủ đoạn của các hạ khiến cho người ta phải hổ thẹn.
Hán tử mặt đen cười khằn khặc nói :

- Tiểu tử ! Đêm nay thì ngươi nhất định phải chết.
Lửa cừu hận rần rần bốc lên trong huyết quản, Từ Văn phải cố nhẫn nại. Chàng cần
điều tra cho rõ chân tướng cùng hành vi của đối phương và cần biết rõ nguyên nhân
cừu thù. Chàng lạnh lùng hỏi :
- Các hạ không lựa chọn thủ đoạn, mấy lần toan ám toán bản nhân là vì lẻ gì ?
Hán tử mặt đen bật lên tiếng cười hung dữ đáp :
- Vì bản tòa muốn ngươi phải chết.
- Các hạ muốn bản nhân chết ư ?
- Chứ sao ?
- Nhưng chúng ta vốn không quen biết, lại không oán thù...
Hán tử mặt đen gạt đi :
- Về điểm này ta bất cần phải giải thích.
Từ Văn lại hỏi :
- Phải chăng đằng sau các hạ có người giật dây ?
- Tùy thằng lõi con muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.
- Người đã sai phái các hạ là ai ?
- Đừng rườm lời nữa, sau khi chết ngươi sẽ biết rõ !
Từ Văn không tài nào kềm chế nỗi, chàng quát lên :
- Bữa nay tiểu gia sẽ chẻ xương mi ra.
Chàng vừa quát vừa vung chưởng vận đến mười hai thành công lực đánh ra.
Hán tử mặt đen vung chưởng lên nghinh địch. Chưởng phong chạm nhau bật ra
những tiếng rùng rợn. Kình phong xô đẩy ra tứ phía. Hai chiếc đèn pha lê treo trên
vách bị vỡ tan tành. Từ Văn loạng choạng người đi. Hán tử mặt đen cũng lùi lại ba
bước dài.
Ân Ngọc Yến đưa tay ra phía sau vẫy một cái. Mấy tên thủ hạ lập tức chạy lại. Một
tên đi cởi trói cho Thiên Đài Ma Cơ...
Hán tử mặt đen nở một nụ cười nham hiểm. Người hắn đi quanh vòng cánh cung
rất mau lẹ rồi quay về nguyên chỗ.
Huỵch ! Huỵch luôn mấy tiếng ! Bốn tên thủ hạ của Ân Ngọc Yến ngã lăn ra. Còn
những tên khác phải dừng lại.

Từ Văn thấy thế ngấm ngầm kinh hãi, run lên bần bật. Nếu chàng không được quái
nhân trút công lực cho thì nhất định bữa nay không thể địch nỗi đối phương.
Hán tử mặt đen bỗng nhảy xổ lại giơ tay ra chụp vào trước ngực Từ Văn nhanh như
chớp.
Từ Văn không né tránh, đứng yên nghinh địch. Tay phải chàng lia ngang ra để hộ
vệ trước ngực.
Những tiếng rên la và tiếng roạc roạc đồng thời vang lên. Từ Văn bị đối phương
móc rách áo ngoài. Cánh tay độc dấu trong áo lộ ra ngoài.
Từ Văn vươn độc thủ chụp lấy đối phương rất mau lẹ.
Thiên Đài Ma Cơ cùng Ân Ngọc Yến đồng thời bật lên tiếng la hoảng...
- Cánh tay !
Hán tử mặt đen loạng choạng mấy cái rồi ngã lăn ra. Từ Văn cúi xuống nắm lấy vạt
áo đối phương nhấc bổng lên hằn học nói :
- Dù ngươi có chết cũng khó lòng toàn được thi thể.
Chàng chưa dứt lời, hán tử mặt đen đột nhiên phóng chưởng đánh vào ngực Từ
Văn.
Chàng chẳng bao giờ ngờ đến địch nhân giả vờ trúng thương lăn ra, rồi chờ lúc
chàng cúi xuống, phóng chưởng ra một cách đột ngột.
Luồng chưởng lực của hán tử mặt đen cực kỳ mãnh liệt. Hắn định đánh một chưởng
này là chàng phải chết.
Thiên Đài Ma Cơ cùng Ân Ngọc Yến đồng thời bật lên tiếng la hoảng...
Từ Văn miệng hộc máu tươi, té huỵch xuống đất.
Hán tử mặt đen ngữa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười đầy vẻ đắc ý.
Thiên Đài Ma Cơ tức quá tưởng chừng như trái tim bị vỡ ra. Nàng thét lên một
tiếng. Bao nhiêu dây trói đều đứt hết.
Ân Ngọc Yến không ngờ Thiên Đài Ma Cơ tự biết giải khai huyệt đạo. Biến diễn

đột ngột này khiến nàng kinh hãi lùi lại mấy bước.
Hán tử mặt đen nhanh như điện chớp không để Thiên Đài Ma Cơ được giây nào
rảnh tay mà hành động. Hắn phóng luôn ra ba chưởng khiến cho Thiên Đài Ma Cơ
phải chấn động, loạng choạng người đi luôn mấy cái. Miệng mũi nàng ứa máu ra.
Hán tử mặt đen thò cánh tay như tay vượn ra nắm vào huyệt mạch cổ tay nàng.
Ân Ngọc Yến đứng ngẩn người ra đương trường, tay chân luống cuống.
Hán tử mặt đen đảo mắt nhìn Ân Ngọc Yến nói :
- Trước khi ta chưa nổi lòng muốn hạ sát cô nương, cô nương tùy tiện đi thôi !
Ngoài kia có người tuy huyệt đạo bị kềm chế, nhưng vẫn còn sống được.
Ân Ngọc Yến dậm chân nói :
- Bản tòa cùng Hội Vệ Đạo thề chẳng đội trời chung.
Nàng nói xong vẫy tay một cái rồi dắt bọn đệ tử còn sống sót lật đật đi ngay, không
kịp nhìn đến di thể những người đã bị chết rồi.
Hán tử mặt đen nắm tay Thiên Đài Ma Cơ lôi lại đến trước mặt Từ Văn.
Thiên Đài Ma Cơ run lên hỏi :
- Ngươi định giở trò gì ?
Hán tử mặt đen cất giọng hung dữ đáp :
- Thằng lõi này lòng dạ ác độc, cần hủy thi thể gã để răn đời.
Thiên Đài Ma Cơ thét lên :
- Mi dám làm như vậy ư ?
Hán tử mặt đen cười lạt đáp :
- Có chi mà chẳng dám ?
- Dù ta có làm quỉ sứ cũng quyết chẳng tha mi.
Hán tử mặt đen cười ha hả nói :
- Cô nương làm người chứ không làm quỉ được đâu.
Cặp mắt hắn đầy vẽ tà dâm.
Thiên Đài Ma Cơ bị nắm huyệt mạch môn, muốn giẫy giụa cũng không được. Công
lực đối phương cao hơn nàng nhiều. Ngay lúc nàng không bị kềm chế cũng chẳng thể
phản kháng được hắn.

Hán tử mặt đen giơ tay lên nhằm đập xuống đầu Từ Văn.
Thiên Đài Ma Cơ nhắm mắt lại. Nàng rít lên một tiếng thê thảm rồi ba hồn bảy vía
đi vào cõi hôn mê.
Huỵch một tiếng. Thiên Đài Ma Cơ té xuống. Hồn lìa khỏi xác, trái tim tan nát.
Trong lúc bàng hoàng, nàng cảm thấy tựa hồ có người xốc nách lôi đi.
- A di đà phật ! Hội Vệ Đạo mượn tiếng lừa gạt người đời. Tác phong của con người
đến thế thì trời cũng chẳng dung tha !
Thanh âm sang sảng như tiếng chuông đồng, làm chấn động lá nhĩ người nghe.
Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên hồi tỉnh. Nàng mở mắt nhìn ra thì thấy ý trung nhân vẫn
nằm dài nguyên chỗ cũ. Trước mặt chàng thêm ra một vị đại hòa thượng, bản tướng
nghiêm trang và khôi vĩ phi phàm.
Hán tử mặt đen giữ tay Thiên Đài Ma Cơ, hắn run lên tỏ ra trong lòng có ý khiếp
sợ. Hắn lên tiếng hỏi :
- Cách xưng hô đại hòa thượng thế nào đây ?
- Bần tăng là Thống Thiền.
- Hòa thượng thanh tu ở chùa nào ?
Thống Thiến hòa thượng mắt lộ thanh quang, nhìn chầm chặp vào mặt hán tử mặt
đen. Lão cất tiếng nghiêm khắc nói :
- Tha ngay vị nữ thí chủ này ra !
Hán tử mặt đen đáp :
- Tại hạ chỉ biết vâng lệnh chủ nhân làm việc mà thôi.
Thống Thiến hòa thượng hỏi :
- Thí chủ vâng lệnh của ai ?
- Dĩ nhiên là Hội chủ.
Thống Thiền nhắc lại :
- Bần tăng yêu cầu thí chủ tha người.
- Tại hạ không tha được thì sao ?
- Bần tăng đành phải ra tay, dù có phạm giới cũng đành.
Hán tử mặt đen đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :
- Xin đại hòa thượng lộ ra một chút tuyệt nghệ để tại hạ có thể căn cứ vào đó mà

phục mệnh được không ?
Thống Thiền hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi chúm miệng thổi ra một hơi.
Keng một tiếng ! Chiếc đèn pha lê treo ở xa năm trượng trước cửa chùa bị vỡ tan
mất. Ngọn lửa bị tắt liền.
Hán tử mặt đen run lên nói :
- Tiên Thiên Cương Khí của đại hòa thượng ghê gớm thật !
Hán tử mặt đen vừa đẩy Thiên Đài Ma Cơ về phía trước Thống Thiền hòa thượng,
rồi băng mình chạy đi.
Thống Thiền hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi tạt ngang ra nhường lối. Lão không
muốn đụng vào đàn bà. Ngờ đâu Thiên Đài Ma Cơ bị đẩy mạnh quá. Nhà sư vừa
tránh ra, nàng vọt đi xa hơn trượng rồi ngã lăn xuống đất. Miệng nàng chỉ kịp la lên
một tiếng :
- Trúng độc.
Rồi không thấy động tỉnh gì nữa.
Thống Thiền hòa thượng lên tiếng :
- A di đà phật ! Thật là thủ đoạn tàn độc ! Bần tăng tính sai mất rồi.
Đoạn nhà sư chạy lại đưa tay lên sờ mũi rồi dậm chân nói :
- Thôi hỏng rồi !
Thống Thiền hòa thượng vọt đi như chim hạt rượt theo.
Giữa lúc Thống Thiền hòa thượng lao người rượt theo kẻ địch thì Từ Văn rên lên
một tiếng. Chàng đã hoàn hồn. Chàng mở mắt ra nhìn một lúc. Trí nhớ khôi phục dần
dần. Tất cả những gì vừa xảy ra chàng hảy còn thấy như in trong óc. Bất giác chàng
buông một tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm :
- Lòng người hiểm trá đến thế là cùng ! Mình cứ đi vào vết xe đổ hoài !
Từ Văn đảo mắt nhìn quanh không thấy một bóng người nào. Hai ngọn đèn còn lại
vẫn chiếu sáng, những thi thể nằm lăn dưới đất vẫn chưa dời đi.
Từ Văn gắng gượng đứng lên, chàng không thấy đau đớn chi cả. Chàng thử đề tụ
chân khí thì thấy công lực hãy còn nguyên. Chàng kinh hãi tự hỏi :

- Rõ ràng mình bị một phát chưởng trí mạng mà sao không bị thương chi hết ?
Hiện tượng này đối với chàng không phải một lần.
Chàng đưa đẩy mục quang như để tìm ra những đáp án đặng giải những mối nghi
hoặc trong lòng.
Bất giác chàng la lên một tiếng :
- Úi chao !
Vì mục quang chàng đã phát hiện ra ngoài hai trượng có Thiên Đài Ma Cơ đang
nằm thẳng cẳng.
- Phải chăng nàng đã chết rồi ?
Chàng liền tiến lại gần đưa tay ra...
Đột nhiên chàng run lên rụt tay về. Nguyên trong lúc hốt hoảng, chàng quên đi thò
cánh tay độc ra.
Chàng liền đổi tay phải để xem mạch cho Thiên Đài Ma Cơ, thì thấy tuy nàng chưa
mất hết sinh cơ, nhưng mạch máu chạy lúc có lúc không. Hơi thở yếu ớt, khó lòng
cảm giác được.
Chàng đảo mắt nhìn vào chỗ áo thủng trước ngực Thiên Đài Ma Cơ, thì thấy giữa
đám ga trắng có một chấm đỏ tươi. Lòng chàng hoang man. Một luồng khí nóng bốc
lên đầu.
Chàng nhắm mắt định thần, rồi lại mở mắt ra. Bất giác chàng la hoảng :
- Trúng độc ! Thật là một việc quái dị !
Chàng kinh hãi vô cùng. Kinh hải không phải vì Thiên Đài Ma Cơ trúng độc. Chỉ
cầu sao nàng chưa hết sinh cơ thì bất luận chất độc gì chàng cũng giải được. Chàng
kinh hãi đây là vì chất độc này chàng quen quá rồi. Đó là một chất độc hiếm có trên
đời. Chàng tự hỏi :
- Ngoài phụ thân mình, còn ai là người có chất kỳ độc này ?
Đột nhiên chàng nhớ tới trong Hội Vệ Đạo có một tay dùng độc ghê gớm là Độc
Trung Thánh Thủ Thôi Vô Độc. Hán tử áo đen đã làm Tổng tuần

trong hội thì không
chừng hắn là truyền nhân của Thôi Vô Độc. Đối phương chẳng những không sợ độc
thủ mà còn có thể dùng chất độc được nữa...
Còn tại sao hán tử áo đen lại trá hình làm phụ thân chàng, rồi hai ba lần toan đưa
chàng vào tử địa thì chàng không thể đoán ra được.
Từ Văn lấy tích độc đan bỏ vào miệng Thiên Đài Ma Cơ, rồi đưa ngón tay ra điểm
vào mấy chỗ huyệt đạo của nàng.
Trong khoảng thời gian chừng uống cạn nữa chén trà, Thiên Đài Ma Cơ từ từ
giương mắt lên. Khi nàng đã nhìn rõ mọi cảnh tượng, nàng liền đứng phắt dậy. Trong
lòng xúc động vô cùng, nàng hỏi :
- Huynh đệ ! Ngươi còn sống ư ?
Tấm lòng tha thiết của nàng lộ ra trong thanh âm.
Từ Văn cũng tỏ vẻ khoan hòa, hỏi lại :
- Đại thư không việc gì chứ ?
Thiên Đài Ma Cơ ấp úng đáp :
- Ta... không việc gì... Lão hòa thượng đâu rồi ?
- Hòa thượng nào ?
- Một vị hòa thượng tự xưng là Thống Thiền đã xuất hiện vừa đúng lúc. Nếu chậm
tí nữa thì ngươi đã bị uổng mạng vì chưởng lực của tên Tổng tuần Hội Vệ Đạo rồi.
Từ Văn ngẩn người ra đáp :
- Lúc tiểu đệ tỉnh lại thì không thấy y đâu nữa.
- Thế thì y đi khỏi rồi.
- Đại thư nói pháp hiệu y là Thống Thiền phải không ?
- Phải rồi !
Thiên Đài Ma Cơ cảm thấy trước ngực giá lạnh. Nàng cúi đầu nhìn xuống, bất giác
thẹn đỏ mặt lên. Nàng vội cố ý lảng sang chuyện khác hỏi :
- Huynh đệ ! Té ra cánh tay của huynh đệ không phải là đã bị tàn phế ?
Từ Văn thấy chuyện bí mật của mình đã bị vỡ lỡ chẳng thể che dấu được nữa.
Chàng thản nhiên đáp :
- Đại thư ! Cánh tay này của tiểu đệ có chất kịch độc...

Thiên Đài Ma Cơ kinh hãi la lên :
- Đúng thế ! Đây là một thứ độc công đã thất truyền trong võ lâm đã lâu năm. Hể ai
đụng vào ngoài da một chút thì lập tức chất độc truyền vào tim làm cho chết liền. Vì
chất độc này chỉ đánh vào tâm mạch chứ không đi vào những kinh mạch khác, thành
ra người chết không để lại vết tích gì. Nhưng người nào hiểu chất độc thì có thể phát
giác ra được.
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt la lên :
- Ủa ! Huynh đệ ! Đó là sát thủ của ngươi phải không ?
- Đúng thế !
- Thảo nào huynh đệ không cho ai đụng vào... Đúng rồi, ta chợt nhớ tới một người
mà ta chưa nói cho ngươi hay.
- Ai ?
- Một người đàn bà mặc áo đen, bộ mặt rất hiền lành.
Từ Văn chau mày nghi ngờ hỏi :
- Người đàn bà áo đen ư ? Tên bà ta là gì ?
- Ta cũng không hay, tưởng huynh đệ biết chứ.
- Câu chuyện đầu đuôi thế nào ?
- Lần ấy huynh đệ gặp phải tên Tổng tuần Hội Vệ Đạo trá hình người che mặt mặc
áo cẩm bào hạ thủ, sau đó thì có một người đàn bà áo đen xuất hiện. Bà ta vì thương
ngươi mà sa lệ, nhưng bà không chịu nói là có mối quan hệ gì với ngươi, mà chỉ bảo
là tột nghiệt. Sau bà ta thoái thoát không thể ở lâu được, bảo ta thu thập thi thể cho
ngươi và dặn ta đừng đụng vào nửa người bên trái ngươi. Lúc đó ta không hiểu tại sao,
bây giờ mới biết rỏ. Bà ta sợ ta đụng vào độc thủ của ngươi mà mất mạng...
Từ Văn vẻ mặt nghiêm trọng. Hồi lâu chàng xúc động hỏi lại :
- Vẻ mặt bà ta hiền lành lắm ư ?
- Phải rồi ! Hiền lành như ánh sáng mùa Xuân.
- Thân hình vào cở trung bình phải không ?
- Phải rồi !
- Chẳng lẽ lại là...

- Ai ?
- Gia mẫu.
- Lệnh đường ư ?
- Nhưng có lẽ không đúng. Khi nào lệnh mẫu thấy con như vậy lại bỏ đi ngay. Bà
còn nói gì nữa không ?
- Không.
Từ Văn ngẩm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu. Chàng biết độc thủ của mình vẫn giữ bí mật,
ngoài phụ thân, chỉ có mẫu thân là hay biết mà thôi. Nhưng bình thời mẫu thân chàng
không mặc áo đen bao giờ. Mẫu thân chàng yêu quí chàng hơn cả sinh mạng, thì dù
có nhận lầm là chàng đã chết rồi cũng không thể ủy thác cho người chôn cất bỏ thi
thể mà đi cho đành. Vậy bà này là ai ? Lại một vụ bí mật khó lòng khám phá ra được.
Thiên Đài Ma Cơ nghi hoặc hỏi :
- Huynh đệ không nghĩ ra bà là ai ư ?
- Tiểu đệ nghĩ mãi không ra.
- Nếu sau này còn có lần chạm mặt, ta tất nhận ra bà.
Từ Văn lại chau mày cố nghĩ một lúc nữa mà vẫn chẳng ra manh mối gì. Chàng thở
dài nói :
- Thôi đành gác việc đó lại. Đại thư ! Bây giờ chúng ta chia tay thôi
Thiên Đài Ma Cơ biến sắc run lên hỏi :
- Sao huynh đệ chỉ nói đến chuyện chia tay với ta ?
- Đành vậy.
- Huynh đệ !... Ngươi không muốn đi cùng ta ư ?
- Không thể được. Đại thư đừng hiểu lầm ý tiểu đệ. Vì tiểu đệ có việc gấp...
- Ta không thể đi cùng đường với huynh đệ được hay sao ?
- Không được ! Đại thư đi theo tiểu đệ chỉ tổ nguy hiểm đến tánh mạng. Đừng mạo
hiểm một cách vô ích.
- Mạo hiểm ư ? Ta muốn đi theo huynh đệ. Huynh đệ cho ta hay bây giờ đi đâu và
làm việc gì ?
Từ Văn trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Hiện giờ chàng đối với Thiên Đài Ma Cơ

đã có quan niệm khác trước. Chàng phát giác ra nàng không đến nỗi hư đốn như
chàng đã tưởng tượng lúc ban đầu. Mấy phen hoạn nạn đã đưa Thiên Đài Ma Cơ gần
lại bên chàng.
Người ta thường nói ở với nhau lâu sinh ra có tình cảm. Tuy mối tình cảm này chỉ
tồn tại trong ý nghĩ, nhưng hiện giờ thực nó đã vào sâu tới nội tâm chàng, chàng
không muốn nàng dấn thân vào nơi nguy hiểm.
Điều đáng lấy làm lạ hơn là hình bóng thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi vẫn lập lờ
trong đầu óc chàng. Chàng biết cô ta là một phần tử trong bọn kẻ thù, nên chàng đã
quyết tâm chặt đứt mối tơ vương. Thế mà hình bóng cô vẫn không ngớt xuất hiện
khiến cho chàng đau khổ vô cùng. Cô ta không yêu chàng mà chàng luôn luôn nghĩ
tới chẳng lúc nào quên. Cuộc gặp gỡ trên đường đi Khai Phong mới lần đầu đã in sâu
ngay vào đầu óc chàng. Đáng lý chàng phải căm hận cô, thế mà chàng không sao xóa
nhòa được hình ảnh cô. Đó là một điều chàng tìm mãi không ra lời giải đáp. Chàng tự
hỏi :
- Chẳng lẽ tình trạng này do chữ duyên mà ra ?
Nhưng vụ huyết án ở nhà chàng vẫn hiển hiện ra trước mắt. Những thi thể của
người thân thuộc bị thảm tử. Thất Tinh Bang bị tan vỡ. Phụ thân bị mất tích, mẫu thân
cũng không biết lạc lỏng nơi đâu. Thiếu nữ áo hồng là một phần tử trong những kẻ
thù chẳng đội trời chung thì đâu còn là duyên, mà là nghiệt mới phải chứ.
Nghĩ vậy, chàng thở phào một cái.
Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu hỏi :
- Huynh đệ ! Nói cho ta hay ngươi định làm gì ?
Từ Văn lắc đầu không nói gì.
Thiên Đài Ma Cơ thở dài bảo chàng :
- Ngươi đừng buồn phiền nữa... Ngươi đi đi thôi !

Từ Văn trong lòng áy náy muốn giải thích với nàng mấy câu, nhưng chàng không
biết nói gì, chỉ nhìn nàng bằng con mắt đau buồn rồi cố dằn lòng nói :
- Đại thư lượng thứ cho chỗ khổ tâm của tiểu đệ, nếu đệ còn sống, sẽ có ngày tái
ngộ.

Độc thủ phật tâm

Hồi 25
Gặp song quái lở cuộc điều tra

Từ Văn nói xong đi vào trong bóng tối. Chàng đội mưa nhắm phía núi Đồng Bách
mà tiến để đến tổng đàn Hội Vệ Đạo.
Dọc đường, bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng.
Hình dạng người mạo xưng phụ thân đã hai lần giết hụt chàng là Tổng tuần Hội Vệ
Đạo, cũng hiển hiện lên. Thêm vào đó, Vệ Đạo Hội chủ giữa ngày cử hành đại điển
kéo chàng lên ghế thượng tân làm cho chàng suy nghĩ. Có khi họ đã phát giác ra thân
thế chàng. Nếu đúng vậy thì chàng chẳng cần giữ bí mật làm chi nữa, cứ thẳng thắn
đến nơi đòi trả oán, nhưng chàng lại nghĩ đối phương người nhiều thế mạnh, báo thù
không phải chuyện dễ. Nếu thất bại chàng sẽ ôm hận ngàn thu...
Bằng chàng tiếp tục giữ bí mật thân thế mình thì trên sự thật lại không có ý nghĩa
gì.
Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui mà không quyết định được nên làm thế nào cho phải.
Đêm tàn canh tạ, trời lại sắp sáng. Từ Văn đã tới chân ngọn núi mé Bắc dãy Đồng
Bách. Hôm cử đại điển lập tổng đà, chàng đã được họ tiếp đón tại đây. Qua chỗ này là
đường vào đi vào núi.
Từ Văn ôm mối câm giận hăm hở đến đây. Bây giờ chàng lại đâm ra

do dự, chàng
chưa tính đến chương trình hành động nên chàng cần bình tĩnh để suy nghĩ.
Thế rồi chàng bỏ đường quan đạo tiến về phía hoang dã.
Từ Văn chạy một hơi mười mấy dậm. Khi đến trước một khu rừng âm u thì dừng
bước lại. Chàng lựa một nơi kín đáo vào ngồi ẩn để suy nghĩ.
Nhiều hoàn cảnh để khiến chàng biến thành phong trần.
Tính mau lẹ tinh nhanh dường như tiêu mất hết.
Từ Văn ở vào tình trạng con người đánh bạc. Chàng biết mình không thể đánh
nhiều được. Chàng phải thắng chứ không được bại, nên chàng cần suy nghĩ cẩn thận.
Chàng tự lượng với công lực hiện giờ mà lấy một chọi một với những cao thủ hạng
nhất như Táng Thiên Ông hoặc Người trong kiệu và Vệ Đạo Hội chủ thì không đáng
lo. Nhưng nếu bọn họ liên thủ tập công thì hậu quả khó mà biết được.
Còn dùng trí mà thân phận mình đã bị đối phương biết rõ thì cũng khó bề hành
động. Chàng càng lo sợ hơn nữa vì thân thế mình đã bại lộ, chàng thẳng thắng tầm
cừu thì đối phương không cần lựa chọn thủ đoạn để đối phó với chàng...
Chàng nhớ tới phụ thân, không thấy ông hành động gì, mà cũng không có tin tức
cho chàng khiến chàng phải ngấm ngầm suy nghĩ.
Giữa lúc Từ Văn đang do dự thì có đàn bà khóc thút thít lọt vào tai.
Chàng tự hỏi :
- Ai lại vào trong rừng khóc lóc giữa đêm khuya này ?
Chàng không muốn hỏi đến, nhưng không tài nào yên tâm được. Thế rồi chàng
đứng lên đi về phía phát ra tiếng khóc.
Từ Văn đi gần tới nới, tiếng khóc nghe càng nghe rõ. Đột nhiên một bóng hồng lọt
vào mắt chàng.
Từ Văn sửng sốt dừng chân đứng lại. Người đang khóc đây rõ ràng là thiếu nữ áo
hồng Phương Tử Vi. Chàng tự hỏi :

- Nàng có điều chi thương tâm ? Sao lại một mình lén ra đây ngồi khóc ?
Lòng chàng khác nào một đống tro nguội lóe lên một chấm lửa. Mối tâm tình đã tắt
ngấm, bây giờ toan cháy trở lại. Nhưng một ý nghĩ khác đã phủ nhận mối tình này,
nàng là một phần tử trong bọn cừu gia.
Phương Tử Vi ngồi tựa vào một gốc cây, hai vai rung động mãnh liệt. Tuy thích
khóc là thiên tính của đàn bà con gái, nhưng một thiếu nữ võ lâm, nếu không gặp việc
thương tâm đến cực điểm thì không bao giờ khóc cả.
Từ Văn lại nghĩ đây là một cơ hội may mắn để nghe ngóng tin tức Đỗ Như Lan
đặng hoàn thành tâm nguyện cho lão quái, gọi là một chút đền đáp ơn đức lão đã trút
công lực cho chàng.
Từ Văn muốn hỏi nàng về bao nhiêu kẻ thù Thất Tinh Bảo, và nguyên nhân họ đã
gây thù oán.
Sau nữa vấn đề hỏi cho biết thân phận nàng cũng quan trọng không kém...
Từ Văn đánh bạo xuất hiện...
Bất thình lình chàng thấy bóng người thấp thoáng. Một bà già mặc áo sặc sở xuất
hiện như ma quỷ đến bên mình Phương Tử Vi.
Từ Văn vội dừng bước núp vào sau một gốc cây. Chàng nhớ lại ở núi Bạch Thạch
đã xảy cuộc ác chiến và chàng cũng đã thấy mụ già mặc áo sặc sỡ xuất hiện. Chàng
cho là mụ này ngày trước đã bắt Phương Tử Vi đem đi, không còn nghi ngờ nữa.
Mụ già dĩ nhiên là người trong Hội Vệ Đạo, mụ cất tiếng trầm trọng hỏi :
- Con nha đầu kia ! Về đi thôi !
Phương Tử Vi ngẩn đầu lên đáp bằng một giọng cương quyết :
- Mỗ mỗ ! Vi nhi không về đâu.
Mặt nàng nước mắt đầm đìa như hoa lê mưa đọng, thêm vào đôi mắt u ám khiến
người nhìn thấy không khỏi động tâm. Từ Văn đứng trong bóng tối,

sóng lòng cũng
gợn lăn tăn.
Mụ già mặc áo sặc sỡ hắng giọng luôn mấy tiếng rồi hỏi :
- Ngươi dám bướng bỉnh thế ư ?
Phương Tử Vi đột nhiên quỳ hai gối xuống, cất giọng bi ai nói :
- Mỗ mỗ ! Xin mỗ mỗ tha thứ cho Vi nhi có điều lầm lỗi...
Rồi nàng nghẹn ngào không nói được nữa.
Mụ già hỏi :
- Ngươi định làm gì đây ?
Phương Tử Vi đáp :
- Vi nhi... chỉ muốn chết.
- Con nha đầu này ! Ngươi nói chi kỳ vậy ?
- Mỗ mỗ ! Vi nhi có sống cũng bằng thừa...
Từ Văn không hiểu ra sao. Mụ già và thiếu nữ có mối liên quan thế nào ? Tại sao
nàng lại nói vậy ?
Mụ già thở dài một tiếng rồi dịu giọng hỏi :
- Con nha đầu ngớ ngẩn này ! Vì lẻ gì mà ngươi lại đi tìm cái chết ?...
Phương Tử Vi nghẹn ngào hồi lâu không nói lên tiếng. Mụ già đưa tay ra xoa đầu
nàng khác nào thí dỗ con nít. Mụ hỏi :
- Con nha đầu này ! Ai bắt nạt ngươi ? Ngươi nói ra, mỗ mỗ sẽ trả thù cho.
Phương Tử Vi dường như bị nhiều điều oan khuất, nàng nghe mụ nói liền khóc òa
lên.
Mụ già lại hắng giọng một tiếng rồi trở gót quay đi. Chẳng bao lâu mụ lại xuất
hiện, tay xách một người áo trắng liệng xuống đất đánh huỵch một tiếng.
Người áo trắng bật tiếng rên la.
Từ Văn đảo mắt nhìn ra bất giác chấn động tâm thần. Người mặc áo trắng này
chính là Thiếu Hội chủ tên gọi Lục Quân.
Lục Quân dùng thủ đoạn đê hèn dụ dỗ cho Phương Tử Vi nói ra nơi cất dấu Thạch
Phật. Kết quả Thạch Phật bị Diệu Thủ tiên sinh lấy mất. Lão vẫn đi lại trên chốn giang
hồ, không biết sống chết thế nào.
Mụ già mặc áo sặc sỡ trỏ tay vào mặt Lục Quân nói :

- Con nha đầu kia ! Có phải thằng lõi này khi phụ ngươi không ? Vừa rồi sao ngươi
lại năn nĩ cho gã ?...
Lục Quân trở mình ngồi dậy, nhìn Phương Tử Vi nói :
- Vi muội ! Trước đây tiểu huynh có chỗ hồ đồ, gây ra những việc đó. Tiểu huynh
tự biết dù có muôn thác vẫn không đủ chuộc tội. Vì vậy mà tiểu huynh chạy về đây
không phải để cầu Vi muội lượng thứ, mà chỉ hy vọng được chết dưới bàn tay Vi
muội...
Gã nói xong hai giọt lệ nhỏ xuống.
Phương Tử Vi nghiến răng trợn mắt nhìn Lục Quân nói :
- Ta muốn phân thây ngươi ra làm muôn đoạn.
Mụ già lạng người đi, vồ lấy Lục Quân như quạ vồ gà con. Mụ xách gã lên lớn
tiếng quát :
- Thằng lõi này ! Lão nhân gia phải xé xác mi ra.
Lục Quân mặt xám như tro tàn, la lên :
- Vi muội ! Ta vĩnh viễn yêu Vi muội. Duyên này mong đợi kiếp sau gặp lại.
Từ Văn nghe gã nói mà bực mình. Chàng nghi ngờ tự hỏi :
- Chẳng lẽ thằng lõi này quả nhiên có mối tình thâm trọng đến thế ư ?
Mụ già mặc áo sặc sỡ hai tay nắm lấy hai chân Lục Quân toan xé ra...
Phương Tử Vi la lên :
- Mỗ mỗ !...
Mụ già liền dừng tay lại, hỏi :
- Con nha đầu kia ! Ngươi còn có ý gì nữa ?
Phương Tử Vi vừa khóc vừa đáp :
- Xin... Mỗ mỗ tha cho y.
Mụ già sửng sốt hỏi :
- Sao ! Tha gã ư ? Ngươi không muốn xé xác gã ra làm muôn đoạn hay sao ? Nha
đầu ! Ngươi đừng để gã dùng lời nói khéo làm cho đầu óc bị tối tâm. Gã là một đứa
lòng lang dạ thú. Ngươi đã bị gã lừa lọc đến thế mà chưa mở mắt ra ư ?
- Mỗ mỗ !... Xin mỗ mỗ dung tha...
Mụ già hất tay liệng Lục Quân ra xa ngoài mười trượng. Gã la lên

một tiếng thê
thảm. Người gã bị liệng tới gần chỗ Từ Văn ẩn núp, chỉ cách chừng tám thước.
Từ Văn toan vung chưởng đánh chết gã, nhưng rồi chàng nhẫn nại không động thủ.
Lục Quân rên la hồi lâu mới lồm cồm ngồi dậy được. Gã khóc lóc cất tiếng gọi :
- Vi muội ! Vi muội còn thành toàn cho ta ư ?
Phương Tử Vi quát lên :
- Ngươi cút đi !
Lục Quân la lên một tiếng Hởi ôi ! rồi thở dài sườn sượt. Gã cất giọng bi ai khiến
người nghe không khỏi động tâm. Gã nói :
- Vi muội ! Tiểu huynh một bước lỡ lầm, tự biết mình kiếp này không đáng thân
cận với Vi muội nữa. Đời tiểu huynh chẳng còn chi là sinh thú, chỉ mong được chết để
chuộc tội lỗi mà sao Vi muội còn thành toàn cho tiểu huynh ?
Phương Tử Vi dậm chân, nàng giơ tay áo lên che mặt nói :
- Ngươi cút đi !
Lần này giọng nói còn nghiêm khắc hơn lần trước.
Lục Quân nghiến răng nói :
- Vi muội ! Tiểu huynh thề có trời đất chứng minh. Kiếp này tiểu huynh đã thuộc về
Vi muội rồi.
Mụ già không nhẫn nại được nữa. Mụ lớn tiếng quát :
- Tiểu tử ! Đừng rườm lời nữa ! Muốn sống thì cút ngay ! Còn lải nhải là lão nhân
gia xé xác ra đó !
Lục Quân đưa mắt nhìn Phương Tử Vi cất giọng thê lương :
- Vi muội ! Chúng ta vĩnh biệt từ đây. Tha thứ cho tiểu huynh không hẹn hò ngày
tái ngộ.
Lục Quân vừa dứt lời đã ôm đầu lủi thủi chạy đi như bay.
Phương Tử Vi mở miệng toan gọi nhưng không thốt nên lời. Đôi dòng lệ lã chã
tuôn rơi.
Từ Văn muốn rượt theo Lục Quân để đập chết gã, nhưng rồi chàng lại nhẫn nại, vì
chàng muốn nói chuyện với Phương Tử Vi về nhiều vấn đề thiết yếu

mới mong tìm ra
được đáp án một cách mau lẹ, hơn là đi mò mẫm không biết bao giờ cho ra manh
mối. Chàng lo mụ già kia sinh chuyện rắc rối cho mình.
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe mụ già cất tiếng lạnh lùng hỏi :
- Ai đó ? Sao không chường mặt ra đi ? Chẳng lẽ còn muốn lão nhân gia mời nữa
chăng ?
Từ Văn chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm :
- Té ra mình đã bị lộ hình tích rồi...
Đột nhiên một tiếng cười lại vang lên. Một bóng người cao lớn từ trong một đám
cành cây rậm rạp từ từ xuất hiện.
Từ Văn thở phào một cái. Té ra mụ già nói đây không phải là mình mà là người kia.
Chàng định thần nhìn ra thì là một nhà sư đầu đội mũ vàng, râu tóc bạc phơ. Tay cầm
cây Phương tiện san nặng đến ngoài trăm cân.
Mụ già rất đỗi ngạc nhiên, run lên hỏi :
- Lão đấy ư ?
Nhà sư đi tới mụ già còn cách không đầy một trượng thì dừng bước. Lão cười
khanh khách hỏi :
- Chắc mụ không ngờ nhỉ ?
Mụ già hừ một tiếng rồi nói :
- Bạch Đầu Thái Tuế ! Ta thật không ngờ. Ta tưởng lão đã xương tan thịt nát rồi.
Từ Văn chấn động tâm thần, chàng không ngờ nhà sư này lại là Bạch Đầu Thái
Tuế, một trong võ lâm song quái mà phụ thân chàng từng nói đến từ hồi chàng còn
nhỏ. Vậy mụ già kia cũng là một quái nhân tên gọi Thái Y La Sát, chẳng còn nghi ngờ
gì nữa. Cả song quái cùng tính nết kỳ lạ và cùng thủ đoạn tàn ác. Mấy chục năm trước
đây cả hai phe Bạch đạo và Hắc đạo nghe danh song quái đều táng đởm kinh hồn.
Theo lời đồn thì song quái đã gây cuộc ác đấu đến nỗi cả hai cùng mất mạng vì rớt

xuống vực thẳm. Té ra lời đồn không đúng sự thật.
Quả đúng như lời chàng đoán. Bạch Đầu Thái Tuế cất giọng hung dữ hỏi :
- Thái Y La Sát ! Nếu ta mà chết đi thì ai chôn cất cho ngươi ?
Thái Y La Sát mặt lạnh như băng hỏi lại :
- Lão đến đây là có ý gì ? Nói trắng ra đi !
Bạch Đầu Thái Tuế đáp :
- Dĩ nhiên là để tính món nợ ngày trước.
- Bây giờ tính cách nào ?
- Ba mươi năm trước, trận đánh ở Nga Mi Kim Đính, ta tưởng lão đã chết rồi.
Không ngờ lão vẫn còn sống.
- Theo ý mụ thì chúng ta phải phân sống chết hay sao ?
- Dĩ nhiên.
- Vậy động thủ đi thôi !
- Khoan đã.
- Mụ còn muốn nói gì nữa ?
Thái Y La Sát dỏng dạc đáp :
- Không thể phá bỏ qui củ được, nghĩa là khi bản nhân động thủ, không để người
thứ ba ở hiện trường.
Thái Y La Sát nói rồi nhìn Phương Tử Vi vẫy tay giục :
- Con nha đầu kia ! Về núi đi thôi !
Phương Tử Vi sửng sờ đáp :
- Mỗ mỗ ! Vi nhi không về núi nữa.
Thái Y La Sát hỏi giật giọng :
- Vậy ngươi định đi đâu ?
Phương Tử Vi ngập ngừng :
- Vi nhi...
- Ngươi dám không tuân lời ta ư ?
Phương Tử Vi ngó Thái Y La Sát bằng con mắt buồn rầu. Nàng máy môi định nói gì
mà không nói ra được. Sau nàng phục lạy một lạy rồi đứng dậy chạy tuốt ra ngoài
rừng.
Từ Văn chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :
- Đây là một cơ hội rất tốt cho mình có thể phanh phui những điều bí mật chứa chất
trong lòng bấy lâu nay.
Chàng toan rượt theo Phương Tử Vi thì Bạch Đầu Thái Tuế lên tiếng

gọi :
- Tiểu tử ! Ra đây !
Từ Văn thấy hành tung đã bị bại lộ, dĩ nhiên không bỏ đi được. Chàng xoay chuyển
ý nghĩ, vội thủ cánh tay độc vào trong áo, để tay áo bên trái lòng thòng rồi ngang
nhiên xuất hiện.
Bạch Đầu Thái Tuế không nói nửa lời. Lão vung cây Phương tiện san lên nhằm bổ
vào đầu Từ Văn...
Thái Y La Sát vội quát lên :
- Dừng tay !
Bạch Đầu Thái Tuế đột nhiên thu cây Phương tiện san về hỏi :
- Mụ muốn gì ?
- Lão không thể động đến gã được.
- Gã đối với mụ là người thế nào ?
- Gã là bằng hữu với Hội chủ của bản nhân.
Bạch Đầu Thái Tuế cười ha hả nói :
- Hội chủ ư ? Chà chà ! Ta quên mất Thái Y La Sát đang bàn đến chuyện vệ đạo.
Thật là một khúc tuyệt xướng trong võ lâm, cổ kim chưa từng có. Ha ha !
Thái Y La Sát tức quá ngắt lời :
- Cái đó chẳng có gì đáng cười đâu. Con người làm thiện hay làm ác chỉ trong ý
niệm mà thôi. Tên đồ tể hạ con dao mổ heo còn có thể thành Phật được nữa là bản
nhân.
Bạch Đầu Thái Tuế vẫn cười ha hả nói :
- Tên đồ tể có thể thành Phật được, còn Thái Y La Sát hai tay đẫm máu tanh hôi
cũng đòi thành Phật hay sao ?
- Đừng phí lời tranh luận vô ích.
Bạch Đầu Thái Tuế dương cặp lông mày lên nói :
- Vậy thì thôi ! Lão phu đành phá lệ một lần đầu cho thằng lõi cút đi.
Thái Y La Sát lạnh lùng nói :
- Hãy lưu gã lại đã !
Bạch Đầu Thái Tuế ngạc nhiên hỏi :
- Lưu gã lại làm chi ?
- Để chứng kiến.

Bạch Đầu Thái Tuế cười rộ nói :
- Thật là một chuyện kỳ văn ! Mụ La Sát cũng đòi người chứng kiến !
Thái Y La Sát hắng giọng nói :
- Lão thân đã làm Vệ Đạo hội viên thì dù là ân oán tư nhân cũng không muốn để
người ta dị nghị.
- Gã có xứng đáng không ?
- Sao lại không xứng đáng ?
- Hừ ! Mụ La Sát ! Mụ bức bách lão phu lại phải phá luật lệ lần thứ hai. Thôi cũng
được ! Để gã lại thu lượm thi hài và báo tang cho mụ để lão phu khỏi phải ra tay.
Nhưng phải có điều kiện...
Thái Y La Sát hỏi ngay :
- Điều kiện gì ?
- Gã phải tiếp được một chưởng của lão phu.
Thái Y La Sát quát lên :
- Bạch Đầu Thái Tuế ! Đừng dỡ trò nữa ! Phải chăng ngươi còn có ý hạ sát gã dưới
phát chưởng của lão ?
Từ Văn không nhịn được nữa. Bản tâm chàng cũng chẳng muốn làm chứng. Ai sống
chết cũng chẳng can dự gì đến chàng, nhưng chàng muốn nhân cơ hội này để xem bản
lãnh của song quái.
Thái Y La Sát đã là một hội viên Hội Vệ Đạo, vậy mụ cũng là một tay kình địch
trong hành động báo thù của chàng. Đối với mụ chàng cũng muốn hiểu rõ căn
nguyên. Ngoài ra chàng không muốn để đối phương khinh thị. Bốn chữ Địa Ngục Thư
sinh cũng đã từng vang dội trên chốn giang hồ.
Chàng nghĩ vậy liền lạnh lùng lên tiếng :
- Nếu vậy thì tại hạ muốn phụ trách việc chứng kiến vụ này.
Bạch Đầu Thái Tuế quắt mắt lên hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi đã nghĩ kỹ chưa ? Lão phu tưởng ngươi đừng làm chứng nữa thì
hơn.
Thái Y La Sát hỏi xen vào :
- Tại sao lão bắt gã phải tiếp một chưởng ?

Bạch Đầu Thái Tuế cười đáp :
- Bản nhân muốn coi gã có đáng làm chứng không ?
- Vụ này chẳng có chi là đáng với không đáng.
- Mụ La Sát ! Người làm chứng đó do mụ đề cử ra thì là mụ quá trịch thượng.
- Lão muốn gã tiếp chưởng là hiển nhiên có lòng độc ác.
Từ Văn dương cặp lông mày lưỡi kiếm lên lạnh lùng nói :
- Dù có tiếp một chưởng cũng chẳng hề gì.
Thái Y La Sát trợn mắt lên hỏi :
- Nhỏ kia ! Ngươi đã là thượng tân của tệ Hội chủ, thế mà lão thân để mặc hắn ra
tay thì sau này biết nói thế nào với tệ Hội chủ.
Từ Văn không khỏi cười thầm trong bụng. Chàng tự nghĩ :
- Cái ngôi thượng tân mình chỉ nhận một cách hồ đồ. Không chừng bên trong họ
còn có âm mưu gì. Thế mà mụ vẫn quan tâm, không hiểu là chân hay giả ? Mặt khác
Tổng tuần Hội Vệ Đạo đã hai lần hạ sát thủ toan gia hại mình. Nếu số mạng tầm
thường thì đã chết toi rồi. Những chuyện mâu thuẩn này thiệt làm cho người ta nghĩ
nát ruột cũng không ra.
Từ Văn nghĩ vậy rồi thản nhiên nói :
- Tại hạ cũng muốn thử coi chưởng lực của tiền bối đây.
Thái Y La Sát dậm chân nói :
- Lão thân đành thủ tiêu ý định vừa rồi. Thôi chẳng cần chứng nhân nữa. Ngươi đi
đi.
Bạch Đầu Thái Tuế lại trở giọng :
- Mụ nói đi nói lại thì mặc mụ. Lão phu quyết chẳng đổi lời. Dù gã có đi cũng phải
tiếp một chưởng đã.
Thái Y La Sát rít lên :
- Lão lấy chuyện giết người làm thích phải không ?
Bạch Đầu Thái Tuế cười ha hả nói :
- Mụ La Sát ! Mụ biến thành một người từ thiện rồi nhỉ ? Ha ha !
Từ Văn dĩ nhiên biết Thái Y La Sát sợ mình không tiếp nổi một chưởng của Bạch
Đầu Thái Tuế, mà Bạch Đầu Thái Tuế vẫn có ý phóng chưởng hạ sát mình để duy trì

cái mà hắn gọi là lề luật. Chàng tự nghĩ :
- Ở hang núi Bạch Thạch mình đã được lão quái nhân trút công lực sang cho, mình
nên thử xem bản lãnh lão này tới đâu. Còn điều Thái Y La Sát che chở cho mình do
động cơ nào thì mình không sao biết được.
Chàng liền hiên ngang tiến lên hai bước nói :
- Xin lão tiền bối xuất chiêu !

Hồi 26
Trở lầm người hào kiệt bẻ bàng

Thái Y La Sát không làm thế nào được đành lùi lại một bước, mụ nói :
- Nhai nhi ! Thế là lão thân làm hại ngươi.
Từ Văn nghiêng đầu đáp :
- Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Đây là tại hạ tự nguyện tiếp thụ, chứ không
phải do lão nhân gia.
Bạch Đầu Thái Tuế đưa Phương tiện san sang tay trái rồi trầm giọng quát :
- Hãy tiếp chưởng đây !
Lão lún người xuống một chút, đồng thời vung tay phải đánh ra. Một luồng kình
khí nghiêng non dốc biển xô về phía Từ Văn.
Từ Văn không dám coi thường, chàng ngưng tụ hết công lực vào tay mặt, nín hơi
phóng chưởng ra nghinh tiếp.
Sầm ! Sầm ! Hai luồng đại lực đụng nhau phát ra tiếng rùng rợn làm cho đá chạy
cát bay. Lá cây rụng tới tấp trong vòng mấy trượng. Cành cây cũng gẩy hết chỉ còn
thân không trơ trội. Luồng kình khí rít lên nghe rất kinh hồn.
Từ Văn thấy mắt hoa lên. Khí huyết chạy nhộn nhạo. Nhưng chàng cố nhịn không
nhúc nhích nửa phân và người đứng sửng như núi.
Bạch Đầu Thái Tuế phải lùi lại đến mấy thước. Da mặt lão co rúm lại. Mắt lão
chiếu ra những tia hào quang rùng rợn. Hồi lâu lão thở dài tự than :
- Thôi hết rồi ! Lão phu tự rước lấy cái nhục. Ngoại hiệu Bạch Đầu Thái Tuế từ nay
không còn nữa.
Lão băng mình vọt vào trong rừng, chớp mắt đã mất hút.
Thái Y La Sát đứng ngẩn người ra hồi lâu không thốt nên lời. Kết quả thật đã ra
ngoài ý nghĩ của mụ. Dù trong giấc mơ mụ cũng không ngờ đến công

lực Từ Văn lại
cao thâm hơn Bạch Đầu Thái Tuế.
Từ Văn trong lòng cũng xúc động không kém. Chàng tự lượng hiện nay công lực
của mình có thể biến chuyển ý niệm phục thù sang giai đoạn thực hành.
Thái Y La Sát ngơ ngác lên tiếng :
- Tiểu hữu ! Công lực của tiểu hữu vượt ra ngoài sự tưởng tượng của lão thân.
Từ Văn khiêm nhượng đáp :
- Lão nhân gia quá khen.
Miệng chàng nói thế mà trong lòng tự nghĩ :
- Công lực mình mà ra ngoài ý nghĩ của mụ thì công việc càng nhiều thêm.
Thái Y La Sát ngừng lại một chút rồi hỏi :
- Phải chăng tiểu hữu ngẫu nhiên qua đây ?
Từ Văn động tâm đáp :
- Tại hạ có việc muốn đến bái yết quí Hội chủ.
- Ủa ! Vậy thì đi theo lão thân lên núi.
- Xin mời lão tiền bối thượng lộ.
Hai người cùng đi thẳng đến tổng đàn Hội Vệ Đạo. Từ Văn rất hối hận trong lòng
vì đã để lỡ mất cơ hội không rượt theo thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi. Chàng cho
rằng khó lòng có cơ hội gặp một mình nàng. Nếu không dùng mưu kế thì việc phanh
phui những điều bí mật thật khó quá. Nhưng việc đã xảy ra thế này đành tùy cơ ứng
biến vậy.
Dọc đường chàng phát giác ra tình trạng ở đây so với ngày lập tổng đàn thật khác
nhau xa. Khắp các nẻo đều bố trí những điếm canh dầy đặc. Trong tổng đàn lại dựng
lên rất nhiều phòng ốc. Qui mô rộng lớn vô cùng !
Thái Y La Sát có một địa vị rất cao trong Hội Vệ Đạo. Mụ không cần thông bẩm,
cứ đưa Từ Văn tiến thẳng vào đại sảnh.
Từ Văn được mời ngồi rồi Thái Y La Sát lui ra. Chàng xoay chuyển ý nghĩ thật mau
để lúc gặp Vệ Đạo Hội chủ sẽ có cách thăm dò ý hướng đối

phương...
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Vệ Đạo Hội chủ đã mở cửa ngách đi ra.
Từ Văn vội đứng dậy khom lưng nói :
- Tại hạ xin tham kiến Hội chủ.
Vệ Đạo Hội chủ niềm nở tươi cười đáp :
- Tiểu hữu cứ ngồi chơi, bất tất phải đa lễ.
Hai bên tân chủ an tọa rồi, một tên tiểu tỳ áo trắng bưng trà vào.
Vệ Đạo Hội chủ lại nói :
- Được tiểu hữu quang lâm, bản nhân rất lấy làm hân hạnh.
Hắn tự xưng là bản nhân chứ không xưng là bản tòa để tỏ ra kính lễ đặc biệt đối
với Từ Văn. Nhưng Từ Văn lại có cảm giác trái ngược vì đối phương càng lễ mạo bao
nhiêu thì bụng dạ càng thâm hiểm đáng sợ bấy nhiêu. Chàng liền nghiêng mình đáp :
- Tại hạ mạo muội đến thăm viếng, xin Hội chủ miễn thứ cho.
- Sao tiểu hữu lại nói vậy ? Bản nhân cầu còn chưa được.
Từ Văn đánh bạo hỏi vào chính đề :
- Hội chủ ! Tại hạ có vấn đề đặc biệt cầu xin Hội chủ cho biết.
- Tiểu hữu cứ nói ra, can chi mà ngại ?
- Tại hạ muốn cùng Tổng tuần quí hội diện đàm một chút.
Vệ Đạo Hội chủ thản nhiên hỏi :
- Tiểu hữu muốn gặp Khấu Vân ư ? Tiểu hữu có quen biết y hay sao ?
- Tại hạ mới có cơ duyên được gặp mặt một lần.
- Cái đó dễ lắm !
Hắn nói xong lắc chuông. Lập tức một tên hán tử áo đen xuất hiện trước cửa sảnh
đường. Gã nói :
- Chấp sự đệ tử là Vương Thập Mục xin chờ lệnh.
- Truyền Khấu Tổng tuần ra đây !
- Tuân lệnh dụ.
Hán tử áo đen lui ra.
Lát sau, một hán tử trung niên mặt mũi đen nhèm xuất hiện trước cửa sảnh đường
lên tiếng :
- Ty chức là Khâu Vân xin tham kiến Hội chủ.
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Khâu Tổng tuần hãy vào đây !

Hán tử mặt đen kính cẩn tiến vào. Hắn quay mặt về Hội chủ, thõng tay đứng
nghiêm.
Từ Văn sát khí nổi lên bừng bừng. Chàng phải cố gắng kềm chế không để lộ ra
ngoài mặt.
Khâu Vân lại hỏi :
- Hội chủ tuyên triệu ty chức có điều chi dạy bảo ?
Vệ Đạo Hội chủ trỏ vào Từ Văn đáp :
- Thiếu hiệp đây muốn gặp Tổng tuần.
- Ủa !
Tổng tuần Khâu Vân ủa lên một tiếng tựa hồ xảy chuyện bất ngờ. Hắn đưa mắt
nhìn Từ Văn chằm chặp. Mục quang hai bên vừa chạm nhau, Từ Văn cảm thấy nhản
thần của đối phương ngoài sự kinh ngạc không lộ ra điều chi khác lạ.
Hắn hỏi :
- Thiếu hiệp muốn gặp tại hạ ?
- Đúng thế !
- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo ?
Từ Văn chậm chạp đứng lên trầm trọng nói :
- Tại hạ đến đây để cảm tạ các hạ về chuyện đêm qua.
- Chuyện gì ?
Khâu Vân la lên một tiếng kinh ngạc. Cái mặt đen của gã lộ vẽ băng khuâng.
Từ Văn mặt lạnh như tiền đáp :
- Thân pháp của các hạ khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng, có điều nó không
được quang minh.
Vệ Đạo hc cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang, hỏi dằn từng tiếng :
- Khâu Tổng tuần ! Có chuyện chi vậy ?
Khâu Vân kinh ngạc lùi lại một bước đáp :
- Ty chức chưa hiểu thiếu hiệp đây nói về chuyện gì ?
Từ Văn cười lạt nói :
- Các hạ ! Bậc đại trượng phu bụng làm dạ chịu, sao lại đầu voi đuôi chuột như vậy
? Tại hạ tự nghĩ chúng ta vốn không thù oán thì hành động của các hạ tất có nguyên
nhân, nên tại hạ tới đây để thỉnh giáo.

Vệ Đạo Hội chủ lớn tiếng :
- Khâu Tổng tuần ! Tổng tuần đừng quên rằng địa vị của mình với hội qui là phải
thẳng thắn minh bạch. Bất luận việc gì cũng phải nói rõ. Vậy vụ ấy thế nào ?
Khâu Vân nhăn tít cặp lông mày ra chiều nghi hoặc đáp :
- Thực tình ty chức chưa hiểu rõ.
Vệ Đạo Hội chủ gay gắt :
- Tổng tuần nói thật không ?
Khâu Vân đáp :
- Ty chức mà man trá thì xin cam chịu hình phạt trong hội qui.
Từ Văn nghiến răng lẩm bẩm :
- Bọn này diễn khéo quá ! Chúng đã một cốt một đồng mà còn giả vờ...
Vệ Đạo Hội chủ xòe tay ra nói :
- Tiểu hữu ! Vụ này tra ra cho biết rõ chẳng khó khăn gì. Mời tiểu hữu ngồi xuống
thủng thẳng nói chuyện.
Từ Văn ngồi xuống. Trong lòng chàng căm hận tưởng chừng đến vỡ ngực. Nếu
chàng không suy trước nghĩ sau thì đã động thủ rồi.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Tiểu hữu có thể nói rỏ thực tình được chăng ? Hoặc giả bản nhân có thể liệu
đường khu xử.
Từ Văn xoay chuyển ý rất mau, bụng bảo dạ :
- Bây giờ mình cứ nói rõ việc đã xảy ra, đưa đủ chứng cớ, thử xem chúng giải thích
thế nào ?
Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng đáp :
- Trước đây chưa lâu tại hạ bị một quái khách che mặt mặc áo cẩm bào đột nhiên
ám toán suýt nữa mất mạng.
Vệ Đạo Hội chủ dường như phát run hỏi :
- Người che mặt mặc áo cẩm bào ư ?
Từ Văn nhìn đối phương chầm chập tựa hồ muốn soi thấu tim gan gã Hội chủ thần
bí này. Nhưng chàng coi mắt hắn lại ra chiều kinh ngạc và căm hận. Chàng trầm
giọng gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Một người che mặt mặc áo cẩm bào !
- Tên y là gì ?
- Tại hạ không biết. Hội chủ có quen biết người đó chăng ?
Vệ Đạo Hội chủ không trả lời chàng. Hắn bảo :
- Tiểu hữu hãy nói nốt đi.
Từ Văn kể tiếp :
- Sau đấy ít bữa, tại hạ lại gặp độc thủ của y trong một lữ quán. Lần này càng ghê
gớm hơn. Tại hạ mười phần chắc chết, không ngờ may mà sống sót. Hung thủ vẫn là
người che mặt mặc áo cẩm bào.
Chàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn Khâu Vân.
Vệ Đạo Hội chủ sửng sốt :
- Ủa ! Rồi sau sao nữa ?
- Đêm qua tại trong một ngôi chùa cách đây trăm dặm, tại hạ lần thứ ba gặp sát
thủ...
- Cũng vẫn là người che mặt mặc áo cẩm bào ?
- Lần này không phải y, mà là Khâu Tổng tuần các hạ đây.
Khâu Vân lùi lại hai bước dài. Gã trợn mắt há miệng nói không ra lời. Bộ mặt đen sì
đỏ lên thành màu tía thẩm.
Vệ Đạo Hội chủ trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Không có thể...
Từ Văn cười lại hỏi :
- Hội chủ nói thế tất có bằng chứng ?
- Có hai điểm phản chứng.
- Xin Hội chủ cho hay.
- Điểm thứ nhất: Hôm qua Khâu Tổng tuần tham dự hội nghị của bản hội, suốt
ngày đêm không rời khỏi tổng đàn nửa bước. Dĩ nhiên y không thể phân thân đến một
nơi xa xôi ngoài trăm dặm để hạ thủ tiểu hữu được. Điểm thứ hai : Căn cứ vào vị
khách khanh của bản hội là Thái Y La Sát vừa đề cập đến tiểu hữu đánh một đòn mà
khiến cho danh vọng của Bạch Đầu Thái Tuế phải lu mờ. Điểm này chứng minh công
lực tiểu hữu vượt qua Khâu Tổng tuần rất xa. Vậy thì Khâu Tổng tuần hạ sát thủ với

tiểu hữu thế nào được ?
Vệ Đạo Hội chủ nói hai điểm này tưởng chừng ai nghe cũng phải chịu, không còn
đả kích vào đâu được. Nhưng Từ Văn đã có định kiến, chàng lạnh lùng hỏi :
- Hội chủ có chịu nghe bằng chứng của tại hạ không ?
- Ủa ! Dĩ nhiên bản nhân muốn nghe lắm. Xin tiểu hữu nói đi !
- Thứ nhất: Người hạ thủ tự xưng là Tổng tuần của quí hội và tướng mạo như in.
- Ủa !
- Thứ hai : Đương trường còn có người khác bị hại, và có người được mục kích...
- Ai vậy ?
Từ Văn dằn từng tiếng :
- Người bị hại là đệ tử dưới trướng Ngũ Lôi Cung. Người được mục kích là Thiên
Đài Ma Cơ và Thống Thiền hòa thượng.
- Thống Thiền hòa thượng là người thế nào ?
- Tại hạ không biết.
Vệ Đạo Hội chủ chăm chú nhìn Tổng tuần Khâu Vân, thì gã lắc đầu ra chiều rất đỗi
ngạc nhiên.
Vệ Đạo Hội chủ trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn Từ Văn nói :
- Tiểu hữu ! Như vậy chắc là có kẻ đã giả mạo Khâu Tổng tuần.
Từ Văn thấy đối phương cãi phăng thì không nhịn được nữa. Chàng đứng dậy run
lên nói :
- Tại hạ còn bằng chứng nữa !
Vệ Đạo Hội chủ ung dung hỏi lại :
- Tiểu hữu còn có bằng chứng nữa ư ?
- Phải rồi ! Bằng chứng này ơ ngay trên người Khâu Tổng tuần.
Khâu Vân kinh ngạc la hoảng :
- Ở trong mình tại hạ ư ?
Vệ Đạo Hội chủ cũng đứng lên nghiêm giọng hỏi :
- Bằng chứng gì ?
Từ Văn nói :
- Xin Khâu Tổng tuần hảy bỏ anh hùng cân ra.
Khâu Vân lộ vẻ tức giận, hắn làm ra bộ không dám nổi nóng trước mặt Hội chủ.
Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng nói :

- Bỏ khăn ra !
Khâu Vân không sao được đành bỏ anh hùng cân xuống.
Từ Văn đảo mắt nhìn rồi thộn mặt ra. Trên đầu đối phương chẳng có dấu vết chi
hết. Chàng nhớ rõ ràng hán tử mặt đen tự xưng là Vệ Đạo Hội Tổng tuần, còn Thiên
Đài Ma Cơ trông thấy trên đầu có vết sẹo nên mới nhận ra hắn là người che mặt mặc
áo cẩm bào để mạo xưng phụ thân chàng. Vết sẹo này ở trên mang tai và còn rất rõ.
Thế mà bây giờ sao đối phương lại chẳng có dấu vết gì mới thật là lạ !
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Tiểu hữu ! Xin tiểu hữu trỏ chỗ chứng cứ đi !
Từ Văn không nói gì. Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, bụng bảo dạ :
- Không chừng vết sẹo này gã đã mượn dịch dung thủ pháp tuyệt khéo để che dấu.
Nhưng còn một chỗ không thể giả trá được bằng độc thủ của mình. Đây là nước cờ tối
hậu, nếu lại trật nốt thì hỏng toét. Nhược bằng sự thực chứng minh không lầm thì bữa
nay tuy chàng đã vào hang cọp, vẫn có thể ra được dễ dàng.
Từ Văn nghĩ vậy liền nhảy xổ vào Khâu Vân nhanh như điện chớp, và thi triển độc
thủ một cách đột ngột.
Vệ Đạo Hội chủ không ngờ Từ Văn lại dở thủ đoạn này, bất giác hắn bật lên một
tiếng la hoảng :
- Tiểu hữu...
Tiếng la chưa dứt Khâu Vân đã té huỵch xuống đất. Chân tay dẩy dụa mấy cái rồi
nằm yên.
Vệ Đạo Hội chủ quát hỏi :
- Tiểu hữu đến đây giết người ư ?
Từ Văn ruột tằm bối rối, vì nhất thiết đều sai trật. Đối phương không chống nổi sát
thủ của chàng. Chàng lâm vào tình trạng trỏ kẻ thù không đúng, liền tự nhủ :
- Ta hãy cứu sống đối phương rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy chàng vội lấy thuốc giải bỏ vào miệng Khâu Vân rồi đưa tay ra điểm mấy
chỗ huyệt đạo đối phương. Đoạn chàng nghiến răng đáp :
- Y không chết đâu. Đây là tại hạ muốn chứng nghiệm lần cuối cùng mà thôi.
Vệ Đạo Hội chủ liếc cặp mắt sắc như dao nhìn thẳng vào mặt Từ Văn hồi lâu không
nói gì.
Từ Văn đã tưởng hắn sắp ra tay, nhưng không phải. Như vậy càng khiến cho người
ta khó hiểu. Chàng lẩm bẩm :
- Khâu Vân đã không phải là người che mặt mặc áo cẩm bào để mạo xưng phụ thân
mình, và mấy lần hạ độc thủ toan gia hại mình, vậy thì thân thế mình đối phương có
hiểu hay không ? Thật là hoàn toàn bí mật. Người mạo xưng Khâu Vân là ai ? Y muốn
sát hại mình vì mục đích gì ?
Vệ Đạo Hội chủ từ từ cất tiếng hỏi :
- Tiểu hữu ! Không còn việc gì nữa chứ ?
Từ Văn thở phào đáp :
- Tại hạ rất lấy làm áy náy và hối hận.
Vệ Đạo Hội chủ vẫn thản nhiên nói :
- Khơi rỏ trong đục, trắng đen là chuyện rất hay. Tiểu hữu bất tất phải quan tâm.
- Đa tạ Hội chủ !
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Phải chăng vừa rồi tiểu hữu có đề cặp đến người che mặt mặc áo cẩm bào ?
- Đúng thế !
- Vụ này có liên quan gì đến Khâu Tổng tuần ?
- Đêm hôm qua hung thủ tự xưng là Tổng tuần quí hội, một bên đầu có vết sẹo
giống như người che mặt mặc áo cẩm bào, vì thế mà tại hạ có hành động đường đột.
- Ủa ! Té ra là thế ! Bản nhân bảo đảm vụ bí mật này chẳng bao lâu nữa sẽ phanh
phui ra được.
Từ Văn động tâm hỏi :
- Phải chăng Hội chủ đã biết thân thế người che mặt mặc áo cẩm

bào ?
Vệ Đạo Hội chủ trả lời nước đôi :
- Vụ này đã có manh mối.
Từ Văn kết luận trong tâm :
- Người che mặt mặc áo cẩm bào một là phụ thân mình, còn một nữa là giả mạo.
Đối phương bảo đã có manh mối thì không hiểu hắn trỏ vào ai ? Nếu mình còn vặn
hỏi nữa tất không khỏi tiết lộ hành tung. Không hiểu mình nên nói rỏ thân phận để trả
thù hay là hảy tìm cách phanh phui cho biết rỏ những sự ngờ vực bí ẩn trước. Kẻ mạo
xưng Khâu Vân chẳng những chống nổi độc thủ của mình, mà còn biết cả những bí
mật về độc thủ nữa. Vậy mới khó tính, mới đáng sợ ! Không hiểu hắn là ai ?
Tổng tuần Khâu Vân hắng giọng một tiếng rồi trợn mắt đứng lên.
Vệ Đạo Hội chủ khoát tay nói :
- Không có chuyện gì nữa, Tổng tuần đi nghĩ thôi.
Khâu Vân lườm Từ Văn một cái, thi lễ rồi rút lui.
Từ Văn thấy mình đối diện với kẻ thù sâu tựa bể mà chịu bỏ đi thì thật chẳng cam
lòng. Hay dỡ gì, đã đến đây cũng phải tìm ra một chút manh mối để làm tiêu chuẩn
cho hành động sau này. Nhưng chàng chưa biết mở miệng cách nào.
Chàng xoay chuyển ý nghĩ một lúc rồi tìm ra phương pháp vòng quanh, cất tiếng
hỏi :
- Hội chủ ! Tại hạ có thể mạo muội hỏi Hội chủ một vấn đề nữa được chăng ?
Vệ Đạo Hội chủ ôn tồn đáp :
- Không có chuyện chi là mạo muội cả. Tiểu hữu có điều gì cứ hỏi. Hãy ngồi xuống
đây nói chuyện đã.
Hai người lại ngồi xuống. Từ Văn nhắp chén trà cho bình tĩnh lại rồi hỏi :
- Tại hạ là một kẻ vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ mà sao lại được Hội chủ đem
lòng mến yêu ? Đó là một điều tại hạ không hiểu.
Vệ Đạo Hội chủ cười ha hả đáp :

- Tiểu hữu ! Đó là do chữ duyên. Bản nhân rất tán thưởng khí phách hiên ngang của
tiểu hữu.
- Nhưng thanh danh tại hạ kém cỏi, mà thân thể lại tàn tật. Cái đó...
- Tiểu hữu ! Bề ngoài có tổn gì đến khí chất ? Thanh danh không phải là vật chưng
ra ngoài.
- Tại hạ tự lấy làm xấu hổ, thật không xứng đáng lọt vào mắt xanh của Hội chủ.
- Tiểu hữu bất tất phải quá khiêm.
Câu nói của đối phương không lộ vết tích gì. Từ Văn biết rõ đó là lời giả trá mà
không bài bác vào đâu được. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ đối phương thực tình không biết rõ những điều bí mật cùng lai lịch của
mình ?
Còn một vấn đề nữa nổi lên trong đầu óc. Chàng nhớ tới người mà chàng đã cứu
sống là Thượng Quan Hoành. Chàng muốn đưa vấn đề Thượng Quan Hoành ra hỏi, để
xem đối phương thành thực hay giả dối ?
Thượng Quan Hoành trúng phải Tồi Tâm kịch độc của phụ thân chàng rồi nằm lăn
bên đường. Chàng chẳng hỏi nguyên do, tự ý cứu sống y, nhưng y lại là chủ hung gây
cuộc đổ máu tại Thất Tinh Bảo. Đồng thời y lại là một nhân vật cùng đường lối với
đối phương.
Nghĩ tới đây, Từ Văn thản nhiên như không có chuyện gì, lên tiếng hỏi :
- Hội chủ có quen biết Thượng Quan Hoành không ?
Vệ Đạo Hội chủ toàn thân chấn động, chăm chú nhìn Từ Văn một lúc rồi thản
nhiên đáp :
- Bản nhân có quen biết. Y được tiểu hữu cứu mạng, chẳng lúc nào y không nhớ ơn
tiểu hữu cả.
Đây lại là một điều ra ngoài ý nghĩ của Từ Văn. Đối phương thẳng thắn thừa nhận
không dấu diếm gì. Như vậy rất có thể đối phương chưa biết gì đến

thân thế chàng.
Từ Văn lại hỏi :
- Hiện nay y ở đâu ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Vì y có chỗ đau lòng phải tạm thời mai danh ẩn tích. Về điều này xin tiểu hữu
nguyên lượng cho.
Từ Văn hất hàm hỏi :
- Ủa ! Té ra y cũng là một hội viên trong quí hội ư ?
- Về điểm này bản nhân cũng không phủ nhận.
Từ Văn lại hỏi :
- Tại hạ nghe nói giữa y và Thất Tinh Bảo Chúa Từ Anh Phong có mối thù cướp vợ
giết con. Điều đó thật không ?
Cặp mắt Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên chiếu ra những tia oán độc, nhưng chỉ thoáng
qua là hết. Hắn gật đầu đáp :
- Quả có chuyện đó thiệt.
- Lại có tin đồn trên chốn giang hồ là Thất Tinh Bảo xảy cuộc lưu huyết...
Vệ Đạo Hội chủ ngắt lời hỏi lại :
- Phải chăng tiểu hữu nghi ngờ đó là hành vi của Thượng Quan Hoành ?
Từ Văn đáp ngay :
- Tại hạ đã biết hai bên cừu hận, nên nghĩ thể thật.
- Tiểu hữu hỏi câu này là có ý gì ?
Từ Văn ngấm ngầm nghiến răng đáp :
- Tại hạ ngẫu nhiên hỏi chơi mà thôi.
Vệ Đạo Hội chủ trầm ngâm một chút rồi nói :
- Bản nhân nói rõ cho tiểu hữu hay tệ hội sở dĩ coi tiểu hữu vào hạng thượng tân
cũng vì tiểu hữu có mối quan hệ với Thượng Quan Hoành.
- Ủa !
Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ. Thế là điều bí ẩn về vụ chàng được coi là thượng tân
nay đã có giải đáp. Chàng toan hỏi về tin tức Thượng Quan Hoành hiện lạc lỏng nơi
đâu đặng ra tay rửa hận. Nhưng chàng nghĩ lại có điều không ổn. Đối phương đã nói
trước là Thượng Quan Hoành mai danh ẩn tích mà mình còn hỏi nữa

thì không khéo
sẽ bị lộ tẩy mất. Chàng đã biết y là người trong Hội Vệ Đạo và giữ địa vị khá cao thì
lúc cần đến sẽ bức bách y phải lộ diện cũng chẳng khó gì.
Vệ Đạo Hội chủ lại nói :
- Còn một điểm nữa là đối tượng của Thượng Quan Hoành tầm cừu chỉ có một
mình Từ Anh Phong.
Từ Văn sửng sốt. Chàng ngắt lời hỏi :
- Theo ý kiến Hội chủ thì vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo không phải là hành vi của
Thượng Quan Hoành hay sao ?
- Chính thế đó !
Từ Văn lại hỏi :
- Tại hạ còn nghe nói Thất Tinh Bảo Chúa cùng bọn thủ hạ Thất Tinh Bát Tướng
đều là những tay bản lãnh phi thường. Vậy mà ai hạ được bọn họ ?
- Cái đó... hiện thời vẫn ở trong vòng bí mật. Có điều Từ Anh Phong đã làm nhiều
việc bất nghĩa nên rất lắm kẻ thù hận.
Từ Văn mắng thầm đối phương khéo cãi trối...
Giữa lúc ấy, bất thình lình có thanh âm ồm ồm của một lão già từ ngoài cửa sảnh
đường la lên :
- Vô nh Tồi Tâm Thủ !
Từ Văn cả kinh thất sắc. Chàng liền đứng phắt dậy.
Một lão già khô đét xuất hiện ngoài cửa. Lão chính là Thôi Vô Độc, Tổng đàn
chưởng lệnh, đã cùng ngồi một chiếu với Từ Văn bữa trước.
Thôi Vô Độc chẳng một chất độc nào mà lão không biết, chẳng chất độc nào lão
không giải được. Thật là một tay Độc đạo cự phách đương thời. Nhưng lão chưa từng
dùng chất độc để hại ai.

Độc thủ phật tâm

Hồi 27
Tương tranh tương sát

Vệ Đạo Hội chủ chau mày hỏi :
- Thôi chưởng lệnh ! Có việc chi vậy ?
Từ Văn tự biết mình chưa đầy đủ về công phu hàm dưỡng, chàng cảm thấy tâm
thần xúc động, phải rán trấn tỉnh lại.
Thôi Vô Độc thi lễ đáp :
- Bẩm Hội chủ ! Liệu ty tòa muốn nói chuyện với thiếu hiệp đây một chút có được
chăng ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Được chứ ! Xin mời vào đây.
Thôi Vô Độc rảo bước vào nhà sảnh đường. Lão nhìn Từ Văn chấp tay nói :
- Thiếu hiệp ! Lâu nay tại hạ chưa được gặp mặt.
Từ Văn gật đầu đáp :
- Xin chào các hạ. Các hạ có điều chi dạy bảo ?
Thôi Vô Độc nói :
- Xin mời thiếu hiệp hãy ngồi xuống.
- Mời các hạ.
Thôi Vô Độc xin lỗi Hội chủ ngồi xuống. Từ Văn vẫn ngồi nguyên chỗ củ.
Vệ Đạo Hội chủ lộ vẻ kinh hãi trầm giọng hỏi :
- Vừa rồi Thôi Chưởng lệnh đã nói gì ?
Thôi Vô Độc đáp :
- Ty tòa nói thiên hạ đồn thiếu hiệp đây đã học được phép Vô nh Tồi Tâm Thủ.
- Ồ ! Vô nh Tồi Tâm Thủ ?
Vệ Đạo Hội chủ vừa nói vừa liếc mắt nhìn Từ Văn.
Từ Văn cũng chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :
- Chuyện bí mật của mình ngoài lão quái ở Bạch Thạch Phong và người mạo xưng
Khâu Vân, còn ngoài ra chẳng một ai hay, mà sao lão này lại đề cập tới ? Bây giờ
mình có giải thích cũng bằng thừa.
Chàng nghĩ vậy liền đáp :
- Đúng thế !
Thôi Vô Độc chăm chú nhìn Từ Văn nói :
- Tại hạ nói câu này xin thiếu hiệp đừng trách...
Từ Văn đáp :
- Các hạ có điều chi cứ nói, đừng ngại.

Thôi Vô Độc nói :
- Trước đây không lâu, những đệ tử của tệ hội đã bị trúng chất độc Vô nh Tồi
Tâm.
Từ Văn chấn động tâm thần, ngập ngừng hỏi :
- Phải chăng các hạ ngờ là...
Thôi Vô Độc xua tay ngắt lời :
- Không không ! Thiếu hiệp đừng hiểu lầm. Những người mắc nạn ở chùa Thanh
Lương là do kẻ thù bỏ chất độc vào rượu và đồ ăn, chứ không phải chết về Vô nh
Tồi Tâm Thủ. Nhưng...
- Nhưng làm sao ?
- Chất độc Tồi Tâm là một phương dùng chất độc thất truyền đã lâu. Việc bào chế
chất độc này rất khó khăn. Thế mà thiếu hiệp luyện thành Vô nh Tồi Tâm Thủ thì
thật là một kỳ tích trong Độc đạo.
Từ Văn hỏi :
- Theo lời đồn, thì các hạ chẳng có chất độc nào là không giải trừ được kia mà ?
Thôi Vô Độc đáp :
- Nhưng chất độc này ra ngoài thể lệ đó.
- Ủa !
- Thiếu hiệp có thể cho hay lệnh sư thừa là ai được không ?
Từ Văn ngẩn ngơ một chút rồi đáp :
- Về điểm này xin các hạ tha thứ cho, tại hạ không thể tuân mệnh được.
Giữa lúc ấy đột nhiên có một người đứng tuổi, mình mặc áo lam, hấp tấp chạy vào
trước cửa sảnh đường, run lên nói :
- Tổng quản Cổ Kim Nhân có việc gấp cần trình Hội chủ.
Vệ Đạo Hội chủ đảo mắt nhìn người áo xanh hỏi :
- Có việc chi cấp sự ?
Người áo xanh đáp :
- Có người sấn lên núi.
- Sao ? Có người sấn lên núi ư ?
- Thưa phải !
Vệ Đạo Hội chủ lập tức đứng phắt dậy. Chưởng lệnh Thôi Vô Độc cũng đứng lên

theo.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Người đó hình dạng thế nào ?
Người áo xanh đáp :
- Chính là Cung chủ Ngũ Lôi Cung Ân Chí Sơn, dẫn năm mươi tay hảo thủ ở trong
cung đến tầm cừu...
Vệ Đạo Hội chủ hỏi ngay :
- Tầm cừu ư ? Bản hội cùng Ngũ Lôi Cung trước nay không có điều chi xích mích,
sao họ lại đến tầm cừu ?
Người áo xanh đáp :
- Bọn họ hung hăn lắm. Vừa đến đã phá cửa quan phía trước. Có mấy chục đệ tử
bản hội bị nạn...
Vệ Đạo Hội chủ mắt chiếu ra những tia hàn quang, lớn tiếng hỏi :
- Triệu Đường chúa không chống nổi ư ?
Người áo xanh đáp :
- Triệu Đường chúa thấy cửa quan bị phá, đã tự tử rồi.
- Sao ? Triệu Đường chúa tự tử rồi ư ?
- Vâng ! Những đệ tử giữ cửa quan bị tử thương hết cả.
- Có chuyện ấy ư ?
- Hai vị Thái Thượng Hộ pháp nghe tin đến tiếp viện, nhưng...
- Nhưng làm sao ?
- Vẫn không chống nổi đối phương.
- Vẻn vẹn một mình Cung chủ Ngũ Lôi Cung là Ân Chí Sơn bản lãnh được bao
nhiêu mà ghê gớm thế ?...
Người áo xanh ngập ngừng đáp :
- Bên đối phương còn hai tên thủ hạ võ công cực kỳ cao thâm...
- Chà ! Thôi Chưởng lệnh !
Thôi Vô Độc khom lưng đáp :
- Ty tòa xin chờ lệnh.
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Chưởng lệnh truyền lệnh ra chuẩn bị xuất chiến. Đưa tin đến Bạch Kỳ và Hồng Kỳ
Đường chúa dẫn bọn Hương chủ dưới trướng theo bản tòa ra cửa quan phía trước để
ứng chiến. Còn ngoài ra ở lại bảo vệ tổng đàn.
- Ty tòa xin tuân lệnh.

Thôi Vô Độc nhìn Từ Văn gật đầu, rồi đi lẹ ra khỏi sảnh đường. Lão cất tiếng gọi :
- Cổ Tổng quản !
- Có ty chức đây.
- Việc bảo vệ tổng đàn do Tổng quản phụ trách.
- Xin tuân lệnh !
Cổ Kim Nhân lật đật thi lễ, rồi lùi ra.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ :
- Hắn nói Thái Thượng Hộ pháp phải chăng là hai lão quái Vô Tình Tẩu và Táng
Thiên Ông ? Nếu đúng thì thực lực của Ngũ Lôi Cung quả là đáng sợ. Đây là một cơ
hội tuyệt hảo cho mình để mở đường trả thù.
Chàng nghĩ tới việc công chúa Ngũ Lôi Cung là Ân Ngọc Yến đã phái người dẫn
mình đến một ngôi chùa. Bây giờ Ngũ Lôi Cung tầm cừu, chắc là gã hán tử mặt đen
mạo xưng Tổng tuần Hội Vệ Đạo đã tàn sát những tay cao thủ của phe này.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Vệ Đạo Hội chủ ung dung lên tiếng :
- Tiểu hữu ! Tiểu hữu hãy ngồi chơi đây để bản tòa ra ngoài xử lý một chút được
chăng ?
Từ Văn đứng dậy hỏi :
- Tại hạ cũng muốn đi coi, nhưng chẳng hiểu Hội chủ có cho phép chăng ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Vậy mời tiểu hữu đi theo bản nhân.
Hai người ra cổng lớn tổng đàn thì đã có hai lão già và sáu tên hán tử mặc võ phục,
lưng đeo trường kiếm chờ sẵn ở đó.
Từ Văn nghĩ bụng :
- Hai lão này chắc là Hồng kỳ và Bạch kỳ Đường chúa, còn sáu người kia đại khái
là Hương chủ dưới trướng hai Đường chúa.
Chỗ nào cũng thấy bóng người nhấp nhô. Bầu không khí có vẻ khẩn trương.
Vệ Đạo Hội chủ vẫy tay một cái rồi chạy trước. Từ Văn lật đật đi theo. Sau nữa là
các Đường chúa và Hương chủ.

Đoàn người xuyên qua một quảng đường quanh một khu thung lủng thì văng vẳng
nghe có tiếng sát phạt.
Chỉ trong chớp mắt đã đến trước một khu đất bằng phẳng giáp với cửa núi. Giữa
không trường hai lão già tóc bạc, một cao một thấp cùng hai người áo trắng đang
đánh nhau dữ dội chưa phân thắng bại, thanh thế cực kỳ kinh khiếp. Còn mấy chục
người đứng ngoài xa vây quanh khu quảng trường. Người đứng trước mặt cao lớn mặc
áo bạch bào chắc là Cung chủ Ngũ Lôi Cung tên gọi Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn.
Dưới đất nằm lăn ra khá nhiều thi thể. Có một người bị trọng thương chưa chết,
miệng không ngớt rên la.
Từ Văn cùng Vệ Đạo Hội chủ đi thẳng vào không trường.
Hiện nay trong võ lâm những người có thể chống đối được với Vô Tình Tẩu cùng
Táng Thiên Ông chẳng được mấy tay. Thế mà hai tên áo trắng, bất quá là hai tay cao
thủ Ngũ Lôi Cung, đã chống đở được thì đủ biết bản lãnh Cung chủ Ngũ Lôi Cung Ân
Chí Sơn đến thế nào.
Từ Văn tự hỏi :
- Vô Tình Tẩu có thuật Thiên Chấn là võ lâm nhất tuyệt mà sao chưa thấy lão thi
triển ? Chưởng lực của Táng Thiên Ông cũng ít người bì kịp mà sao không hạ được
đối phương.
Chàng còn đang ngẩm nghĩ, bỗng nghe tiếng quát :
- Dừng tay !
Tiếng quát này từ miệng Vệ Đạo Hội chủ phát ra, sàn sạt như tiếng xé lụa khiến
người nghe phải chói tai.
Bốn người trong trường đột nhiên lùi ra. Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ mặt hai tay
cao thủ Ngũ Lôi Cung, cỡ bốn chục tuổi. Hai gã mặt không đỏ, hơi thở vẫn đều đặn.
Còn Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông lại ra chiều kiệt lực. Tình trạng

này khiến cho
người ta khó mà tin được.
Hai lão lùi lại rồi lẳng lặng không nói gì.
Vệ Đạo Hội chủ trịnh trọng lên tiếng :
- Xin hai vị hãy nghĩ một chút, để bản tòa đối phó với họ.
Vô Tình Tẩu dương cặp mày trắng lên thở ồ ồ nói :
- Vì đối phương dùng độc, nếu bọn lão phu mà kém nội lực thì bị nguy với họ rồi.
Từ Văn nghe Vô Tình Tẩu nói vậy không khỏi động tâm.
Vệ Đạo Hội chủ gật đầu rồi lớn tiếng tuyên bố :
- Mời Ân Cung chủ ra nói chuyện.
Người cao lớn mặc áo bạch bào rảo bước tiến ra. Lão đứng trước Vệ Đạo Hội chủ
cách xa chừng hai trượng. Vệ Đạo Hội chủ chấp tay hỏi :
- Quý Cung chủ dẫn bộ hạ đến đây hành hung, hẳn có điều chi chỉ giáo ?
Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn cười khanh khách đáp :
- Quí hội tự xưng là Vệ Đạo mà có những hành vi khiến cho người ta không khỏi
hổ thẹn. Bản Cung chủ vì đòi nợ máu mà tới đây.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :
- Các hạ nói vậy hẳn có chứng cớ ?
Ân Chí Sơn đáp :
- Dĩ nhiên ! Trước sau bản cung có tám mươi bảy tên đệ tử bị mất mạng về tay Hội
Vệ Đạo...
- Bản Hội chủ không hay biết gì hết. Thật là một chuyện lạ !
- Hà hà ! Nợ máu thì phải trả bằng máu. Nói nhiều cũng bằng thừa.
Vệ Đạo Hội chủ hất hàm hỏi :
- Sao các hạ không nói rõ những sự đã xảy ra ?
- Quí Hội chủ tự vấn tâm sẽ rõ. Bản Cung chủ không muốn rườm lời.
- Các hạ nghĩ thế nào ?
- Chẳng có gì cả. Bản Cung chủ đến đây để báo thù cho những đệ tử bị chết oan.
Vệ Đạo Hội chủ tức giận đằng hắng một tiếng rồi quát lên :
- Ân Chí Sơn ! Các hạ tự tiện sấn vào bản hội giết người, thế là khinh ta quá lắm !
Nếu không giải thích cho rõ thì đừng hòng ra khỏi núi Đồng Bách này nữa.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung hung hăng nói :

- Hội chủ khoác lác vừa chứ. Không hăm người được đâu. Bữa nay bản Cung chủ sẽ
lấy máu mà rửa núi Đồng Bách.
- Bản hội lấy sự bảo vệ đạo lý làm tôn chỉ, cần biết rõ trắng đen trước đã.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung cười ha hả nói :
- Những lời Hội chủ nói rất dễ nghe đấy. Bản Cung chủ xin hỏi quí Hội chủ đã khai
đàn mở bang nêu cao chuyện Vệ Đạo. Chưa nói đến hành động, hãy xin các hạ cho
biết rõ danh hiệu lai lịch, bản Cung chủ muốn nghe lời cao luận.
Từ Văn phấn khởi tinh thần. Vì đó là một điều bí mật mà chàng thắc mắc, nhưng
khổ nỗi chẳng có cơ hội nào phanh phui ra được. Chàng thấy Cung chủ Ngũ Lôi Cung
hỏi vậy rất đúng tâm lý mình. Quả vậy, đã là người đứng đầu một môn phái mà không
công khai lai lịch trước võ lâm thì thật là một điều quái dị trước nay chưa từng có.
Chàng chờ xem vấn đề này Vệ Đạo Hội chủ trả lời ra sao.
Vệ Đạo Hội chủ thản nhiên đáp :
- Một môn phái muốn đứng vững trong võ lâm chỉ cần đừng hành động trái với võ
đạo, đừng vi phạm tôn chỉ, là không hổ với võ lâm thiên hạ. Còn danh hiệu, lai lịch
thuộc về việc tư cá nhân, nêu ra hay không cũng chẳng quan hệ gì.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung dõng dạc nói :
- Đó chẳng qua là những lời ngụy biện, người võ sĩ chánh đạo không thèm làm.
Vệ Đạo Hội chủ tức giận lớn tiếng :
- Lão họ Ân kia ! Bất tất phải nói đến chi tiết ngoài vấn đề. Hãy bàn đến chính sự
đã.
Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn đột nhiên đưa mắt nhìn Từ Văn cất giọng run run hỏi :
- Phải chăng các hạ là Địa Ngục Thư sinh ?
Từ Văn đáp :
- Chính thị tại hạ !
- Té ra các hạ là đao phủ thủ của Hội Vệ Đạo. Một mình y đã sát hại mấy chục

nhân mạng.
Vệ Đạo Hội chủ quay lại ngó Từ Văn một cái.
Dĩ nhiên Từ Văn hiểu rõ mình bị công chúa Ngủ Lôi Cung Ân Ngọc Yến tưởng lầm
là hung thủ giết người bữa trước. Chàng nghĩ bụng :
- Trước tình trạng này mà mình nói chuyện thật cũng bằng thừa. Nhưng chàng thấy
mình bị đẩy vào cùng đường với kẻ thù thì chẳng thể không thuyết minh được.
Chàng liền lạnh lùng lên tiếng :
- Tại hạ không phải là người Hội Vệ Đạo. Ân Cung chủ nên nhớ rõ như vậy.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung hỏi lại :
- Ý ngươi muốn một mình tính toán chăng ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Cái đó tùy ở nơi các hạ.
- Vậy thì hay lắm.
Vệ Đạo Hội chủ quay lại nói :
- Tiểu hữu ! Tiểu hữu tới đây là khách, không nên động thủ tại chốn này. Bản hội
có nghĩa vụ giữ an toàn cho tiểu hữu.
Từ Văn cười lạt đáp :
- Kính tạ hảo ý của Hội chủ. Nhưng tại hạ không cự tuyệt bất cứ một ai muốn khiêu
chiến.
Vệ Đạo Hội chủ nhìn Cung chủ Ngũ Lôi Cung bằng cặp mắt lạnh lùng rồi dằn từng
tiếng :
- Họ Ân kia ! Ngươi vạch rõ đường lối ra đi.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung hung hăng đáp :
- Chẳng có gì mà đường lối với chẳng đường lối. Bản nhân đến đây không phải là
để tỷ võ để tranh hơn kém. Nếu mấy chục nhân mạng của bản cung mà không bị phơi
thây trên núi Đồng Bách thì Hội Vệ Đạo phải tan tành.
Vệ Đạo Hội chủ nghiến răng hỏi :
- Ngươi không kể gì đến hậu quả ư ?
- Chính là thế đó.
- Bản tòa trịnh trọng thanh minh là hiện giờ đã phát giác ra co hạng người bất tiếu,

giả mạo làm đệ tử bản hội, ngang ngược hung tàn. Hiển nhiên chúng có dạ hiểm sâu
khôn lường. Mong rằng các hạ nghĩ kỹ.
- Câu nói này chỉ có đứa con nít là nghe được thôi.
Các Đường chúa và Hương chủ Hội Vệ Đạo tùy tùng Hội chủ đều nghiến răng trợn
mắt, miệng lẩm bẩm muốn lên tiếng.
Lúc này Chưởng lệnh tổng đàn là Thôi Vô Độc dẫn hơn hai chục đệ tử chạy đến
hiện trường. Đầu tiên hắn giải độc cho hai vị Thái Thượng Hộ pháp là Vô Tình Tẩu và
Táng Thiên Ông.
Tấm lòng muốn báo thù của Từ Văn lại nổi lên. Chàng tự nghĩ :
- Nếu hai bên có cuộc hỗn chiến, thì các tay cao thủ Hội Vệ Đạo sẽ bị cầm chân.
Trước hết mình hãy đối phó với Vệ Đạo Hội chủ, rồi sẽ tính đến những người khác,
thì chỉ một phen cử động là thành công. Tuy hành động như vậy là thừa cơ việc người
để thành sự, nhưng vụ huyết án ở Thất Tinh Bảo đến dư trăm người bị thiệt mạng thì
hà tất phải lựa chọn thủ đoạn.
Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương và khủng khiếp.
Cứ công lực Từ Văn hiện nay thêm vào độc thủ của chàng mà chàng muốn thừa cơ
trả thù thì Hội Vệ Đạo sẽ lâm vào tình trạng nào không cần nói cũng biết.
Dĩ nhiên Từ Văn rắp tâm làm gì chưa ai hiểu được.
Vệ Đạo Hội chủ run lên nói :
- Ân Chí Sơn ! Bản tòa đã thuyết minh thế là đã phúc đáp hẳn hoi. Hậu quả ra sao,
các hạ chịu lấy trách nhiệm.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung thản nhiên đáp :
- Tâm địa của Tư Mã Chiêu thế nào, người qua đường ai cũng biết cả. Hội Vệ Đạo
nêu cao khẩu hiệu bảo vệ đạo lý trừ họa võ lâm chẳng qua là để lòe bịp thế gian, song
hành vi khiến cho người ta phải hổ thẹn.
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Phải trái đã có công luận. Bất tất phải nói nhiều cho tốn nước bọt.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung vẫy tay lớn tiếng hô :
- Tiến lên !
Mấy chục tên áo trắng thấy Cung chủ Ngũ Lôi Cung vẫy tay liền ào ạc nhảy xổ ra.
Vệ Đạo Hội chủ cũng phát lệnh nghênh chiến. Thế là màn kịch đẫm máu bắt đầu
khai diễn.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung Ân Chí Sơn ra lệnh cho thuộc hạ rồi, còn chính mình vung
chưởng lên tấn công Vệ Đạo Hội chủ.
Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông lại chia nhau ra tiếp chiến với hai tên áo trắng
lúc trước. Còn ngoài ra đánh nhau hỗn độn.
Từ Văn đứng bàng quan phát giác ra bọn Ngũ Lôi Cung, trừ hai tên áo trắng tiếp
chiến với Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông, còn ngoài ra không mấy người công lực
cao cường như chàng đã tưởng tượng trước. Chỉ có hai tên áo trắng nói trên là siêu
quần xuất chúng.
Trong hai tên này thì gã cao lớn đấu với Táng Thiên Ông, chiêu nào cũng thẳng
thắn đón tiếp. Công lực hai bên ngang nhau. Còn gã nhỏ người đánh với Vô Tình Tẩu
thì lại tránh đòn nặng mà đánh đòn nhẹ. Gã trông vào thân pháp kỳ diệu để chống
đối.
Ngũ Lôi Cung Ân Chí Sơn mỗi lần phóng chưởng ra lại nghe như sét đánh làm
chấn động mọi người trong trường.
Vệ Đạo Hội chủ vẫn ra vẻ ung dung đối địch. Công lực y hiển nhiên còn cao thâm
hơn đối phương.
Từ Văn chú ý nhìn nhận. Chàng khám phá ra chỉ có hai tên kình địch mà chàng để
ý là Vệ Đạo Hội chủ và người trong kiệu chưa từng xuất hiện. Ngoài ra một người
trongVõ Lâm Song Quái là Thái Y La Sát và một nữa là Bạch Đầu Thái Tuế thì chàng
thừa sức đối phó. Nếu quả Hội Vệ Đạo chỉ có bấy nhiêu tay cao thủ

thì việc báo thù
của chàng chẳng có chi là khó lắm.
Cuộc chiến đấu trong trường mỗi lúc một khủng khiếp, khiến cho ngươi xem phải
kinh tâm động phách.
Tiếng quát tháo, tiếng kêu rào, tiếng rú thê thảm cùng tiếng sắt thép va chạm rít lên
ầm ầm thành một khúc nhạc khiến người nghe phải điên đầu.
Tình trạng hiện tại đã ló ra một đầu mối. Trừ phi Vệ Đạo Hội chủ cùng bọn Vô
Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thôi Vô Độc có bị hạ chẳng nói làm chi. Bằng không thì
câu chuyện Ngũ Lôi Cung muốn lấy máu rửa núi Đồng Bách khó lòng thực hiện được.
Hội Vệ Đạo lấy sự nhàn rỗi để đánh lại kẻ nhọc mệt. Tổng đàn đã gần kề, mà mấy
trăm đệ tử thực lực không phải là nhỏ. Tiếp viện đã hùng hậu mạnh mẽ thì dĩ nhiên
bên Ngũ Lôi Cung khó có thể lạc quan được. Còn kết quả thế nào chưa thể xác định
được.
Từ Văn đứng ngay như tượng đá giữa làn sóng điên cuồng. Lòng chàng lúc này với
trường diện cùng rào rạc khích động chẳng khác gì nhau.
Chàng nghĩ thầm :
- Giả tỷ phụ thân bất thình lình tới đây lúc này thì thật là cơ hội báo thù ngàn năm
một thuở. Nếu mình gia nhập chiến cuộc thì tình thế có thể xoay chiều.

Độc thủ phật tâm

Hồi 28
Thống Thiền hòa thượng xuất hiện bất ngờ

Bỗng một tiếng rên ư ử vang lên. Cung chủ Ngũ Lôi Cung bị Vệ Đạo Hội chủ đánh
hộc máu tươi, nhưng uy lực Ngũ Lôi chưởng chuyển núi lây non vẫn chưa giảm bớt.

Tình trạng cuộc chiến đấu rùng rợn đến cực điểm.
Trong trường đấu số người bị chết và bị thương hai bên ngang nhau, và đều là hàng
đệ tử.
Táng Thiên Ông đầu tóc rối bù bay phất phơ. Người lão tròn ủng như quả cầu thịt
xoay chuyển luôn luôn, nhưng xem chừng không hạ được những chiêu thức lợi hại
của người áo trắng.
Cặp Vô Tình Tẩu vẫn giữ thế quân bình.
Từ Văn cần phải quyết định ngay. Chàng tự hỏi :
- Mình ra tay hay hãy nán lại một lúc nữa ?
Chàng biết rõ bọn cừa gia người nhiều thế lớn, mình đã ra tay cần phải thành công
ngay, nếu không thì việc báo thù sau này sẽ khó khăn nguy hiểm muôn phần.
Sỡ dĩ chàng còn do dự không nhất quyết là vì Vệ Đạo Hội chủ phủ nhận việc tham
dự vào vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo, mà phụ thân chàng lại bảo đối phương là kẻ thù.
Tên thủ phạm là Thượng Quan Hoành chưa thấy xuất hiện. Sự thực kẻ thù là những ai
chàng chưa hiểu rõ. Cứ nhắm mắt động thủ là việc không nên làm.
Chàng tự hỏi :
- Liệu mình có kềm chế được Vệ Đạo Hội chủ không ?
Bụng chàng nghĩ vậy, chân chàng bước đi... Đột nhiên những tiếng rú thê thảm
vang lên. Bọn người áo trắng tới tấp ngã xuống. Một bóng người mặc áo nhiều màu
khác nào con nghiệt long ra khói vùng vẫy trong làn sóng biển. Thái Y La Sát đã xuất
hiện !
Tiếp theo vô số bóng người từ bốn mặt đổ đến bao vây thành một bức tường người.
Một cổ thái kiệu bay thẳng vào trong trường.
Từ Văn chấn động tâm thần. Ý niệm động thủ tạm thời dừng lại.
Cổ thái kiệu hạ ngay xuống trước mặt Táng Thiên Ông cùng người áo trắng.
- Dừng tay !
Người trong kiệu sẻ quát lên một tiếng. Tuy thanh âm không lấy gì to

lớn mà tựa
hồ mủi kim xọc vào tai mọi người khiến cho toàn trường ai cũng nghe rõ. Hiển nhiên
công lực của mụ đã đạt đến mực tối cao.
Cùng lúc ấy, Cung chủ Ngũ Lôi Cung lại bị Vệ Đạo Hội chủ đánh một đòn nặng.
Máu phun ra như tên bắn. Vạt trước áo bạch bào có những chấm đỏ lốm đốm như hoa
hồng. Người y loạng choạng cơ hồ muốn té.
Vệ Đạo Hội chủ không tiếp tục hạ thủ nữa, thu chiêu lùi lại.
Lúc này mọi người đều đã dừng tay.
Trên mặt đất lại thêm mấy chục xác chết, bọn đệ tử Ngũ Lôi Cung bị chết nhiều
hơn.
Táng Thiên Ông tuy đã đình thủ, song vẫn còn phùng râu trợn mắt.
Người trong kiệu cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Các hạ là cao nhân phương nào ?
Người áo trắng cao lớn vừa giao thủ cùng Táng Thiên Ông cười khành khạch đáp :
- Câu hỏi này há chẳng là thừa ư ? Dĩ nhiên tại hạ là đệ tử Ngũ Lôi Cung.
Những đệ tử Ngũ Lôi Cung còn sống sót hốt hoảng đến tập trung ở phía sau Chấn
Cửu Thiên Ân Chí Sơn.
Hội Vệ Đạo đã nắm được ưu thế trong toàn trường.
Từ Văn rất hối hận trong lòng vì chàng đã bỏ qua mất cơ hội. Nếu chàng ra tay
trước khi người trong kiệu và Thái Y La Sát tới đây thì tình hình sẽ khác hẳn. Có điều
chàng không hiểu tại sao hai tên áo trắng giao thủ với Táng Thiên Ông và Vô Tình
Tẩu hiển nhiên công lực cao hơn chưởng môn của chúng là Ân Chí Sơn. Đây thật là
một điều kỳ dị.
Bây giờ chàng chú ý đến người trong kiệu.
Bỗng nghe người trong kiệu buông tiếng cười lạt nói :
- Ông bạn ! Đừng dấu đầu hở đuôi nữa. Ông bạn cùng vị bằng hữu kia quyết chẳng
phải là đệ tử Ngũ Lôi Cung. Một là lộ số về võ công không đúng. Hai là chẳng khi

nào công lực của đệ tử lại cao thâm hơn chưởng môn được.
Người áo trắng kinh ngạc lùi lại một bước hỏi :
- Sao các hạ không chường mặt ra nói chuyện, lại cứ rụt đầu rụt cổ trong kiệu như
giống rùa thì còn ra thế nào ?
Người trong kiệu quát lên :
- Không được vô lễ !
Tiếng quát chưa dứt, một luồng cương phong từ trong kiệu phóng ra. Người áo
trắng hốt hoảng chống đở, nhưng cũng bị hất lùi lại đến bốn năm bước.
Từ Văn run người lên. Trong những nhân vật hiện diện tại trường thì người trong
kiệu là tay nội công cao thâm vào bậc nhất. Chàng không thể liệu trước được mình có
địch nổi mụ không.
Người trong kiệu lại hỏi :
- Lai lịch ông bạn là gì ? Nói mau !
Người áo trắng hỏi lại :
- Sao tôn giá không báo danh hiệu mình trước đi ?
Người trong kiệu đáp :
- Bản tòa là Tổng hộ pháp Hội Vệ Đạo.
Người áo trắng lại hỏi :
- Nhưng danh hiệu tôn giá là gì ?
Người trong kiệu đáp :
- Ông bạn sấn tới đây giết người là phạm vào điều tối kỵ trong võ lâm. Tuy nhiên
bản tòa không muốn chưa hỏi rõ căn nguyên đã hạ sát...
Bên kia Vệ Đạo Hội chủ cũng nhìn Cung chủ Ngũ Lôi Cung là Chấn Cửu Thiên Ân
Chí Sơn cất tiếng hỏi :
- Các hạ là tôn chủ một phái cũng nên có thái độ rõ rệt.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung đằng hắng một tiếng rồi đáp :
- Non nước còn dài, sau này Hội chủ sẽ rõ.
Vệ Đạo Hội chủ lạnh lùng nói :
- Ân Chí Sơn ! Bữa nay e rằng các hạ khó lòng xuống khỏi núi Đồng Bách được
nữa.
Ân Chí Sơn nói :
- Giọng lưỡi Hội chủ có vẻ làm phách lắm nhỉ ?

- Sự thực sẽ trả lời các hạ.
Bên này, người trong kiệu đưa ra lời cảnh cáo tối hậu :
- Ông bạn mà không chịu nói rõ lại lịch thì bản tòa sẽ coi như một tên đệ tử bên
địch.
Người áo trắng ngắt lời :
- Cái đó là tùy ý tôn giá.
Giữa lúc ấy, bất thình lình có bóng người nhỏ nhắn vọt vào trong trường, đi thẳng
tới trước mặt Từ Văn. Người này chính là Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn bất giác chau mày hỏi :
- Đại thư ! Sao Đại thư tới đây ?
Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười buồn buồn hỏi :
- Huynh đệ lấy làm khó chịu hay sao ?
Từ Văn vội phủ nhận :
- Không phải đâu. Tiểu đệ chẳng khi nào lại có ý nghĩ như vậy.
Thiên Đài Ma Cơ hất hàm hỏi :
- Huynh đệ ! Huynh đệ có biết người áo trắng đứng ở mé hữu Cung chủ Ngũ Lôi
Cung là ai không ?
Từ Văn lắc đầu hỏi lại :
- Y là ai vậy ?
Chàng đảo mắt nhìn ra thì người áo trắng kia chính là người vừa giao thủ với Vô
Tình Tẩu.
Thiên Đài Ma Cơ thấp giọng xuống đáp rất khẽ :
- Ta vô tình mà được biết y. Chuyến này Ngũ Lôi Cung đến đây tầm cừu, y đã kết
đảng với người áo trắng cao lớn kia nữa và cả hai đều không để lộ bản tướng. Họ bôi
thuốc dịch dung giả mạo làm thủ hạ Ngũ Lôi Cung. Y chính là người mà huynh đệ
đang tìm kiếm tức Diệu Thủ tiên sinh đó.
Từ Văn lập tức mắt lộ sát khí, chàng hỏi ngay :
- Có thực thế không ?
Thiên Đài Ma Cơ tỏ vẽ không bằng lòng hỏi lại :
- Huynh đệ không tin lời ta ư ?
Từ Văn lại hỏi :
- Còn người áo trắng kia là ai ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta cũng không biết. Có điều ta nghe thấy hắn nhắc đến bốn chữ Thất Tinh cố
nhân.
Từ Văn nghiến răng nói :
- Bọn họ cùng một phe đảng với nhau. Không chừng là đồng bọn cả với thằng cha
giả mạo làm người che mặt mặc áo cẩm bào.
Chàng vừa nói vừa lạng mình đến trước người áo trắng kia.
Người áo trắng cũng linh mẫn phi thường. Hắn lùi lại một bước, mắt lóe ra những
vẽ kinh hãi.
Cử động đột ngột này khiến cho bao nhiêu con mắt đều nhìn chòng chọc vào Từ
Văn.
Từ Văn bật tiếng cười gằn nói :
- May lại được gặp các hạ ở đây.
Người áo trắng giật mình một cái rồi nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Câu chuyện giữa chúng ta giải quyết lúc này và ở nơi đây e
có điều không tiện.
Từ Văn nghiến răng nói :
- Tìm được các hạ khó lắm. Tại hạ tưởng cần thanh toán ngay bây giờ, chẳng nên
trùng trình nữa.
Người áo trắng hỏi :
- Ngươi định làm thế nào ?
Từ Văn cười lạt đáp :
- Định sao thì các hạ đã tự hiểu rồi. Các hạ cần trả lời cho dứt khoát.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung cũng trợn mắt lên, lớn tiếng quát Từ Văn :
- Tiểu tử ! Ngươi định tính toán ngay càng hay. Ngươi thiếu nợ bản cung, bây giờ
phải bồi hoàn tức khắc.
Hắn vừa nói vừa vung chưởng lên đánh Từ Văn.
Từ Văn tức giận cũng quát lên một tiếng. Chàng nghiêng người đi né tránh rồi
phóng chưởng đánh ra với mười thành công lực.
Sầm một tiếng rùng rợn ! Mọi người trong trường đều kinh hãi. Cung chủ Ngũ Lôi
Cung bị hất lùi lại ba bước. Thương thế bị rung động, miệng lại ứa máu tươi. Dư lực

của luồng kình phong còn cuốn cả cát lẫn đá bốc tung lên mù trời.
Từ Văn đưa mắt lườm Cung chủ Ngũ Lôi Cung, mặt chàng vẫn hướng về phía
người áo trắng, trầm giọng hỏi :
- Các hạ tính sao ?
Người áo trắng đáp :
- Sao ngươi không chờ lại một chút để công việc nơi đây kết liễu rồi hãy tính đến
câu chuyện giữa chúng ta ?
Từ Văn đáp :
- Bất tất phải chờ nữa. Số phận của Ngũ Lôi Cung đã định rồi, đừng ai sống mà rời
khỏi núi Đồng Bách nữa.
Người áo trắng nói :
- Chưa chắc đâu. Ngươi mở mắt ra mà coi.
Thanh âm vừa dứt, bỗng nghe Vệ Đạo Hội chủ la hoảng :
- Ngũ Lôi Châu !
Từ Văn kinh hãi quay đầu lại thì thấy Cung chủ Ngũ Lôi Cung đã lùi lại hai trượng.
Tay y cầm một trái cầu đỏ lớn bằng nắm tay. Tiếp theo hai người áo trắng cũng lấy ra
một trái cầu đỏ. Ủồng thời chúng từ từ lùi lại.
Thiên Đài Ma Cơ lướt mình đến bên Từ Văn vội giục :
- Lùi lại cho mau !
Từ Văn vội hỏi :
- Có chuyện gì vậy ?
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Huynh đệ chưa nghe nói tới Ngũ Lôi Châu bao giờ ư ?
Từ Văn lắc đầu hỏi lại :
- Ngũ Lôi Châu là cái gì ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ngũ Lôi Châu là báu vật để trấn Ngũ Lôi Cung. Trái châu này ra khỏi tay là nổ.
Dù công lực huynh đệ nghiêng trời lệch đất cũng khó lòng thoát khỏi kiếp tro than.
Từ Văn lại hỏi :
- Có phải Sích Lịch đạn mà thiên hạ thường đồn đại không ?
- Chính là cái này. Huynh đệ ! Lùi cho mau !
Rồi nàng không để Từ Văn nói gì nữa, kéo tuột chàng ra xa hơn trượng.

Từ Văn bất giác ngẩn mặt ra. Đây đúng là một biến diễn bất ngờ. Với ba trái Ngũ
Lôi Châu kia đủ khiến cho Vệ Đạo Hội chủ cùng mấy tên cao thủ dưới trướng y phải
mất mạng. Bên Ngũ Lôi Cung còn sống sót mấy tên cao thủ và hai người áo trắng giả
mạo làm đệ tử vẫn thừa sức lấy máu mà rửa Hội Vệ Đạo.
Từ Văn tự hỏi :
- Chẳng lẽ mình cũng bỏ đi cho rảnh ư ? Nếu vậy thì ngọc đá đều ra tro hết.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung và hai tên áo trắng mỗi người cầm một trái Ngũ Lôi Châu.
Ba người đứng cách nhau chừng hai trượng. Khu vực bị kềm chế rộng ra đến mười
trượng về phía trước. Như vậy cả người trong kiệu cũng ở trong phạm vi kềm tỏa.
Bao nhiêu người trong Hội Vệ Đạo đều thất sắt. Cổ thái kiệu cũng lùi lại hơn một
trượng.
Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu râu tóc bạc phơ đứng dựng cả lên tỏ ra tức giận
đến cực điểm.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung nổi lên tràng cười ha hả hỏi :
- Bữa nay là ngày đại hạn của Hội Vệ Đạo. Các vị có di ngôn gì để lại không ?
Vệ Đạo Hội chủ mắt chiếu ra những tia căm hận, nhưng thanh âm vẫn bình tỉnh,
lạnh lùng nói :
- Ân Chí Sơn ! Ngươi thật là tàn nhẫn ! Cứ ra tay thử coi !
Cung chủ Ngũ Lôi Cung lên giọng hung dữ nói :
- Bản Cung chủ đã bảo trước, nếu bọn ta không vùi xương ở núi Đồng Bách thì máu
sẽ đổ chan hòa trên núi này.
Người áo trắng mà Thiên Đài Ma Cơ trỏ cho Từ Văn hay là Diệu Thủ tiên sinh đột
nhiên nhìn chàng hỏi :
- Tiểu tử ! Nếu ngươi không muốn chết thì sao chưa dời khỏi chốn này ?
Từ Văn nghe câu nói cao thâm khôn lường. Chàng tự hỏi :
- Nếu mình bất hạnh mất mạng vì Ngũ Lôi há chẳng khiến cho đối

phương toại
nguyện. Vậy mà đối phương lại bảo mình chạy đi là có ý gì ? Bằng hắn cùng phe với
Thất Tinh cố nhân thì sao hắn lại muốn cho mình bảo toàn tánh mạng. Thực là vấn đề
bí mật không sao đoán nổi.
Chàng nghĩ vậy rồi không nhịn được cất tiếng hỏi lại :
- Các hạ nói thế là có ý gì ?
Người áo trắng đáp :
- Ta không muốn nhìn thấy ngươi chết ở đây.
Từ Văn lại hỏi :
- Như vậy chẳng hóa ra các hạ tự mâu thuẩn vời mình ?
Người áo trắng lạnh lùng đáp :
- Tin hay không là tùy ở ngươi.
Từ Văn cười lạt hỏi :
- Các hạ cho là có thể lấy ân huệ để chuyển biến quan niệm cùng ý định của tại hạ
chăng ?
- Đó là kiến thức của đứa con nít.
Thiên Đài Ma Cơ lộ vẻ hoang mang khẽ hỏi :
- Huynh đệ định thế nào ?
Từ Văn cương quyết đáp :
- Vụ này bên trong tất có âm mưu gì đây, tiểu đệ không muốn mắc bẩy họ. Bỏ đi thì
chẳng khó gì. Họ không phải vì một tiểu đệ mà liệng Ngũ Lôi Châu. Hơn nữa bản
lãnh người trong kiệu chẳng hiểu có thể rút lui an toàn không ? Tiểu đệ muốn coi tấn
kịch này kết thúc ra sao ?
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Huynh đệ ! Ba người cầm trái Ngũ Lôi Châu kia ta không thể coi thường được.
Nhất là họ có lợi khí trong tay, tình trạng lại càng đáng sợ hơn. Kể ra bọn Vệ Đạo Hội
chủ có thể rút lui chẳng khó khăn gì. Nhưng sau khi chạy đi rồi sẽ ra sao ? Vấn đề vẫn
chưa giải quyết xong. Hơn nữa họ chẳng thể để cho bọn đệ tử phải ngộ hại và chẳng
thể bỏ tổng đàn đệ chạy đi...
Bầu không khí cực kỳ khẩn trương !

Vệ Đạo Hội chủ tuy bề ngoài tỏ ra trấn tỉnh mà trong lòng rất đổi hoang mang vì y
ở vào tình trạng không thể lấy võ công mà đối phó thì chẳng còn cách nào nữa. Đây
không phải chỉ là vấn đề sinh tử mà là giữ thanh danh cho Hội Vệ Đạo. Nếu không
đối phó được với Ngũ Lôi Châu thì Hội Vệ Đạo không còn đất đứng trong võ lâm nữa.
Diệu Thủ tiên sinh hóa trang làm người áo trắng lại lên tiếng :
- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi muốn đến chầu Diêm Vương thật ư ?
Từ Văn nghiến răng không trả lời. Chàng đã có định kiến. Dĩ nhiên chàng chẳng
ngốc dại gì mà đi cùng đường với bọn cừu thù, nhưng chàng nghĩ rằng nếu bọn Vệ
Đạo Hội chủ chết hết về Ngũ Lôi Châu thì nguyện vọng trả thù của chàng sẽ thành vỡ
mộng. Chàng không được đâm chết kẻ thù thì còn mặt mũi nào trông thấy anh linh
của người nhà cùng đồng môn bị nạn ở Thất Tinh Bảo.
Hiện chàng phải có một quyết định trọng đại. Bỗng một ý niệm nổi lên trong đầu
óc :
- Nếu mình ra tay một cách đột ngột kềm chế Vệ Đạo Hội chủ, đem y ra khỏi
không trường rồi tra hỏi y về những kẻ thù. Còn diễn biến tại đây đành bỏ mặc, chẳng
cần hỏi đến làm chi.
Quyết định rồi, chàng quay lại bảo Thiên Đài Ma Cơ :
- Đại thư ! Đại thư rời khỏi nơi đây ngay đi !
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Tại sao vậy ?
- Đừng hỏi tại sao nữa. Đại thư đi mau đi !
- Không ! Ta quyết cùng sống chết với huynh đệ.
Từ Văn bồn chồn, dậm chân nói :
- Nếu vậy thì Đại thư làm lỡ đại sự của tiểu đệ.
Thiên Đài Ma Cơ toan nói nữa thì đột nhiên thấy những người canh gác bên ngoài
rẽ ra hai bên, một nhà sư chân bước như nước chảy mây trôi tiến vào trong trường.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung quay đầu nhìn lại lớn tiếng quát :

- Hòa thượng kia ! Hãy dừng bước !
- Nhà sư vờ như không nghe tiếng, tiếp tục tiến vào.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung tức giận quát lên :
- Ngăn nhà sư lại !
Lập tức hai tên hán tử áo trắng cầm kiếm nhảy xổ ra. Nhưng lạ thay, không hiểu
nhà sư thi triển thân pháp gì, chỉ lạng người đi một cái là mất hút. Hai tên hán tử áo
trắng nhảy vào quảng không.
Nhà sư kia đã vào đến không trường.
Thân pháp của nhà sư khiến cho toàn trường đều chấn động.
Thiên Đài Ma Cơ run lên nói :
- Huynh đệ ! Chính y đó !
Từ Văn sờ tay lên trán ngạc nhiên hỏi :
- Y là ai ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Y là Thống Thiền hòa thượng đã cứu mạng cho ta cùng huynh đệ.
Từ Văn ủa lên một tiếng. Chàng nghĩ tới Thiên Đài Ma Cơ đã bảo lúc hán tử mặt
đen tự xưng là Tổng tuần Hội Vệ Đạo đánh ngã chàng rồi, nếu không có Thống Thiền
hòa thượng xuất hiện đột ngột thì chàng đã bị bỏ mạng. Khi ấy Thống Thiền hòa
thượng bỏ đi rượt địch. Không ngờ bây giờ nhà sư đó lại xuất hiện nơi đây.
Thống Thiền hòa thượng đảo mắt nhìn toàn trường. Khi nhà sư ngó tới Từ Văn cùng
Thiên Đài Ma Cơ liền dừng lại. Dường như nhà sư đã nhớ ra Từ Văn cùng nàng lúc ấy
đã ngừng thở chết rồi.
Từ Văn vội thi lễ nói :
- Kính tạ thiền sư ngày trước đã cứu mạng cho tiểu bối.
Thống Thiền hòa thượng ngập ngừng :
- Sao ? Các ngươi...
Từ Văn ngắt lời :
- Chị em vãn bối thoát chết nên còn sống sót.
Nhà sư niệm A Di Đà Phật.
Rồi quay lại nhìn Cung chủ Ngũ Lôi Cung trầm giọng nói :
- Ân thí chủ ! Xin thí chủ thu Ngũ Lôi Châu về đi !
Cung chủ Ngũ Lôi Cung run lên hỏi :

- Xin đại hòa thượng cho biết pháp hiệu là gì ?
Thống Thiền hòa thượng đáp :
- Bần tăng là Thống Thiền.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung lại hỏi :
- Đại hòa thượng là người xuất gia, sao còn len lỏi vào chốn nước đục bụi trần làm
chi ?
Thống Thiền hòa thượng đáp :
- A Di Đà Phật ! Cửa Phật lấy từ bi làm gốc. Tiêu tai giải nạn là việc phận sự của kẻ
tu hành.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung lớn tiếng :
- Bản Cung chủ xin nhắc lại lần nữa : Mời đại hòa thượng ra khỏi chốn thị phi này !
Thống Thiền hòa thượng nói :
- Bần tăng có việc mới đến đây.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung lại hỏi :
- Đại hòa thượng đứng về phe nào ?
Thống Thiền hòa thượng thản nhiên đáp :
- Dĩ nhiên bần tăng theo bên chính nghĩa.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung hỏi vặn :
- Đại hòa thượng cho bên nào là chính nghĩa ?
Thống Thiền hòa thượng nói :
- Trước hết bần tăng hãy xin thí chủ hạ lệnh cho thuộc hạ lùi ra năm trượng và thu
những vật bất tường kia lại đã.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung dằn giọng hỏi :
- Đại hòa thượng chỉ nói một câu mà bắt bản tòa phải tuân theo ư ?
Thống Thiền hòa thượng gật đầu đáp :
- Bấy nhiêu là đủ rồi.
- Nếu Đại hòa thượng không tỏ rõ lập trường ngay đi, thì bản Cung chủ chẳng hiểu
hai chữ từ bi là gì đâu.
Thống Thiền hòa thượng cặp mắt chiếu ra hai tia sáng trong trẻo nhìn thẳng vào
mặt Cung chủ Ngũ Lôi Cung. Mục quang của nhà sư dường như có một uy lực bất khả
xâm phạm. Cung chủ Ngũ Lôi Cung bất giác lùi lại một bước.
Bọn Vệ Đạo Hội chủ ngơ ngác nhìn nhau. Chẳng ai hiểu lai lịch hòa thượng thế

nào, là thù hay là bạn cũng không đoán được.
Người áo trắng đứng ở mé tả Cung chủ Ngũ Lôi Cung khẽ nói :
- Ân Cung chủ ! Chúng ta hãy tạm lui ra.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung vốn người cao ngạo, khi nào chịu khuất phục một nhà sư
không hiểu lai lịch. Hắn lắc đầu, miệng cất tiếng hỏi lại :
- Đại hòa thượng ! Đại hòa thượng cho biết đến đây là có ý gì ?
Thống Thiền hòa thượng đáp bằng một giọng rất trang nghiêm :
- Bần tăng đến đây là vì công đạo võ lâm.
Người áo trắng đứng ở mé tả đột nhiên khẽ hừ một tiếng, lùi lại mấy bước. Xem
chừng hắn đã nhận biết lai lịch nhà sư, mắt lóe ra những tia sát khí rùng rợn. Người
hắn vừa lùi lại chừng hai trượng, liền giơ tay lên liệng trái Ngũ Lôi Châu ra, mà mục
tiêu là Thống Thiền hòa thượng.
Chỗ Thống Thiền hòa thượng đứng đúng vào giữa hai bên.
Cử động bất ngờ này chẳng những làm cho những tay cao thủ bên Hội Vệ Đạo phải
kinh hãi, mà bọn Ngũ Lôi Cung cũng không khỏi giật mình. Vì trái đạn này mà nổ
tung, thì những người trong vòng năm trượng không ai thoát chết.
Giữa những tiếng la hoảng, cả hai bên đồng thời hấp tấp lùi lại.

Độc thủ phật tâm

Hồi 29
Những biến diễn ra ngoài tưởng tượng

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ chỉ đứng cách Thống Thiền hòa thượng chừng hơn
trượng, muốn né tránh cũng không thể kịp được.
Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng thấy Thống Thiền hòa
thượng vung tay ra. Kỳ tích liền xuất hiện. Trái Ngũ Lôi Châu còn lơ lửng trên không
đột nhiên dừng lại không rớt xuống. Thống Thiền hòa thượng giơ tay ra đón lấy.
Những người trong trường chưa hết kinh hoảng đã cất tiếng reo hò.

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ nhìn nhau nở một nụ cười gượng gạo. Cả hai đều
khắp mình toát mồ hôi lạnh.
Cung chủ Ngũ Lôi Cung cả kinh thất sắc. Cặp mắt lồi ra như hai cái nhạc đồng.
Thống Thiền hòa thượng phóng ra luồng mục quang lạnh lẽo như chụp lấy người
áo trắng hỏi :
- Vì lẽ gì thí chủ lại nhằm bần tăng mà hạ độc thủ một cách đột ngột ?
Cặp mắt người áo trắng vừa rồi chứa đầy sát khí bây giờ được thay thế bằng những
tia khủng khiếp. Hắn không nói gì quay lại đưa mắt ra hiệu cho người áo trắng kia là
Diệu Thủ tiên sinh. Cả hai song song nhảy vọt đi nhanh như điện chớp để trốn tránh.
Thân pháp của chúng mau lẹ đến trình độ kinh thế hãi tục.
Từ Văn vừa định thần lại thì đối phương đã chạy mất hút. Bất giác chàng hậm hực
dậm chân nói :
- Lại bị chúng tẩu thoát mất rồi !
Thiên Đài Ma Cơ cũng buồn rầu nói :
- Thật là biến diễn bất ngờ.
Hai người áo trắng bỏ đi, Cung chủ Ngũ Lôi Cung chẳng khác nào chim ưng gảy
cánh, đâm ra luống cuống không còn chủ định gì nữa. Ngũ Lôi Châu đã thành vô
hiệu, mà muốn trong cậy vào tàn lực xung đột để hạ sơn là một việc không thể làm
được. Còn bọn thủ hạ vẫn chưa hết kinh hãi thì không đáng kể.
Bọn Vệ Đạo Hội chủ cũng sợ hãi không kém, và chẳng hiểu đây là họa hay là phúc.
Thống Thiền hòa thượng cầm trái Ngũ Lôi Châu bỏ vào trong tay áo rồi tiến gần về
phía Vệ Đạo Hội chủ mấy bước, chấp tay để trước ngực hỏi :
- Phải chăng thí chủ là Hội chủ Hội Vệ Đạo ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Bản tòa chính thị. Đại hòa thượng có điều chi chỉ giáo ?
Thống Thiền hòa thượng đáp :
- Bần tăng thể theo đức hiếu sinh của Thượng Đế mà cứu vãn phần

nào tính mạng
cho lê dân. Xin thí chủ lập tức giải tán Hội Vệ Đạo.
Nhà sư vừa nói câu này, toàn trường lại một phen kinh hoảng.
Vệ Đạo Hội chủ vẫn giữ tác phong một vị tôn chủ, y đáp lễ rồi ung dung hỏi lại :
- Đại sư dạy câu này tất có nguyên nhân ?
Thống Thiền hòa thượng gật đầu đáp :
- Cái đó là lẽ tất nhiên.
- Xin đại sư cho biết.
- Đệ tử quí hội ra ngoài có những hành động gì hẳn thí chủ còn biết rõ hơn bần
tăng. Tuy danh là Vệ Đạo mà thực ra hủy đạo. Hành vi như vậy thì chính nghĩa dung
tha thế nào được ?
Vệ Đạo Hội chủ hất hàm hỏi :
- Đại sư đã mắt thấy hay mới tai nghe ?
Thống Thiền hòa thượng trỏ vào Từ Văn và Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Hai vị tiểu thí chủ đây cũng là một trường hợp trong đám người bị hại.
Vệ Đạo Hội chủ cất giọng nghiêm trang hỏi :
- Trên chốn giang hồ thiếu gì kẻ mạo xưng đệ tử bản hội để hành hung rồi vu vạ
cho bản hội. Hiện bản hội đang mở cuộc điều tra cho ra thủ phạm để phúc đáp cùng
võ lâm đồng đạo.
Thống Thiền hòa thượng niệm phật hiệu rồi nói :
- A Di Đà Phật ! Nhà Phật có điều giới vọng. Bần tăng chẳng thể tin lời thí chủ
được.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Theo ý đại sư thì làm thế nào ?
- Chỉ có điều giải tán hội chúng ngay từ hôm nay.
Vệ Đạo Hội chủ xẳng giọng hỏi :
- Đại sư tưởng làm được như vậy chăng ?
Nhà sư ôn tồn đáp :
- Không làm được thì cũng phải cố.
- Nếu không được thì sao ?
Thống Thiền hòa thượng mắt chiếu ra hai tia hào quang trấn áp, nói dằn từng tiếng:
- Bần tăng đành phá giới vậy.

Ba lão Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông và Thôi Vô Độc bật lên tiếng hắng giọng ra
chiều tức giận.
Bầu không khí trong trường trở lại khẩn trương.
Cổ thái kiệu bổng nhiên bay lại. Người trong kiệu hỏi :
- Đại sư ở môn phái nào ?
Thống Thiền hòa thượng đảo mắt nhìn thái kiệu đáp :
- Bần tăng chẳng có môn phái nào hết. Chỉ là một nhà sư cô đơn ngoài dã tự.
Người trong kiệu lại hỏi :
- Thủ pháp đại sư vừa đón trái đạn phải chăng là nội công Tiên Thiên Cương Khí?
Thống Thiền hòa thượng hơi lộ vẻ kinh hãi, ngẩn người ra một chút rồi đáp :
- Thí chủ quả nhiên kiến thức rất rộng. Đó chính là Tiên Thiên Cương Khí.
Tiên Thiên Cương Khí đánh vào vật gì cứng rắn đến đâu cũng phải tan vở. Thu
vào hay phát ra theo như tâm nguyện, tâm động là xuất lực ngay được. Người không
hiểu thì chẳng coi vào đâu, nhưng bọn Táng Thiên Ông vừa nghe thấy đã khiếp sợ
không biết đến thế nào mà nói.
Người trong kiệu lại hỏi :
- Đại sư phải chăng là truyền nhân của Thánh Tăng ?
Thống Thiền hòa thượng nghiêm trang đáp :
- Thánh Tăng chính là tiên sư. Kiến thức của thí chủ thật là quảng bá khiến cho bần
tăng phải khâm phục.
Người trong kiệu hỏi bằng một giọng bất mãn :
- Vậy đại sư muốn cho bản hội lập tức phải giải tán há chẳng là quá đáng ư ?
- Bần tăng không bao giờ thay đổi chủ ý.
Vệ Đạo Hội chủ cũng lên giọng đanh thép :
- Bản tòa tự thấy mình chưa từng vi bội hai chữ Vệ Đạo. Nếu đại sư cố tình bức
bách thì bản tòa thà làm viên ngọc vỡ...
Thống Thiền hòa thượng trầm lặng một lúc rồi đột nhiên lại lên tiếng :
- Nếu thí chủ tiếp đón được ba chưởng của bần tăng, thì từ đây bần tăng quyết

không hỏi gì đến chuyện giang hồ nữa.
Vệ Đạo Hội chủ nghiến răng đáp :
- Bản tòa đành tiếp thụ cuộc khiêu chiến này.
Người trong kiệu run lên nói xen vào :
- Hội chủ nhất định không nên tiếp thụ.
Ý câu nói của người trong kiệu tỏ ra đã hiểu lắm. Thống Thiền hòa thượng đã luyện
thành môn Tiên Thiên Cương Khí thì dù công lực ai cao thâm đến đâu cũng không
thể chịu nỗi một đòn, chứ đừng nói chi đến chuyện ba chưởng.
Nhưng con người tranh hơi như nhà Phật tranh lò hương. Người võ lâm chỉ vì chữ
danh mà chẳng kể đến chuyện đầu rơi máu chảy. Huống chi Vệ Đạo Hội chủ đứng
đầu một phái, chẳng lẽ vì một câu nói mà chịu giải tán bản hội ư ?
Táng Thiên Ông người tròn như trái cầu thịt lớn tiếng :
- Lão phu xin tiếp ba chưởng trước.
Vệ Đạo Hội chủ khoát tay nói :
- Đây là việc của bản tòa. Xin hộ pháp chớ nhiều lời.
Người trong kiệu khích động nói :
- Thưa Hội chủ ! Thuộc hạ lấy địa vị là Tổng hộ pháp để xin tiếp thụ sự khiêu
chiến...
Vệ Đạo Hội chủ bằng một giọng kiên quyết ngắt lời :
- Không được ! Bản tòa là người cầm đầu bản hội nên đón tiếp sự thử thách này.
Nếu gặp điều bất hạnh thì xin Tổng hộ pháp theo lời đại sư mà giải tán bản hội.
Những lời đầy vẻ hùng tráng đúng với bản sắc của người võ sĩ khiến mọi người
trong trường kể cả bọn Ngũ Lôi Cung đều không khỏi động dung.
Thiên Đài Ma Cơ lấy tay khẽ đụng Từ Văn hỏi :
- Theo ý huynh đệ thì kết quả sẽ ra sao ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Chắc chắn là Hội Vệ Đạo phải giải tán.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :
- Huynh đệ cũng cho là Vệ Đạo Hội chủ không thể chịu được ba chưởng chứ ?
Từ Văn đáp :
- Rất có thể như vậy.

Người trong kiệu vô cùng xúc động, nói bằng một giọng thiết tha :
- Xin Hội chủ nghĩ kỹ lại đã.
Vệ Đạo Hội chủ không cần nghĩ ngợi gì đáp ngay :
- Bản tòa chẳng còn điều chi phải suy nghĩ nữa. Xin Tổng hộ pháp nhớ lấy khi cần
thực hành lời ước. Đồng thời bản tòa còn có việc riêng cũng xin giải quyết. Hẳn Tổng
hộ pháp đã biết bản tòa muốn nói chuyện gì rồi.
Vệ Đạo Hội chủ dứt lời tiến lại trước mặt Thống Thiền hòa thượng nghiêm trang
nói :
- Mời đại sư phát chưởng đi !
Giữa lúc Vệ Đạo Hội chủ tiến lên, bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương.
Người võ sĩ coi thanh danh nặng hơn cả sinh mạng. Dĩ nhiên cuộc quyết đấu này
không khỏi bất công. Công lực Thống Thiền hòa thượng tuy cao thâm, song chẳng có
tiếng tăm gì trong võ lâm. Nhà sư thất bại chỉ là chuyện hy sinh cá nhân, còn Vệ Đạo
Hội chủ thắng hay bại có quan hệ đến sự tồn vong của cả một hội. Nhưng y chẳng thể
không tiếp thụ cuộc khiêu chiến vì y là người cầm đầu một hội cần phải duy trì lấy uy
tín.
Trong lòng Từ Văn nảy ra một cảm giác phức tạp rất khó bề phân tích. Một bên là
cừu địch, còn một bên là chính nghĩa.
Bao nhiêu con mắt đổ dồn cả vào khu trung ương chiến trường. Đem cả sự tồn
vong của một phái để đánh cuộc là một sự hiếm thấy trong võ lâm.
Thống Thiền hòa thượng cũng tiến ra mấy bước. Hai bên đứng đối diện cách nhau
chừng một trượng.
Toàn trường yên lặng như tờ, nghe rõ cả từng hơi thở. Không khí tưởng chừng
ngưng kết lại. Trái tim mọi người cơ hồ ngừng đập.
Mục quang hai bên chạm nhau ! Phút nghiêm trọng đã đến.
Đột nhiên Vệ Đạo Hội chủ cất giọng run run hỏi :
- Phải chăng đại sư xuống tóc chưa quá hai mươi năm ?

Thống Thiền hòa thượng hiển nhiên giật mình, sắc mặt hơi biến đổi.
Nhà sư đáp :
- Đúng thế !
Chẳng ai hiểu tại sao Vệ Đạo Hội chủ trước cuộc sinh tử trong khoảnh khắc lại còn
nêu ra một câu hỏi vu vơ.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi tiếp :
- Phải chăng đại sư ngoài tục họ Chu ?
Thống Thiền hòa thượng ngập ngừng :
- Thí chủ... thí chủ...
Nhà sư loạng choạng lùi luôn ba bước dài. Da mặt co rùm lại. Hiển nhiên câu hỏi
của Vệ Đạo Hội chủ đã khiến cho nhà sư công lực cao thâm khôn lường phải chấn
động.
Vệ Đạo Hội chủ giơ tay phải lên. Ngón trỏ và ngón cái chỉa ra thành hình chử bát,
còn ba ngón kia co lại, rồi cất giọng run run hỏi :
- Đại sư hiểu rõ rồi chứ ?
Thống Thiền hòa thượng lại lùi thêm một bước nữa, run lên hỏi lại :
- Lão đấy ư ?
- Chính thị !
Hai người ra hiệu về chuyện bí mật gì chẳng một ai hay. Từ Văn đưa mắt hỏi Thiên
Đài Ma Cơ. Nàng lắc đầu tỏ ra cũng không hiểu gì về chuyện ngoắt ngoéo này.
Thống Thiền hòa thượng cất tiếng tuyên Phật hiệu rồi nói :
- Hay lắm ! Hay lắm ! Thật là ngoài ý nghĩ của bần tăng. Thí chủ ơi ! Trước hết hãy
kết thúc tình hình hiện tại đã.
Vệ Đạo Hội chủ quay về phía Cung chủ Ngũ Lôi Cung cất giọng trầm trọng :
- Ân Cung chủ ! Bản tòa trịnh trọng thanh minh là bọn thủ hạ bản hội quyết không
có chuyện lạm sát người quí môn. Trong vụ này có kẻ cố ý chế tạo để gây chuyện. Cả
bên quí môn lẫn bên bản hội bị thương không phải ít. Theo lẽ ra các hạ nên chịu lấy
trách nhiệm là đã lấn áp tệ hội. Còn bản tòa cùng Hội Vệ Đạo cũng cho là một sự bất

hạnh xảy ra ngoài ý muốn và bỏ qua. Tôn ý nghĩ thế nào ?
Ân Chí Sơn cân nhắc tình thế thấy bên mình hoàn toàn kém thế, dù không muốn
cũng chẳng làm sao được. Hắn trầm ngâm một lúc rồi hằn học đáp :
- Bản Cung chủ đồng ý tạm thời xếp lại. Món nợ này sớm muộn gì rồi cũng có
ngày phải thanh toán.
Vệ Đạo Hội chủ lại ôn tồn hỏi :
- Đó là chuyện về sau. Bây giờ xin các hạ hãy dời gót ngọc đến tổng đàn tệ hội để
nghĩ ngơi một chút nên chăng ?
Ân Chí Sơn đáp :
- Bất tất phải thế. Sau này còn có ngày tái hội.
Dứt lời, Ân Chí Sơn quay lại vẫy tay bảo bọn đệ tử còn sống sót :
- Các ngươi hãy thu lượm thi hài đồng đạo rồi hạ sơn.
Bọn người áo trắng tới tấp vào không trường đem di thể bọn đồng môn bị uổng
mạng và nâng đở người bị thương lật đật xuống núi.
Một trận khủng khiếp kinh người tựa hồ tiêu tan, nhưng trong lòng mọi người còn
bao phủ một làn mây ngờ vực. Ai nấy tự hỏi :
- Giữa Vệ Đạo Hội chủ và Thống Thiền hòa thượng có mối liên quan gì bí mật ?
Sao Thống Thiền hòa thượng lại vì mấy câu nói chẳng đâu vào đâu của Vệ Đạo Hội
chủ mà biến đổi lập trường ?
Từ Văn trong lòng nặng trĩu như đeo một khối chì. Chàng đã quyết định thừa cơ để
mở đầu cuộc báo thù mà quyết định bỗng thành không tưởng.
Chàng định bụng tìm đến phụ thân hỏi cho biết rõ những chuyện gây nên thù oán
và những cừu nhân bữa đó động thủ là ai ? Rồi cha con hiệp lực hành động mới là
thượng sách.
Vệ Đạo Hội chủ hạ lệnh thu dọn không trường rồi quay lại nói với Từ Văn :
- Nào ! Xin mời tiểu hữu.
Từ Văn ngấm ngầm nghiến răng đáp :
- Tại hạ xin cáo từ. Sau này có dịp sẽ đến thăm.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :

- Tiểu hữu không để cho bản nhân được hết tình địa chủ ư ?
Từ Văn đáp :
- Thịnh tình của Hội chủ, tại hạ xin tâm lãnh.
Chàng quay lại nhìn Thống Thiền hòa thượng khom lưng thi lễ nói :
- Thưa đại sư ! Vãn bối xin cáo biệt.
Thống Thiền hòa thượng chấp tay đáp lễ. Nhà sư không nói gì, chỉ đưa luồng mục
quang sáng như đuốc chăm chú nhìn Từ Văn.
Từ Văn quay lại chào Vệ Đạo Hội chủ lần nữa rồi cùng Thiên Đài Ma Cơ song
song chạy đi.
Hai người xuống núi Đồng Bách rồi, Từ Văn buông một tiếng thở dài. Lòng chàng
xiết nổi đăm chiêu ! Nào phụ thân phiêu bạc giang hồ, nào mẫu thân chẳng hiểu lạc
lỏng nơi đâu ? Khí thế kẻ thù lên mạnh như mặt trời giữa trưa. Bao nhiêu mối nghi
ngờ chẳng tài nào phanh phui ra được. Mối đại thù biết bao giờ trả xong.
Đột nhiên chàng nghĩ tới mình đã quên một việc lớn. Chàng không được gặp mặt
thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi, thì phải dò la tin tức ở nơi người trong kiệu hoặc Vệ
Đạo Hội chủ xem bào muội của Bạch Thạch Thần Ni là Đỗ Như Lan còn sống hay
chết hoặc lạc lỏng nơi đâu để phúc đáp lão quái nhân ở sơn động sau ngọn Bạch
Thạch. Nhưng chàng đã trói xuống núi rồi. Chẳng có lý do nào quay trở lại, đành tạm
dẹp ý nghĩ này.
Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên hỏi :
- Huynh đệ ! Phải chăng cừu nhân của ngươi ở trong Hội Vệ Đạo ?
Từ Văn giật mình hỏi lại :
- Sao Đại thư lại hỏi câu này ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Nhãn thần của huynh đệ đã cáo tố cho ta hay.
- Nhãn thần ư ?
- Đúng thế ! Ta đã nhìn thấy từ trước rồi. Tuy huynh đệ hết sức dấu diếm, song có
lúc vô tình mối hận lại lộ ra ngoài mặt.

- Có thế ư ?
- Huynh đệ ! Chuyến trước lúc tham gia cuộc đại điển lập đàn, ta đã phát giác ra
một điểm, nhưng khi ấy mối kết giao hãy còn nông cạn, ta không tiện hỏi việc sâu xa.
Sau ta phát giác ra huynh đệ hoàn toàn biến đổi, thu lại hết những tính cách về trước,
tính nông nổi biến thành thâm trầm. Nhưng sự biến đổi đột ngột này không phải do sự
lịch duyệt mà có, nó chỉ là một thứ cơ mưu. Ta nói thẳng thắn như vậy huynh đệ đừng
trách ta.
Từ Văn không khỏi chột dạ, song chàng rất bội phục Thiên Đài Ma Cơ về con mắt
quan sát tinh tế của nàng. Chàng còn xiết nỗi băng khoăn vì cảm thấy mình đang ở
vào tình trạng rất phức tạp. Kẻ đối đầu mà chàng chưa hiểu lai lịch đã mấy phen toan
sát hại chàng. Hơn nữa kẻ thù lại tỏ ra một thái độ cao thâm khôn lường khiến cho
chàng khó mà hiểu được. Thái độ của phụ thân lại càng mịt mờ khó hiểu, ông không
chịu nói rõ tiền nhân hậu quả về vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo cho chàng hay, lại không
xuất hiện liên lạc với chàng để chàng biết đường mà hành động...
Trực giác Từ Văn cảm thấy phụ thân có điều cải biến. Dường như giữa hai cha con
có một bức tường ngăn cách mà chàng không hiểu vì lẽ gì.
Thiên Đài Ma Cơ lại nói :
- Huynh đệ ! Ta làm cho huynh đệ không vui, xin huynh đệ miễn thứ cho. Chắc
huynh đệ cũng biết Đại thư đây rất quan tâm đến huynh đệ.
Từ Văn mơ màng gật đầu đáp :
- Tiểu đệ biết rồi.
Thiên Đài Ma Cơ nhìn thần sắc Từ Văn rất phức tạp bằng cặp mắt thiết tha, chứa
đầy mối thâm tình rồi cất tiếng hỏi :
- Huynh đệ ! Nếu huynh đệ đồng ý thì Đại thư chia xẻ một phần nỗi đăm chiêu của
huynh đệ ?

Từ Văn rất cảm động. Chàng biết tình ý đối phương hoàn toàn phát ra từ nội tâm,
không một tơ hào giả trá. Nhưng cái thành kiến đầu tiên khiến cho chàng không tiến
thêm được bước nào về tình cảm. Chàng nghe nàng nói vậy chỉ gượng cười đáp :
- Đại thư ! Khi nào cần đến Đại thư viện trợ, tiểu đệ sẽ có lời.
Thiên Đài Ma Cơ nói :
- Được rồi ! Ta chỉ hy vọng lời nói của huynh đệ tự đáy lòng phát ra.
Rồi hai người không nói gì nữa, lẳng lặng chạy đi.
Từ Văn lòng dạ băng khuân không có chủ ý gì. Chàng muốn kiếm phụ thân nhưng
há phải là chuyện dễ. Giang hồ mờ mịt, tìm người khác nào xuống biển mò kim.
Chàng lại đau khổ vì những cuộc tao ngộ : nhà tan người chết, cốt nhục phân ly, rỏ
máu đầy mình...
Giữa lúc hai người đang đi, bỗng thấy một bóng trắng thấp thoáng. Bóng người áo
trắng như quỉ mị đứng ra chận đầu. Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ liền dừng bước lại.
Từ Văn định thần nhìn xem ai, bất giác chàng chấn động tâm thần. Người này
chính Thiên Đài Ma Cơ đã cho chàng hay là Diệu Thủ tiên sinh.
Từ Văn hơi ngạc nhiên hỏi :
- Phải chăng các hạ chờ tại hạ ở đây ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Dĩ nhiên là thế !
- Các hạ quả là người thủ tín.
- Ngươi nói rởn ư ? Khi nào lão phu lại thất tín với bọn hậu sinh tiểu bối như ngươi.
- Vậy thì hay lắm !
- Trên đường có nhiều người qua lại. Chúng ta kiếm nơi khác nói chuyện...
Từ Văn đảo mắt nhìn bốn phía thì thấy ngoài mấy chục trượng có một khu rừng
rậm đen sì, dính liền với chân núi, liền giơ tay lên trỏ vào đó hỏi :
- Trong khu rừng bên kia được không ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Được chứ ! Nhưng lão phu có điều muốn nói trước.

Từ Văn hỏi :
- Điều gì ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Câu chuyện giữa ta và ngươi, hay hơn hết là đừng để một người thứ ba nào xen
vào.
Dĩ nhiên câu này Diệu Thủ tiên sinh ám chỉ Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ biến sắc nói :
- Diệu Thủ tiên sinh ! Chị em tiểu bối vui buồn có nhau, không nên coi là người thứ
ba.
Diệu Thủ tiên sinh cười khành khạch nói :
- Cô nương ! Cách xưng hô chị em của cô nương ra chiều miễn cưỡng lắm.
Thiên Đài Ma Cơ khóe hạnh tròn xoe hỏi lại :
- Các hạ chủ tâm định làm gì đây ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Không có chuyện gì cả, nhưng cô nương là một thiếu nữ thanh tân mà nghe câu
chuyện này có điều bất tiện.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Điều chi mà bất tiện với chẳng bất tiện ?
Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng :
- Tỷ như câu chuyện có dính líu đến nam nữ...

Độc thủ phật tâm

Hồi 30
Nghiệm tử thi hào kiệt nghi ngờ

Thiên Đài Ma Cơ vội nói :
- Các hạ nói ra ngoài đầu đề. Câu chuyện đó tại hạ hiểu rõ lắm, làm gì có dính líu
đến việc nam nữ.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi vặn :
- Nếu quả là việc có liên can đến bí mật cá nhân của người ta, chẳng lẽ cô nương
cũng đòi tham dự vào ư ?
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Cái đó...
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi bảo nàng :
- Đại thư ! Đại thư đứng chờ tiểu đệ ở ngoài rừng cũng được.
Thiên Đài Ma Cơ không biết làm thế nào liền dặn :
- Huynh đệ hãy cẩn thận kẻo mắc mưu họ.
Từ Văn gật đầu đáp :
- Tiểu đệ hiểu rồi, Đại thư cứ yên tâm.
Diệu Thủ tiên sinh băng người đi như quỉ mị, loáng cái đã vào rừng mất hút.
Từ Văn sợ đối phương chuồn mất, liền chạy theo sát nút.
Trời đã hoàng hôn, trong rừng lại càng u ám, nhưng Diệu Thủ tiên sinh mặc áo
trắng hóa trang làm đệ tử Ngũ Lôi Cung nên rất dễ theo dõi.
Từ Văn vào trong rừng không đầy mười trượng đã thấy đối phương đứng sửng chờ
đợi.
Từ Văn còn cách Diệu Thủ tiên sinh chừng tám thước đã hất hàm hỏi :
- Chúng ta bất tất phải nói nhiều lời cho mất thời giờ. Vòng tay ngọc các hạ để đâu?
Diệu Thủ tiên sinh chậm rải hỏi lại :
- Sao ngươi hễ mở miệng đã nhất quyết vòng tay ngọc lọt vào tay lão phu ?
Từ Văn hỏi :
- Các hạ không chịu thừa nhận hay sao ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Không có vụ đó thì thừa nhận thế nào được ?
- Tại hạ không thể tin lời các hạ.
Diệu Thủ tiên sinh xoa tay nói :
- Thế thì khó quá ! Địa Ngục Thư sinh ! Lão phu trịnh trọng thanh minh : nếu
ngươi có đủ bằng chứng đó là hành động của lão phu thì cái đầu trên cổ này ngươi cứ
việc lấy đi. Bằng không thì ngươi chẳng thể bỏ lề luật giang hồ đem chuyện không có
quàng vào cho lão phu được.
Từ Văn cứng họng vì chàng không lấy đâu ra được bằng chứng, mà chỉ căn cứ vào
thân pháp siêu nhân của đối phương, đồng thời lão không sợ độc thủ mà phán đoán.

Nếu đối phương kiên quyết phủ nhận thì chàng chẳng có cách nào nữa.
Diệu Thủ tiên sinh lại lên tiếng :
- Lão phu nhắc ngươi một câu. Ngươi nên lập tức báo cho vật chủ hay là vòng tai
đã bị thất lạc để họ tìm cách đối phó hoặc đề phòng. Không khéo mà để vật chủ bị
mất một món tiền lớn thì ngươi có hối hận cũng không kịp nữa.
Từ Văn nghe lão nói có lý. Đây là bảo vật vẫn đem theo của Tưởng Minh Châu.
Chưa nói tới giá trị riêng của nó mà nó còn quan hệ rất nhiều. Nếu vụ này bị nhà họ
Tưởng biết ra thì mình còn mặt mũi nào nữa.
Chàng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt dĩ nhiên không chịu lời lão, liền trầm giọng hỏi :
- Các hạ bảo lấy thủ cấp để đánh cuộc ư ?
Diệu Thủ tiên sinh thản nhiên đáp :
- Phải rồi !
Từ Văn nói :
- Hay lắm ! Việc đó bữa nay hãy tạm thời dẹp lại.
Diệu Thủ tiên sinh lại nói :
- Nhai nhi ! Lão phu lại thức tỉnh ngươi một điều nữa. Thiên Đài Ma Cơ có tiếng
không hay trên chốn giang hồ...
Từ Văn ngắt lời :
- Tiên sinh lấy gì làm bằng cớ mà nói vậy ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Vụ này ai có mắt đều nhìn thấy cả.
Từ Văn nói :
- Về điểm này tại hạ đã có chủ ý, các hạ bất tất phải nhắc nhở.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Hay lắm ! Lão phu chỉ mong ngươi chó chủ định.
Từ Văn lại hỏi :
- Các hạ còn nhớ lời hứa không ?
- Lời hứa gì nhỉ ?
- Các hạ đã chịu lời truyền tin cho Thất Tinh cố nhân để y đến kiếm tại hạ đặng
liễu kết những chuyện đã qua...
Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng hỏi :
- Y chưa đến tìm ngươi... để thuyết minh ư ?

- Chưa !
- Nếu thế thì lạ thật ! Lão phu đã bảo y và y đã hứa tìm đến gặp ngươi kia mà !
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Thôi được ! Các hạ cứ cho biết hành tung của y là tại hạ sẽ tìm đến nơi được.
- Y không có chỗ ở nhất định.
Từ Văn lộ vẻ không tin nói :
- Hiển nhiên các hạ kiếm lời thoái thác. Các hạ đã cùng một phe với y thì tất nhiên
phải biết rõ hành tung y.
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Giữa ngươi và y đã có chuyện gì với nhau ?
- Sao các hạ đã biết còn giả vờ hỏi ?
- Lão phu không biết thật, mong ngươi nói rõ cho.
- Xin các hạ tha thứ, về điểm này tại hạ không thể trình bày.
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Có phải lần trước ngươi bảo muốn giết y ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Có thế !
- Tại sao vậy ?
- Các hạ bất tất phải hỏi rõ nguyên nhân. Xin cho biết hành tung y.
- Cái đó khó lắm.
- Các hạ không nói được ư ?
- Không được. Ngươi định làm gì ?
Từ Văn cả quyết :
- Các hạ không nói hành tung y là không được đâu.
- Không được thì sao ?
Từ Văn mắt lộ hàn quang, nói bằng một giọng kiên quyết :
- Tại hạ không từ một thủ đoạn gì miễn sao cho đạt được mục đích.
Diệu Thủ tiên sinh giật giọng hỏi :
- Ngươi muốn đối phó cả với lão phu chăng ?
- Có thể như vậy.
Từ Văn đã quyết định phải hỏi cho ra Thất Tinh cố nhân lạc lỏng nơi đâu. Hắn đã
giả mạo phụ thân, làm người che mặt mặc áo cẩm bào, rồi lại trá hình hán tử mặt đen
làm Tổng tuần sát Hội Vệ Đạo. Cả hai lần hắn đều hạ sát thủ chực giết chàng. Ba
người này, hoặc cùng phe, hoặc có thể là một người mà xuất hiện

dưới ba bộ mặt khác
nhau. Chàng cho là Diệu Thủ tiên sinh nhất định biết rõ tình hình. Những vụ bí mật
đáng sợ này không phanh phui ra không được.
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi hỏi :
- Lão phu đưa ra kỳ hạn cùng địa điểm để đối phương đến kiếm ngươi được chăng ?
Từ Văn cương quyết đáp :
- Tại hạ không thể nhẫn nại mà chờ đợi được.
Chàng chỉ sợ Diệu Thủ tiên sinh tìm kế hoản binh để tẩu thoát. Lão là tay hóa trang
rất giỏi, nếu lão không muốn hiện thân thì khó mà kiếm được. Tỷ như bữa nay, nếu
không có Thiên Đài Ma Cơ đột ngột tới đây bảo cách khám phá, thì chẳng đời nào
chàng lại nghi ngờ cho đệ tử Ngũ Lôi Cung chính là Diệu Thủ tiên sinh đã hóa trang.
Diệu Thủ tiên sinh cứ đưa ra đề nghị :
- Sau năm ngày y sẽ gặp ngươi trên đường Khai Phong được không ?
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi lại :
- Liệu lời nói của các hạ có thể tin được chăng ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Dĩ nhiên lão phu nói lời phải giữ lấy lời.
Từ Văn nói :
- Tại hạ cũng có điều kiện.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi ngay :
- Điều kiện gì ?
Từ Văn đáp :
- Xin các hạ cho hay lai lịch cùng xuất thân của Thất Tinh cố nhân.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Về điểm nay đệ tự y phúc đáp, lão phu không tiện tiết lộ.
Từ Văn nói :
- Nếu các hạ không tiếp thụ điều kiện của tại hạ, thì tại hạ cũng không tiếp thụ lời
ước của các hạ.
Diệu Thủ tiên sinh ra chiều tức giận nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi nói vậy chẳng là quá ngông cuồng ư ? Bình sinh lão
phu không để ai uy hiếp bao giờ đâu.

Từ Văn lạnh lùng nói :
- Bữa nay các hạ nên phá bỏ lệ đó.
Diệu Thủ tiên sinh cười lạt đáp :
- Lão phu nói tới đây là dứt lời...
Từ Văn cương quyết :
- Các hạ đừng hòng bỏ đi.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Liệu bản lãnh ngươi giữ được lão phu chăng ?
Lão chưa dứt lời đã nhảy lộn ngược về phía sau rồi dông tuốt.
Từ Văn quát lên một tiếng, phóng chưởng đánh ra.
Binh ! Phát chưởng rùng rợn mãnh liệt phi thường làm cho cành gảy lá rụng ào
ào, song Diệu Thủ tiên sinh đã mất hút.
Từ Văn căm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói lên. Chàng băng mình rượt theo
nhưng rừng cây rậm rạp che khuất đi thị tuyến mà thân pháp không thi triển đến tột
độ được. Chàng chợt nhớ đến thân pháp Hoàn Không Phi Thân mà lão quái ở sau
ngọn Bạch Thạch đã truyền thụ cho, liền lập tức thi triển. Chàng vọt mình lên khỏi
bức màn cành lá. Chân đáp xuống một ngọn cây cao, chàng phóng tầm mắt nhìn ra
thấy bóng trắng ở phía xa xa đang chạy như bay ngoài đồng nội rộng mông mênh.
Chàng phát huy thân pháp đến mức độ tối đa, khác nào đám bông lướt trên ngọn
cây để rượt theo.
Một người chạy, một người đuổi, chớp mắt đã xa đến bảy tám dặm. Lúc này trời
vừa tối hẳn, may mà Diệu Thủ tiên sinh mặc áo trắng nên vẫn còn thấy rõ mục tiêu.
Cách đó không xa mấy, Từ Văn thấy một chỗ có nhiều ánh đèn lửa, chàng chắc đó
là một thị trấn, liền bụng bảo dạ :
- Nếu để đối phương tiến vào thị trấn thì khó mà kiếm được.
Trong lòng nóng nảy, chàng gia tăng tốc độ đến cực điểm, coi chẳng khác một làn
khói lợt lướt đi. Sau chàng vượt qua được bóng trắng chừng một trượng rồi quay lại

quát lên :
- Dừng bước !
Người áo trắng đứng lại. Từ Văn định thần nhìn kỹ bất giác ngẩn người ra. Đối
phương nào phải Diệu Thủ tiên sinh. Hiển nhiên là một vị nữ ni nhỏ tuổi mình mặc áo
trắng.
Nữ ni áo trắng đầy vẻ phẫn hận lớn tiếng hỏi lại :
- Thí chủ muốn gì đây ?
Từ Văn cực kỳ bẽn lẻn, nhưng trong lòng rất bội phục thân pháp đối phương.
Chàng ngượng ngùng đáp :
- Tại hạ xin lỗi tiểu sư thái vì đã tưởng lầm tiểu sư thái là người mà tại hạ muốn
rượt theo.
Nữ ni áo trắng ngắm Từ Văn từ đầu đến gót chân run lên hỏi :
- Phải chăng thí chủ là Địa Ngục Thư sinh ?
Từ Văn đáp :
- Chính là tại hạ.
Nữ ni áo trắng đột nhiên mắt hạnh tròn xoe lớn tiếng quát :
- Địa Ngục Thư sinh ! Mi là hạng cầm thú tuyệt không còn một chút nhân tính. Bần
ni mà không xé tan xác ngươi thành muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa.
Từ Văn kinh ngạc vô cùng lùi lại một bước, cất tiếng run run hỏi :
- Sao tiểu sư thái lại nói vậy ?
Nữ ni áo trắng lên giọng cực kỳ oán độc :
- Hành vi của mi cả người lẫn quỉ thần khó mà dung thứ được.
Từ Văn khác nào bị làn mây ngờ vực che phủ, chàng ngạc nhiên hỏi :
- Tại hạ không hiểu tiểu sư thái nói gì đây ?
Nữ ni áo trắng nghiến răng dằn từng tiếng :
- Chốn phật môn thánh địa há để cho mi làm ô uế ?
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ càng nghe càng chẳng hiểu chút nào.
Nữ ni áo trắng nói :
- Sư thư của bần ni đã giữ mình vào chốn Không môn giữ chí tu hành, thế mà ngươi
dám tiền dâm hậu sát y. Mi... mi...
Từ Văn giật mình kinh hãi run lên hỏi :

- Tiểu sư thái nói gì vậy ?
Nữ ni áo trắng nhắc lại :
- Mi cưỡng gian rồi hạ sát sư thư của bần ni.
Từ Văn hỏi :
- Câu đó từ đâu mà ra ?
Nữ ni áo trắng nghiến răng hỏi :
- Địa Ngục Thư sinh ! Trong võ lâm đương kim còn ai là kẻ giết người không để
dấu vết ?
Từ Văn lại lui một bước dài, khích động hỏi :
- Giết người không để dấu vết ư ?
Nữ ni áo trắng đáp :
- Đúng thế ! Chẳng lẽ mi còn định chối cãi chăng ?
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ :
- Chỉ có chất độc Tồi Tâm là giết người không để dấu vết. Ngoài cha con mình
quả nhiên chưa nghe thấy ai làm được. Nhưng nếu nói về chất độc do võ công hay ám
khí nào khác cũng có thể giết người không để dấu vết.
Nghĩ vậy chàng liền nghiêm nét mặt hỏi :
- Tiểu sư thái ! Chẳng lẽ tiểu sư thái chỉ nhận định một điểm đó mà đã buộc cho là
hành vi của tại hạ ư ?
Nữ ni áo trắng khích động đến toàn thân run lên, lớn tiếng hỏi lại :
- Mi phủ nhận chăng ?
Từ Văn kiên quyết đáp :
- Tại hạ nhất định phủ nhận.
Nữ ni áo trắng quát lên :
- Nộp mạng đi !
Đồng thời phóng ra một chưởng nhằm đánh tới trước ngực Từ Văn. Phát chưởng
này bao gồm một luồng kình lực ghê gớm khiến người ta phải lè lưỡi.
Từ Văn lạng người đi né tránh, miệng cất tiếng hỏi :
- Tiểu sư thái là một người đã xuất gia mà sao lại hung hăng đến thế ?
Nữ ni áo trắng vờ như không nghe tiếng. Phát chưởng đầu không trúng, phát thứ
hai liền đánh ra, coi chừng nữ ni muốn liều mạng.
Từ Văn né tả tránh hữu, cơ hồ hết đường đối phó, liền nghĩ bụng :
- Mình không trả đòn không được nữa rồi. Đành là phải dẹp cơn

hung hăng của đối
phương rồi sẽ tính. Nếu mình bỏ chạy ngay chẳng hóa ra hứng lấy ô danh ? Đối
phương đã nhất quyết không chịu dừng tay thì còn nhiều chuyện rắc rối sau này.
Mình phải hỏi cho ra sự thật mới được.
Từ Văn nghĩ vậy liền nhằm vào kẻ hở những chiêu thức đối phương đánh ra một
chưởng.
Nữ ni áo trắng rên lên một tiếng, lùi lại bốn năm bước. Khác nào người phát điên,
nàng lại nhún mình nhảy tới và ra tay cực kỳ hung hiểm, nhằm đánh toàn vào những
bộ vị trí mạng Từ Văn.
Từ Văn thấy đối phương ngang ngược, lửa giận bốc lên đầy ruột. Giả tỷ vào hồi
trước kia khi chàng chưa biến đổi tính cách, mà gặp tình trạng này thì chàng đã hạ
độc thủ rồi. Chàng hắng giọng một tiếng, phản kích một chưởng phát huy đến chín
thành công lực.
Nữ ni lại rú lên một tiếng, lùi lại mấy bước. Khóe miệng ứa máu tươi.
Từ Văn trầm giọng nói :
- Tại hạ thực không có ý đã thương tiểu sư thái, chỉ vì tiểu sư thái không để cho tại
hạ có dịp giải bày.
Nữ ni áo trắng mắt chiếu ra những tia lửa oán độc, nghiến răng nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Sự thực đã rành rành ra đó, mi còn biện thuyết gì nữa ?
Từ Văn nói :
- Tiểu sư thái nói vậy chẳng hóa ra là chủ quan quá ư ? Tiểu sư thái bảo là sự thực
mà chỉ căn cứ vào lối phỏng đoán sao được. Tại hạ xin hỏi sự thực phát ra trong
trường hợp nào, và ở đâu ? Xin tiểu sư thái cho hay.
Nữ ni áo trắng lau huyết tích bên mép, dương cặp mắt phẩn nộ nhìn Từ Văn rồi hằn
học hỏi :
- Mi nói vậy dường như không biết chút gì thiệt hay sao ?
Từ Văn đáp :

- Sự thực là thế đó.
Nữ ni áo trắng nói :
- Thôi được ! Sau này còn có lúc gặp nhau. Món nợ đó dù người có tha song trời
cũng chẳng dung đâu.
Chưa dứt lời, nữ ni đã vọt ra xa mấy trượng.
Từ Văn coi chừng không ổn, bụng bảo dạ :
- Vụ này không hỏi cho rõ ngọn nghành không được. Việc khác chẳng nói làm chi,
nay họ quàng cho mình bốn chữ cưỡng gian giết người há phải tầm thường.
Chàng nghĩ vậy liền băng mình rượt theo.
Thân pháp nữ ni quả là phi thường. Từ Văn đã phát huy đến mười thành công lực
mới giữ được khoảng cách không xa thêm.
Chạy quanh thị trấn, trước mắt hiện ra một miền hoang dã. Từ Văn rượt chừng một
trống canh thì tới trước một tòa ni am. Chàng để nữ ni vào am rồi mới chạy tới nơi,
thấy trên cổng am treo biển đề bốn chữ Từ Hàng Phổ Độ thì biết là am thờ đức
Quan Âm.
Trong am bao phủ một làn không khí tịch mịch chết chóc. Nữ ni vào am rồi, cổng
vẫn để nửa khép nửa mở.
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi len lén đi vào.
Tòa am này không lấy gì làm rộng lắm. Trong cổng tòa là một chiếc sân con hoa
cỏ um tùm. Hai bên đều có sương phòng, một gian trống hai gian đóng kín. Theo lối
đi nhỏ qua vườn hoa là đến Phật đường.
Trong Phật đường đèn xanh le lói, khói hương nghi ngút, nhưng không một bóng
người. Dảy nhà mé đông tối đen như mực. Trong gian bên hữu mé tây cửa sổ căng
bằng tấm sa mỏng, thấp thoáng có hai bóng người dường như đang bàn bạc chuyện
gì...
Từ Văn nghĩ thầm :
- Mình là chàng trai xa lạ, đêm tối sấn vào ni am là một điều không

ổn. Chi bằng
mình lên tiếng trước để khỏi xảy ra chuyện hiểu lầm.
Giữa lúc ấy trong sương phòng có tiếng khàn khàn của một bà già cất lên :
- Thí chủ ngoài đó phải chăng là Địa Ngục Thư sinh ? Mời thí chủ vào đây.
Thanh âm nghe rất êm tai. Từ Văn động tâm tự hỏi :
- Đối phương là ai vậy ?
Trong gian nhà trống, đèn lửa thắp lên như một hiên tiếp khách nhỏ bé xinh xinh,
cách bày trí rất trang nhã và sạch sẽ.
Nữ ni áo trắng mà chàng vừa theo dõi, chắp tay để trước ngực đứng sang bên cửa
lạnh lùng nói :
- Mời thí chủ vào.
Từ Văn khiêm tốn thi lễ rồi cất bước tiến vào trong khách hiên. Trong hiên, một lão
ni trạc tuổi bảy mươi vẻ mặt trang nghiêm ngồi chờ. Cặp mắt loang loáng của bà có
một uy lực vô hình trấn áp lòng người. Lão ni lên tiếng :
- Mời thí chủ an tọa.
Từ Văn tạ ơn rồi ngồi xuống ghế đối diện với lão ni. Lòng chàng rất đổi băng
khoăn vì lão ni này là người lạ mà thanh âm nghe rất quen tai. Chàng nghĩ mãi mà
không nhớ ra được đã gặp hay nghe tiếng đối phương ở đâu. Chàng đành cất tiếng
hỏi:
- Xin tiền bối cho hay pháp hiệu là gì ?
Lão ni đáp :
- Bần ni tên hiệu là Tu Duyên.
Từ Văn nói :
- Vãn bối đường đột tiến vào bảo am, xin sư thái tha tội cho.
Lão ni nói :
- Bần ni đang mong thí chủ đến đây.
Từ Văn ngập ngừng :
- Vừa rồi quí đệ tử...
Tu Duyên lão ni giơ tay ngăn Từ Văn lại, ngắt lời :
- Tiểu đồ vô tâm hiểu lầm, thí chủ bất tất nhắc lại làm chi nữa.
Từ Văn không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :

- Chẳng lẽ đối phương đã phát giác ra hung thủ, hoặc biết rõ nguyên nhân cái chết
ra sao ? Nếu không thế, thì làm sao lại nói tới hai chữ hiểu lầm.
Nghĩ vậy chàng liền nói :
- Mục đích của vãn bối tới đây chẳng qua là để giải tỏ sự thực. Nếu là sự hiểu lầm
thì vãn bối xin cáo từ...
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Khoan đã !
Từ Văn hỏi :
- Tiền bối còn điều chi chỉ giáo ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Xin thí chủ xét lại nguyên nhân cái chết cho tiểu đồ.
Bà đứng lên quay về phía nữ ni áo trắng đứng bên cửa nói :
- Ngộ Chân ! Thắp đèn lên !
Ngộ Chân thiếu ni xoay mình tiến vào gian phòng kín mé hữu thắp đèn lên.
Tu Duyên lão ni xòe tay ra mời. Từ Văn đứng lên theo lão ni qua cửa căn phòng mé
hữu thì thấy trên giường mây đặt một chiếc tử thi đắp hai tấm áo cà sa. Chàng biết
ngay đây là nữ ni bị cưỡng gian rồi bị hạ sát.
Tu Duyên lão ni da mặt hơi nhíu lại. Hiển nhiên bà cố gắng đè nén mối xúc động
phẫn khích trong lòng. Bà giơ bàn tay run run trỏ vào xác chết trên giường nói :
- Y là đại đệ tử Ngộ Tỉnh của bần ni. Hôm qua bần ni có việc phải ra ngoài, Ngộ
Chân cũng đi mua thực vật không ở nhà, nên xảy ra vụ thảm án này. Kẻ xấu số đã bị ô
nhục rồi bị giết. Khắp mình từ trên xuống dưới tuyệt vô thương tích mà cũng không
có dấu vết gì bị trúng độc hay bị nội thương. Tiểu đồ Ngộ Chân ngờ là hành vi của thí
chủ.
Từ Văn nhíu cặp lông mày hỏi :
- Thế thì sao tiền bối lại nói quyết đây là chuyện hiểu lầm ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Vì bần ni biết rõ sự việc phát sinh vào lúc thí chủ đang ở tổng đàn Hội Vệ Đạo.

- Ủa !
Từ Văn trong lòng không khỏi mơ màng tự hỏi :
- Sao đối phương lại biết lúc đó mình đang ở tổng đàn Hội Vệ Đạo ?
Tu Duyên lão ni lại nói tiếp :
- Trước đây một số đệ tử Hội Vệ Đạo đã bị hạ sát một cách ly kỳ tương tự như thế
này. Ai cũng phán xét đây là bị chất độc Vô nh Tồi Tâm Thủ. Thí chủ hiểu rõ về
chất độc này nên bần ni mời tới đây để đoán xem.
Từ Văn kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ :
- Nghe thanh âm thi dường như lão ni đây đã quen biết mình và tựa hồ mụ hiểu hết
cả hành vi của mình mới lại càng đáng sợ.
Tuy chàng nghĩ thế nhưng cũng không hỏi vặn, liền gật đầu hàm hồ đáp :
- Xin cho mở mặt ra để vãn bối xem xét.
Ngộ Chân thiếu ni mở một góc tấm cà sa lên để hở bộ mặt người chết thì thấy
tướng mạo xinh tươi, có thể gọi là mỹ nhân được. Có điều nét mặt lộ vẻ đau khổ oán
hận.
Ngộ Chân ngoảnh đầu nhìn ra phía khác tựa hồ không nở coi thảm trạng này.
Từ Văn lấy ngón tay mở hé mắt người bị nạn. Chàng mới nhìn sơ qua mà trái tim
đã đập loạn lên, vì người chết quả nhiên bị chất độc Vô nh Tồi Tâm hại. Chàng tự
hỏi :
- Chất độc này trừ cha con mình ra còn ai sử dụng được nữa không ? Mình đã luyện
thành Vô nh Tồi Tâm Thủ, người lẫn với chất độc. Còn kẻ khác mà dùng chất độc
này tất họ phải cho vào miệng đối phương mới phát sinh hiệu lực. Hiển nhiên hung
thủ đã cố ý tiền gian hậu sát. Chẳng lẽ đây là hành vi của phụ thân ? Phụ thân mình
đã có những hành động khiến cho cả người ta và quỉ thần đều căm phẩn hay sao ?
Nghĩ tới đây bất giác người chàng run bần bật.
Bao nhiêu ký ức đau khổ không ngớt hiện lên trong đầu chàng. Nào

là giữa Thượng
Quan Hoành với phụ thân có mối thù đoạt thê diệt tử. Hành vi đó là hạng vô sỉ trong
võ lâm. Nào là mẫu thân chàng kêu bằng nhị phu nhân đủ chứng minh phụ thân có
năm thê bảy thiếp.
Chàng lại nhớ tới mình được nuôi dưỡng cách biệt, hoàn toàn mờ mịt về gia sự.
Mẫu thân chàng thỉnh thoảng thở dài ra chiều bi thảm mà không chịu nói rõ tâm sự.
Hiển nhiên có ẩn tình gì.
Sau khi chàng lớn lên mới tới Thất Tinh Bảo, những người trong Bảo xem chừng ai
cũng có vẻ úy kỵ, mọi điều bí mật.
Phụ thân chàng ra ngoài mà chưa từng để lộ chân tướng.
Bấy nhiêu nghi vấn đã chứng minh phụ thân chàng không hẳn là người chính đại
quang minh. Nhưng chàng là con cái thì biết làm thế nào ?
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Tu Duyên lão ni cất tiếng trầm trọng hỏi :
- Thí chủ coi thế nào ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Đúng rồi ! Quả là chết vì chất kịch độc Vô ảnh Tồi Tâm.

Độc thủ phật tâm

Hồi 31
Xót phụ thân hào kiệt hận mình

Tu Duyên lão ni ngập ngừng nói :
- Nếu vậy thì bần ni có điều cần phải hỏi thí chủ...
Từ Văn nói ngay :
- Tiền bối có điều chi xin cứ hỏi :
Tu Duyên lão ni nói :
- Về chất độc Tồi Tâm này ngoài thí chủ đã luyện thành người cùng chất độc hòa
lẫn với nhau, chẳng hiểu còn ai nữa không ?
Từ Văn chấn động tâm thần nhưng ngoài mặt vẫn ung dung đáp :
- Về điểm này vãn bối không thể trình bày được.

Cặp mắt Tu Duyên lão ni hiện ra những tia sáng trấn áp, hỏi bằng một giọng cấp
bách :
- Bần ni lớn mật xin thí chủ cho biết lệnh sư thừa là ai ?
Từ Văn đáp :
- Về điểm này vãn bối cũng đành chịu.
Tu Duyên lão ni lại hỏi :
- Chà !... Thí chủ có bạn đồng môn cùng bôn tẩu giang hồ không ?
Từ Văn đáp :
- Không có !
Tu Duyên lão ni đột nhiên lớn tiếng :
- Đúng y ! Nhất định y rồi ! Ngoài y không còn ai nữa.
Từ Văn run lên buột miệng hỏi :
- Y là ai vậy ?
Tu Duyên lão ni mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chầm chập Từ Văn dường
như đã soi suốt nội tâm chàng. Từ Văn định thần lại, ráng giữ vẻ thản nhiên.
Lão ni trầm ngâm hồi lâu mới đáp :
- Một tên ác ma biết dùng độc.
Từ Văn hững hờ hỏi :
- Trong võ lâm thiếu gì người biết dùng độc ?
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Cái đó đã hẳn. Nhưng bần ni đã nắm chắc đúng hắn không sai.
Từ Văn thản nhiên hỏi :
- Tiền bối có cho hay được chăng ?
Tu Duyên lão ni hỏi lại :
- Thí chủ chả cần biết làm chi.
Từ Văn có chỗ dụng tâm, liền hỏi gặng :
- Nhưng vãn bối cũng muốn hiểu những ai giỏi dùng chất độc.
Tu Duyên lão ni đáp :
- Vụ này còn trong vòng phỏng đoán, có khi chưa đích xác. Kẻ xuất gia không thể
hồ đồ vu oan cho người. Xin thí chủ nguyên lượng.
Từ Văn cứng họng chẳng còn cách nào bắt ép người ta nói ra những điều mà họ
không muốn. Có điều lòng chàng đã sẵn thành kiến, lại chiếu theo những sự trạng
trước nay mà suy đoán, chàng rất nghi cho phụ thân. Chất độc Tồi Tâm đã chế hóa

theo phương pháp bí mật, cả đến tay cao thủ độc nhất về Độc đạo là Thôi Vô Độc
cũng chỉ biết tên nó chứ không giải trừ được. Trên chốn giang hồ còn ai dùng được
chất độc này nữa.
Đột nhiên chàng nhớ tới mấy nhân vật thần bí có thể thoát được độc thủ của mình
tỷ như người che mặt mặc áo cẩm bào giả làm phụ thân, phân đàn chúa Hội Tụ Bảo,
lão ni trong Tống Tử Am, Thất Tinh cố nhân, hán tử mặt đen mạo xưng là Tổng tuần
Hội Vệ Đạo, bóng người đã cướp vòng tay của chàng, và các Diệu Thủ tiên sinh hóa
trang làm trăm ngàn bộ mặt khác nữa. Bấy nhiêu người không sợ độc thủ của chàng,
rất có thể họ biết sử dụng chất kịch độc.
Từ Văn nghĩ tới đây, chàng thấy yên lòng trở lại được một chút. Chàng hy vọng
ngoài phụ thân mình đây, có thể là hành vi của kẻ khác.
Tu Duyên lão ni xòe tay mời :
- Mời thí chủ ra nhà ngoài dùng trà.
Từ Văn thấy mình chẳng có điều chi mà ở lại nữa, liền nói :
- Vãn bối xin cáo từ.
Tu Duyên lão ni nói :
- Bần ni xin lỗi thí chủ về vụ này.
Từ Văn nói :
- Tại hạ không dám. Tiền bối thật quá khiêm.
Chàng nói xong chắp tay thi lễ rồi ra khỏi sương phòng, đi thẳng ra cổng am.
Bây giờ chàng mới nhớ tới Thiên Đài Ma Cơ hiện đang chờ mình ở ngoài khu rừng
từ lúc chàng giao thủ với Diệu Thủ tiên sinh. Hiện giờ đã nửa đêm, chàng chắc nàng
cũng đi rồi, nên không quay trở lại chỗ cũ nữa, mà tính ngay đến việc khẩn yếu.
Diệu Thủ tiên sinh đã đưa ra đề nghị trong vòng năm ngày sẽ được gặp Thất Tinh
cố nhân trên đường đi Khai Phong. Chàng liền nghĩ ngay đến công việc chính yếu
trước mắt là đến Khai Phong. Một là để nói chuyện việc mất vòng

tay, hai là hỏi thăm
hành tung phụ thân ở nơi Tưởng Úy Dân, ba là để gặp Thất Tinh cố nhân.
Quyết định rồi, chàng nhìn nhận phương hướng đi về phía Bắc.
Một hôm Từ Văn tới Yển Thành còn cách Khai Phong chừng nửa phần đường mà
tính ra mất đã bốn ngày. Chàng vẫn chưa chạm trán Thất Tinh cố nhân thì trong lòng
không khỏi tức giận và cho là Diệu Thủ tiên sinh không giữ được lời hứa.
Từ Văn không định vào thành, liền quanh ra cửa Tây vào một tửu quán ở ngoài
thành để ăn uống.
Giữa lúc chàng đang cúi đầu xuống tự mình rót rượu uống, bỗng nghe một gã hán
tử cất giọng ồm ồm trong tửu điếm nói với người bạn cùng bàn với gã :
- Nhị gia ! Bữa nay Trịnh Lục này được mở rộng nhản giới.
Hán tử kêu bằng nhị gia mặt vàng như nghệ, dượng cặp lông mày lên hỏi :
- Lão Lục ! Ngươi nói chuyện chả có đầu đuôi gì hết. Coi gì mà mở rộng nhản giới?
Trịnh Lục đáp :
- Nhị gia ! Chẳng phải tiểu đệ nói láo, nhưng sống đã nửa đời người mà không gặp
phen này thật là uổng...
Gã mặt vàng hỏi lại :
- Nhưng việc gì kia chứ ?
Trịnh Lục không trả lời, hỏi lại :
- Nhị gia có biết Thần Ưng Bang chúa Cổ Ngọc Sanh không ?
Gã mặt vàng đáp :
- Biết chứ. Làm sao ?
- Thân thủ Cổ bang chủ thế nào ?
- Dĩ nhiên là một tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ hiện nay.
Trịnh Lục vỗ bàn một cái rồi nói :
- Tối hôm qua tiểu đệ qua Thất Lý Cương gặp một trường náo nhiệt. Bọn cao thủ
Thần Ưng Bang có đến hai chục tên do Bang chúa Cổ Ngọc Sanh thân chinh thống
lảnh đến đoạt Thiên Vương trại để làm phân đà cho bang họ. Lúc

quay về Thất Lý
Cương thì đụng phải Thái Tuế...
Hán tử mặt vàng hỏi ngay :
- Thái Tuế nào ?
- Chà ! Một người che mặt mặc áo cẩm bào.
Từ Văn vừa nghe đối phương nói tới người che mặt mặc áo cẩm bào liền chấn động
tâm thần, chú ý lắng tai nghe gã nói gì nữa.
Hán tử mặt vàng nhắp một hơi rượu rồi hỏi :
- Sau ra thế nào ?
- Người che mặt mặc áo cẩm bào cố ý gây chuyện. Y chẹn đường Cổ Ngọc Sanh, tự
xưng là bạn hữu của Thiên Vương trại chủ và muốn đứng ra xử sự theo lẽ công bằng.
Hai bên lời qua tiếng lại rồi xảy ra cuộc động thủ.
Hán tử mặt vàng dường như chẳng lấy chi làm hứng thú, hững hờ nói :
- Những cuộc phân tranh giữa các bang phái giang hồ biết bao giờ nói cho xiết
được.
Trịnh Lục giọng ồm ồm dương cặp mắt lên như hai cái nhạc đồng, có vẻ bực mình
hỏi :
- Nhị gia ! Tiểu đệ chưa nói đến chính đề. Nhị gia thử đoán coi câu chuyện sau thế
nào ?
Hán tử mặt vàng hỏi :
- Rồi sao nữa ?
Trịnh Lục đáp :
- Bản lảnh người che mặt mặc áo cẩm bào mới ghê gớm làm sao ! Chỉ ba chiêu, ba
chiêu thôi nhé, hắn đã đâm Cổ Bang chúa chết quay ra đương trường...
Hắn vừa nói vừa giơ ba ngón tay lên.
Hán tử mặt vàng biến sắc run lên hỏi :
- Có chuyện đó thật ư ?
Từ Văn nghe nói cũng kinh hồn tự hỏi :
- Không hiểu người che mặt mặc áo cẩm bào này là chính phụ thân mình hay là kẻ
giả mạo ?

Trong tửu điếm không đông khách mấy, nhưng ai nấy thấy câu chuyện hấp dẫn
cũng đều dừng chén lắng tai nghe.
Hán tử giọng nói ồm ồm tức Trịnh Lục thấy người khác chú ý đến mình càng nói
lớn hơn :
- Nhị gia ! Đó mới là mở màn. Người che mặt mặc áo cẩm bào thủ đoạn lợi hại vô
cùng ! Giết xong Cổ Bang chúa, hắn còn hạ sát thủ liên miên. Toàn bộ hai mươi mấy
tay cao thủ bang Thần Ưng đều bị chết ngay đương trường, chẳng một ai trốn thoát.
Hán tử mặt vàng hỏi :
- Lão Lục có biết người che mặt mặc áo cẩm bào đó lai lịch thế nào không ?
Hán tử giọng nói ồm ồm đáp :
- Tiểu đệ cũng không hay. Hắn chỉ nói rõ nguyên nhân rồi hạ sát thủ liền.
Hán tử mặt vàng nói :
- Chà ! Chác là một nhân vật phi thường !...
Hán tử giọng ồm ồm kể tiếp :
- Nhị gia ! Một chuyện quái đản nữa phát sinh là trong trường lại thêm một người
che mặt mặc áo cẩm bào nữa xuất hiện đột ngột...
Hán tử mặt vàng trố mắt ra hỏi :
- Ủa ! Sao lại kỳ vậy ?
Hán tử giọng ồm ồm kể tiếp :
- Hai người che mặt mặc áo cẩm bào giống nhau hoàn toàn, không sao phân biệt
được người nào đến trước người nào đến sau. Dường như hai người này đã có chủ
định từ trước. Họ chạm trán nhau chưa nói câu gì đã động thủ liền. Cả hai cùng thi
triển toàn là kỳ chiêu tuyệt thức, chiến đấu cực kỳ khốc liệt, khiến ai coi cũng phải
kinh hồn táng đởm...
Từ Văn cảm thấy huyết mạch chạy rần rần. Lòng dạ chàng rất đổi bồn chồn. Chàng
hết đứng lên lại ngồi xuống, uống cạn hết chén này đến chén khác.
Hán tử giọng nói ồm ồm nghĩ lấy hơi một chút rồi lại nói :

- Cuộc chiến đấu kịch liệt dằng dai đến gần một giờ. Họ đánh nhau từ trên sườn núi
chuyển xuống đến chân núi, rồi về sau vừa đánh vừa tiến vào trong một khu rừng. Coi
tình hình hai bên đều lâm vào tình trạng cây cung cứng dương đến độ chót thì đột
nhiên có một người áo đen tới nơi. Đêm tối không trông rõ y là ai, chỉ nghe y hắng
giọng một tiếng rồi tự nói một mình : Ngày mạt vận của lão thất phu đã đến rồi đây.
Chó sói cắn chó sói rồi cả hai cùng tan xác. Thật trời cho ta cơ hội này để báo thù.
Đoạn bóng đen nhảy xổ vào trong rừng...
Hán tử mặt vàng ra chiều nóng ruột, thấy đồng bạn ngừng lại liền giục :
- Rồi sao nữa ?
Hán tử giọng nói ồm ồm đáp :
- Trong rừng vọng ra những tiếng gươm đao chát chúa và tiếng quát tháo om sòm.
Sau cùng tiếp đến hai tiếng rú thê thảm rồi im bặt.
- Ủa !
- Tiểu Kim Cương này không ngăn được tính hiếu kỳ liền chạy vào rừng coi thì trời
ơi !...
- Làm sao ?
- Cả hai người che mặt mặc áo cẩm bào thây chết song song nằm ở trong rừng, đầu
tan mặt nát, bầy nhầy coi gớm khiếp.
Từ Văn tưởng chừng sét đánh xuống đầu, phách tán hồn bay. Chàng băng mình lại
túm lấy Tiểu Kim Cương Trịnh Lục lớn tiếng quát :
- Ngươi có nói thật không ?
Hán tử bị nắm, toàn thân nhủn ra không còn đất cựa quậy. Gã vừa tức vừa sợ nói :
- Ô hay !... Ông bạn làm gì thế nầy ?
Từ Văn da mặt co rúm lại trông khác hẳn đi. Cặp mắt chàng chiếu ra những tia sát
quang rùng rợn. Chàng gầm lên :
- Có thật thế không ? Nói mau !
Hán tử mặt vàng đột nhiên đứng lên phóng chưởng đánh vào đầu Từ

Văn.
Lúc này Từ Văn đã nổi cơn hung, không còn sáng suốt nữa. Bất giác chàng thi triển
độc thủ.
Hán tử mặt vàng rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra, hồn lìa khỏi xác. Bao nhiêu tửu
khách hồn vía lên mây đứng ngẩn người ra.
Hán tử giọng nói ồm ồm đâm liều, miệng ấp úng la không thành tiếng :
- Các hạ... các hạ... phải chăng là Địa Ngục Thư sinh ?
Từ Văn càng túm chặt hơn quát :
- Nói mau ! Không thì ngươi phải chết.
- Đúng là... sự thực... không giả trá chút nào.
Từ Văn lại hỏi :
- Thất Lý Cương cách đây bao xa ?
- Đi về phía Tây... chừng ba chục dặm là đến nơi...
Từ Văn buông tay, vọt ra ngoài tửu quán nhằm về phía Tây mà chạy. Đầu óc chàng
trống rỗng, dường như linh hồn đã lìa khỏi xác.
Ba chục dặm lộ trình Từ Văn đi chẳng mấy chốc đã tới. Chàng hỏi thăm người đi
đường vị trí Thất Lý Cương, rồi cấp tốc chạy tới nơi. Chàng lên gò quả nhiên còn thấy
vết tích cuộc chiến đấu. Dưới chân gò về mé hữu là một khu rừng rậm âm u, kéo dài
chừng mấy dặm.
Từ Văn liền chạy xuống, vọt vào trong rừng. Bỗng có tiếng sột soạt đập vào màng
tai. Từ Văn băng khuân không chủ định, chạy về phía có tiếng động. Hai người nhà
quê đang đào lỗ ở chỗ khoảng trống không cây cối. Họ thấy Từ Văn tới nơi sợ cuống
cả lên. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy gần đó có hai cái tử thi máu thịt bầy nhầy, liền
nhảy xổ lại như người điên khùng.
Từ Văn cảm thấy trời đất quay cuồng cặp mắt hoa lên. Người chàng lảo đảo cơ hồ
muốn té.
Cả hai xác chết đều mặc áo cẩm bào, mặt mũi nát bét không còn nhận ra được nữa.

Hiển nhiên cách hạ thủ cực kỳ tàn nhẫn.
Hai người nhà quê ngơ ngác ngó Từ Văn.
Từ Văn cố trấn tỉnh tầm thần mà người vẫn lảo đảo. Chàng cúi xuống coi, nhưng bề
ngoài đã không tài nào nhận ra được ai là phụ thân mình.
Lúc này chàng chỉ còn có một tia hy vọng mong manh là cả hai xác chết đều là
người ngoài. Nhưng tia hy vọng này chẳng qua chỉ là phản ứng của mối thâm tình,
còn sự thực rành rành ra trước mắt, chàng không thể nghĩ khác hơn được.
Kỳ tích đã không phát sinh thì phụ thân chàng bị thảm tử rồi. Thảm trạng trước mắt
khiến chàng cơ hồ phát điên.
Chàng thử tìm những di vật ở tử thi xem có phát giác ra được điều gì chăng. Trước
hết chàng xục tìm trong xác chết gần mình, thì chẳng thấy chút chi khác lạ. Sờ mò
đến xác thứ hai, chàng thấy trong mình y có bình thuốc, gói thuốc đều là những chất
độc chế hóa rất tinh xảo. Chàng giật mình tự nhủ :
- Đây là những đồ vật của phụ thân.
Từ Văn quì phục ngay xuống, tay chàng vuốt ve cái thi thể lạnh cứng, nước mắt
tuôn rơi như mưa. Chàng thấy mọi vật đều biến đổi. Trời biến, đất biến, nhất thiết cái
gì cũng một màu ảm đạm chết chóc. Chàng không khóc được ra tiếng, chỉ nghiến
răng thương tâm và sa lệ. Nỗi bi ai không có thanh âm là cái đau khổ đến cực điểm
đưa chàng vào trạng thái mơ hồ.
Hai người nhà quê vi hảo tâm muốn chôn vùi xác chết cho khỏi bộc lộ cốt hài. Bây
giờ họ thấy có người nhận tử thi, liền sợ rắc rối đến mình, nhất là sự tàn sát về thù hằn
của bọn giang hồ. Họ liền len lén bỏ đi.
Những giọt mưa lạnh lùng kéo Từ Văn ra khỏi trạng thái mơ hồ. Chàng ngồi thừ
xuống đất miệng lẩm bẩm :
- Phụ thân chết rồi ! Hung thủ là ai ? Người giả mạo phụ thân cùng

chết rồi, hắn là
hạng người nào ?
Trước kia, kẻ giả mạo làm phụ thân là người che mặt mặc áo cẩm bào đã toan hạ
sát chàng mấy lần, hiển nhiên hắn cũng là kẻ thù của phụ thân, và đã biết rõ lai lịch
mình mới toan hạ thủ. Bây giờ hắn chết rồi thì cái bí mật này không còn ngày nào
phanh phui ra được nữa.
Từ Văn liên tưởng đến hai người nữa cũng đã hạ thủ giết chàng là Thất Tinh cố
nhân và hán tử mặt đen giả mạo làm Tổng tuần Hội Vệ Đạo. Hành động của họ đột
nhiên hiển hiện lên trong đầu óc hỗn loạn của chàng. Chàng đem những việc đã xảy
ra khi trước dính liền vào nhau rồi tự hỏi :
- Thất Tinh cố nhân và Vệ Đạo Tổng tuần phải chăng cũng là người mặc áo cẩm
bào nằm chết đây đã hóa trang ra hình thức khác.
Rồi chàng tự trả lời : Có lẽ đúng hắn.
Đoạn chàng lại nhớ tới Diệu Thủ tiên sinh đã hứa trong vòng năm ngày, cho mình
gặp mặt Thất Tinh cố nhân trên đường đi Khai Phong, để kết thúc những chuyện xảy
ra trước kia. Diệu Thủ tiên sinh là tay thay đổi nhân dạng giỏi nhất thiên hạ. Thuật
dịch dung của lão và tình trạng bữa nay là ngày thứ tư, rất ăn khớp với nhau.
Cứ tình hình này mà suy đoán thì Thất Tinh cố nhân, hóa thân làm người che mặt
mặc áo cẩm bào để thực hiện lời ước, đứng chờ chàng ở giữa đường, không ngờ hắn
lại chạm trán phụ thân chàng. Một chân một giả quay ra quyết đấu. Trong vụ này
người đến trước gặp Thần Ưng Bang chúa đi xâm lấn Thiên Vương Trại trở về. Và
giữa hắn và Thiên Ưng Trại có mối liên quan nên hai bên mới thừa cơ thanh toán
nhau. Ngoài ra còn một trường hợp khác là kẻ giả mạo đang truy sát Thần Ưng Bang

chúa thì gặp phụ thân chàng đi qua.
Bất luận một trong hai giả thuyết rất gần sự thật này đều có hai điểm đáng tin.
Một là còn có kẻ thù khác đứng ngoài theo dõi, chờ cho cuộc quyết đấu hai bên
đến lúc sức cùng lực kiệt mới thừa cơ hạ thủ.
Hai là Diệu Thủ tiên sinh muốn giữ cho vụ Thất Tinh cố nhân vẫn ở trong vòng bí
mật.
Về điểm thứ hai còn có thể mở cuộc điều tra, còn điểm thứ nhất thì kẻ thù đã hạ thủ
là ai khó mà tưởng tượng được...
Từ Văn chợt nhớ đến Thượng Quan Hoành, Vệ Đạo Hội chủ là những kẻ thù thì
nhất định một người trong bọn này đã hành động như vậy. Phụ thân chàng chết đi,
Thất Ting Bang tan vỡ rồi. Bất luận vụ thù nghịch trước ai phải ai trái, nhưng phụ thân
chàng máu chảy thây phơi ở đây là sự thật. Mối thù này không trả thì làm người thế
nào được ?...
Đột nhiên chàng đứng phắt dậy, hằn học dậm chân tự trách :
- Mình cẩn thận quá thành ra nhu nhược. Nếu mình hành động sớm hơn, thì có lẽ
phụ thân không đến nỗi bị thảm họa...
Chàng ngẩn đầu nhìn qua chỗ trống trong rừng thấy bầu trời ảm đạm, từng đám
mây đen ùn ùn kéo lên tựa hồ muốn chụp cả xuống người chàng. Chàng bật cười, một
tiếng cười để mỉa mai vận mệnh, một tiếng cười chứa đựng đầy sát khí rùng rợn.
Từ Văn thấy hai người nhà quê đã đào lỗ sẵn, liền cố nhịn đau thương, gạt lệ mai
táng phụ thân rồi cũng chôn vùi cả người giả mạo kia nữa.
Chôn cất xong, Từ Văn quì xuống trước mồ phụ thân cất tiếng thê lương khấn vái :
- Gia gia ơi ! Hài nhi giết hết được kẻ thù rồi sẽ đưa di cốt về cố lý xây mộ dựng
bia. Gia gia có linh thiên thì âm trợ cho hài nhi mau mau trả được những mối thù sâu

tựa bể.
Khấn xong chàng phục lạy mấy lạy rồi ôm mối thương tâm ra khỏi khu rừng. Sát
khí trên mí mắt chàng bây giờ lại xuất hiện. Cánh tay độc của chàng trước vẫn dấu
giếm, bây giờ để thò ra tựa hồ không úy kỵ gì nữa, mà cũng chẳng cần dấu giếm ai.
Chàng lại định bắt đầu cuộc tàn sát kẻ thù. Mặt chàng trở lại trơ như đá, lạnh như tiền.
Óc chàng tính toán hành động của mình.
Việc đi Khai Phong vẫn còn có điểm khẩn yếu. Hành tung phụ thân chàng nay
không cần thám thính nữa, nhưng còn vụ vòng tai ngọc chàng chẳng thể không phúc
đáp. Nếu không báo trước cho nhà họ Tưởng mà đã bắt đầu hành động trả thù sống
thác không hay, thì món nợ kia vẫn còn để lại.
Hôm sau là ngày cuối cùng về lời hứa của Diệu Thủ tiên sinh. Nếu không gặp Thất
Tinh cố nhân thì những điều suy đoán của chàng đứng vững, bằng gặp hắn thì chàng
sẽ đòi nợ và điều tra những chuyện bí mật.
Quyết định rồi, Từ Văn quay về đường lớn nhằm phía Khai Phong mà đi.
Qua ngày thứ năm, ngày thứ sáu rồi ngày thứ bảy vẫn chẳng thấy bóng Thất Tinh
cố nhân đâu, mà cũng không gặp Diệu Thủ tiên sinh nữa. Chàng cho là lời phỏng
đoán của mình đã thành sự thực. Thất Tinh cố nhân là người che mặt mặc áo cẩm bào
giả kia.
Hôm ấy chàng tới thành Khai Phong. Khai Phong là thủ đô trải qua mấy triều đại,
phong cảnh thành này có rất nhiều chỗ không giống với thành thị khác.
Tưởng phủ là nhà giàu có nhất thành Khai Phong nên chẳng ai không biết. Từ Văn
tìm đến chẳng khó khăn gì. Chàng bắt đầu do dự không hiểu vào nhà rồi sẽ nói sao.
Chàng thầm nghĩ :

- Mình cùng đối phương tuy là chỗ thế giao, nhưng ngót mười năm nay rất ít đi lại,
và nhà mình lại gặp cơn thảm biến, chẳng hiểu họ còn có mối thâm tình gì với mình
nữa không. Đây là lần đầu mình vào nhà họ Tưởng đã đòi trực tiếp với Tưởng Minh
Châu thì dĩ nhiên có điều không tiện. Trước hết mình phải gặp Tưởng Úy Dân, nhưng
biết mở miệng nói với lão thế nào. Tưởng Minh Châu tặng vòng tay cho mình, chẳng
hiểu phụ thân nàng có biết không ?
Chàng nghĩ tới nghĩ lui mà không nghĩ ra được kế hoạch vẹn toàn, đành tự nhủ :
- Mình cứ vào rồi tới đâu hay đó.
Nghĩ vậy chàng đánh bạo đi thẳng đến trước phủ.
Một lão già áo đen xuất hiện phía trong cổng. Chắc lão là người gác. Lão nhìn Từ
Văn từ đầu xuống đến gót chân rồi hỏi :
- Công tử muốn kiếm ai ?
Từ Văn chắp tay đáp :
- Nhờ lão trượng thông bẩm với quí chủ nhân có Từ Văn đến bái kiến.
Lão già áo đen ồ lên một tiếng rồi đáp :
- Công tử không may rồi, gia chủ đi vắng chưa về.
Từ Văn ngập ngừng hỏi :
- Vậy... tiểu thư có ở trong phủ không ?
Lão già áo đen biến sắc nói :
- Xin công tử tự trọng một chút.
Từ Văn nghĩ bụng đây là cơ hội rất tốt để mình gặp mặt Tưởng Minh Châu. Tuy có
đường đột, nhưng không thể câu nệ được.
Chàng tủm tỉm cười nói :
- Tại hạ cùng quí phủ là chỗ thế giao, xin chuyển bẩm tiểu thư cho là Từ Văn có
việc đến cầu kiến.
Lão già áo đen nhíu cặp lông mày đáp :
- Xin công tử hãy chờ một chút.
Lát sau lão áo đen trở ra với vẻ mặt niềm nở. Một ả thị tỳ áo xanh theo sau lão chạy
ra nhìn Từ Văn chúc câu vạn phúc rồi nói :

- Gia tiểu thư không tiện ra đây nghênh tiếp, mời tướng công vào nhà.
Từ Văn gật đầu, miệng nói :
- Không dám !
Rồi theo ả thị nữ áo xanh tiến vào trong phủ. Chàng xuyên qua mấy tầng môn hộ,
rường cột lâu đài chạm trỗ tinh vi, coi chẳng khác một phủ đệ vương công.
Từ Văn đi hết hai tầng viện lạc, vào đến trước một tòa trang viện thì thấy một thiếu
nữ cung trang thoăn thoắt tiến ra nghênh tiếp. Nàng hơi thẹn thùng nói :
- Ít khi được thế huynh giá lâm. Xin mời vào trong hiên nói chuyện.
Từ Văn bất giác nóng cả mặt mày. Chàng xá dài ngượng ngùng đáp :
- Tiểu huynh mạo muội tới đây, mong rằng thế muội miễn trách.
Thiếu nữ nói :
- Tiểu muội đâu dám. Xin thế huynh vào đây.
Một ả tiểu tỳ áo xanh khác vén rèm lên. Từ Văn bước lên hiên rồi hai người chia
ngôi chủ khách ngồi xuống.
Tiểu tỳ bưng trà lên. Tưởng Minh Châu lên tiếng trước :
- Tiểu muội nghe gia phụ nói nhà thế huynh gặp điều bất hạnh, trong lòng lúc nào
cũng băn khoăn lo lắng.
Từ Văn lòng như se lại. Chàng cố nhịn đau khổ đáp :
- Đa tạ thế muội có dạ quan hoài.
Tưởng Minh Châu lại hỏi :
- Đã tìm ra được kẻ thù chưa ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu huynh đã điều tra được chút manh mối.
Tưởng Minh Châu nói :
- Chúng ta là chỗ thông gia thân mật, vậy mà thế huynh không dời gót tới đây cho
hay, khiến tiểu muội rất thắc mắc.
Từ Văn không quen kiểu khách sáo. Chàng đi thẳng vào vấn đề, ngập ngừng nói :
- Thế muội ! Tiểu huynh đến đây thỉnh tội...
Tưởng Minh Châu ngắt lời :
- Thế huynh có điều chi mà thỉnh tội ?

Từ Văn bẽn lẻn đáp :
- Trước đây thế muội có tặng chiếc vòng tay bằng ngọc biếc, tiểu huynh không cẩn
thận đánh mất rồi.
Tưởng Minh Châu hơi biến sắc mặt, nàng hỏi :
- Thế huynh để mất trong trường hợp nào ?
Từ Văn mặt đỏ bừng lên, ấp úng đáp :
- Nói ra càng thêm hổ thẹn... Tiểu huynh đang cầm xem trên tay thì bị người cướp
giựt chạy mất.
- Ủa !...
- Tiểu huynh chắc kẻ hạ thủ sang đoạt này dòm dỏ đã lâu, chụp được cơ hội liền ra
tay ngay. Đáng hận hơn nữa là cho tới nay tiểu huynh vẫn chưa điều tra được đối
phương là ai, cả tướng mạo hắn cũng không biết rõ.
Tưởng Minh Châu an ủi :
- Thế huynh ơi ! Việc đã qua rồi để cho buông trôi. Kẻ khác lấy được cũng bằng đồ
bỏ.
Từ Văn nói :
- Tiểu huynh thề rằng phải tìm cách lấy về cho bằng được. Thế muội không bắt lỗi
càng khiến cho tiểu huynh thêm thẹn mặt.
Tưởng Minh Châu nói :
- Thế huynh nói vậy chẳng hóa ra chúng ta là người ngoài ư ?
Từ Văn lãng sang chuyện khác :
- Nghe nói thế thúc ra ngoài chưa về phải không ?
Tưởng Minh Châu đáp :
- Phải rồi ! Chỉ trong một hai ngày là gia phụ trở về.
Từ Văn nói :
- Mục đích tiểu huynh tới đây là để thỉnh tội với thế muội về việc vòng tay bị mất,
và đồng thời cũng để vấn an thế thúc...
Tưởng Minh Châu ngắt lời :
- Làm chi chuyện nhỏ mọn đó mà thế huynh phải quan tâm.
Từ Văn nói :
- Tiểu huynh xin cáo từ...

Độc thủ phật tâm

Hồi 32
Anh hùng mạt lộ gặp ân tình

Tưởng Minh Châu biến sắc, ngắt lời :
- Thế huynh ! Thế huynh tính thế là không được rồi. Tuy gia phụ vắng nhà, nhưng
hai bên là chỗ thông gia, tiểu muội không tị hiềm đứng làm chủ nhân, hay dỡ gì thì
chúng ta cũng bàn tính mấy bữa để chờ gia phụ trở về tính giúp công chuyện tương lai
cho thế huynh. Có như thế gia phụ mới tỏ được chút lòng thành với lệnh tôn cùng
lệnh từ...
Từ Văn lòng đau như cắt cơ hồ sa lệ. Chàng không muốn nhắc tới chuyện thương
tâm. Hơn nữa bản tính cương cường, chàng không muốn để ai thương hại hoặc giúp
đỡ mình. Chàng liền hàm hồ đáp :
- Cũng may tiểu huynh được thoát nạn.
Hai người chuyện vản một hồi thì gia nhân bày tiệc rượu. Từ Văn muốn chối từ
cũng chẳng được. Mặt khác Tưởng Minh Châu không theo thói nữ nhi thường tình.
Nàng thẳng thắn mời chàng nhập tiệc.
Từ Văn trước đây mới cứu nàng thoát khỏi tay Tụ Bảo Hội, hai bên đã có sự đụng
chạm vào da thịt nhau. Nếu bây giờ chàng tị hiềm thì thành ra con người kiểu cách.
Có điều chàng vẫn hơi thắc mắc trong lòng, kém vẻ tự nhiên.
Giả tỷ ban đầu, chàng không gặp thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi, thì đã đến Tưởng
phủ cầu thân rồi. Chàng còn nhớ cả hôm đó dọc đường có gặp Tưởng Úy Dân và lão
ra chiều lạnh nhạt, chàng cho hành động ngày trước của mình có chỗ sai lầm mà cũng
có phần đích đáng.
Từ Văn thủ tay trái vào trong áo, không dám đụng đến những đồ vật trên bàn.
Rượu được vài tuần, Tưởng Minh Châu bỗng phát giác, nàng kinh

hãi ngập ngừng
hỏi :
- Thế huynh ! Xin tha thứ cho tiểu muội vô lễ hỏi một câu. Tay trái thế huynh...
Từ Văn gượng cười, chàng đành đem chuyện bí mật về Độc Thủ nói cho nàng
nghe.
Tưởng Minh Châu mắt hạnh tròn xoe, xúc động hỏi :
- Ủa ! Thế huynh ! Tiểu muội nghe nói Vô nh Tồi Tâm Thủ khi luyện thành rồi,
suốt đời không giải trừ được chất độc. Chuyện đó có thật không ?
Từ Văn gật đầu, đáp bằng một giọng trầm trọng :
- Quả có như vậy.
Thực ra, lúc ban đầu chàng cũng không hay. Mới đây được lão quái trong tuyệt cốc
ở ngọn Bạch Thạch cho hay, nên chàng mới biết. Lúc ấy chàng oán hận phụ thân đã
chôn sống hạnh phúc cả đời mình. Nhưng hiện tại đầu óc chàng chứa chất đầy cừu
hận, chàng chẳng kể gì đến cá nhân mình nữa.
Tưởng Minh Châu tỏ ra rất quan thiết, nàng hỏi :
- Thế thì sao thế huynh lại luyện Độc công này làm chi ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Cái đó...
Chàng nghĩ lại, chẳng thể đổ lỗi cho phụ thân, liền tiếp :
- Mỗi người có một chí hướng riêng, kể gì đến hậu quả.
Tưởng Minh Châu lại hỏi :
- Có cách nào tán công được không ?
Từ Văn hửng hờ đáp :
- E rằng không thể được.
- Trời ơi !
Tiếng than của nàng vừa u oán vừa thất vọng.
Từ Văn nhớ lại lời Diệu Thủ tiên sinh, chàng không khỏi động tâm tự hỏi :
- Chẳng lẽ nàng có chỗ dụng ý khác thật ư ?
Tưởng Minh Châu lại nói :
- Thế huynh ! Tiểu muội tửu lượng kém lắm. Mời thế huynh tự tiện uống đi.
- Ồ ! Thế cũng được...
Từ Văn trong lòng chứa đầy phẩn hận, thành ra có tính thất thường.

Chàng muốn
mượn rượu đốt sầu, nên tuy tửu lượng kém mà chàng vẫn tiếp tục uống hết chung này
đến chung khác. Ban đầu chàng còn giữ được lễ mạo, dần dần chàng biến thành lầm
lì, cứ ngồi uống tràn.
Mỹ nhân trước mặt chàng có một mà chàng hoa mắt trông thành hai. Bây giờ chàng
mới tỉnh ngộ là mình đã say rồi.
Chàng biết quá chén cũng là một điều thất lễ, liền đẩy chung rượu ra đứng dậy,
ráng nói cho rõ ràng :
- Thế muội ! Tiểu huynh có điều càn rở... xin thế muội... lượng thứ cho. Tiểu huynh
xin cáo từ.
Từ Văn vừa đứng lên liền cảm thấy đầu óc choáng váng. Người chàng loạng
choạng cơ hồ té xuống.
Tưởng Minh Châu vội đưa bàn tay ngọc ra đỡ lấy, ôn tồn nói :
- Thế huynh ! Thế huynh say mất rồi.
Từ Văn muốn cự tuyệt sự nâng đỡ của đối phương nhưng không thể tự chủ được.
Đầu choáng váng, chàng lảo đảo ngồi xuống ghế.
Trong đời chàng, đây là đầu chàng nếm mùi say rượu. Lúc này dù chàng có công
lực thông huyền cũng chẳng thể nào giữ vững được hành động như lúc bình thường.
Tưởng Minh Châu nói :
- Thế huynh ! Tiểu muội đỡ thế huynh vào thư phòng nằm nghĩ.
Từ Văn ấp úng :
- Như thế... Không được. Ồ ! Đừng... đừng đụng vào tay trái tiểu huynh.
- Cái đó tiểu muội biết rồi.
Tưởng Minh Châu đỡ lấy tay phải Từ Văn, đưa chàng ra khỏi tửu hiên, đi về phía
cửa trong góc nhà. tỳ nữ đứng đó chưa nghe tiếng gọi không dám chạy lại giúp đỡ,
chỉ đứng ngẩn người ra mà nhìn.
Từ Văn chân bước thấp bước cao, chàng được đưa vào trong thư phòng có rất nhiều

sách khảo cứu. Vừa đặt mình xuống giường chàng đã nằm duỗi dài, không nhúc nhích
nữa.
Tưởng Minh Châu buông màn rồi len lén lui ra.
Lúc Từ Văn tỉnh lại thấy đèn vẫn sáng rực. Giọt đồng hồ vẫn tí tách nhỏ, chàng
chẳng hiểu là giờ gì, trở mình ngồi nhỏm dậy. Đầu óc chàng vẫn còn mê mang, miệng
khát nước lắm. Chàng toan xuống giường đi kiếm nước uống thì một âm thanh nhỏ
nhẹ cất lên :
- Thế huynh ! Thế huynh muốn dùng trà ư ?
Một chén trà bưng đến để ở đầu giường. Nàng chính là Tưởng Minh Châu.
Từ Văn vừa hổ thẹn vừa nóng nảy, nói luôn miệng :
- Không dám ! Không dám ! Thế muội làm cho tiểu huynh hổ thẹn quá...
Trong lòng chàng nảy ra mối cảm giác khác lạ. Chàng nghĩ mình khó mà tiêu thụ
được ân huệ của mỹ nhân. Ý nghĩ này khiến cho chàng tỉnh táo lại nhiều.
Tưởng Minh Châu lại nói :
- Thế huynh ! Hãy dùng trà đi.
Từ Văn đón lấy chén trà, rồi hỏi bằng một giọng run run :
- Thế muội ! Tiểu huynh không dám. Bây giờ là giờ gì ?
Tưởng Minh Châu đáp :
- Sang đầu canh tư.
Từ Văn giật mình nói :
- Ủa ! Xin thế muội về phòng nghỉ một chút chứ ?
Tưởng Minh Châu đáp :
- Tiểu muội đã ngủ một lúc rồi.
Từ Văn nói :
- Không được ! Thế muội đối đãi như vậy khiến tiểu huynh chẳng yên lòng chút
nào.
Tưởng Minh Châu nói :
- Được rồi ! Vậy thế huynh ngũ cho ngon giấc. Trên đầu giường đã có sẵn bình trà
nóng, thế huynh khát thì tự tiện lấy mà uống.
- Đa tạ thế muội.

Tưởng Minh Châu nhìn Từ Văn bằng cặp mắt sâu thẳm một lần nữa, rồi thoăn thoắt
bước đi. Tiện tay nàng khép cửa lại.
Từ Văn ngồi ngây ra trên giường. Chàng không phân tách được mình có cảm giác
gì, rồi tự hỏi :
- Mình có đáng tiếp thụ cách đối đãi nồng hậu của nàng như vậy không ? Nam nữ
phải riêng biệt. Dù là nhi nữ võ lâm cũng phải gìn giữ đến một hạn độ nào. Nàng làm
như thế này là có ý gì ?
Từ Văn uống cạn chung trà, đặt chung vào kỷ rồi nằm duỗi dài. Nhưng chàng
không sao ngủ được nữa. Trong đầu óc chàng vẫn lẩn quẩn hình ảnh Tưởng Minh
Châu. Chàng trằn trọc hồi lâu, ruột rối như mớ bòng bong, lại đứng dậy xuống giường
chân bước thất thểu.
Từ Văn đi quanh hết một vòng trong phòng, đoạn ngồi xuống chiếc ghế trước án
sách. Bất giác chàng để mắt đến những đồ cổ ngoạn trên thư án. Bất thình lình chàng
giật nẩy mình như người bị rắn cắn, trố mắt ra mà nhìn...
Trên giá đổ cổ, ở ngăn thứ hai chính giữa bày một pho tượng bằng đá trắng cao hai
thước. Trước ngực tượng Phật có một lỗ hổng lớn bằng nắm tay. Đúng cả trăm phần
trăm là pho Thạch Phật mà Tụ Bảo Hội chủ đã lấy được, rồi bị Diệu Thủ tiên sinh
cướp đi. Ai cũng cho pho tượng này là vật chí bảo võ lâm, họ cố lấy cho bằng được
bất cứ với một giá nào.
Từ Văn bụng bảo dạ :
- Bất luận Tưởng Úy Dân lấy được pho tượng này bằng cách nào cũng nên cất kín,
sao lại để chình ình ngay trên giá này ? Chẳng lẽ lão không biết giá trị của nó ư ?
Không có lẽ thế. Thạch Phật là di vật của Bạch Thạch Thần Ni, Phương Tử Vi lại là
truyền nhân của Thần Ni, Hội Vệ Đạo dường như có một mối quan

hệ sâu xa với
nàng, và có rất nhiều tay cao thủ mà sao lại giả câm giả điếc ? Vụ này thật là rắc rối
chẳng hiểu những điều ngoắt ngoéo bên trong thế nào ?
Từ Văn ngẩn người ra nhìn Thạch Phật. Chàng tự nhủ :
- Tưởng Úy Dân là người quanh minh chính đại, hẳn có chỗ cao thâm khôn lường.
Lão phô bày ra đây là có dụng ý gì ?
Giữa lúc chàng đang kinh ngạc nghi ngờ, bỗng có tiếng kẹt cửa. Từ Văn quay đầu
nhìn lại thì thấy một lão già râu dài đến rún, vẻ mặt uy nghiêm mở cửa bước vào thư
phòng. Lão chính là Tưởng Úy Dân.
Tưởng Úy Dân về nhà vào lúc này là một điều mà Từ Văn không nghĩ tới. Chàng
hoang mang thi lễ nói :
- Kẻ tiểu điệt ngu muội xin bái kiến thế thúc.
Tưởng Úy Dân tay vuốt chòm râu dài, bật tiếng cười sang sảng nói :
- Hiền điệt đấy ư ! Mấy khi được hiền điệt tới thăm. Xin cứ ngồi yên.
Từ Văn nói :
- Mời thế thúc ngồi.
Tưởng Úy Dân vẻ mặt vẫn niềm nở hỏi :
- Ủa ! Hiền điệt thích pho Thạch Phật này ư ?
Từ Văn đỏ mặt lên, bẽn lẽn đáp :
- Đúng thế ! Tiểu điệt nghe nói pho Thạch Phật này là vật chí bảo võ lâm...
Tưởng Úy Dân gật đầu ngắt lời :
- Trước thì thế, nhưng bây giờ không thế nữa.
Từ Văn liền hỏi :
- Tại sao vậy ?
Tưởng Úy Dân cười nói :
- Hiền điệt thử coi lại Thạch Phật có chỗ nào khác lạ không ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Phải chăng thế thúc muốn nói về trước ngực Thạch Phật có lỗ hổng ?
Tưởng Úy Dân đáp :
- Đúng rồi ! Chính là vậy đó. Thạch Phật chỉ kỳ diệu ở chỗ Phật tâm, mà nay pho
Thạch Phật này đã vô tâm thì còn quí gì nữa. Ngu thúc thấy nét chạm trổ tinh vi nên

bỏ ra mười lạng bạc mua về chơi.
Từ Văn lại hỏi :
- Sao thế thúc lại biết Phật tâm mới là chỗ trân quí ?
Tưởng Úy Dân đáp :
- Cái đó đã hiển nhiên. Chẳng ai khắc tượng mà không có tâm bao giờ. Lỗ hổng kia
đã chứng minh Phật tâm bị mất rồi. Đồng thời giá trị Thạch Phật thế nào ai cũng rõ.
Có lý đâu của trân quí, thiên hạ thèm khát lại bày ra chợ bán bao giờ ?
Từ Văn tuy miệng ầm ừ, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng :
- Chính mình đã thấy Thạch Phật đào lên ở đầu núi Bạch Thạch và lúc ấy cũng đã
vô tâm. Có khi Diệu Thủ tiên sinh lấy được rồi phát giác ra là bị mắc lừa nên vứt bỏ.
Không hiểu Phật tâm đã bị chủ củ là Bạch Thạch Thần Ni lấy ra cất dấu đi, hay vì một
nguyên nhân nào khác ? Điều bí mật này chắc thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi biết rõ.
Tưởng Úy Dân ngồi xuống rồi xòe tay nói :
- Hiền điệt ! Hiền điệt hãy ngồi xuống rồi sẽ nói chuyện.
Từ Văn tạ ơn rồi ngồi xuống chiếc ghế mé dưới.
Tưởng Úy Dân lộ vẻ bi thương, cất giọng nghẹn ngào nói :
- Nhà hiền điệt gặp tai họa, ngu thúc thực xấu hổ vì chưa làm đầy đủ bổn phận.
Từ Văn lại nổi cơn sầu thảm, nước mắt chảy quanh, nhưng chàng quyết giữ không
cho chảy ra, rồi nghiến răng đáp :
- Tạ ơn thế thúc có dạ quan hoài. Tiểu điệt thề phải trả cho được mối thù này.
Tưởng Úy Dân hỏi :
- Ngu thúc nghe Châu nhi nói thì hiền điệt đã tìm ra manh mối kẻ thù rồi phải
không ?
Từ Văn đáp :
- Có thế !
Tưởng Úy Dân hỏi :
- Họ là nhân vật phe phái nào ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Cái đó tiểu điệt chưa thể xác định.

Tưởng Úy Dân nói :
- Hiền điệt đừng ngại gì, cứ cho ngu thúc hay để ngu thúc suy xét dùm.
Từ Văn không chịu, đáp :
- Chờ tiểu điệt điều tra rõ ràng rồi sẽ bẩm lại thế thúc sau.
Tưởng Úy Dân gạn hỏi bằng một giọng chân thiết :
- Hiền điệt ơi ! Giữa ta và hiền điệt là chỗ thông gia, vậy trước khi ngươi muốn
hành động gì, tưởng cũng nên cho ta hay mới phải.
Từ Văn cảm động đáp :
- Tiểu điệt xin tuân mệnh.
Tưởng Úy Dân lại nói :
- Hởi ôi ! Lệnh tôn tính tình quái dị. Sau khi xảy ra vụ đó, không đến đây gặp ta lấy
một lần. Hiền điệt có biết y lạc lỏng nơi đâu không ?
Trong óc Từ Văn lại hiển hiện lên thảm trạng phụ thân phơi thây trong rừng. Chàng
không nhịn được nữa để hai hàng lệ tuôn ra. Chàng nghiến răng, bất giác mắt chiếu ra
những tia oán độc. Bộ mặt đẹp trai biến thành lợt lạc. Chàng toan nói ra nhưng lại
nghĩ rằng mình nên tự lực, gánh chịu lấy những điều bất hạnh. Chàng liền buồn rầu
đáp :
- Chính tiểu điệt cũng đang tìm kiếm gia phụ mà chưa biết người lạc lỏng nơi đâu.
Tưởng Úy Dân nói :
- Hừ ! Ta đã nhờ nhiều bạn hữu dò thám giúp, chẳng sớm thì muộn cũng sẽ được
tin.
- Đa tạ...
Chàng chỉ nói được một tiếng rồi nghẹn ngào ngừng lại.
Tưởng Úy Dân hỏi :
- Còn lệnh đường thi sao ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu điệt cũng không rõ.
Tưởng Úy Dân thở dài nói :
- Hởi ôi ! Mưa gió võ lâm biến ảo khôn lường khiến người xiết bao cảm khái. Hiền
điệt nên bớt nỗi bi ai, thuận theo biến cố. Ngu thúc sẽ hết sức tìm

cách dò la cho.
- Tiểu điệt xin vâng lời chỉ giáo.
Tưởng Úy Dân lại hỏi :
- Phải chăng hiền điệt đến đây vì việc mất vòng tay ngọc ?
Từ Văn bẽn lẽn đáp :
- Tiểu điệt rất lấy làm hổ thẹn...
Tưởng Úy Dân khuyên nhủ :
- Cái đó hiền điệt bất tất phải bận tâm, ngu thúc tự có cách xử trí.
- Nhưng tiểu điệt vẫn thắc thỏm không yên.
Tưởng Úy Dân trầm tư một chút rồi chậm rãi nói :
- Hiền điệt nên biết ngày trước ngu thúc cùng lệnh tôn đã có lời minh ước về hôn
sự. Châu nhi lại được hiền điệt cứu thoát khỏi tay Tụ Bảo Hội. Y tặng cho hiền điệt cái
vòng tay đó là có dụng ý. Nhưng ngu thúc không miễn cưởng, vì việc này cần phải
hai bên đồng lòng...
Lão nói tới đây đột nhiên ngừng lại tựa hồ để quan sát phản ứng của Từ Văn.
Từ Văn cảm thấy trong dạ bồi hồi, nhưng cũng không phủ nhận việc gia trưởng hai
bên từng đã có lời hôn ước. Tưởng Minh Châu cũng là người rất xứng đáng, nhưng
độc thủ đã hạn chế chàng kiếp này không thể giá nghĩa lương duyên với bất cứ ai.
Hơn nữa phụ thân vừa bị thảm họa, chàng đâu dám bàn đến chuyện hôn nhân đại sự.
Chàng liền ngập ngừng hỏi :
- Thế thúc đã nghe thế muội nói đến bí mật về độc thủ của tiểu điệt chưa ?
Tưởng Úy Dân biến sắc, ủa lên một tiếng rồi nói :
- Ồ ! Đây là một vấn đề khó khăn. Nhưng ngu thúc thề hết sức tìm thuốc tán độc
cho hiền điệt bất cứ bằng một giá nào.
Từ Văn thành thực nói :
- Thưa thế thúc ! Lời nói của thế thúc khiến cho tiểu điệt chép dạ suốt đời. Nhưng
Độc công này e rằng khắp thiên hạ không ai có cách nào tiêu giải được.
Tưởng Úy Dân nói bằng một giọng cả quyết :

- Việc thành hay không là tùy ở lòng người. Trong thiên hạ chẳng có chất độc nào
là không giải trừ được.
Từ Văn nói :
- Giải độc là chuyện dễ, nhưng tán công mới là việc khó khăn.
Tưởng Úy Dân nói :
- Trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người hữu tâm. Hiền điệt ơi ! Hãy tạm
hoản việc đó. Hiền điệt coi Minh Châu thế nào ?
Từ Văn trong lòng rất đỗi hoang mang. Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đã in sâu
vào lòng chàng trước tiên, nhưng sau chàng chứng thực nàng là một trong những kẻ
thù, vả lại chàng chỉ đơn phương quyến luyến, nên chàng đã thủ tiêu ý nghĩ đó rồi. Kế
đến Thiên Đài Ma Cơ cùng chàng tình thâm nghĩa trọng, nhưng chàng không chịu
cùng nàng kết thành lứa đôi. Kể ra Tưởng Minh Châu là người lý tưởng hơn hết. Đồng
thời chàng cũng muốn hoàn thành di nguyện của phụ thân. Nhưng chàng còn mang
nặng mối huyết cừu, chưa biết mình sống chết ra sao. Hơn nữa chàng lại còn bị Độc
công hạn chế, tìm đường tiêu giải chưa có hy vọng. Bậc đại trượng phu đâu dám nhận
lời một cách khinh xuất để lầm lở tuổi thanh xuân của người khác.
Nghĩ tới đây, Từ Văn nghiêm trang đáp :
- Thế thúc đã có lòng hậu ái, tiểu điệt há dám suy từ, huống chi lại có phụ mệnh.
Nhưng tiểu điệt không dám hứa lời một cách bừa bải...
Tưởng Úy Dân hỏi ngay :
- Tại sao vậy ?
Từ Văn đáp :
- Trong mình hãy còn Độc công, tiểu điệt không dám lầm lở cuộc đời của thế muội.
Tưởng Úy Dân nói :
- Tâm ý của hiền điệt thật là phúc hậu, nhưng con nha đầu Minh Châu đã thề
nguyền quyết chẳng phụ lời đính ước của gia trưởng hai bên.
Từ Văn vừa cảm kích vừa bẽn lẽn đáp :

- Xin thế thúc nói rõ chỗ khổ tâm của tiểu điệt cho thế muội nghe.
Tưởng Úy Dân nói :
- Thế muội của hiền điệt đã định thế nào là làm như vậy, muốn nói sao cũng chẳng
ích gì.
Từ Văn rất lấy làm khó nghĩ. Chàng cúi xuống trầm tư một lúc rồi cương quyết
ngẩn đầu lên đáp :
- Tiểu điệt xin ưng thuận ngày nào giải trừ được Độc công tức là ngày thực hành
điều ước.
Tưởng Úy Dân trầm ngâm một lúc. Muốn nói lại thôi.
Từ Văn nhìn thấy tâm sự lão, không nhịn được hỏi :
- Thế thúc có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra không hề gì.
- Hừ ! Chuyện này... thôi không nói nữa.
Những thành kiến của Từ Văn đối với Tưởng Úy Dân từ trước, nhân cuộc chuyện
trò này đã tiêu tan hết. Những nỗi đau thương ruột gan tan nát của chàng cần được
người an ủi. Nhất là Tưởng Minh Châu đã quyết tâm ràng buộc với chàng, chàng
không thể phụ lòng nàng. Quan niệm đã cải biến, mối cách biệt cũng gần lại. Đó là
tâm thanh của con người. Chàng nói bằng một giọng thành khẩn :
- Thế thúc ! Tiểu điệt hy vọng thế thúc đừng giận tiểu điệt điều chi.
Tưởng Úy Dân vuốt râu mỉm cười nói :
- Hay lắm ! Hay lắm ! Ta tin rằng lời nói của hiền điệt tự đáy lòng mà ra. Nhưng
việc này thật khó bề mở miệng.
Từ Văn nói :
- Tiểu điệt muốn nghe lời giáo huấn với cả một tấm lòng thành thực.
Tưởng Úy Dân lại trầm ngâm lúc nữa rồi nói bằng một giọng miễn cưỡng :
- Đây chẳng qua là một câu nói ngu ngốc của thế muội hiền điệt...
Từ Văn động tâm, lại càng muốn biết. Chàng giục :
- Xin thế thúc cứ nói ra !
Tưởng Úy Dân ngập ngừng :
- Châu nhi bảo vạn nhất mà không tìm được phương thuốc tán độc thì chỉ còn
cách...

Từ Văn ngắt lời :
- Cách gì ?
Tưởng Úy Dân đáp :
- Phế bỏ cánh tay đó đi.
Từ Văn chấn động tâm thần. Rồi chàng cũng nghĩ :
- E rằng chỉ có phương pháp duy nhất đó mà thôi. Tuy câu nói này nghe có vẻ tàn khốc, nhưng lỗi là ở tại phụ thân bắt mình luyện Vô nh Tồi Tâm Thủ. Có khi ngày trước phụ thân lại nghĩ khác. Bấy giờ tuy người đã lầm lỗi, nhưng nay hồn người đã về nơi chính suối rồi, thì kẻ làm con còn nói sao được nữa. Nàng nói vậy cũng vì thiện ý, không ngoài mục đích cùng nhau kết hợp lứa đôi. Mối dụng tâm của nàng thật là đau khổ, mà mối tình cũng thật sâu xa !
Từ Văn buồn rầu nói :
- Ý thế muộn muốn chặt đứt cánh tay độc này đi ư ?
Tưởng Úy Dân ra chiều thắc mắc đáp :
- Nói là nói vậy thôi. Hiền điệt bất tất phải quan tâm.
Từ Văn nói :
- Chỗ dụng tâm của thế muội thật đáng cảm động. Kể ra cũng không còn phương pháp nào khác nữa. Có điều sau khi chặt tay, tiểu điệt sẽ thành kẻ tàn phế thì sánh đôi với thế muội sao được ?...
Tưởng Úy Dân ngắt lời :
- Hiền điệt ! Ngu thúc đã nói sẽ tìm phương thuốc tán độc cho hiền điệt bất luận với một giá nào. Bây giờ ta hãy tạm gác chuyện đó không nói tới nữa.
Từ Văn nói :
- Tiểu điệt còn có điều chí tình muốn trình lên thế thúc.
- Hiền điệt có điếu chi cứ nói ra bất tất phải e ngại.
Từ Văn nói :
- Tiểu điệt mình còn mang mối đại thù, song thân lạc lỏng nơi đâu không rõ. Mai đây cuộc đời họa phúc của tiểu điệt khó mà biết trước. Vậy lời đề nghị của thế thúc hãy xin tạm hoản.

Tưởng Úy Dân hỏi vặn :
- Vừa rồi hiền điệt chẳng đã nói ngày nào giải tán được Độc công tức là ngày thực
hiện hôn ước rồi ư ?
Từ Văn mặt đỏ lên đáp :
- Có thế !
- Lệnh tôn là người phi thường, tất có kế hoạch phi thường. Hiền điệt nên nghĩ kỹ
rồi hãy hành động, chớ có nóng nảy.

Độc thủ phật tâm

Hồi 33
Người yêu lý tưởng biến thành cừu địch

Từ Văn nước mắt nhỏ giọt trong lòng. Phụ thân chàng đã bị nạn, thì làm gì còn kế
hoạch phi thường. Chàng giận mình chẳng thể mọc hai cánh bay vọt đi khắp muôn
dặm quan sơn tìm cho thấy mặt cừu nhân để chu diệt.
Tưởng Úy Dân đứng lên nói :
- Hồi hôm hiền điệt uống rượu say quá, hãy nghỉ đi một lúc, đừng nghĩ gì cả. Trời
sắp sáng rồi.
Từ Văn cũng đứng lên thi lễ nói :
- Trời sáng là tiểu điệt xin cáo từ...
Tưởng Úy Dân ngắt lời :
- Không được ! Không được ! Hay dở gì cũng phải ở chơi mấy bữa đã.
Dứt lời, lão ra khỏi cửa đi luôn.
Từ Văn cảm thấy một nỗi buồn man mác. Tiền đồ mờ mịt chẳng ai biết được kết
cục ra sao.
Chàng ngồi yên trên ghế, chìm đắm vào trong những luồng tư tưởng vô biên...
Khắc lụn canh tàn, những tia sáng lờ mờ lọt qua khe cửa sổ. Trời đã bình minh.
Thình lình, trong góc thư phòng có tiếng cười lạnh lẽo thấu xương vang lên.

Từ Văn không khỏi giật mình kinh hãi, buột miệng quát hỏi :
- Ai đó ?
Tiếng quát chưa dứt, bóng người đã từ trong thư phòng vọt ra ngoài đình viện
chẳng khác nào ma quỉ hiện hình.
Từ Văn đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy bóng người đâu cả.
Giữa lúc chàng đang kinh nghi, bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vọng lại tựa hồ từ trên
nóc nhà mé tả phát ra.
Từ Văn phản ứng cực kỳ thần tốc. Chàng vọt lên nóc nhà nhanh như tên bắn thì
thấy một bóng xám dưới ánh sáng lờ mờ chạy về phía Tây. Chàng lập tức rượt theo.
Thân thủ người kia không phải hạng tầm thường. Chỉ trong chớp mắt đã khuất vào
sau những nóc nhà dày như bát úp.
Từ Văn biết có đuổi theo cũng không kịp nữa. Chàng đành uể oãi quay về, khi vừa
hạ mình xuống giữa sân thì đã thấy cha con Tưởng Úy Dân và mấy chục tên gia đinh
đang thì thào bán tán.
Tưởng Minh Châu chạy lại đón chàng hỏi :
- Thế huynh có thấy gì không ?
Từ Văn bẽn lẻn đáp :
- Thân thủ người này mau lẹ phi thường, tiểu huynh không đuổi kịp.
Tưởng Minh Châu nói :
- Bỏ qua thôi. Chuyện nhỏ nhặt không đáng nói.
Từ Văn hỏi :
- Chuyện gì vậy ?
Tưởng Minh Châu đáp :
- Pho Thạch Phật bị trộm rồi.
- Ủa !
Từ Văn không khỏi bực mình vì bị trúng kế điệu hổ ly sơn làm mất Thạch Phật.
Tuy là pho Thạch Phật vô tâm, không còn giá trị như trước nữa, nhưng cũng là một
vật rất thích của Tưởng Úy Dân.
Tưởng Úy Dân thản nhiên như không nói :
- Hiền điệt bất tất phải để tâm. Pho Thạch Phật này đã mất giá trị bản thân, họ lấy

đi cũng chẳng có chi đáng tiếc.
Từ Văn thẹn đỏ mặt lên nói :
- Tiểu điệt rất lấy làm xấu hổ là để cho quân chuột nhắt ra vào tự do.
Tưởng Úy Dân nói :
- Đây là lỗi tại ngu thúc bất cẩn để họ trông thấy, không liên quan gì đến hiền điệt.
Có điều như vậy cũng hay ! Thạch Phật mà còn sẽ là mầm họa. Ngu thúc không nghĩ
đến một điểm là dù Thạch Phật đã mất chân giá trị, nhưng người ngoài có biết đâu, họ
sẽ vẫn tìm đến nơi. Vậy mất đi càng hay.
Từ Văn nghe nói có lý, nhưng chàng thủy chung vẫn thắc mắc. Chàng ngượng
ngùng nói :
- Tiểu điệt thề rằng sẽ tra hỏi ra con người đã hạ thủ lấy cắp này...
Chàng nói giữa chừng liền ngừng lại, vì nhớ tới vụ mất vòng tay ngọc, đến nay
chàng vẫn chưa điều tra ra kẻ cướp giật thì còn nói chi đến chuyện điều tra kẻ trộm
này.
Tưởng Minh Châu ngó Từ Văn bằng cặp mắt sâu thẳm, rồi cười nói :
- Thế huynh ! Quên vụ này đi ! Chẳng đáng gì mà phải để tâm.
Trời đã sáng rõ. Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ chung quanh, đá núi nhấp nhánh, hoa
cỏ tốt tươi. Cách bố trí cực kỳ tỉ mỉ ! Quả nhiên là một nhà hào phú, khí thế không
phải tầm thường.
Cha con Tưởng Úy Dân cáo lui. Từ Văn trở về thư phòng. Thị nữ bưng nước cùng
khăn lau mặt đưa đến. Chàng rửa mặt qua loa rồi ngồi ngẫm nghĩ...
Lát sau, tiểu tỳ vào mời chàng ra dùng điểm tâm.
Từ Văn được dẫn đến căn sảnh hiên mà chàng đã gặp Tưởng Minh Châu tối hôm
qua. Hai cha con nàng đón tiếp chàng với vẻ chân thành. Tuy là bửa ăn lót dạ, song
trên bàn có đủ thứ bánh trái hoa quả rất ngon lành.
Ăn lót dạ xong, Từ Văn kiên quyết cáo từ.
Tưởng Minh Châu ra chiều hoang man như người mất vật gì.
Tưởng Úy Dân hai ba lần khẩn khoản lưu lại, nhưng Từ Văn đã quyết ý ra đi. Lão

không làm sao được, đành nhắc lại lời ước hẹn đêm hôm qua và dặn đi dặn lại mọi
điều thận trọng.
Từ Văn cảm kích vô cùng, quyến luyến cáo biệt.
Chuyến này chàng đi kể ra cũng được việc vì đã phúc đáp xong một điều tâm sự.
Chàng lật đật ra khỏi thành Khai Phong, nhằm nẻo núi Đồng Bách mà đi. Chàng tính
toán kế hoạch hành động trong đầu, trước hết là tìm Vệ Đạo Hội chủ hỏi cho biết
Thượng Quan Hoành hiện ở đâu, rồi sẽ mở đầu cuộc báo thù.
Hiện giờ chàng là người cô độc. Trong ý niệm, ngoài cừu hận không còn có gì nữa.
Trước kia chàng đã nghĩ tìm mưu kế rồi mới hành động. Kiếm thấy phụ thân để
cùng nhau thương nghị kế sách phục thù. Nhưng bây giờ phụ thân chàng đã bị thảm
tử, mẫu thân sống chết không hay. Công việc báo thù trút hết lên vai chàng. Ý chí báo
thù càng mãnh liệt, chàng không thể nào bình tỉnh lại để suy nghĩ được, mà chỉ cần có
chỗ để tiết hận...
Từ Văn rất cảm kích cha con Tưởng Úy Dân đã có lòng tha thiết đối với con một
người bạn cố tri. Nhưng mối tha thiết này chỉ khiến cho lòng chàng thêm trầm trọng
chứ chẳng bổ ích gì, vì chàng không muốn mượn tay bất cứ ai để trả mối huyết thù
cho chàng.
Hiện nay tuy công lực chàng đáng vào bậc nhất trên chốn giang hồ, nhưng bọn cừu
gia cũng không phải hạng tầm thường, chẳng thể khinh nhờn được. Tuy chàng biết
vậy nhưng liệu chàng có chờ đợi được không ? Và chờ đợi cái gì ?
Từ Văn đang đi đột
nhiên ngó thấy cảnh vật quen quen, bất giác chàng dừng bước lại.
Đây chính là nơi mà chàng đã gặp gở thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi lần đầu tiên.
Cảnh vật còn nguyên như cũ, song nhân sự biến đổi hết rồi. Ngày trước Phương Tử Vi

đã khiến chàng thay đổi kế hoạch, bỏ đi việc cầu thân với nhà họ Tưởng ở phủ Khai
Phong. Kết quả chàng không được lọt vào mắt xanh của Phương Tử Vi, tệ hơn nữa là
nàng lại cùng phe với bọn cừu gia. Những chuyện biến hóa ly kỳ thiệt ra ngoài ý nghĩ
của con người.
Phương Tử Vi đả lọt vào tay thiếu Hội chủ Tụ Bảo Hội là Lục Quân. Ban đầu chàng
vừa tức giận vừa ghen tuông, nhưng bây giờ chàng không có ý ghen tuông nữa. Chàng
là võ sĩ, dĩ nhiên coi trọng việc ân cừu hơn tư tình nữ nhi.
Đối cảnh sinh tình, bất giác chàng buông một tiếng thở dài. Chàng than cho nhân
sự đổi dời, buồn cho phong vân biến ảo, lại cảm khái cho vận mệnh éo le của đời
mình...
Ánh dương quang tươi đẹp mà bầu vũ trụ trước mặt chàng tựa hồ vẫn một màu
thảm đạm.
Bất thình lình một bóng người tha thướt, nhỏ nhắn lọt vào mắt Từ Văn. Trái tim
chàng đập thình thịch. Chàng tưởng mình mắt hoa, nhưng định thần nhìn kỷ lại thì
đúng là thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi.
Từ Văn gặp Phương Tử Vi ở chỗ giải cấu lần đầu thì thật là một chuyện ly kỳ.
Bữa nay dung nhan nàng tiều tụy, cặp mắt đăm chiêu tỏ ra nàng cực kỳ đau khổ.
Từ Văn lạng người ra đứng giữa đường, cất tiếng chào :
- Phương cô nương ! May lại được gặp đây !
Phương Tử Vi dừng bước. Nét mặt lợt lại hơi lộ vẻ xúc động, nhưng chỉ thoáng qua
đã trở lại thê lương lạnh lẽo. Nàng hững hờ đáp :
- Té ra là các hạ.
Dứt lời, nàng cất bước toan đi. Từ Văn trầm giọng nói :
- Phương cô nương hãy khoan ! Tại hạ đang muốn tìm cô nương đây.
Phương Tử Vi nhíu cặp lông mày hỏi lại :
- Các hạ muốn tìm ta ư ?

Từ Văn đáp :
- Đúng thế !
Phương Tử Vi hỏi :
- Có chuyện gì vậy ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ có mấy vấn đề cần thỉnh giáo nơi cô nương.
- Ồ ! Xin các hạ nói ra.
Từ Văn trỏ vào bụi trúc bên đường gần đó, nói :
- Chúng ta qua bên đó nói chuyện.
Phương Tử Vi ngơ ngác hỏi :
- Cần phải qua bên đó mới được hay sao ?
Từ Văn gật đầu đáp :
- Tại hạ nhận thấy như vậy.
Phương Tử Vi ngần ngừ một chút, rồi nàng thẩn thờ cất bước đi về phía khóm trúc.
Từ Văn xếp đặt lại tư tưởng, rồi lên tiếng hỏi trước :
- Phải chăng cô nương là truyền nhân của Bạch Thạch Thần Ni ?
Câu hỏi đột ngột này khiến cho Phương Tử Vi không khỏi sửng sốt. Nàng nghi
hoặc hỏi lại :
- Các hạ hỏi vụ này làm chi ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Dĩ nhiên phải có lý do.
Phương Tử Vi nói :
- Các hạ đã có ơn viện trợ cho ta, và lại là thượng khách của tệ Hội chủ. Nguyên
hai yếu tố này cũng đủ khiến cho ta phải nói thực. Ta không phải là truyền nhân của
lão nhân gia.
Từ Văn thật không ngờ nàng trả lời mình như vậy, chàng kinh ngạc hỏi lại :
- Sao ?... Cô nương không phải là truyền nhân của Thần Ni ư ?
- Không phải !
Từ Văn hỏi vặn :
- Thế thì sao cô nương lại biết rõ những bí mật về Thạch Phật, và thành ra nhân vật
đối tượng để bọn người võ lâm truy tầm ?
Phương Tử Vi hửng hờ đáp :
- Xin tha thứ cho ta không thể trình bày được.
Nguyên Từ Văn định hỏi thăm nàng về người em gái của Bạch

Thạch Thần Ni là
Đỗ Như Lan lạc lỏng nơi đâu để thực hành lời hứa với lão quái.
Phương Tử Vi nói
vậy, khiến cho hy vọng của chàng tan ra mây khói. Nàng phủ nhận không phải là
truyền nhân của Thần Ni thì thiệt khó mà tin được...
Chàng nghĩ vậy, liền gạn hỏi :
- Cô nương cũng không có mối liên quan gì với Thần Ni ư ?
Phương Tử Vi lại chau mày, lạnh lùng nói :
- Liên quan thì có.
Từ Văn nói :
- Hay lắm ! Như vậy tại hạ xin thỉnh giáo cô nương về tung tích một người.
- Ai vậy ?
- Bào muội của Thần Ni, tục danh là Đỗ Như Lan.
Phương Tử Vi run bắn người lên. Nàng lộ vẻ kinh hải hỏi lại :
- Sao các hạ lại hỏi đến lão nhân gia ?
Từ Văn thành thật đáp :
- Tại hạ chịu lời ủy thác của một người nhờ hỏi dò tung tích bà ta.
Phương Tử Vi hỏi :
- Các hạ chịu lời ủy thác của ai ?
Từ Văn đáp :
- Của một người già cả mà tại hạ không rõ danh hiệu cùng lai lịch.
Phương Tử Vi nói :
- Lão nhân gia không còn ở nhân thế nữa.
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Bà ta chết rồi hay sao ?
- Đúng thế ! Lão nhân gia từ giả cõi trần đã lâu rồi.
- Có thật thế không ?
- Đúng thế !
- Tại hạ xin hỏi chỗ mai táng của người.
Phương Tử Vi nhìn Từ Văn bằng con mắt nghi ngờ, rồi lắc đầu đáp :
- Về điểm này ta không thể nói được.
Từ Văn hỏi :
- Cô nương nói thế là thật tình chăng ?
Phương Tử Vi ngập ngừng đáp :
- Ồ ! Chính thế !
Từ Văn thở phào một cái, thầm nghĩ :
- Người đã chết rồi, ta đành quay về trả lời lão quái là xong.
Nhưng nghĩ tới lão thuật lại thiên cố sự, chàng không khỏi đau lòng.

Thực là một
mối hận ngàn thu ! Lão chỉ vì chờ tin của Đỗ Như Lan mà sống cho tới ngày nay.
Không ngờ hy vọng cuối cùng cũng tắt ngấm. Lão biết tin này thì thật là một chuyện
tàn nhẫn, phủ phàng !
Còn một vấn đề khác nảy ra trong đầu óc Từ Văn khiến cho trên mí mắt chàng ẩn
hiện một luồng sát khí. Phương Tử Vi ngó thấy tình trạng này, không khỏi chấn động
tâm thần.
Bỗng chàng cất tiếng hỏi :
- Phải chăng cô nương là một phần tử trong Hội Vệ Đạo ?
Phương Tử Vi đáp :
- Phải rồi !
Từ Văn ngấm ngầm nghiến răng. Chàng cố gắng tự kềm chế cho lửa oán độc khỏi
bùng lên, nhưng giọng nói đã đổi thành lạnh lẽo rùng rợn :
- Cô nương có biết giữa Hội Vệ Đạo và Thất Tinh Bang chúa Từ Anh Phong đã vì
đâu mà kết mối thâm thù không ?
Phương Tử Vi ngập ngừng hỏi lại :
- Tại sao... các hạ lại hỏi đến vụ đó ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ muốn biết rõ đầu đuôi...
- Để làm gì ?
- Xin cô nương hãy trả lời câu hỏi của tạ hạ.
Phương Tử Vi hửng hờ đáp :
- Giữa Hội Vệ Đạo và Thất Tinh Bang không có thù oán gì nhau.
Từ Văn hắng giọng một tiếng, rồi hỏi :
- Thế thì sao lại có vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo ?
Phương Tử Vi buông thỏng :
- Ta không biết.
- Cô nương không biết thật ư ?
- Không biết !
Từ Văn lại nghiến răng hỏi :
- Vụ Bang chúa Từ Anh Phong phơi thây trong rừng hoang, do ai hạ thủ ?
Phương Tử Vi lắc đầu đáp :
- Ta không hiểu.

Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Chàng lớn tiếng :
- Phương cô nương ! Bữa nay cô phải trả lời về vụ này.
Phương Tử Vi bất giác lùi lại một bước hỏi :
- Các hạ căn cứ vào điều chi mà bắt ta phải trả lời ?
Từ Văn vẫn xẳng giọng :
- Vì cô nương là một phần tử trong bọn sát nhân.
Phương Tử Vi hỏi lại :
- Từ Anh Phong đối với các hạ là người thế nào ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Cái đó cô nương không cần biết.
Phương Tử Vi lạnh lùng nói :
- Nếu vậy ta xin cáo từ.
Từ Văn dằn từng tiếng :
- Cô nương đừng hòng đi đâu.
Phương Tử Vi cười lạt hỏi :
- Các hạ định làm gì ta ?
Từ Văn nghiêm nghị đáp :
- Tại hạ cần cô nương phúc đáp vấn đề này.
Phương Tử Vi hỏi :
- Nếu ta không chịu thì sao ?
Từ Văn tức mình nói :
- Tại hạ sẽ không cần lựa chọn thủ đoạn nào cốt sao cho đạt mục đích là được.
Nét mặt lợt lạt của Phương Tử Vi vì phẫn khích mà thành ửng hồng, khiến cho tư
dung nàng càng xinh đẹp khả ái. Nhưng lúc này trong lòng Từ Văn đầy lửa giận che
lấp hết lương tri, nên chàng chẳng có phản ứng nào cả.
Phương Tử Vi lớn tiếng hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi định giết người ư ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Có lẽ không những chỉ có thế mà thôi.
Phương Tử Vi kiên quyết :
- Xin lỗi các hạ. Ta không nói được...
Từ Văn trợn mắt lên hỏi :
- Cô nương muốn chết thật hay sao ?
Phương Tử Vi cười ha hả đáp :
- Chết ư ?... Chết cũng chẳng sao. Chính ta cũng chẳng quyến luyến gì cái thế gian
này nữa, thì ta nên mượn tay các hạ để kết liễu cuộc đời này cũng

không sao.
Từ Văn dằn từng tiếng :
- Cô nương nhất định không nói hả ?
- Không !
- Tại hạ hỏi cô nương một câu nữa, là Thượng Quan Hoành đang ẩn thân ở chỗ
nào?
Phương Tử Vi ấp úng :
- Thượng... Quan... Hoành... ư ?
Từ Văn gật đầu nói :
- Phải rồi !
Phương Tử Vi hỏi lại :
- Các hạ tìm y làm chi ?
Từ Văn đáp :
- Để điều tra cho biết rõ thực tình vụ Thất Tinh Bảo.
Phương Tử Vi lại hỏi :
- Phải chăng các hạ đã cứu mạng y ?
Từ Văn đáp :
- Có vụ đó thực.
Phương Tử Vi hỏi vặn :
- Sao các hạ không hỏi y trước đã ?
Từ Văn hơi bẽn lẽn đáp :
- Đó là chỗ sơ xuất của tại hạ.
Phương Tử Vi dịu giọng :
- Vụ này các hạ nên tìm tệ Hội chủ mà hỏi.
Từ Văn nói :
- Vẫn biết thế, nhưng bây giờ tại hạ muốn hỏi cô nương trả lời đã.
- Không được đâu.
- Cô nương đừng trách tại hạ phủ phàng động thủ bẻ hoa.
Phương Tử Vi nở một nụ cười cực kỳ lạnh lẽo nói :
- Đối với ta thì hết thảy đều vô vị. Nhưng này ! Địa Ngục Thư sinh ! Các hạ có biết
hậu quả thế nào không ?
Cặp mắt Từ Văn chiếu ra những tia hung quang rùng rợn, giọng nói đầy sát khí :
- Hậu quả ư ? Còn nhiều kẻ phải lấy máu ra mà đánh đổi.
Phương Tử Vi cười lạt nói :
- Chà ! Khẩu khí các hạ lớn đấy !
- Bây giờ tại hạ chỉ cần cô nương phúc đáp, cô nương đừng phí lời vô ích.

Phương Tử Vi vẫn một mực :
- Ta không thể nói được.
Từ Văn hắng giọng một tiếng, ra tay nhanh như điện chớp nắm lấy cổ tay trái
Phương Tử Vi. Chàng rút cánh tay độc trong áo ra giơ lên, cất giọng run run nói:
- Cô nương sẽ chết như một con kiến mà thôi.
Phương Tử Vi da mặt rung động, mắt hạnh tròn xoe tựa hồ như sắp bật ra ngoài.
Nhưng nàng không mở miệng, chỉ trợn cặp mắt oán độc lên mà nhìn Từ Văn.
Dù sao Từ Văn cũng là con người, lúc lửa hận bốc lên ngùn ngụt, chàng tưởng
chừng giết ngay được con người mà trước kia chàng đã luyến ái đến cực điểm. Nhưng
trong tiềm thức vẫn có một luồng lực lượng giữ tay chàng lại.
Giữa lúc ấy một thanh âm ồm ồm vọng lên :
- Tha thị ra !
Từ Văn quay đầu nhìn lại thì thấy một người già, tuổi ngoài năm mươi với bộ mặt
âm trầm, hiểm độc. Hắn mặc áo vải đen, chỗ ngang lưng chùn lại trông chẳng ra kiểu
gì hết.
Từ Văn cất tiếng hỏi :
- Các hạ là cao nhân phương nào ?
Người kia đáp :
- Khách qua đường.
Từ Văn trợn cặp mắt đầy sát khí nói :
- Nếu các hạ muốn sống thì bước ngay !
Người tự xưng là Khách qua đường nhăn nhố cười đáp :
- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi nói câu đó với người khác thì được.
Từ Văn đang lúc không ngăn nổi sát khí lại bị khiêu khích, khác nào lửa cháy đổ
dầu thêm, cất thanh âm rất lạnh lẽo hỏi :
- Lão muốn chết thật ư ?
Khách qua đường buông thỏng :
- Chưa chắc.
- Lão cứ thử mà coi !...
Khách qua đường xua tay nói :
- Khoan đã ! Lão phu muốn bàn với ngươi một chuyện trao đổi.

Từ Văn hửng hờ hỏi lại :
- Trao đổi ư ?
Khách qua đường đáp :
- Phải rồi ! Một cuộc trao đổi có lợi cho cả đôi bên.
Từ Văn nghe câu nói cao thâm khôn lường. Chàng tự nghĩ :
- Lão tự xưng là Khách qua đường này xuất hiện một cách đột ngột, coi vẻ mặt
lão quyết không phải hạng thiện lương.
Chàng nghĩ vậy rồi lạnh lùng đáp :
- Tại hạ chẳng có gì hứng thú với bất luận cuộc trao đổi nào. Các hạ muốn tìm cái
chết thì tìm đúng được người cho chết rồi đó...
Khách qua đường đưa mắt nhìn sang Phương Tử Vi rồi hỏi :
- Địa Ngục Thư sinh ! Sao ngươi không chịu nghe ta nói về nội dung cuộc trao đổi
đã ?
Từ Văn không trả lời. Bộ mặt tuấn tú của chàng bao phủ một làn sát khí dày đặc.
Khách qua đường vẫn không lộ vẻ sợ hãi. Lão nói tiếp :
- Cuộc trao đổi này đối với ngươi không thiệt hại gì, mà lại được món tiền không
nhỏ.
Từ Văn buông Phương Tử Vi ra, nhảy xổ về phía Khách qua đường nhanh như
chớp. Cánh tay độc của chàng đưa ra, rồi lại rụt vào ngay. Đồng thời chàng lại nắm
lấy Phương Tử Vi. Những động tác của chàng cực kỳ mau lẹ khiến cho người ta phải
lè lưỡi.
Một tình trạng diễn biến ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Khách qua đường không
ngã lăn ra. Đây lại là một người thần bí, không sợ độc thủ của chàng.
Từ Văn không khỏi đem lòng hoài nghi về Độc công tuyệt thế vô song của mình.
Chàng không ngờ thiên hạ có nhiều người không sợ chất kịch độc đến thế.
Khách qua đường vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.
Lão nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Chúng ta hảy thảo luận về cuộc trao đổi đã.
Từ Văn không nhịn được buột miệng hỏi :

- Các hạ... không sợ độc ư ?
Khách qua đường tự đắc đáp :
- Vô nh Tồi Tâm Thủ tuy là chất tuyệt độc trong thiên hạ, nhưng đối với lão phu
đã ăn thua gì.
Từ Văn lại hỏi :
- Các hạ là ai ?
Lão kia thản nhiên đáp :
- Khách qua đường.

Độc thủ phật tâm

Hồi 34
Ngó vết sẹo hào kiệt thất kinh

Từ Văn hỏi :
- Ý các hạ thực tình muốn mưu đồ chuyện gì ?
Khách qua đường đáp :
- Ô hay ! Lão phu chẳng đã nói hai ba lần là có chuyện trao đổi.
Từ Văn ngập ngừng :
- Sao các hạ khéo biết mà đến đây...
Khách qua đường đáp :
- Thiên hạ có lắm chuyện lạ kỳ. Người võ lâm mà mắt không tinh, tai không tỏ thì
còn qua lại giang hồ thế nào được.
Từ Văn động tính hiếu kỳ, đổi giọng nói :
- Các hạ thử nói cuộc trao đổi thế nào.
Khách qua đường vẻ mặt âm trầm, da mặt hơi rung động nhăn nheo, cất giọng
khác thường hỏi :
- Người còn nhớ chuyện mất vật chăng ?
Từ Văn động tâm hỏi :
- Mất vật ư ?
- Đúng rồi ! Lão phu tin rằng ngươi rất cần lấy về.
Từ Văn làm bộ hững hờ hỏi :
- Vật đó là vật gì ?
Khách qua đường đáp :
- Một tín vật khắp hai miền Nam Bắc sông Hoàng Hà, tức là chiếc vòng tay ngọc.

Từ Văn nghe nói, mạch máu chạy rần rần, mặt lộ sát khí run lên nói :
- Úi chà ! Té ra người cướp vòng tay ngọc lại là các hạ. Thật là đi rách đế giày tìm
chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Các hạ đã dám đem tang vật lấy cắp ra
làm vật trao đổi...
Khách qua đường cười khẩy một tiếng, ngắt lời :
- Địa Ngục Thư sinh ! Khoan đã ! Đừng hung hăng vội ! Nếu ngươi tưởng lấy lại
được thì là ngươi lầm to.
Từ Văn trỏ vào mặt Khách qua đường nói :
- Chẳng những tại hạ phải lấy nguyên vật về, mà còn muốn lấy cả cái đầu trên cổ
các hạ nữa. Đó chính là vật trao đổi để lấy lại vòng tay.
Khách qua đường cười lạt hỏi :
- Liệu ngươi làm được thế chăng ?
Từ Văn đáp :
- Sự thực sẽ trả lời các hạ.
Khách qua đường thản nhiên nói :
- Ngươi hãy thử đi coi !
Từ Văn lại buông Phương Tử Vi ra lần nữa. Chàng vung chưởng nhằm Khách qua
đường đánh tới nhanh như điện chớp.
Khách qua đường rùng mình một cái đã tung mình ra xa ngoài ba trượng. Khinh
công mau lẹ này chẳng kém gì Diệu Thủ tiên sinh. Thân pháp lão đã tựa hồ ma quỉ,
lão lại không sợ độc thủ, và lại dám nói trắng ra chính mình lấy vòng tay ngọc thì
đúng là một tay đáo để.
Từ Văn đánh sẩy một đòn càng tức giận như người điên. Chàng vọt mình tới phóng
liền ba chưởng.
Khách qua đường xuyên qua luồng kình khí mà ra không bị thương tổn gì và biến
đổi liền ba lần vị trí.
Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đứng ngây người ra như tượng gỗ tựa hồ những
việc bên ngoài không liên quan gì đến nàng.
Khách qua đường xua tay nói :

- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi còn đánh nữa là lão phu đi ngay.
Từ Văn nghiến răng hỏi :
- Liệu các hạ có đi được không ?
Khách qua đường cười đáp :
- Ngươi đừng nói đùa. Nếu đánh thì lão phu có phải tiếp mười chưởng của ngươi
cũng chẳng thấm gì. Còn chạy thì ngươi khó mà ngăn cản được.
Từ Văn biết lão nói vậy là đúng sự thật. Cứ coi thân pháp lão né tránh, cũng đủ biết
lão muốn bỏ đi chẳng khó khăn gì.
Từ Văn thở hồng hộc hỏi :
- Các hạ muốn điều kiện gì ? Nói đi !
Khách qua đường đáp :
- Dễ lắm ! Ngươi giao thị cho lão phu thì lão phu trả lại vòng tay cho ngươi. Như
vậy ngươi có mất mát gì đâu ?
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Các hạ muốn lấy Phương cô nương ư ?
- Đúng thế !
- Sao tại hạ phải giao cô ta lại cho các hạ ?
Khách qua đường tức mình nói :
- Lão phu đã bảo để đánh đổi lại vật đã mất kia.
Phương Tử Vi tức giận trừng mắt nhìn Khách qua đường, nhưng không nói gì.
Từ Văn rất nóng lòng lấy vòng tay ngọc về, nhưng khi nào chàng lại đem Phương
Tử Vi làm vật đánh đổi. Chàng tự vấn tâm :
- Lão ra điều kiện bất cận nhân tình này là có ý gì ?
Rồi chàng hỏi :
- Các hạ tính vậy là nghĩa làm sao ?
Khách qua đường vẫn cất giọng đều đều đáp :
- Vừa rồi ngươi muốn giết thị. Nếu ngươi giao thị lại cho ta thì cũng chẳng mất mát
gì mà còn có lợi.
Từ Văn kinh hãi nghĩ thầm:
Đối phương kiếm được mình đã là một chuyện lạ. Bây giờ lão đưa ra điều kiện này
lại càng lạ hơn.
Chàng rất ngạc nhiên về chuyện Phương Tử Vi không hẹn mà gặp. Điều kiện

Khách qua đường đưa ra dường như vừa mới khởi điểm chứ không phải sắp đặt từ
trước khiến chàng phải sửng sốt. Chàng tự hỏi :
- Sao lại thế được ? Sao lão biết mình và Phương Tử Vi lại chạm trán nhau ở chốn
này ? Sao lão lại còn biết rõ cả Phương Tử Vi là kẻ thù của mình ?
Cứ hiện tình mà đoán, Từ Văn chắc đối phương đã theo dõi chàng từ trước. Lão nấp
trong bóng tối để dòm ngó mọi biến chuyển rồi tự nhiên nảy ra chủ ý này. Chàng nghĩ
mải mà không hiểu tại sao lão lại lấy Phương Tử Vi để trao đổi vòng tay ngọc.
Từ Văn quay lại nhìn Phương Tử Vi đang đứng ngẩn người ra, chàng hỏi :
- Lão là ai vậy ?
Phương Tử Vi lạnh lùng đáp :
- Ta không quen biết lão.
Từ Văn rất lấy làm quái dị về thái độ của Phương Tử Vi. Nàng tựa hồ như người
thất thần. Cả đến vấn đề sinh tử, thiết thân nàng cũng không để ý.
Khách qua đường lại giục :
- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi đã quyết định xong chưa ?
Từ Văn quay lại hỏi :
- Các hạ muốn lấy cô ả là vì mục đích gì ?
Khách qua đường hửng hờ đáp :
- Cái đó ngươi bất tất phải hỏi làm chi.
Từ Văn nói :
- Vậy tại hạ nói cho các hạ hay là không được đâu.
Khách qua đường hỏi lại :
- Ngươi không muốn lấy vòng tay ngọc về ư ?
- Sao lại không ?
- Vậy chúng ta một bên giao vật, một bên giao người đi !
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Tại hạ không có quyền đem người ta để đổi lấy vật của mình.
Khách qua đường hất hàm hỏi :
- Nhưng người đã lọt vào tay ngươi rồi thì sao ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Đó lại là chuyện khác.
Khách qua đường lấy vòng tay ngọc trong bọc ra cầm tay lắc mấy cái tựa hồ để

coi trọng lượng. Đoạn lão lại cất lẹ vào bọc.
Từ Văn ngó thấy thì quả nhiên là chiếc vòng tay mà Tưởng Minh Châu đã tặng cho
chàng. Chàng tức giận tưởng chừng như thất khiếu đều bốc khói lên. Đột nhiên chàng
vung chưởng quét ngang. Phát chưởng này nhanh như tia lửa loé ra với một luồng
kình lực mảnh liệt ghê gớm khiến người ta phải lẽ lưỡi.
Khách qua đường né tránh hơi chậm một chút, liền bị luồng kình phong xổ đẩy
loạng choạng người đi.
Từ Văn đang cơn tức giận đến cực điểm. Một chưởng vừa phóng ra, chưởng thứ hai
liền nối tiếp đánh tới.
Khách qua đường vung chưởng chống đở. Kình phong rít lên khủng khiếp. Tiếp
theo là một tiếng rên ư ử. Khách qua đường phải lùi lại đến bảy tám bước...
Từ Văn đánh ra hai phát chưởng chiếm được thượng phong, khi nào chàng chịu nới
tay. Chàng sấn lại chụp vào trước ngực đối phương nhanh như chớp.
Bây giờ Khách qua đường mới bộc lộ công phu về thân pháp kinh người. Lão
trượt mình đi như cá lượn, lẹ như thỏ rừng, chập chờn như ma quỉ thoát ra khỏi chỉ
ảnh của Từ Văn. Tiếp theo là một tiếng la hoảng. Phương Tử Vi bị lão cắp trong tay
rồi.
Biến diễn này ra ngoài sự tiên liệu của Từ Văn. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.
Khách qua đường dương dương đắc ý nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Thế là ngươi mất khoản trao đổi rồi nhé !
Từ Văn điên tiết rít lên :
- Ngươi tưởng bình yên mà chạy thoát được ư ?
Khách qua đường cười khẩy đáp :
- Đại khái cái đó không thành vấn đề.
- Ngươi thử chạy đi coi.
Khách qua đường cắp Phương Tử Vi đột nhiên băng mình đi !...
Từ Văn cũng vọt lên trước đón đầu, thuận thế vung chưởng phóng

ra.
Khách qua đường bị bức bách phải trở lại chỗ cũ.
Từ Văn đứng cách lão không đầy tám thước.
Khách qua đường cất giọng lạnh như băng nói :
- Nếu ngươi còn ra tay thì thị sẽ chết trước.
Từ Văn quát lên :
- Cả ngươi cũng đừng hòng sống. Nếu ngươi tay không thì họa may còn có cơ hội
thoát chạy được. Bằng vẫn cắp người thì quyết không chạy thoát đâu.
Đó là sự thực. Khách qua đường thân pháp có cao hơn Từ Văn một chút, nhưng
công lực lại kém chàng đến một vài thành. Nếu lão cắp Phương Tử Vi thì thân pháp dĩ
nhiên bị giảm sút. Hơn nữa cánh tay bị hạn chế thì chạy thoát thế nào được.
Khách qua đường ngần ngừ hỏi lại :
- Ngươi có muốn thị khỏi chết không ?
Từ Văn đáp :
- Về điểm này ngươi bất tất phải suy nghĩ cho ta.
Khách qua đường nói :
- Đó là ngươi tự dối lòng. Ngươi đã chẳng muốn đem thị trao đổi lấy vòng tay thì
đủ biết ngươi coi thị nặng hơn nhiều.
Từ Văn ngắt lời :
- Ngươi lầm rồi ! Ta có thể giết nàng đứng trên lập trường ân oán. Nhưng đem nàng
đổi lấy vòng tay ngọc thì lại là hành vi của kẻ vô sĩ, nên bản nhân không thèm làm.
Khách qua đường nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Mấy câu đó ngươi nói nghe được, nhưng ngươi đừng hòng
bịt mắt lão phu. Ngươi cần thị sống để vặn hỏi thị nói rỏ gốc ngọn kẻ thù, có đúng thế
không ?
Từ Văn ngấm ngầm kinh ngạc. Chàng biết lão thất phu này ròm rỏ đã lâu, nên
những câu đối thoại giữa chàng và Phương Tử Vi lão đều nghe lỏm hết. Chàng nghĩ
thế rồi lạnh lùng đáp :

- Kể ra cũng đúng, nhưng bản nhân có thể hỏi người khác để đạt mục đích.
Lão già cười lạt nói :
- Dù sao cũng không tiện bằng hỏi chính thị. Có phải thế không ?
Từ Văn quát lên :
- Khách qua đường ! Buông tha nàng ra !
Khách qua đường hỏi :
- Ngươi tưởng ta chịu làm thế ư ?
- Lão không làm thế cũng không xong.
Khách qua đường xẳng giọng hỏi :
- Lão phu không tha thì sao ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Thì lão sẽ bỏ xác đương trường.
Khách qua đường bị giọng nói cả quyết của Từ Văn làm cho rúng động. Lão trầm
mặc một lúc rồi hỏi :
- Địa Ngục Thư sinh ! Kể ra lão phu nắm được thị là không cần phải trao đổi.
Nhưng lão phu cũng trả lại vòng tay thì ngươi tính sao ?
Từ Văn động tâm, nhưng rồi chàng nghĩ lại :
- Vòng tay là chuyện nhỏ, báo thù là việc lớn. Đây là cơ hội duy nhất ngay trước
mắt để có thể điều tra, không nên bỏ lỡ. Đồng thời lão nhất quyết đòi Phương Tử Vi,
thì hiển nhiên trong lòng có âm mưu bất trắc. Nếu chính mình giết Phương Tử Vi thì
chỉ là chuyện báo thù, nhưng để nàng lọt vào tay người thần bí là trái với truyền thống
của võ đạo.
Chàng nghĩ vậy liền cương quyết đáp :
- Không được !
Khách qua đường cất giọng cười the thé hỏi :
- Địa Ngục Thư sinh ! Lão phu mà muốn bóp chết thị thật dễ như trở bàn tay.
Nhưng nếu lão phu làm thế thì ngươi được lợi gì ?
Khách qua đường ra chiêu này quả là lợi hại. Nếu đối phương thực tình muốn giết
Phương Tử Vi rồi giũ áo trốn đi thì mất cả người lẫn vòng tay. Nhưng Từ Văn chắc lão
chỉ có ý bắt sống Phương Tử Vi đem đi để có chuyện mưu đồ ghê

gớm, tất lão không
giết nàng.
Chàng nghĩ vậy liền lạnh lùng nói :
- Lão mà giết nàng thì ta sẽ giết lão. Kết quả là thế đó !
Khách qua đường hỏi :
- Nếu ngươi không giết được lão phu thì sao ?
Từ Văn đáp :
- Lão có trốn cũng chẳng được bao lâu rồi tất bị bắt.
Khách qua đường nói :
- Cái đó chưa biết đâu.
Từ Văn tức giận thét lên một tiếng rồi vươn tay ra chụp.
Khách qua đường né tả tránh hữu. Từ Văn vẫn tấn công ráo riết.
Chàng chụp luôn
hết chiêu này sang chiêu khác.
Khách qua đường trong tay nắm giữ Phương Tử Vi thành ra thân pháp bị ảnh
hưởng rất nhiều.
Roạt ! Tấm khăn đen trùm trên đầu Khách qua đường bị móc đứt, rớt xuống.
Từ Văn bật tiếng la hoảng :
- Trời ơi !
Chàng lùi lại liền mấy bước, tưởng chừng như gặp phải tà ma quỉ quái, khiếp sợ
không bút nào tả xiết.
Trên tai bên phải Khách qua đường lộ ra một vết sẹo. Vết sẹo này chàng đã in sâu
vào tâm khảm. Trong đầu óc chàng lập tức hiện lên hình ảnh người che mặt mặc áo
cẩm bào.
Người che mặt mặc áo cẩm bào, hán tử mặt đen và Khách qua đường, cả ba người
chỉ là một.
Từ Văn tự hỏi :
- Hắn không chết ư ? Thế thì hai người mặc áo cẩm bào chính mình đã ra tay mai
táng, một người là phụ thân còn người nữa là ai ? Chẳng lẽ còn người che mặt mặc áo
cẩm bào thứ ba nữa ?
Chàng nhớ lại phụ thân và người kia bị chết, đầu óc đã vỡ tan, không trông rõ mặt

mũi, người chết đó dĩ nhiên không sống lại được...
Mấy nghi vấn khác lại quay lộn trong đầu óc chàng.
- Đối phương mạo xưng làm phụ thân đã mấy lần toan hạ sát mình vì lẻ gì ? Đối
phương quyết chí bắt Phương Tử Vi đem đi để làm gì ?
Từ Văn cố gắng trấn tỉnh tâm thần. Chàng đảo mắt nhìn ra lại giật nảy mình lên vì
Khách qua đường và Phương Tử Vi vừa ở trước mắt chàng bây giờ không thấy tông
tích đâu nữa. Khách qua đường đã thừa cơ lúc chàng kinh ngạc thất thần, biến mất
rồi.
Từ Văn buột miệng rít lên như người điên :
- Hắn là ai ? Hắn là ai ?
Biến diễn không những ly kỳ mà còn rất đáng sợ. Trong vụ này, dường như có
chuyện gì ẩn bí phi thường, và là một chuyện bí ẩn khó lòng phanh phui ra được.
Từ Văn suy nghĩ :
- Hành vi quỉ quái của đối phương đã thần sầu quỉ khóc. Hắn lại biến đổi diện mạo
luôn. Thân pháp hắn lại càng khủng khiếp nữa...
Từ Văn bất giác liên tưởng đến Diệu Thủ tiên sinh, thân pháp và thuật dịch dung
của Diệu Thủ tiên sinh đã thành độc đáo trên chốn giang hồ. Lão lại không sợ chất
kịch độc Vô nh Tồi Tâm Thủ. Chàng lẩm bẩm :
- Có lẻ đúng hắn. Vì trừ hắn ra không còn ai có những đặc điểm tương đương. Cả
đến Thất Tinh Cố Nhân, không chừng cũng là hắn cải trang.
Chàng lại tự nhủ :
- Vụ bí mật này, không khám phá ra không xong. Nếu không giải quyết được vụ
này thì mình chẳng có lúc nào bình yên cả. Chẳng sớm thì muộn sẽ bị mất mạng về
tay lão.
Căn nhà quỉ quái ở thành Chính Dương mà Thiên Đài Ma Cơ đã cho chàng hay là
chỗ ẩn nấp của Diệu Thủ tiên sinh. Chàng nhớ cả Thiên Đài Ma Cơ nói lão có một vợ

một con trú ngụ tại đó.
Lần trước nếu đối phương không hóa trang làm thầy lang dạo, thì không chừng
chàng đã khám phá ra rồi. Từ đây lên núi Đồng Bách và vào thành Chính Dương đều
tiện đường. Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định đến thành Chính Dương trước,
tìm Diệu Thủ tiên sinh để phanh phui ra vụ bí ẩn đáng sợ này. Chàng ra khỏi khóm
trúc, trở về đường quan lộ.
Bỗng một bóng người chạy tới trước mặt bật tiếng la :
- Ô kìa !
Bóng người dừng bước. Từ Văn nhìn rõ là Thái Y La Sát, một trong Võ lâm Song
Quái. Luồng sát khí lại nổi lên trong đầu óc chàng.
Đối phương đã tự xưng là khách của Hội Vệ Đạo, thì dĩ nhiên cũng là một kẻ thù
của chàng. Hồi sinh tiền, phụ thân chàng đã dặn hành động báo thù bằng cách tiêu
diệt dần mòn. Hễ giết được một người, là giảm bớt đi một phần trở lực...
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Thái Y La Sát đã lên tiếng :
- May lại được gặp tiểu hữu đây.
Từ Văn cố ý niềm nở hỏi lại :
- Thật là may mắn. Tiền bối đi đâu vậy ?
Thái Y La Sát đáp :
- Trời ơi ! Đi kiếm con nha đầu bướng bỉnh đó.
Con nha đầu mụ nói đây dĩ nhiên là thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi không còn
nghi ngờ gì nữa.
Từ Văn buột miệng hỏi lại :
- Phải chăng tiền bối nói về Phương cô nương ?
Thái Y La Sát hơi ngạc nhiên đáp :
- Chính phải ! Chẳng lẽ tiểu hữu đã gặp y ?
Từ Văn nói :
- Vừa mới gặp đây.
- Y đi đâu rồi ?
- Đã bị người bắt đi.
Thái Y La Sát lộ vẻ kinh hãi hỏi :
- Ai bắt y đem đi ?

Từ Văn đáp :
- Một người tự xưng là Khách qua đường.
Thái Y La Sát ngơ ngác hỏi lại :
- Khách qua đường ư ?... Lai lịch y thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ không biết.
Thái Y La Sát lại hỏi :
- Con nha đầu lại chịu theo hắn ư ?
Từ Văn đáp :
- Không chịu cũng chẳng được. Cô không phải là đối thủ với hắn mà còn kém xa
lắm.
Thái Y La Sát chau mày hỏi :
- Tiểu hữu cũng không địch nổi hắn ư ?
Từ Văn ngẫn ngơ một chút rồi lạnh lùng đáp :
- Cái đó chưa rõ.
- Vậy tiểu hữu đứng nhìn để mặc cho người ta bắt y đem đi hay sao ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ đã hết sức, nhưng việc thiên hạ thường không theo ý người.
Thái Y La Sát nói :
- Nếu vậy thì cái ngoại hiệu Khách qua đường kia không thể tin được.
- Dĩ nhiên là thế.
- Hởi ôi ! Con nha đầu này tệ quá ! Y bướng bỉnh vô cùng ! Cái thằng mặt chuột đó
đáng chết đến trăm lần mới phải.
Từ Văn hỏi :
- Ai vậy ?
Thái Y La Sát đáp :
- Thằng con Tụ Bảo Hội chủ là Lục Quân.
Trong tiềm thức Từ Văn nổi lên một cảm giác kỳ dị. Chàng hỏi vặn :
- Gã họ Lục đó làm sao ?
Thái Y La Sát đáp :
- Thằng mặt chuột đó chỉ vì Thạch Phật mà quyết tâm thi hành những thủ đoạn đê
hèn làm cho y mê loạn tâm thần, nói chỗ dấu kín Thạch Phật cho gã biết. Vậy mà y
vẫn chưa tỉnh ngộ, cam tâm để gã trêu cợt.
Con người ta quả là một giống động vật rất kỳ quái. Khi đã mê cái gì

là không tìm
hiểu nữa. Phương Tử Vi chẳng có lòng yêu Từ Văn chút nào, mà chàng vẫn để hết tâm
ý vào nàng. Bây giờ sự thực lại chứng minh hai bên là kẻ thù chẳng đội trời chung.
Thế mà Từ Văn vừa nghe nói Phương Tử Vi đã bị lừa gạt mà vẫn say mê luyến ái Lục
Quân, thì lòng chàng lại không tự chủ được, nổi ý hờn ghen. Đó là nhược điểm của
con người. Khi mình đã thích cái gì mà không lấy được, thì không cam lòng để cho kẻ
khác lấy mất. Thiên Đài Ma Cơ thiết tha yêu chàng thì chàng lại chẳng động tâm.
Thái Y La Sát lại hỏi :
- Động cơ nào đã thúc đẩy Khách qua đường bắt con nha đầu chạy đi ?
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Tại hạ cũng không biết.
Thái Y La Sát không để ý đến thần sắc Từ Văn đang nổi sát khí. Mụ cất giọng trầm
trọng nói :
- Trước kia bọn giang hồ biết y giữ bí mật về Thạch Phật, nên họ truy tầm y vì mục
tiêu đó. Bây giờ Thạch Phật đã bị người lấy mất rồi. Y là đứa con gái không còn ràng
buộc vào giá trị nào nữa, thì kẻ cướp y phần lớn là vì nhan sắc.
Từ Văn nghe tới đây càng chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :
- Rất có thể như vậy. Nếu thế thì mình cũng rất ân hận. Thù oán là một chuyện,
nàng ở trong tay mình bị cướp đi lại là một chuyện khác. Một thiếu nữ đẹp như thiên
tiên mà bị ác nhân dày vò thì nổi tủi nhục khó lòng tưởng tượng được...
Từ Văn nghĩ tới đây, ý chí phục thù đang mảnh liệt tạm thời bị nhạt đi. Chàng buột
miệng nói :
- Có thể như vậy.
Thái Y La Sát hối hả nói :
- Xin kiếu !
Rồi băng mình vọt đi.

Bản tâm Từ Văn muốn chận mụ lại, nhưng chàng không cử động, để mặc cho đối
phương chạy đi, vì chàng biết Thái Y La Sát vì chuyện Phương Tử Vi bị cướp đi mà
phải có hành động khẩn cấp. Nếu nhân chuyện này mà mụ tra hỏi ra được gốc ngọn
Khách qua đường thì đối với chàng cũng là có ích chứ chẳng hại gì. Đồng thời
chàng đỡ bị lương tâm cắn rứt.
Từ Văn ngẫn người ra một lúc rồi tiếp tục thi hành quyết định trước, chạy đến thành
Chính Dương.
Vào khoảng giờ Thân ngày thứ năm, Từ Văn tới nơi. Chàng thấy trời hảy còn sớm,
chưa tiện hành động, lại sợ hành tung bị lọt vào mắt đối phương thì khó bề khởi sự.
Chàng liền không vào thành ngay, mà đi quanh ra một tòa thị trấn nhỏ cách thành độ
mấy dậm. Chàng vào quán nghỉ ngơi, ăn uống và chuẩn bị để canh một sẽ bắt đầu
hành động.
Từ Văn vào quán rửa mặt xong, gọi lấy rượu nhắm rồi một mình ngồi ăn uống.
Đang lúc chàng uống rượu, bỗng thấy điếm tiểu nhị đẩy cửa bước vào nói :
- Thưa tướng công ! Có một người khách nhờ tiểu nhân đưa bức thơ này vào.

Độc thủ phật tâm

Hồi 35
Tìm kẻ thù vô tình gặp đại mẫu

Từ Văn nghe nói động tâm bảo tiểu nhị :
- Ngươi lấy ra cho ta coi.
Điếm tiểu nhị cầm hai tay đưa lên mảnh giấy lớn hơn bàn tay một chút.
Từ Văn vừa đảo mắt nhìn đã biến sắc, run lên hỏi :
- Người đưa thơ cho ngươi đâu ?

Điếm tiểu nhị chẳng hiểu gì cả cũng run sợ, ấp úng đáp :
- Y đi rồi.
Từ Văn hỏi :
- Hình dạng người đó thế nào ?
Tiểu nhị ngập ngừng đáp :
- Dường như y... là một nhân vật giang hồ.
Từ Văn nói :
- Thôi được ! Không có chuyện gì nữa, ngươi hãy lui ra !
Tiểu nhị nhìn Từ Văn lần nữa bằng con mắt kinh hãi nghi ngờ, rồi lui ra khỏi cửa
phòng.
Từ Văn mở tờ giấy ra coi lại lượt nữa thì thấy viết mấy hàng chữ.
Thơ gởi Địa Ngục Thư sinh !
Nếu ngươi muốn có vòng tay ngọc trả về cho chủ cũ, và con người ngọc
không hề hấn gì, thì phải lập tức đến tìm Vệ Đạo Hội chủ, bảo y đưa Phật
tâm để đổi lấy thị về. Hạn trong mười ngày là cùng. Quá hạn đó, bản nhân
không chịu trách nhiệm về sự an toàn của thị. Trường hợp mà Vệ Đạo Hội
chủ ưng thuận, thì y cứ việc trao Phật tâm cho ngươi. Bản nhân sẽ ước định
ngày giờ và nơi trao đổi.
Dưới ký tên : Khách qua đường.
Từ Văn tức giận dậm chân xuống đất, miệng lẩm bẩm :
- Xem chừng nhất cử nhất động của mình đều bị đối phương nắm giữ. Thế là
chuyến đi này đã thành vô vị. Không ngờ mục đích hắn cướp Phương Tử Vi đưa đi để
làm con tin bắt đem bảo vật đến chuộc. Pho Thạch Phật trong Tưởng phủ ở Khai
Phong chắc cũng bị thằng cha này lấy cắp. Mình ở ngoài sáng, địch ở trong bóng tối
thì tình trạng thiệt khó mà chống đối với thủ đoạn tàn độc của hắn.
Chàng trông lá thư ngơ ngẩn xuất thần rồi theo những tích tượng mà suy đoán.
Chàng cho đối phương hẳn là Diệu Thủ tiên sinh không sai. Những ngón ăn cắp, lừa
bịp, cướp giựt, yêu sách, đều do những tập quán vô lại trên chốn

giang hồ gây nên.
Đối phương mấy lần toan giết chàng, chỉ vì quen thói hung tàn, thực ra hai bên chẳng
có thâm thù đại hận gì với nhau.
Nếu quả người che mặt mặc áo cẩm bào, hán tử mặt đen, Khách qua đường đều là
Diệu Thủ tiên sinh hóa trang, thì Thất Tinh Cố Nhân cố nín êm cũng là người cùng
phe với hắn không còn nghi ngờ gì nữa.
Chàng tự hỏi :
- Bây giờ mình có theo lời hắn đi lên núi Đồng Bách không ?
Nhưng rồi chàng vỗ tay mạnh xuống bàn, ngửa cổ lên uống ừng ực cho hết bát
rượu, tự nói một mình :
- Đêm nay không lật mặt nạ lão ăn cắp này không xong.
Vào khoảng canh hai, một bóng người xuất hiện ngoài tòa nhà lớn mà người ta
thường kêu là ngôi nhà ma trong thành Chính Dương. Bóng người đó chính là Địa
Ngục Thư sinh Từ Văn.
Ngôi nhà ma danh đúng với thực, tuyệt không có bóng người, bao phủ một làn
không khí quạnh hiu chết chóc. Tình trạng chàng đến lần này cũng chẳng có chi khác
trước. Cổng đóng then cài, màng nhện chi chít, bụi cát ngập đến mắt cá.
Từ Văn ngắm hình thế một lúc rồi quanh ra mé bên, nhảy vọt lên mái hiên. Tòa nhà
này choán một khu đất rất rộng. Phòng ốc chi chít, gian thấp gian cao. Những cây
hoè, cổ thụ ngất trời trông ngất ngưởng như những yêu tinh hiện hình.
- Trong nhà có người ở không ?
Từ Văn tự hỏi như vậy. Đầu óc chàng cũng có chút hoang mang, tuy chàng không
sợ ma, mà cũng chẳng tin là có ma quỉ ở nhân gian. Chàng cho tà ma quỉ quái phần
lớn là do một hiện trạng nào đó để bọn giang hồ giở trò ảo thuật, không đáng cho kẻ
thức giả phải suy nghĩ.

Rồi chàng tự trả lời :
- Nếu có người, tất phải có...đèn lửa, mà đây chỉ thấy một màu tối đen.
Dĩ nhiên chàng không chịu bỏ dỡ cuộc dò thám. Chàng ngần ngừ một chút rồi nhảy
xuống sân.
Đêm đã tối, mà nơi đây lại càng tối tăm hơn. Nhưng mắt những tay cao thủ vẫn có
thế trông rõ mọi vật. Chàng thấy cảnh tượng hoang vu lạnh lẽo, cỏ cao ngập đầu
người. Những chỗ lối đi trải đá trứng ngỗng cỏ không mọc được, thì cũng đầy cành
gảy lá khô. Phòng ốc bốn mặt tồi tàn, cửa ngỏ lệch lạc. Giấy dán trên cửa sổ rách tả
tơi để ngọn gió đêm thổi phần phật hoặc rít lên những tiếng ù ù...
Từ Văn tuy lớn mật, võ công cao cường, nhưng cũng không khỏi ớn lạnh xương
sống.
Chàng cất bước dời chân tiến vào tầng viện thứ hai. Tình hình tòa này cũng phảng
phất như tòa trước, và lại còn âm thầm chết chóc hơn, mùi hôi mốc khê nằng nặc
xông lên mũi.
Từ Văn vẫn chưa thoái chí. Chàng quanh ra mé bên, đi vào tầng viện lạc thứ ba...
Trước mắt chàng cảnh vật biến đổi khác thường. Nơi đây hoa cỏ được sửa sang tề
chỉnh, phòng viện sạch sẻ.
Từ Văn không tự chủ được, đầu óc khẩn trương vô cùng. Chàng phóng tầm mắt
nhìn qua kẻ lá thấy có một tia sáng vàng lợt chiếu ra.
Tia lửa này đúng là ánh đèn từ trên nóc nhà chiếu xuống, vì cây cối um tùm cùng
hiên thềm che khuất nên khó mà phát giác ra được.
Từ Văn bụng bảo dạ :
- Chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Quả nhiên ngôi nhà ma chỉ là một danh từ
để bịp người. Họ cố ý bày ra nghi trận mà thôi. Những điều sở kiến của Thiên Đài Ma
Cơ ngày trước thiệt đã không lầm.

Chàng lập lờ như quỉ mị vọt về phía có ánh đèn sáng. Khi tới gần hơn, chàng phát
giác ra tia đèn sáng từ trong phòng có che màn ánh ra, vì bức màn che không khép
kín để một kẻ hở, nên ánh sáng mới lọt ra được. Chàng vừa vào gần tới hành lang thì
ánh đèn vụt tắt.
Từ Văn không khỏi hồi hợp trong lòng, vì chàng biết hành tung mình đã bị bại lộ.
Nếu đối phương cố ý nấp nánh ở trong tòa nhà đồ sộ này thì kẻ muốn tìm thấy tưởng
lên trời cũng không khó bằng.
Chàng tự hỏi :
- Bây giờ làm thế nào đây ? Tiến vào hay là rút lui ? Nếu Diệu Thủ tiên sinh là một
nhân vật đáng kể, thì mình cứ lên tiếng gọi chắc hắn chẳng đến nỗi sợ sệt không dám
chường mặt ra.
Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng lên tiếng :
- Tại hạ là Địa Ngục Thư sinh đến viếng đây !
Từ Văn gọi luôn ba tiếng vẫn không thấy phản ứng. Chàng nổi giận bừng bừng,
sầm sầm bước tới cửa phòng...
Bất thình lình phía sau có thanh âm đàn bà la lên :
- Đứng lại !
Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi, nhưng chàng vẫn ngang nhiên quay lại thì thấy một
người đàn bà áo xanh đứng dưới mái hiên, cặp mắt lấp loáng trong bóng tối. Đúng là
một tay nội công không phải tầm thường.
Giữa lúc ấy một bóng người nhỏ bé từ trên nóc nhà sà xuống như con dơi. Hiển
nhiên là một đứa trẻ nít chừng mười tuổi.
Người đàn bà áo xanh hỏi :
- Có điều chi vậy ?
Thằng nhỏ đảo cặp mắt tròn xoe ngó Từ Văn, rồi cất giọng trong trẻo đáp :
- Có người theo dõi, nhưng đã bỏ đi rồi.
Người đàn bà áo xanh nói :
- Được lắm ! Thắp đèn trong sảnh đường lên.

Thằng nhỏ vào nhà thắp đèn lên. Ánh đèn chiếu thẳng vào mặt người đàn bà áo
xanh, soi rõ mụ này vào hạng nạ dòng, nhưng hãy còn có vẻ phong lưu. Mặt mụ lộ vẻ
rất quái dị...
Từ Văn cất tiếng hỏi :
- Cách xưng hô tôn giá thế nào đây ?
Người đàn bà trỏ vào sảnh đường đáp :
- Vào trong đó sẽ nói chuyện.
Dứt lời, mụ tiến vào trước.
Từ Văn ngơ ngác theo sau.
Cách bài trí trong nhà rất thanh nhả, không có vẻ phàm tục. Dưới ánh đèn pha lê,
bầu không khí rất hòa dịu. Thằng nhỏ không biết đi đâu rồi.
Người đàn bà áo xanh vẫn chưa mở miệng, chỉ dương mắt ngó Từ Văn chằm chặp.
Nét mặt mụ biến đổi không ngớt.
Từ Văn không nhịn được, cất tiếng hỏi :
- Phải chăng tôn giá là nữ chủ nhân chốn này ?
Người đàn bà áo xanh đáp :
- Không phải đâu. Ta cũng chỉ như người khách mà thôi.
Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :
- Sao lại là khách ?
Người đàn bà áo xanh nở một nụ cười thần bí, hỏi lại :
- Ngươi lấy làm lạ lắm phải không ?
Từ Văn lại càng thêm ngờ vực. Theo lời Thiên Đài Ma Cơ, thì người đàn bà này là
thê hoặc thiếp của Diệu Thủ tiên sinh, và thằng nhỏ kia là đứa con cưng của lão. Mụ
lại bảo là khách thì còn trời nào hiểu được ?
Từ Văn nghĩ vậy, lạnh lùng nói :
- Theo chỗ tại hạ biết, thì tôn giá là chủ nhân mới phải.
Người đàn bà áo xanh cất giọng buồn buồn hỏi :
- Câu chuyện ngoài đề, bất tất phải tranh luận làm chi nữa. Phải chăng ngươi là Địa
Ngục Thư sinh ?
Từ Văn đáp :
- Chính là tại hạ.
Người đàn bà áo xanh hỏi :
- Ngươi đến đây làm chi ?

- Mắt Từ Văn chiếu ra những tia sát quang, chàng cố nén lòng khích động rồi đáp :
- Tại hạ đến đây thăm Diệu Thủ tiên sinh tiền bối.
Người đàn bà áo xanh đột nhiên biến sắc hỏi lại :
- Ngươi bảo thăm ai ?
Từ Văn nhắc lại :
- Diệu Thủ tiên sinh.
Người đàn bà áo xanh hỏi :
- Câu chuyện này ở đâu mà ra ?
Từ Văn không trả lời, hỏi lại :
- Phu nhân muốn phủ nhận hay sao ?
Người đàn bà áo xanh biến sắc hỏi :
- Diệu Thủ tiên sinh là ai ? Sao ngươi lại biết y ở trong ngôi nhà ma này ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Trong thiên hạ chẳng có chuyện gì là tuyệt đối bí mật.
Người đàn bà áo xanh hỏi móc :
- Ngươi biết được nhiều điều bí mật lắm ư ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Chỉ biết một chút cũng đủ rồi.
Người đàn bà áo xanh cười lạt nói :
- Nếu vậy ta nói cho ngươi hay, nơi đây chẳng có ai là Diệu Thủ tiên sinh hết.
Từ Văn lạnh lùng hỏi :
- Phu nhân tưởng chỉ nói một câu là tại hạ bỏ đi ngay hay sao ?
Người đàn bà áo xanh thủng thẳng hỏi lại :
- Ngươi tính sao bây giờ ?
Từ Văn đáp bằng một giọng kiên quyết :
- Nếu tại hạ không gặp mặt lão nhân gia, nhất định không ra khỏi tòa nhà này.
Người đàn bà áo xanh trở lại vẻ mặt bình tỉnh hỏi :
- Ngươi căn cứ vào điều chi mà nhận định rằng là Diệu Thủ tiên sinh ở trong nhà
này ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Tại hạ căn cứ vào những tin tức thu lượm được.
Người đàn bà áo xanh hỏi :
- Tin tức đó ở đâu ra ?
Từ Văn đáp :
- Phu nhân bất tất phải hỏi vặn về điểm này làm chi.

Người đàn bà áo xanh hửng hờ nói :
- Ta không biết Diệu Thủ tiên sinh nào cả.
Từ Văn sa sầm nét mặt. Chàng quyết định bất chấp bằng thủ đoạn nào cũng phải
cật vấn cho ra gốc gác Diệu Thủ tiên sinh ở nơi hai mẹ con mụ này.
Chàng nghĩ vậy liền hỏi bằng một giọng lạnh như băng :
- Chẳng lẽ phu nhân bức bách tại hạ phải dùng đến thủ đoạn cường bạo chăng ?
Người đàn bà áo xanh lạnh lùng hỏi :
- Ngươi định uy hiếp ta chăng ?
Từ Văn đáp :
- Đây không phải là chuyện uy hiếp. Vì tại hạ muốn đạt mục đích, nên chẳng thể
không lựa chọn thủ đoạn được.
Người đàn bà áo xanh hơi biến sắc hỏi :
- Ngươi dám làm vậy ư ?
Từ Văn ngang nhiên đáp :
- Nếu không dám đã chẳng vào đây.
Người đàn bà áo xanh dằn giọng hỏi :
- Ngươi định dùng thủ đoạn gì ?
Từ Văn đáp :
- Cái đó khó nói lắm. Đây là Diệu Thủ tiên sinh ước hẹn tại hạ. Chẳng những lão
giảo quyệt mà còn đê hèn nữa...
Người đàn bà áo xanh tức mình văng tục :
- Ngươi nói thúi lắm.
Từ Văn tức giận, nhưng bật cười hỏi :
- Thế là phu nhân đã thừa nhận sự thực rồi phải không ?
Người đàn bà áo xanh dằn giọng :
- Ngươi đừng ăn nói hồ đồ.
Từ Văn cười gằn hỏi :
- Phu nhân bảo không biết lão, sao lại bênh vực cho lão ?
Cặp mắt người đàn bà áo xanh chiếu ra những tia sáng hung dữ, mụ lớn tiếng :
- Diệu Thủ tiên sinh là một kỳ nhân trên chốn giang hồ. Ngươi căn cứ vào chuyện
gì mà dám nhục mạ y ?
Từ Văn cất giọng mỉa mai :
- Kỳ nhân ư ? Lão có đáng không ?
- Sao lại không đáng ?

- Lão đã lừa gạt, cướp giựt. Phải chăng lão chỉ là kỳ nhân ở chỗ đó ?
Người đàn bà áo xanh nghiến răng, quắc mắt nhìn Từ Văn một lúc, đột nhiên cất
tiếng hỏi :
- Phải chăng ngươi tên gọi là Từ Văn ?
Từ Văn chấn động tâm thần vì tên họ chàng chưa từng tiết lộ ra trên chốn giang hồ.
Ngoài cha con Tưởng Úy Dân, có thể nói chẳng một ai hay. Vậy mà mụ này nói
huỵch tẹt ra, khiến cho chàng không khỏi kinh dị. Chàng run lên hỏi :
- Sao phu nhân lại biết tại hạ tên gọi Từ Văn ?
Người đàn bà áo xanh cất giọng cực kỳ lạnh lẻo đáp :
- Ta còn biết rõ cả ngươi là con Từ Anh Phong.
Từ Văn giật nẩy người như cái lò xo, lùi lại ba bước dài, suýt nữa đụng đổ cả kỷ trà
ở sau lưng. Chàng trợn mắt há miệng, trân trân ngó người đàn bà áo xanh, không nói
nên lời.
Người đàn bà áo xanh khích động, run lên hỏi :
- Ngươi có biết ta là ai không ?
Từ Văn ấp úng :
- Phu nhân... là ai ?
Người đàn bà áo xanh hỏi lại :
- Ngươi đã nghe ai nói đến danh hiệu Không Cốc Lan Tô Viên bao giờ chưa ?
Từ Văn ngơ ngác đáp :
- Tại hạ... chưa từng nghe.
Cặp mắt người đàn bà áo xanh chiếu ra những tia oán độc, mụ nghiến răng hỏi :
- Thế còn Lan Thục Chân thì sao ?
Từ Văn toàn thân run bần bật đáp :
- Đó là gia mẫu.
- Ngươi là con ruột y phải không ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Phải rồi !... Sao phu nhân biết ?
Người đàn bà áo xanh ngắt lời :
- Y còn sống không ?
Câu hỏi đột ngột này như chọc vào tai Từ Văn, nhưng chàng hầu như đã bị con
người thần bí này mê hoặt, không chần chờ gì, đáp ngay :

- Hiện giờ gia mẫu sống chết, hay còn lạc lỏng nơi đâu chưa rõ.
- Hừ ! Y tất phải có ngày như vậy.
Từ Văn ngắt lời :
- Phu nhân nói thế là nghĩa làm sao ?
Người đàn bà áo xanh đáp :
- Từ Văn ! Ta nói cho ngươi biết, ta là Không Cốc Lan Tô Viên, vợ nguyên phối của
Từ Anh Phong.
Từ Văn nghe câu này khác nào sét đánh bên tai. Người chàng đừng trờ ra như
phỗng, tưởng chừng nghẹt thở. Có bao giờ chàng lại ngờ đến người đàn bà áo xanh
này lại là đại mẫu chàng. Thảo nào bà nói huỵch tẹt ra những điều bí mật mà người
ngoài không biết.
Chàng tự hỏi :
- Sao bà lại ở chốn này ? Thằng nhỏ kia là ai ? Có phải là thằng em khác mẹ với
mình không ? Phải chăng nơi đây là chỗ ẩn mình của Diệu Thủ tiên sinh ? Trước nay
mình chưa gặp mặt bà. Bà nói như vậy thì mẫu thân mình là nhị phu nhân. Mình đã
hỏi mẫu thân về những việc liên quan đến đại mẫu, thì mẫu thân lại bảo bà qua đời đã
lâu rồi. Chẳng lẽ bà là ma quỉ thiệt ư ?
Chàng nghĩ tới con người bí ẩn trong ngôi nhà ma, bất giác lông tóc dựng đứng lên.
Không Cốc Lan Tô Viên lại nói tiếp :
- Đáng tiếc là chính tay ta chưa đâm chết được Từ Anh Phong.
Từ Văn lại giật nẩy người lên. Chàng không hiểu giữa phụ thân và đại mẫu sao lại
có chuyện thù hằn nhau ghê gớm đến thế ? Chàng ấp úng cất tiếng gọi :
- Đại mẫu !
Không Cốc Lan Tô Viên ngắt lời :
- Ngươi đừng kêu ta bằng đại mẫu nữa. Ta cùng Từ Anh Phong đã tuyệt đường ân
nghĩa từ lâu rồi.
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó...

- Ta họ Tô.
Từ Văn nuốt nước miếng. Trong lòng chàng nổi lên một luồng khí lạnh. Chàng ấp
úng hỏi :
- Hay là có chuyện hiểu lầm ?
- Hiểu lầm gì nữa ? Đúng là một mối huyết cừu.
Từ Văn la hoảng :
- Trời ơi ! Huyết cừu ư ?
Chàng lùi lại bước nữa, tựa lưng vào kỷ trà, không còn đất để lùi thêm. Thật là một
việc quái dị khó bề tưởng tượng. Chàng tự hỏi :
- Giữa vợ chồng sao lại có mối huyết cừu ?
Chàng chợt nhớ đến Thượng Quan Hoành. Hắn đã nói là có mối thù cướp vợ diệt
con với phụ thân chàng. Phải chăng bà này...
Chàng nghĩ tới đây, bất giác buột miệng hỏi :
- Đại mẫu có biết...
Chàng chưa dứt lời, Không Cốc Lan Tô Viên đã lớn tiếng quát :
- Ta không phải là đại mẫu của ngươi.
Từ Văn chưng hửng một lúc rồi đành đổi giọng hỏi :
- Tô tiền bối có quen biết Thượng Quan Hoành không ?
Không Cốc Lan Tô Viên hỏi lại :
- Thượng Quan Hoành nào ? Ta chưa nghe nói đến bao giờ.
Từ Văn lại thộn mặt ra. Chàng đoán sai rồi. Chàng liền hỏi ngay :
- Tô tiền bối không cho biết sự thực được ư ?
Không Cốc Lan Tô Viên nói :
- Sao ngươi không về hỏi phụ thân.
Từ Văn xót ruột, bùi ngùi đáp :
- Lão nhân gia... đã...
Không Cốc Lan Tô Viên lại giục :
- Hắn làm sao ?
- Không còn ở trên nhân thế nữa.
Không Cốc Lan Tô Viên sửng sốt hỏi :
- Sao ? Từ Anh Phong chết rồi ư ?
Từ Văn sa lệ đáp :
- Đúng thế ! Lão nhân gia đã bị kẻ thù không biết danh hiệu là gì hạ sát rồi.
Không Cốc Lan Tô Viên toàn thân run lẩy bẩy. Bà xúc động hỏi :
- Y bị thảm sát bao giờ ?
- Mười bữa trước đây.

- Có thật thế không ?
- Vụ này còn ai dám bịa ra nữa ?
Không Cốc Lan Tô Viên trở lại bình tỉnh nói :
- Chết là phải. Hắn đáng chết lắm !...
Từ Văn căm hận trợn mắt nhìn bà, nhưng chàng chợt nhớ thân phận mình vào hàng
con cái nên không dám nói gì. Dù sao bà cũng là bề trên.
Chàng tự hỏi :
- Trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo, bí ẩn ? Sao giữa hai vợ chồng lại đi đến
chỗ hận cừu ? Đáng tiếc mình bị cách biệt gia đình từ thuở nhỏ, nên đối với những
việc trong nhà biết rất ít. Từ buổi thành niên ra đời, lại gặp không biết bao nhiêu diễn
biến, chàng không thể gạn đục khơi trong vụ này được.
Giữa lúc ấy thằng nhỏ lại xuất hiện, từ bên ngoài sảnh đường đi vào.
Không Cốc Lan Tô Viên đang lộ vẻ kinh hãi, vì thấy thằng nhỏ xuất hiện. Bà liền
trấn tỉnh lại, cất giọng hiền hòa nói :
- Tiểu Bảo ! Ngươi nên ở ngoài đó canh chừng.
Thằng nhỏ nói :
- Bóng người lúc nãy lại xuất hiện lần nữa.
Không Cốc Lan Tô Viên hất hàm hỏi :
- Sao ?
Thằng nhỏ đáp :
- Dường như họ theo dõi y.
Gã vừa nói vừa trỏ vào Từ Văn.
Từ Văn trong lòng xao xuyến tự hỏi :
- Người theo dõi mình là ai ? Phải chăng là Khách qua đường ? Nếu vậy Diệu Thủ
tiên sinh cũng không phải là chủ nhân ngôi nhà ma này. Nhưng...
Bỗng nghe Không Cốc Lan Tô Viên giục thằng nhỏ :
- Ngươi ra ngoài đó đi !
Tiểu Bảo hỏi lại :
- Y đến đây làm chi ?
Không Cốc Lan Tô Viên gạt đi :
- Lát nữa ta sẽ nói cho ngươi hay.
Tiểu Bảo là thằng nhỏ dễ bảo. Gã nghe lời mẹ trở gót chạy ra ngay, biến vào trong
bóng tối. Gã còn nhỏ bé như vậy mà thân pháp đã khá lắm.

Từ Văn không nhịn được hỏi :
- Chú nhỏ đó là ai ?
Không Cốc Lan Tô Viên ra chiều gay gắt :
- Ngươi bất tất hỏi làm chi. Còn chuyện gì nữa không ?
Từ Văn nóng lòng muốn hỏi cho ra ngọn ngành, nhưng chàng biết có hỏi cũng vô
ích, đại mẫu chàng chẳng khi nào chịu thổ lộ. Vả lại phụ thân đã chết rồi chẳng cần
biết nội vụ làm chi vội, kể như chuyện đã kết thúc rồi. Chàng định bụng sau này gặp
lại được mẫu thân, sẽ hỏi ra hết mọi sự thực. Nhưng hình bóng Diệu Thủ tiên sinh vẫn
chiếm cứ tâm hồn chàng...
Không Cốc Lan Tô Viên giơ tay ra nói :
- Ngươi đi đi thôi !

Độc thủ phật tâm

Hồi 36
Một tay chôn biết mấy cành phù dung

Từ Văn đánh bạo hỏi :
- Còn vụ liên quan đến Diệu Thủ tiên sinh...
Không Cốc Lan Tô Viên ngắt lời :
- Ở đây không có Diệu Thủ tiên sinh.
Từ Văn ngập ngừng :
- Nhưng...
Không Cốc Lan Tô Viên chẹn họng :
- Từ Văn ! Ta bảo thật cho ngươi hay. Nếu không có chuyện liên quan kia, thì
ngươi mất mạng rồi đó. Hiện giờ ta chưa thay đổi chủ ý, ngươi lập tức rời khỏi nơi
đây là hơn... nếu không thì...
Từ Văn hỏi :
- Thì sao ?
Không Cốc Lan Tô Viên đáp :
- Ta sẽ giết ngươi.
Từ Văn không còn dằn lòng được nữa, lạnh lùng nói :
- Vãn bối sỡ dĩ tôn kính chỉ vì tiền bối là đại mẫu...

Không Cốc Lan Tô Viên lại gạt đi :
- Đừng nói nữa !
Từ Văn đâm liều xẳng giọng :
- Tiền bối muốn giết vãn bối e rằng không phải chuyện dễ đâu.
Không Cốc Lan Tô Viên thản nhiên nói :
- Này ! Ngươi hãy tiến lên một bước rồi ngoảnh đầu lại mà coi !
Từ Văn bán tín bán nghi tiến lên một bước và ngoảnh đầu lại...
Xẹt một tiếng ! Một mủi mâu sắc nhọn từ khe vách phóng ra ngay ở sau lưng Từ
Văn. Bất giác chàng sợ toát mồ hôi. Quả nhiên là một vụ không thể đề phòng được.
Tiếp theo lại một trận rít lên veo véo. Mười mấy mủi ám khí bắn lướt qua mặt
chàng, cắm phập vào hai bên vách.
Không Cốc Lan Tô Viên hỏi :
- Thế nào ?
Từ Văn nghiến răng không nói gì nữa, băng mình chạy vọt đi. Chàng ra khỏi ngôi
nhà ma đã vào khoảng cuối canh tư. Chàng chạy một mạch về tiểu điếm, len lén
chuồn vào phòng không để phát ra một tiếng động.
Từ Văn lên giường nằm, lẳng lặng nghĩ lại những chuyện vừa qua.
Trong hai trống canh vừa qua, chàng đã gặp những cảnh ngộ ly kỳ, nghĩ không tới,
đoán không ra... Đầu óc chàng nẩy ra nhiều cảm giác rất phức tạp. Thoạt tiên chàng
nghĩ tới gia sự, nhưng nhà tan người mất, ngoài việc báo thù chẳng còn việc gì đáng
suy nghĩ nữa. Bất luận phụ thân chàng trước kia là người thế nào thì kẻ làm con cũng
phải cho hết bổn phận, nhất thiết không cần hỏi đến chuyện gì khác.
Từ Văn chuyển ý nghĩ đến Khách qua đường. Lão đã đưa chàng lá thơ, nếu lão
cũng là Diệu Thủ tiên sinh hóa trang thì chàng còn có cơ hội gặp lão, chàng chỉ cần
theo lời dặn của lão mà hành động. Chàng nhất định giải quyết vụ nguy hiểm này
trước, rồi tự nhủ :
- Nếu mình đã tính chuyện báo thù thì dĩ nhiên không nên đem điều kiện trao đổi

Phật tâm lấy Phương Tử Vi ra nói với Vệ Đạo Hội chủ. Đồng thời chuyện bí hiểm về
Diệu Thủ tiên sinh khó mà phanh phui được. Khách qua đường đã nói rõ, đối
phương ưng thuận thì giao Phật tâm cho mình, rồi lão sẽ hẹn ngày giờ và địa điểm
trao đổi. Hiển nhiên lão cũng sợ những tay cao thủ trong Hội Vệ Đạo. Lão bày ra
chước này thật là giảo quyệt ! Liệu Vệ Đạo Hội chủ có ưng chịu điều kiện này không
? Phải chăng Phật tâm hiện ở trong tay Vệ Đạo Hội chủ ?
Chàng mừng thầm là may mình chưa nói rõ lai lịch với Phương Tử Vi và cũng
không động thủ với Thái Y La Sát. Nếu chàng phạm vào hai vụ đó thì cục diện hoàn
toàn khác hẳn. Lai lịch chàng mà bị tiết lộ, tất nhiên Hội Vệ Đạo sẽ dốc hết lực lượng
để đối phó chàng, không còn nghi ngờ gì nữa.
Từ Văn đã chật vật quá nửa đêm mà vẫn không thấy mõi mệt. Những vấn đề phức
tạp kinh hồn khiến chàng không sao ngủ được.
Trong tiểu quán tại tòa thị trấn nhỏ bé này, những người ngủ trọ phần đông là nhân
vật dậy sớm. Chưa tàn canh họ đã ồn ào.
Từ Văn dậy rửa mặt, ăn qua loa mấy miếng điểm tâm. Trời chưa sáng tỏ, chàng đã
tính tiền trả nhà hàng rồi nhằm phía núi Đồng Bách mà chạy. Đây là lần thứ ba chàng
trở lại núi này.
Chẳng bao lâu trời đã sáng rõ. Vừng thái dương đã ló ra ở phương Đông. Ánh sáng
rực rở chói mắt.
Từ Văn đang đi bỗng thấy một cổ kiệu hoa rần rần đi tới.
Chàng định thần nhìn kỷ thì chính là cổ kiệu của nhân vật thần bí. Người trong
kiệu có địa vị khá cao trong Hội Vệ Đạo.
Từ Văn tính vậy liền chắp tay nói :
- Kính chào tôn giá.
Người trong kiệu hỏi :
- Tiểu hữu đi đâu vậy ?

Từ Văn đáp :
- Tại hạ đang muốn lên núi bái kiến Hội chủ.
Người trong kiệu hỏi :
- Có việc gì không ?
Từ Văn đáp :
- Có một việc lớn cần được gặp Hội chủ để trình bài.
Người trong kiệu nói :
- Ồ ! Hội chủ xuống núi đi rồi. Tiểu hữu có việc gì cứ cho lão thân hay cũng được
để lão thân liệu dùm cho.
Từ Văn liền lấy mảnh giấy của Khách qua đường đưa ra nói :
- Xin tôn giá coi mảnh giấy này sẽ rõ.
Một tên hán tử khiêng kiệu đón lấy tờ giấy trên tay Từ Văn, đưa vào trong kiệu.
Từ Văn yên lặng chờ đợi xem đối phương phản ứng ra sao.
Thoáng cái, trong kiệu có tiếng hắng giọng ra chiều tức giận. Tiếp theo một giọng
nói run run cất lên hỏi :
- Tiểu hữu ! Vụ này là thế nào đây ?
Từ Văn hửng hờ đáp :
- Đúng như lời trong giấy. Phương cô nương đã bị đối phương bắt giử rồi.
Người trong kiệu hỏi :
- Đối phương đưa ra điều yêu cần này ư ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế !
Người trong kiệu hỏi :
- Khách qua đường là nhân vật thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ cũng không biết.
Người trong kiệu hỏi :
- Tiểu hữu chỉ là người môi giới thôi hay sao ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi ! Tại hạ có một chiếc vòng tay ngọc đã bị lọt vào tay đối phương. Đối
phương liền giữ lấy để yêu sách tại hạ làm việc này.
Người trong kiệu hỏi bằng một giọng nghi ngờ :
- Bản lãnh như tiểu hữu mà để cho người ta uy hiếp ư ?
Từ Văn đáp :
- Việc trong thiên hạ thường không thể lấy tình lý mà đo được.

Người trong kiệu hậm hực nói :
- Thật là khả ố ! Phiền tiểu hữu bảo cho Khách qua đường hay là lão phải đến
diện đàm với lão thân...
Từ Văn ngắt lời :
- Về điểm này tại hạ khó lòng mà làm được vì không có cách nào tìm thấy lão.
Người trong kiệu nói :
- Lời nói của tiểu hữu dường như không hợp lý.
Từ Văn tức mình cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Tôn giá tưởng tại hạ cùng một phe với lão chăng ?
Người trong kiệu lẳng lặng một lúc rồi đáp :
- Không phải lão thân có tính đa nghi, mà sự thực bất cứ là ai cũng chẳng khỏi có ý
nghĩ như vậy.
Từ Văn hậm hực nói :
- Nếu vậy thì tại hạ lỡ lời. Vậy xin cáo biệt.
Người trong kiệu gọi giựt lại :
- Tiểu hữu hãy khoan !
Từ Văn hỏi :
- Tôn giá còn muốn nói gì nữa ?
Người trong kiệu hỏi lại :
- Tiểu hữu có biết Phật tâm là gì không ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ không biết mà cũng không muốn biết.
Thanh âm chàng đầy vẻ ngạo nghễ và rõ ra bản sắc của người võ sĩ.
Người trong kiệu dịu giọng hỏi :
- Theo chỗ phỏng đoán của tiểu hữu thì lão Khách qua đường này là nhân vật ở
phe phái nào ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Cái đó... còn ở trong vòng phỏng đoán, nên chỉ để trong lòng chưa thể nói ra
miệng, vì tại hạ không dám đoán càn.
Hai bên trầm lặng hồi lâu, người trong kiệu lại cất giọng trầm trọng nói :
- Tiểu hữu ! Lão thân đứng chủ ưng chịu điều kiện của đối phương, nhưng...
Từ Văn không ngờ người trong kiệu lại ưng chịu một cách chóng vánh như vậy,

chàng hỏi ngay :
- Nhưng làm sao ?
Người trong kiệu đáp :
- Lão thân vẫn thắc mắc về sự an toàn của con nha đầu Phương Tử Vi.
Chữ an toàn mụ nói đây không những chỉ riêng về vấn đề sống chết. Phương Tử Vi
là một khuê nữ xinh tươi, lọt vào tay hạng đê hèn thì còn nhiều chi tiết đáng lo ngại.
Dĩ nhiên Từ Văn cũng hiểu ý. Chàng nhíu cặp lông mày đáp :
- Kẻ trộm cũng phải có đạo lý. Tại hạ chắc không đến nỗi xảy ra chi tiết khác.
Người trong kiệu nói :
- Cái đó khó nói lắm.
Từ Văn nói :
- Về điểm này tại hạ cũng không có cách nào bảo đảm được.
Người trong kiệu nói :
- Chẳng phải lão thân yêu cầu tiểu hữu bảo đảm, nhưng mình không thể không băn
khoăn được. Vậy lúc trao đổi, xin tiểu hữu chú ý về điểm này cho.
Từ Văn đáp :
- Tại hạ sẽ tùy cơ ứng biến.
Người trong kiệu ôn tồn nói :
- Tiểu hữu ơi ! Lão thân xin ký thác ở nơi tiểu hữu.
Từ Văn đáp :
- Tại hạ xin hết sức.
Tuy miệng chàng nói vậy mà trong lòng nảy ra một cảm giác khác lạ. Chàng thấy
hành vi của mình thật đáng buồn cười, chính chàng cũng không tự hiểu. Hết lần này
đến lần khác, chàng chỉ vì mối thù chẳng đội trời chung mà cố gắng thì đồng thời lại
bị những ý tưởng bất ngờ cản trở, khiến cho chàng dỡ khóc dỡ cười.
Người trong kiệu lại hỏi :
- Tiểu hữu định chờ hắn ở đâu ?
Từ Văn nghĩ lại thì chàng đã nhận được mảnh giấy của Khách qua đường trong
quán trọ kia. Vậy chỗ đó là đích đáng hơn cả.
Nghĩ vậy chàng liền đáp :
- Ở quán Nghinh Tân trong tiểu trấn cách thành Chính Dương chừng

năm dặm.
Người trong kiệu nói :
- Được rồi ! Trong vòng ba ngày lão thân sẽ cho người mang vật đó tới.
- Tại hạ chờ đợi ở đó.
- Xin trân trọng ký thác.
- Bất tất phải nói thế. Thực tình tại hạ cũng không chủ ý làm việc này đâu. Đây
cũng chỉ là việc bất đắc dĩ mà thôi.
Từ Văn nói câu này là có ý nghĩ khác biệt, song người trong kiệu cho là cá tính
chàng như vậy, mụ cũng chẳng để tâm. Bốn tên tráng hán lại khiêng kiệu quay trở về
đường củ chạy nhanh như bay.
Dĩ nhiên Từ Văn chẳng thể ngồi trong điếm ba ngày để chờ đợi. Chàng dự tính ít ra
là ngày thứ ba đối phương mới cho người đưa vật kia tới. Nhưng trước mắt, chàng
chẳng khác gì tình trạng chó nhà tang không có chỗ nào chạy đến để mà nghỉ chân.
Chàng đi vào đường rẽ, từ từ cất bước chẳng có mục đích gì. Chàng định bụng sau khi
xong cuộc trao đổi thì việc đầu tiên là lật tẩy đối phương, rồi vặn hỏi Phương Tử Vi
cho ra kẻ thù...
Từ Văn sắp đặt lại ý nghĩ cho có thứ tự, rồi tự hỏi :
- Tại sao đại mẫu Không Cốc Lan Tô Viên lại ẩn thân trong ngôi nhà ma ở thành
Chính Dương ?
- Giữa bà và phụ thân có thù hận gì ?
- Thằng nhỏ tên gọi Tiểu Bảo kia là ai ?
- Đại mẫu phủ nhận chuyện có liên quan với Diệu Thủ tiên sinh, có thể tin được
chăng ?
- Người che mặt mặc áo cẩm bào bị thảm sát cùng với phụ thân là ai ? Phải chăng
hung thủ là Thượng Quan Hoành ?
- Lúc đại mẫu nghe tin mẫu thân không biết lạc lỏng nơi đâu, bà đã nói tất có ngày
như vậy là nghĩa làm sao ?

Chàng càng nghĩ càng thấy phức tạp, không sao tìm ra được manh mối. Đầu óc
khẩn trương như muốn bể ra.
Vừng thái dương đã lên cao, cả vùng khoáng đã đều sáng tỏ, nhưng Từ Văn trong
lòng tựa hồ có đám mây dầy đặc che phủ khiến cho óc loạn tâm cuồng.
Đột nhiên một bóng người nhỏ nhắn lao tới nhanh như bay, nhằm nhảy xổ vào
người chàng.
Từ Văn né mình tránh khỏi. Đối phương là một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám
tuổi, đầu bù tóc rối, nhỡn thần toán loạn, nhưng vẫn không che hết vẻ đẹp mê hồn.
Thiếu nữ kia vọt vào quảng không, liền quay đầu lại cười khanh khách nói :
- Lục ca ca ! Tiểu muội nhất định rằng ca ca sẽ trở về.
Nàng vừa nói vừa dang hai tay ra lại nhảy xổ tới.
Từ Văn giật mình kinh hãi, vội vàng né tránh, bụng bảo dạ :
- Nàng loạn óc mất rồi !
Thiếu nữ điên khùng chau đôi mày liễu, buồn rầu đáp :
- Lục ca ca ! Ca ca không thương tiểu muội nữa ư ?
Từ Văn vội đáp :
- Tại hạ không phải họ Lục.
Thiếu nữ cười khanh khách như người điên, nói :
- Lục ca ca ! Dù ca ca có thành cục than, tiểu muội cũng nhận được. Ca ca đừng
hành hạ tiểu muội nữa...
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Ai là Lục ca ca của cô nương ?
Thiếu nữ điên khùng biến sắc, lớn tiếng quát hỏi :
- Lục Quân ! Tiểu muội đã hiến cho chàng hết thảy mà chàng nỡ bỏ tiểu muội ra đi
ư ?... Chàng thật là con người tàn nhẫn.
Từ Văn chợt tỉnh ngộ. Chàng biết thiếu nữ điên khùng này đã nhận lầm mình là
thiếu Hội chủ Hội Tụ Bảo, tên gọi Lục Quân. Xem chừng nàng đã bị Lục Quân dụ dỗ
lừa gạt rồi ruồng bỏ nên nàng buồn quá hóa điên.
Chàng nhớ lại tấn kịch Thái Y La Sát muốn xé xác Lục Quân, rồi

thiếu nữ áo hồng
Phương Tử Vi đã năn nỉ xin tha cho gã. Khi đó Lục Quân chỏ trời vạch đất phát lời thề
độc suốt đời chỉ yêu một mình Phương Tử Vi. Cho đến bây giờ Phương Tử Vi cũng
vẫn mê mang chưa tỉnh ngộ. Xem ra nàng và cô gái điên khùng này chẳng khác gì
nhau, và đều là vật hy sinh cho gã Lục Quân trêu cợt.
Chàng lẩm bẩm :
- Không ngờ thằng lõi kia lại là con quỉ hiếu sắc, khiến cho người nghe phải căm
hờn.
Thiếu nữ điên khùng đột nhiên khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa kể lể :
- Lục ca ca ơi ! Ca ca đã nói biển dù cạn đá dù mòn mối tình này vẫn không thay
đổi... mà sao ca ca... lại bỏ tiểu muội, không hỏi gì đến nữa ?
Hiển nhiên nàng vẫn nhận lầm Từ Văn là Lục Quân.
Từ Văn chợt nhớ đến tâm sự ngày trước. Trong lòng chàng còn mối cảm tình rất vi
diệu với Phương Tử Vi. Tình cảm vô hình này vượt khỏi mối thù hận. Lòng người ta
thật khó gột rữa, nhất là hình bóng đầu tiên đã in vào tâm khảm. Nhiều tình thế cản
trở, chàng không thể tiếp tục mối tình yêu đơn phương này, nhưng chàng chẳng thể
không nghĩ tới nó được. Ngoài mặt tưởng chừng như mối tình đó đã bị chôn vùi,
nhưng một khi gặp ngoại cảnh kích thích thì nó lại xuất hiện như ma quỉ lập lờ. Ý
thức này chuyển biến thành cừu hận, mà cừu hận bây giờ lại trút lên đầu Lục Quân.
Bất giác chàng gầm lên :
- Lục Quân ! Nếu ta không giết được ngươi thì thề chẳng làm người nữa !
Thiếu nữ điên khùng ngưng tiếng khóc ngơ ngác nhìn Từ Văn. Nàng ngớ ngẩn hỏi :
- Lục ca ca ! Ca ca bảo sao ?
Từ Văn cười dỡ khóc dỡ, lớn tiếng đáp :
- Tại hạ không phải là Lục ca ca của cô đâu.

Thiếu nữ điên khùng cặp mắt bâng khuâng bỗng trợn tròn xoe, nét mặt hung dữ ghê
gớm bược lại gần Từ Văn.
Từ Văn không khỏi kinh hoàng luống cuống. Con người đã mất trí thì chẳng thể
nào nói cho họ hiểu được, mà chàng cũng không thể động thủ. Con người nàng đã
đáng thương, bỏ mặt nàng mà đi thì trong lòng lại không nở. Chàng không làm sao
được, liền giả vờ hỏi :
- Phải chăng cô nương muốn kiếm Lục Quân ?
Quả nhiên thiếu nữ điên khùng dừng bước ngoẹo đầu hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi không phải là Lục Quân ca ca ?
Từ Văn đáp :
- Không phải đâu, nhưng tại hạ sẽ tìm y cho cô nương.
Thiếu nữ điên khùng hỏi ngay :
- Có thiệt thế không ?
Từ Văn nói :
- Đáng tiếc là cô nương không nói được nhà ở đâu.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Lão phu biết rồi. Nhà y ở trong thành Chính Dương. Phụ thân y là Điền Bách
Vạn...
Từ Văn hỏi :
- Ông ta cũng là võ lâm đồng đạo ư ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Không phải ! Lão là nhà làm ăn. Phải rồi ! Trong nhà họ Điền có hạt Dạ Minh
Châu, là vật tổ truyền, đã không cánh mà bay. Té ra y đã mắc vào tay bọn Tụ Bảo
Hội.
Từ Văn sực nhớ tới màn kịch tranh đoạt Thạch Phật trên ngọn Bạch Thạch. Giang
hồ thường đồn đại Diệu Thủ tiên sinh là một trong những bậc thượng bối ở Không
đạo. Bọn họ là tổ bợm già. Chàng không nhịn được cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Mưu đoạt tiền tài, ăn trộm nữ sắc, đạo trời không dung. Các hạ đối với hành vi
của quí đồng đạo có cảm tưởng gì không ?

Diệu Thủ tiên sinh trừng mắt, xẳng giọng đáp :
- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Đó là một điều tối kỵ trên chốn giang hồ, mà
cũng là một sự nghiêm cấm của bản môn. Lão phu tự có cách xử trí.
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Tại hạ tự thề với mình phải giết cho bằng được con quỉ sứ tham dâm nữ sắc kia.
Diệu Thủ tiên sinh không nói gì nữa. Lão đưa tay ra điểm lẹ vào huyệt đạo Điền
Dung Dung, nàng liền ngã quay ra. Lão mở bì thuốc, bới móc tìm kiếm một ít thuốc
hoàn, chừng hơn mười viên nhét vào miệng cô gái điên khùng, rồi nói :
- Chứng bệnh mất tâm thần này chữa bằng dược vật không chưa đủ mà còn phải có
thuật châm cứu nữa. Nơi đây không tiện thi hành thủ thuật. Vậy phải đưa y về nhà rồi
hảy châm cứu.
Từ Văn lại hỏi :
- Phải chăng các hạ muốn chạy cho thoát thân ?
Diệu Thủ tiên sinh cứ đủng đỉnh thu thập bì thuốc rồi đứng lên nói :
- Cứu binh như cứu hỏa, đành phải khuất tất ngươi một chút.
Từ Văn nói :
- Không được !
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao ?
Từ Văn đáp :
- Chúng ta phải thanh toán nợ với nhau đã.
Diệu Thủ tiên sinh ra vẻ ngạc nhiên hỏi :
- Ô hay ! Lạ thiệt ! Giửa chúng ta có nợ gì nhau mà thanh toán ?
Từ Văn tức mình đáp :
- Tại hạ không rảnh để nói chuyện dài dòng. Các hạ muốn cái gì trong ba ngày sẽ
có người đưa tới !
Diệu Thủ tiên sinh dương cặp mắt kinh dị hỏi :
- Lão phu có đòi ai vật gì đâu ?
Từ Văn nổi giận đùng đùng, nói huỵch tẹt :
- Phật tâm chứ gì ?
Diệu Thủ tiên sinh lại càng ngạc nhiên :
- Phật tâm nào ?

Từ Văn xẳng giọng :
- Các hạ còn giả vờ phải không ?
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Lão phu không hiểu thật mà.
Từ Văn giận quá, không ngăn được nữa liền giơ chưởng lên nói :
- Cứ đánh phát chưởng này là các hạ hiểu ngay.
Diệu Thủ tiên sinh xua tay nói :
- Đừng nóng nảy ! Hãy nói cho rõ ràng đã. Ngươi bảo... Phật tâm gì ?
Vẻ mặt của lão khiến cho Từ Văn không khỏi nghi ngờ. Dù đối phương có giảo
quyệt như hồ ly, nhưng hắn là vai chủ động đưa điều kiện ra thì không có lý hắn lại
phủ nhận.
Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi trầm giọng nói :
- Các hạ hãy bỏ chiếc khăn đội trên đầu ra.
Diệu Thủ tiên sinh ngơ ngác hỏi :
- Tại sao vậy ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ muốn chứng minh chân tướng các hạ.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Lão phu có chân tướng gì mà lại ở trên đầu ra ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Các hạ đừng nói nữa, cứ làm theo lời tại hạ đi là hơn.
Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách, lật chiếc khăn trên đầu bỏ xuống. Từ Văn coi
rồi bất giác đưng thộn mặt.

Độc thủ phật tâm

Hồi 37
Tính một đằng đi một nẽo

Nguyên Từ Văn vẫn yên trí người che mặt mặc áo cẩm bào, hán tử mặt đen mạo
danh làm Vệ Đạo Tổng tuần và Khách qua đường đều do Diệu Thủ tiên sinh hóa
trang, nhưng sự thực chứng minh sự phỏng đoán của chàng hoàn toàn sai trật. Trên
đầu Diệu Thủ tiên sinh chẳng có vết sẹo chi hết.

Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng hỏi :
- Ngươi bức bách lão phu bỏ tấm khăn đội trên đầu ra là có ý gì ?
Từ Văn miễn cưỡng đáp :
- Tại hạ đã chứng thực các hạ không phải là người mà tại hạ phỏng đoán.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Ngươi tưởng lão phu là ai ?
Từ Văn gạt đi :
- Các hạ bất tất nhắc tới điểm này nữa.
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Phải chăng người mà ngươi vừa phỏng đoán đó, có liên quan đến Phật tâm ?
Từ Văn đáp :
- Có thế !
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Vụ đó ra sao ?
Từ Văn nói :
- Các hạ chẳng cần biết làm chi.
Diệu Thủ tiên sinh có vẻ không bằng lòng nói :
- Tiểu tử ! Ngươi thật là điên khùng. Sao không nói cho lão phu hay, biết đâu lão
phu chẳng giúp ngươi tìm ra manh mối.
Từ Văn xoay chuyển ỷ nghĩ, rồi nói :
- Theo chỗ các hạ biết thì trên chốn giang hồ hiện nay ngoài các hạ ra còn ai giỏi
nghề thay đổi dung mạo nữa không ?
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Cái đó khó nói lắm ! Trong thiên hạ thiếu gì người biết thuật dịch dung, vấn đề là
ở chỗ có tinh xảo hay không mà thôi.
Từ Văn nói :
- Theo ý các hạ thì những nhân vật nào đáng gọi là tinh xảo ?
Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng :
- Chà !...Tỉ như Thiên Diện Khách, nhưng lão này đã mấy chục năm không thấy
xuất hiện trên chốn giang hồ nữa. Hoặc o nh Lang Quân thì đã qua đời rồi. Còn
Bách Biến Quỉ Nữ thì nghe đồn đã gửi mình vào cửa Không để thoát vòng trần tục.
Từ Văn lại hỏi :

- Ngoài ra còn ai nữa không ?
- Nếu nói là công phu đến chổ tinh xảo thì đại khái không còn ai nữa.
Từ Văn bụng bảo dạ :
- Bách Biến Quỉ Nữ là đàn bà, dĩ nhiên không cần bàn đến. o nh Lang Quân
chết rồi, chỉ còn lại một mình Thiên Diện Khách là đáng nghi. Tuy mấy chục năm lão
không xuất hiện trên chốn giang hồ, nhưng biết đâu lão chẳng ngấm ngầm hạ sơn ?
Ngoài ba người này ra, biết đâu họ chẳng có truyền nhân qua lại giang hồ ? Có điều
mình không hiểu tại sao họ lại tam phen tứ thứ toan hạ độc thủ giết mình ?
Diệu Thủ tiên sinh đưa mắt ngó Điền Dung Dung nằm sóng sượt dưới đất hỏi :
- Việc cứu người là gấp. Bây giờ lão phu đã đi được chưa ?
Từ Văn đáp :
- Khoan đã !
Diệu Thủ tiên sinh ra chiều nóng nảy hỏi :
- Còn điều gì nữa ?
Từ Văn muốn hỏi lão có phải là chủ nhân ngôi nhà ma không, nhưng chàng lại nghĩ
đại mẩu mình là Không Cốc Lan Tô Viên ở trong đó đã phủ nhận không biết Diệu Thủ
tiên sinh. Nếu hỏi dò lão e rằng tiết lộ bí mật của đại mẫu. Chàng cho là hoặc Thiên
Đài Ma Cơ nghe lời đối sai, hoặc nàng đoán không trúng.
Từ Văn nghĩ vậy rồi nhẫn nại, đổi giọng hỏi sang vấn đề khác :
- Dường như các hạ hay quên thì phải ?
Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :
- Ngươi nói vậy là có ý gì ?
Từ Văn đáp :
- Các hạ đã bảo tại hạ trong vòng năm ngày sẽ chạm trán Thất Tinh Cố Nhân trên
đường đi Khai Phong.
Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng :
- Ủa ! Cái đó...
Từ Văn cười gằn, ngắt lời :
- Các hạ giải thích sao đây ?
Diệu Thủ tiên sinh buông tiếng thở dài hỏi :

- Ngươi cố ý kiếm Thất Tinh Cố Nhân vì chuyện gì vậy ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Mong rằng các hạ trả lời vào câu hỏi của tại hạ, còn ngoài ra đừng phí lời.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Nhưng lão phu cần biết thực tình vụ đó.
Từ Văn nói :
- Đó là việc riêng của tại hạ. Các hạ chẳng cần biết đến làm chi.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Dường như ngươi đã nói là không biết y ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế !
- Tại sao vậy ?
- Các hạ đừng hỏi ra ngoài đề, mà nói thẳng vào câu chuyện thì hơn.
Diệu Thủ tiên sinh trầm lặng một chút rồi đáp :
- Thất Tinh Cố Nhân không còn ở nhân gian nữa.
Từ Văn lớn tiếng hỏi gặn :
- Các hạ bảo sao ?
Diệu Thủ tiên sinh dường như bị luồng lệ khí của Từ Văn uy hiếp, bất giác lão lùi
lại một bước dài nói :
- Lão phu bảo y chết rồi mà.
Từ Văn tiến lại, sát khí đằng đằng. Chàng gầm lên :
- Diệu Thủ tiên sinh ! Bản nhân không mắc lừa các hạ nữa đâu. Các hạ đúng là một
người vô liêm sỉ...
Diệu Thủ tiên sinh vẫn không thay đổi sắc mặt, nhưng mắt lão chiếu ra những tia
phẩn nộ, run lên hỏi :
- Tiểu tử ! Đừng có cuồng ngạo ! Lão phu vô liêm sỉ ở chỗ nào ?
Từ Văn đáp :
- Thất Tinh Cố Nhân với lão là một bè, mà lão lại mấy lần bội tín, bây giờ lại còn
nói quanh để chống chế.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Ngươi chứng cớ vào điều chi mà nói thế ?
- Lão bảo Thất Tinh Cố Nhân chết rồi. Vậy xác đâu ? Lấy chi làm bằng cớ ?
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Chính tay ngươi đã chôn vùi y.

Từ Văn chấn động tâm thần, lớn tiếng :
- Tại hạ chôn táng y ?
Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng hỏi :
- Chẳng lẽ trong vòng năm ngày trước, ngươi không gặp chuyện gì trên đường đi
Khai Phong ?
Từ Văn rất đổi ngạc nhiên, tự hỏi :
- Câu lão nói này trỏ vào vụ nào ? Hay là...
Chàng xúc động hỏi lại :
- Các hạ muốn nói vụ nào ?
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Có phải ngươi đã mai táng hai xác chết không ?
Từ Văn kinh ngạc hỏi :
- Sao lão lại biết mình chôn vùi hai xác chết kia ? Lúc đó chỉ có hai người hương
nông, rồi họ lén lút bỏ đi chứ có ai khác đâu ? Chẳng lẽ nhất cử nhất động của mình
lão đều biết hết ? Nếu vậy thì những điều bí mật về thân thế mình e rằng không qua
mắt lão được. Thật là đáng sợ !
Chàng hỏi :
- Sao các hạ lại biết tại hạ đã mai táng hai xác chết ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Giản dị lắm. Theo lời đồn đại của hai gã hương nông và căn cứ vào trang phục,
lão đoán chắc người thư sinh lúc đó là ngươi. Hơn nữa theo thời gian mà tính, cũng
đúng lúc ngươi đang ở trên đoạn đường đó.
Từ Văn lại hỏi :
- Thế là nghĩa làm sao ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Hai người mặc áo cẩm bào, thì một là Thất Tinh Cố Nhân.
Từ Văn trợn mắt lên như hai chiếc nhạc đồng. Chàng kinh ngạc không bút nào tả
xiết. Chàng đặt ra giả thuyết :
- Thất Tinh Cố Nhân giả mạo làm phụ thân mình rồi bị phụ thân bắt gặp, hai bên
xảy ra trận quyết đấu. Kết quả là hai người đều kiệt lực, đoạn người thứ ba tới nơi thừa
cơ hạ độc thủ nên cả hai đều chết phơi thây. Còn kẻ đã hai lần hạ

thủ toan giết mình
mà bị Thiên Đài Ma Cơ dùng Thất Toàn Phi Nhạn đả thương vào đầu, là người tự
xưng Khách qua đường trá hình. Hắn có âm mưu gì trong vụ này thì không tài nào
biết được. Những sự kiện phức tạp rối beng chẳng khác mớ bòng bong không tìm đâu
ra được manh mối. Mình yên trí gặp Diệu Thủ tiên sinh là bao nhiêu bí mật dò xét ra
hết. Nhưng sự thực mình đã lầm to.
Đoạn chàng tự đặt mấy câu hỏi :
- Hung thủ hạ sát phụ thân cùng Thất Tinh Cố Nhân là ai ?
- Thất Tinh Cố Nhân là nhân vật thế nào ?
Diệu Thủ tiên sinh đã cùng một đường với Thất Tinh Cố Nhân, hẳn lão biết rõ nội
vụ ?...
Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng hỏi :
- Các hạ bảo một trong hai người mặc áo cẩm bào bị hại đó là Thất Tinh Cố Nhân
ư ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Phải rồi !
Từ Văn lại hỏi :
- Còn người nữa là ai ?
Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng đáp :
- Cái đó... lão phu cũng không biết.
- Xin hỏi các hạ, Thất Tinh Cố Nhân trước nguyên ăn vận theo kiểu văn sĩ, sao lại
cải biến làm người che mặt mặc áo cẩm bào ?
- Đó là điều bí mật của Thất Tinh Cố Nhân.
- Các hạ biết điều bí mật đó chứ ?
- Lão phu không biết.
Từ Văn biến sắc nói :
- Được rồi ! Cái đó các hạ không biết, nhưng tại hạ xin hỏi các hạ lai lịch Thất
Tinh Cố Nhân thế nào ? Danh hiệu chân chính của lão là gì ?
Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :
- Lão phu không biết.
Từ Văn đột nhiên mặt đầy sát khí lớn tiếng :
- Các hạ nói dối.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Sao ngươi lại bảo thế ?
- Hắn và các hạ là cùng một đường.
- Ngươi căn cứ vào đâu mà nói vậy ?
- Lúc tranh đoạt Thạch Phật trên núi Bạch Thạch, hắn cố ý gây sự với Vô Tình Tẩu
để tạo cơ hội cho các hạ thoát thân. Nguyên một điểm này đã không bịp ai được. Hai
nữa là các hạ đã ước định thời gian cùng địa điểm cho tại hạ gặp mặt hắn, càng chứng
minh rõ hơn các hạ thường tiếp xúc với hắn.
Diệu Thủ tiên sinh cãi lại :
- Tuy nói vậy có vẻ đúng lý, nhưng những người thường tiếp xúc với ngươi, ngươi
có biết rỏ lai lịch từng người không ?
Từ Văn bất giác chưng hửng, vì câu nói của đối phương là sự thực, chẳng ai không
thừa nhận được. Có điều biết đâu đối phương không ngụy biện.
Chàng nghĩ thầm :
- Người che mặt mặc áo cẩm bào đã chết rồi và Thất Tinh Cố Nhân mấy lần toan
hạ sát mình, cả hai cùng không sợ Vô nh Tồi Tâm Thủ, mà công lực cùng cao
thâm ghê gớm. Mình ra đời chưa bao lâu thì đã có chuyện gì khiến cho những tay cao
thủ kia ám toán, trừ phi thân thế mình đã bị tiết lộ. Vụ này thật lắm điều ngoắt ngoéo,
không sao nghĩ ra được.
Chàng lại tự đặt ra câu hỏi :
- Diệu Thủ tiên sinh có đúng cùng một phe với bọn kia không ? Lúc ở Tổng đà Hội
Vệ Đạo, trên núi Đồng Bách, bọn Ngũ Lôi Cung dẫn thủ hạ đến tầm cừu, Diệu Thủ
tiên sinh đã hóa trang làm đệ tử Ngũ Lôi Cung, trước khi bắn Ngũ Lôi Châu, lão còn
cảnh cáo mình tránh đi là lão không muốn mình bị vạ lây. Nếu lão cùng phe với Thất
Tinh Cố Nhân thì đã nhân cơ hội đó trừ khử mình đi mới phải chứ ?
Chàng càng nghĩ càng ngờ vực. Trước mắt chàng tựa hồ có một đám mây mù dầy

đặc không sao thoát ra được.
Diệu Thủ tiên sinh thấy nét mặt Từ Văn luôn luôn biến đổi mà miệng không nói gì,
lão liền hỏi :
- Lão phu đi thôi nhé ?
Từ Văn giơ tay lên ra hiệu ngăn cản nói :
- Các hạ chưa đi được.
Diệu Thủ tiên sinh vô cùng nóng nảy dậm chân hỏi :
- Ngươi còn có ý gì nữa ?
Từ Văn nói :
- Các hạ chưa phúc đáp rõ ràng về vụ Thất Tinh Cố Nhân.
Diệu Thủ tiên sinh ra vẻ tức mình đáp :
- Cái gì đáng nói, lão phu đã nói hết rồi.
- Tại hạ đoán chừng thì lời nói của các hạ hảy còn có chỗ dấu giếm.
- Tiểu tử ! Ngươi còn muốn gì thì nói huỵch tẹt ra.
- Tại hạ muốn biết rõ chân tướng Thất Tinh Cố Nhân.
- Lão phu đã bảo không thể trình bày được.
- Như thế không xong.
- Không xong thì ngươi định làm gì ?
- Các hạ đừng hòng lên đường.
- Tiểu tử ! Nếu không có chuyện phải cứu gấp con nhỏ này, thì ngươi chẳng thể
giữ lão phu được...
Bất giác Từ Văn đảo mắt nhìn Điền Dung Dung, rồi nói :
- Các hạ chỉ nói rõ một câu nữa là đi ngay được.
Diệu Thủ tiên sinh hậm hực hỏi :
- Ngươi định làm khó cho lão phu chăng ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.
Diệu Thủ tiên sinh dịu giọng :
- Tiểu tử ! Sau này còn nhiều cơ hội gặp nhau lo gì. Ngươi hãy để lão phu cứu
người đã.
Từ Văn kiên quyết :
- Không được đâu !
- Ngươi nhẫn tâm để cho đứa con gái vộ tội này phải chết ư ?
Quả nhiên Từ Văn lộ vẻ ngần ngừ. Chàng đảo mắt nhìn Điền Dung Dung một lần
nữa, rồi nghiến răng đáp :
- Được rồi ! Xin các hạ tùy tiện. Nhưng các hạ nhớ cho rằng câu

chuyện giữa
chúng ta chưa thanh toán xong.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Tiểu tử ! Ngươi không kiếm lão phu thì lão phu cũng sẽ đi kiếm ngươi. Tình thực
mà nói, lão phu mà phải nhường nhịn ngươi cũng là có nguyên nhân.
Từ Văn động tâm hỏi ngay :
- Nguyên nhân nào ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Vì lão phu đã chịu lời của một người phải chiếu cố cho ngươi.
Từ Văn kinh ngạc hỏi :
- Chiếu cố cho tại hạ ư ? Ai vậy ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Nhà phú gia bậc nhất phủ Khai Phong là Tưởng Úy Dân.
Từ Văn càng ngạc nhiên, ngập ngừng hỏi :
- Sao ? Các hạ chịu lời ủy thác của Tưởng thế thúc...
Từ Văn trong lòng kinh dị khôn tả. Ban đầu chàng tưởng người cướp vòng tay ngọc
là Diệu Thủ tiên sinh, thì vòng tay ngọc lại ở trong tay Khách qua đường. Bây giờ
Diệu Thủ tiên sinh lại bảo chịu lời ủy thác chiếu cố cho chàng. Lão cùng Thất Tinh
Cố Nhân là người một phe. Giữa Thất Tinh Cố Nhân và phụ thân chàng lại là kẻ thù.
Nếu hai người đều không kiệt quệ thì chẳng đến nỗi bị kẻ khác thừa cơ gia hại. Diệu
Thủ tiên sinh đã có mối thâm giao với Tưởng Úy Dân, tất lão biết rõ thân phận chàng.
Như vậy lời nói của lão có tin được chăng ? Hay là lão muốn thoát thân mà bịa
chuyện ? Nhưng sao lão biết mối liên quan giữa chàng và nhà họ Tưởng ?
Diệu Thủ tiên sinh hỏi tiếp :
- Ngươi không tin chăng ?
Từ Văn ngần ngừ đáp :
- Thực tình mà nói thì tại hạ khó tin lắm.
Diệu Thủ tiên sinh hất hàm hỏi :
- Ngươi có phải là con Từ Anh Phong, tên gọi Từ Văn không ?
Từ Văn giật nẩy người như cái lò so, bất giác chàng lùi lại ba bốn bước, trợn mắt há

miệng. Đối phương đã biết rõ lai lịch thì dĩ nhiên lão không bịa chuyện.
Diệu Thủ tiên sinh lại nói tiếp :
- Từ Văn ! Giữa Tưởng Úy Dân và lão phu tuy là hai người song cũng như một.
Con nha đầu nhà y đã quyết chí nếu không lấy ngươi, thì chẳng chịu lấy ai nữa.
Tưởng Úy Dân chỉ có một đứa con gái đó, dĩ nhiên y tha thiết với ngươi biết dường
nào !
Từ Văn run lẩy bẩy. Chàng nghĩ tới những chuyện trải qua trong Tưởng phủ mấy
bữa trước, và chàng đã hứa ngày nào tiêu tán Độc công xong là ngày thực hành hôn
ước. Đó chẳng qua là câu nói quyền nghi, vì Độc công chẳng có cách nào giải trừ
được. Nhưng Tưởng Minh Châu kiên quyết giữ mối tình thâm, há chẳng lầm lỡ cả
cuộc đời nàng ư ?
Từ Văn nghĩ thế rồi ngần ngừ hỏi lại :
- Các hạ chịu lời ủy thác này từ hồi nào ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Mới vài bữa trước đây, tức là sau khi ngươi rời khỏi Tưởng phủ.
Từ Văn hỏi lại :
- Có chuyện đó thật ư ?
- Còn giả được nữa sao ?
Từ Văn ấp úng :
- Tại hạ không muốn cho ai chiếu cố mình...
Diệu Thủ tiên sinh nói như khuyên nhủ :
- Từ Văn ! Ngươi chớ có sính cường. Tuy công lực ngươi cao thâm, nhưng kinh
nghiệm hãy còn chưa đủ.
Từ Văn hỏi :
- Sao các hạ không nói câu này ngay lúc mới gặp nhau ?
Diệu Thủ tiên sinh ôn tồn đáp :
- Lão phu chỉ muốn ngấm ngầm hộ vệ cho ngươi, nhưng ngươi bức bách đến điều
lão phu chẳng thể không nói ra.
Từ Văn bán tín bán nghi, bụng bảo dạ :
- Vụ này trừ phi hỏi thẳng Tưởng Úy Dân, không thì khó mà biết rõ

hư thực.
Chàng nhớ tới lời ước hẹn mười ngày của Khách qua đường, rồi tự nhủ :
- Không chừng Diệu Thủ tiên sinh biết rõ cả lại lịch Khách qua đường. Nếu lời
lão nói đúng sự thực thì mình bảo cho lão hay.
Chàng liền nghiêm nét mặt hỏi :
- Các hạ có biết một người tự xưng là Khách qua đường không ?
- Khách qua đường ư ?
- Phải rồi !
Diệu Thủ tiên sinh ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :
- Lão phu chưa nghe thấy bao giờ, hình dáng y thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Y là một lão già trạc ngoài năm mươi, người vẫn còn quắc thước lắm.
Diệu Thủ tiên sinh ra chiều suy nghĩ, rồi ngần ngừ đáp :
- Cái đó... lão phu không nghĩ ra được là ai. Có điều lão phu sẽ để ý nghe ngóng.
Ngươi hỏi y có việc gì ?
Từ Văn nói :
- Các hạ đã không biết y thì tại hạ cũng không nói nữa.
Diệu Thủ tiên sinh liền bảo chàng :
- Ngươi đừng giử thói bướng bỉnh. Ngươi nói ra không chừng lão phu sẽ giúp ích
cho được.
- Mời các hạ đi đi thôi.
Diệu Thủ tiên sinh chưng hửng một chút, rồi cắp Điền Dung Dung chạy như bay.
Từ Văn buông một tiếng thở dài trầm trọng. Chuyện tao ngộ ly kỳ này làm cho đầu
óc chàng căng thẳng, lục thần khẩn trương, tựa hồ một khối đá ngàn cân đè lên trái
tim không tài nào di chuyển hay gỡ ra cho thoát.
Chàng băn khoăn quay về tửu quán ngoài thành Chính Dương, vào trọ trong gian
phòng củ. Ba ngày trời, chàng không bước chân ra khỏi cửa, cứ ở đó chờ đợi người
trong kiệu phái thủ hạ đưa Phật tâm đến để đánh đổi cho Khách qua đường lấy vòng
tay ngọc và Phương Tử Vi.

Chàng tự nhủ :
- Nếu mình lột được mặt nạ của Khách qua đường, thì những vụ bí mật về người
che mặt mặc áo cẩm bào mạo xưng phụ thân để toan hạ sát mình mấy lần, sẽ phanh
phui ra được hết. Vụ bí ẩn đáng sợ này khác nào mủi nhọn đâm vào sau lưng khiến
mình ăn ngủ không yên.
Trời tối thắp đèn lên. Từ Văn đứng ngoài cửa phòng chờ đợi, vì chậm nhất là bữa
nay người trong kiệu sẽ hồi âm cho chàng.
Bất thình lình, một thiếu nữ ăn mặc ra kiểu quê mùa, tay xách giỏ tre chạy tới nơi,
miệng rao :
- Dưa tươi ai mua không ?...
Cô đi qua các cửa phòng rồi sau cùng lại chỗ Từ Văn nhe răng cười hỏi :
- Tướng công mua dưa nhé ?
Từ Văn lắc đầu.
Cô thôn nữ hạ thấp giọng xuống hỏi :
- Phải chăng tướng công là Địa Ngục Thư sinh ?
Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi hỏi lại :
- Cô là ai ?
Thôn nữ đáp :
- Tiểu nữ vâng lệnh Thái Kiệu Chủ Nhân đưa vật đó tới.
- Ủa ! Mời cô vào trong này.
Thôn nữ nói rất nhanh :
- Không cần ! Trong quán nhiều người phức tạp lắm. Xin tướng công thu lấy để
tiểu nữ quay về phục mệnh.
Cô nói xong, móc lấy một cái bao vải lớn bằng miệng bát dưới đáy giỏ đưa cho Từ
Văn.
Từ Văn đón lấy cầm tay thấy rất trầm trọng.
Thôn nữ vừa đưa gói vải cho chàng xong lại cất tiếng rao bán dưa rồi trở gót đi
ngay.
Từ Văn đóng cửa phòng lại, khêu sáng đèn lên rồi cầm gói vải đặt lên bàn. Chàng
nhìn cái bao vải gói báu vật mà võ lâm thèm thuồng. Hơi thở chàng

cũng hơi cấp
bách, vì báu vật này biết bao nhiêu người đã thí mạng cố lấy cho bằng được, mà bây
giờ nó yên ổn nằm trong tay chàng.
Từ Văn trấn tỉnh tâm thần mở bọc vải coi, thì thấy một hòn đá trắng hình trái tim
hiện ra trước mắt chàng.
Từ Văn lật đi lật lại coi kỹ mấy lần thì nhận thấy Phật tâm này ngoài chất trong
bóng ra chẳng có chi khác lạ. Chàng tự hỏi :
- Cái này quí báu ở chỗ nào ? Nó là của thật hay giả ? Mình đành chịu không tài
nào đoán nổi.
- Nếu không phải là người biết là kỳ vật thì Khách qua đường phân biệt chân giả
thế nào được.
Bỗng ngoài cửa vang lên mấy tiếng gỏ cách cách.
Từ Văn hấp tấp gói Phật tâm lại, cất tiếng hỏi :
- Ai đó ?
Ngoài cửa thanh âm của gã tiểu nhị nói vọng vào :
- Bẩm tướng công ! Tiểu nhân đưa cơm rượu vào đây.
Từ Văn đáp :
- Ngươi cứ vào đi.
Tiểu nhị bước vào phòng đặt cơm rượu lên bàn. Tiện tay gã đẩy bọc vải vào trong.
Miệng gã nói :
- Ủa ! Cái gì mà nặng gớm ?
Từ Văn lườm gã nói :
- Ngươi hãy ra đi ! Có việc gì ta sẽ kêu.
Tiểu nhị móc trong bọc ra một mảnh giấy nói :
- Tướng công ! Có một vị khách bảo tiểu nhân đưa cái này cho tướng công.

Độc thủ phật tâm

Hồi 38
Cuộc trao đổi phật tâm

Từ Văn động tâm, chàng đã biết ngay là chuyện gì rồi. Chàng không nói gì, cầm
lấy mảnh giấy.
Tiểu nhị trở gót ra khỏi phòng, chàng liền mở giấy ra coi thấy trong giấy có hai
giòng chữ nguệch ngoạc :
Đến canh ba, cầm vật đó đi về phía Tây năm dậm. Phải hết sức chú ý đừng
để có người theo dõi.
Dưới ký tên : Khách qua đường.
Từ Văn châm mảnh giấy vào ngọn đèn đốt đi. Trong lòng kinh hãi vô cũng, chàng
lẩm bẩm :
- Vật đó vừa đưa tới má Khách qua đường đã biết ngay thì thật là xuất quỉ nhập
thần. Muốn đối phó với nhân vật này thật không phải chuyện dễ dàng.
Chàng từ từ cầm chung rượu lên uống, trong lòng thầm tính cách hành động đêm
nay phải làm thế nào để sau khi cuộc trao đổi vừa hoàn tất là lập tức ra tay kềm chế
đối phương để truy cứu những điều bí mật. Chàng chưa đoán trước được đối phương
sẽ còn giở những trò gì. Theo hành vi của lão từ trước mà phán đoán thì điểm này
chẳng thể không đề phòng và chàng cũng biết khó mà đề phòng cho xiết được. Chàng
phân tách ba vấn đề :
- Phật tâm còn hay mất chẳng liên can gì tới mình.
- Sự an nguy của Phương Tử Vi là một chuyện khác.
- Điều cốt yếu là phải thu về cho bằng được chiếc vòng tay ngọc, và khám phá ra
chân tướng của đối phương.
Chàng lại nghĩ :
- Vệ Đạo Hội chủ không ngần ngừ gì trao ngay Phật tâm, mà không có hành động
gì là một chuyện phi lý. Biết bao nhiêu tay cao thủ trong hội khi nào chịu nổi mối
căm hận này. Cô thôn nữ đưa bảo vật đến không nói câu gì khác cũng là một điều cao

thâm khôn lường. Chẳng lẽ họ lại không hoài nghi mình ? Nếu mình cứ nuốt trôi Phật
tâm rồi bỏ đi liền thì họ chịu mất cả người lẫn bảo vật hay sao ?...
Từ Văn vừa ăn vừa suy tính mất cả một trống canh mới xong bữa. Chàng kêu tiểu
nhị vào thu thập bát chén, rồi đóng cửa lại lên giường nằm.
Bắt đầu canh ba, Từ Văn giắt Phật tâm vào người, rồi mở cửa sổ chuồn ra. Chàng đi
thẳng về hướng Tây. Dọc đường chàng rất chú ý xem có người theo dõi không. Nhưng
chàng chạy được đến ba dặm mà vẫn không thấy động tỉnh gì.
Khách qua đường chỉ hẹn chàng đi về phía Tây năm dặm mà không nói rõ địa
điểm đủ biết lão giảo quyệt và lắm mưu trí.
Từ Văn tiếp tục đi chừng gần năm dặm...
Bất thình lình một thanh âm từ trong khu rừng gần đó hỏi vọng ra :
- Địa Ngục Thư sinh ! Có đem theo cái đó đi không ?
Từ Văn dừng bước để nhận định phương hướng phát ra âm thanh, thì lại nghe tiếng
nói tiếp :
- Tốt hơn hết là ngươi đừng có chủ ý gì, nếu không thì cuộc trao đổi khó mà thành
tựu.
Từ Văn trong lòng nổi sát khí bừng bừng. Chàng run lên hỏi :
- Khách qua đường ! Lão không dám chường mặt ra ư ?
Thanh âm kia đáp lại :
- Chúng ta chỉ nói đến chuyện trao đổi mà thôi.
Từ Văn hỏi :
- Cái đó ta đã đem theo đây. Bây giờ bắt đầu cuộc trao đổi đi chứ ?
Thanh âm kia đáp :
- Ngươi cứ đặt cái đó xuống phiến đá mé tả chỗ ngươi đứng là được.
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Thế là nghĩa làm sao ?
- Lão phu sẽ đến nơi lấy.
- Các hạ hãy giao ra người và vật trước đã.
- Ngươi đi về phía Đông, đến tòa miếu thổ địa, cả vật lẫn người đều ở trong đó.
Từ Văn căm hận đến cực điểm, nghiến răng hỏi :
- Các hạ không đến tận nơi để xem vật này thật hay giả ư ?
Khách qua đường cười khành khách đáp :

- Lão phu tin ngươi lắm rồi !
Từ Văn không còn biết nói sao nữa. Chàng thấy đối phương không muốn giáp mặt
mình thì bụng bảo dạ :
- Nếu để lỡ cơ hội này thì rồi đây đừng nghĩ đến chuyện tìm kiếm lão nữa. Chàng
lẳng lặng tính vị trí của đối phương và xem cách chừng bao nhiêu để chuẩn bị động
thủ...
Bỗng thanh âm Khách qua đường lại vọng lên ở phía khác :
- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi hãy làm theo lời dặn của lão phu đi ! Lão phu nói
thiệt, thân pháp của ngươi không thể bức bách lão phu xuất hiện được đâu. Con nhỏ
kia đã bị lão phu điểm huyệt bằng phương thức đặc biệt, nếu trong vòng một khắc
không được giải khai, thị sẽ thành tàn phế.
Từ Văn tức giận nói :
- Các hạ thật là giảo quyệt !...
Khách qua đường ngắt lời :
- Thế nào cũng được. Mục đích của lão phu chỉ là hoàn thành cuộc trao đổi, không
kể đến chuyện gì khác.
Từ Văn nói :
- Nhưng tại hạ không tin được các hạ thì làm thế nào ?
Khách qua đường hửng hờ đáp :
- Cái đó là tùy ở ngươi. Phen này mà cuộc trao đổi bất thành, thì lão phu còn có thể
trực tiếp đàm phán với Hội Vệ Đạo. Nhưng ngươi thì đừng hòng lấy lại vòng tay ngọc
nữa.
Từ Văn căm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói lên, nhưng chung qui vẫn chẳng
làm thế nào được. Những chuyện mưu tính của chàng xem chừng đều uổng hết...
Khách qua đường thúc giục :
- Thế nào ! Quyết định mau đi chứ !
- Được rồi !
Chàng vừa nói vừa nhảy vọt về phía phát ra thanh âm nhanh như điện chớp, song

chẳng thấy một bóng người nào cả. Bỗng có tiếng từ mé phải vọng tới bằng một giọng
mỉa mai :
- Tiểu tử ! Ngươi đừng chần chờ gì nữa. Nếu con nhỏ kia biến thành phế nhân thì
ngươi phúc đáp đối phương thế nào được.
Từ Văn hằn học trở về chỗ củ. Chàng chẳng cam tâm chút nào mà cũng không làm
sao được. Bây giờ chàng mới tự hối là mình đã quá kiêu ngạo, đáng lý chàng phải tiếp
thụ lời đề nghị của Diệu Thủ tiên sinh, đem sự tình nói ra mới phải. Nếu có lão ở
trong bóng tối viện thủ cho, thì Khách qua đường khó mà ẩn nấp được. Bây giờ
chàng hối thì sự đã rồi, đành là chịu thua đối phương. Hay dỡ gì cũng lấy vòng tay
ngọc trở về trước đã, rồi sau sẽ truy vấn Phương Tử Vi về tung tích của bọn cừu gia.
Chàng tính bài mất mả vô giấy tiền để tự an ủi.
Từ Văn nghĩ vậy rồi lấy Phật tâm đặt xuống hòn đá bên mình. Chàng run lên nói :
- Khách qua đường ! Các hạ thật là tay đáo để. Chúng ta hoàn thành cuộc trao đổi
đi.
Khách qua đường đắc ý cười ha hả nói :
- Bây giờ ngươi đến chỗ đó mà lấy lại người cùng vật kia.
Từ Văn trong lòng ôm mối oán độc khôn tả. Chàng dậm chân xuống đất nhảy vọt
về phía Đông.
Khoảng cách ba dặm, Từ Văn chỉ đi trong chớp mắt đã tới nơi. Quả nhiên trên gò
đất trống chốn rừng hoang có gian miếu thổ địa trơ trọi, đen sì, tựa hồ bóng ma trêu
cợt.
Từ Văn vẫn lo là mình bị lừa gạt. Cửa miếu đả mục nát và chỉ khép hờ. Chàng đẩy
cửa bước vào thì thấy dưới chân lò hương một bóng người nằm co ro. Đúng là thiếu
nữ áo hồng Phương Tử Vi. Chiếc vòng tay ngọc để giữa lò hương.
Từ Văn trước hết cầm lấy vòng tay xem kỹ lại quả là nguyên vật thì

trong lòng đã
vơi được nửa phần căm hận. Chàng cất vòng tay vào bọc rồi cúi xuống nhìn Phương
Tử Vi. Dung nhan nàng cực kỳ tiều tụy, hai mắt nhắm nghiền như người đang ngủ
say. Chàng lại thấy hơi thở đều đặn mới hoàn toàn yên tâm.
Khách qua đường đã điểm huyệt nàng bằng cách nào, phải sờ vào người nàng mới
biết được. Từ Văn không khỏi ngần ngừ. Tuy nàng là kẻ thù, chàng có thể giết được,
nhưng chàng không muốn sờ mó vào người nàng.
Sự thực chàng không có cách nào khác, mà cũng không còn đủ thời giờ để suy
nghĩ...
Từ Văn đánh liều đưa tay ra sờ kinh mạch Phương Tử Vi. Làn da mịn màng ấm áp
từ đầu ngón tay truyền vào toàn thân chàng. Mặt khác mùi u hương của người xử nữ
khiến lòng chàng không khỏi rạo rực. Nàng là cái bóng đầu tiên đã in vào tâm khảm
chàng, nhưng tình thế tàn khốc hiện thời đã biến đổi hết. Mối cảm giác lạ lùng nổi lên
trong lòng chàng thiệt khó mà hình dung được.
Chàng điều tra hết các kinh mạch lớn nhỏ chẳng thấy có chi khác lạ. Chàng nhìn
đến sắc mặt, đột nhiên tỉnh ngộ. Nàng bị một chất độc ma túy kềm chế chứ không
phải bị điểm huyệt. Vậy mà Khách qua đường bảo chàng trong một khắc, nếu không
giải khai huyệt đạo, thì nàng sẽ thành người tàn phế, thì ra lão đã nói dối.
Giải độc đối với chàng không phải là chuyện khó, chàng lấy một viên Tích Độc
Đan đem theo bên mình, nhét vào miệng Phương Tử Vi.
Chỉ trong chớp mắt Phương Tử Vi tỉnh lại, miệng ú ớ, rồi nàng trở mình đứng lên.
- Ô hay ! Ngươi...
Hiển nhiên nàng rất đỗi kinh nghi vì tình trạng trước mắt.
Từ Văn cố gắng dập tắt tia lửa tình cảm nổi lên trong ý thức, chàng lạnh lùng hỏi :

- Phương cô nương không việc gì chứ ?
Phương Tử Vi ngưng thần nhìn Từ Văn bằng con mắt nghi hoặc, nàng cất giọng
lạnh như băng hỏi :
- Vụ này là thế nào đây ?
Nhờ ánh sáng lờ mờ ngoài sân chiếu vào, chàng coi rõ thần sắc Phương Tử Vi lúc
này so với trước khi Khách qua đường bắt giữ tựa hồ không có gì khác lạ, mặc dầu
nàng đã gặp đại biến. Nhưng chàng không có ý dò xét chỗ bí ẩn của nàng, liền nói
ngay :
- Quí hội đã đưa ra một vật để chuộc cô nương, do tại hạ làm môi giới để đánh đổi
lấy sự tự do cho cô nương.
Phương Tử Vi ngơ ngác hỏi :
- Ngươi... nói cái gì ?
Từ Văn đáp :
- Cô nương đã được tự do rồi.
Phương Tử Vi hỏi :
- Ngươi nói cái gì trao đổi ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế. Hội Vệ Đạo phải bỏ ra một vật để đánh đổi.
- Vật gì để đánh đổi ?
- Đem Phật tâm đưa cho Khách qua đường để đổi lấy cô nương.
- Phật tâm ư ?
Phương Tử Vi la lên một tiếng rồi đứng thộn mặt ra. Dường như nàng khích động
vô cùng ! Nàng cất giọng run run hỏi tiếp :
- Ngươi nói... Phật tâm ?...
- Phải rồi.
- Để chuộc ta về hay sao ?
- Chính thế !
Phương Tử Vi nắm lấy mớ tóc xinh đẹp của mình mà vặn, rồi cất giọng thê thảm
nói :
- Phật tâm là vật chí bảo vô giá !... Ta không đáng...
- Từ Văn không khỏi động tính hiếu kỳ, buột miệng hỏi lại :
- Không đáng ư ? Tại sao vậy ?
Phương Tử Vi không trả lời vào câu hỏi. Nàng buồn rầu nói :

- Ta đã phạm tội cực kỳ thâm trọng, dù chết đến trăm lần cũng không chuộc được.
Từ Văn ngẩn người ra. Chàng không hiểu nàng nói vậy là nghĩa làm sao. Mặc dầu
chàng không có ý tọc mạch đến chuyện bí ẩn của đối phương, nhưng không nhẫn nại
được liền hỏi :
- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao ?
Phương Tử Vi mặt ngọc xám xanh nói rõ từng tiếng một :
- Ta là kẻ đáng chết, không đáng được nghĩa phụ đem vật đó để chuộc về.
Từ Văn hỏi :
- Nghĩa phụ cô nương là ai ?
Phương Tử Vi ngần ngừ một chút rồi cương quyết đáp :
- Nghĩa phụ ta là Vệ Đạo Hội chủ.
- Ủa !
Bây giờ Từ Văn mới hiểu ra. Lúc chàng lên núi Đồng Bách lần thứ nhất, nàng đã tự
xưng là bán chủ nhân, té ra nàng là nghĩa nữ của Vệ Đạo Hội chủ. Nhưng tại sao
nàng lại bảo là đáng chết ? Ban đầu chàng tưởng nàng là truyền nhân của Bạch Thạch
Thần Ni, thì ra không đúng. Kể về vụ Thạch Phật thì giữa Vệ Đạo Hội chủ và Bạch
Thạch Thần Ni tất có mối liên quan. Nhưng chuyện này chàng không cần biết tới.
Chàng quay về chính đề hỏi :
- Cô nương nói đáng chết là có ý gì ?
Phương Tử Vi ngập ngừng đáp :
- Bởi vì... ta tự dày xéo thân mình, làm ô nhục đến nghĩa phụ, lại cô phụ với người
quan tâm đến ta. Bây giờ thêm vào việc này nữa, dù ta có chết cũng không đủ đền tội.
Từ Văn nói :
- Tại hạ không sao hiểu được những lời nói của cô nương.
Phương Tử Vi đột nhiên nghiêm nét mặt nói bằng một giọng rất khích động :
- Ta muốn cầu tôn giá giúp ta một việc được chăng ?
Từ Văn ngập ngừng hỏi lại :
- Yêu cầu tại hạ ư ?... Việc gì vậy ?

Phương Tử Vi nói :
- Ta nhờ tôn giá giết Lục Quân giùm.
Từ Văn rất đỗi nghi ngờ, không sao hiểu được. Nàng đã yêu gã lắm và từng bị gã
lừa gạt mà vẫn còn năn nỉ xin tha chết cho gã. Hiện giờ nàng lại yêu cầu chàng giết gã
là nghĩa làm sao ?
Màn kịch thiếu nữ điên khùng Điền Dung Dung lại hiện ra trong đầu óc chàng.
Dường như chàng đã hiểu rõ, liền hỏi lại :
- Cô nương bảo hạ sát tên tiểu tử Lục Quân ư ?
Phương Tử Vi gật đầu đáp :
- Đúng thế.
Từ Văn lại hỏi :
- Cô nương đã yêu gã rồi kia mà ?
Phương Tử Vi da mặt co rúm lại, mắt nàng chiếu ra những tia hận thù, nàng lớn
tiếng :
- Phải rồi ! Ta yêu gã nhưng bây giờ ta muốn giết gã. Gã đã hủy hoại ta rồi.
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Gã hủy hoại cô nương ?...
- Chính thế ! Gã dày xéo lên lòng trinh bạch của ta.
Từ Văn biến sắc. Nội tâm chàng nổi lên một mối cảm giác khó hiểu. Chàng đã yêu
nàng như điên và theo đuổi hoài. Tình hình bây giờ khác hẳn. Mối tình đầu tiên đã
được chôn vùi, nhưng trong tiềm thức chàng không thể xóa nhòa hình bóng con người
ngọc. Bây giờ ngọc trắng có vết hồng hoen ố. Nàng không còn là thiếu nữ thanh tân
ngày trước nữa, trách nào nàng chẳng khác chi người mất hồn và đối với gã tiểu tử
Lục Quân nàng lộ ra những hành vi phức tạp, mâu thuẩn...
Từ Văn chưa gột hết được ý thức ghen tuông và phẫn hận. Chàng không suy nghĩ gì
đáp ngay :
- Về điểm này tại hạ xin ưng thuận vì chính tại hạ cũng muốn giết gã.
Phương Tử Vi mỡ một nụ cười thê thảm nói :
- Tướng công ơi ! Tiểu nữ thẹn mình không biết lấy chi báo đáp. Xin

có lời từ tạ.
Nàng biến cải cách xưng hô một cách đột ngột, khiến cho Từ Văn nghe chẳng lọt
tai, song trong lòng chàng không khỏi cảm thấy nổi chua cay. Chàng rụt rè đáp :
- Cái đó chẳng có chi đáng cảm tạ.
Phương Tử Vi trầm ngâm một chút, nét mặt tiều tụy của nàng bỗng ửng hồng. Nàng
nở nụ cười đau khổ nói :
- Tướng công ơi ! Tiểu nữ có điều tâm sự chẳng thể không thổ lộ được. Tiểu nữ
hiểu rõ tâm ý tướng công ngày trước, song vì thanh danh của tướng công, tiểu nữ
không tiếp thụ được. Bây giờ thì chậm mất rồi !... Chậm mất rồi...!
Nàng nói xong ra chiều rất đau khổ cúi đầu xuống.
Từ Văn nẩy ra nhiều mối cảm giác rất phức tạp. Huyết mạch chạy rần rần. Chàng
cũng muốn nói rõ tâm tình, tuy quá chậm nhưng cũng còn hơn không. Chàng lượng
thứ cho nàng, nhưng không sao mở miệng được. Tình và thù chẳng có cách nào đứng
chung với nhau được, huống chi nàng không còn trong ngọc trắng ngà...
Bất thình lình Phương Tử Vi thét lên một tiếng, vung tay tự đập vào đầu mình. Biến
diễn phát sinh đột ngột ra ngoài ý tưởng tượng của Từ Văn. Chàng chưa kịp xoay
chuyển ý nghĩ thi bản năng thiên nhiên đã vung chưởng hất ra.
Huỵch một tiếng. Phương Tử Vi té xuống. Miệng nàng rươm rướm chảy máu tươi.
Nàng muốn mở miệng nhưng chỉ máy môi mấy cái rồi ngất đi.
Từ Văn lau mồ hôi trán. Giữa lúc nguy hiểm ngàn cân treo đầu sợi tóc, chàng đã
vãn hồi sinh mạng được cho nàng.
A Di Đà Phật !
Tiếng niệm phật hiệu vang lên ở bên mình chàng.
Từ Văn chấn động tâm thần, chàng vội lạng người đi, vọt tránh sang phía bên mấy
thước. Một vị hòa thượng cao lớn có vẻ uy mãnh phi thường không biết đến bên

chàng từ lúc nào ? Chàng định thần nhìn kỷ lại thì nhà sư này chẳng phải ai xa lạ
chính là Thống Thiền hòa thượng, một nhà sư nội công cao thâm khôn lường.
Cặp mặt Thống Thiền hòa thượng trong đêm tối coi như hai hạt minh châu, chiếu ra
những tia thanh quan lờ mờ trông mà phát khiếp.
Từ Văn hít một hơi khí lạnh, chắp tay thi lễ nói :
- Tại hạ xin tham kiến đại sư.
Thống Thiền hòa thượng gạt đi :
- Xin miễn lễ. Thế là tiểu thí chủ đã cứu sống được y.
Thống Thiền hòa thượng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Phương Tử Vi.
Từ Văn nhớ lại ngày trước ở trên núi Đồng Bách, Cung chủ Ngũ Lôi Cung là Chấn
Cửu Thiên Ân Chí Sơn dẫn môn đồ đến tầm thù, Thống Thiền hòa thượng xuất hiện
một cách bất thình lình, thực ra lão đã có ý định. Nhưng chàng không hiểu giữa nhà
sư với Vệ Đạo Hội chủ có mối liên quan thế nào ? Hiện nay lão có phải cùng bè phái
với Hội Vệ Đạo không ? Nếu phải thì lão cũng là một tay đối thủ đáng sợ khi chàng
muốn trả thù...
Từ Văn nghĩ vậy, bất giác để mắt đến tay Thống Thiền hòa thượng đang cầm một
cái bọc vải. Chàng không khỏi buột miệng la hoảng :
- Phật tâm !
Toàn thân chàng run bắn lên, bất giác lùi lại một bước dài. Chàng tự hỏi :
- Tại sao cái vật mà mình vừa trao đổi với Khách qua đường lại lọt vào tay lão
hòa thượng này ?
Thống Thiền hòa thượng thủng thẳng nói :
- Phải đó ! Đây chính là trái Phật tâm, một vật chí bảo vô giá đã ở trong tay thí chủ.
Từ Văn ngập ngừng hỏi :
- Đại sư !... Tại sao ?...
Thống Thiền hòa thượng ngắt lời :
- Chúng là bọn tham lam hung dữ, khi nào lại để chúng hoành hành không còn úy

kỵ gì nữa được.
Từ Văn lại hỏi :
- Phải chăng Khách qua đường đã bị đại sư...
Thống Thiền hòa thượng ngắt lời :
- Hởi ơi ! Có lẻ hắn chưa tới ngày mạt vận. Bần tăng vừa thấy thí chủ đặt Phật tâm
xuống xong bỏ đi, trong lúc nóng nảy bần tăng không chờ đối phương xuất hiện đã
dùng kình lực thu lấy Phật tâm. Đối phương tri cơ trốn thoát ngay chưa kịp lộ diện.
- Ủa !
Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ. Người trong kiệu phái người đưa Phật tâm đi rồi liền
bố trí thế cờ con bồng ngựa bắt con ve sầu, ngờ đâu có con sẻ vàng rình ở phía sau.
Khách qua đường tuy đã giảo quyệt mà vẫn không sính cường được. Có điều vụ này
đã chứng minh Thống Thiền hòa thượng là người cùng phe với Hội Vệ Đạo.
Bản ý chàng định điều tra thực trạng kẻ thù ở nơi Phương Tử Vi. Không ngờ sự việc
còn xảy ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Thống Thiền hòa thượng xuất hiện là dự định
của chàng không thành rồi. Lòng chàng vừa buồn rầu vừa bực dọc, chàng lầm vào
tình trạng cười dỡ khóc dỡ.
Thống Thiền hòa thượng cúi xuống thăm mạch cho Phương Tử Vi. Lão nói :
- Tội nghiệp cho con nha đầu này !
Giọng nói của lão đầy vẻ thân tình, nhưng đối với Từ Văn lại càng vô vị. Chàng
phán đoán theo giọng lưỡi của nhà sư thì giữa lão và Vệ Đạo Hội chủ có mối quan hệ
sâu xa.
Chàng nhớ lại lời di ngôn của phụ thân là vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo là do Vệ Đạo
Hội gây ra. Song theo giọng nói của hội này thì lại trái ngược, hoàn toàn không liên
can gì đến họ cả. Thượng Quan Hoành tầm cừu là việc cá nhân. Sự thực là thế nào,

đến bây giờ chàng vẫn chưa hiểu.
Phụ thân chàng cùng Thất Tinh Cố Nhân bị giết, hung thủ có phải Thượng Quan
Hoành hoặc người trong Hội Vệ Đạo hay không, chàng cũng không thể hiểu được.
Nếu cứ sờ mò trong bóng tối thì e rằng chẳng bao giờ tìm ra được chân tướng. Giả
tỷ chàng theo quyết định mấy bữa trước thì đã mở đầu cuộc trả thù. Thực lực đối
phương nào phải tầm thường, chàng hành động hấp tấp thì thù không trả được mà còn
ôm mối hận ngàn thu. Sự thực bày ra trước mắt, chỉ một mình Thống Thiền hòa
thượng, chàng cũng không đối phó nổi rồi...
Nghĩ tới đây Từ Văn khác nào bị dội một gáo nước lạnh, lửa phục thù đỏ rực liền bị
dập tắt đến quá nửa.
Thống Thiền hòa thượng ra tay trị thương cho Phương Tử Vi. Chỉ trong khoảnh
khắc, nàng dần dần hồi tỉnh lại, cất giọng ngờ vực hỏi :
- Ta... còn chưa chết ư ? Tại sao... không để cho ta chết ?...
Nàng đảo mắt nhìn, dần dần trông rõ người trước mắt, bất giác la lên :
- Đại sư phụ ! Sư phụ... là ai ?
Hiển nhiên nàng không nhận biết Thống Thiền hòa thượng, vì lúc nhà sư này lên
núi Đồng Bách thì nàng đang phiêu lưu ở bên ngoài.
Thống Thiền hòa thượng cất giọng hiền hòa nói :
- Nha đầu ! Bần tăng là bạn của nghĩa phụ ngươi.
- Ủa ! Đại sư...
- Bây giờ ngươi theo lão tăng về núi.
Tiểu nữ... Không !... Tiểu nữ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.
- Con nha đầu ngu dại lắm...
- Trời ơi ! Tiểu nữ không...
Nàng ôm mặt khóc rống lên. Đúng là tiếng khóc thê thảm của một thiếu nữ đã sảy
chân, vừa hổ thẹn vừa hối hận.
Từ Văn cảm thấy mình ở lại đây thật là vô vị, nhưng nghĩ tới Thống Thiền hòa

thượng đã có ơn cứu viện cho chàng, chàng không thể thất lễ liền chắp tay kính cẩn
nói :
- Thưa đại sư ! Tại hạ xin cáo từ.
Giữa lúc ấy, Phương Tử Vi đột nhiên thét lên một tiếng, nàng đứng phắt dậy rồi lại
té xuống ngay. Miệng sùi bọt trắng bất tỉnh nhân sự.
Từ Văn cả kinh thất sắc dừng bước lại.
Thống Thiền hòa thượng chẳng hiểu ra sao, đột nhiên hỏi :
- Vụ này là thế nào đây ?
Nhà sư vừa nói vừa cúi xuống xem mạch thì thấy nàng ngoài hơi thở yếu ớt, chẳng
có chi khác lạ.
Từ Văn cũng nghi hoặc không hiểu. Nếu bảo là có người ám toán thì trừ mình ra
còn có Thống Thiền hòa thượng là một tay cao thủ tuyệt đỉnh, dù con muỗi bay qua
cũng không thể lọt được tai mắt lão. Chàng đã ngăn trở không để nàng tự tận. Giữa
lúc cấp bách tuy chàng ra tay hơi trầm trọng một chút, nhưng cũng chẳng có gì đáng
ngại. Nàng trúng phải thứ thuốc mê thông thường đã được giải trừ rồi. Vậy duyên cớ
vì đâu mà có hiện trạng này ?
Thống Thiền hòa thượng hiển nhiên không tra được manh mối gì, miệng lẩm bẩm :
- Lạ thiệt ! Lạ thiệt !

Độc thủ phật tâm

Hồi 39
Trao phật tâm đổi liều thuốc giải

Từ Văn bỗng động tâm nghĩ thầm :
- Khách qua đường đã là tay giảo quyệt gian ngoan, có lý đâu hắn chẳng đề
phòng ? Hay là hắn đã động chân tay thi hành thủ đoạn gì vào người Phương Tử Vi.
Chàng nghĩ vậy liền nói :

- Đại sư ! Để tại hạ xét nghiệm thử coi.
Thống Thiền hòa thượng gật đầu.
Từ Văn đem kinh nghiệm độc đáo của chàng ra xem xét một lượt, rồi kinh hải la
lên :
- Trúng độc !
Thống Thiền hòa thượng cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang lấp loáng, run lên
hỏi :
- Y trúng độc ư ?
- Đúng thế !
Thống Thiền hòa thượng lại hỏi :
- Nghe nói tiểu thí chủ rất tinh thông về Độc đạo. Vậy y trúng phải chất độc gì tiểu
thí chủ có biết không ?
Từ Văn lộ vẻ khích động đáp :
- Tại hạ không biết. Chất độc này trước nay tại hạ chưa từng thấy.
Thống Thiền hòa thượng cũng lộ vẻ khẩn trương hỏi lại :
- Liệu có giải được không ?
Từ Văn đáp :
- Để tại hạ thử xem.
Chàng nói xong, lấy ra ba viên tích độc đơn đưa cho Thống Thiền hòa thượng.
Thống Thiền hòa thượng cạy miệng Phương Tử Vi ra nhét thuốc vào rồi đưa ngón
tay điểm huyệt hầu kết cho thuốc trôi xuống.
Hồi lâu vẫn chẳng thấy phản ứng gì.
Từ Văn không nhịn được, xét nghiệm lại cả mặt mũi, môi miệng, răng lưỡi Phương
Tử Vi hết một lượt, rồi kinh hải la lên :
- Không ăn thua ! Chẳng hiểu chất độc gì mà bá đạo đến thế ?
Bất thình lình bên ngoài có âm thanh nói vọng vào :
- Cái đó kêu bằng Diêm Vương Lệnh. Khắp thiên hạ chẳng có một ai khác giải trừ
được.
Từ Văn vừa nghe thanh âm đã biết ngay người đó là ai. Chàng lớn tiếng quát :
- Khách qua đường !
Đoạn vọt người ra như mủi tên lìa khỏi cung, nhanh hơn điện chớp. Nhưng ra đến

ngoài cửa chẳng thấy bóng một người nào. Chàng hằn học hắng dặng một tiếng rồi
nhảy vọt lên nóc miếu.
Từ Văn thi triển mục lực nhìn ra bốn phía vẫn chẳng thấy gì. Chàng đành nhảy
xuống trở vào thì thấy Thống Thiền hòa thượng vẫn ngồi coi Phương Tử Vi không dời
nửa bước. Chàng nghĩ bụng :
- Nhà sư này sao mà trầm tỉnh đến thế ? Giả tỷ lão chịu hành động, thì với thân thủ
ấy, đối phương còn trốn làm sao được ?
Thống Thiền hòa thượng dường như đã biết rõ tâm ý chàng, lão lạnh lùng nói :
- Y đã đến đây tất là có việc. Thí chủ chẳng bức bách, y cũng sẽ xuất hiện. Hiện y ở
phía sau miếu.
Từ Văn nhíu cặp lông mài hỏi :
- Tại sao đại sư lại biết rõ thế ?
Thống Thiền hòa thượng đáp :
- Lúc y phát thanh, thì tiếng sau cùng thiên về mé tả chứ không ở nguyên chỗ cũ,
chứng tỏ y quanh qua mé tả ra sau miếu. Lúc hết câu thì người y đã rời khỏi chỗ củ
rồi. Vậy thân pháp tiểu thí chủ có mau lẹ đến đâu cũng bằng vô dụng.
Từ Văn rất bẻ bàng, nhưng trong lòng rất khâm phục nhà sư là tay kinh nghiệm già
dặn.
Quả nhiên trên nóc miếu về phía sau, thanh âm Khách qua đường lại nổi lên :
- Thống Thiền ! Lão thật là tay đáo để !
Từ Văn hậm hực nói :
- Có giỏi thì chường mặt ra mà nói chuyện, sao lại lén lút bắt chước như loài chuột
nhắt ?
Khách qua đường cười ha hả, hạ mình xuống trước thềm như một chiếc lá rụng.
Từ Văn mắt dường như toé lửa, trán nổi gân xanh. Chàng di động cước bộ toan
nhảy xổ lại...
Khách qua đường giơ tay lên cất giọng âm trầm nói :

- Địa Ngục Thư sinh ! Hay hơn hết là ngươi đừng có cử động. Lão phu chỉ nói một
câu là ngươi chết không có đất chôn !
Từ Văn hắng giọng lạnh lùng thách thức :
- Lão cứ nói đi coi !
Khách qua đường cười khành khạch hỏi :
- Tiểu tử ! Có phải ngươi không muốn bộc lộ thân thế ?
Từ Văn ngạc nhiên run lên hỏi :
- Lão nói vậy là có ý gì ?
Khách qua đường hỏi lại :
- Nếu thân thế ngươi mà bị bại lộ, thì ngươi có biết bao nhiêu người muốn đòi
mạng không ?
Từ Văn cảm thấy nao núng trong lòng. Chàng nghe giọng lưỡi đối phương thì rõ
ràng hắn biết rõ thân thế chàng. Đó là một điều đáng sợ. Chàng tự hỏi :
- Không hiểu đối phương ở phe phái nào ? Phải rồi, hắn đã mạo xưng phụ thân để
toan hạ sát mình thì dĩ nhiên hắn phải biết rỏ thân thế mình. Cái đó chẳng có chi là lạ.
Nhưng vì nguyên nhân gì mà hắn cứ theo dõi chực giết mình hoài ?
Thống Thiền hòa thượng trịnh trọng lên tiếng :
- Phải chăng thí chủ là Khách qua đường ?
Khách qua đường đáp :
- Chính là lão phu !
Thống Thiền hòa thượng lại hỏi :
- Thí chủ đến đây làm chi ?
Khách qua đường đáp :
- Cái đó tưởng hòa thượng biết rồi.
Thống Thiền hòa thượng hỏi :
- Mục đích của thí chủ là trái Phật tâm phải không ?
Khách qua đường đáp ngay :
- Phải rồi ! Có Phật tâm thì đổi được thuốc giải.
Thống Thiền hòa thượng hỏi vặn :
- Thí chủ tưởng bần tăng ưng chịu điều kiện đó ư ?
Khách qua đường đáp :
- Hẳn thế ! Trừ phi hòa thượng không cần sinh mạng cô bé này.
Thống Thiền hòa thượng hất hàm hỏi :
- Thí chủ có nghĩ rằng bần tăng mà muốn hạ sát thí chủ thì cũng

chẳng khó gì ?
Khách qua đường cười khanh khách đáp :
- Nhưng lão phu biết rằng hòa thượng không dám hạ thủ.
- Tại sao vậy ?
- Vì hòa thượng chẳng muốn mắt nhìn thấy con nhỏ kia mất mạng.
Thống Thiền hòa thượng lạnh lùng nói :
- Y không chết đâu. Những tay cao thủ về Độc đạo còn nhiều chứ chẳng phải chỉ có
một mình thí chủ.
Khách qua đường cười the thé nói :
- Hòa thượng nói tuy có lý, nhưng chất độc Diêm Vương Lệnh này đã thất truyền
trên chốn giang hồ mấy trăm năm nay. Lão phu dám tự khoe hiện nay trong thiên hạ
không còn người nào khác giải trừ được. Hòa thượng đừng ỷ vào Thôi Vô Độc. Hắn
hãy còn kém xa lắm.
Thống Thiền hòa thượng nói dần từng tiếng :
- Nếu bần tăng đem tính mạng y đổi lấy sinh mạng của thí chủ để trừ hại cho võ
lâm thì sao ?
Khách qua đường thản nhiên đáp :
- Lão phu tin rằng hòa thượng chẳng khi nào làm thế, bằng không thì hòa thượng đã
ra tay rồi.
Thống Thiền hòa thượng nói :
- Bần tăng ra tay lúc này không chừng.
- Nhưng hòa thượng không ra tay đâu
- Thí chủ tin chắc như vậy ư ?
- Dĩ nhiên ! Giả tỷ hòa thượng có kềm chế lão phu để bắt buộc phải đưa thuốc giải
ra, nhưng lão phu lại không để thuốc giải trong mình. Hơn nữa hòa thượng muốn lấy
mạng lão phu đổi lấy thuốc giải cũng chẳng ăn thua gì, vì lão phu chỉ hành động theo
mệnh lệnh của người khác.
Thống Thiền hòa thượng ngập ngừng hỏi :
- Thí chủ... chịu lời sai khiến của ai ?
Khách qua đường đáp :
- Xin tha thứ cho lão phu không trả lời điểm này được.

Thống Thiền hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Bần tăng tin rằng chẳng một ai là không sợ chết. Thí chủ cũng không ra ngoài lệ
đó.
Khách qua đường hửng hờ nói :
- Nhưng lão phu đã giao sinh mạng của mình cho người khác rồi, chứ mình không
làm chủ nữa.
Từ Văn không thể nhịn được, chàng hắng giọng một tiếng rồi nhảy xổ lại, đồng thời
phóng chưởng ra. Chàng đánh đòn này như sét nổ không kịp bưng tai.
Bình !
Từ Văn bị hất ngược về chỗ củ. Còn Khách qua đường cũng loạng choạng đến ba
bốn bước mới đứng vững.
Từ Văn ngừng lại một chút rồi vung chưởng lên toan nhảy tới lần thứ hai.
Khách qua đường lạng người sang mé bên, miệng thét lớn :
- Dừng tay !
Từ Văn đánh không trúng, bất giác chàng dừng bước lại.
Khách qua đường run lên hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi muốn lão phu nói huỵch tẹt thân thế ngươi ra chăng ?
Từ Văn đã căm tức đến cực điểm, chàng ngang nhiên đáp :
- Nói đi ! Bản nhân không cần nữa. Nhưng bữa nay lão đừng hòng sống mà rời khỏi
nơi đây.
Khách qua đường lại cười the thé hỏi :
- Ngươi có lo đến sự an toàn cho mẫu thân ngươi không ?
Từ Văn nghe câu này khác nào sét đánh lưng trời. Chàng chấn động tâm thần bất
giác lùi lại mấy bước. Từ ngày Thất Tinh Bảo đổ máu đến nay, đây là lần đầu chàng
nghe thấy người nhắc tới mẫu thân.
Khách qua đường chẳng những biết rõ thân thế Từ Văn, mà còn liên quan đến vụ
mẫu thân mất tích thì đủ biết trong vụ này có nhiều điều rắc rối. Đã thấy đầu dây,
chàng quyết chẳng bỏ qua.

Từ Văn trong lòng xúc động vô cùng, run lên hỏi :
- Lão biết chỗ gia mẫu lạc lỏng ư ?
Khách qua đường thản nhiên đáp :
- Hẳn thế !
Từ Văn hỏi ngay :
- Hiện giờ người ở đâu ?
- Lúc này chưa thể nói được. Tưởng ngươi cần hiểu như vậy.
Từ Văn gạt đi :
- Lão đừng hòng giở trò nữa...
Khách qua đường ngắt lời :
- Tiểu tử ! Bây giờ ngươi cùng lão phu hãy lui qua một bên. Xong chuyện này rồi sẽ
bàn đến vụ đổi chác.
Từ Văn không làm sao được liền lùi lại hơn trượng. Mẫu tử tình thâm, chàng chẳng
thể làm bất cứ việc gì bất lợi cho mẫu thân. Chàng chỉ cầu sao mẹ con lại gặp nhau
bất cứ bằng một giá nào. Chàng tự hỏi :
- Khách qua đường bảo là làm việc theo mệnh lệnh của người. Vậy người đứng
sau lão giựt dây là một nhân vật khủng khiếp đến thế nào ?
- Người đã ám toán mình lúc ban đầu phải chăng cũng là hắn ?
- Vụ này có liên can gì đến vụ đổ máu tại nhà, và vụ phụ thân bị thảm tử không ?
Bấy nhiêu câu hỏi quay lộn trong đầu óc Từ Văn, khiến chàng ngẩn người ra.
Nhưng huyết mạch trong toàn thân sủi lên sùng sục. Tình trạng ly kỳ đáng sợ này
thực là phức tạp khiến cho luồng tư tưởng của con người không còn chỗ để mà suy
xét.
Khách qua đường lạnh lùng quay lại hỏi Thống Thiền hòa thượng :
- Hòa thượng có bằng lòng giao Phật tâm không ?
Thống Thiền hòa thượng mắt trợn lên như hai cái nhạc đồng, chiếu ra những tia
thanh quang rùng rợn, trầm giọng hỏi :
- Thí chủ hãy nói ra là vâng lệnh ai đã ?
Khách qua đường đáp :
- Về điểm này thì không thể được.
Thống Thiền hòa thượng ngập ngừng nói :

- Xem chừng bần tăng đành phải phá giới, hạ sát thí chủ mất...
Khách qua đường lạnh lùng ngắt lời :
- Lão phu không chịu để hòa thượng uy hiếp đâu.
- Đây không phải là chuyện uy hiếp.
Khách qua đường nói ngay :
- Thống Thiền ! Chỉ trong vòng nửa giờ nữa là con nhỏ kia xương cũng tan ra. Hòa
thượng không tin thì thử chờ mà xem.
Thống Thiền hòa thượng ngoảnh lại nhìn Phương Tử Vi thì thấy nàng chân tay co
quắp, mặt mũi tím đen, hai mắt nhắm nghiền, miệng há ra mà không nói ra tiếng
dường như đau khổ đến cùng cực.
Thống Thiền hòa thượng hỏi :
- Thuốc giải đâu ?
Khách qua đường hỏi lại :
- Hòa thượng bằng lòng giao Phật tâm rồi chứ ?
Thống Thiền hòa thượng đáp :
- Bần tăng tạm thời nhận trên nguyên tắc.
Khách qua đường nói :
- Hay lắm ! Vậy bây giờ hòa thượng hãy giao Phật tâm trước cho lão phu.
Thống Thiền hòa thượng hỏi :
- Còn thuốc giải đâu ?
- Cái đó dĩ nhiên sẽ đưa đến.
Thống Thiền hòa thượng vặn lại :
- Bần tăng liệu có tin được thí chủ không ?
Khách qua đường thản nhiên đáp :
- Nên tin đi là hơn, vì hòa thượng chẳng còn đường lối nào khác.
Thống Thiền hòa thượng lại hỏi :
- Thí chủ có sợ bần tăng thay đổi chủ ý không ?
- Lão phu đã nói mình làm việc theo mệnh lệnh của người, vậy nhất thiết sự gì
cũng chẳng e ngại.
- Cả cái chết cũng thế chứ ?
- Đúng vậy !
Thống Thiền hòa thượng nói :
- Nhưng bần tăng không muốn mạo hiểm.
Khách qua đường trầm ngâm một chút rồi nói :
- Bây giờ làm thế này cũng được. Chúng ta dùng gã tiểu tử này làm

trung gian. Hòa
thượng trao Phật tâm cho gã để gã theo lão phu đi lấy thuốc giải. Hòa thượng chờ ở
đây chỉ trong vòng nửa giờ là gã trở lại, như thế có được không ?
Thống Thiền hòa thượng không nói gì nữa, cầm Phật tâm liệng cho Từ Văn. Từ Văn
đón lấy cầm tay. Khách qua đường cười ha hả nói :
- Tiểu tử ! Ngươi hãy theo ta.
Chưa dứt lời người lão đã bay vọt ra khỏi miếu.
Từ Văn cũng đứng lên chạy theo. Hai người một trước một sau chạy đi chừng vài
dặm thì phía trước hiện ra một khu rừng rậm. Khách qua đường chạy vào trong rừng.
Lúc này phương Đông hửng sáng. Tiếng gà gáy từ phía xa vọng lại báo trời đã bình
minh.
Từ Văn theo Khách qua đường vào rừng.
Khách qua đường chỉ vào sâu chừng ba trượng liền dừng lại cất tiếng bảo chàng :
- Tiểu tử ! Đứng lại !
Từ Văn dừng bước trợn mắt nhìn đối phương. Chàng hận mình không thể xé xác lão
ra làm trăm mảnh.
Khách qua đường hỏi :
- Tiểu tử ! Dường như ngươi có điều chi muốn nói ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế ! Lão đã cải trang làm người che mặt mặc áo cẩm bào mấy lần toan hạ
sát bản nhân cũng là chịu mệnh lệnh của người khác chăng ?
Khách qua đường cười đáp :
- Ngươi lầm rồi ! Trước nay lão phu làm việc gì cũng tự ý mình, khi nào lại chịu
khuất phục ai. Vừa rồi lão phu bảo làm theo mệnh lệnh người khác chẳng qua là để
gạt tên trọc đầu kia mà thôi.
Từ Văn nghiến răng ken két nói :
- Nếu vậy thì lão thiệt là đê tiện !
Khách qua đường cười khành khạch nói :
- Cái đó tùy ngươi muốn bảo sao cũng được.
Từ Văn căm hận đến cực điểm hỏi :

- Lão đích thực là ai ?
Khách qua đường đáp :
- Lão phu e rằng vĩnh viễn ngươi không hiểu được điểm này.
Từ Văn dằn giọng hỏi :
- Lão muốn chết chăng ?
Khách qua đường nghiêm nghị nói :
- Ngươi đừng giở thói ngang tàng ! Chúng ta nói chuyện tử tế thì hơn. Sự an toàn
của mẫu thân ngươi là ở trong bàn tay lão phu.
Từ Văn run lên. Chàng đành dẹp luồng sát khí. Trái tim chàng tưởng chừng chìm
hẳn xuống. Cổ họng chàng tựa hồ bị người bớp chặt, muốn phản kháng cũng không
được. Chàng uất hận hỏi :
- Tại sao gia mẫu lại lọt vào tay lão ?
Khách qua đường đáp :
- Ngươi bất tất hỏi lão phu làm chi. Một ngày kia ngươi sẽ rõ.
Từ Văn lại hỏi :
- Tại sao lão lại có những hành động này ?
Khách qua đường đáp :
- Chẳng tại sao cả. Chỉ vì mục đích duy nhất của lão phu là giữ cho bản thân được
an toàn.
Từ Văn hỏi sang vấn đề khác :
- Lão muốn mưu sát bản nhân vì lẽ gì ?
Khách qua đường thản nhiên đáp :
- Cũng chỉ vì một lý do là để giữ cho bản thân được an toàn.
Từ Văn thở mạnh một cái. Chàng không hiểu ý tứ những lời nói của đối phương,
liền hỏi lại :
- Lão xử trí với gia mẫu ra sao ?
Khách qua đường đáp :
- Mụ rất yên ổn. Nếu ngươi đừng coi lão phu là kẻ thù địch thì tự nhiên mụ được vô
sự.
Từ Văn nghiến răng hỏi :
- Lão lấy chuyện này ra để uy hiếp bản nhân chăng ?
- Có thể như vậy.
- Nếu ta không chặt lão ra làm muôn đoạn được thì thề chẳng làm người nữa.

Khách qua đường ngắt lời :
- Nếu thế thì Lam Ngọc Trân phải chết trước.
Từ Văn hai mắt trợn ngược lên cơ hồ rỉ máu tươi ra.
Khách qua đường đi vào chính đề :
- Từ Văn ! Lão phu không chờ được nữa. Bây giờ thực hiện cuộc trao đổi đi.
Từ Văn nói :
- Bản nhân còn có điều muốn hỏi lão.
- Điều gì ngươi nói mau !
- Vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo phải chăng là tự lão gây ra ?
Khách qua đường đáp ngay :
- Về điểm này lão phu có thể trả lời ngươi là theo lời mẫu thân ngươi là Lam Ngọc
Trân thì vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo là do bọn Vệ Đạo Hội chủ kéo đến động thủ.
- Thiệt thế ư ?
- Tin hay không là tùy ở ngươi.
Từ Văn nghiến răng ken két, chàng tin là lão nói thực vì phụ thân chàng hồi sinh
tiền cũng bảo vậy. Chàng tự nghĩ :
- Việc báo thù còn có thể trì hoản được. Nhưng để mẫu thân còn một ngày chưa
thoát khỏi bàn tay tên ác ma này thì chẳng lúc nào mình yên tâm được. Giữa mình với
lão này trước nay vốn không thù oán mà lão lại bảo những vụ mưu sát mình cùng việc
bắt giữ mẫu thân để lão đặng an toàn thì thật là khó hiểu. Không hiểu chân tướng lão
này là ai ? Trong những vụ này nhất định có chuyện cực kỳ ngoắt ngoéo.
Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng hỏi :
- Khách qua đường ! Bất luận lai lịch các hạ thế nào, tại hạ cũng không cần biết.
Có điều các hạ chịu buông tha gia mẫu thì tại hạ thề rằng chẳng khi nào coi các hạ là
thù địch. Cả những món nợ trước cũng xóa hết. Các hạ tính sao ?
Khách qua đường lạnh lùng đáp :
- Thời cơ chưa đến hãy xin miễn bàn.
Từ Văn hỏi :
- Thời cơ gì ?

Khách qua đường đáp :
- Đó là việc riêng của lão phu, ngươi đừng hỏi làm gì. Có điều ngươi nên nhớ rằng
chớ coi lão phu là kẻ thù thì mẹ con ngươi có thể trùng phùng. Bằng không thì khó
nói lắm đấy.
Từ Văn nghiến răng cơ hồ gảy cả quai hàm. Sát khí muốn phá lòng ngực bùng ra
ngoài.
Khách qua đường lại giục :
- Lấy ra đi !
Từ Văn nghĩ bụng :
- Thằng cha này cũng như bọn Hội Vệ Đạo đều là đã là kẻ tử thù của mình. Mình
đã không thể giết kẻ thù thì còn cần chi đến đạo nghĩa...
Chàng nghĩ vậy liền hỏi :
- Khách qua đường ! Chúng ta có thể bàn chuyện trao đổi được không ?
Khách qua đường hỏi lại :
- Trao đổi thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ đem Phật tâm đổi lấy...
Chàng nói tới đây đột nhiên dừng lại. Chàng định nói : Đem Phật tâm đổi lấy mẫu
thân, nhưng chợt nghĩ ra làm như vậy không ổn. Việc trả thù báo oán phải cho hợp lý.
Đã là người võ sĩ không thể vỏ quy củ võ lâm. Cái ngoại hiệu Địa Ngục Thư sinh tuy
bất nhả, nhưng chàng tự vấn tâm từ ngày ra đời chàng chưa làm việc gì trái Võ đạo.
Bây giờ chàng hành động như vậy thì người võ lâm sẽ coi chàng cùng một loại với
Khách qua đường chẳng có chi phân biệt. Phật tâm vốn không phải của chàng, hơn
nữa Khách qua đường chưa chắc đã ưng thuận cuộc trao đổi này. Nếu sự việc không
thành, thì chỉ tổ làm thêm một trò cười.
Khách qua đường thấy Từ Văn nói dỡ dang rồi im bặt, liền hỏi vặn :
- Ngươi muốn trao đổi thế nào ?

Từ Văn xua tay đáp :
- Thôi không nói nữa ! Lấy thuốc giải ra đi.

Độc thủ phật tâm

Hồi 40
Những cuộc tao ngộ bất ngờ

Khách qua đường chau mày móc trong bọc lấy một cái bình nhỏ móc ra một viên
thuốc màu xanh biếc liệng cho Từ Văn.
Từ Văn đón lấy hỏi :
- Sao lúc nảy các hạ bảo thuốc giải không có ở trong mình kia mà ?
Khách qua đường cười khành khạch đáp :
- Cái đó kêu bằng Binh Bất Yếm Trá.
- Hừ ! Như thế lại càng vô liêm sỉ.
Khách qua đường gạt đi :
- Đừng nói chuyện rườm rà nữa. Lấy ra đi !
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, ngần ngừ hỏi :
- Thuốc giải của các hạ liệu có thể tin được chăng ?
Khách qua đường đáp ngay :
- Ngươi cứ yên tâm về điểm này.
Từ Văn cầm Phật tâm liệng cho Khách qua đường. Chàng muốn nói gì nhưng lại
thôi, vì chàng cho là có nói cũng bằng thừa. Chàng cầm viên thuốc chạy vọt ra ngoài
rừng, trở về đến miếu thổ địa thì đã sáng tỏ.
Thống Thiền hòa thượng rất đổi bồn chồn, lão vừa thấy Từ Văn xuất hiện đã hỏi
ngay :
- Thế nào ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Thuốc giải đã đem về đây.
- Lấy cho y uống mau.
Từ Văn không nói gì nữa, cầm viên thuốc màu xanh biếc nhét vào miệng Phương
Tử Vi.
Chẳng mấy chốc, sắc mặt Phương Tử Vi dần dần hồi phục, hơi thở đều đặn hơn.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì nàng tỉnh lại.
Thống Thiền hòa thượng nghiêm sắc mặt nói :
- Tiểu thí chủ ! Bần tăng muốn thỉnh cầu thí chủ một điều.
Từ Văn đáp :
- Xin đại sư hãy cho biết.
- Bần tăng phiền tiểu thí chủ hộ tống y về trên núi.
- Cái đó...
Từ Văn không khỏi ngần ngừ. Chẳng lẽ chàng vì kẻ thù mà giúp sức thì còn ra thế
nào ? Nhưng một ý nghĩ khác đột nhiên thoáng qua trong đầu chàng, chàng vội tiếp :
- Có thể được.
Thống Thiền hòa thượng nói :
- Như vậy là bần tăng ủy thác cho tiểu thí chủ một việc trọng đại.
Từ Văn khiêm nhượng :
- Chút việc nhỏ mọn có chi đáng kể.
Thống Thiền hòa thượng niệm phật hiệu rồi nói :
- Hậu hội hữu kỳ ! Bần tăng phải điều tra cho ra gốc ngọn Khách qua đường.
Dứt lời nhà sư vung tay một cái. Người lão như con hạc xám bay lên không, vượt
nóc nhà mà đi.
Phương Tử Vi dường như nguyên khí hao tổn rất nhiều. Đã lâu mà nàng vẫn không
động đậy được...
Từ Văn đưa mắt ngó nàng. Trên mặt hiện ra vẻ thương tiếc, nhưng nét thương tiếc
này chỉ thoáng qua cái đã tan mất để thay thế bằng vẻ lầm lì lạnh lẽo. Chàng cất tiếng
hỏi :
- Cô nương thấy trong mình thế nào ?
Phương Tử Vi ngó Từ Văn bằng con mắt cảm kích, nàng gắng gượng ngồi dậy, tựa
lưng vào lò hương, miễn cưỡng đáp :
- Không việc gì cả.
Từ Văn nói :
- Tại hạ chịu lời ủy thác đưa cô nương về núi.
Phương Tử Vi nở một nụ cười nhăn nhó. Khoé mắt nàng nhỏ xuống hai giọt lệ trong
như ngọc. Nàng cất giọng thê lương đáp :

- Tướng công ơi ! Tiện thiếp... không về núi nữa.
Từ Văn nhíu cặp lông mày hỏi :
- Nhưng tại hạ đã chịu lời ủy thác của Thống Thiền hòa thượng đưa cô về núi cho
đặng bình yên thì làm thế nào ?
Giữa lúc ấy bất thình lình một bóng xám tiến vào trong miếu.
Từ Văn quay đầu nhìn lại thì thấy người này chính là Tu Duyên lão ni, trụ trì tại am
Phổ Độ. Đệ tử của lão ni là Ngộ Tịnh bị người cưỡng gian rồi hạ sát. Trước lão ni đã
hiểu lầm và ngờ oan cho chàng là hung thủ, vì Ngộ Tịnh chết về chất độc Tồi Tâm,
không để lại một dấu vết nào trên thi thể. Sau Tu Duyên biết rõ không phải chàng.
Lão ni xuất hiện lúc này và ở nơi đây thật là một chuyện bất ngờ.
Từ Văn chấp tay nói :
- May lại được gặp sư thái ở đây.
Tu Duyên đáp lễ, rồi đưa mắt ngó Phương Tử Vi chầm chập.
Phương Tử Vi biến đổi sắc mặt. Đột nhiên nàng quì phục xuống, nước mắt tuôn ra
như mưa.
Tu Duyên lão ni lớn tiếng :
- Con nha đầu kia ! Ngươi thật là ngang chướng.
Phương Tử Vi khóc không ra tiếng. Nàng nói :
- Vi nhi là kẻ có tội. Vi nhi thật đáng chết !
Từ Văn lại chấn động tâm thần, tự hỏi :
- Chẳng lẽ Tu Duyên lão ni cũng là một phần tử trong Hội Vệ Đạo ? Nghe giọng
nói của hai bên thì dường như họ có mối quan hệ sâu xa.
Bỗng thấy Tu Duyên lão ni lộ vẻ phẫn hận, vung tay áo rộng thùng thình một cái,
cất giọng nghiêm khắc hỏi :
- Ngươi còn không muốn về núi ư ?
Phương Tử Vi đáp :
- Vi nhi một còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.
Tu Duyên lão ni lạnh lùng hỏi :
- Ngươi muốn thế nào ?
Phương Tử Vi sợ hãi ấp úng đáp :
- Vi nhi... chỉ mong... được giải thoát...
Tu Duyên lão ni xẳng giọng :

- Con nha đầu lớn mật !... Ngươi không nghĩ đến ơn nghĩa phụ ngươi đã nuôi
dưỡng mười mấy năm nay ư ?
Phương Tử Vi nghẹn ngào đáp :
- Vi nhi cũng tự biết chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội.
Tu Duyên lão ni dịu giọng :
- Ngươi không biết để sẩy chân, ai cũng lượng thứ cho...
Phương Tử Vi nói :
- Vi nhi chỉ cầu lão nhân gia ưng cho một việc.
Tu Duyên lão ni hỏi :
- Việc gì ?
Phương Tử Vi đáp :
- Cho Vi nhi được xuống tóc qui y.
- Xuống tóc qui y ư ? Không được đâu !
- Nếu vậy thì Vi nhi xin cầu một thác cho rồi. Bao nhiêu ơn nặng đức dầy đành để
kiếp sau hãy báo đáp.
Tu Duyên lão ni thở dài nói :
- Tội nghiệt ! Tội nghiệt ! Con si nha đầu kia ! Ngươi có biết nghĩa phụ ngươi là ai
không ?
- Nghĩa phụ là ai vậy ? Vi nhi không biết.
- Chính là cha ruột ngươi đó. Thân thế ngươi là một thiên cố sự đầy huyết lệ. Ngươi
làm như vậy há chẳng để cho phụ thân ngươi phải tan lòng nát ruột ?
Phương Tử Vi trợn mắt lên cất tiếng run run hỏi :
- Sao ? Lão nhân gia là cha ruột Vi nhi ?
- Chính thế !
Phương Tử Vi hỏi lại :
- Vậy ra Vi nhi không ở họ Phương ?
Tu Duyên lão ni gật đầu đáp :
- Ngươi không phải họ Phương. Lúc ban đầu vì muốn đề phòng kẻ thù ám hại, nên
mới đổi cho ngươi lấy họ Phương.
- Úi chao !
Phương Tử Vi nằm phục xuống đất khóc lóc rất thảm thiết như tiếng quyên gào lúc
nữa đêm, khiến cho người nghe không khỏi mủi lòng.
Từ Văn rất hy vọng hỏi dò ra được chân tướng Vệ Đạo Hội chủ, nhưng bây giờ

chàng lại thất vọng. Tu Duyên lão ni nói toàn chuyện bất tường, còn bản thân Phương
Tử Vi lại ẩn dấu một thiên cố sự thê thảm. Thiên cố sự này thế nào ? Cừu gia của nàng
có liên can gì đến vụ huyết án ở Thất Tinh Bảo không ?
Tu Duyên lão ni lại thở dài sườn sượt, rồi biến đổi sang giọng hiền hòa nói :
- Hài tử ! Đừng khóc nữa ! Bất luận việc gì sẽ do phụ thân ngươi tác chủ. Ngươi
hãy dậy đi.
Phương Tử Vi từ từ đứng lên, mặt đầy ngấn lệ trông chẳng khác đóa hoa lê đượm
móc mưa.
Từ Văn không nhịn được hỏi ngay :
- Phải chăng sư thái cũng là một phần tử trong Hội Vệ Đạo ?
Tu Duyên lão ni sửng sờ một chút rồi đáp :
- Bần ni không phủ nhận điều đó.
Từ Văn lại hỏi :
- Vụ thảm án tại quí am lần trước sư thái đã điều tra được chân hung chưa ?
Tu Duyên lão ni lộ vẻ phẫn hận run lên nói :
- Bần ni đoán chắc đó là hành vi Thất Tinh Bảo Chúa Từ Anh Phong, tiếc...
Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng hỏi ngay :
- Từ Anh Phong ư ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Đúng thế !
Từ Văn lại hỏi :
- Sư thái bảo đáng tiếc điều chi ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Đáng tiếc là hắn đã chết mất rồi !
Từ Văn ngấm ngầm nghiến răng. Chàng giả vờ kinh ngạc hỏi :
- Từ Anh Phong chết rồi ư ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Ừ ! Hắn chết trên đường đi Khai Phong.
Từ Văn hỏi :
- Không hiểu y bị chết về tay ai ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Bần ni cũng không rõ về điểm này.
Từ Văn lại hỏi :

- Theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo cũng do bọn
cừu gia của y gây nên ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Có thuyết đó thực, nhưng chưa được chứng minh.
Tu Duyên lão ni vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng khiến cho Từ Văn cảm thấy cao
thâm khôn lường. Chàng tự nghĩ :
- Nếu quả phụ thân mình cùng Thất Tinh Cố Nhân đều chết về tay người Hội Vệ
Đạo, thì tất nhiên mụ phải lộ vẻ xúc động, nhưng sao mụ vẫn mặt lạnh như tiền thì
thật là khó hiểu. Chàng liền vặn hỏi :
- Công lực Từ Anh Phong nào phải tầm thường, y lại giỏi nghề dùng độc, vậy trên
chốn giang hồ ai là người hạ sát được y ?
Tu Duyên lão ni hửng hờ đáp :
- Thí chủ nói vậy cũng có lý.
Từ Văn lại hỏi :
- Theo chỗ suy đoán của sư thái thì sao ?
Tu Duyên lão ni lạnh lùng đáp :
- Vụ này khó mà đoán được.
Từ Văn đánh bạo hỏi :
- Phải chăng là hành vi của Thượng Quan Hoành ?
Cả Tu Duyên lão ni cùng Phương Tử Vi đồng thời biến sắc. Tu Duyên lão ni mắt lộ
tinh quang ngó chầm chặp vào mặt Từ Văn tựa hồ như muốn nhìn thấu nội tâm chàng.
Hồi lâu mụ mới hỏi lại :
- Sao thí chủ lại nói câu này ?
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng cũng muốn biết rõ ngọn nghành liền
cất giọng lạnh lùng đáp :
- Vì giữa Thượng Quan Hoành và Từ Anh Phong đã kết mối thâm thù.
Tu Duyên lão ni nói :
- Nhưng vụ này không phải là hành vi của Thượng Quan Hoành.
Từ Văn hỏi :
- Sao sư thái lại quyết đoán như vậy ?
Tu Duyên lão ni đáp :

- Bao nhiêu hành vi của Thượng Quan Hoành bần ni đều biết cả.
Từ Văn ngập ngừng :
- Sự tình vụ này thiệt khéo quá !
- Làm sao mà khéo quá ?
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi cả quyết đáp :
- Giữa lúc Từ Anh Phong và người che mặt mặc áo cẩm bào khác bị hại thì vừa khi
tại hạ qua đó. Trước khi Từ Anh Phong ngộ hại còn nói được, có nhắc tới ba chữ Hội
Vệ Đạo.
Câu này Từ Văn vừa mới nghĩ ra để gạt đối phương hòng điều tra sự thực.
Tu Duyên lão ni nở một nụ cười lạnh lẽo nói :
- Bảo là dính líu đến Hội Vệ Đạo thì không chừng có thiệt, nhưng chẳng thể chứng
minh đó là hành vi của Thượng Quan Hoành, hoặc đích danh một cao thủ nào trong
Hội Vệ Đạo. Dù quả thực như vậy bần ni cũng chẳng ân hận gì.
Từ Văn liền nói ngay :
- Tại hạ muốn được gặp mặt Thượng Quan Hoành...
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Để làm gì ?
- Để chứng thực vụ công án này.
Cặp mắt Tu Duyên lão ni chiếu ra những tia hàn quang, mụ trầm giọng nói :
- Tiểu thí chủ ! Bần ni chẳng thể không truy cứu được.
Từ Văn thay đổi sắc mặt, nhưng chàng vẫn không nao núng trước cái nhìn chằm
chặp của đối phương mà chỉ hơi khích động. Chàng hỏi lại :
- Truy cứu thế nào ?
Tu Duyên lão ni lạnh lùng đáp :
- Tiểu thí chủ dường như rất quan tâm đến vụ Thất Tinh Bảo mà lại không phải chỉ
một lần.
Từ Văn hỏi lại :
- Thế thì làm sao ?
- Tiểu thí chủ đã luyện Vô nh Tồi Tâm Thủ mà cũng là chất kịch độc tồi tâm
như Từ Anh Phong, tất nhiên hai người cùng chung một nguồn gốc...
Từ Văn nghiến răng ngắt lời :

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.
Tu Duyên lão ni liền hỏi :
- Như vậy thì giữa Từ Anh Phong và tiểu thí chủ tất có mối liên quan ?
- Đúng thế !
- Mối liên quan đó thế nào ?
Từ Văn vẻ mặt xám xanh. Bây giờ chàng chỉ nói một câu sơ ý là cục diện sẽ thay
đổi hoàn toàn. Nếu chàng nói rõ thân thế mình tức là bắt tay vào hành động báo thù.
Chàng tự hỏi :
- Ta có nên ẩn nhẫn một thời gian nữa để sưu tập những đầu mối cụ thể không ?
Hay là nên hành động lập tức ? Thời cơ và đối tượng trả thù đã đích đáng chưa ?
Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định xoay sở vấn đề trên con người Thượng
Quan Hoành là hay hơn hết. Chàng liền cố đè nén lửa cừu hận không cho cháy bùng
lên. Giả vờ lộ vẻ phẫn hận về nghĩa khí, chàng hỏi :
- Mối quan hệ này không sâu mà cũng không nông. Song vấn đề là ở chỗ công đạo
võ lâm chẳng nên để mai một, có đúng thế không ?
Tu Duyên lão ni run lên hỏi bằng một giọng sắc bén :
- Dường như câu nói của tiểu thí chủ không phải tự đáy lòng phát ra ?
Từ Văn hơi chấn động tâm thần, nhưng ngoài mặt vẫn ráng giữ bình tỉnh. Chàng cố
ý làm mặt giận hỏi :
- Sư thái căn cứ vào điều chi mà hỏi vậy ?
Tu Duyên lão ni hỏi vặn :
- Tiểu thí chủ chỉ vì công đạo võ lâm thôi ư ?
- Tại hạ nhìn nhận đúng thế.
Tu Duyên lão ni lại hỏi :
- Trước khi bàn tới công đạo, có cần hỏi rõ lẽ thị phi, khúc trực hay không ?
Từ Văn ngẩn ra một chút, nhưng chàng châm chọc liền :
- Tại hạ muốn được nghe sư thái nói về mối khúc trực, lẽ thị phi liên quan đến vụ
công án này.

Tu Duyên lão ni cười lạt đáp :
- Tiểu thí chủ ! Tiểu thí chủ đã cứu mạng cho Thượng Quan Hoành. Nguyên một
điểm này Hội Vệ Đạo từ trên xuống dưới chẳng có lý nào không nhượng bộ tiểu thí
chủ vài phần. Bần ni cũng thừa nhận lập trường của tiểu thí chủ về việc truy vấn vụ
công án đó. Nhưng trước hết tiểu thí chủ hãy nói rõ thân thế mình đã.
Từ Văn lại lúng túng. Chàng do dự một lúc rồi hỏi :
- Tại hạ hy vọng được gặp mặt Thượng Quan Hoành ngay để nói một chuyện rất
cần, được chăng ?
Tu Duyên lão ni không gạn hỏi chàng nữa, mụ gật đầu đáp :
- Có thể được. Nhưng bao giờ tiểu thí chủ sẽ lên núi Đồng Bách ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ đi ngay bây giờ.
Tu Duyên lão ni nói :
- Hay lắm ! Bần ni ưng thuận an bài cuộc hội diện giữa tiểu thí chủ và Thượng
Quan Hoành.
- Tại hạ xin cáo từ !
- Tiểu thí chủ tùy tiện.
Từ Văn chắp tay vái chào rồi trở gót đi luôn.
Chàng ra khỏi cửa miếu, mặt trời vừa mới mọc. Chim rừng đua hót ríu rít. Sương
đêm đã bắt đầu tan. Bầu không khí buổi sáng cực kỳ thanh tân mát mẻ. Nhưng trong
lòng Từ Văn lúc này tưởng chừng như vẫn bị bao phủ bằng một làn mây mờ mịt.
Chàng nghĩ tới câu nói của phụ thân hồi sinh tiền và Khách qua đường thuật lại
lời mẫu thân, chàng nhận định người Hội Vệ Đạo nhất định là kẻ thù chẳng còn nghi
ngờ gì nữa, nhưng hiện giờ những sự thực dường như đã phủ nhận lời phán đoán
trước.
Theo như lời Tu Duyên lão ni thì Thượng Quan Hoành tựa hồ có một địa vị rất tôn
trọng trong Hội Vệ Đạo. Từ Văn cảm thấy trái tim mình bị áp lực mỗi lúc một thêm

trầm trọng.
Nghĩ tới phụ thân bị thảm tử trên đường Khai Phong, chàng tự hỏi :
- Vụ gian sát ở am Phổ Độ khiến người và quỉ thần đều phẫn hận phải chăng là
hành vi của phụ thân ? Nếu quả việc này đồn đại ra ngoài giang hồ thì các bạn đồng
đạo võ lâm sẽ phản ứng ra sao ?
Chẳng mấy chốc, Từ Văn đã đi trên con đường lớn thông đến núi Đồng Bách.
Vì tình thế biến ảo, mỗi lần Từ Văn lên núi này lại có một cảm giác khác nhau. Lần
này chàng tự hỏi :
- Nếu gặp Thượng Quan Hoành rồi mà hắn lại phủ nhận vụ huyết án ở Thất Tinh
Bảo, cũng không thừa nhận đã hạ sát phụ thân thì mình hành động thế nào ?
- Hiện giờ Thống Thiền hòa thượng không ở tổng đà, như vậy mình đã bớt được
một tay kình địch. Song còn bọn Vô Tình Tẩu và bao nhiêu cao thủ hợp lực đối phó
với mình, liệu mình có thắng được không ?
Lúc đang đi, đột nhiên phía sau có tiếng gọi :
- Từ thiếu hiệp hãy dừng bước !
Từ Văn kinh hãi vô cùng, vì đây là lần đầu chàng bị người ta gọi rõ họ mình. Chàng
liền dừng bước quay phắt lại thì thấy một hán tử chưa từng gặp mặt lần nào. Gã đứng
cách xa chừng một trượng, cặp mắt loang loáng chú ý nhìn chàng.
Từ Văn đảo mắt nhìn hán tử lạ mặt, giựt giọng hỏi :
- Ông bạn là cao nhân phương nào ?
Hán tử cười ha hả đáp :
- Cao nhân thì chẳng dám vì tại hạ chỉ là hạ nhân.
Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :
- Hạ nhân là thế nào ?
Hán tử đáp :
- Đúng thế ! Vị tại hạ chịu mệnh lệnh của người khác.
Từ Văn lại hỏi :
- Sao ông bạn biệt tại hạ họ Từ ?
- Tại hạ đã nói là vâng lệnh người ta.
- Ông bạn vâng lệnh ai ?

- Tại hạ vâng lệnh người đang nắm quyền sinh tử của lệnh đường.
Từ Văn cảm thấy mạch máu căng thẳng, trán nổi gân xanh. Mặt chàng đầy sát khí
trông mà phát khiếp. Chàng lớn tiếng hỏi :
- Ông bạn cùng một phường với Khách qua đường ư ?
Hán tử xẳng giọng đáp :
- Từ Văn ! Thiếu hiệp nên lịch sự một chút. Tại hạ đến đây là có lợi cho thiếu
hiệp...
Từ Văn nghiến răng hỏi :
- Có lợi ư ? Hừ ! Ông bạn lại vừa đúng lúc. Tại hạ đang có điều muốn hỏi, nhờ ông
bạn giải đáp.
Hán tử nói :
- Thiếu hiệp chả có hy vọng gì đâu. Ngoài việc vâng lệnh người trên, tại hạ nhất
thiết không nói chuyện gì khác.
- Nhưng ông bạn không tự chủ được đâu.
Hán tử lại hỏi :
- Từ Văn ! Có phải thiếu hiệp định đến tổng đà Hội Vệ Đạo ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi !
- Để tầm cừu phải không ?
Từ Văn chấn động tâm thần, chàng run lên đáp :
- Đúng thế !
- Thế là thiếu hiệp đi nộp mạng đó.
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Ông bạn nói thế nghĩa là sao ?
Hán tử đáp :
- Bản lãnh của thiếu hiệp có địch nổi bao nhiêu người bên đối phương hợp lực lại
không ?
Từ Văn bình tỉnh đáp :
- Cái đó là việc riêng của tại hạ.
Hán tử lại hỏi :
- Hơn nữa thiếu hiệp tự tin mình có thể tránh thoát được Tiên Thiên Cương Khí
của Thống Thiền hòa thượng chăng ?
Từ Văn chau mày run lên hỏi :
- Cái đó có can dự gì đến ông bạn ?

Hán tử hỏi tiếp :
- Thiếu hiệp mà thố lộ thân thế là đối phương dốc toàn lực để trừ diệt ngay. Thiếu
hiệp không phủ nhận điều đó chứ ?
Từ Văn hỏi :
- Ông bạn nói thế là có ý gì ?
- Tại hạ chỉ vâng lệnh chủ nhân đưa tin mà thôi...
- Tại hạ hy vọng được biết quí chủ nhân là ai ?
- Về điểm này hiện giờ chưa thể nói được.
- Vậy quí chủ nhân có mục đích gì ?
- Người muốn mượn tay thiếu hiệp hủy diệt Hội Vệ Đạo, thế là lưỡng lợi.
Từ Văn kinh hãi hỏi :
- Sao ? Y muốn mượn tay tại hạ ư ?
- Đúng thế ! Tệ chủ nhân bảo đảm sau khi thành tựu việc này sẽ để mẹ con thiếu
hiệp trùng phùng và công khai phô bài chân tướng.
Thực là một điều dụ dỗ rất ngon ngọt. Huống chi còn thêm vào việc trừ diệt kẻ thù
là một điều mà Từ Văn ngày đêm hằng ao ước. Cứ coi Khách qua đường đã biểu lộ
những thủ đoạn, chàng nhất định chủ nhân đối phương phải là một nhân vật cực kỳ bí
mật. Chàng đang khổ sở vì không tìm được cách nào cứu thoát mẫu thân ra khỏi bàn
tay của tên ma đầu, ngờ đâu đối phương lại tìm đến.
Sát khí trong lòng Từ Văn đã tiêu đi đến quá nửa, chàng hơi lộ vẻ xúc động hỏi :
- Liệu quí chủ nhân có bảo đảm được lời nói của y không ?
- Tệ chủ nhân nói sao đúng vậy.
- Ông bạn vừa bảo y muốn mượn tay tại hạ ?
- Đúng thế !
- Thế sao ông bạn lại nói bản lãnh tại hạ không làm được việc.
- Về điểm này tệ chủ nhân sẽ an bài.
- An bài thế nào ?
- Thiếu hiệp đừng nóng nảy để tại hạ nói hết đã. Lệnh tôn là Từ Anh Phong cùng
một người khác mạo xưng bị hại, thiếu hiệp có biết người nào hạ thủ không ?

Từ Văn run lên hỏi :
- Ai vậy ?

Hồi 41
Thượng Quan Hoành ăn thịt ái thê

Người lạ mặt hỏi lại :
- Thiếu hiệp thử đoán coi người nào chỉ cất tay một cái mà có thể đánh chết được
hai tay cao thủ tuyệt đỉnh ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Cái đó... khó nói lắm !
- Khó nói ư ?
- Theo lời người đã được chứng kiến vụ đó ngay đương trường thì gia phụ cùng
người mặc áo cẩm bào tỷ đấu với nhau đã lâm vào tình trạng sức cùng lực kiệt. Vậy
tay cao thủ lúc đó có thể đưa hai người vào chỗ chết không phải là chuyện phi
thường, và hạng người này có nhiều chứ không phải chỉ một hai.
Hán tử lạ mặt trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Thiếu hiệp nói vậy cũng có lý. Tuy nhiên, với bản lãnh hai nhân vật này, dù đã
kiệt quệ, song rất có thể một người tháo lui được. Cả hai người cùng chết ngay đương
trường thì e rằng...
Từ Văn ngắt lời :
- Phải đó ! Ông bạn nói rất có lý. Vậy ai đã hạ thủ ?
Hán tử lạ mặt đáp :
- Thống Thiền hòa thượng !
Từ Văn bất giác lùi lại ba bước, run lên hỏi :
- Lão ư ?
Hán tử lạ mặt đáp :
- Chính lão trọc đó. Hắn vâng lệnh Vệ Đạo Hội chủ mà làm việc này.
Từ Văn vẫn chưa tin hẳn, hỏi lại :
- Có thiệt lão ta không ?
Hán tử lạ mặt lạnh lùng đáp :

- Tại hạ chỉ biết vân mệnh đưa tin như vậy. Còn tin hay không là tùy ở thiếu hiệp.
Mắt Từ Văn chiếu ra những tia sát quang rùng rợn. Miệng lẩm bẩm :
- Đúng rồi ! Trừ Thống Thiền hòa thượng thì còn ai có bản lãnh đến trình độ chỉ
giơ tay một cái là hạ sát hai tay cao thủ bậc nhất ngay đương trường ? Bất tất phải nói
đến công lực của phụ thân, nguyên thân thủ của Thất Tinh Cố Nhân mình đã thấy
qua. Hắn chẳng kém gì Vô Tình Tẩu hoặc Táng Thiên Ông. Nhưng...
Chàng nghĩ tới đây đột nhiên dừng lại nghiến răng hỏi :
- Ai đã được mục kích vụ đó ?
Hán tử lạ mặt đáp :
- Tệ chủ nhân.
Từ Văn lại ngẩn người ra, tự hỏi :
- Chủ nhân gã là ai ? Tại sao hắn lại sai Khách qua đường mấy lần đã toan hạ sát
mình ? Tại sao hắn bắt giữ mẫu thân ? Những điểm này khó mà tưởng tượng được.
Chàng lại nghĩ tới công lực của Thống Thiền hòa thượng thiệt khiến cho người ta
không rét mà run...
Từ Văn lại hỏi :
- Quí chủ nhân bảo muốn nhờ tay tại hạ để hủy diệt Hội Vệ Đạo ư ?
Hán tử lạ mặt gật đầu đáp :
- Đúng thế !
Từ Văn hỏi :
- Tại sao vậy ?
Hán tử lạ mặt đáp :
- Giản dị lắm. Tệ chủ nhân cũng muốn trừ khử mối đe dọa này.
Từ Văn trầm ngâm một lúc, rồi hỏi :
- Nhưng chính tại hạ chưa tự tin là mình có đủ bản lãnh thì làm thế nào ?
Hán tử lạ mặt đáp ngay :
- Tệ chủ nhân đã có sự sắp đặt.
- Sắp đặt cách nào ?
Hán tử lạ mặt nhìn thẳng vào mặt Từ Văn hỏi lại :
- Thiếu hiệp có thể tự do ra vào Tổng đàn Hội Vệ Đạo, và là thượng khách của hội
này, có đúng thế không ?

Từ Văn thản nhiên đáp :
- Tại hạ không phủ nhận điều đó.
Hán tử lạ mặt hất hàm đáp :
- Ấy đấy ! Thiếu hiệp có thể thành công là ở chỗ...
Từ Văn ngắt lời :
- Ông bạn đừng quanh co nữa, nên nói huỵch tẹt ra thôi.
Hán tử lạ mặt cãi :
- Có phải tại hạ quanh co đâu, mà là nói cho rõ đầu đuôi câu chuyện trước. Khi
thiếu hiệp hạ thủ, cần lựa chọn thời cơ thích hợp nhất, tức là phải vào lúc cả Thống
Thiền hòa thượng lẫn Vệ Đạo Hội chủ cùng có mặt tại đương trường. Chỉ cần trừ khử
hai lão này, kỳ dư không đáng kể.
Từ Văn vừa phấn khởi tinh thần, nhưng vẫn chưa hết lòng ngờ vực. Chàng xúc động hỏi :
- Hạ thủ bằng cách nào ?
Hán tử lạ mặt đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi lấy ra một cái túi vải nhỏ, nói :
- Thiếu hiệp hãy coi cái này !
Từ Văn đón lấy mở ra coi. Chàng giật mình kinh hãi khẽ la :
- Ngũ Lôi Châu !
Hán tử lạ mặt nở một nụ cười âm thầm nói :
- Chính thị ! Đó là môn lợi khí Ngũ Lôi Châu để trấn giữ Ngũ Lôi Cung. Lực lượng
trái châu này thế nào thiếu hiệp đã hiểu rồi. Trong vòng ba trượng dù là thần tiên
cũng khó lòng thoát chết.
Từ Văn tay cầm túi vải phát run. Chàng thầm nghĩ :
- Đây thật là một món lợi khí rất tốt để hủy diệt cừu gia. Trong tay mình đã có trái
châu này thì còn sợ gì Tiên Thiên Cương Khí của Thống Thiền hòa thượng. Nếu gặp
đúng lúc có thêm cả đám tay cao thủ Hội Vệ Đạo hiện diện tại trường cũng chẳng một
tên nào thoát.
Vẻ mặt tuấn tú của chàng bao phủ một làn sát khí dầy đặc. Lòng chàng rất khoan
khoái nghĩ tới việc trừ diệt kẻ thù.
Biến diễn ly kỳ bí ảo này thật không ai tiên liệu được.

Từ Văn không rảnh để mà phân tích động cơ của đối phương. Ý nguyện duy nhất
của chàng là báo thù. Chàng chỉ cần báo được thù còn bất luận phải trả bằng giá nào
cũng không đáng kể. Huống chi mẫu thân chàng lại bị bắt giữ trong tay đối phương.
Giả tỷ đối phương không đưa ra điều kiện lưởng lợi này mà bắt chàng phải trả bằng
một điều kiện nào khác nguy hại hơn chàng cũng cam lòng.
Từ Văn lại hỏi :
- Có phải quí chủ nhân hứa rõ sau khi thành sự sẽ trả lại tự do cho gia mẫu không ?
Hán tử lạ mặt đáp :
- Đúng thế ! Ngoài ra còn phanh phui hết mọi điều bí mật cho thiếu hiệp biết.
Từ Văn lại hỏi :
- Có gì để bảo đảm không ?
Hán tử lạ mặt đáp :
- Chính câu ấy là đủ bảo đảm rồi đó.
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó...
Hán tử lạ mặt ngắt lời :
- Họ Từ kia ! Nếu tệ chủ nhân mà có ý dùng mưu gian thì bất luận là cách bảo đảm
nào cũng bằng thừa. Một là lệnh đường hiện ở trong vòng kềm chế của tệ chủ nhân.
Hai là thiếu hiệp ở ngoài ánh sáng mà bọn tại hạ ở trong bóng tối. Ba là bên này đã
biết rõ lai lịch của thiếu hiệp thì cũng chẳng khác gì đã nắm lấy sinh mạng vậy.
Từ Văn bất giác run lên vì lời nói của đối phương toàn là sự thật không thể phủ
nhận vào đâu được. Chàng đoán chắc chủ nhân đối phương hẳn là một nhân vật thần
bí khủng khiếp. Hắn mượn tay mình trừ khử kẻ địch, và Phật tâm lại lọt vào tay hắn.
Một ngày kia, khi hắn luyện thành môn thần công ghi trong Phật tâm, trở thành bản
lãnh thiên hạ vô địch thì cái dã tâm và cuộc mưu đồ của hắn không biết đến thế nào

mà nói.
Hán tử lạ mặt lại nói :
- Uy lực trái Ngũ Lôi Châu rất mạnh, nếu thời cơ sử dụng đích đáng thì nắm chắc
được phần thắng. Vậy thời cơ quan hệ hơn là việc dùng sức liệng ra.
Từ Văn nói :
- Về điểm này tại hạ có thể làm được.
Hán tử lạ mặt nói :
- Vậy tại hạ chúc thiếu hiệp mả đáo thành công. Bây giờ xin cáo biệt.
Dứt lời, gã vọt mình đi luôn không ngoảnh cổ lại nữa. Thân pháp gã đã đến mức
tuyệt diệu.
Ban đầu Từ Văn cho thân pháp của Diệu Thủ tiên sinh đứng vào hạng nhất đương
kim võ lâm, nhưng bây giờ chàng không còn tin thế nữa. Vì chỉ một tên thủ hạ của đối
phương mà thân pháp đã ghê gớm như vậy, thì bản lãnh chủ nhân khỏi nói cũng đủ
hiểu đến thế nào rồi. Thiệt là cao nhân võ lâm khác nào những trái núi. Mới thấy một
trái đã tưởng là cao nhất, nhưng còn biết bao nhiêu trái cao gấp mấy.
Từ Văn thận trọng cất trái Ngũ Lôi Châu vào trong bọc. Tâm lý chàng tựa hồ có
điều ngần ngại, vì chàng cho lần đi núi Đồng Bách này là lần cuối cùng.
Từ Văn lấy làm may là chưa tiết lộ thân thế với người trong kiệu, không thì khó mà
đạt được mục đích. Chàng nghĩ đến màn kịch Thống Thiền hòa thượng đưa tay ra đón
Ngũ Lôi Châu thì không khỏi phát run. Nếu cuộc mưu đồ của chàng bị bại lộ, hay đối
phương đã chuẩn bị trước, thì cuộc thành bại khó mà biết trước được.
Chàng tự hỏi chẳng hiểu mẫu thân có biết hành động của mình chăng ?
Nghĩ tới cốt nhục tình thâm, Từ Văn không khỏi sa đôi dòng lệ.
Chuyến này bất hạnh mà gặp sự thất bại thì chắc phải phơi thây trên núi Đồng
Bách. Chàng không sợ chết, vì phụ thân và bao nhiêu gia nhân cũng đã chết rồi. Số

đông đệ tử Thất Tinh Bang cũng đã uổng mạng, thì cái mạng của một mình chàng có
chi đáng kể. Nhưng còn mối huyết hải thâm cừu chẳng lẽ để cho chìm sâu đáy biển ?
Chàng định bụng :
- Thượng Quan Hoành, Vệ Đạo Hội chủ và Thống Thiền hòa thượng đều là mục
tiêu chính yếu. Mình phải tạo nên cơ hội bằng cách nào để cả ba không một người lọt
lưới.
Dù cho mục đích của chàng có đạt được, thì việc đối phó với những tay cao thủ còn
lại cũng gây nên một trường chiến đấu khốc liệt gian nan.
Trước đây không lâu cửa quan trước bị Ngũ Lôi Cung phá hoại, bây giờ khôi phục
lại rồi, khí thế còn vĩ đại hơn trước.
Từ Văn vừa đến cửa quan thì một người mặc áo lam ra nghênh tiếp. Hắn chính là
Cổ Kim Nhân, Tổng quản Hội Vệ Đạo.
Khi Từ Văn còn ở đây, hội này đã mở Hình đường lần thứ nhất. Chàng cùng hắn đã
gặp nhau một lần.
Nhân chuyện Tổng quản Cổ Kim Nhân, Từ Văn liên tưởng đến Tổng quản Phương
Bỉnh Chiếu ở Thất Tinh Bảo. Vì bại lộ thân thế, y bị chiếu luật xử tử. Mối cảm xúc
không bút nào tả xiết này khiến cho ruột gan chàng nhộn nhạo.
Cổ Kim Nhân xá dài cười kha kha nói :
- Thiếu hiệp lại một phen tân khổ. Tại hạ vâng lệnh ra nghinh tiếp.
Từ Văn động tâm nghĩ thầm :
- Xem chừng người trong kiệu đã y ước xếp đặt cho mình được gặp Thượng Quan
Hoành.
Lòng chàng lại một phen xúc động, nhưng ngoài mặt chàng vẫn làm bộ khiêm cung
đáp :
- Không dám ! Không dám !
Cổ Kim Nhân đứng tránh sang bên, thỏng tay giữ lễ nói :
- Xin mời thiếu hiệp.
Từ Văn đáp :

- Xin mời các hạ.
Cổ Kim Nhân khiêm nhượng nói :
- Xin thiếu hiệp đừng câu nệ lễ độ, tại hạ đây vâng lệnh tiếp khách.
Từ Văn đáp :
- Vậy tại hạ xin thất lễ.
Chàng đi trước xuyên vào cửa quan. Tại đây đã sắp sẳn đôi tuấn mã, Từ Văn khiêm
nhượng một chút rồi nhảy lên ngựa giựt dây cương cho chạy về phía tổng đàn. Lòng
chàng rất xao xuyến, chàng tự hỏi :
- Mình biết ăn nói thế nào đây ? Người trong kiệu đã có ý nghi ngờ thân thế mình,
mình phải làm thế nào để giử kín được ? Thống Thiền hòa thượng đã về núi chưa ?
Mình phải dùng biện pháp nào để mấy kẻ thù đầu sỏ tụ tập vào một chỗ cho tiện việc
hạ thủ ?
Chỉ trong nháy mắt Từ Văn đã vào tới trước tổng đàn. Một người ra đón lấy ngựa.
Từ Văn cùng Tổng quản Cổ Kim Nhân song song bước vào thẳng nhà đại sảnh.
Vệ Đạo Hội chủ đã chờ đón từ trước.
Mọi người an tọa rồi, Vệ Đạo Hội chủ nhìn Cổ Kim Nhân nói :
- Cổ Tổng quản ! Tổng quản hãy chuẩn bị yến tiệc và mời các vị hộ pháp ra đây
bồi tiếp.
Cổ Kim Nhân vâng lời thi lễ rồi quay lại nói với Từ Văn :
- Tại hạ xin thất lễ.
Rồi lui ra khỏi sảnh đường.
Từ Văn trong lòng phấn chấn, bụng bảo dạ :
- Thật là một cơ hội đang mong mà được. Chẳng còn dịp nào tiện bằng dịp này. Chỉ
có một điều chưa hiểu là Thống Thiền hòa thượng có ở trong bọn hộ pháp kia không ?
Theo chỗ chàng biết thì người trong kiệu, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thái Y La
Sát chắc có trong bọn này. Người trong kiệu thì trước nay chưa hề lộ diện, không hiểu
phen này có lộ chân tướng chăng.
Vệ Đạo Hội chủ thủng thẳng lên tiếng :

- Tiểu hữu tới đây với mục đích gì, bản nhân đã hiểu rồi. Chỉ còn một vấn đề mong
rằng tiểu hữu nói cho hay một cách thành thực.
Từ Văn trấn tỉnh tâm thần đáp :
- Hội chủ có điều chi xin cứ nói ra.
Vệ Đạo Hội chủ mặt vẫn thản nhiên không lộ vẻ gì, nhưng giọng nói hơi run run.
Từ Văn đã biết hắn hóa trang thay đổi dung mạo chứ không phải chân tướng, nên
cũng không để ý nhìn thái độ.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :
- Thượng Quan Hoành mang ơn cứu mạng của tiểu hữu, suốt đời y không quên
được. Tiểu hữu nhất định muốn gặp y, và nói là y có một đoạn ân oán với Thất Tinh
Bang chúa Từ Anh Phong, nên bất đắc dỉ bản nhân phải hỏi rõ giữa tiểu hữu với Từ
Anh Phong có mối liên quan thế nào ?
Từ Văn đối diện kẻ thù không khỏi ngấm ngầm nghiến răng, nhưng hiện thời chàng
phải dấu kín thân thế, không thì kế hoạch của chàng phen này sẽ bị tan vỡ. Chàng liền
thủng thẳng đáp :
- Về điểm này xin để cho tại hạ gặp Thượng Quan Hoành rồi sẽ tuyên bố.
Chàng đưa ra điều kiện này là đã có thâm ý.
Vệ Đạo Hội chủ nhíu cặp lông mày hỏi :
- Tiểu hữu không thể tiết lộ với bản nhân trước được ư ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ cảm thấy thời cơ chưa đến.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Thời cơ ư ? Tiểu hữu dường như có thâm ý gì ?
Từ Văn chột dạ đáp :
- Có thể nói như vậy.
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Được rồi ! Bản nhân không miễn cưỡng tiểu hữu, nhưng muốn thay mặt cho
Thượng Quan Hoành nói trước về mối ân oán đã trải qua...
Đây là một điều ước mong của Từ Văn, chàng đáp ngay :
- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Từ Văn mong đợi đã lâu mà chưa gặp cơ hội. Chàng chỉ nghe Thượng Quan Hoành
nói giữa hắn và phụ thân mình có mối thù giết thê đoạn tử, nhưng thực tình ra sao
chàng vẫn không hiểu rõ. Chàng đã có hỏi qua phụ thân, nhưng ông có điều úy kỵ
không nói ra. Bây giờ đối phương tự ý nêu ra thì thật hợp với tâm ý chàng.
Vệ Đạo Hội chủ thoáng lộ vẻ đau khổ, cất giọng trầm trọng nói :
- Sự kiện này xảy ra trước đây hai mươi năm. Lúc ấy trong võ lâm xuất hiện một
mỹ nhân lộng lẫy tiếng tăm tên gọi Chúc Diện Hoa. Nàng là vợ Thượng Quan Hoành.
Đôi nam tài nữ mạo này đã làm cho nhiều đồng đạo giang hồ phải ghen tức...
Từ Văn nhớ tới những vết sẹo chằng chịt trên mặt Thượng Quan Hoành không khỏi
sinh lòng ngờ vực, bất giác ồ lên một tiếng. Theo ký ức của chàng thì không hiểu nữ
mạo ra sao, còn nam tài thì chưa chắc.
Vệ Đạo Hội chủ ngừng lại một chút rồi nói tiếp :
- Một hôm Chúc Diện Hoa đột nhiên mất tích. Ban đầu Thượng Quan Hoành còn
chưa để tâm, y cho là nàng có việc gì phải ra ngoài rồi nấn ná lại. Sau mấy hôm vẫn không thấy Chúc Diện Hoa trở về, Thượng Quan Hoành mới
cảm thấy có sự khác thường. Từ ngày kết hôn, hai người như bóng với hình không rời
nhau nửa bước. Điều này chứng minh nàng đã có chuyện gì xảy đến bất ngờ. Vả lại
khi đó Chúc Diện Hoa đã mang thai được mấy tháng...
- Ủa !
- Thế rồi Thượng Quan Hoành như người mất hồn phiêu bạt trên chốn giang hồ để
đi tìm vợ. Lòng y đau đớn không bút nào tả xiết, chỉ có người nào đã tự trải qua mới
hiểu thấu được. Chẳng bao lâu y tìm được manh mối, Chúc Diện Hoa bị Thất Tinh
Bảo chúa Từ Anh Phong cướp mất...
Từ Văn thất sắc, nhưng chàng cố kềm chế mối xúc động, chỉ la lên

một tiếng :
- Ái chà !
Vệ Đạo Hội chủ nghiến răng kể tiếp :
- Thất Tinh Bang người nhiều thế mạnh. Thất Tinh Bảo chẳng khác gì một tuyệt địa
của võ lâm, và công lực Từ Anh Phong lại cao thâm khôn lường. Thượng Quan Hoành
muốn cứu vợ nhưng chẳng khác gì đoạt con cừu trong miệng cọp. Phu phụ tình thâm,
mà trong bụng vợ mang thai để nhà họ Thượng Quan có người nối dõi. Y không biết
làm thế nào được, đành phá hủy dung mạo, biến tướng qui đầu Thất Tinh Bảo...
Từ Văn nóng nảy giục :
- Rồi sau sao nữa ?
Vệ Đạo Hội chủ nói tiếp :
- Thượng Quan Hoành vào ở Thất Tinh Bảo rồi, y cẩn thận từng ly từng tí, cố lấy
lòng Từ Anh Phong. Y biến thành một người thân tín trong Thất Tinh Bảo, rồi cùng
bảy tay cao thủ đã đến trước được kêu là Thất Tinh Bát Tướng.
Hơi thở Từ Văn trở nên cấp bách. Tuy chàng là Thiếu Bảo chủ Thất Tinh Bảo,
nhưng từ thuở nhỏ đã được đưa đi nơi khác nuôi dưỡng, nên nhất thiết mọi việc trong
bảo chàng không hiểu gì cả. Bây giờ chàng nghe Vệ Đạo Hội chủ kể, tưởng chừng
như được nghe những chuyện bí mật.
Vệ Đạo Hội chủ lại nói tiếp :
- Thấm thoát đã được mấy năm, Thượng Quan Hoành dọ thám biết vợ mình đã bị
Từ Anh Phong chiếm làm đệ nhị phu nhân. Y căm hận vợ thất tiết, Từ Anh Phong ti
tiện không biết đến thế nào mà nói. Hai vợ chồng cùng ở trong bảo mà vẫn xa cách,
thủy chung Thượng Quan Hoành không có biện pháp nào gặp mặt vợ được. Y nghĩ tới
khối thịt trong bụng vợ sau khi lâm bồn ra sao. Nếu không được ngó lại mặt nàng thì
có chết cũng chẳng cam lòng. Y lại đành nhẫn nại chờ đợi...

Từ Văn không nhịn được buột miệng hỏi :
- Sự thực như vậy ư ?
Trong con mắt Vệ Đạo Hội chủ chiếu ra những tia lửa cừu hận. Hắn nghiến răng
đáp :
- Dĩ nhiên là sự thực.
- Rồi sau sao nữa ?
- Một hôm cơ hội tới nơi. Thượng Quan Hoành gặp mặt vợ. Y mới biết ái thê nhẫn
nhục sống trộm cũng chỉ vì giọt máu của họ Thượng Quan. Nàng cũng kỳ vọng được
gặp mặt trượng phu một lần...
Từ Văn ngắt lời :
- Thế ra Thượng Quan Hoành còn có con ở trong Bảo ư ?
Vệ Đạo Hội chủ ngần ngừ đáp :
- Ban đầu là một chuyện bí mật...
- Bí mật !
- Chúc Diện Hoa vừa lâm bồn, đứa nhỏ liền được đem đi ngay, nàng cũng chẳng
hiểu con mình là trai hay gái, còn sống hay chết. Một lần nàng hội diện cùng trượng
phu thì bị Từ Anh Phong bắt gặp...
Từ Văn la lên :
- Ủa !
Vệ Đạo Hội chủ nói tiếp :
- Từ Anh Phong thật là tàn nhẫn, thâm hiểm. Hắn không nổi nóng ngay đương
trường, lại thiết yến mời Thượng Quan Hoành đàm đạo. Hắn ưng thuận, nhượng cho
vợ chồng y được gương vỡ lại lành, và thừa nhận tội lỗi của hắn trong lúc nông nỗi
nhất thời.
Vệ Đạo Hội chủ nói tới đây, da mặt co rúm lại, âm điệu biến thành cay đắng và lộ
vẻ căm hận không biết đến thế nào mà kể.
- Hắn có lòng nghĩa phẫn hay là... ?
Trong lòng Từ Văn lại nổi lên những nghi vấn phức tạp. Một đàng chàng bị cừu
hận đè ép, một mặt hành vi của phụ thân khiến cho chàng hổ thẹn.
Vệ Đạo Hội chủ dừng lại dường như cố nén mối xúc động, lát sau

mới kể tiếp :
- Thượng Quan Hoành vẫn không giảm bớt mối căm hờn vợ bị cướp đi chút nào,
nhưng y đành phải cúi đầu. Bữa tiệc hôm đó mỗi người đi theo một ý nghĩ. Sau khi
tan tiệc, Từ Anh Phong sai người đứng đầu trong Thất Tinh Bát Tướng là Chu Đại
Niên đưa Thượng Quan Hoành ra khỏi bảo. Bề ngoài tuy là tiễn đưa mà thực ra là
ngấm ngầm sai Chu Đại Niên hạ sát y...
Từ Văn hỏi xen vào :
- Kết quả Thượng Quan Hoành có chết không ?
- Chà ! Giữa Chu Đại Niên và Thượng Quan Hoành có mối tư giao rất thâm hậu.
Chu Đại Niên khác hẳn sáu tướng kia. Y rất lấy làm sỉ nhục về hành vi của Từ Anh
Phong, và y tiết lộ những điều bí mật không phải giống người của họ Từ cho Thượng
Quan Hoành hay...
Từ Văn ngắt lời :
- Tiết lộ những bí mật gì ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Từ Anh Phong hạ sát Chúc Diện Hoa, và tiệc rượu hôm đó tiễn chân Thượng
Quan Hoành tức là bữa tiệc thịt người...
Bình ! Chiếc kỹ trà bị đập tan ra từng mãnh vụn.
Vệ Đạo Hội chủ mặt trợn lên như đôi nhạc đồng, hắn gầm lên :
- Tiểu hữu ! Hắn là sài lang hổ báo mới làm thế được, chứ con người đâu có hành
động này.
Từ Văn toàn thân run bần bật tự hỏi :
- Sự thật là thế này ư ? Chẳng lẽ phụ thân lại không còn có nhân tính nữa hay sao ?
Đúng là những hành vi thảm khốc vô tiền khoáng hậu. Ai đời lại lấy thịt người làm
tiệc bao giờ ?...
Cặp mắt Vệ Đạo Hội chủ tưởng chừng sắp bật ra ngoài. Hắn đau đớn đến cực điểm,
cất giọng như rên rỉ :
- Tiểu hữu ơi ! Thượng Quan Hoành đã ăn thịt người ái thê của

mình...
Từ Văn cũng gầm lên như người điên :
- Không thể thế được.
Vệ Đạo Hội chủ sừng sộ hỏi :
- Sao lại không được ?
- Chẳng khi nào Từ Bảo chúa lại hành động tàn khốc đến thế !
- Sự thực là như vậy đó.
- Rồi sau sao nữa ?
- Thượng Quan Hoành thề quyết trả mối thù này.
Từ Văn trợn mắt lên hỏi :
- Thượng Quan Hoành tập hợp đồng đảng để gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo ?...
Vệ Đạo Hội chủ ngắt lời :
- Theo lẽ ra Thượng Quan Hoành gây cuộc đổ máu ở Thất Tinh Bảo cũng không
tiêu được mối hận này. Y không làm thế mà chỉ kiếm một mình Từ Anh Phong.
Từ Văn hỏi :
- Vậy ai đã gây ra cuộc đổ máu ở Thất Tinh Bảo ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Bản nhân cũng không biết.
Từ Văn nghiến răng hỏi sang vấn đề khác :
- Người đứng đầu Bát Tướng là Chu Đại Niên đi đâu ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Y tha Thượng Quan Hoành đi, rồi từ đó cũng không biết lạc lỏng nơi đâu.

Độc thủ phật tâm

Hồi 42
Thiếu phụ xuất hiện Từ Văn thất bại

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :
- Lúc nãy Hội chủ bảo là Thượng Quan Hoành còn người nối dõi lưu lại ở trong
bảo, có đúng thế không ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Ban đầu thì đoán như vậy, nhưng sau cuộc điều tra thì đứa nhỏ sơ sinh vừa lọt

lòng liền bị giết ngay.
Từ Văn lại hỏi :
- Bây giờ tại hạ có thể gặp Thượng Quan Hoành được chưa ?
- Dĩ nhiên là được.
Giữa lúc ấy, Tổng quản Cổ Kim Nhân vào sảnh đường nhìn Vệ Đạo Hội chủ kính
cẩn nói :
- Yến tiệc đã sẳn sàng.
Vệ Đạo Hội chủ đứng lên xòe tay mời :
- Xin mời tiểu hữu.
Từ Văn cũng đứng dậy nói :
- Tại hạ không dám. Xin Hội chủ đi trước.
- Vậy bản nhân xin thất lễ. Mời tiểu hữu đi theo bản nhân.
Tiệc rượu đặt ở dưới mái hiên nhà khách sảnh. Từ Văn cùng Vệ Đạo Hội chủ vừa
tới nơi, những người ở hiện trường đều đứng dậy nghênh tiếp.
Từ Văn đảo mắt nhìn quanh. Trái tim chàng đập thình thình.
Thống Thiền hòa thượng, Tu Duyên lão ni, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thái Y
La Sát đều có mặt đông đủ. Ngoại trừ cổ thái kiệu không thấy xuất hiện, những nhân
vật đặc biệt chẳng thiếu một ai.
Từ Văn lẩm bẩm :
- Thật là trời cũng chìu người !
Mọi người vào hiên rồi chia ra làm hai bàn mà ngồi. Từ Văn ngồi ở khách vị, Vệ
Đạo Hội chủ ngồi thủ tọa. Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông ngồi kế cận đó, còn Thái
Y La Sát ngồi ngang ở mé ngoài.
Bàn kia chỉ có hai người là Thống Thiền hòa thượng và Tu Duyên lão ni.
Tổng quản Cổ Kim Nhân chờ gia nhân rót rượu và đưa thức ăn vào bàn xong rồi lui
ra.
Bàn của Thống Thiền hòa thượng là tiệc chay, nhưng cũng rất tinh vi. Còn bên kia
thì rượu thịt đủ thứ.
Từ Văn không đoán ra được vì lẽ gì Vệ Đạo Hội chủ thết tiệc triệu tập những tay
đầu sỏ, nhưng chàng không rảnh để suy nghĩ, mà chỉ tính liệng Ngũ

Lôi Châu cách
nào khiến cho toàn trường không một ai lọi lưới. Vấn đề trước mắt chỉ còn giữ sao cho
mình được bình yên. Một trái Ngũ Lôi Châu là đủ phá tan mái hiên này, nhưng chàng
thoát thân bằng cách nào. Chàng tự hỏi :
- Mình xin ra ngoài rồi nhân khi bất ý liệng Ngũ Lôi Châu vào chăng ? Nhưng
những người hiện diện tại trường hết thảy đều là những nhân vật khét tiếng võ lâm
đương kim. Mình chỉ sơ hở một chút để bại lộ cơ mưu, hoặc cử chỉ thất thố khiến đối
phương sinh lòng ngờ vực thì công việc đã thành đến nơi lại hỏng hết. Dĩ nhiên về sau
không còn cơ hội thuận tiện nào nữa. Bằng mình cứ ngồi trong tiệc mà hạ thủ bất
thình lình thì nhất định thành công, nhưng cả mình lẫn địch cùng chết...
Lúc trước chàng chỉ nghĩ tới quyết chí báo thù, nhưng bây giờ chàng cảm thấy hành
động này tàn nhẫn quá. Chàng cho là trước khi hạ thủ, nên tiết lộ thân thế cho kẻ thù
hiểu rõ vì lẽ gì mà mất mạng. Nếu ra tay một cách đột ngột thì sao rõ được ý nghĩa
cuộc báo thù. Nhưng làm như vậy thì hậu quả sẽ ra sao ? Tất đối phương sẽ kềm chế
mình trước.
Từ Văn rất đổi hoang mang. Qua mấy tuần rượu, chàng vẫn chìm đắm vào trong
những ý niệm dùng dằng không nhất quyết. Nhưng chàng phải quyết định ngay lập
tức, nếu để cơ hội này sểnh mất thì sau này có hối cũng không kịp nữa.
Kể ra cả mình lẫn địch cùng chết là thượng sách, không sợ sơ suất điều gì. Nhưng
mẫu thân chàng hiện bị giam giữ, hành động này chẳng những chỉ báo thù cho người
đã quá cố mà còn liên quan đến sự an nguy của mẫu thân. Chàng chết đi thì mẫu tử
không được trùng phùng, và tình trạng mẫu thân chàng sẽ ra sao ?

Từ Văn không dám nhìn Thống Thiền hòa thượng cái nào. Hán tử lạ mặt đã cho
biết lão trọc này là hung thủ đã hạ sát phụ thân chàng. Chàng e rằng mình không thể
kềm chế nổi để mối xúc động lộ ra ngoài mặt.
Tiệc rượu im lặng như tờ, chẳng ai mở miệng nói một câu. Người ta chỉ nghe thấy
tiếng đủa chén lách cách.
Một bóng hồng len lén vào hiên đến ngồi xuống bên Tu Duyên lão ni. Nàng chính
là Phương Tử Vi. Mới có mấy ngày mà nàng đã biến hẳn thành người khác. Nàng tiều
tụy như một đóa hoa tàn.
Từ Văn đưa mắt xéo đi nhìn nàng một cái rồi thu mục quang về ngay, bụng bảo dạ :
- Lại thêm một người mất mạng. Bây giờ đã nên hạ thủ chưa ?
Từ Văn cảm thấy một sức nặng vô hình đè ép khiến chàng tưởng chừng nghẹt thở.
Chàng không muốn nghĩ đến Ngũ Lôi Châu liệng ra rồi, hậu quả sẽ ra sao, mà chẳng
tài nào không nghĩ được...
Từ Văn chợt nhớ ra mình sơ sót một chuyện lớn, liền cất tiếng hỏi :
- Hội chủ ! Còn một vị quí khách nữa chưa đến ư ?
Vệ Đạo Hội chủ hỏi lại liền :
- Phải chăng tiểu hữu hỏi Thượng Quan Hoành ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi !
- Tất nhiên y phải đến !
Bao nhiêu mục quang bất giác quay lại nhìn Từ Văn một cách xói mói như những
mủi tên nhọn, nhưng chàng không cần để ý, vì chỉ trong khoảnh khắc mọi vật bất
luận hữu hình hay vô hình đều đi vào chỗ ảo diệt.
Chàng đã quyết định bỏ cuộc sống chết của cả bản thân mình ngoài, chỉ cần thành
công, không thể thất bại.
Bất luận người võ sĩ dù khẳng khái đến đâu, lúc lâm tử cũng còn đắn đo một chút.
Từ Văn cũng là người, vậy tất có nhân tính phản ứng. Lúc này chàng sắp từ giả cõi đời

thì trong đầu óc không khỏi nổi lên những hình bóng khác nhau : Nào phụ thân thảm
tử ! Nào mẫu thân mất tích ! Nào con người có mối tình sâu tựa bể là Thiên Đài Ma
Cơ ! Nào cha con Tưởng Úy Dân với những mối tình tha thiết ! Nào đại mẫu Không
Cốc Lan Tô Viên ở ngôi nhà ma trong thành Chính Dương ! Nào Diệu Thủ tiên sinh,
Thất Tinh Cố Nhân ! Nào lão quái ở Bạch Thạch Phong.
Những hình ảnh này tựa hồ gần ngay trước mắt mà lại giống như xa lắc xa lơ.
Đột nhiên Vệ Đạo Hội chủ đứng lên nói :
- Tiểu hữu ! Thượng Quan Hoành đến rồi đó !
Hắn nói xong, đưa tay lên vuốt một cái để lộ bộ mặt có một nửa đầy sứt sẹo cực kỳ
xấu xa.
Từ Văn toàn thân run lên bần bật, huyết mạch chạy rần rần, bất giác bật tiếng la :
- Hội chủ !... Hội chủ là Thượng Quan Hoành !
- Chính thị !
Hắn đáp lời rồi ngồi xuống.
Từ Văn nhìn chầm chặp vào mặt Vệ Đạo Hội chủ hồi lâu không thối nên lời. Dù
trong giấc mơ chàng cũng không thể ngờ tới Hội chủ thần bí này lại là Thượng Quan
Hoành hóa trang. Thảo nào hắn đã tôn chàng lên làm thượng khách.
Bao nhiêu luồng nhỡn tuyến sắc bén lại tập trung nhìn vào hai người.
Từ Văn lờ đi như không thấy gì. Mục quang chàng cứ dán vào mặt Thượng Quan
Hoành nhìn không chớp.
Vệ Đạo Hội chủ cất giọng trầm trọng nói :
- Tiểu hữu ! Thiên cố sự của Thượng Quan Hoành đã nói hết rồi. Bây giờ đến lượt
tiểu hữu tiết lộ thân thế đi !
Tay trái Từ Văn vì luyện Vô nh Tồi Tâm Thủ có chất kịch độc, nên trước nay
vẫn dấu kỹ chưa từng lộ ra. Những người ngồi đây đều biết cả nên chẳng ai để ý. Lúc
này tay trái chàng ngấm ngầm thủ trong tay áo vào trước ngực, nắm lấy trái Ngũ Lôi

Châu.
Người ngoài không hiểu tại sao mà chàng lại hoang mang đến toát mồ hôi, vì
chẳng ai ngờ chỉ trong nháy mắt là mọi sự đều kết thúc.
Dĩ nhiên Từ Văn chẳng thể không trả lời câu hỏi của đối phương. Đồng thời bây
giờ đã đến lúc tối hậu quan đầu để tiết lộ thân thế. Chàng đứng lên cất giọng cực kỳ
lạnh lẽo đáp :
- Tại hạ là Từ Văn, con Từ Anh Phong.
Vệ Đạo Hội chủ lại đứng lên bật tiếng la hoảng :
- Tiểu hữu... là con Từ Anh Phong ?
Bao nhiêu người đang ngồi đều lục tục đứng dậy.
Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương vô cùng. Cả khách hiên bao
phủ một luồng sát khí vô hình, cực kỳ rùng rợn.
Từ Văn không còn lựa chọn con đường nào khác được nữa, chỉ còn cách cùng chết
với kẻ thù. Tay trái chàng thủ trong tay áo rộng thùng thình, lòng bàn tay vẫn nắm
trái Ngũ Lôi Châu.
Dĩ nhiên chưa một ai ngờ là mình sắp chết đến nơi.
Vệ Đạo Hội chủ mở yến tiệc này dĩ nhiên có liên quan đến việc tiết lộ chân tướng
của hắn.
Mục quang của Từ Văn nhằm thẳng vào Thống Thiền hòa thượng ngồi ở bàn bên
giữa lúc tia mắt lão vọt ra nhìn chàng bằng một thứ mục quang cực kỳ phức tạp...
Từ Văn buột miệng hỏi :
- Đại sư ! Tại hạ có điều xin thỉnh giáo.
Thống Thiền hòa thượng lạnh lùng đáp :
- Xin thiếu hiệp cứ nói ra !
Từ Văn hất hàm hỏi :
- Có tin tiên phụ cùng một người mặt áo cẩm bào đều bị chết dưới bàn tay đại sư có
đúng thế không ?
Thống Thiền hòa thượng mắt lóe lên như hai ngọn đuốc, run lên hỏi lại :
- Bần tăng hạ thủ ư ?

Từ Văn nghiến răng đáp :
- Phải rồi ! Người ta bảo vậy.
Thống Thiền hòa thượng hỏi :
- Ai đã nói thế ?
Từ Văn đáp :
- Về điểm này đại sư bất tất hỏi đến làm chi.
Thống Thiền hòa thượng lại hỏi :
- Có bằng chứng gì không ?
- Chính mắt người ta đã trông thấy.
- Nói bậy !
Từ Văn xẳng giọng :
- Đại sư không chịu thừa nhận ư ?
Thống Thiền hòa thượng vẫn thản nhiên :
- Có thì bần tăng bảo là có, không thì bảo là không. Chẳng việc gì mà dám với
không dám.
Từ Văn hỏi vặn :
- Vậy có việc đó không ?
- Không có !
- Tại hạ không thể tin được.
Vệ Đạo Hội chủ nghiêm nghị hỏi xen vào :
- Từ Văn ! Ý của tiểu hữu muốn sao bây giờ ?
Từ Văn nghiến răng buông thỏng :
- Báo thù.
Táng Thiên Ông quát lên như sấm :
- Tiểu tử ! Ngươi mơ ngủ hay sao ? Về nhân tình, ngươi trả thù không đúng người.
Về công nghĩa, ngươi có người cha như vậy thì thật là đáng thẹn. Còn về ân oán, thì
ngươi chính là kẻ thù của Hội chủ.
Từ Văn cũng thét lên :
- Câm miệng đi !
Tu Duyên lão ni lớn tiếng :
- Từ Văn ! Nếu tiểu thí chủ đã không cứu mạng Hội chủ thì chẳng có cơ hội để nói
đến câu thứ hai nữa đâu...
Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi hỏi :
- Có phải các vị đây đều nhún tay vào vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo không ?
Táng Thiên Ông gầm lên :

- Miệng ngươi nói thúi lắm ! Ngươi tưởng bọn lão phu cũng là giống sài lang như
loại Từ Anh Phong chăng ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Lão thất phu ! Đừng có mở miệng là mắng người !
Râu tóc Táng Thiên Ông đứng dựng cả lên. Coi bộ dáng lão vừa buồn cười vừa
đáng sợ tưởng chừng như sắp ra tay.
Vô Tình Tẩu trầm giọng :
- Người quân tử đã tuyệt giao không nên thốt ra những lời nói sổ sàng. Tiểu hữu cứ
thủng thẳng trình bài những chuyện phải trái đó.
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Tại hạ đã trình bài rõ ràng rồi.
Tu Duyên lão ni hỏi xen vào :
- Từ tiểu thí chủ ! Giả tỷ bây giờ bản hội coi tiểu thí chủ là kẻ địch, thì tiểu thí chủ
ắt chẳng được toàn thân mà rút lui. Tiểu thí chủ có tin như vậy không ?
- Hừ !
Tu Duyên lại hỏi :
- Tiểu thí chủ có biết vì nguyên nhân gì mà Thượng Quan Hội chủ còn ẩn nhẫn mà
chưa nổi nóng không ?
Từ Văn đáp :
- Cái đó tại hạ không cần biết. Giả tỷ lần trước mà tại hạ biết rõ thân thế y, thì giết
phăng đi cũng chưa hả giận, chứ chẳng khi nào lại cứu y...
Tu Duyên ngăn lại :
- Đừng ăn nói hồ đồ...
Vệ Đạo Hội chủ giơ tay lên can mọi người. Hắn nói :
- Từ Văn ! Tiểu hữu đã cứu bản tòa một lần. Bây giờ bản tòa tha cho tiểu hữu xuống
núi. Thế là từ nay chẳng ai nợ ai nữa...
Từ Văn lớn tiếng ngắt lời :
- Bất tất.
Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng hỏi :
- Tiểu hữu mạt sát là chuyện thực, còn báo thù là nói chuyện hoang đường. Tiểu
hữu định báo thù bằng cách nào ?

Từ Văn gầm lên :
- Lấy máu đổi máu.
Tay trái vẫn thủ trong áo, chàng ngấm ngầm đề tụ kình lực. Lúc này mà chàng
liệng Ngũ Lôi Châu xuống đất giữa khoảng hai bàn thì quyết chẳng một người nào
thoát nạn.
Chàng đảo mắt nhìn mọi người một lượt. Nhãn quang chàng bỗng chạm phải đầu
Phương Tử Vi, lúc đó nàng đang ngồi cúi gục xuống. Bất giác lòng chàng nổi lên một
tia cảm giác khó tả. Nàng là cô gái đầu tiên mà hình bóng đã in sâu vào tâm khảm
chàng. Chàng đã vì nàng mà bỏ việc cầu thân nhà họ Tưởng ở phủ Khai Phong. Chàng
đã nhẫn nại đến cùng cực để hy vọng được lọt vào mắt xanh. Bao phen chàng thay đổi
ý nghĩ vì nàng là kẻ thù. Trinh tiết nàng lại mất về tay Thiếu Hội chủ Hội Tụ Bảo là
Lục Quân. Bây giờ nàng đang đi vào chỗ chết...
Con người đã biến ảo ly kỳ thì mệnh vận cũng khó mà lường được. Lúc này phải hạ
thủ rồi không còn chần chờ được nữa. Chàng la thầm :
- Phụ thân ơi ! Hài nhi sắp được gặp phụ thân ở dưới suối vàng. Mẫu thân ơi ! Hài
nhi đành chịu tiếng là một tên nghịch tử.
Từ Văn đánh bạo giơ tay trái lên...
Còn ai cải biến được mệnh vận người trong trường ?
Giữa lúc ngàn cân treo đầu sợi tóc, Từ Văn cảm thấy cánh tay trái mình bị nắm
chặt. Kình lực toàn thân tan đi. Trái Ngũ Lôi Châu rời khỏi bàn tay. Tay chàng lại được buôn ra.
Từ Văn kinh hãi khôn tả. Kẻ nào không sợ độc thủ của chàng khiến chàng sắp
thành công lại bị thất bại ?
Chỉ trong nháy mắt Từ Văn cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc bâng khuân.
Chàng lấy chân đá hất một chiếc ghế ngồi, lùi lại ba bước. Lúc quay đầu nhìn lại
chàng không khỏi sửng sốt. Trước mặt chàng là một thiếu phụ xinh

đẹp khiến người
ta phải mờ mắt.
Thiếu phụ mặc áo cung trang màu hồng trông chẳng khác một vùng lửa đỏ. Tay
nàng cầm trái Ngũ Lôi Châu. Mặt lạnh như băng. Cặp mắt sâu thẳm khiến người ta
phải say mê, đã ẩn hiện một luồng sát khí.
Bao nhiêu người tại trường đều đưa mục quang nhìn thiếu phụ, nhưng rồi lại ngó đi
chỗ khác ngay, dường như nàng có một vẻ oai nghiêm vô hình, khiến người khác
không dám nhìn thẳng vào mặt.
Mọi người đều ngạc nhiên. Bầu không khí yên lặng như tờ, tưởng chừng kim rớt
cũng nghe tiếng.
Hồi lâu Táng Thiên Ông mới la lên :
- Ngũ Lôi Châu !
Mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Từ Văn thì thấy chàng đứng ngây ra như tượng
gỗ.
Trong lòng chàng vừa hối hận, vừa tức giận lại vừa kinh hãi, phức tạp khôn tả. Giả
tỷ chàng hạ thủ sớm một phút thì mọi việc đều đã giải quyết xong rồi. Thiếu phụ này
đến sau lưng chàng lúc nào mà chàng không hay biết...
Vô Tình Tẩu nhìn thiếu phụ áo hồng cung kính hỏi :
- Tiên tử giá lâm hồi nào ?
Thiếu phụ áo hồng tiếng trong như hạt châu rớt xuống bàn ngọc đáp :
- Vừa tới. Đây là ý trời.
- Tiên tử ? Nàng là ai ?
Vô Tình Tẩu cũng hỏi :
- Sao tiên tử biết...
Thiếu phụ không chờ đối phương nói hết đã ngắt lời :
- Khi một người đã có cuộc mưu đồ mà đứng trước một trường hợp phi thường vẫn
chẳng sờn lòng thì tất người ta ỷ mình có điều chi đặc biệt. Vậy mà các vị sơ suất chỗ
đó.
Thiếu phụ áo hồng chỉ nói phất phơ mấy câu mà khiến cho bao nhiêu

lão quái vật
đều thẹn đỏ mặt lên.
Phương Tử Vi bây giờ nên gọi bằng Thượng Quan Tử Vi vì Thượng Quan Hoành là
cha thân sinh nàng, nấc lên một tiếng rồi nhảy xổ về phía thiếu phụ áo hồng.
Thiếu phụ áo hồng ôm Thượng Quan Tử Vi vào lòng rồi xoay mình đi vào cửa sau
mái hiên. Người nàng đi rồi mà mùi hương còn thoang thoảng, bóng hồng tựa hồ vẫn
lơ lửng trước mắt mọi người.
Táng Thiên Ông quát lên như sấm :
- Cha nào con ấy, đều là một giống sài lang. Còn để gã trên thế gian làm sao được ?
Từ Văn đang ở trong tình cảnh bàng hoàng khiếp sợ, nghe tiếng lão liền tỉnh táo lại.
Chàng chợt ý thức được kết quả đời mình sẽ ra sao nên không nói gì nữa, nhảy xổ về
phía Thượng Quan Hoành nhanh như chớp. Vô nh Tồi Tâm Thủ đồng thời phóng
ra.
Thế lao của chàng đã đột ngột, lại nhanh như chớp nhoáng khiến người ta tưởng
chừng trở tay không kịp.
Vệ Đạo Hội chủ phản ứng tự nhiên, giơ chưởng lên đỡ. Hắn quên rằng đây là độc
thủ truy hồn đoạt mệnh của đối phương.
Một tiếng hự vang lên. Từ Văn bị hất ngược lại đụng vào vách hiên.
Rầm một tiếng ! Cả mái hiên chuyển động mạnh. Từ Văn rớt xuống đất, người
chàng lảo đảo muốn té, miệng phun máu tươi như tên bắn.
Người vừa ra tay chính là Thống Thiền hòa thượng.
Đây là lần đầu tiên Từ Văn nếm mùi uy lực về Tiên Thiên Cương Khí của lão.
Cùng lúc đó những tiếng quát vang pha lẫn với chưởng lực phát ra bình bình
nhưng chậm một chút, đều đánh vào quảng không.
Vệ Đạo Hội chủ biến sắc, mọi người cũng đều tái mặt.
Từ Văn đã biết rõ kết cục bữa nay thế nào rồi. Chẳng lẽ hỏng việc rồi đành cam

lòng bó tay chịu chết,, chàng đưa tay lên lau huyết tích bên miệng, trong lòng ôm một
quang niệm liều mạng. Chàng phóng chưởng đánh vào người gần nhất là Vô Tình
Tẩu. Tuy chàng đã bị thương, nhưng trước kia được lão quái ở Bạch Thạch Phong đem
toàn bộ chân nguyên trút vào người chàng, nên nội lực đã đến mức phi thường. Ngoài
Thống Thiền hòa thượng, chẳng một ai bì với chàng được. Phát chưởng liều mạng này
uy thế dường như lay non chuyển núi.
Vô Tình Tẩu hấp tấp phản ứng nhưng cũng bị chấn động mạnh, lảo đảo người đến
bốn năm bước, lùi lại tới bên cửa mái hiên.
Luồng dư kình xoáy lại khiến cho bao nhiêu những đồ trần khiết trong mái hiên
đều bay tung lên, rồi rớt xuống vở tan tành.
Cả tòa khách hiên vang lên những tiếng rắc rắc tưởng chừng sụp đổ đến nơi.
Sau phát chưởng đó, Từ Văn chẳng kể gì đến hậu quả, xoay mình nhảy xổ về phía
Vệ Đạo Hội chủ...
- A Di Đà Phật !
Thống Thiền hòa thượng vừa niệm phật vừa vung chưởng lên. Một luồng cương khí
hòa hoản xô tới đập vào người Từ Văn. Kình lực lúc này biến thành nặng đến muôn
cân.
Từ Văn như bị sét đánh. Người chàng hất tung lên bay ra đến giữa vườn hoa rồi rớt
xuống đánh huỵch một cái. Chàng té xuống không dậy được nữa. Lần bị thương thứ
hai này khiến cho máu miệng tráo ra càng nhiều.
Mọi người trong mái hiên chạy cả ra ngoài, mỗi người đứng một phương vị vây Từ
Văn vào giữa.
Từ Văn thở hồng hộc một hồi rồi cố đứng dậy. Chàng rít lên bằng một giọng thê
thảm :
- Từ Văn này sống không ăn được thịt các ngươi thì lúc chết cũng

bắt hồn vía các
ngươi để trả thù cho hả giận.
Thanh âm oán độc rùng rợn khiến người nghe không rét mà run.
Táng Thiên Ông người tròn ủng như trái cầu thịt, nóng nảy lớn tiếng quát :
- Thằng lõi này đã thành giống sài lang, chẳng thể để gã sống trên đời được nữa.
Chưa dứt lời lão đã phóng chưởng ra.
Từ Văn trợn mắt rách cả mí ra. Chàng cố gượng vận tàn lực để chống đở.
Sầm một tiếng chấn động ! Táng Thiên Ông lùi lại tám thước. Từ Văn lại ngã lăn
xuống đất. Máu tươi phun ra ồng ộc. Sắc mặt lợi lạt như tờ giấy trắng.
Chàng loạng choạng đứng lên nhưng lại té xuống. Đến lần thứ ba mới gắng gượng
chống đở được cho khỏi ngã.
Táng Thiên Ông rít lên một tiếng. Lão vọt mình lại, xòe bàn tay lớn bằng cái quạt
lá bồ đề, đè đầu Từ Văn xuống...
Từ Văn mắt nẩy đom đóm, tai ù đi. Chàng không còn sức để mà né tránh, thì còn
nói chi đến việc đở gạt nữa.
Bóng người thấp thoáng, Vệ Đạo Hội chủ đưa tay ra ngăn Táng Thiên Ông lại, nói :
- Xin tiền bối hãy ngừng tay !
Táng Thiên Ông hằn học lùi lại.
Vệ Đạo Hội chủ sấn đến trước mặt Từ Văn, trầm giọng nói :
- Từ Văn ! Bản tòa tha tiểu hữu xuống núi. Từ đây chẳng ai nợ ai nữa. Nếu lần sau
còn gặp mặt, bản tòa tất hạ sát tiểu hữu đó.
Từ Văn định thần, gắng gượng đáp :
- Thượng Quan Hoành ! Bữa nay ngươi không giết ta nhưng ta vẫn thề rằng phải trả
mối thù này.
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Cái đó là tùy tiểu hữu...
Hắn quay lại ngó Tổng quản Cổ Kim Nhân đứng ở đằng xa, nói :
- Cổ Tổng quản đưa y xuống núi !
Cổ Kim Nhân kính cẩn đáp :

- Xin tuân lệnh !
Từ Văn đảo cặp mắt phẫn nộ nhìn mọi người một lần nữa rồi lảo đảo đi ra ngoài.
Cổ Kim Nhân đi theo chàng. Chàng không nghĩ gì nữa, coi chẳng khác gì người bị
bệnh lâu ngày mới khỏi. Chân lảo đảo bước cao bước thấp thất thiểu ra đi. Nếu không
có luồng khí oán độc giữ chàng lại thì e rằng chàng đã ngã lăn ra rồi, nhất định không
cất bước được nữa.
Từ Văn ra đến ải ngoài thì Cổ Kim Nhân trở về.
Chàng xuống đến chân núi Đồng Bách thì đêm đã sang canh hai. Lộ trình này ngày
thường đi không đầy nửa giờ, mà lúc này phải mất đến bốn giờ. Chàng kiệt lực ngã
quay ra bên đường và bây giờ không thể gắng gượng được nữa, chàng cất tiếng rên la.
Từ Văn nằm duỗi dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, rồi lại gắng
gượng đứng lên đi tiếp.
Từ Văn lúc đi lúc nghỉ, mãi đến lúc tảng sáng chàng mới đi hết sơn lộ.

Độc thủ phật tâm

Hồi 43
đã bị thương lại gặp sát thủ

Từ Văn thân thể mỏi nhừ, tưởng chừng bao nhiêu xương cốt đều bị gảy rời. Bây giờ
dù muốn đi thêm một bước cũng không nổi nữa. Chàng ý thức được mình bị nội
thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu không điều trị kịp thời thì khó bề toàn mạng.
Chàng cố bò tới một gốc cây trong rừng liền ngồi lại. Chàng nở một nụ cười đau
khổ, miệng lẩm bẩm :
- Dù sao ta hãy còn sống thì còn có cơ hội khác.
Bất thình lình một thanh âm nghe rất quen thuộc lọt vào tai :

- Địa Ngục Thư sinh ! Tình trạng ngươi thế nào ?
Từ Văn phải cố gắng lắm mới ngẩn đầu lên được. Đây chính là gã hán tử lạ mặt đã
trao Ngũ Lôi Châu cho chàng lúc trước. Gã đứng ngay trước mặt chàng.
Từ Văn hỏi lại :
- Các hạ có điều chi dạy bảo ?
Hán tử hỏi lại :
- Kết quả vụ này ra sao ?
Từ Văn nhăn nhó cười đáp :
- Thất bại mất rồi.
Hán tử sửng sốt lớn tiếng hỏi :
- Sao ? Thất bại rồi ư ?
Từ Văn buồn rầu đáp :
- Hừ ! Thật là một cuộc thảm bại, xuýt nữa mất mạng.
Hán tử hỏi :
- Tại sao vậy ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ thất bại về tay thiếu phụ áo hồng.
Hán tử hỏi :
- Lai lịch thiếu phụ áo hồng này ra sao ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ không biết.
Hán tử biến sắc hỏi :
- Thiếu hiệp đã tiết lộ thân thế chưa ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Cái đó là lẽ tất nhiên.
Hán tử xẳng giọng :
- Trái Ngũ Lôi Châu đâu rồi ?
Từ Văn đáp :
- Bị thiếu phụ áo hồng đoạt mất ngay đương trường. Nếu không thì đã chẳng thất
bại.
Hán tử hỏi sang chuyện khác :
- Đối phương có nghi ngờ gì về thân thế của thiếu hiệp không ?
Từ Văn lơ đảng hỏi lại :
- Còn nghi ngờ gì nữa ?
Hán tử đáp :
- Chỗ này vẫn còn ở trong phạm vi thế lực của Hội Vệ Đạo, thiếu hiệp không sợ đối

phương đuổi theo ư ?
Từ Văn đáp :
- Hiện giờ chưa có chuyện đó.
- Tại sao vậy ?
- Vệ Đạo Hội chủ tự nguyện tha tại hạ ra đi.
- Tại sao vậy ?
- Vì tại hạ đã cứu y một lần. Y còn thiếu tại hạ món nợ đó.
Hán tử mắt lộ sát khí ghê người. Gã hỏi bằng một giọng lạnh như băng :
- Tại sao thiếu hiệp lại cứu mạng y ?
Từ Văn tức quá thở lên hồng hộc, hỏi :
- Phải chăng ông bạn hỏi khẩu cung ta ?
Hán tử cười khành khạch đáp :
- Tại hạ cần phải hiểu rõ thực tình mới có thể về phục mạng được.
Từ Văn hằn hộc đáp :
- Được rồi ! Tại hạ nói cho ông bạn hay là đã giải độc cho Vệ Đạo Hội chủ một lần.
Hán tử đổi giọng :
- Thiếu hiệp... đã giải độc cho hắn ?
- Phải rồi !
Hán tử lại hỏi :
- Thiếu hiệp có biết rõ chân tướng hắn không ?
- Biết rồi ! Y là Thượng Quan Hoành.
Hán tử trầm ngâm một chút rồi hỏi :
- Giữa thiếu hiệp và Hội Vệ Đạo chắc đã xảy ra một trận quyết liệt ?
Từ Văn đáp :
- Ông bạn hỏi câu này chẳng là thừa ư ?
Hán tử lại hỏi :
- Thiếu hiệp có muốn gặp lại mẫu thân không ?
Từ Văn ngập ngừng :
- Dĩ nhiên tại hạ muốn gặp lắm. Nhưng quí chủ nhân...
Hán tử mặt đầy sát khí, cất tiếng cười hung dữ nói :
- Tệ chủ nhân bảo thiếu hiệp có muốn gặp lệnh từ thì phải xuống cửu toàn.
Từ Văn tan nát ruột gan. Chàng cố đứng dậy run lên hỏi :
- Ông bạn nói thế là có ý gì ?
Hán tử sấn lại một bước, đáp :
- Chuyến đi vừa rồi mà thành công thì mẫu tử trùng phùng, nhưng nếu thất bại thì
chỉ còn có một đường.

- Đường nào ?
- Chết !
Từ Văn toàn thân chấn động, lùi lại một bước tựa vào cành cây, nghiến răng hỏi lại:
- Chủ nhân ông bạn là ai ?
- Cái đó thiếu hiệp bất tất phải hỏi làm chi nữa.
Từ Văn tức giận hỏi :
- Các ngươi định làm gì gia mẫu ?
- Cùng một đường với thiếu hiệp.
Từ Văn gầm lên một tiếng, nhảy xổ về phía hán tử. Chàng vận động chân lực làm
động đến thương thế, đau đớn không chịu nổi. Mắt chàng tối sầm lại. Người chàng lại
té sấp xuống.
Hán tử lẩm bẩm :
- Thiếu hiệp đừng oán ta. Ta chẳng thể không giết thiếu hiệp được.
Gã phóng chưởng đánh vào sau lưng Từ Văn.
Từ Văn mới rú lên được nửa tiếng rồi im bặt, nằm yên không nhúc nhích. Máu tươi
theo ngũ quan rươm rướm chảy ra nhuộm đỏ cả đám lá khô dưới đất bên mình chàng.
Hán tử cúi xuống để nghe hơi thở thì chàng đã tắt hơi rồi. Mắt gã nhỏ hai giọt lệ rồi
thở dài nói :
- Vì ta muốn sống nên phải giết ngươi. Ngươi đừng oán ta, đây chẳng qua là vận
mệnh.
Hán tử nói xong, vung chưởng đánh xuống đất luôn mấy cái đào thành một cái
huyệt sâu. Gã bỏ Từ Văn xuống huyệt rồi lấp đất lên làm thành phần mộ. Gã lại tìm
một phiến đá vuông vắn làm bia mộ, khắc bảy chử Cố Địa Ngục Thư sinh chi mộ.
Mai táng Từ Văn xong, hán tử buông tiếng thở dài rồi băng mình chạy đi. Không
hiểu tại sao hắn đã giết chàng mà lại thở dài ?
Địa Ngục Thư sinh Từ Văn từ đây yên giấc ngủ ngàn thu rồi chăng ?
Mặt trời đã lên cao ba sào. Hai bóng người tiến vào rừng. Một người đàn bà mình
mặc áo xanh, che mặt bằng tấm sa xanh, không nhìn rõ mặt và cũng

không biết chừng
bao nhiêu tuổi. Còn một người nữa là một thiếu nữ diễm lệ.
Người đàn bà che mặt cất tiếng hỏi :
- Ngươi biết đúng gã vào đây ư ?
Thiếu nữ đáp :
- Đúng thế !
Người đàn bà lại hỏi :
- Thiên hạ chết hết đàn ông rồi hay sao mà ngươi chỉ theo đuổi một mình gã ?
Thiếu nữ đáp :
- Sư phụ ơi ! Xin sư phụ thành toàn cho đồ nhi.
Người đàn bà lại hỏi :
- Con nha đầu này ! Giữa gã và Hội Vệ Đạo sao lại kết thành cừu hận ?
Thiếu nữ đáp :
- Đồ nhi cũng không hiểu mà chỉ lo thay y sẽ chết về tay những lão quái vật kia.
Người đàn bà hừ một tiếng rồi nói :
- Thật phiền quá ! Ngươi chờ ta vào đây một chút rồi sẽ lên đường.
Người đàn bà che mặt tiến vào rừng sâu. Thiếu nữ đứng ngoài thả bước đi lại chờ
đợi...
Đột nhiên nàng phát hiện một cái mả mới. Nàng coi bia rồi kêu thét lên :
- Y... chết mất rồi !
Nàng nhảy xổ lại rồi ngất xỉu trước mộ Từ Văn.
Lát sau người đàn bà che mặt trở ra, lớn tiếng hỏi :
- Chuyện chi... mà hốt hoảng như vậy ? Trời ơi !
Người đàn bà che mặt chạy lại ngó tấm mộ bia, hừ một tiếng rồi lẩm bẩm :
- Con nha đầu này đoán trúng. Thằng lõi đó chết đi làm khổ lây cả mình.
Mụ vừa nói vừa khẽ điểm vào huyệt Thiên Âm thiếu nữ.
Thiếu nữ dần dần tỉnh lại, nằm phục xuống chân người đàn bà áo xanh khóc rống
lên.
Hồi lâu, thiếu nữ tự động ngừng tiếng khóc. Nàng đứng dậy cất giọng thê thảm :
- Đồ nhi phải trả thù cho y.
Người đàn bà áo xanh hỏi :

- Trả thù ư ? Kẻ thù là ai ?
Thiếu nữ đáp :
- Ngoài bọn Hội Vệ Đạo, thì còn ai giết nổi y nữa.
Người đàn bà áo xanh lắc đầu :
- Cái đó chưa chắc.
Thiếu nữ nói :
- Chỗ này là chân núi Đồng Bách, tức là còn trong phạm vi thế lực của hội đó.
Người đàn bà áo xanh lại hỏi :
- Nha đầu ! Ngươi định báo thù bằng cách nào ?
- Đồ nhi chẳng cần lựa chọn bất cứ một thủ đoạn nào.
- Ngươi hãy theo ta đến lý luận với họ.
Thiếu nữ nghiến răng quay lại nhìn tấm mộ bia, giọt châu tầm tã như mưa, nàng
nghẹn ngào nói :
- Đệ đệ ơi ! Ta thề báo thù cho đệ đệ... Đệ đệ hãy an giấc ngủ ngàn thu ! Trời ơi !...
không ngờ một phen ly biệt nay thành vĩnh quyết. Chẳng bao lâu nữa thư thư sẽ theo
đệ đệ xuống hoàng tuyền. Đệ đệ hãy chờ ta !
Người đàn bà che mặt gắt lên :
- Con nha đầu si ngốc kia ! Ngươi còn chưa theo ta ư ?
Thiếu nữ đứng ngây người ra như tượng gỗ. Nàng tan nát cả cỏi lòng.
Nàng là ai ? Chính là người đã say mê điên đảo Từ Văn, tên gọi Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ đứng ngây người ra một lúc, rồi đột nhiên vung chưởng đánh
xuống phần mộ...
Người đàn bà che mặt nắm lấy tay nàng, run lên hỏi :
- Ngươi định làm gì thế này ?
Thiên Đài Ma Cơ ngậm ngùi đáp :
- Đồ nhi muốn coi mặt y lần cuối cùng.
Người đàn bà áo xanh che mặt cũng buồn rầu nói :
- Hài tử ! Ngươi đừng bướng bỉnh nữa. Ngươi có biết mặt mũi gã hiện giờ ra sao
không ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Mả này mới táng, chắc y bị hại chưa lâu.
Người đàn bà áo xanh nói :

- Y đã chết rồi thì để y yên thân còn đụng vào thi thể làm chi ?
Thiên Đài Ma Cơ la lên :
- Nhưng... trời ơi ! Đệ đệ !...
Thanh âm nàng như oán như than khiến người nghe phải từng khúc ruột.
Người đàn bà áo xanh không khuyên can nữa, để cho nàng tự ý phát tiết hết nỗi bi
ai trong lòng, vì trước tình trạng này, những lời an ủi khuyên can cũng chẳng ích gì.
Một làn mây đen che phủ mặt trời. Bầu vũ trụ u ám tựa hồ vì cô gái đa tình mà
đượm màu thãm đạm.
Thiên Đài Ma Cơ khóc lóc trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi từ từ
dừng lại. Nàng nhìn mả Từ Văn như để viếng lần cuối cùng. Miệng lẩm bẩm không
biết nói những gì.
Hai thầy trò chuyển động thân mình nhắm về phía Tổng đà Hội Vệ Đạo mà đi.
Giữa lúc thầy trò Thiên Đài Ma Cơ vừa khuất dạng, thì một bóng người đột nhiên
xuất hiện, đi thẳng đến trước mộ Từ Văn buông tiếng thở dài nói :
- Trời đã không tựa gã này thì biết làm thế nào được ? Đây chẳng phải là nơi mai
táng hài cốt gã, ta nên sắp quan tài thu liệm, tìm chỗ chôn táng cho vẹn mối tình
thăm. Hởi ôi !...
Đoạn người kia động thủ quật mồ phần. Chỉ trong khoảnh khắc đã móc đất đến chỗ
thi thể. Máu hòa lẫn đất hãy còn bê bết.
Thi thể Từ Văn được đặt lên mặt đất. Người kia xé mảnh áo trong nhúng xuống khe
suối gần đó, thấm nước rửa sạch mặt mũi cho chàng.
Bất thình lình có tiếng quát hỏi :
- Ai đó ?
Rồi một bóng người vọt tới. Thiên Đài Ma Cơ đã quay trở lại. Nàng vừa thấy thi
thể Từ Văn liền không ngó gì tới người trước mặt, nhảy xổ lại vuốt ve người chàng,
khóc lóc rất thảm thiết.

Tiếp theo là mấy bóng người nữa xuất hiện. Đi đầu là người đàn bà áo xanh che
mặt. Theo sau có Vệ Đạo Hội chủ, Thống Thiền hòa thượng và bốn hán tử áo đen.
Mọi người nhìn Từ Văn rồi đưa mục quang ngó tới người đào mộ kia.
Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng hỏi :
- Xin ông bạn báo danh đi !
Người đào mộ đáp :
- Tại hạ là Thiên Nhỡn Thánh Thủ !
Nguyên lão cũng là Diệu Thủ tiên sinh, bây giờ hóa trang làm Thiên Nhỡn Thánh
Thủ.
Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên đứng phắt dậy trỏ tay vào mặt Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Các hạ định làm gì đây ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Lão phu muốn móc y lên, thu liệm vào quan tài, rồi tìm nơi mai táng.
Thiên Đài Ma Cơ xẳng giọng :
- Nói bậy !
Diệu Thủ tiên sinh vẫn thản nhiên :
- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao ?
Thiên Đài Ma Cơ hỏi vặn :
- Vì lẽ gì mà các hạ đem y mai táng ở nơi khác ?
Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng đáp :
- Vì lão phu đã chịu lời ủy thác của người ta, phải chiếu cố cho y.
Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :
- Các hạ chịu lời ủy thác của ai ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Của Tưởng Úy Dân ở Khai Phong.
- Giữa Tưởng Úy Dân và y có mối liên quan thế nào ?
- Bố vợ và chàng rể.
Thiên Đài Ma Cơ chấn động tâm thần lùi lại một bước, run lên hỏi :
- Các hạ bảo sao ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Y là chàng rể trong Tưởng phủ.
Thiên Đài Ma Cơ bồn chồn hỏi :
- Ai bảo các hạ thế ?
- Lão phu biết rõ. Mới đây chính miệng y đã ưng thuận cuộc hôn nhân này.
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Không có lý ! Khi nào y...
Nàng chưa dứt lời thì người đàn bà áo xanh che mặt ngăn lại, lớn tiếng hỏi Vệ Đạo
Hội chủ :
- Thi thể kia có đúng là Địa Ngục Thư sinh không ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp bằng một giọng đầy vẻ nghi ngờ :
- Đúng thì đúng rồi, nhưng không hiểu ai đã hạ thủ ?
Người đàn bà áo xanh che mặt xẳng giọng :
- Cái đó lão thân muốn hỏi các hạ.
Vệ Đạo Hội chủ thủng thẳng đáp :
- Bản tòa đã bảo tuyệt không biết gì về vụ này.
Người đàn bà áo xanh ngập ngừng hỏi :
- Chẳng lẽ lại là bọn thủ hạ của Hội chủ ?
Vệ Đạo Hội chủ ngắt lời :
- Bọn chúng không có mệnh lệnh tất chẳng dám làm càn.
Người đàn bà áo xanh trong lòng ngờ vực nói :
- Vụ này khó đoán lắm ! Hội chủ đã bảo lúc y xuống núi, người đã bị trọng thương
thì ai hạ thủ chẳng được ?
Vệ Đạo Hội chủ nói bằng một giọng kiên quyết :
- Bản tòa lấy nhân cách mà bảo đảm chắc chắn vụ này quyết không phải là hành vi
của đệ tử bản hội.
Người đàn bà áo xanh dằn giọng hỏi :
- Hội chủ tưởng chối phăng một câu là xong ư ?
Thống Thiền hòa thượng chau mày nói :
- Thí chủ không nên đổ tội cho người khác một cách hàm hồ như thế.
Người đàn bà áo xanh tức giận quát hỏi :
- Ngươi đã là cái thá gì mà dám bắt bẻ lão thân ?
Thống Thiền hòa thượng biến sắc, nhưng cố nhịn đáp :
- Bần tăng sở dĩ tôn trọng thí chủ là bậc tiền bối võ lâm...
Người đàn bà áo xanh ngắt lời :
- Ngươi không đáng !
Thống Thiền hòa thượng dù công phu hàm dưỡng có sâu xa đến mấy cũng không
thể chịu nỗi. Lão trợn mắt lên, hàn quang rùng rợn, hậm hực nói :
- Tam Chỉ Mổ Mổ ! Mổ mổ hãy tự trọng !
Tam Chỉ Mổ Mổ tức người đàn bà áo xanh che mặt, bật lên tràng cười the thé quát :
- Ngươi muốn lão thân tự trọng ư ? Lão thân lâu nay chưa giết người

rồi đấy...
Thống Thiền hòa thượng ngắt lời :
- Thí chủ muốn giết người chăng ?
- Có lẽ.
- Thí chủ tưởng môn Tam Chỉ Truy Hồn đã là thiên hạ vô địch chăng ?
Tam Chỉ Mổ Mổ đáp bằng một giọng khinh bỉ :
- Đại khái giết ngươi không thành vấn đề.
Thống Thiền hòa thượng tức quá, thách thức :
- Sao thí chủ không thử đi coi ?
Bầu không khí trong trường đột nhiên khẩn trương vô cùng !
Tam Chỉ Mổ Mổ cười khành khạch nói :
- Nếu là mấy chục năm trước thì thế này là chậm lắm rồi. Lão thân đâu có để ngươi
rườm lời như vậy.
Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng hỏi xen vào :
- Lão tiền bối ! Ta hãy bàn đến vấn đề trước mắt được chăng ?
Tam Chỉ Mổ Mổ nóng nảy đáp :
- Hãy chờ một chút, lão thân sẽ có quyết định.
Mụ vừa nói vừa giơ tay mặt lên, chỉa ba ngón; ngón trỏ, ngón giữa và ngón vô
danh, vào mặt Thống Thiền hòa thượng, lớn tiếng :
- Nếu ngươi khấu đầu năn nỉ thì lão thân sẽ tha cho một lần.
Áo tăng bào của Thống Thiền hòa thượng không có gió mà phình lên như cái trống.
Lão trầm giọng đáp :
- Bần tăng xin đón tiếp ba chỉ của thí chủ.
Tam Chỉ Mổ Mổ hắng dặng một tiếng rồi hướng ba ngón tay chếch đi một chút. Ba
luồng bạch quang từ đầu những ngón tay bắn ra, rít lên veo véo xuyên thủng một gốc
cây lớn cách đó chừng hai trượng thành ba lỗ thủng.
Vệ Đạo Hội chủ vì đeo mặt nạ nên vẫn trơ ra không lộ vẻ gì, nhưng mắt hắn chiếu
ra những tia khiếp sợ. Còn bọn đệ tử tùy tùng đều run lên. Thực là những chỉ công mà
họ chưa từng nghe ai đề cập tới, chứ đừng nói đến chuyện đã được mắt thấy.
Thống Thiền hòa thượng vẻ mặt vẫn bình tỉnh. Hiển nhiên chỉ công này không làm

cho lão chấn động.
Tam Chỉ Mổ Mổ lạnh lùng hỏi :
- Tiểu hòa thượng kia ! Ngươi so với thân cây đó ra sao ?
Thống Thiền hòa thượng tuổi đã ngoài năm mươi mà bị Mổ mổ kêu bằng tiểu hòa
thượng, khiến cho lão cười dỡ khóc dỡ. Lão trầm tỉnh đáp :
- Thí chủ cứ việc ra tay ! Nếu bần tăng không chống nổi thì đành chịu chết.
Tam Chỉ Mổ Mổ cười gằn nói :
- Lão thân bình sinh chưa thấy hạng nào cuồng vọng như ngươi. Chắc ngươi không
muốn sống nữa ?
Thống Thiền hòa thượng lạnh lùng đáp :
- Cái đó chưa chắc.
- Ngươi hãy tiếp chỉ của ta đây !
Ba luồng bạch quang lại rít lên rùng rợn, bắn về phía Thống Thiền hòa thượng
nhanh như chớp.
Thống Thiền hòa thượng đứng vững như núi. Lão không đỡ gạt mà cũng không né
tránh...
Vệ Đạo Hội chủ mắt trợn ngược lên. Cả Thiên Đài Ma Cơ cũng biến sắc.
Ba luồng bạch quang đập vào áo tăng bào vang lên những tiếng binh binh tựa hồ
đụng phải bức tường bằng thép, rồi tóe ra bốn phía.
Thống Thiền hòa thượng chỉ nhích mình lùi lại nửa bước.
Tam Chỉ Mổ Mổ la hoảng :
- Tiên Thiên Cương Khí !
Thống Thiền hòa thượng hất được thần công của đối phương, rồi lạnh lùng đáp :
- Thí chủ kiến văn quảng bác. Thiệt không hổ là bậc tiền bối võ lâm.
Câu này nửa là khen ngợi, nửa ra vẻ ởm ờ. Đối với người khác thì không sao,
nhưng Tam Chỉ Mổ Mổ nghe chẳng lọt tai chút nào. Mụ đã nổi danh trăm năm trước
đây. Tam Chỉ Thần Công của mụ đã thành thiên hạ vô địch. Hai phe Hắc đạo và
Bạch đạo nghe đến danh hiệu là táng đởm kinh hồn. Không ngờ mụ mai danh ẩn tích

mấy chục năm trời, bây giờ tái xuất đụng ngay phải một tay kình địch.
Bộ mặt già nua biến đổi mấy lần, lúc đỏ lúc tía, sau biến thành xám xanh. Mụ la
lên một tiếng quái gở :
- Nha đầu ! Đi thôi !
Thiên Đài Ma Cơ nhìn thi thể Từ Văn một lần nữa, nàng cất tiếng bi ai :
- Sư phụ ơi !...
Tam Chỉ Mổ Mổ lại quát hỏi :
- Ngươi có đi hay không ?
Vệ Đạo Hội chủ cất giọng ôn hòa hỏi :
- Lão tiền bối không truy cứu về nguyên nhân cái chết của y nữa ư ?
Tam Chỉ Mổ Mổ không nói nửa lời, mà cũng không buồn ngó lại. Mụ băng mình
vọt đi nhanh như chớp nhoáng.
Thiên Đài Ma Cơ co người lại toan vọt đi theo.
Bất thình lình Diệu Thủ tiên sinh đột nhiên la lên :
- Hảy coi !... Y... không chết...
Thiên Đài Ma Cơ xoay mình lại, xúc động nói :
- Y không chết ư ? Tại hạ cũng đã nghĩ vậy.
Bọn Vệ Đạo Hội chủ đều kinh ngạc phi thường !
Bỗng thấy chân tay Từ Văn khẽ cử động. Trước ngực đã hơi thoi thóp.
Con người mai táng rồi mà còn sống lại thì quả là một quái sự cổ kim chưa từng
thấy.
Thiên Đài Ma Cơ vui sướng quá độ. Hai chân nàng bủn rủn ngồi phệt xuống đất.

Độc thủ phật tâm

Hồi 44
Ma cơ lại một phen tuyệt vọng

Bao nhiêu con mắt kinh hãi chẳng hiểu ra sao chăm chú ngó Từ Văn thấy chàng
sinh cơ dần hồi phục.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Từ Văn hắng dặng một tiếng. Chàng
sống lại rồi. Thật là một phen chết đi sống lại.
Diệu Thủ tiên sinh cất giọng khàn khàn :
- Cảm tạ thượng đế ! Thế là cứu sống thêm được một mạng nữa.
Lão nói một mạng nữa là ai ? Tuy nhiên chẳng ai phản ứng, vì bao nhiêu tâm thần
mọi người đều chú ý cả vào việc quái đản trước mắt.
Thi thể biến cải là chuyện thường có lời đồn. Đồng thời xác chết phải cứng ngắt
mới hợp lý, thế mà thi thể trước mắt mọi người đây lại mềm xèo, không mùi tử khí.
Tiếng hô hấp hãy còn nghe rõ...
Diệu Thủ tiên sinh hóa trang làm Thiên Nhỡn Thánh Thủ cúi xuống coi mặt Từ
Văn, lão vừa kinh hãi vừa vui mừng nói :
- Quả nhiên y đã sống lại ! Thật là một phen nguy hiểm ! Nếu tại hạ không nghĩ tới
việc thu liệm hài cốt tìm nơi mai táng, thì nhất định là y phải chết.
Lão quay lại hỏi Thiên Đài Ma Cơ :
- Cô nương vừa bảo đã nghĩ đến là y không chết... câu đó...
Thiên Đài Ma Cơ mở miệng rồi ngậm lại ngay. Nàng lắc đầu ra chiều không muốn
trả lời.
Diệu Thủ tiên sinh ngoảnh lại hỏi Vệ Đạo Hội chủ :
- Tại hạ đem y đi, Hội chủ không phản đối chứ ?
Vệ Đạo Hội chủ đưa mắt hỏi ý Thống Thiền hòa thượng, thấy lão gật đầu, liền trầm
giọng đáp :
- Các hạ đưa y đi cũng được. Có điều nên nhắc cho y biết là bản tòa đã hết điều
nhân nghĩa. Sau này còn gặp mặt, gã chĩ có thể trông vào mệnh vận mà thôi.
Hội chủ dứt lời, đảo mắt nhìn Từ Văn lần nữa rồi cùng Thống Thiền hòa thượng
song song bỏ đi.
Từ Văn trong miệng khẽ bật tiếng rên rỉ, song đôi mắt vẫn nhắm

nghiền. Coi chừng
sinh cơ hãy còn bạt nhược.
Thiên Đài Ma Cơ chăm chú nhìn Từ Văn ra chiều rất thương xót. Nàng buồn rầu
đứng dậy nhìn Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Các hạ định đưa y đi ư ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Phải rồi !
- Đưa y đi đâu ?
Lão phu đã nói trước là vâng mệnh người khác ủy thác phải chiếu cố cho y.
Thiên Đài Ma Cơ đổi giọng :
- Các hạ không được đụng vào y.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Cô nương nói vậy là có ý gì ?
Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng đáp :
- Tại hạ muốn trông nom cho y.
Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách nói :
- Cô nương ! Y là anh chàng đã có vợ rồi đấy.
Thiên Đài Ma Cơ nhăn mặt trông rất khó coi. Nàng cất giọng lạnh như băng hỏi :
- Các hạ căn cứ vào đâu mà nói vậy ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Chính y đã hứa lời ưng thuận hôn sự tại Tưởng phủ.
- Có gì làm bằng chứng không ?
- Tưởng Minh Châu đã trao vòng tay ngọc cho y để làm tín vật.
- Thế thì các hạ lầm rồi. Tại hạ có biết vụ này. Tưởng Minh Châu vì cám ơn y đã
cứu cô ta ra khỏi mật đà Tụ Bảo Hội, nên tặng y chiếc vòng tay để đền ơn. Khi đó y
kiên tâm không nhận, nhưng Tưởng Minh Châu cưỡng ép y phải thu lấy. Thực tình...
y không yêu cô ta.
Diệu Thủ tiên sinh gật đầu nói :
- Cô nương nói vậy cũng đúng, nhưng thiên hạ sự biến đổi vô thường...
Thiên Đài Ma Cơ gạt đi :
- Tại hạ không tin !
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi nói :
- Cô hãy chờ y tỉnh lại hỏi coi sẽ rõ.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Không có !... Y nhất định không yêu...
Giữa lúc ấy Từ Văn mở bừng mắt ra. Cặp mắt thất thần chuyển động lờ mờ, tựa hồ
chàng chưa hoàn toàn tỉnh lại hẳn.
Thiên Đài Ma Cơ cất giọng thê lương gọi :
- Đệ đệ ! Đệ đệ !...
Hồi lâu sắc diện Từ Văn dần dần biến đổi. Sau chàng mở miệng nhưng thanh âm rất
nhỏ như tiếng muỗi vo ve :
- Ta... chết rồi ư ?
Thiên Đài Ma Cơ nói ngay :
- Không ! Đệ đệ không chết đâu. Đệ đệ sống lại rồi.
- Vậy... hán tử kia đâu ?
- Hán tử nào ?
- Hán tử... đã động thủ... giết tiểu đệ.
- Ai vậy ?
- Đại thư ! Đại thư... cứu tiểu đệ đấy ư ?
Thiên Đài Ma Cơ lộ vẻ vui mừng đáp :
- Đệ đệ hãy khoan rồi hãy nói chuyện, để thư thư giúp cho đệ đệ phục hồi nguyên
khí đã.
Từ Văn vội lắp bắp :
- Đừng !... Thư thư đừng đụng vào tay trái tiểu đệ.
- Về điểm này thư thư đã biết rồi.
Cặp nhãn thần của Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ phức tạp. Lão cất giọng trầm trọng :
- Việc chữa bệnh trị thương là bổn phận của lão phu. Vậy xin để cho lão phu xử lý.
Thiên Đài Ma Cơ giơ tay lên nói :
- Không cần phiền đến các hạ.
Từ Văn đưa mục quang nhìn Diệu Thủ tiên sinh, kinh ngạc hỏi :
- Các hạ cũng đến đây ư ?
Diệu Thủ tiên sinh cười đáp :
- Từ Văn !...
Thiên Đài Ma Cơ sửng sốt, dương cặp mắt hạnh lên hỏi :
- Y tên gọi Từ Văn ư ?
Diệu Thủ tiên sinh lặng yên không trả lời. Dường như lão rất hối hận đã lỡ lời làm
tiết lộ thân thế của Từ Văn.

Từ Văn đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ, thản nhiên nói :
- Đại thư ơi ! Xin tha thứ cho tiểu đệ đã dấu giếm đại thư bấy lâu. Tiểu đệ tên gọi
Từ Văn, và là người thừa kế của Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong.
- Ủa !
Thiên Đài Ma Cơ la lên một tiếng. Nàng còn muốn nói gì nữa, nhưng thấy Từ Văn
hãy còn hư nhược nên dừng lại. Nàng sửng sờ một lúc rồi đổi giọng :
- Đệ đệ ! Thư thư trị thương cho đệ đệ nhé !
Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng nói :
- Cô nương ! Cần cho y uống thuốc bồi nguyên trước...
Thiên Đài Ma Cơ nói bằng một giọng quyết đoán :
- Không cần !
Rồi nàng không chờ phản ứng của Diệu Thủ tiên sinh, ngồi ngay xuống bên Từ
Văn, đặt tay trái lên huyệt Mạch Căn chàng, từ từ thúc đẩy chân khí vào.
Cách trị thương này khác hẳn đường lối thông thường của võ lâm.
Từ Văn nhắm mắt lại, vận động nội lực yếu ớt để dẫn đường cho chân khí từ bên
ngoài vào.
Sắc mặt chàng lợt lạt dần dần tươi lên.
Sau khoảng thời gian chừng hai khắc, Thiên Đài Ma Cơ thu tay về đứng dậy. Sắc
mặt nàng lợt lạt.
Từ Văn dương mắt lên nhìn nàng nói bằng một giọng thành khẩn :
- Đại thư ! Ơn to không nói đến chuyện đền đáp.
Thiên Đài Ma Cơ nguýt chàng nói :
- Đệ đệ ! Cái gì mà ơn to với ơn nhỏ ? Ta không muốn câu này.
Từ Văn xin lỗi :
- Ủa ! Vậy tiểu đệ đã lỡ lời. Xin đại thư miễn trách.
Chàng vừa nói vừa chắp tay xá dài.
Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng cười hích hích, phá tan được một phần không khí
thãm đạm.
Diệu Thủ tiên sinh cất tiếng hỏi :
- Từ Văn ! Vụ này là thế nào ?
Từ Văn chau mày hỏi lại :
- Các hạ muốn nói chuyện gì ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Vụ ngươi bị mai táng.
Từ Văn quay lại nhìn cái huyệt bên cạnh, và tấm bia mộ có khắc danh hiệu mình,
lòng chàng nổi lên một mối oán hận khôn tả. Mí mắt đầy sát khí, chàng trầm giọng
hỏi :
- Các hạ có cần biết không ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Dĩ nhiên là cần. Lão phu chịu lời ủy thác của người, nên phải điều tra cho rành
mạch.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ. Chàng cho là Diệu Thủ tiên sinh biết nhiều hiểu rộng,
không chừng lão biết lai lịch con người mà hán tử lạ mặt kêu bằng chủ nhân cũng
nên. Biết đâu cái chết của mình lại chẳng liên quan đến Thất Tinh Cố Nhân.
Chàng liền đáp :
- Tại hạ đang ở trên đường đi lên núi Đồng Bách, bỗng gặp một hán tử lạ mặt, gã
nói là vâng lệnh chủ nhân trao cho tại hạ một trái Ngũ Lôi Châu.
Diệu Thủ tiên sinh la lên :
- Ngũ Lôi Châu ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi. Gã còn nói là chủ nhân gã muốn mượn tay tại hạ để hủy diệt Hội Vệ
Đạo...
Diệu Thủ tiên sinh thúc giục :
- Rồi sau sao nữa ?
- Gia mẫu bị đối phương bắt giữ. Họ đưa ra điều kiện là cho mẫu tử được trùng
phùng, để tại hạ làm việc này.
- Ủa !
- Tại hạ lên núi Đồng Bách rồi bị thất bại, ôm thương xuống núi và lại gặp hán tử
lúc trước. Gã bảo là hỏng việc thì phải chết, rồi nhân lúc tại hạ nguy ngập liền hạ độc
thủ. Đó là những việc đã trải qua.
Diệu Thủ tiên sinh cúi đầu xuống hồi lâu mới ngẩng lên hỏi :
- Ngươi có biết lai lịch đối phương không ?

Từ Văn đáp :
- Tại hạ không hiểu. Chỉ biết họ cùng phe với người tự xưng là Khách qua đường.
Diệu Thủ tiên sinh ngơ ngác :
- Khách qua đường ?
Từ Văn đáp :
- Hắn cũng là người che mặt mặc áo cẩm bào, đã từng ám toán tại hạ. Chiếc vòng
tay ngọc bị hắn cướp mất và mới đây Phật tâm cũng lọt vào tay hắn...
Diệu Thủ tiên sinh run lên ngắt lời :
- Khách qua đường đã mạo xưng người che mặt mặc áo cẩm bào ư ?
Từ Văn đáp :
- Chính hắn !
Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :
- Hắn đã hạ độc thủ định giết ngươi ?
- Phải rồi.
- Hán tử lạ mặt đã hạ thủ giết ngươi ?
- Đúng thế. Cả Thất Tinh Cố Nhân bị chết trước đây cũng đã hạ thủ toan giết tại hạ.
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng :
- Vụ này... sao lại thế được ?...
Từ Văn động tâm hỏi lại :
- Các hạ biết lai lịch đối phương ư ?
Diệu Thủ tiên sinh không trả lời, miệng lại lẩm bẩm :
- Hoàn toàn không có thể... Trừ phi...
Từ Văn ngắt lời :
- Trừ phi thế nào ?
Diệu Thủ tiên sinh lộ vẽ hoài nghi, ngước mắt trông trời hồi lâu rồi trầm giọng đáp:
- Nội tình vụ này vô cùng phức tạp, cần phải có ngày giờ mới điều tra ra được rõ
ràng.
Từ Văn không chịu buông rơi câu chuyện, chàng hỏi lại :
- Các hạ có biết lai lịch đối phương không ?
Diệu Thủ tiên sinh khẽ lắc đầu đáp :
- Lão phu cũng không biết.
Từ Văn gạn hỏi :
- Nhưng các hạ vừa nói : Không có thể... Trừ phi... là nghĩa làm sao

?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Đó là lão phu phỏng đoán, nhưng phỏng đoán đã không hợp tình, lại chẳng đúng
lý, thì lời phỏng đoán không thể đứng vững được.
Từ Văn hất hàm hỏi :
- Dường như các hạ không nói thật tâm thì phải ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Từ Văn ! Trong vòng một tháng ta sẽ trả lời ngươi được không ?
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại :
- Các hạ nhất định y ước chứ ?
Diệu Thủ tiên sinh trịnh trọng đáp :
- Thế thì được rồi. Khi đó ngươi có thể đến tìm lệnh nhạc phụ là Tưởng Úy Dân mà
lý luận.
Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên tái mặt hỏi xen vào :
- Đệ đệ ! Đệ đệ đính hôn với Tưởng cô nương bao giờ ?
Từ Văn bẽn lẻn đáp :
- Không có đâu.
Diệu Thủ tiên sinh hắng giọng một tiếng, rồi hỏi :
- Từ Văn ! Bậc đại trượng phu một lời xem bằng chín vạc, sao ngươi lại nuốt lời ?
Từ Văn mặt nóng bừng đáp :
- Các hạ biết nhiều đấy nhỉ ?
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Công việc của ngươi lão phu không dám nói là hiểu hết, nhưng mười phần cũng
biết được bảy, tám.
Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu hỏi :
- Đệ đệ ! Vụ đó có thực không ?
Từ Văn kiên quyết đáp :
- Không có đâu.
Diệu Thủ tiên sinh tức mình, cất giọng lạnh như băng nói :
- Từ Văn ! Việc này không liên can gì đến lão phu, nhưng con nhỏ Minh Châu là do
lão phu trông nom từ nhỏ đến lớn, ngươi không thể khinh nhờn y được.
- Khinh nhờn ư ?
- Ai bảo ngươi thu nhận vòng tay của y trước, rồi lại ngỏ lời hứa hôn với y sau ?

Từ Văn hững hờ đáp :
- Vòng tay là y tặng cho. Khi đó không nói đến điều kiện nào cả.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Cần gì phải nói tới điều kiện. Ngươi đã quên lời ước trước kia của gia trưởng hai
bên rồi chăng ?
Từ Văn nuốt một hơi khí lạnh, ấp úng đáp :
- Cái đó... Không có theo lễ hoàn thành hôn ước, mà chỉ là câu nói đầu lưỡi...
Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :
- Hừ ! Thế thì lời ngươi ưng thuận mới đây giải thích bằng cách nào ?
Từ Văn cãi :
- Có ưng thuận gì đâu ?
Diệu Thủ tiên sinh nghiêm giọng chất vấn :
- Ngươi ưng thuận ngày nào tiêu tán độc công, là ngày thực hành hôn ước. Chuyện
đó có hay không ?
- Vụ đó thì có thật.
- Sao bây giờ ngươi lại phủ nhận ?
- Sự thực giản dị lắm. Độc công chẳng có cách nào tiêu tán được...
Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :
- Ai bảo là không có cách nào tiêu tán được ?
Từ Văn chấn động tâm thần, ngập ngừng hỏi :
- Chẳng lẽ...
Diệu Thủ tiên sinh nói ngay :
- Phải rồi ! Tưởng Úy Dân đã tìm được phương thuốc tán độc. Y bảo dù phải đổi
bằng bất cứ giá nào y cũng không tiếc.
Từ Văn lẳng lặng, tròng lòng chàng nổi lên những luồng sóng tư tưởng rào rạt.
Chàng nghĩ tới cha con Tưởng Úy Dân đã đối với mình bằng một mối tình rất nồng
hậu trong khi mình gặp bước đường cùng. Ngay một chuyện này cũng đủ trân quí vô
giá.
Thiên Đài Ma Cơ mặt ủ mày chau, cặp mắt long lanh ngấn lệ. Nàng cất giọng cực
kỳ thê lương :
- Đệ đệ ơi ! Mong rằng sau này chúng ta còn... có ngày tái ngộ.

Dứt lời, nàng chạy đi như bay.
- Đại thư !... Đại thư !...
Từ Văn la lên một tiếng rồi băng mình rượt theo.
Diệu Thủ tiên sinh vọt lên trước đón đầu nói :
- Ngươi bất tất phải rượt theo y.
Từ Văn hằn học hỏi :
- Các hạ làm thế là có ý gì ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Ngươi chẳng thể cô phụ tấm lòng mong mỏi của cha con Tưởng Úy Dân.
Từ Văn xẳng giọng :
- Các hạ không sợ mang tiếng là can thiệp quá nhiều vào việc của người khác ư ?...
Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :
- Sao ngươi không nghĩ tới Thiên Đài Ma Cơ là con người thế nào ? Y có xứng đáng
với ngươi không ?
Từ Văn hỏi lại :
- Nhưng các hạ có biết là tại hạ còn thiếu y bao nhiêu món nợ ân tình không ?...
Diệu Thủ tiên sinh gạt đi :
- Ân tình là một chuyện, hôn nhân lại là chuyện khác.
Từ Văn tức mình :
- Mời các hạ tùy tiện !
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Từ Văn ! Sau này ngươi có hối hận cũng không kịp nữa.
Từ Văn lạnh lùng :
- Đó là việc riêng của tại hạ, các hạ bất tất phải quan tâm.
- Nhưng lão phu đã chịu lời ủy thác của người ta...
Từ Văn giơ tay ra ngăn lại, lạnh lùng nói :
- Tại hạ không ưa người khác can thiệp vào việc của mình. Các hạ chịu lời ủy thác
làm ông tơ bà nguyệt chăng ?
Diệu Thủ tiên sinh cũng trầm giọng hỏi :
- Ngươi hủy bỏ lời ước ư ?
- Tại hạ nói thế bao giờ ?
- Nếu vậy ngươi lên ngay Tưởng phủ ở Khai Phong mà trả lời người ta.
Từ Văn nghĩ tới mối thâm tình của Thiên Đài Ma Cơ đối với mình, bây giờ nàng lại

ôm mối uất hận, thê lương mà bỏ đi thì lòng chàng áy náy vô cùng. Nhưng chàng lại
tự nhủ :
- Huyết cừu chưa báo, chết sống chưa hay. Chất độc Vô nh Tồi Tâm Thủ chưa
tiêu tán, đã vội nghĩ đến mối tư tình nhi nữ làm chi. Thiên Đài Ma Cơ cũng vậy, mà
Tưởng Minh Châu cũng vậy, mình chưa thể tiếp thụ được tình ý của bất cứ bên nào.
Từ Văn nghĩ tới đây, nở một nụ cười nhăn nhó. Đưa tay lấy chiếc vòng tay ở trong
bọc ra, nói :
- Cảm phiền các hạ đem vật này trả lại cho Tưởng thế thúc dùm. Đồng thời xin các
vị lượng tình về nỗi khổ tâm cho tại hạ.
Diệu Thủ tiên sinh sửng sốt hỏi :
- Ngươi lấy lại vật này rồi ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi ! Chính Khách qua đường đã trả lại.
Diệu Thủ tiên sinh sửng sờ nói :
- Chà !... Vụ này lão phu không thể giúp ngươi được.
Từ Văn hỏi :
- Tại sao vậy ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Đây là vật mà con nha đầu Minh Châu đã tặng cho ngươi với cả mối si tình.
Ngươi muốn tuyệt giao cũng được, đoạn tình cũng được, hủy ước cũng không sao,
nhưng tự ngươi cầm đến mà trả lại y.
Từ Văn rất lấy làm khó nghĩ. Chàng cảm thấy tâm can xao xuyến, nhất là mỗi câu
nói của Diệu Thủ tiên sinh như một mủi dao nhọn đâm vào tim chàng. Chàng nghĩ tới
hôm uống rượu say trong thư trai tại Tưởng phủ, nữa đêm chàng được Tưởng Minh
Châu chầu chực đưa trà. Nguyên một vụ này cũng đủ chứng minh tâm nguyện của
nàng, và lời mình ưng thuận hôn ước vào ngày tán công hãy còn rành rành ra đấy.
Huống chi hai bên là chỗ thế giao...

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, thì Diệu Thủ tiên sinh lại cất tiếng hỏi :
- Từ Văn ! Lão phu lại nhắc nhỡ ngươi một câu là Tưởng Úy Dân vì cái độc thủ của
ngươi mà ngày đêm lặn lội, trăm phương ngàn kế tìm phương thuốc tán công cho
ngươi. Hiện giờ đã có cơ thành tựu. Nỗi khổ tâm này của y mà ngươi lờ đi được ư ?
Bao nhiêu mối cảm giác hành hạ Từ Văn, khiến chàng đau khổ bật lên một tiếng
rên rỉ. Chàng vẫn yên trí Độc công của mình chẳng có cách nào tiêu tán. Thế mà
Tưởng Úy Dân lần mò tìm ra được phương châm giải độc thì thật là một công cuộc ra
ngoài ý nghĩ của chàng. Chàng buột miệng hỏi :
- Tưởng thế thúc dùng phương thức gì để giải Độc công cho tại hạ ?
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi đáp :
- Cái đó phải hỏi y mới hiểu được. Lão phu chỉ biết được có bấy nhiêu, chứ không
rõ tường tận.
Từ Văn cũng không hỏi nữa. Hiện giờ chàng không muốn giải trừ chất độc Vô ảnh Tồi Tâm Thủ trong người, vì chàng chỉ để hết tâm niệm vào việc báo thù, thì cánh
tay độc là một lợi khí giúp chàng rất đắc lực. Ngoài chuyện báo thù, chàng không cần
chi hết, hay ít ra chàng cũng đánh xuống hàng thứ hai những vấn đề mà chàng phải
giải quyết.

Độc thủ phật tâm

Hồi 45
Quyết rửa hờn hào kiệt cải trang

Diệu Thủ tiên sinh cực kỳ xúc động, lạc giọng hỏi :
- Quái lạ thật ! Ngươi không chết ư ?
Chính Từ Văn cũng kinh dị không bút nào tả xiết. Chàng tự nghĩ :
- Bình sinh mình chưa từng uống một thứ linh chi dị thảo nào, mà cũng chưa từng
luyện hộ thần huyền công chi chi hết, thế mà mình nhớ lại đã có đến

ba bốn lần gặp
tình trạng chết đi sống lại là nghĩa làm sao ? Đúng là quái sự không ai tin được. Hơn
nữa lần này mình bị hán tử lạ mặt hạ sát sau khi bị trọng thương. Tuy mình không biết
gì nữa, nhưng gã đã dựng bia mộ, đào huyệt ngay đây thì đúng là gã đã chôn mình
rồi. Từ lúc gã hạ sát, đem chôn, cho tới lúc có người quật mả ít ra cũng phải hàng giờ,
vậy thì làm sao mà sống lại được ? Hay là có người trong bóng tối ám trợ mình ? Nếu
có thì người ấy là ai ? Phải chăng đây là thuyết quỉ thần huyền bí ? Vụ này đã vượt
qua sự tưởng tượng của con người.
Từ Văn càng nghĩ lại càng hoang mang, kinh hãi về nguyên nhân cái chết đi sống
lại của chàng. Chàng xiết đổi nghi ngờ, lắc đầu đáp :
- Tại hạ cũng chẳng hiểu vụ này ra sao nữa.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Trước nay ngươi có uống một thứ dược vật thuộc loại thiên tài địa bảo nào
không ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ bình sinh chưa uống thứ thuốc gì đặc biệt.
Diệu Thủ tiên sinh nói :
- Ngươi thử nghĩ kỹ lại coi.
Từ Văn cả quyết :
- Nhất định không có.
Diệu Thủ tiên sinh vẫn chưa chịu thôi, lão hỏi tiếp :
- Hay là ngươi đã gặp chuyện kỳ ngộ gì đặt biệt ?
Từ Văn tuy cảm thấy lão quan tâm đến mình một cách quá đáng, nhưng chàng nghĩ
tới đối phương đã chịu lời ủy thác của Tưởng Úy Dân chiếu cố cho chàng, nên chàng
cũng không để ý, nhẫn nại đáp :
- Cũng không có chuyện kỳ ngộ gì đặc biệt...
Chàng nói tới đây đột nhiên ngừng lại, vì chàng nhớ tới vụ lão quái ở sau núi Bạch
Thạch đã trút công lực vào cho chàng, thì dĩ nhiên vụ này có thể nói là một chuyện kỳ

ngộ. Nhưng việc trút công lực bất quá là để giúp cho nội lực của chàng chóng thành
tựu, chứ không thể khiến sinh cơ vĩnh viễn bất diệt. Đó là một điều rất thiển cận, ai
cũng nghĩ ra.
Từ Văn nghĩ tới đây, chàng liền dừng lại không nói nữa.
Diệu Thủ tiên sinh chợt nhớ tới điều gì đó, buột miệng nói :
- Lão phu nghĩ ra rồi ! Tất thị đã biết vụ này.
Từ Văn ngạc nhiên hỏi :
- Thị là ai ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Thiên Đài Ma Cơ ! Thị đã nói một câu, nhưng lão phu lúc đó không để ý. Bây giờ
nhớ lại thì ra câu đó hàm ý sâu xa...
Từ Văn ngắt lời :
- Y đã nói câu gì ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Thị bão đã nghĩ trước là ngươi không chết.
- Ồ !...
Từ Văn sửng sốt la lên một tiếng như vậy rồi hỏi :
- Có phải y đã quật mả tại hạ không ?
Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :
- Không phải. Chính lão phu đã quật mả ngươi.
- Người quật mả là các hạ ư ?
- Phải rồi ! Lão phu có muốn móc ngươi lên khâm liệm quan quách tử tế rồi đem đi
chỗ khác mai táng để khỏi phụ lòng ủy thác của Tưởng Úy Dân. Không ngờ quật mả
xong, móc ngươi lên rồi ngươi sống lại. Thế mới thật là kỳ ! Giả tỷ lão phu không
nghĩ thế, thì đến bây giờ ngươi vẫn nằm trong mả. Có thể...
Từ Văn run lên. Nếu quả Diệu Thủ tiên sinh không quật mả, thì đời chàng dĩ nhiên
là kết thúc. Như vậy lão đã có ơn cứu mạng, chàng liền chắp tay xá dài nói :
- Kính tạ tiền bối đã có ơn tái tạo. Sau này tất có ngày báo đáp.
Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nói :
- Cái đó là mạng ngươi chưa đến ngày tận số, nên mới có chuyện trùng hợp này.
Lão phu chỉ thành tâm hy vọng ngươi đừng cô phụ Tưởng Úy Dân,

và mối si tình của
con nha đầu Tưởng Minh Châu. Từ ngày ngươi cứu y ra khỏi mật đà Tụ Bảo Hội, y đã
ngấm ngầm tự thề nguyền phó thác thân thế y cho ngươi rồi. Nhai nhi ! Giả tỉ mà
ngươi chết thực, thì lão phu xem chừng y dám làm việc xuẩn động lắm.
Từ Văn run lên nghĩ thầm :
- Tưởng Minh Châu si tình đến thế ư ? Nếu vậy mình biết xử trí ra sao ? Thiếu nữ
áo hồng Thượng Quan Tử Vi không nói tới, nhưng còn Thiên Đài Ma Cơ mới rắc rối.
Từ Văn nhớ tới Thiên Đài Ma Cơ thì ruột rối như mớ bòng bong. Chàng cảm động
về mối thâm tình của nàng, nhưng chàng chỉ buồn về tác phong nàng ra chiều lãng
mạn...
Diệu Thủ tiên sinh thấy Từ Văn ngơ ngẩn không nói gì, liền nói tiếp :
- Từ Văn ! Về chuyện báo thù, lão phu mong rằng ngươi thương nghị với Tưởng Úy
Dân rồi hãy hành động.
Từ Văn đáp :
- Vản bối xin vâng lời.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Bây giờ ngươi có thể đi Khai Phong được chứ ?
Từ Văn đáp :
- Được !
Diệu Thủ tiên sinh rào đón :
- Ngươi đừng có miệng nói một đàng, bụng nghĩ một nẽo. Nên nhớ rằng trong vòng
một tháng sau, khi lão phu điều tra ra được lệnh đường bị người bắt giữ nơi đâu, và kẻ
thù đã hạ sát ngươi là ai rồi lão phu sẽ tìm đến ngươi ngay đấy.
Từ Văn gật đầu đáp :
- Xin tiền bối tùy tiện.
Diệu Thủ tiên sinh buông tiếng thở dài, lắc đầu mấy cái, rồi băng mình chạy đi.
Đầu óc Từ Văn xiết nỗi bàng hoàng ! Chàng không tài nào phân tách được là mình
đang hờn giận thù oán, hay đau khổ chua cay...

Chàng còn đang nghĩ vơ nghĩ vẫn thì tiếng gió vèo một cái, một bóng người hạ
xuống trước mặt chàng. Chính là Diệu Thủ tiên sinh quay trở lại.
Từ Văn ngẩn người ra hỏi :
- Tiền bối còn có điều chi chỉ giáo ?
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Ngươi có nguyện ý hãy tạm thời che dấu chân tướng không ?
Từ Văn hỏi lại :
- Để làm gì ?
Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng đáp :
- Hiện giờ ngươi hãy còn ở vào tình thế rất nguy hiểm. Có thể người ta đang dòm
ngó sinh mạng ngươi.
Từ Văn ngắt lời :
- Phải chăng tiền bối muốn vản bối cải trang ?
- Chính là thế đó.
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó...
Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :
- Từ Văn ! Gác chuyện Vệ Đạo Hội chưa bàn tới. Ngươi bảo bọn Khách qua
đường đã mấy phen hạ độc thủ, mà ngươi không rõ nguyên nhân. Lão phu chắc đối
phương chưa chịu buông tha. Vậy mà ngươi lộ diện thì có thể họ lại âm mưu ám toán.
Mình có ở trong bóng tối, địch ngoài ánh sáng thì việc phanh phui lai lịch đối phương
mới có cơ thành tựu. Vậy bây giờ hãy đắp lại phần mộ, khiến đối phương tưởng ngươi
chết rồi...
Từ Văn hỏi ngay :
- Nhưng chuyện vản bối sống lại đã có người nhìn thấy...
Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :
- Cái đó không quan hệ. Mục đích của ta chỉ là làm rối loạn con mắt đối phương
mà thôi. Đồng thời ngươi thay đổi dung mạo, và trên chốn giang hồ tạm thời không
còn Địa Ngục Thư sinh, rồi ngươi thừa cơ tìm ra manh mối. Mặt khác lão phu điều tra
theo một đường lối khác. Cả hai ta cùng hành động mới có thể dò la

được những vụ bí
hiểm đáng sợ kia.
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi cả quyết đáp :
- Được rồi ! Vản bối xin theo chủ trương của tiền bối.
Tấm bia Địa Ngục Thư sinh chi mộ lại được dựng lên.
Diệu Thủ tiên sinh lấy ra hai viên sáp lớn bằng mắt rồng, nói :
- Viên sáp màu tía là để thay đổi màu da. Ngươi lấy nước bóp tan ra rồi bôi lên mặt
lên cổ và hai bàn tay để biến đổi màu da. Còn viên sáp trắng là để sau này khôi phục
lại dung mạo. Nếu không có nó thì sau khi dịch dung, suốt đời màu da không trở lại
nguyên trạng được. Đồng thời ngươi phải nhớ biến cải thanh âm. Có thế mới không
tiết lộ bản tướng. Nội công ngươi đã thâm hậu thì việc biến đổi thanh âm chẳng khó
khăn gì.
Từ Văn đáp :
- Về điểm này tại hạ có thể làm được.
Diệu Thủ tiên sinh lại nói :
- Còn nữa ! Ngươi cần thay đổi cả y phục. Hiện lão phu có mang theo một bộ,
ngươi cầm lấy mà mặc.
Dứt lời, lão lấy trong bì thuốc một gói bọc vải, đưa cả thuốc lẫn gói áo cho Từ Văn.
Từ Văn đón lấy gói mở ra xem thì là một bộ quần áo vải màu lam đã cũ. Trên áo
còn dính hai cái nút đồng. Chàng thầm nghĩ :
- Không hiểu mình cải trang rồi sẽ biến thành hạng người gì ?
Diệu Thủ tiên sinh lại đeo bì thuốc trên vai, tay lắc nhạc băng băng ra đi.
Từ Văn thay áo xong, đem áo củ dấy máu chôn xuống đất. Đoạn chàng chạy đến
bên khe suối, lấy viên sáp tía ra vò bóp nát hòa nước bôi lên mặt, lại xát cả vào hai
bàn tay. Chàng nhìn thấy tay mình trở nên thô kệch và đen nhèm thì chàng biết bộ
mặt mình cũng khó coi lắm.
Cải trang xong, Từ Văn cúi xuống ngó bóng mình dưới nước, không khỏi phì cười.

Chàng đang là một thư sinh tuấn tú, giờ đây biến thành một hán tử quê mùa, đầu tro
mặt muội. Đừng nói người ngoài, chính chàng cũng không nhận ra được mình nữa.
Chàng tự hỏi :
- Bây giờ ta đi đâu ?
Từ Văn ngơ ngẩn đứng bên khe suối. Chàng nghĩ tới thù hận rồi ngửng đầu lên,
trong lòng đau khổ vặn vo hai tay...
Diệu Thủ tiên sinh muốn chàng đến phủ Khai Phong để thương lượng với Tưởng
Úy Dân trước khi hành động. Nhưng chàng lại thầm nghĩ :
- Mối thù riêng của mình há để liên lụy đến người khác ? Vả lại kẻ thù ghê gớm
như Thống Thiền hòa thượng thì Tưởng Úy Dân chẳng thể giúp mình bằng cách nào
được.
Chàng đoái trông trái núi Đồng Bách xanh rì ở phía xa xa, nơi mà đã xảy ra mối
thù sâu tựa bể. Chàng chưa có cách nào trả được mối thù này thì nỗi đau khổ biết thế
nào mà nói.
Từ Văn bâng khuâng cất bước, ra khỏi khu rừng lên đường...
Chàng nhớ tới lúc ở trong Tổng đà Vệ Đạo Hội đã sắp thành công lại bị thất bại chỉ
vì thiếu phụ xinh đẹp kia. Công lực của mụ còn hơn cả Thống Thiền hòa thượng mới
là một chuyện không ngờ. Bất giác chàng run lên, tự hỏi :
- Tại sao bao nhiêu nhân vật kỳ tuyệt trong thiên hạ lại tụ tập cả vào Vệ Đạo Hội ?
Từ Văn đang đi bỗng có tiếng quát :
- Đứng lại !
Từ Văn dừng bước, nghoảnh đầu nhìn lại thì thấy bảy người toàn mặc áo đen.
Người đi đầu tay cầm một lá cờ đuôi nheo nhỏ. Giữa lá cờ có thêu chữ Tuần. Đúng
là một tên đệ tử đi tuần trên núi của Vệ Đạo Hội, không còn nghi ngờ gì nữa.
Từ Văn sát khí đằng đằng...
Gã áo đen đi đầu xem chừng không có vẻ gì hung ác, gã đảo mắt

nhìn Từ Văn rồi
hỏi :
- Ngươi là người ở đâu ?
Nếu Từ Văn muốn giết bảy tên này thì chả mất chút hơi sức nào, nhưng chàng xoay
chuyển ý nghĩ, dẹp sát khí xuống, bụng bảo dạ :
- Giết mấy tên vô danh tiểu tốt này làm quái gì ?
Chàng liền cất giọng ấm ớ đáp :
- Tiểu nhân là người ở quanh đây.
Gã kia lại hỏi :
- Thuộc địa phương nào ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu nhân ở Ngũ Lý Tập ngoài thành Bình Dương.
Hán tử hỏi :
- Ngươi đến đây có việc chi ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu nhân đi kiếm con bò lạc mất.
Hán tử cười lạt đáp :
- Mắt kẻ quan côn không có hạt cát nào lọt vào được. Ông bạn ơi ! Bạn đúng là
người võ lâm.
Từ Văn tuy đã thay đổi dung mạo, mặc y phục quê mùa, nhưng chàng lại sơ ý để lộ
nội công ra, hai mắt khắc hẳn người thường, nên hai bên chỉ chạm mặt là lộ bản
tướng.
Chàng là người thông minh, hiểu ngay chỗ sơ hở này, liền toét miệng cười đáp :
- Đúng rồi ! Tiểu đệ đã luyện võ mấy ngày. Huynh đài kêu bằng người võ lâm thiệt
không xứng đáng.
Hán tử cầm lá cờ đi tuần chưa hết nghi ngờ, gã ngắm nghía Từ Văn mấy lượt nữa
rồi trầm giọng hỏi :
- Ông bạn có biết đây là địa phương nào không ?
Từ Văn đáp :
- Đây là chân núi Đồng Bách chứ gì ?
Hán tử lại hỏi :
- Ông bạn có nhìn thấy tiêu chí ở ngoài ba dặm chưa ?
Từ Văn làm bộ ngớ ngẩn, cười hì hì đáp :

- Cái đó... Cái đó... Tiểu đệ không biết chử mà.
Một gã áo đen khác xen vào :
- Đầu mục ! Nơi đây vừa xảy ra án mạng, và thằng lõi này lai lịch có vẻ khả nghi,
hay là đưa gã về núi để chất vấn xem sao.
Hán tử cầm cờ gật đầu, nhìn Từ Văn nói :
- Bằng hữu ! Mời bạn đi với chúng ta một chuyến. Nếu bạn quả là lương dân vùng
này thì chẳng có gì đáng ngại.
Từ Văn nhíu cặp lông mày hỏi :
- Huynh đài bảo tiểu đệ phải lên núi ư ?
Hán tử gật đầu đáp:
- Phải rồi !
Từ Văn nói :
- Nhưng tiểu đệ không được rảnh, thì làm thế nào ?
Hán tử đáp :
- Bằng hữu ! Thế là đối với bạn, ta đã lịch sự lắm rồi. Ông bạn theo ta đi là hơn.
Từ Văn hỏi :
- Nếu không lịch sự thì sao ?
Hán tử đáp :
- Trách nhiệm của ta là như vậy. Bạn không nghe ta cũng cưởng bách cho kỳ được.
Từ Văn lại nổi sát khí, lạnh lùng nói :
- Tiểu đệ đã bảo là không được rảnh mà.
Gã đầu mục sa sầm nét mặt, hỏi :
- Bằng hữu ! Bạn muốn ta động thủ chăng ?
- Sao ? Động thủ ư ?
- Chính là thế đó.
Từ Văn hửng hờ nói :
- Bữa nay tiểu đệ không muốn giết người.
Câu này khiến cho bảy gã đều biến sắc. Gã đầu mục hắng dặng một tiếng rồi nói :
- Đây là cấm địa của Vệ Đạo Hội, chẳng thể để ai tùy tiện giết người được.
Từ Văn muốn hạ sát thủ, nhưng chàng nghĩ lại không nên tranh hơi với bọn tiểu tốt
này, liền lạnh lùng nói :
- Các vị đừng bức bách tiểu đệ phải giết người. Tránh đường cho tiểu đệ đi là hơn.

- Bạn nghĩ thế là lầm.
Gã vừa nói vừa nhảy lại giơ tay ra nhằm chụp xuống Từ Văn. Thế chụp của gã
không phải tầm thường, đáng vào hạng hảo thủ. Đáng tiếc gã lại đụng phải Địa Ngục
Thư sinh. Nếu bảy gã áo đen này biết rõ đối phương là ai, thì dĩ nhiên chúng đã bỏ
chạy sớm không dám ngoảnh cổ lại, khi nào dám nói đến chuyện động thủ.
- Úi chao !
Gã liền rú lên một tiếng thê thảm giữa lúc bàn tay chụp tới Từ Văn. Gã té xuống,
chân tay dảy dụa một hồi rồi tắt thở.
Sáu tên để tử tuần núi kia đều táng đởm kinh hồn, đứng thộn mặt đương trường,
không di động được nửa bước. Chúng kinh hãi quá vì thấy đối phương chưa ra tay đã
khiến cho đầu mục mất mạng thì đúng là một quái sự cổ kim hiếm có.
Sát khí nổi lên không ngăn được nữa, Từ Văn nhớ tới bọn đệ tử trong bảo bị tàn sát,
sáu người trong Thất Tinh Bát Tướng cũng bị giết phơi thây. Chàng lẩm bẩm :
- Nợ máu phải trả bằng máu. Sao mình còn bắt chước cái nhân của đàn bà.
Thế rồi chàng nhảy xổ lại ra tay. Sáu tên hán tử áo đen chưa kịp xoay chuyển ý
nghĩ, đã liên tục lăn ra má chết.
Chỉ trong chớp mắt cả bảy tên đệ tử tuần núi Vệ Đạo Hội đã bị giết sạch.
Từ Văn đảo mắt nhìn bảy xác chết, rồi cất bước đi về phía trước, song vẫn một cách
uể oải, chậm chạp.
Chàng đi chưa được năm trượng, thì có tiếng thét lên lanh lảnh :
- Thằng lõi kia ! Ngươi hãy quay trở lại đã !
Từ Văn ngoảnh lại xem thấy bóng ba người đứng bên cạnh bảy xác chết. Hán tử
mặt đen đi đầu đúng là Tổng tuần sát Vệ Đạo Hội, tên gọi Khâu Vân, phía sau hắn là
hai đại hán lực lưỡng.
Sáu luồng mục quang bừng bừng sát khí, tuy đứng cách xa năm

trượng mà đã chiếu
những tia hàn quang rùng rợn.
Bên tai Từ Văn tựa hồ vang lên lời nói của phụ thân hồi sinh tiền : Giết cho kỳ
hết! Chàng lẩm bẩm :
- Giết từng tên một hay giết hết thảy cùng một lúc thì cũng thế. Mình chưa đủ khả
năng thì cứ tỉa dần cũng được.
Chàng vừa nghĩ vừa trở gót tiến mau lại.
Bộ mặt và cách phục sức của chàng khiến cho bọn Khâu Vân phải chau mày tự hỏi:
- Một tên hắc quỉ quê mùa chẳng có vẻ chi hết mà lại là hung thủ giết người ư ?
Tổng tuần Khâu Vân đảo mắt nhìn Từ Văn, hỏi bằng một giọng nghi ngờ :
- Tiểu tử ! Ngươi là hung thủ giết người ư ?
Từ Văn lạnh lùng buông thỏng :
- Phải rồi !
Khâu Vân lại ngắm nhìn Từ Văn lần nữa, dường như vẫn không tin là chàng đã giết
người, mà chỉ nhận bừa. Còn hai tên đại hán lức lưỡng thì mắt lộ hung quang ra chiều
muốn tỷ thí.
Từ Văn cất tiếng hỏi lại :
- Khâu Vân ! Ngươi không tin ư ?
Khâu Vân càng kinh hãi, lùi lại một bước dài, run lên hỏi :
- Ngươi hỏi câu này thì bản tòa tin rồi. Nhưng sao thằng lõi lại biết danh tính bản
tòa ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Cái đó có chi là bí mật ?
Khâu Vân với bộ mặt đen sì bỗng đỏ lên biến thành sắc tía. Mắt lộ sắt quang, hắn
lớn tiếng quát :
- Ngươi hãy nói rõ lai lịch đi !
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi lạnh lùng đáp :
- Tại hạ là Sách Huyết Nhân.
Khâu Vân sửng sốt hỏi lại :
- Sao ? Sách Huyết Nhân ư ?
- Phải rồi !

- Sao ta chưa từng nghe giang hồ nói tới nhân vật nào tên hiệu như ngươi...
Từ Văn hửng hờ đáp :
- Cái đó là tại ngươi cô lậu nên không biết đến.
Hai gã đại hán kia dường như không nhẫn nại được nữa, song chưa có lệnh nên
chưa dám động thủ. Chúng giận quá quát lên :
- Không được hỗn láo !
Tổng tuần Khâu Vân cũng run bần bật hỏi lại :
- Có phải ngươi vừa giết người thiệt không ?
Từ Văn hửng hờ đáp :
- Cái đó tại hạ đã trả lời rồi.
Khâu Vân lại hỏi :
- Sao ngươi giết người ?
- Để đòi nợ máu.
- Đòi nợ máu ? Ngươi nói thế là có ý gì ?
Từ Văn bỉu môi đáp :
- Ngươi chết rồi sẽ hiểu.
Tổng tuần Khâu Vân thét lớn :
- Bắt lấy nó !
Hai đại hán nghe lệnh như sét đánh, chúng song song nhảy xổ về phía trước tựa
mãnh hổ vồ mồi. Đồng thời chúng phóng bốn tay ra chụp.
Từ Văn dằn giọng quát :
- Các ngươi muốn chết ư ?
Tay trái chàng khẽ điểm tới, còn tay phải vung mạnh ra. Hai tiếng rú thê thảm vang
lên. Gã bên tả ngã lăn ra đương trường, còn gã bên hữu bị chưởng phong đánh văng ra
xa đến ba trượng.
Tổng tuần Khâu Vân tan nát gan ruột, quát lên một tiếng :
- Sách Huyết Nhân ! Bản tòa đã quá coi thường ngươi.
Tiếng quát chưa dứt, một luồng kình khí nặng như non xô về phía Từ Văn. Từ Văn
giơ hai tay vận đến mười thành công lực để hộ vệ thân mình.
Bình một tiếng rùng rợn, khiến cho đá chạy cát bay. Tổng tuần Khâu Vân sinh lòng
nghi hoặc lùi lại ba bốn bước, bộ mặt đen của hắn trông xám xịt như gan heo. Máu từ
trong miệng trào ra làm đỏ cả nửa vạt áo.

Từ Văn nhảy xổ về phía trước, sát khí đằng đằng, thét :
- Khâu Vân ! Nộp mạng đi thôi !
Giữa lúc ấy, một tiếng quát quen tai từ đàng xa vọng lại :
- Dừng tay !

Độc thủ phật tâm

Hồi 46
Người trong kiệu bại lộ chân dung

Từ Văn bất giác đưa mắt nhìn ra, thì thấy một cỗ thái kiệu chạy như bay tới. Chớp
mắt cỗ thái đã đến trước mặt rồi hạ xuống. Bốn gã khiên kiệu lùi lại phía sau.
Tổng tuần Khâu Vân xoay mình thi lễ, nói :
- Xin tham kiến Thái thượng hộ pháp !
Người trong kiệu đáp :
- Khâu Tổng tuần ! Ta miễn lễ cho. Tổng tuần hãy tránh sang một bên.
Từ Văn sát khí dầy đặc, nghĩ bụng :
- Người trong kiệu lại đến, thật là may. Mình cứ giết dần từng tên một cũng đỡ
được nhiều.
Thanh âm lạnh lùng từ trong kiệu lại cất lên :
- Khâu Tổng tuần ! Tổng tuần hãy điều tra xem chúng chết bằng cách nào.
Khâu Vân kính cẩn đáp :
- Ty tòa xin tuân lệnh.
Đoạn hắn bắt đầu cuộc điều tra.
Từ Văn mắt đầy sát khí chiếu ra những tia hàn quang nhằm vào cỗ thái kiệu. Người
trong kiệu hình dáng thế nào chàng không nhìn thấy được, mà chỉ biết đối phương là
đàn bà, công lực cao thâm vô cùng. Chàng nghĩ tới người trong kiệu có thể dùng công
lực để chống đỡ bằng thân thủ kỳ bí thì không khỏi ngầm ngầm run lên.
Từ khi chàng được lão quái ở sau núi Bạch Thạch trút chân nguyên vào cho, công

lực chàng tiến bộ rất nhiều, nhưng chưa từng giao đấu với người trong kiệu, không
chắc có hủy diệt được đối phương. Tuy chàng không tự tin nắm chắc được phần
thắng, nhưng cũng trù tính làm cách nào cho đối phương phải lộ diện...
Tổng tuần Khâu Vân sau khi khám nghiệm tử thi, đưa cặp mắt kinh hãi nhìn Từ Văn
một cái, rồi tiến lại gần trước kiệu, nói :
- Bẩm Thái thượng hộ pháp ! Những tên bị giết không để lại một dấu vết chi hết.
Người trong kiệu sửng sốt hỏi :
- Sao ? Không thương tích gì ư ?
Khâu Vân ngập ngừng :
- Dạ ! Ty tòa xem ra dường như...
Người trong kiệu thấy hắn dừng lại, liền giục :
- Sao không nói hết đi ?
Khâu Vân đáp :
- Dường như thủ pháp giết người này rất giống Địa Ngục Thư sinh.
Người trong kiệu hỏi :
- Phải chăng ngươi muốn nói chúng đã chết về Vô nh Tồi Tâm Thủ ?
Khâu Vân vẫn dè dặt :
- Ty tòa nói là tương tự như vậy, chứ không dám quả quyết.
- Ngươi hãy lui ra !
Từ Văn cười thầm trong bụng.
Người trong kiệu cất giọng lạnh như băng hỏi chàng :
- Cách xưng hô ông bạn thế nào đây ?
Từ Văn hửng hờ đáp :
- Sách Huyết Nhân !
Người trong kiệu nhắc lại :
- Sách... Huyết... Nhân... ?
- Phải rồi !
- Lai lịch thế nào ?
- Tôn giá sao không ra ngoài kiệu nói chuyện ? Vì lẽ gì mà phải dấu mặt ?
Người trong kiệu thản nhiên đáp :
- Sách Huyết Nhân ! Ngươi không được vô lễ ! Ngươi giết người vì nguyên nhân
nào ?
Từ Văn buông thỏng :

- Đòi nợ máu.
Người trong kiệu chậm rãi hỏi :
- Đối tượng là bản hội ư ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Có thể nói như vậy.
Người trong kiệu yên lặng dường như đang suy nghĩ điều gì. Bầu không khí trong
trường biến thành lặng lẽ, chết chóc nhưng sát khí dàn dụa.
Hồi lâu, người trong kiệu lại trịnh trọng lên tiếng :
- Sách Huyết Nhân ! Giữa ngươi và Địa Ngục Thư sinh có mối liên quan gì ?
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ :
- Mình có nên thừa nhận hay không ? Nếu thừa nhận thì mất hết ý nghĩa của cuộc
hóa trang. Đồng thời đối phương sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với mình. Nếu mình
phủ nhận mà đối phương đã nghiệm ra Vô nh Tồi Tâm Thủ thì khó lòng nói cho
trôi được. Chỉ có cách giết chết đối phương để bịt miệng là chẳng còn lo gì. Nhưng
vấn đề này có thành tựu hay không, khó mà biết trước. Giả tỉ cả hai người cùng chết,
thì cuộc báo thù cũng không còn nữa... Nhưng báo thù mới là điều cốt yếu của mình...
Chàng tính toán rồi hàm hồ đáp :
- Tôn giá bất tất phải truy cứu điểm này làm chi.
Người trong kiệu nói :
- Vụ đó hãy tạm gác. Bây giờ ngươi theo ta lên núi hay muốn bắt buộc ta phải động
thủ ?
Từ Văn cười khanh khách nói :
- Theo tôn giá lên núi ư ? Ha ha...
Người trong kiệu hơi xẳng giọng :
- Thế là ngươi muốn bản tòa phải động thủ rồi.
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Tôn giá không động thủ cũng không xong, vì tại hạ không để người nào sống sót
rời khỏi hiện trường.
Thanh âm trong kiệu quát lên :
- Ngươi thật là một kẻ ngông cuồng !

Tiếng quát chưa dứt, thì một luồng cương phong từ trong kiệu bắn ra.
Từ Văn không dám lơ đảng, huống chi mục đích chàng là lấy mạng cừu nhân.
Người chàng vội lướt quanh đi, đồng thời vận công lực đến tột độ vào hai tay để đánh
ra. Phép đánh này vừa cần nội lực, vừa cần thủ pháp mau lẹ. Chỉ kém nội lực hay
chậm một chút là phải thất bại.
Dĩ nhiên mục đích của Từ Văn một là muốn giải quyết mau chóng, hai là muốn dò
xem nội lực của đối phương cao thâm đến trình độ nào.
Sầm !
Hai luồng nội lực kinh thế hãi tục đụng nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn khác nào sét
đánh giữa lúc trời quang. Dư ba của luồng kình khí rít lên vọt tới cổ thái kiệu. Sức
chấn động mạnh quá làm cho cổ kiệu vỡ tan tành.
Bốn tên tráng hán khiên kiệu thấy vậy sợ tái mặt, lùi ra xa ngoài hai trượng.
Tổng tuần Khâu Vân mắt trợn ngược, miệng há hốc.
Hai chân Từ Văn bị sức phản chấn làm cho cắm sâu xuống đất, ngập đến mắt cá.
Người trong kiệu lộ diện ! Rõ ràng là một lão ni áo đen.
Từ Văn đảo mắt nhìn mụ, suýt nữa bật tiếng la hoảng, chàng phải cố nhịn.
Người trong kiệu đúng là Tu Duyên lão ni, trụ trì tại Am Phổ Độ. Chàng độ chừng
vì bà là đệ tử Phật môn mà lại tham dự vào những hành động bang phái trên chốn
giang hồ tất không khỏi bị người dị nghị, nên phải dùng thái kiệu để che đậy bản
tướng. Chàng nhận biết Tu Duyên lão ni, nhưng Tu Duyên lại không nhận ra chàng.
Người trong kiệu trước nay giữ vẻ thần bí khiến chàng đem lòng ngờ vực, kinh hãi,
phải hao phí tâm lực để cố tìm hiểu rõ chân tướng, nhưng bây giờ chàng phanh phui
ra rồi thì nó lại tầm thường chẳng có chi kỳ bí nữa.
Da thịt trên mặt Tu Duyên lão ni co rúm lại, dựt lên từng hồi. Mắt lộ

sát khí. Mụ
xúc động run lên nói :
- Sách Huyết Nhân ! Thân thủ ngươi quả nhiên không phải tầm thường.
Từ Văn lên giọng trào phúng :
- Sư thái quá khen rồi !
Tu Duyên lão ni nói :
- Nhưng ngươi đừng vội đắc ý. Bần ni mà không thu thập được ngươi sẽ tự xử ngay
đương trường.
Câu này khiến cho Từ Văn phải chấn động tâm thần. Đối phương đã đem sinh
mạng ra mà đánh cuộc, dĩ nhiên chẳng phải là lời dọa suông. Vả lại nơi đây còn trong
phạm vi thế lực của Vệ Đạo Hội thì hậu viện có thể tới bất cứ lúc nào. Nếu một trong
hai tay cao thủ vào cở Vô Tình Tẩu tiếp sức thì hậu quả khó mà lường được. Vậy bây
giờ phải tốc chiến mới là thượng sách...
Chàng nghĩ vậy liền tiến lại hai bước, run lên đáp :
- Sư thái cứ thử đi coi !
Vừa dứt lời, chàng phóng chưởng đánh ra áo ạt như sóng cồn.
Tu Duyên lão ni mặt lạnh như tiền. Hai tay áo giao nhau rồi hất ra. Một luồng
cương phong quái dị xô tới đâu chuyển động tới đó.
Luồng chưởng lực của Từ Văn nặng tới muôn cân bị hất vào quảng không. Chàng la
thầm :
- Khiếp quá !
Tu Duyên lão ni vẫn để hai tay áo giao nhau phóng ra, rồi lại thu về. Luồng cương
phong tiếp tục ào ạt xô tới...
Luồng cương kình này không giống như chưởng lực nội gia, nó đã đến trình độ gần
thành hữu hình.
Nếu Từ Văn phải thu chưởng về rồi mới phản kích thì không thể kịp được. Chàng
liền vận kình vào chân nhảy vọt đi. Đồng thời nhân lúc băng mình, nhanh như chớp
vung chưởng đánh xéo tới.

Chàng đánh đòn này, tư thế rất lợi mà tuyệt diệu vô cùng !
Tu Duyên lão ni bị chưởng lực khủng khiếp hất mạnh, loạng choạng người đi.
Những tay cao thủ tỷ đấu tranh thủ thượng phong trong nháy mắt. Dĩ nhiên Từ Văn
không bỏ qua cơ hội nay. Người chàng vừa băng đi vừa phóng Vô nh Tồi Tâm Thủ
mau lẹ đến nỗi không nhìn rõ, để quyết hạ đối phương.
Vô nh Tồi Tâm Thủ là Độc công thượng thặng trong Độc đạo. Chỉ cần đầu ngón
tay chạm vào da thịt là đối phương phải chết ngay đương trường, không tài nào tránh
thoát.
Giữa lúc tay trái Từ Văn sắp chạm được vào người Tu Duyên lão ni, thì một luồng
kình phong tạt ngay xô đến đẩy người Từ Văn thiên đi một chút. Sai một ly đi một
dặm, chàng không điểm trúng bộ vị. Đồng thời Tu Duyên lão ni phóng chưởng đánh
tới khiến chàng bắn ngược trở lại hơn một trượng.
Người vừa ra tay tạt ngang chính là Tổng tuần Khâu Vân.
Từ Văn bừng bừng sát khí. Chân vừa chấm đất, chàng liền vọt tới Khâu Vân. Bỗng
có tiếng quát :
- Ngươi dám cuồng vọng ư ?
Tu Duyên lão ni vừa quát vừa vung song chưởng đánh quyện một vòng. Hai luồng
chưởng phong rít lên khủng khiếp.
- Úi chao !
Tiếng rú thê thảm vang lên. Tổng tuần Khâu Vân té nhào xuống.
Từ Văn cũng rên lên một tiếng, loạng choạng người đi lùi lại mấy bước. Luồng kình
lực trong toàn thân chàng bị cương phong của Tu Duyên lão ni làm cho tiêu tan.
Khâu Vân dẫy dụa vài cái rồi nằm yên không nhúc nhích.
Từ Văn bở vía. Kình lực bị phong tỏa, chàng chỉ còn đường bó tay chờ chết. Chàng
không hiểu lão ni đã sử dụng công phu gì để phong tỏa công lực mình.
Tu Duyên lão ni hắng dặng rồi phất tay áo một cái.

Tiếng rú rùng rợn chưa dứt tiếp theo là tiếng huỵch. Từ Văn bị hất ra ngoài hai
trượng, miệng ọc máu tươi, ngã lăn xuống đất không dậy được nữa.
Tu Duyên lão ni phẫn nộ, ra lệnh :
- Hãy chặt cánh tay độc của gã trước đi !
Một tên trong bốn đại hán khiên kiệu rút kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng,
rảo bước tiến về phía Từ Văn nằm lăn dưới đất.
Từ Văn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Trán nổi gân xanh, chàng nghiến răng đứng
bật dậy quát lớn :
- Ngươi dám...
Máu tươi lại phun ra như tên bắn. Người chàng lảo đảo muốn té.
Hán tử cầm kiếm bị thái độ khủng khiếp của chàng làm cho run sợ, bất giác dừng
bước lại. Nhưng chỉ thoáng cái, gã lại tiến về phía trước.
Lúc gã còn cách Từ Văn chừng với tay, chàng vung tay không có binh khí lên...
Ánh hàn quang lấp loáng nhằm cánh tay trái chàng chém xuống...
Từ Văn ruột gan tan nát, lại phun ra một búng máu tươi nữa. Chàng không còn cách
nào để tránh thoát ách vận bị chặt tay, vì không còn đủ khí lực để né tránh.
Nhưng bản năng sinh tồn khiến cho chàng hạ mình nằm xuống đất, lăn đi một
vòng.
Đại hán chém không trúng. Gã hắng dặng một tiếng, tiến gần lại, vung kiếm chém
xuống...
Từ Văn dương mắt lên nhìn luồng kiếm quang. Chàng không làm gì được nữa rồi.
Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng có tiếng quát vang
lên :
- Dừng tay ! Lùi lại !
Tiếng quát đó từ miệng Tu Duyên lão ni phát ra.
Từ Văn rất đỗi kinh ngạc, vì mụ đã hạ lệnh chặt độc thủ mình, bây giờ mụ lại ngăn
trở là nghĩa làm sao ?
Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn Tu Duyên lão ni thì thấy vẻ mặt

mụ cực kỳ khích
động. Mục quang mụ nhìn xuống đất không chớp.
Từ Văn vừa khích động vừa kinh dị nhìn theo hướng mắt của Tu Duyên lão ni. Bất
giác chàng động tâm vì trên mặt đất, tín vật của lão quái ở tuyệt động sau núi Bạch
Thạch đã ủy thác cho chàng tìm đưa tới Đỗ Như Lan nằm lăn ra đó. Chàng biết lúc
mình lăn người đã đánh rớt tín vật ra. Chàng tự hỏi :
- Tại sao đối phương lại chú ý đến tín vật này ? Hay là...
Tu Duyên lão ni đột nhiên nhảy lại lượm tín vật lên xem đi xem lại, người run bần
bật, bà líu lưỡi hỏi :
- Vật này ở đâu ra ?
Từ Văn vuốt máu trên mép, hỏi lại :
- Phải chăng sư thái nhận ra vật này ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Há phải chỉ nhận biết mà thôi...
Từ Văn chấn động tâm thần, lại hỏi :
- Hay là sư thái có mối liên quan gì tới vật đó ?
Tu Duyên lão ni nhắm mắt lại dường như để cố gắng dẹp mối xúc động. Hồi lâu, bà
cất giọng run run hỏi :
- Sách Huyết Nhân ! Sao cái này lại ở trong mình ngươi ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ chịu lời ủy thác của một vị tiền bối đi tìm một người để giao tín vật và nói
một câu.
Tu Duyên lão ni hỏi :
- Ngươi chịu lời ủy thác của ai ?
Từ Văn ý thức vụ này có điều ngoắc ngoéo, liền hỏi lại :
- Sư thái truy vấn vụ này là có mục đích gì ?
Tu Duyên lão ni không trả lời, hỏi lại :
- Sách Huyết Nhân ! Có phải ngươi là truyền nhân của y không ?
- Y là ai ?
- Ngọc Diện Hiệp... Chu Công Đán.
Thanh âm mụ khích động phi thường từ trong miệng lắp bắp thốt ra. Từ Văn nghĩ
thầm :
- Chắc Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán là lão quái kia, không còn sai

nữa. Cứ nghe
danh hiệu mà xét đoán, thì lão hồi còn thanh niên tất nhiên là một võ sĩ tuấn mỹ vô
song. Nhưng lão ni này là ai ? Tại sao bà ta nhận ra tín vật ? Lúc nói đến tên người
chủ nó sao bà lại xúc động đến thế ?
Chàng nghĩ vậy, liền hỏi :
- Phải chăng sư thái trỏ vào chủ nhân vật này ?
- Đúng thế !
- Tại hạ không phải truyền nhân của lão gia, nhưng đã chịu ơn sâu của người.
Tu Duyên lão ni tiến gần lại, vô cùng xúc động hỏi :
- Y hãy còn ở trên nhân thế ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi !
Tu Duyên lão ni hỏi ngay :
- Hiện giờ y ở đâu ?
Từ Văn không trả lời, hỏi lại :
- Xin sư thái hãy cho biết thân thế trước.
Tu Duyên lão ni ngập ngừng :
- Bần ni... Bần ni... Sách Huyết Nhân ! Ngươi chịu lời ủy thác của y muốn tìm một
người ư ?
- Phải rồi !
- Tìm ai ?
- Nhưng người đó không còn ở nhân thế nữa.
- Ngươi bảo người ấy là ai ?
Từ Văn ngập ngừng đáp :
- Người đó là bào muội của Bạch Thạch Thần Ni, tên gọi Đỗ Như Lan.
Tu Duyên lão ni như bị điện giật, loạng choạng lùi lại mấy bước. Da mặt bà co
rúm, người run bần bật hỏi :
- Ngươi bảo Đỗ Như Lan ư ?
- Đúng thế !
- Ngươi còn nói Đỗ Như Lan chết rồi phải không ?
Từ Văn trầm ngâm một chút rồi đáp :
- Đó là Thượng Quan Tử Vi trong quí hội nói vậy.
- Trời ơi !
Trong mắt lão ni lộ vẻ đau khổ đến cùng cực. Miệng ú ớ nói như

người trong
mộng:
- Y... hãy còn ở nhân thế ư ?... Y chưa chết hay sao ? Trời ơi ! Sao lại thế được ?...
Thật là không ngờ... Nhưng chậm mất rồi ! Hết thảy đều chậm mất rồi !...
Từ Văn tự hỏi :
- Lão ni này kêu lão quái kia bằng y, thật không phải chuyện tầm thường. Lão ni lại
nói là chậm quá rồi. Làm sao mà chậm. Chẳng lẽ bà là... Nhưng thiếu nữ áo hồng
Thượng Quan Tử Vi đã nói Đỗ Như Lan chết rồi kia mà ?
Chàng liền hỏi :
- Khi còn ở ngoài trần tục, quí tính sư thái là gì ?...
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Sách Huyết Nhân ! Bần ni chính là người mà ngươi đã chịu lời ủy thác để đi tìm
kiếm.
Từ Văn kinh ngạc, lùi lại một bước dài, kinh hãi hỏi :
- Sư thái là Đỗ Như Lan tiền bối hay sao ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Phải rồi ! Đúng là bần ni.
Từ Văn ngập ngừng :
- Sao lại... có thể thế được ?
- Sao lại... không được ?
- Thượng Quan cô nương nói là Đỗ tiền bối đã...
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Con nha đầu đó bảo bần ni chết rồi hay sao ?
Từ Văn đáp :
- Thượng Quan cô nương bảo tiền bối vỉnh tuyệt trần thế...
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Ồ ! Vỉnh tuyệt trần thế không hẳn là chết rồi. Người đã vào gửi thân ở chốn
Không môn cũng có thể gọi là vỉnh tuyệt trần thế...
Từ Văn trợn mắt lên không biết nói thế nào. Chàng biết đúng là mình đã sơ ý,
không ngờ tới điểm này, nên không hỏi lại Thượng Quan Tử Vi. Nếu bữa nay không
lòi tín vật ra, há chẳng phụ lòng ân nhân đã hảm mình trong tuyệt cốc mấy chục năm

trời.
Chàng nghĩ tới đây, bất giác run lên, miệng lẩm bẩm :
- May quá ! Thiệt là may quá !
Tu Duyên lão ni trong lòng nóng nảy hỏi ngay :
- Chu Công Đán hiện giờ ở đâu ?
Từ Văn đáp :
- Lão gia ở trong tuyệt cốc sau núi Bạch Thạch.
Tu Duyên lão ni ngập ngừng :
- Sao ?... Y ở sau núi...
Từ Văn ngắt lời :
- Theo lời Chu lão tiền bối thì ngày ấy Bạch Thạch Thần Ni Đỗ Như Huệ đã nói dối
đưa Chu tiền bối vào một nơi bí ẩn để tu luyện Bối Diệp Thần Công. Đoạn bà ta bít
đường thông vào trong hang. Mấy chục năm trời, Chu lão tiền bối kiên quyết sống
thêm là mong được gặp mặt sư thái một lần nữa.
Tu Duyên lão ni sắc mặt lợt lạt, ngập ngừng :
- Gia thư, y...
Vẻ mặt trang nghiêm của người xuất gia hoàn toàn tiêu mất để thay thế bằng thái
độ oán hận, phẫn khích, coi rất phức tạp.
Từ Văn bất giác buông một tiếng thở dài. Chàng tự nhủ :
- Tự cổ chí kim không biết bao nhiêu là nam nữ đa tình đã bị chữ tình làm cho
khốn quẩn, bị chữ tình làm cho tàn tạ.
Tuy chàng không hiểu đoạn tình này của đối phương ra sao, nhưng đại khái chàng
cũng biết hai người đã hy sinh về chữ tình. Ngày tháng dằng dặc mà tuổi xuân của
con người như nước chảy, mây trôi. Sinh mạng chẳng mấy chốc đã đến ngày cùng tận,
song chữ tình vẫn y nguyên chưa già đi chút nào.
Tu Duyên lão ni trước tin tức đột ngột này dường như già đi rất nhiều. Bà phát ra
một tiếng thở dài. Tiếng thở dài này đầy vẻ u oán, tuyệt vọng. Mấy chục năm đau khổ
gói ghém cả vào trong tiếng thở dài đó. Câu bà nói : Chậm mất rồi ! Hết thảy đã
chậm mất rồi ! âm điệu buồn thiu, trống rỗng, khiến người nghe có

cảm tưởng như
nghe tiếng lá Thu rơi.
Bốn tên đại hán khiêng kiệu đứng ngây ra một bên, chân tay luống cuống.
Từ Văn cảm kích ơn đức của Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán đã truyền công lực
cho mình, mà đối với việc lão ủy thác, chàng cảm thấy như mình không làm được đến
nơi đến chốn. Chàng trầm trọng lên tiếng :
- Sư thái ! Chu lão tiền bối dặn rằng hể vãn bối kiếm thấy người, thì thay mặt lão
gia nói một câu...
Tu Duyên lão ni ngắt lời :
- Câu gì thử nói nghe !...
- Lão gia muốn gặp mặt sư thái một lần.
Tu Duyên lão ni bẽn lẻn đáp :
- Bần ni đã là người xuất gia...
Từ Văn ngắt lời :
- Nếu sư thái không đến gặp mặt Chu lão tiền bối, thì vãn bối phải tới đó để đem
mọi sự đã trải qua, phúc trình lại cho lão gia.
Tu Duyên lão ni ấp úng :
- Bần ni... ta... mà đi gặp mặt y thì không còn cách nào chứng quả được.
Từ Văn hỏi :
- Vãn bối muốn thỉnh giáo sư thái một điều được chăng ?
- Điều gì ?
- Ngày trước sao Thần Ni lại cầm tù Chu tiền bối vào tuyệt cốc ?
Tu Duyên lão ni da mặt mấy lần co dúm lại. Bà buồn rầu thở dài đáp :
- Đó là nghiệt chướng. Ngày Chu Công Đán mất tích, bần ni phẫn hận quá nên cắt
tóc đi tu. Ngờ đâu... Hởi ôi ! Lại chính là gia thư đã gây nên nghiệp chướng. Bây giờ
ta hiểu rõ rồi...
Từ Văn hỏi ngay :
- Hiểu rõ điều chi ?
Tu Duyên lão ni đáp :
- Ngày ấy gia thư cũng yêu y mà không đạt được mục đích, liền tìm cách hủy hoại
y... A Di Đà Phật ! Bần ni biết nói sao đây ?...

Từ Văn chấn động tâm thần. Bạch Thạch Thần ni đã được võ lâm coi như thần như
thánh, thế mà trong lịch sử đời bà có một trang phải dấu nhẹm, chẳng thể nói cùng ai.
Ôi ! Con người quả là một giống động vật rất kỳ quặc.
Tu Duyên lão ni đột nhiên quay lại bảo bốn tên thủ hạ :
- Các ngươi lập tức quay về bẩm cùng Hội chủ là bản tòa từ nay cáo biệt võ lâm.
Các ngươi đem những thi thể này về trên núi theo lễ võ sĩ mà an táng cho chúng.
Bốn tên tráng hán đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp :
- Bọn đệ tử xin tuân lời pháp dụ.
Đoạn chúng chia nhau cõng những xác chết chạy đi.
Tu Duyên lão ni lại bảo Từ Văn :
- Sách Huyết Nhân ! Ta chẳng hiểu trong lòng ngươi thế nào, nhưng có lời trung
cáo nhắc ngươi : Con người đứng trong võ lâm cần phải biết rõ phải quấy, phân biệt
chính tà. Thân thủ ngươi ngày nay đứng vào hạng nhất rồi đó. Mong rằng ngươi nghĩ
kỹ trước khi phát ngôn hoặc hành động.
Bà nói xong băng mình lướt đi.
Từ Văn kể như đã hoàn thành một nhiệm vụ. Lúc ra đi Tu Duyên lão ni nói câu đó
thật là chí lý, nhưng đối với lòng chàng nó chẳng có tác dụng chi hết, vì chàng đã
nhất quyết nợ máu thì phải trả bằng máu.
Tu Duyên lão ni cùng Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán có một thiên cố sự mà chàng
đã hiểu rõ. Chàng cảm thấy đối với Tưởng Minh Châu phải có điều chung thủy thế
nào rồi mới rảnh tay nghĩ tới hành động báo thù. Nếu chưa phúc đáp nàng cho xong
chuyện, thì trong lòng hãy còn vương víu, mạng sống chưa hoàn toàn của mình.
Theo lời Diệu Thủ tiên sinh thì Tưởng Minh Châu đã nhất định trao thân gửi phận
cho chàng. Nếu chàng không xử trí cho ổn thỏa thì e rằng kết quả sẽ là một trường bi
kịch. Những kẻ thù của chàng đều là hạng ghê gớm. Cuộc sinh tử

của chàng khó mà
biết trước. Chàng phải tính thế nào để khỏi phương hại đến hạnh phúc suốt đời của
người khác...
Đây là một nút chỉ rối tung phải gở cách nào, chàng chưa nghĩ ra được. Nhưng
chàng đã lên đường, nhằm nẽo Khai Phong mà tiến.
Từ Văn đã thay hình cải dạng, nên dọc đường không ai để ý.
Một hôm chàng tới Yển Thành, tức là quá nửa đường đi Khai Phong. Chàng tính
rằng tới Tưởng phủ chẳng nên ăn mặc lam lủ quá khiến người trông vào không tiện.
Chàng liền mua một cặp áo lam, một chiếc khăn cũng màu lam. Lúc chàng mặc y
phục mới liền biến thành một hặc diện thư sinh trong cảnh phiêu lưu. Người ta trãi
qua một việc là khôn thêm một tầng. Chàng thu ánh thần quang trong mắt lại cho tỏ
ra người tầm thường.
Từ Văn còn đang đi, bỗng có một bóng người tiến lại nói :
- Kính chào thiếu hiệp !

Độc thủ phật tâm

Hồi 47
Trong tửu lâu phát sinh án mạng

Từ Văn ngẩn người ra. Chàng thấy đối phương ăn mặc theo kiểu thư sinh, người
thanh tao mà ốm nhom, vào trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Gã là một người lạ
chưa từng gặp mặt bao giờ. Chàng nghi ngờ hỏi lại :
- Phải chăng ông bạn kêu tại hạ ?
Thư sinh hỏi :
- Có phải thiếu hiệp họ Từ không ?
Từ Văn giật mình kinh hải. Việc chàng hóa trang, ngoài Diệu Thủ tiên sinh chẳng
một ai hay, thế mà sao người lạ mặt này lại nói trúng họ chàng, thì chàng không kinh

hãi sao được.
Từ Văn hỏi lại :
- Cách xưng hô ông bạn thế nào đây ?
Thư sinh lạ mặt đáp :
- Tại hạ là Huỳnh Minh. Người giang hồ gọi Thiểm Điện Khách chính là tại hạ...
Từ Văn hỏi :
- Thiểm Điện Khách ư ?
Huỳnh Minh đáp :
- Vô danh tiểu tốt, thiếu hiệp đừng cười.
Từ Văn lại hỏi :
- Sao Huỳnh huynh biết tại hạ họ Từ ?
Thiểm Điện Khách Huỳnh Minh nở nụ cười thần bí, đáp :
- Tại hạ vâng lệnh đến đây đón thiếu hiệp.
Từ Văn hỏi :
- Huỳnh huynh vâng lệnh ai ?
- Gia sư.
- Lệnh sư là ai ?
- Diệu Thủ tiên sinh.
- Ủa !
Từ Văn chợt tỉnh ngộ, bụng bảo dạ :
- Gã đã là đệ tử của Diệu Thủ tiên sinh, thì chuyện gã biết chân tướng mình cũng
chẳng có chi là lạ.
Huỳnh Minh nổi lên tràng cười sang sảng, nói :
- Gia sư rất quí trọng thiếu hiệp. Người cho là trong vòng trăm năm nay, bây giờ
mới có bậc kỳ tài như vậy.
Từ Văn bẽn lẻn nói :
- Đó là lệnh sư quá khen mà thôi.
Huỳnh Minh ngoẹo đầu ngoẹo cổ hỏi :
- Huỳnh mổ lớn tuổi hơn thiếu hiệp, muốn kêu thiếu hiệp bằng hiền đệ được
chăng ? Hai chữ Thiếu hiệp có điều không thuận miệng...
Từ Văn thấy đối phương là người mau lẹ, liền nẩy ra mối hảo cảm, chàng tủm tỉm
cười nói :
- Cái đó có chi mà chẳng được ?
Huỳnh Minh sung xướng nói :
- Như vậy là tiểu huynh tự đại quá ! Có phải hiền đệ định đi Khai

Phong không ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi ! Huỳnh huynh có điều chi dạy bảo ?
Huỳnh Minh bật cười đáp :
- Đừng khách sáo nữa. Cái gì mà dạy bảo với không dạy bảo ? Tiểu huynh vâng
lệnh gia sư gọi hiền đệ đến một nơi để xem một việc.
Từ Văn nghi ngờ hỏi :
- Việc gì ? Ở đâu ?
Huỳnh Minh đáp :
- Hiền đệ tới nơi sẽ rõ. Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta hãy vào thị trấn uống mấy
chén được chăng ?
Từ Văn thấy việc đi Khai Phong không có chi gấp rút, sớm muộn một ngày cũng
chẳng làm gì, liền gật đầu đáp :
- Được lắm !
Hai người rẽ vào thị trấn, tìm đến một tửu lâu lớn nhất. Huỳnh Minh dường như là
khách quen, nên đi thẳng lên lầu kiếm một phòng riêng biệt vào ngồi.
Điếm tiểu nhị thò đầu vào cửa ngó, cười hì hì nói :
- Huỳnh tướng công ! Tiểu nhân sắp dọn như trước nhé !
Huỳnh Minh không thèm ngoảnh đầu ra, vẩy tay đáp :
- Ừ ! Thêm vào bốn hồ lạnh nữa.
- Rượu phải không ?
Huỳnh Minh gật đầu đáp :
- Thứ Hoa điêu.
- Dạ !
Tiểu nhị trở gót lui ra. Lát sau gã đặt chén bát, bốn đĩa quả khô, hai chung trà.
Chẳng mấy chốc rượu nhắm bày lên đầy bàn.
Từ Văn quen ăn uống nhiều thứ thuở nhỏ, chàng thấy lắm thức ăn cũng lấy làm
khoái chí.
Tửu lâu này khá lớn. Hành lang chạy riễu bốn mặt. Chính giữa là một tòa lầu dùng
để thiết yến đải khách. Hai mé Đông, Tây đều có những phòng nhỏ quay mặt ra
đường. Những dãy phòng này chia làm sáu căn nhỏ rất trang nhả.
Từ Văn cùng Huỳnh

Minh lấy căn bìa mé hữu.
Huỳnh Minh rất vui tính và lẹ miệng. Hắn đem những câu chuyện hiếm có trên
chốn giang hồ ra kể. Từ Văn nghe không chán tai.
Hai người đang cao hứng ăn uống, chuyện trò, thì trước cửa phòng một gã áo đen
xuất hiện, mặt có vẻ rất nghiêm trọng.
Huỳnh Minh ngừng lại, nghiêm nét mặt hỏi gã :
- Có việc gì vậy ?
Hán tử hỏi lại :
- Có cần úy kỵ gì không ?
Huỳnh Minh đưa mắt ngó Từ Văn, đáp :
- Đồng hội đồng thuyền, bất tất phải nghi ngại.
Từ Văn biết ngay là Huỳnh Minh bảo gã có việc gì cứ nói, không cần dấu diếm
mình.
Gã áo đen rảo bước đi vào còn cách chừng ba bước thì quỳ một gối xuống. Hai tay
gã bưng một cái hộp gỗ giơ cao lên đỉnh đầu, dỏng dạc nói :
- Môn có môn qui, Gia có gia pháp. Không đạo sâu xa, tám chử mà tra. Đệ tử thuộc
hàng chữ Thổ, xin tham kiến thượng bối.
Huỳnh Minh bệ vệ, vẩy tay nói :
- Bất tất theo lễ thường. Ngươi đứng lên mà nói.
- Tạ ơn thượng bối.
Hán tử áo đen đứng dậy, bưng hộp gỗ để xuống trước ngực, thái độ rất cung kính.
Từ Văn nhớ lại khi ở núi Bạch Thạch tranh đoạt Thạch Phật, Diệu Thủ tiên sinh chỉ
nói mấy câu môn qui là Tụ Bảo Hội chủ Quách Vân Hương đã sợ co vòi, riu ríu đưa
Thạch Phật ra. Xem thế đủ biết địa vị Diệu Thủ tiên sinh ở trong Không đạo rất cao
trọng. Huỳnh Minh là đệ tử của lão, tất địa vị cũng không kém lắm.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thì Huỳnh Minh lại hỏi :
- Giờ nào khai đường ?
- Vào lúc chính ngọ.
Huỳnh Minh lại hỏi :
- Trong lò cắm bao nhiêu nén hương ?
- Một trăm lẻ tám.

- Đầu hương là ai ?
- Ngũ trụ.
- Đỉnh lò ?
- Chữ Điện ở đầu.
- Đưa tro lò đây.
Hán tử áo đen tiến lên một bước. Gã cầm hộp gỗ, rồi mở ra.
Từ Văn đưa mắt nhìn vào trong hộp, bất giác trợn mắt há miệng, lông tóc đứng
dựng cả lên. Trong hộp đựng một cánh tay máu chảy đầm đìa.
Huỳnh Minh thò tay cầm lấy cánh tay đó, vung lên trước mặt Từ Văn một cái rồi
đặt vào hộp, nói :
- Được rồi !
Hán tử áo đen đậy nắp hộp. Kính cẩn thi lễ, rồi lui ra.
Từ Văn kinh hãi ngó Huỳnh Minh toan hỏi, nhưng lại nghĩ tới đây là việc bí mật có
quan hệ đến bang phái người ta. Mình là người ngoại cuộc, chẳng thể xen miệng vào
được. Nhưng không hỏi cho biết thì mối kinh nghi trong lòng vẫn xao xuyến. Vẻ mặt
chàng lộ ra rất băn khoăn.
Huỳnh Minh cất tiếng hỏi :
- Hiền đệ dã nhìn rõ chưa ?
Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :
- Nhìn rõ cái gì ?
- Chiếc cánh tay đứt.
- Ồ ! Huỳnh huynh ! Tiểu đệ không hiểu...
Huỳnh Minh ngắt lời :
- Cái đó cốt để cho hiền đệ coi.
Từ Văn kinh hãi, run lên hỏi :
- Huỳnh huynh bảo vâng lệnh sư phụ muốn cho tiểu đệ coi một việc, phải chăng là
cái này ?
Huỳnh Minh đáp :
- Chính thế !
- Huỳnh huynh nói rõ thêm một chút được chăng ?
Huỳnh Minh nói :
- Hiền đệ còn nhớ gã Lục Quân không ?
Từ Văn đáp :
- Gã là Thiếu Hội chủ Tụ Bảo Hội. Gã làm sao ?

Huỳnh Minh đáp :
- Chiếc cánh tay đứt đó là của gã.
Từ Văn giật nẩy mình lên, hỏi :
- Cách tay của Lục Quân đấy ư ?
Huỳnh Minh đáp :
- Phải rồi ! Phái Không đạo tuy môn hộ phức tạp, rắn rồng lẫn lộn, nhưng luật lệ
của sư tổ để lại rất nghiêm minh. Lục Quân tuy được luật lệ bản môn cho thu thập đồ
báu, nhưng chẳng khoan dung việc lừa gạt nữ sắc. Hiền đệ đã hiểu chưa ?
Từ Văn chợt tỉnh ngộ. Chàng nhớ lại Diệu Thủ tiên sinh đã cho chàng hay Lục
Quân biển thủ tài vật, lại lường gạt nữ sắc là một điều mà môn qui chẳng thể tha thứ.
Không ngờ lời nói của lão xem nặng bằng non. Lục Quân vì muốn lấy được Thạch
Phật mà phải dùng thủ đoạn đê hèn gây cảm tình, lừa bịp thiếu nữ áo hồng Thượng
Quan Tử Vi, lại xâm phạm cả trinh tiết của nàng, khiến cho nàng đã mấy phen toan tự
tử. Chính chàng cũng đã hứa với nàng là sẽ giết Lục Quân để báo thù...
Chàng gật đầu đáp :
- Tiểu đệ biết rồi.
Huỳnh Minh nâng chung lên nói :
- Nào ! Chúng ta uống rượu đi !
Trời đã gần tối, tiểu nhị đã thắp đèn lên. Bây giờ chính là lúc tửu khách đến đông.
Khắp tòa tửu lâu chìm đắm vào trong những tiếng hô sai quyền hành lệnh, lẫn với
tiếng đàn hát.
Từ Văn không uống được nhiều rượu, chàng vươn vai hỏi :
- Chúng ta động thân thôi chứ ?
Huỳnh Minh trái lại tửu hứng chưa thỏa, tủm tỉm cười đáp :
- Chúng ta hãy cạn bình này nữa được chăng ?
Từ Văn không tiện khiến cho người bạn sơ giao phải cụt hứng, liền gật đầu đáp :
- Được lắm !
Giữa lúc ấy tiếng nhả nhạc ở nhà bên cạnh nổi lên một khúc ca.

Trên trời có đám mây xanh
Dưới đất hoa đỏ, chung quanh hoa vàng
Gió Tây hây hẩy hơi hương
Nhạn bay từ Bắc vội vàng xuống Nam
Phân ly lệ thảm ai làm ?
Rầu rầu ngọn cỏ đầm đầm sương mai
Vó câu vùn vụt xa vời
Dây đâu mà buột con người ra đi ?
. . . . . .
Tiếng hát tới đây dừng lại.
Từ Văn nghe xong, ngẩn người ra. Trong đầu óc chàng hiện lên một bức họa xúc
động can trường. Chàng hồi tưởng lại quang cảnh năm xưa : Trong chốn đình viện
quạnh hiu tịch mịch, một ả tiểu tỳ nhỏ tuổi mặc áo xanh ngồi trên chiếc đôn đá dưới
bóng hoa. Trước mặt cô là một cậu bé trai chừng sáu, bảy tuổi, chăm chú lắng tai
nghe.
Tiểu tỳ áo xanh được trời cho giọng hát trong trẻo, ca khúc Thôi Oanh Oanh Tống
Biệt Trương Quân Thụy mà dường như cô cũng bị mối biệt ly đau khổ của Thôi
Oanh Oanh làm cho xúc động.
Thằng nhỏ chẳng biết có hiểu gì không, cứ dương cặp mắt đen láy nhìn cô, ít ra nó
cũng biết giọng hát của thị tỳ rất ngọt tai.
Đấy là bức hoạt họa ngày chàng còn nhỏ tuổi.
Từ Văn nhớ lại cảnh cũ, bất giác chàng buông tiếng thở dài, cặp mắt long lanh ngấn
lệ...
Khúc hát lại vang lên bằng thanh điệu thê lương áo nảo :
Não nùng tiếng khóc lâm ly
Vó câu khấp khểnh bánh xe gập ghềnh
Đoái trông mười dặm trường đình
Hỏi ai ai có thấu tình chăng ai ?
Tiếng hát chấm dứt mà thanh âm vẫn còn văng vẳng bên tai.
Trên má Từ Văn, hai giọt lệ bằng hạt đậu đọng lại.
Bức họa đau lòng lại nổi lên trong đầu óc chàng không biết mấy lần.
Thảm cảnh

ruộng bể nương dâu, nhà tan người chết, khiến cho dòng máu cừu hận chạy rần rần
trong thân thể chàng.
Huỳnh Minh phát giác Từ Văn có trạng thái khác lạ thì không khỏi kinh hãi, hất
hàm hỏi :
- Hiền đệ ! Hiền đệ làm sao vậy ?
Từ Văn vẫn chìm đắm vào giấc mộng ngày còn thơ, nên chàng không trả lời.
Huỳnh Minh lại hỏi :
- Hiền đệ ! Chuyện này là thế nào đây ?
Từ Văn buột miệng hỏi lại :
- Ai hát khúc vừa rồi ?
Huỳnh Minh ngơ ngác :
- Sao ? Ai hát gì đâu ?...
- Huỳnh huynh không nghe thấy hay sao ?
- Ủa ! Đó là mụ ở căn giáp vách, tiểu huynh không hiểu rõ đầu đuôi. Có điều mụ
hát kiếm tiền khá lâu rồi, nên các bạn ở đây kêu mụ ta là Oanh Oanh...
- Oanh Oanh ư ?
Huỳnh Minh gật đầu đáp :
- Phải rồi ! Vì mười lần thì có đến chín là mụ hát khúc Thôi Oanh Oanh tống biệt
Trương Quân Thụy.
Từ Văn lại hỏi :
- Mụ độ bao nhiêu tuổi ?
Huỳnh Minh đáp :
- Chừng độ ba mươi. Hiền đệ hỏi mụ làm chi ?
Từ Văn ngập ngừng :
- Vì...
Chàng chưa dứt lời thì phòng bên có tiếng rên ư ử.
Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng liền đứng dậy mở rèm đi ra, thì vừa trông thấy
bóng người vượt qua hành lang, hấp tấp xuống lầu. Chàng trông bóng sau lưng dường
như rất quen thuộc, bỗng chàng ngẩn người ra, tự hỏi :
- Bóng người này là ai ?
Bỗng chàng la hoảng :
- Đúng hắn rồi !... Khách qua đường !...

Từ Văn chạy vội ra cửa cầu thang..
- Ủa !
Tiếng kinh ngạc này do Huỳnh Minh phát ra. Từ Văn dừng bước ngoảnh đầu lại
nhìn, thấy Huỳnh Minh một chân ở trong cửa phòng bên cạnh, và gã thò đầu ra cất
tiếng run run gọi :
- Hiền đệ ơi ! Mụ chết rồi !
Một ý niệm trực giác khiến Từ Văn bỏ việc rượt theo Khách qua đường. Chàng
vội quay gót trở lại tiến vào phòng âm nhạc.
Tửu khách có người nghe tiếng, nghển cổ trông, nhưng không thấy gì khác lạ lại
ngồi xuống.
Từ Văn đảo mắt nhìn vào trong thì thấy một người đàn bà áo đen nằm sóng sượt
dưới đất. Chàng tới gần coi, bất giác la hoảng :
- Mai Hương ! Đúng là ngươi...
Huỳnh Minh kinh hãi hỏi :
- Hiền đệ nhận biết mụ ư ?
Từ Văn run lên đáp :
- Mụ là người thị tỳ luôn luôn kề cận gia mẫu.
- Trời ơi !...
Từ Văn cúi xuống ôm người đàn bà đặt lên ghế, gọi luôn mấy tiếng :
- Mai Hương ! Mai Hương !...
Người đàn bà áo đen chỉ còn thoi thóp thở, xem chừng sắp chết đến nơi. Chàng đưa
mắt nhìn người mụ một lượt rồi nghiến răng nói :
- Mụ bị trúng độc.
Chàng vội lấy thuốc giải trong mình ra, nhét vào miệng Mai Hương ba viên.
Huỳnh Minh lấy một cốc nước đổ cho người đàn bà áo đen nuốt thuốc. Gã hỏi Từ
Văn :
- Trúng độc ư ?
Từ Văn gật đầu.
- Liệu còn cứu được không ?
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Vô phương mất rồi.
Huỳnh Minh ngập ngừng :

- Hiền đệ rất tinh thông về Độc đạo...
Từ Văn nói ngay :
- Chất độc này kêu bằng Diêm Vương Lệnh, tiểu đệ không giải trừ được.
- Vừa rồi hiền đệ cho y uống thứ gì ?...
Từ Văn thất vọng đáp :
- Đây chỉ là thứ giải độc thông thường, cho uống tạm thời để họa may mụ còn nói
được mấy câu chăng.
Chàng vừa nói vừa điểm vào mười mấy huyệt đạo trong mình người đàn bà áo đen.
Người đàn bà áo đen thở mạnh hơn một chút, chừng nửa khắc sau, mụ dương mắt
lên.
Từ Văn mồ hôi trán nhỏ giọt, chàng cất tiếng run run gọi :
- Mai Hương ! Mai... Hương... !
Người đàn bà áo đen đảo cặp mắt thất thần, hồi lâu mới ú ớ hỏi :
- Tướng công là ai ? Sao biết... tỳ tử...
Từ Văn khích động vô cùng, hỏi lại :
- Mai Hương ! Ngươi không nhận được ta ư ?
Huỳnh Minh nói xen vào :
- Hiền đệ quên là mình đã cải trang...
Từ Văn sực tỉnh ngộ, vội nói :
- Mai Hương ! Ta là nhị cô tử... đã thay hình đổi dạng.
- Ủa !...
Da mặt người đàn bà áo đen co rúm lại. Mụ cố gắng máy môi, đỏ cả mặt mũi mới
lên tiếng được :
- Nhị công tử... đấy ư ?
Từ Văn vội đáp :
- Phải rồi ! Mai Hương ! Ngươi còn nghe được thanh âm ta không ?
- Nghe... được.
- Mẫu thân ta... nhị phu nhân hiện ở đâu ?
- Bà... ở Nam Triệu...
- Nam Triệu ư ? Phải chăng ở biệt thự tại phía Tây thành ?
- Phải rồi...
Từ Văn nghi ngờ tự hỏi :
- Mẫu thân ta không bị chủ nhân của Khách qua đường bắt giữ ư ? Tại sao ở Nam
Triệu ? Chẳng lẽ chỗ đó cũng bị đối phương chiếm cứ rồi chăng ?

Chàng hỏi tiếp :
- Mẫu thân ta bình yên chứ ?
- Bình... yên...
Từ Văn lại hỏi :
- Sao ngươi lại đến đây làm nghề hát rong ?
- Vâng mệnh... nhị phu nhân... trốn ra đây kiếm nhị công tử...
Từ Văn giật mình hỏi :
- Ngươi trốn ra đây kiếm ta ?
- Phải rồi !...
Từ Văn hỏi :
- Để làm gì ?
- Nhị phu nhân... bảo tỳ nữ... cảnh giác nhị công tử...
Sau tiếng nói nhỏ quá nghe không rõ.
Từ Văn rất đổi bồn chồn, run lên hỏi :
- Mai Hương ! Cố gắng lên ! Cảnh giác ta điều chi ?
Người đàn bà áo đen miệng lắp bắp mà không phát ra thanh âm được. Mục quang
thất thần, toán loạn...
Huỳnh Minh run lên nói :
- Mụ nguy mất rồi.
Từ Văn lòng nóng như lửa đốt, trán nổi gân xanh, nắm lấy vai người đàn bà áo đen
lắc mấy cái, lớn tiếng hỏi :
- Người bắt giữ nhị phu nhân là ai ?
Người đàn bà áo đen cố gắng đến cùng cực mới thốt ra được hai tiếng :
- Hắn... hắn...
Rồi thị ngoẹo đầu tắc hơi.
Từ Văn trợn mắt nghiến răng rú lên một tiếng, miệng hộc máu tươi.
Huỳnh Minh tay chân luống cuống, vội khuyên giải :
- Hiền đệ !... Hiền đệ hãy bình tỉnh...
Từ Văn bỗng ngửng đầu lên, nói bằng một giọng rất xúc động :
- Huỳnh huynh ! Chúng ta tuy mới sơ giao, song tiểu đệ có hai việc ký thác.
Huỳnh Minh ngắt lời :
- Hiền đệ có việc gì ? Nói đi !
Từ Văn đáp :
- Một là xin Huỳnh huynh vì tiểu đệ mà mai táng cho Mai Hương...
Huỳnh Minh giục :
- Được rồi ! Còn gì nữa ?

Từ Văn lấy chiếc vòng tay ngọc ra, nói :
- Nhờ Huỳnh huynh đem vật này đến Tưởng phủ ở Khai Phong, trả lại cho thế thúc
là Tưởng Úy Dân.
Huỳnh Minh ngần ngừ :
- Cái này...
Từ Văn ngắt lời :
- Huỳnh huynh có sẵn lòng giúp cho tiểu đệ không ?
Huỳnh Minh lại ấp úng hỏi :
- Hiền đệ ! Hiền đệ nói vậy là nghĩa làm sao ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Gia mẫu hiện bị bắt giữ, tiểu đệ cần đi ngay để tìm cách cứu viện.
Huỳnh Minh nói :
- Theo ý gia sư thì bất luận hiền đệ trước khi hành động điều gì cũng nên thương
nghị với Tưởng tiền bối ở Khai Phong trước...
Từ Văn chận lời :
- Tiểu đệ lòng nóng như lửa đốt, không thể nhẫn nại được nữa. Xin Huỳnh huynh
thể tất cho việc này.
Huỳnh Minh hỏi :
- Nhưng hiện giờ gia sư đang thám thính tình hình cừu gia cho hiền đệ. Sao hiền đệ
không ẩn nhẫn một chút ?
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Xin Huỳnh huynh miễn thú cho, tiểu đệ không tài nào chờ đới một ngày nào được
nữa.
Huỳnh Minh hỏi :
- Hiền đệ định đến Nam Triệu hay sao ?
Từ Văn gật đầu đáp :
- Đúng thế !

Độc thủ phật tâm

Hồi 48
Về nam triều từ văn bị ám toán

Huỳnh Minh lại nói :
- Dường như Mai Hương còn có nhiều điều muốn nói, đáng tiếc là mụ không thể
nói hết lời.
Từ Văn trong lòng đau đớn, đưa mắt nhìn thi thể của Mai Hương, ngắt lời :
- Nếu tiểu đệ phát giác ra sớm một chút, thì mụ đâu đến nỗi bị đối phương hạ sát.
Huỳnh Minh lại hỏi :
- Hiền đệ có nhìn thấy mặt hung thủ không ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu đệ nhìn thấy rồi.
Huỳnh Minh hỏi :
- Ai vậy ?
Từ Văn đáp :
- Một người tự xưng là "Khách qua đường".
Huỳnh Minh hỏi :
- "Khách qua đường" ư ?
Từ Văn đáp :
- Chính hắn ! Hắn không phải là người xa lạ đối với tiểu đệ.
Huỳnh Minh lại hỏi :
- Hiền đệ nhất định đi Nam Triệu ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi !
Chàng nói xong, liền giơ tay đưa vòng ngọc ra.
Huỳnh Minh rất lấy làm khó nghĩ, ngập ngừng hỏi :
- Hiền đệ ! Tiểu huynh nghe gia sư nói thì Tưởng Minh Châu cô nương có ý tặng
hiền đệ cái đó để làm vật đính hôn. Thế mà hiền đệ cố ý hoàn lại, phải chăng hiền đệ
có ý...
Từ Văn ngắt lời :
- Huỳnh huynh đừng hiểu lầm. Tiểu đệ chỉ vì nghĩ mình còn mang mối thâm cừu,
chưa biết sống chết lúc nào, nên không muốn để vật này lọt vào tay kẻ khác mà thôi.
Huỳnh Minh nói :
- Nhưng vật này lại do tiểu huynh thoái hồi, thì e rằng có điều không tiện.
Từ Văn nói :

- Đây là tiểu đệ ủy thác cho Huỳnh huynh.
Huỳnh Minh không làm sao được, liền đón lấy vòng tay ngọc rồi hỏi :
- Hiền đệ để tiểu huynh tạm giữ cho, được không ?
Từ Văn kiên quyết đáp :
- Tiểu đệ nghĩ rằng Huỳnh huynh đưa trả đi là hơn.
Huỳnh Minh nói :
- Được rồi ! Vậy tiểu huynh sẽ làm theo lời hiền đệ.
Từ Văn nói :
- Vậy tiểu đệ xin trân trọng ký thác ở nơi Huỳnh huynh.
Huỳnh Minh nói :
- Câu chuyện nhỏ mọn này có chi mà hiền đệ phải bận tâm.
Đoạn hai người từ biệt. Huỳnh Minh lên đường đi ngay.
Từ Văn đưa mục quang nhìn lại thi thể Mai Hương, nước mắt chảy quanh, chàng
nói bằng một giọng rất bi thiết :
- Mai Hương ! Ta thề quyết vì mụ mà rửa hờn, bầm thây kẻ thù muôn đoạn. Thôi
mụ hãy nhắm mắt mà yên giấc ngủ ngàn thu.
Chàng nói xong, băng mình chạy xuống lầu. Chàng lên đường ngay đêm nhằm về
phía Nam Triệu mà tiến.
Cừu hận trong huyết quản chàng sôi lên sùng sục. Nổi oán độc khác nào lò lửa đỏ
nung nấu can trường. Chàng hận mình chẳng thể tìm thấy kẻ thù ngay lập tức để ăn
tươi nuốt sống cho hả giận.
Biệt thự ở Nam Triệu là một trong ba biệt thự của Từ Anh Phong. Thuở nhỏ Từ Văn
đã theo mẫu thân tới đó mấy lần. Nhưng từ ngày lớn tuổi chàng chỉ đến có một lần,
không ngờ tổ quạ để bìm bịp chiếm, mà lại là nơi mẫu thân chàng bị kẻ thù bí mật bắt
đem giữ tại đó.
Từ Văn quên cả đói khác, quên cả mệt nhọc, cứ đeo sao đội nguyệt lao thật nhanh
về phía trước.
Trong đầu óc chàng ngoài mối hận cừu không còn lại chút gì khác. Hình bóng Mai
Hương, một mụ tỳ nữ rất đáng thương, lại lảng vảng trước mặt chàng. Hồi chàng còn

thơ ấu, mụ tận tâm trông nom cho chàng. Khi ấy mụ đã ngoài ba chục tuổi mà không
chịu đi lấy chồng, đủ tõ mụ cố ý giữ phận tôi đòi cho đến hết đời. Mụ thị phụng chủ
mẫu hết dạ trung thành. Ai có ngờ đâu mụ đi đến kết quả là bị thảm tử.
Mụ nói là vâng lời mẫu thân cảnh cáo chàng, nhưng cảnh cáo chuyện gì ? Phải
chăng mẫu thân chàng đã có tin tức gì về hành động của cừu gia ? Hay là...
Nếu mụ chỉ sống thêm giây lát, thì vụ bí mật về "Khách qua đường" có thể phanh
phui ra được.
May mà mụ đã tiết lộ ra chỗ giam cầm, không thì chẳng hiểu mẫu thân phải chịu
khổ cho đến bao giờ.
Chàng đi mỗi lúc một gần đến Nam Triệu, Trong dạ lại càng băn khoăn.
Từ Văn nghĩ tới "Khách qua đường" đã giả mạo làm người che mặt mặc áo cẩm bào
mấy lần định hạ sát chàng. Lại một lần chàng xuýt chết về hai hán tử lạ mặt. Cả hai
đều không sợ "độc thủ", và công lực họ rất cao thâm. Hai người này là thủ hạ của kẻ
khác. Vậy nhân vật sai khiến được họ tất không phải tầm thường.
Chàng tự hỏi :
- Công lực mình hiện nay liệu có đủ để cứu thoát mẫu thân khỏi bàn tay bọn ma
đầu không ?
Từ Văn nghĩ vậy trong lòng cũng hơi chán nản. Nhưng mẫu tử tình thâm thì dù có
phải dấn thân vào nơi núi kiếm rừng đao chàng cũng không thể lùi bước.
Diệu Thủ tiên sinh đã dặn đi dặn lại chàng bất luận hành động việc gì cũng nên nói
cho Tưởng Úy Dân biết. Nhưng Tưởng Úy Dân là một tay cự phú, ăn sung mặc sướng
ở phủ Khai Phong, đâu có thể đem những chuyện cừu hận giếc chóc trên chốn giang
hồ trút cho lão được.

Chàng lại liên tưởng tới Tưởng Úy Dân, và theo lời Diệu Thủ tiên sinh đã tìm được
phương pháp giải trừ "Vô nh Tồi Tâm Thủ". Lão dụng công như vậy là để chàng có
thể kết duyên cùng cô gái quý báu của lão. Dù chổ dụng tình của lão chỉ vì tình riêng,
nhưng thật cũng đáng cảm kích. Hiện nay chàng còn mang mối huyết cừu thì đâu có
rảnh mà nghĩ đến mối tình nhi nữ.
Vả lại "cánh tay độc" của chàng cũng là một lợi khí, mà hiện giờ chưa nên giải
trừ...
Ngoài cửa Tây thành Nam Triệu có một khu rừng rất xinh xắn. Trong rừng này có
một biệt thự của Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong.
Sáng sớm hôm ấy một chàng thư sinh mặt đen, mình mặc áo đen lảng vảng ở ngoài
cổng biệt thự. Chàng thư sinh này ôm mối oán độc trong lòng và chính là Địa Ngục
Thư sinh Từ Văn. Cổng biệt thự vẫn đóng chặt.
Đây là một biệt thự của nhà chàng, mà bây giờ chàng như kẻ khách lạ qua đường,
không dám đường hoàng gõ cửa.
Cánh cổng lớn sơn son đã bị mưa gió làm cho phai lạt, dường như lâu nay không có
người sờ đến. Những khóm hoa cao hơn bờ tường, trên ngọn vẫn còn loáng thoáng
những màu đỏ tía.
Từ Văn ngần ngừ hồi lâu rồi quyết tâm tiến lại giật cái vòng đồng.
Sau một lúc, phía trong cổng có tiếng bước chân sột soạt. Tiếp theo là thanh âm ồm
ồm của một lão già hỏi vọng ra :
- Ai đó ?
Thanh âm này Từ Văn dường như đã quen tai. Chàng không khỏi xúc động vì đó
đúng là thanh âm của lão già Nhị Hồ Tử.
Chàng tự hỏi :
- Mẫu thân mình chưa bị bắt đi ư ? Sao vẫn còn lão già này ở đây gác cổng ?
Chàng chưa kịp trả lời thì lão già lại hỏi :

- Ai ở ngoài đó ?
Đúng là khẩu âm Nhị Hồ Tử.
Từ Văn không hiểu mình nên kinh hãi hay là nên vui mừng, chàng vội đáp :
- Nhị Hồ Tử đấy ư ? Ta đây mà.
Lão già lại hỏi :
- Ngươi là ai ?
Từ Văn đáp :
- Văn nhị công tử.
Lão già la lên một tiếng :
- Trời ơi !
Lão ra chiều kinh ngạc.
Cánh cổng mở hé ra, và một lão già mặt mũi khô khan xuất hiện. Giữa đám râu ria
xồm xàm lộ ra đôi mắt như chim ưng. Lão đầy vẻ kinh hãi.
Từ Văn hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Lão phải nghe ra thanh âm của ta mới phải chứ ?
Lão già tay vịn cánh cổng nhìn Từ Văn một lúc rồi cất giọng run run hỏi :
- Ngươi không giống...
Từ Văn khích động ngắt lời :
- Nhị Hồ Tử ! Ta đã cải trang dung mạo. Rồi ta sẽ nói đầu cho lão nghe.
Nhị Hồ Tử tia mắt sắc bén, thanh âm đầy vẻ kinh dị hỏi :
- Công tử... đúng là Nhị công tử ư ?
Từ Văn đáp :
- Phải rồi !
Nhị Hồ Tử hỏi :
- Công tử... không chết ư ?
Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :
- Làm sao mà chết ? Câu đó ở đâu ra ?
Nhị Hồ Tử há miệng líu lưỡi hồi lâu mới lên tiếng :
- Không không ! Lão nô tưởng Nhị công tử bị mắc tay độc thủ của kẻ thù rồi.
Từ Văn nước mắt chảy quanh, nghiến răng đáp :
- Đúng thế ! Ta đã mấy lần bị độc thủ của kẻ thù, nhưng ta không chết.
Nhị Hồ Tử la lên :
- Trời ơi ! Tạ ơn trời phật !
Từ Văn hỏi :

- Mẫu thân ta đâu ?
Nhị Hồ Tử hỏi lại :
- Công tử hỏi Nhị phu nhân ư ?
Từ Văn nói :
- Lão này lẫm cẩm rồi ! Chẳng phải Nhị phu nhân thì còn ai nữa ?
Nhị Hồ Tử thở dài đáp :
- Nhị công tử ! Nhị phu nhân không hiểu lạc lỏng nơi đâu ? Còn sống hay chết
cũng không biết nữa.
Từ Văn gầm lên :
- Lão bảo sao ?
Nhị Hồ Tử sợ hãi lùi lại hai bước, không trả lời được nữa.
Từ Văn luống cuống không biết làm thế nào. Lời Mai Hương quyết nhiên không
phải là giả dối. Mụ nói rõ mẫu thân chàng ở biệt thự ngoài cửa Tây thành Nam Triệu.
Bây giờ Nhị Hồ Tử lại bảo không hiểu lạc lỏng nơi đâu. Thế là nghĩa làm sao ? Dĩ
nhiên Nhị Hồ Tử cũng không nói dối.
Chàng nghĩ không ra chuyện ngoắt ngoéo này.
Chàng lại hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Trong nhà còn ai nữa không ?
Nhị Hồ Tử đáp :
- Không còn ! Chỉ có mình lão nô coi giữ ở đây mà thôi.
Từ Văn hỏi :
- Trước nay có xảy ra chuyện gì không ?
Nhị Hồ Tử đáp :
- Không có chuyện gì cả. Sao công tử lại hỏi câu này ?
Từ Văn lại càng nghi hoặc. Mai Hương là mụ tỳ nữ đi liền với mẫu thân, mụ bị giết
về tay "Khách qua đường" chính mắt chàng trông thấy sau lưng hung thủ. Lúc mụ sắp
chết có lý đâu còn không nói thật. Chuyện này là nghĩa làm sao ?
Chàng liền lớn tiếng hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Lời lão nói có đúng sự thực không ?
Nhị Hồ Tử nóng nảy đáp :
- Nhị công tử ! Lão nô không hiểu lời công tử muốn nói sao ?
- Lão có nhớ Mai Hương không ?
- Mai Hương ư ? Dĩ nhiên lão nô nhớ lắm ! Mụ làm sao ?
- Ta gặp mụ rồi.

- Nhị công tử đã gặp mụ ? Bây giờ mụ ở đâu ?
Từ Văn thở dài đáp :
- Mụ chết rồi !
Nhị Hồ Tử hỏi :
- Mụ làm sao mà chết ?
Từ Văn không trả lời câu hỏi của lão. Chàng nói ngay :
- Lúc lâm tử mụ có nói là Nhị phu nhân ở trong biệt thự này.
Nhị Hồ Tử lùi lại hai bước, run lên nói :
- Lão nô hoàn toàn mê muội. Nhị phu nhân cùng mụ đồng thời mất tích.
Từ Văn bước chân vào qua cổng, rồi đóng cổng lại, nói :
- Chúng ta vào nhà nói chuyện.
Nhị Hồ Tử cất giọng không được tự nhiên, nói :
- Xin Nhị công tử hãy vào trong hiên ngồi một chút để lão nô làm món gì ăn. Hởi
ôi ! Trời còn thương người lành...
Lão nói xong, đi về phía nhà ngang.
Từ Văn nhìn kỹ sân trước vườn sau thấy cỏ dại mọc đầy. Cành khô lá rụng chất
đống. Thật là một cảnh thê lương khác trước nhiều.
Từ Văn châu mày, trong lòng xiết nỗi bi ai ! Chàng xuyên qua đình viện tiến vào
vườn hoa hiên. Cảnh trần thiết trong hiên vẫn như củ, nhưng bụi bậm khắp nơi, góc
nhà màng nhện chi chít.
Đứng trước cảnh tượng đau lòng này, bất giác Từ Văn đứng thộn mặt ra.
Cuộc biến thiên của đời người thật không biết đâu mà lường, một cơ nghiệp to lớn
đồ sộ nay đã biến thành một cảnh nhà hoang thê thảm.
Nhà tan người chết, Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống.
Hồi lâu, Nhị Hồ Tử lại xuất hiện. Lão vội vàng lau bụi trên ghế và miệng không
ngớt thở ngắn than dài.
Từ Văn ngồi trơ như tượng gỗ, nỗi thê lương không bút nào tả xiết.
Nhị Hồ Tử dọn dẹp sơ qua hoa hiên, rồi bày rượu cùng thức ăn ra.
Lão nói :
- Nhị công tử dùng cơm, rượu đi !
Từ Văn ngửng đầu lên thấy trong khoảng khắc mà lão sắp được tám món ăn nên

chàng không khỏi lấy làm lạ, hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Lão ở đây cũng không thiếu thốn chứ ?
Nhị Hồ Tử sửng sốt hỏi :
- Công tử hỏi thế lả nghĩa làm sao ?
Từ Văn đáp :
- Ta chắc lão cũng để ý đến chuyện hưởng thụ. Nếu không thế thì sao trong lúc bất
ngờ này mà cũng làm được nhiều món ăn đến thế.
Nhị Hồ Tử cười ha hả đáp :
- Về điểm này lão nô cũng khá.
Lão liền rót rượu ra.
Từ Văn vẫy tay bảo lão :
- Lão cũng ngồi đây uống một chung với ta.
Nhị Hồ Tử đáp :
- Lão nô không dám.
Từ Văn nói :
- Nhị Hồ Tử ! Đã đến lúc này mà lão còn câu nệ lễ nghi ư ? Cứ lại đây.
Nhị Hồ Tử nói :
- Vậy lão nô xin kính bồi công tử một chung.
Từ Văn nâng chung rượu lên, bất giác nước mắt tuôn xuống như mưa. Chàng ngữa
mặt lên uống một hơi cạn chung, rồi nghẹn ngào hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Bảo chúa có đến đây bao giờ không ?
Nhị Hồ Tử run bần bật hồi lâu mới đáp :
- Lâu nay chủ nhân không thấy đến.
Từ Văn lau nước mắt, nói :
- Lão có biết gia phụ đã...
Nhị Hồ Tử sửng sốt hỏi :
- Chủ nhân làm sao ?
Từ Văn đáp :
- Lão gia bị hại trên đường đi Khai Phong rồi.
- Trời ơi !
Nhị Hồ Tử vẻ mặt thê thảm, đưa tay lên lau cặp mắt ráo hoảnh không một giọt lệ.
Lão lại mọp ngay xuống trước án, dập đầu "binh binh" mấy cái, rồi ra chiều xúc
động đứng lên, hỏi :
- Ai là hung thủ ?
Từ Văn nghiến răng đáp :

- Nghe đồn là Thống Thiền hòa thượng.
- Thống Thiền hòa thượng là ai ?
- Chưa rõ lai lịch ! Hiện giờ lão ở trong Vệ Đạo Hội.
- Vệ Đạo Hội là hội gì ?
Từ Văn thở dài đáp :
- Nhị Hồ Tử ! Lão không qua lại giang hồ thì đừng hỏi nữa. Ngày Thất Tinh Bảo
xảy ra vụ đổ máu, lão có trông thấy không ?
- Lão nô chỉ ở biệt thự này, không có về Thất Tinh Bảo.
- Nhưng lão có nghe nói hung thủ là ai không ?
- Cái đó... lão nô không biết gì hết.
- Lão cũng không nghe gia gia ta nói gì ư ?
- Trước nay chủ nhân không nói chuyện đại sự với lão nô bao giờ cả.
Từ Văn không hỏi gì nữa.
Nhị Hồ Tử nói :
- Mời Nhị công tử uống rượu đi.
Từ Văn đáp :
- Ta không uống được nữa.
- Nhị công tử ! Việc đã đến thế này, công tử nên bớt nỗi bi ai, thuận theo biến cố để
mưu đồ cuộc báo thù.
Lão nói rồi lại rót rượu đầy vào chung của Từ Văn.
Từ Văn ngồi ngây ra, uống hết chung rượu rồi đột nhiên nghiêm sắc mặt nói :
- Nhị Hồ Tử ! Việc này thật là kỳ quái !
Nhị Hồ Tử hỏi lại :
- Việc chi kỳ quái ?
Từ Văn đáp :
- Mai Hương trước khi tắt hơi có nói là Nhị phu nhân bị kẻ thù bắt đem về nhốt ở
biệt thự này.
Nhị Hồ Tử đứng dậy kinh hãi la lên :
- Câu ấy ở đâu mà ra ?
Giữa lúc ấy Từ Văn cảm thấy đầu nhức mắt hoa. Chàng đưa tay ra vịn lấy bàn.
Nhị Hồ Tử run lên hỏi :
- Nhị công tử ! Công tử làm sao thế ?
Từ Văn đáp :
- Chắc mấy bữa nay ta chạy suốt ngày đêm nên mệt quá mà sinh ra như vậy.

Nhị Hồ Tử bật lên tràng cười ha hả. Mặt mũi lão biến thành hung dữ. Tiếng cười
lạnh lẽo ghê hồn.
Từ Văn biết là nguy rồi. Chàng gắng gượng đứng lên nhưng kiệt lực lại phải ngồi
xuống. Chàng hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Ngươi...
Nhị Hồ Tử đáp :
- Nhị công tử ! Công tử nên nhận lấy số mạng, đừng oán trách lão nô. Đây là công
tử tự tìm đến...
Từ Văn ruột gan tan nát, lớn tiếng quát :
- Lão chó má này ! Ngươi... ngươi bảo sao ?
Nhị Hồ Tử cất giọng the thé đáp :
- Lão nô đã bảo công tử nhận lấy số mạng.
Từ Văn trợn mắt, bi phẫn vô cùng. Chàng có ngờ đâu Nhị Hồ Tử lại ám toán chàng.
Trước nay phụ thân chàng đã coi lão là một gia nhân tâm phúc. Ngờ đâu lão lại ám
toán tiểu chủ nhân thì ai mà tin được.
Thật là kỳ quái ! Thật đáng khiếp sợ ! Sự việc chắc chắn không thể xảy ra mà xảy
ra mới thật là kỳ.
Nhận lấy số mạng ư ? Chẳng lẽ bị chết về tay tên lão bộc ám toán mà cũng là số
mạng được chăng ?
Từ Văn lại cố gắng đứng dậy nhưng đầu chàng nhức quá, không phát huy được nội
lực đành phải ngồi xuống ghế.
Đột nhiên chàng phát giác ra điều gì, tự hỏi :
- Chẳng lẽ mình lại trúng phải chất kịch độc "Diêm Vương Lệnh" ư ?
Chàng nhìn kỹ lại cặn rượu thì đúng là có chất độc mà phân lạng rất nặng. Nếu là
người khác thì không phát giác ra được, nhưng Từ Văn chuyên về Độc đạo, mà chính
trong người chàng cũng có chất độc, nên không qua được mắt chàng.

Độc thủ phật tâm

Hồi 49
Gặp cứu tinh anh hùng thoát nạn

Từ Văn hối hận vì đã sơ tâm. Nếu chàng để ý một chút thì đâu đến nỗi một tay cao
thủ về Độc đạo lại bị kẻ khác đánh thuốc độc. Thật là chết đuối đỉa đèn.
Lúc mới gặp Nhị Hồ Tử, lão đã lộ vẻ khác thường, nhưng ngay lúc ấy chàng không
phát giác ra, bây giờ thì quá muộn mất rồi, vì chàng không tài nào giải được chất kỳ
độc "Diêm Vương Lệnh".
Từ Văn trợn mắt ngó Nhị Hồ Tử. Máu trong huyết quản chạy rần rần. Lửa giận đốt
cháy tâm can chàng. Chàng hận mình không thể nắm lấy lão mà xé xác. Chàng bất
lực mất rồi ! Nội kình hoàn toàn bị chất độc kềm chế. Nếu chàng chết về vụ này thì
thiệt không tài nào nhắm mắt được.
Từ Văn ngoác miệng ra chửi mắng, rồi gầm lên như con dả thú bị thương.
- Lão thất phu ! Sao... mi dám... hạ độc thủ hại ta ?
Thái độ phẫn hận của chàng trông mà phát khiếp.
Nhị Hồ Tử bất giác lùi lại một bước. Lão biết rõ Từ Văn không làm gì được nữa,
nhưng thấy chàng nổi hung lão không khỏi sợ hãi. Người lão co rúm lại, hồi lâu mới
lên tiếng :
- Nhị công tử ! Nội lực của công tử quả nhiên là ghê gớm ! Nếu người khác bị độc
nặng như thế này là chết ngay lập tức, không tài nào chống đở được giây lát.
Về điểm này dĩ nhiên Từ Văn cũng tự biết. Mai Hương trúng độc chết liền. Chàng
cho uống thuốc giải, mụ mới gượng gạo nói được vài câu.
Từ Văn lại rít lên :
- Lão cẩu !... Tại sao mi hại ta ?
Nhị Hồ Tử sợ hãi đáp :
- Nhị công tử ! Vụ này Nhị công tử đừng oán ta. Nhị công tử xuống

Diêm đài sẽ
biết là mình chết về tay ai ?
Từ Văn tan nát ruột gan. Chàng la lên một tiếng thật to rồi hộc máu tươi ra ngất đi,
suýt nữa té xuống đất.
Lời Mai Hương quả đúng sự thực. Biệt thự này đã bị đối phương chiếm cứ. Nhị Hồ
Tử phản chủ về hùa với kẻ thù thì ai mà tin được.
Từ Văn thở hòng hộc một lúc, chàng cố gắng trấn tỉnh để thần trí khỏi mê đi.
Chàng nghiến răng hỏi :
- Nhị Hồ Tử ! Kẻ chủ mưu sai lão làm việc này là ai ?
Nhị Hồ Tử cười khành khạch đáp :
- Nhị công tử không nên biết là hơn, vì biết mà chết lại càng khó nhắm mắt.
Từ Văn tức quá thét lên :
- Lão cẩu kia ! Mi... không phải giống người...
Nhị Hồ Tử lại xẳng giọng :
- Ngươi vừa vừa mồm chứ, không thì chết chẳng toàn xác được đâu.
- Mi dám...
- Dám với không dám thì ngươi cũng nhất định phải chết rồi.
Từ Văn lửa giận công tâm, mắt tối sầm lại, phải gục xuống bàn. Rượu thịt dây đầy
vào mặt.
Giữa lúc ấy bất thình lình một tiếng quát vang :
- Nhị Hồ Tử ! Mi dám hại người thật ư ?
Từ Văn phải cố gắng gượng mới ngẩng đầu lên được. Hai tay chống xuống mép
bàn để ngồi lại tựa vào ghế. Mắt chàng nẩy dom dóm nhìn không rõ người mới đến là
ai ?
Bỗng Nhị Hồ Tử rú lên :
- Úi chao !
Tiếp theo là một tiếng quát :
- Thuốc giải !
Từ Văn xúc động tâm linh, vội gắng gượng móc lấy mấy viên tích độc đan nhét vào
miệng, dùng nước miếng nuốt xuống. Lập tức chàng cảm thấy bớt choáng váng. Bóng
người trước mắt lờ mờ, chàng vẫn chưa nhìn rõ là ai...

Người này chính là Thiên Nhỡn Thánh Thủ, nói đúng hơn là Diệu Thủ tiên sinh.
Diệu Thủ tiên sinh xuất hiện lúc này, ở nơi đây một cách đột ngột ra ngoài sự tưởng
tượng của mọi người.
Nhị Hồ Tử bị Diệu Thủ tiên sinh nắm giữ, lão sợ quá mặt xám như tro tàn.
Diệu Thủ tiên sinh cực kỳ xúc động. Người lão run bần bật không ngớt. Miệng lẩm
bẩm :
- Sao lại thế này ? Một việc chẳng có lý nào xảy ra, đã phát sinh là vì lẽ gì ?...
Từ Văn thần trí tỉnh lại, chàng nghe rõ những câu Diệu Thủ tiên sinh lẩm bẩm,
nhưng chàng đã kiệt quệ, thậm chí không còn lực lượng để phân tích lời nói của lão.
Diệu Thủ tiên sinh lớn tiếng quát hỏi :
- Mi có biết mi đã làm việc gì không ?
Nhị Hồ Tử run run hỏi lại :
- Các hạ là cao nhân phương nào ?
Diệu Thủ tiên sinh gạt đi ngay :
- Thôi đi ! Mi chỉ cho ta hay tại sao lại làm thế này ?
Nhị Hồ Tử vặn lại :
- Các hạ có biết nhún tay vào việc nhà người khác là một điều tối kỵ trên chốn
giang hồ không ?
- Chà ! Lão thất phu ! Đừng rườm lời nữa ! Lấy thuốc giải ra đây đã !
Nhị Hồ Tử lắc đầu đáp :
- Không có.
Diệu Thủ tiên sinh quát lên :
- Mi thử nói một câu không có nữa cho ta nghe !
Nhị Hồ Tử vội hỏi :
- Các hạ định làm gì ?
- Ta muốn cho mi sống là sống, mà giết mi cũng chẳng khó gì.
Nhị Hồ Tử run lên, hỏi :
- Các hạ làm thế được chăng ?
- Mi cứ thử đi coi.
Nhị Hồ Tử lại nói cứng :
- Dù lão phu có chết về tay các hạ, nhưng các hạ cũng đừng hòng sống sót...

Diệu Thủ tiên sinh lại rít lên :
- Lão cẩu ! Thuốc giải đâu ?
- Không có.
Diệu Thủ tiên sinh phóng chỉ ra.
Nhị Hồ Tử rú lên như heo bị chọc tiết. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt đọng cả xuống
chòm râu trông như mấy hạt châu. Mặt lão co rúm lại chẳng còn ra hình thù gì nữa.
Diệu Thủ tiên sinh lại quát hỏi :
- Có đưa thuốc giải không ? Nói mau !
Nhị Hồ Tử chỉ rên la chứ không trả lời.
Diệu Thủ tiên sinh lại phóng chỉ đâm vào người đối phương, rồi buông tay ra.
Nhị Hồ Tử té huỵch xuống đất, vừa lăn lộn vừa dẫy dụa, miệng sùi bọt trắng, rú lên
như quỉ khóc ma gào.
Diệu Thủ tiên sinh lại thét :
- Thuốc giải.
Nhị Hồ Tử chịu đựng ghê gớm, lão vẫn không trả lời.
Diệu Thủ tiên sinh hắng dặng một tiếng, rồi mở bì thuốc lấy con dao cầm tay, gầm
lên :
- Cắt tai !
Chưa dứt lời, lão đã xẻo cái tai bên trái của đối phương. Máu tuôn ra như suối.
Diệu Thủ tiên sinh lại quát :
- Còn tai nữa !
Tai bên hữu cũng rớt liền.
Nhị Hồ Tử đau đớn không bút nào tả xiết. Miệng lão rít lên những tiếng dữ dội :
- Các hạ... hãy chờ đó... mà chịu thảm hình... khốc liệt gấp mười lão phu.
Diệu Thủ tiên sinh thét lên the thé :
- Còn hai mắt mi nữa !
Lão đưa mũi dao xuống toan khoét mắt.
Nhị Hồ Tử khiếp sợ. Hai mắt bị tàn hủy thì sống không bằng chết. Nhưng trước sự
uy hiếp khủng khiếp hơn là chết, người quật cường đến đâu cũng phải hết hồn.
- Ta... lấy...

Diệu Thủ tiên sinh thu đao về. Nhị Hồ Tử kiệt lực, tiếng rú thê thảm biến thành
tiếng rên ư ử. Người lão cuộn lại như con rắn. Lão cố la :
- Xin... giải khai huyệt đạo...
- Mi bỏ thuốc giải ra trước đã.
Nhị Hồ Tử lắp bắp :
- Ta... còn đi lấy...
- Không được !
- Thuốc giải để ở căn phòng phía Tây... trên ngăn tủ thứ năm... trong cái bình trắng.
Diệu Thủ tiên sinh chạy đi ngay. Dường như lão rất quen thuộc ngõ ngách tòa biệt
thự này.
Chỉ trong khoảnh khắc, Diệu Thủ tiên sinh trở ra, tay cầm cái bình trắng giơ lên
trước mặt Nhị Hồ Tử, hỏi :
- Có phải cái này không ?
- Phải...
Diệu Thủ tiên sinh giải khai âm huyệt cho Nhị Hồ Tử, nhưng lại điểm vào huyệt
đạo khác. Lão lạnh lùng nói :
- Chờ thuốc giải này sinh hiệu nghiệm thì sanh mạng mi mới quyết định được.
Lão nói xong, tiến lại trước Từ Văn móc một viên thuốc trong bình ra nhét vào
miệng chàng.
Người bị trúng độc khác với người bị thương, chỉ cần uống đúng thuốc giải là lập
tức kiến hiệu. Từ Văn bỏ viên thuốc vào miệng nhai, rồi nuốt xuống.
Chỉ trong nháy mắt, mình chàng toát mồ hôi ướt đầm. Chất độc toát ra, nguyên khí
phục hồi. Chàng tiến lại bên Nhị Hồ Tử vung tay lên toan giáng xuống...
Diệu Thủ tiên sinh vội la :
- Phải để hắn sống !
Nhưng đã chậm mất rồi. Nhị Hồ Tử chỉ kịp rú lên nửa tiếng, đầu lão đã nát nhừ.
Từ Văn ra tay trong cơn phẫn hận đến cực điểm. Tuy Diệu Thủ tiên sinh quát lên
ngăn cản, nhưng chàng vẫn không kịp thu tay về. Hạ thủ xong,

chàng hối hận vô
cùng.
Diệu Thủ tiên sinh chau mày nói :
- Ngươi để hắn sống có hay hơn không ?
Từ Văn gật đầu đáp :
- Vãn bối biết mình lầm rồi, vì quá nóng mà hư việc. Xin tạ ơn tiền bối đã đến cứu
mạng.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Lão phu đã bảo ngươi đi Khai Phong trước, tại sao...
Từ Văn ngắt lời :
- Đúng thế ! Nhưng mẫu tử tình thâm, vãn bối được tin tức là không sao nhẫn nại
nổi nữa.
Diệu Thủ tiên sinh an ủi chàng :
- Thường tình của con người là thế...
Nhưng lão lại trách ngay :
- Có điều lão phu đã hẹn với ngươi trong vòng một tháng sẽ điều tra ra sự thực,
ngươi nên chờ đợi mới phải. Lão phu muốn ngươi thay đổi hình dạng chỉ vì mục đích
che mắt đối phương, tránh những tai nạn bất trắc. Chuyến này, nếu không có liệt đồ là
Huỳnh Minh báo tin cho lão phu đến kịp thời, thì ngươi đã gặp hậu quả ra sao, chắc
ngươi cũng biết rồi.
Từ Văn không khỏi run sợ. Quả nhiên nếu lão không đến kịp, thì chàng chẳng tài
nào sống được nữa. Sự tình mỗi ngày một phức tạp, kỳ bí ra ngoài sự tiên liệu của mọi
người.
Đối phương luôn luôn tìm cách hạ sát chàng, lại giết cả Mai Hương, mụ thị tỳ thân
tín của mẫu thân chàng. Chỗ dụng tâm của hung thủ thật là khó hiểu. Quái dị hơn
nữa, Nhị Hồ Tử, một người lão bộc thân tín của phụ thân chàng lại đồ mưu ám toán
tiểu chủ nhân thì còn trời nào hiểu được ! Mẫu thân chàng ra sao ? Chàng không thể
để kẻ thù kềm chế mãi được.

Theo sự an bài của Diệu Thủ tiên sinh, và lời nói của lão cũng đã tiết lộ manh mối,
Từ Văn tựa hồ biết lão đã rõ ngọn ngành, chỉ còn tiến thêm bước nữa là lão chứng
thực bằng việc làm.
Từ Văn nghĩ vậy, chàng xúc động hỏi :
- Chắc tiền bối đã biết lai lịch đối phương rồi ?
Diệu Thủ tiên sinh gật đầu, rồi ngần ngừ đáp :
- Có thể nói như vậy... Nhưng...
Từ Văn trong lòng nóng nảy hỏi ngay :
- Nhưng... làm sao ?
- Lão phu chưa được bằng chứng tối hậu. Nhất là theo sự cân nhắc, thì trong thiên
hạ không thể có những việc quái dị ly kỳ như vụ này. Song sự thực lại không để lão
phu phủ định nguyên tắc trong việc xét đoán.
Từ Văn hỏi :
- Tiền bối có thể cho vãn bối biết trước được chút nào không ?
Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :
- Không được, vì việc này quan hệ trọng đại. Một là lão phu không dám nói càn
trước khi được bằng chứng xác đáng, hai là nói ra trước có thể hỏng việc.
Từ Văn lại hỏi :
- Vãn bối rất băn khoăn về sự an toàn của gia mẫu.
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Chắc không có chuyện bất trắc xảy ra cho bà đâu.
- Tiền bối căn cứ vào điều chi mà nói vậy ?
- Căn cứ vào tình trạng điều tra của lão phu.
- Vạn nhất...
Diệu Thủ tiên sinh gạt đi :
- Không có chuyên vạn nhất.
Từ Văn hỏi gặng :
- Tiền bối nhất định không chịu bảo trước cho vãn bối ư ?
Diệu Thủ tiên sinh ôn tồn đáp :
- Không phải lão phu không chịu, mà là không thể nói trước được. Ngươi cần phải
nhẫn nại. Chỉ trong vòng một tháng, nhất định sẽ rõ trắng đen. Theo ý kiến của lão
phu thì ngươi nên lập tức khởi hành đi đến Tưởng phủ ở Khai

Phong.
Từ Văn trong lòng nổi lên những nỗi đau khổ vô cùng ! Chàng gặp nhiều thảm họa
ly kỳ, những thảm họa mà con người thanh niên cở tuổi đôi mươi không thể chịu nổi.
Đi Khai Phong là một việc mà chàng không muốn, nhưng bây giờ dường như chàng
đã đến bước đường cùng. Đầu tiên chàng luyện được môn Độc công thất truyền trong
võ lâm từ lâu là "Vô nh Tồi Tâm Thủ", sau chàng lại được lão quái sau núi Bạch
Thạch trút chân nguyên vào cho. Chàng những tưởng với bản lảnh này có thể hành
động đền ơn trả oán. Ngờ đâu chàng gặp những kẻ thù mỗi ngày một ghê gớm hơn.
Chàng tự hỏi :
- Mối huyết thù này biết năm nào tháng nào mới trả xong ?
Nghĩ tới đây, lòng chàng tê tái, bất giác buông một tiếng thở dài nảo ruột.
Diệu Thủ tiên sinh sực nhớ ra điều gì, liền nói :
- Chúng ta nên rời khỏi nơi đây ngay. Nhị Hồ Tử chết rồi, trong nhà này không còn
ai nữa. Tạm thời ngươi đừng tiết lộ bản tướng. Ngươi cầm lấy ít thuốc giải chất kỳ độc
"Diêm Vương Lệnh" đem theo bên mình để phòng khi dùng tới.
Lão nói xong, đổ lấy mấy viên, còn thì đưa cả bình cho Từ Văn.
Từ Văn đón lấy bình thuốc, ngỏ lời cám ơn rồi cảm khái nói tiếp :
- Ngày trước tiên phụ lấy được Độc Kinh tự cho là sẽ thành tay cao thủ Độc đạo
nhất thiên hạ, nhưng xem chừng trong võ lâm trái núi này cao còn có trái khác cao
hơn. Ngay như chất độc "Diêm Vương Lệnh" tiên phụ cũng không giải trừ được.
Diệu Thủ tiên sinh mắt chiếu ra những tia khác lạ, lão hỏi :
- Sao ngươi biết lệnh tôn không giải trừ được "Diêm Vương Lệnh" ?
Từ Văn đáp :
- Vì vãn bối chưa từng nghe thấy gia phụ nói đến tên "Diêm Vương Lệnh" bao giờ.
Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu :
- Cái đó chưa đủ chứng minh là lệnh tôn không giải trừ được.

Từ Văn liền tiếp :
- Còn nữa ! Trong mình vãn bối có đem theo Tích độc đan. Hết thảy các chất độc
trong Độc kinh, Tích độc đan đều giải trừ được cả, nhưng đối với "Diêm Vương Lệnh"
thì vô hiệu. Như vậy đủ chứng minh...
Diệu Thủ tiên sinh xua tay ngắt lời :
- Cái đó chưa chắc. Ngươi đã nghiên cứu toàn bộ Độc kinh chưa ?
Từ Văn đáp :
- Chưa ! Những điều sở học của vãn bối đều do tiên phụ dạy khẩu truyền.
Diệu Thủ tiên sinh gật đầu nói :
- Thế thì phải rồi ! Biết đâu chất độc "Diêm Vương Lệnh" lại chẳng ghi trong Độc
Kinh.
Từ Văn ngơ ngác hỏi :
- Chẳng lẽ giữa cha con mà gia phụ còn dấu diếm ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Lý đương nhiên là như vậy, song việc thiên hạ nhiều khi chẳng thể lấy đạo lý
thông thường mà cân nhắc được.
Từ Văn lặng yên không nói gì nữa. Chàng không tin phụ thân có ý riêng tây, nhưng
cũng chẳng thể quyết định là không có việc này. Phụ thân chàng đã chết rồi, nhưng
còn hai điều vẫn khiến chàng băn khoăn trong dạ. Một là mắt chàng chưa được nhìn
thấy Độc kinh bao giờ, hai là phụ thân chàng biết rõ một khi luyện thành "Vô nh
Tồi Tâm Thủ" thì chung thân chàng không cách nào đụng chạm vào da thịt với người
nào cả. Như thế chẳng những đoạn tuyệt mối hạnh phúc suốt đời chàng, mà còn làm
tuyệt tự giòng họ Từ. Hơn nữa, ban đầu Thất Tinh Bang chưa gây nên thù oán với ai,
cũng không có chuyện mưu đồ lớn lao thì cần chi phải luyện Độc công này. Phụ thân
chàng đã biết rõ thế sao còn cố ý làm ?
Trong thiên hạ ai cũng trọng nhất là tình cha con. Phụ thân đã sai lầm thì kẻ làm

con còn biết nói sao ?
Từ Văn liên tưởng đến Thượng Quan Hoành đã kể một thiên cố sự khiến người
nghe phải dựng tóc gáy. Đồng thời chàng nhớ tới vụ công án về người đệ tử của Tu
Duyên lão ni bị gian dâm rồi bị hạ sát. Nếu quả phụ thân chàng là con người như vậy,
thì thật là đốn mạt, bại hoại ai cũng có thể giết. Chàng càng nghĩ càng đau khổ vô
cùng, vì đây là một sự sĩ nhục không tài nào rửa sạch.
Diệu Thủ tiên sinh lại giục :
- Chúng ta đi thôi !
Từ Văn gật đầu, rồi theo Diệu Thủ tiên sinh ra ngoài biệt thự...
Ra ngoài cửa lớn, hai người rẽ về phía Tây cửa thành thì trước mắt hiện ra một nội
cỏ hoang lương bát ngát, Diệu Thủ tiên sinh dừng bước nói :
- Chúng ta tạm chia tay ở đây, chẳng bao lâu nữa sẽ gặp nhau tại Tưởng phủ.
Từ Văn chợt nhớ tới một việc mà lòng chàng vẫn thắc mắc từ lâu, vội hỏi :
- Tiền bối có thể giải thích một mối nghi ngờ cho vãn bối chăng ?
Diệu Thủ tiên sinh hỏi :
- Việc gì ?
Từ Văn đáp :
- Việc có liên quan đến ngôi nhà ma tại thành Chính Dương.
Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :
- Ngươi muốn biết ư ?
- Đúng thế ! Mong rằng tiền bối nói thực cho hay.
Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi hỏi :
- Ngươi đã đến đấy một lần rồi, phải không ?
- Phải rồi !
- Lão phu nói trắng cho ngươi hay là ngôi nhà ma đó quả là một trong những chỗ ở
bí mật của lão phu.
Từ Văn xúc động trong lòng, run lên hỏi :
- Đúng là một nơi bí cư của tiền bối ư ?
Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng đáp :
- Chắc ngươi lấy làm lạ lắm mà chưa tìm ra chứng cớ xác thực phải không ?
- Chính thế !

- Bây giờ ngươi có thể chứng thực rồi đó.
Từ Văn ngơ ngẩn một chút rồi hỏi tiếp :
- Ở đó vãn bối có gặp một vị...
Diệu Thủ tiên sinh không chờ Từ Văn nói hết đã cướp lời :
- Nguyên phối phu nhân của lệnh tôn là Không Cốc Lan Tô Viên chứ gì ?
- Đó là điều mà vãn bối muốn thỉnh giáo tiền bối.
- Ngươi muốn biết điều gì thì hỏi đi ?
- Dường như Đại mẫu của vãn bối rất oán hận tiên phụ ?
- Đúng thế ! Ngày Không Cốc Lan Tô Viên lấy lệnh tôn rồi, trung gian xảy ra một
đoạn đường rẽ...
- Tiền bối có thể cho hay được không ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Ồ ! Vụ công án này cho ngươi hay cũng được. Ngày trước, Đại mẫu ngươi nổi
tiếng trên chốn giang hồ, khiến cho rất nhiều võ sĩ thanh niên phải say mê điên đảo.
Nhưng bà chỉ để mắt xanh vào một nhân vật tên gọi Hoành Thiên Kiếm Ngụy Hán
Văn. Hai người chỉ non thề bể ăn ở với nhau cho đến thuở bạc đầu. Một hôm, dưới
bóng trăng tỏ, hai người đứng nói chuyện tâm tình ở sau ngọn Thiếu Thất núi Tung
Sơn, thì đột nhiên chạm trán kẻ thù. Hoành Thiên Kiếm bị đối phương hất xuống vực
thẳm tan xác. Không Cốc Lan đau đớn không muốn sống nữa. Bà thề quyết rửa hờn
cho ngươi bạn lòng. Bà chạy khắp bên trời góc biển để dò la tung tích kẻ thù. Một
hôm chạm trán cừu gia, hai bên mở cuộc quyết đấu sinh tử...
Lão nói tới đây dừng lại một chút để ngẫm nghĩ, rồi tiếp :
- Đáng tiếc là Không Cốc Lan bản lảnh kém đối phương một bậc, nên bị trọng
thương. Cừu gia thấy Không Cốc Lan dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, liền nẩy
lòng ham muốn toan bài cưởng hiếp. Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi
tóc thì một võ sĩ khác xuất hiện giết được kẻ hung tàn kia, giải nguy cho Không Cốc

Lan. Y lại đưa bà về hết lòng cứu trị...
Từ Văn lắng tai nghe, bất giác "ồ" lên một tiếng :
Diệu Thủ tiên sinh cặp mắt lim dim, cất cao giọng nói tiếp :
- Sau Không Cốc Lan khỏi thương thế, một mặt bà cảm ơn võ sĩ đã cứu mình, mặt
khác y giết được kẻ thù, và nhân phẩm không phải tầm thường. Y hết lời năn nỉ, bà
chuyển lòng lấy y...
Từ Văn nóng nảy hỏi xen vào :
- Người võ sĩ đó là ai ?
Diệu Thủ tiên sinh trợn mắt lên đáp :
- Y chính là Từ Anh Phong, phụ thân ngươi đó.
Từ Văn "ủa" lên một tiếng, hỏi :
- Rồi sao nữa ?
- Sau cuộc hôn nhân chừng ba năm, có người đến Thất Tinh Bảo tầm cừu và tiết lộ
một chuyện bí mật đáng sợ...
Từ Văn ngắt lời :
- Chuyện bí mật đó thế nào ?
Diệu Thủ tiên sinh nghiến răng ra chiều phẫn khích, đáp :
- Nguyên ba năm trước, Hoành Thiên Kiếm bị hất xuống vực thẳm là một vụ giết
người có dự mưu...
Từ Văn hỏi :
- Dự mưu ư ?
Diệu Thủ tiên sinh đáp :
- Phải rồi ! Một cuộc dự mưu rất đê hèn, chỉ vì mục đích muốn chiếm Không Cốc
Lan.
Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống, chàng cơ hồ không còn dũng khí để
nghe nữa, nhưng nội tình kích thích, chàng run lên hỏi :
- Ai dự mưu ?
- Phụ thân ngươi.

Độc thủ phật tâm

Hồi 50
Nghe chuyện cha hào kiệt sinh nghi

Từ Văn khác nào bị dội một thùng nước lạnh. Chàng la lên :
- Không phải ! Không có lý nào thế được !
Diệu Thủ Tiên Sinh ôn tồn nói :
- Ngươi nên bình tỉnh lại để tiếp nhận sự thực, dù là sự thực rất phủ phàng.
Từ Văn lại hỏi :
- Có gì làm bằng chứng không ?
Diệu Thủ Tiên Sinh không trả lờI, lão hỏi lại :
- Từ Văn ! Ngươi có biết ai đến Thất Tinh Bảo tầm cừu không ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Tại hạ không biết.
Diệu Thủ Tiên Sinh nói :
- Nhị sư thúc ngươi đó. Còn người đã hạ sát Hoành Thiên Kiếm, sau lại bị phụ thân
ngươi giết, là Tam sư thúc ngươi.
Từ Văn lùi lại luôn ba bước. Chàng lẩm bẩm :
- Gia phụ là hạng người như thế ư ? Người...
Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :
- Tam sư thúc ngươi tính cách cũng giống phụ thân ngươi, vì thế... mà... thành
người bị hy sinh trong cuộc âm mưu này.
Từ Văn lại hỏi :
- Còn Nhị sư thúc của tại hạ thì sao ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Y cũng bị phụ thân ngươi giết chết.
Từ Văn giật nẩy người, la hoảng :
- Trời ơi ! Vậy thì khiếp quá !
Diệu Thủ Tiên Sinh lại nói :
- Đại mẫu ngươi là Không Cốc Lan tự liệu không thể địch lại phụ thân ngươi. Bà
muốn thừa cơ ra tay để báo thù...
Từ Văn nhớ lại vẻ oán độc của Đại mẫu, liền tin thiên cố sự này không phải giả dối.
Mối sĩ nhục phụ thân chàng để lại không tài nào rửa sạch được làm chàng đau khổ
ngấm ngầm, không bao giờ hết. Chàng ráng trấn tỉnh tâm thần, dẹp mối xúc động,
hỏi:
- Y có báo thù được không ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Từ ngày phụ thân ngươi có Độc kinh rồi, bà ta không còn cơ hội nào nữa.
Từ Văn chưa hết nghi ngờ, hỏi lại :
- Tại sao bà lại ở trong ngôi nhà ma ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Đó là lão phu trượng nghĩa lưu bà ta ở lại đó.
Từ Văn lại hỏi :
- Thằng nhỏ tên gọi Tiểu Bảo đó là ai ?
Diệu Thủ Tiên Sinh lộ vẻ buồn rầu. Lão cất giọng run run đáp :
- Gã là con của lão phu, vừa sinh ra đã mất mẹ nên gửi bà ta nuôi dưỡng.
Từ Văn hỏi :
- Tiền bối có biết thiên cố sự này từ trước không ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Lão phu không biết trước, gần đây mới rõ chuyện đó. Sau khi ngươi đến dọ thám
ngôi nhà ma, Đại mẫu ngươi mới tiết lộ vụ bí mật này.
- Tiền bối thu lưu Đại mẫu tại hạ, hẳn có nguyên nhân ?
- Dĩ nhiên.
- Vãn bối muốn hiểu rõ nguyên nhân đó.
Diệu Thủ Tiên Sinh ngập ngừng, lão không trả lời, hỏi lại :
- Lệnh tôn cùng Tưởng Úy Dân giao kết mật thiết với nhau phải không ?
- Sự thực là như vậy.
- Vì lẽ đó, lão phu thu lưu Đại mẫu ngươi. Giữa lão phu và Tưởng Úy Dân cũng có
mối liên hệ đặc biệt.
Từ Văn lại hỏi :
- Tiên phụ có biết không ?
- Ngươi là người đầu tiên biết chuyện bí mật này của lão phu.
Từ Văn trầm ngâm một chút, rồi nói :
- Vãn bối nhớ lại tối hôm ấy đến thăm ngôi nhà ma có người theo dõi...
Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :
- Đúng thế ! Mục tiêu theo dõi của đối phương chính là ngươi, nhưng cũng chưa
thu lượm được kết quả nào.
Từ Văn hoang mang hỏi :
- Tiền bối có biết người đó là ai không ?
Diệu Thủ Tiên Sinh ngập ngừng đáp :

- Lão phu... đoán là một nhân vật trong bọn Thất Tinh Cố Nhân.
- Tiền bối biết rõ lai lịch đối phương chứ ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đưa mục quang ngó Từ Văn, hồi lâu mới trầm trọng đáp :
- Trong vòng một tháng lão phu sẽ khám phá ra vụ bí mật này.
- Được rồi ! Vãn bối thủng thẳng chờ đợi tin tức.
- Lão phu đi đây. Ngươi cũng nên đến ngay Tưởng phủ...
Giữa lúc ấy, một bóng người nhanh như cơn gió thoảng, lướt qua. Từ Văn bất giác
buột miệng khen :
- Thân pháp rất mau lẹ mà tư thế đẹp như tiền bối...
Chàng chưa dứt lời, thì bóng người kia đã quay ngoắc lại đứng trước mặt hai người.
Người này ăn mặc như một lão tú sĩ quê mùa, nhưng mắt chiếu ra những tia thanh
quang sắc bén nhìn chầm chập vào Diệu Thủ Tiên Sinh, rồi cất giọng hỏi :
- Phải chăng các hạ là Thiên Nhỡn Thánh Thủ ?
Diệu Thủ Tiên Sinh cười ha hả đáp :
- Chính là tại hạ ! Tại hạ chuyên chữa những bệnh nguy nan và kiêm nghề coi
tướng theo Ma- Y. Tại hạ còn hiểu cả địa lý và bói toán...
Lão tú sĩ lạnh lùng ngắt lời :
- Các hạ còn là Diệu Thủ Tiên Sinh nữa phải không ?
Diệu Thủ Tiên Sinh lộ vẻ rất kinh hãi. Lão đưa mắt nhìn Từ Văn rồi hỏi lại đối
phương :
- Lão phu mắt kém, không biết ông bạn là cao nhân phương nào ?
Lão tú sĩ đảo cặp mắt chim ưng nhìn một lượt, rồi đáp :
- Cái đó các hạ bất tất phải hỏi làm chi. Giả tỷ bản nhân không muốn nói, thì cứ bịa
ra một cái danh hiệu, nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cho các hạ...
Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :
- Có lý ! Ông bạn có điều chi dạy bảo ?
Lão tú sĩ đáp :
- Bản nhân muốn hỏi các hạ về tin tức một người.
- Ông bạn muốn hỏi ai ?
Lão tú sĩ đáp :
- Bản nhân muốn tìm Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong.
Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Lão tú sĩ này lai lịch thế nào ? Sao Diệu Thủ Tiên Sinh lại không nhận ra y ? Y
muốn hỏi tin phụ thân mình làm gì ? Sao y biết cả lai lịch Diệu Thủ Tiên Sinh ?
Diệu Thủ Tiên Sinh run người lên, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn tỉnh. Lão hỏi lại:
- Ông bạn muốn nghe tin tức Từ Anh Phong ư ?
- Phải rồi !
- Sao ông bạn lại hỏi tại hạ ?
Lão tú sĩ thản nhiên đáp :
- Vì các hạ với y cùng một đường.
Từ Văn lại chấn động tâm thần. Chàng không ngờ đến Diệu Thủ Tiên Sinh với phụ
thân mình lại cùng một đường. Bất giác chàng nhìn Diệu Thủ Tiên Sinh bằng cặp mắt
kinh nghi. Tuy chàng đã tiếp xúc với Diệu Thủ Tiên Sinh nhiều lần, đồng thời Diệu
Thủ Tiên Sinh có mối liên quan với Tưởng Úy Dân, mà chàng vẫn chưa biết rõ chân
tướng, chỉ quen với bộ mặt Diệu Thủ Tiên Sinh hóa trang làm Thiên Nhỡn Thánh
Thủ...
Bỗng nghe Diệu Thủ Tiên Sinh lớn tiếng hỏi lại :
- Sao ? Ông bạn bảo Từ Anh Phong với tại hạ cùng một đường ư ?
Lão tú sĩ lạnh lùng hỏi lại :
- Các hạ phủ nhận hay sao ?
Diệu Thủ Tiên Sinh gật đầu, nhưng không trả lời, lại hỏi :
- Ông bạn nói thế hẳn có điều căn cứ.
- Dĩ nhiên !
- Ông bạn thử nói nghe !
- Các hạ cùng Từ Anh Phong mạo xưng là cao thủ Ngũ Lôi Cung, đến Vệ Đạo Hội
tầm cừu, phải vậy chăng ?
Diệu Thủ Tiên Sinh hỏi lại :
- Sao ông bạn biết vụ đó ?
Lão tú sĩ hững hờ đáp :
- Các hạ thừa nhận điều đó là được, ngoài ra bất tất phải hỏi nhiều.
Từ Văn lại xúc động trong lòng. Chàng không ngờ hôm đó ở trên núi Đồng Bách,
người áo trắng toan liệng Ngũ Lôi Châu để giết bọn quái vật thuộc Vệ

Đạo Hội,
nhưng bị Thống Thiền hòa thượng ngăn trở, lại là phụ thân chàng, mà sao Diệu Thủ
Tiên Sinh chưa nói tới ?
Rồi chàng lẩm bẩm :
- Phải rồi ! Ta nhớ bữa đó Diệu Thủ Tiên Sinh đã cảnh cáo ta phải rời khỏi hiện
trường, té ra là vì nguyên nhân này. Nhưng khi ở đầu núi Bạch Thạch, lão lại cùng
Thất Tinh Cố Nhân tranh đoạt Thạch Phật với bọn Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu.
Sau đến vụ Thất Tinh Cố Nhân và phụ thân mình bị giết trên đường đi Khai Phong.
Cứ tình hình phức tạp này mà coi, thì Diệu Thủ Tiên Sinh là hạng người rất khó hiểu.
Diệu Thủ Tiên Sinh ngẩn ra một chút, rồi hỏi :
- Ông bạn muốn biết y lạc lỏng nơi đâu phải không ?
- Các hạ hỏi câu này chẳng là thừa ư ?
- Nhưng ông bạn hỏi làm gì ?
Lão tú sĩ mắt lộ sát khí đáp :
- Để đòi món nợ cũ.
Diệu Thủ Tiên Sinh thủng thẳng nói :
- E rằng món nợ đó ông bạn không thể đòi được nữa...
Lão tú sĩ hỏi ngay :
- Tại sao vậy ?
- Giang hồ đã đồn đãi không nơi Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong bị chết trên
đường đi Khai Phong. Chẳng lẽ...
Lão tú sĩ cười khanh khách, ngắt lời :
- Lão thâu nhi ! Lão mà dám bảo tên thất phu Từ Anh Phong chết thật rồi ư ?
Từ Văn nghe Lão tú sĩ thóa mạ phụ thân mình là "tên thất phu" thì lửa giận bốc lên
ầm ầm cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Đồng thời lời nói của lão khiến chàng chấn
động tâm thần. Chính chàng đã mai táng di thể phụ thân cùng Thất Tinh Cố Nhân, tuy
không nhìn rõ mặt, nhưng xét theo di vật thì cũng đủ chứng minh là phụ thân chàng.
Cả thân hình, phục sức cũng không sai mãy may. Chủ nhân "Khách

qua đường" cũng
cho người đưa tin là phụ thân chàng chết về tay Thống Thiền hòa thượng...
Diệu Thủ Tiên Sinh kinh ngạc đứng ngây người ra.
Từ Văn cũng nổi lòng hoài nghi tự hỏi :
- Chẳng lẽ trong vụ này còn điều chi ngoắt ngoéo ? Nếu vậy thì thiệt là một chuyện
đáng sợ !
Diệu Thủ Tiên Sinh cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :
- Tại hạ không hiểu ông bạn nói cái gì.
- Các hạ đã tự hiểu rồi.
Diệu Thủ Tiên Sinh vẫn một mực :
- Tại hạ chẳng hiểu chi hết...
Lão tú sĩ cười khẩy nói :
- Thôi đi lão thâu nhi ! Trước mặt Phật, đừng đốt hương giả. Lão nói toẹt ra là hơn.
Diệu Thủ Tiên Sinh vẫn lạnh lùng đáp :
- Ông bạn đừng có coi người bằng nửa con mắt...
- Thế là bản nhân đã trọng vọng các hạ rồi đấy.
Diệu Thủ Tiên Sinh cười ha hả nói :
- Nếu ông bạn không trọng vọng lão thâu nhi này thì còn dùng dến danh từ gì ?
- Đủ rồi ! Đừng rườm lời thêm nữa !
Từ Văn bây giờ không nhẫn nại được, liền hỏi xen vào :
- Sao các hạ không nói rõ lai lịch thân thế đi ?
Lão tú sĩ không thèm nhìn lại tựa hồ chẳng coi Từ Văn vào đâu. Lão lạnh lùng đáp :
- Tiểu tử ! Không phải việc ngươi.
Từ Văn cũng không vừa, hỏi lại :
- Chưa chắc. Sao lão lại biết thế ?
- Hừ ! Ngươi cũng gan dạ lắm ! Chẳng lẽ ngươi biết Từ Anh Phong lạc lỏng nơi đâu
hay sao ?
- Có thể như vậy.
Lão tú sĩ quay lại ngó Từ Văn bằng cặp mắt chiếu ra những tia sáng như điện. Lão
trừng trừng nhìn Từ Văn nói :
- Ta muốn rằng ngươi đừng bạ đâu nói đấy.
Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi hỏi :
- Các hạ chớ có khinh người. Tại hạ thỉnh giáo lai lịch các hạ đó.

Lão tú sĩ hửng hờ đáp :
- Trước nay lão phu chẳng kê khai lai lịch với ai.
- Nếu vậy thì các hạ đừng hòng được người ta trả lời.
- Ngươi cũng ngông cuồng lắm nhỉ ?
- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.
Lão tú sĩ lớn tiếng :
- Tính nhẫn nại của lão phu chỉ đến một hạn độ nào mà thôi.
Từ Văn xẳng giọng :
- Tại hạ cũng chỉ nhường nhịn có chừng.
Diệu Thủ Tiên Sinh hỏi tiếp :
- Các hạ bằng cứ vào điều chi mà bảo người chết trên đường đi Khai Phong không
phải là Từ Anh Phong ?
Câu này chính Từ Văn cũng muốn hỏi. Chàng nhìn lão tú sĩ chầm chập xem lão trả
lời thế nào.
Lão tú sĩ không nghĩ ngợi gì, hỏi lại ngay :
- Từ Anh Phong vì lẽ gì mà bị giết ? Ai đã trông thấy ? Hung thủ là ai ? Bản lảnh
hắn như vậy thì trên chốn giang hồ phỏng có mấy người giết được hắn, huống chi hắn
lại giỏi nghề dùng độc ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Ông bạn nói vậy kể ra cũng có lý. Nhưng ông bạn quên rằng người giỏi còn có
người khác giỏi hơn.
Lão tú sĩ nói :
- Dù có thế nữa, chẳng lẽ Từ Anh Phong lại không trốn thoát được ? Hắn là con
người khéo trốn lắm...
Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :
- Ông bạn còn quên một điểm nữa là y đã tỷ đấu với một tay đối thủ tương đương,
và lâm vào tình trạng cả hai cùng bị thương gần chết.
Lão tú sĩ hỏi :
- Các hạ có mặt tại đương trường không ?
Diệu Thủ Tiên Sinh lắc đầu đáp :
- Không có !
- Ồ ! Thế thì lời đồn lấy chi làm bằng cứ ? Lão thâu nhi kia ! Ta nói cho lão hay:

Những người chết đó vì trúng độc mà uổng mạng, khắp mình không có thương tích.
Diện mạo họ bị phá hủy sau khi tắt hơi, nên máu không ra nhiều. Những vết thương ở
da thịt lại có vẻ khác thường. Những cái giả tạo đó không qua mắt lão phu được đâu.
Diệu Thủ Tiên Sinh lùi lại hai bước, run lên hỏi :
- Lúc đó ông bạn có ở đó hay sao ?
Lão tú sĩ đáp :
- Lão phu đến nơi thì việc đã xảy ra rồi, nhưng đã kiểm tra lại thi thể.
Từ Văn nghe lão nói, lòng chàng bắt đầu dao động. Chàng lẩm bẩm :
- Nếu đúng như vậy, thì trong vụ này tất có điều bí mật.
Chàng cũng mong lời lão tú sĩ nói là đúng sự thực, chàng hy vọng phụ thân vẫn còn
sống ở thế gian, và coi đó là một kỳ tích trong những kỳ tích đặc biệt.
Chàng liền hỏi xen vào :
- Dường như các hạ vẫn theo dõi Từ bảo chúa ?
Lão tú sĩ đáp :
- Có thể nói như vậy.
Từ Văn lại hỏi :
- Hãy gác lại việc Từ bảo chúa còn sống hay chết, tại hạ muốn biết các hạ đòi món
nợ gì ?
Lão tú sĩ hỏi lại :
- Tiểu tử ! Dường như ngươi biết hắn lạc lỏng nơi đâu thì phải ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế ! Tại hạ biết y bị hại và chính tay mình mai táng. Đồng thời tại hạ coi
lại những di vật thì đúng là Từ bảo chúa không sai.
Lão tú sĩ hỏi :
- Ngươi không nghĩ rằng Từ Anh Phong cố ý bày trò để che mắt bọn cừu gia ư ?
Từ Văn đáp :
- Cái đó tại hạ không có lý do nào để nghĩ tới cả.
Lão tú sĩ xua tay nói :
- Ngươi đi đi, đứng xa ra ! Không nên dúng mồm vào việc này nữa.
Từ Văn nổi tính ngạo nghễ, hắng dặng một tiếng rồi nói :
- Tại hạ không nhún tay vào không được.
Lão tú sĩ hỏi bằng một giọng sắc như dao :
- Tiểu tử ! Lão phu không muốn giết ngươi đâu.

Từ Văn hững hờ đáp :
- Lão không đáng nói câu ấy.
Lão tú sĩ dường như không thèm đối đáp với Từ Văn nữa. Lão quay lại hỏi Diệu
Thủ Tiên Sinh :
- Lão thâu nhi ! Lão tính sao ?
Diệu Thủ Tiên Sinh bóp tay đáp :
- Tại hạ chẳng còn điều chi mà nói.
Từ Văn hằn học hỏi :
- Các hạ cho là tại hạ không đáng nói chuyện với các hạ chăng ?
Lão tú sĩ xoay mình lại hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi nói vậy là có ý gì ?
Từ Văn lớn tiếng :
- Tại hạ nhắc lại một lần nữa : Các hạ nói rõ thân thế lai lịch đi !
- Nếu lão phu không nói thì sao ?
- Các hạ không nói thì đừng hòng rời khỏi nơi đây.
Lão tú sĩ cười khành khạch hỏi :
- Thằng lõi này không muốn sống nữa chăng ?
- Chưa chắc, lão cứ thử đi coi !
Lão tú sĩ lại hỏi :
- Có phải ngươi là truyền nhân của lão thâu nhi không ?
- Cái đó các hạ không cần biết.
- A ! Ngươi muốn chết thật ư ?
- Sao không ra tay thử coi ?
- Ngươi bức bách lão phu phải giết ngươi thì lão phu cũng chẳng biết làm thế nào
được.
Lão tú sĩ nói xong, vươn tay ra chụp vào trước ngực Từ Văn. Thế chụp của lão kỳ
bí khiến người ta phải lẽ lưỡi.
Từ Văn hắng dặng một tiếng, đột nhiên phóng tay nhằm chụp lấy cổ tay đối
phương...
Chàng cảm thấy nửa người tê nhức, huyệt "kiên tỉnh" đã bị đối phương nắm giữ.
Nhưng tay trái chàng cũng đã chạm vào cổ tay đối phương.
Lão tú sĩ la hoảng :
- "Độc thủ" !
Lão buông tay ra lùi lại mấy bước, sắc mặt biến đổi.
Từ Văn lạnh lùng chăm chú nhìn đối phương, nhưng lão không ngả

lăn ra như
chàng đã tưởng mà chỉ hơi lộ vẻ đau khổ. Chàng tự hỏi :
- Lại một người nữa không sợ "Độc thủ" của mình ư ?
Bỗng nghe lão tú sĩ run lên nói :
- Ngươi là Địa Ngục Thư Sinh ?
Từ Văn đáp :
- Chính thị !
Lão tú sĩ ngập ngừng :
- Sao lão phu coi tướng mạo không đúng như người ta thường đồn đại. Chà ! Ngươi
cũng cùng đường với lão thâu nhi, không để lộ chân tướng...
Lúc lão tú sĩ nói mấy câu này thì trán toát mồ hôi. Nếu lão chỉ dùng nội lực để
ngăn ngừa chất độc không cho vào trái tim, thì nội công của lão đã thuần thục đến
một trình độ phi thường khiến cho ngươi ta phải kinh hãi.
Từ Văn nói :
- Nội lực của các hạ quả nhiên ghê gớm, nhưng cũng không giải trừ được chất độc
này đâu, bất quá chỉ kéo dài mạng sống thêm được trong khoảnh khắc.
Lão tú sĩ đáp :
- Hừ ! Giỏi lắm ! Thằng lõi kia ! Lão phu không ngờ lại chết về "Độc thủ" của
ngươi. Chẳng lẽ số mệnh lão phu phải như thế ?
Từ Văn cười lạt hỏi lại :
- Các hạ cũng nhận là số mạng ư ?
- Nếu lão phu biết trước ngươi là Địa Ngục Thư Sinh, thì ngươi không có cơ hội để
mà thi triển "Độc thủ".
Từ Văn cười nói :
- Đúng thế ! Nhưng bây giờ các hạ mới biết thì đã muộn mất rồi. Vậy các hạ chịu
chết đi thôi.
Diệu Thủ Tiên Sinh đột nhiên lớn tiếng :
- Lấy thuốc giải cho y.
Từ Văn ngạc nhiên hỏi :
- Sao lại thế ?
Diệu Thủ Tiên Sinh trầm giọng đáp :
- Hài tử ! Đừng hỏi lôi thôi nữa. Hãy lấy thuốc giải cho y.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, miệng lẩm bẩm :
- Chắc Diệu Thủ Tiên Sinh có dụng ý gì đây.
Đoạn chàng không nói gì nữa, lấy một viên thuốc giải đưa cho lão tú sĩ. Lão đón
lấy thuốc bỏ vào miệng. Vẻ mặt đau khổ vừa tiêu tan, lão dậm chân nói :
- Sau này sẽ có ngày gặp nhau.
Rồi trở gót lướt đi nhanh đến nỗi khiến cho người coi phải hoa mắt. Khinh công
của lão thiệt chẳng kém gì Diệu Thủ Tiên Sinh.
Từ Văn nghì ngờ hỏi :
- Tại sao lại lấy thuốc giải cho lão ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Lão phu ngờ y là một người...
Từ Văn hỏi ngay :
- Tiền bối ngờ lão là ai ?
- Lam Thiếu Thần.
- Lam Thiếu Thần là ai ?
- Cữu phụ ngươi.
Từ Văn chấn động tâm thần, hỏi lại :
- Lão là Cữu phụ của vãn bối ư ?
- Đúng rồi !
- Tiền bối lại không xác định được ư ?
- Không được, vì lão phu chưa gặp mặt y bao giờ.
Từ Văn lấy làm lạ hỏi :
- Vậy mà sao tiền bối lại bảo y là Cữu phụ vãn bối ?
Diệu Thủ Tiên Sinh ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp :
- Hồi lệnh đường là Lam Ngọc Trân hứa hôn với phụ thân ngươi, thì Cữu phụ ngươi
là Lam Thiếu Thần kiên quyết phản đối. Vì thế anh em giận nhau. Cữu phụ ngươi
đang cơn thịnh nộ đuổi mẫu thân ngươi ra khỏi nhà và nói rõ có một ngày sẽ tìm phụ
thân ngươi để trả oán...
Từ Văn động tính hiếu kỳ. Đây là việc trong nhà chàng mà chàng lại không hay
biết. Chàng liền hỏi :
- Tại sao tệ Cữu phụ lại phản đối ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Vì khi đó phụ thân ngươi đã kết hôn với cùng Đại mẫu ngươi là

Không Cốc Lan
Tô Viên, mẫu thân ngươi phải làm vợ lẻ...
Từ Văn kinh ngạc hỏi :
- Ủa ! Nếu thế thì gia mẫu có mối thâm tình với tiên phụ lắm hay sao ?
- Có lẽ thế !
- Vì vậy mà tiền bối nẩy mối nghi ngờ...

Độc thủ phật tâm

Hồi 51
Thiếu phụ thần bí lại xuất hiện

Diệu Thủ Tiên Sinh ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :
- Một là lão tú sĩ bảo trả oán mà y không chịu xưng rõ thân thế, hai là phụ thân
ngươi dưới hình dạng người che mặt mặc áo cẩm bào trên chốn giang hồ ít ai hay
chân tướng, mà y lại biết rõ. Ba là thân pháp lão mau lẹ một cách kỳ tuyệt. Trước kia
phụ thân ngươi đã tiết lộ Lam Thiếu Thần sở trường về khinh công.
Từ Văn hỏi :
- Ồ ! Vậy mà sao tiền bối vừa rồi không cật vấn đến nơi đến chốn ?
Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :
- Lão phu e rằng mình đoán lầm, mà hiện giờ mình lại rất lắm kẻ thù. Chỉ không
cẩn thận một chút là gặp họa hoạn khôn lường. Y đã xuất hiện giang hồ, rồi đây mình
vẫn có cơ hội để điều tra, hà tất phải nóng nảy trong nhất thời.
Từ Văn gật đầu. Bỗng chàng hất hàm hỏi :
- Chẳng lẽ gia phụ chưa chết thật ư ?
Diệu Thủ Tiên Sinh hỏi lại :
- Ngươi nhận xét thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Theo lời lão tú sĩ vừa nói thì rất có thể như vậy. Một là gia phụ nổi danh về Độc
đạo, khó lòng bị trúng độc mà chết được. Hai là nếu gia phụ quyết đấu với Thất Tinh
Cố Nhân đến tình trạng lưỡng bại câu thương thì sao lại không có

thương tích ? Ba là
người chết rồi còn bị phá hủy dong mạo, thì hiển nhiên bên trong có điều ngoắt
ngoéo...
Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :
- Vậy ngươi cũng nhận thấy phụ thân ngươi cố ý bày trò ?
Từ Văn lẳng lặng không trả lời. Cố nhiên chàng hy vọng kỳ tích xuất hiện : Người
chết không phải là phụ thân chàng. Nhưng chàng cảm thấy hổ thẹn, vì đây là một
hành động mà người võ sĩ chính đạo không thèm làm.
Diệu Thủ Tiên Sinh không muốn nói chuyện thêm nữa, liền đeo bì thuốc lên lưng,
tay cầm xâu nhạc, nói :
- Lão phu đi đây ! Rồi ta lại gặp nhau.
Dứt lời, lão băng băng đi ngay.
Từ Văn bữa nay biết được nhiều điều bí mật gia đình mà chàng chưa từng nghe
thấy qua bao giờ. Những điều bí mật này lại chứng minh phụ thân chàng không phải
là người tử tế, nên chàng đau khổ vô cùng.
Chàng tự nghĩ :
- Giả tỷ phụ thân không chết, thì câu chuyện Thống Thiền hòa thượng là hung thủ ở
đâu mà ra ? Thống Thiền hòa thượng không biết dùng độc, mà cũng không cần phá
hủy diện mạo người chết. Đáng tiếc lúc mình thu liệm thi hài không nghĩ đến điều
này. Giả tỷ mình chú ý hơn một chút thì bữa nay Cữu phụ mình là lão tú sĩ kia đưa ra
mấy điểm đó mình nhậm châm được ngay.
Tình hình biến ảo này lờ mờ như có như không, khiến cho chí phục thù của Từ Văn
giảm đi rất nhiều. Chàng cảm thấy mình lâm vào tình trạng bâng khuân không biết đi
đâu, về đâu. Nếu quả phụ thân chàng hồi sinh tiền đã có những hành vi sĩ nhục như
vậy, thì không còn lý do thẳng thắn để báo thù.
Từ Văn đã mất tin tưởng, lòng càng rối loạn, đầu óc càng hoang mang. Bây giờ

chàng thấy cần đi Khai Phong vì hiện thời chỉ còn Tưởng Úy Dân là người duy nhất
có thể bàn tính mọi việc. Nếu không trông vào lực lượng của lão mà chỉ lo kế báo thù
một cách vu vơ thì chẳng ăn thua gì.
Quyết định xong, Từ Văn trở gót chạy về thành Nam Triệu.
Tới nơi, chàng vào phía cửa Tây, trong lòng nóng nảy không tự chủ được, xăm xăm
đi thẳng về phía tòa biệt thự. Chàng nghĩ thầm :
- Nếu Nhị Hồ Tử đã bị kẻ thù thu dụng, thì trong biệt thự không phải chỉ có một
mình lão, may ra còn phát giác được thêm dấu vết khác để tìm ra manh mối cho đở
mất thì giờ đi lại. Lòng chàng vẫn băn khoăn về sự an nguy của mẫu thân chàng.
Từ Văn theo mé bên, vượt qua nóc nhà tiến vào biệt thự. Chàng thấy thi thể Nhị Hồ
Tử vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ.
Chàng sinh lòng nghi hoặc, tự hỏi :
- Chẳng lẽ cả tòa biệt thự này chỉ có một mình Nhị Hồ Tử ! Việc Nhị Hồ Tử ám
toán mình, rõ ràng có sắp đặt từ trước, quyết không phải lúc lâm thời mới nghĩ ra. Nhị
Hồ Tử là người thân tín của Thất Tinh Bảo, sao lại cam tâm giúp kẻ cừu thù mưu hại
tiểu chủ nhân ?
- Người che mặt mặc áo cẩm bào, Thất Tinh Cố Nhân, tiếp theo là hán tử lạ mặt đã
hạ sát thủ, thêm vào hành động ám toán của Nhị Hồ Tử đủ chứng minh đối phương đã
có bố trí đưa mình vào đất chết. Vì lẽ gì họ làm như thế ?
- Diệu Thủ Tiên Sinh hiển nhiên đã biết nội tình mà sao lão vẫn giữ vẻ thần bí, hẹn
sau một tháng mới nói ? Lão còn muốn chứng minh điều gì ? Hay tính toán cách nào
khác ? Lão chịu lời ủy thác chiếu cố cho mình là lão biết đầu đuôi rồi, lão biết thì
Tưởng Úy Dân còn biết nhiều hơn. Vậy việc đi Khai Phong là cần...
Từ Văn xục tìm khắp nơi mà chẳng thấy chi khác lạ. Tuy chàng giận người lão bộc

phản chủ thấu xương, nhưng vẫn chôn vùi cho lão. Đó là tấm lòng thiện lương ẩn
trong bản tính con người chàng.
Trời đã hoàng hôn. Từ Văn muốn rời khỏi biệt thự. Nhưng khi chàng toan trở gót
thì bỗng có tiếng thổi lật vạt áo phành phạch vọng lại.
Từ Văn động tâm vội ẩn mình vào trong bụi hoa.
Mấy bóng người từ trên nóc nhà hạ xuống sân. Người đi đầu rõ ràng là Vô Tình
Tẩu, tiếp theo sau là tám tên kiếm thủ áo đen thân pháp rất mau lẹ.
Vô Tình Tẩu vẫy tay ra lệnh :
- Hai người một tốp ! Xục tìm cho cẩn thận ! Hễ thấy sự gì thì phải lập tức báo
hiệu.
- Xin tuân lệnh phát dụ.
Tám tên hán tử đồng thanh đáp, rồi nhất tề rút kiếm ra khỏi vỏ, chia nhau nhảy vào
các cửa ngách xục tìm.
Vô Tình Tẩu đảo mắt nhìn quanh toàn trường một lượt, miệng lẩm bẩm :
- Có người sắp động thủ đây.
Từ Văn rất lấy làm kỳ, tự hỏi :
- Vệ Đạo Hội phái người tới đây với mục đích gì ?
Lửa cừu hận trong lòng lại bắt đầu nhúm lên. Kế hoạch trả thù đã định trước, bây
giờ lại hiện lên trước mắt. Chàng lẩm bẩm :
- Ta phải tiêu diệt dần từng gã một.
Chàng tự tin công lực mình bây giờ có thể hủy diệt được cả bọn Vô Tình Tẩu chín
người.
Sát khí đằng đằng, chàng vọt mình nhảy ra.
Vô Tình Tẩu giật mình kinh hãi, bất giác lùi lại một bước, quát hỏi :
- Ai ?
Từ Văn chỉ cần giết người, chàng không lên tiếng trả lời. Tay phải chàng phóng
chưởng nhanh như điện chớp, tiếp theo tay trái chàng cũng hất ra.
Vô Tình Tẩu không ngờ Hắc Diện Thư Sinh xuất hiện đột ngột và động thủ liền.
Thế đánh của chàng không phải tầm thường. Lão vội lùi lại mấy bước và đồng thời

phóng chưởng ra.
Binh !
Chưởng phong đụng nhau. Vô Tình Tẩu bị chấn động loạng choạng người đi. Lão
không ngờ công lực đói phương cao thâm đến thế, nên lão chỉ ra tay với sáu thành
công lực.
Từ Văn phóng chưởng tay phải chỉ là để nhử, chủ lực hoàn toàn ở tay trái. Vô Tình
Tẩu lùi lại không bị trúng chưởng, nên độc thủ của chàng không phát huy được uy
lực. Tuy nhiên lão bị chấn động đến loạng choạng ngươi đi, đủ chứng minh nội lực Từ
Văn cao thâm hơn lão một bậc.
Vô Tình Tẩu tức giận quát lên :
- Báo danh đi !
Từ Văn chẳng nói năng gì, nhảy xổ lại, chàng vận công lực đến độ chót để phóng
chưởng, uy thế nặng tựa muôn cân. thật khủng khiếp vô cùng.
Vô Tình Tẩu không dám khinh địch, đem toàn lực ra chống đở.
Sầm !
Một tiếng rùn rợn vừa vang lên. Luồng kình lực như xé bầu không khí xô tới. Từ
Văn chỉ ngẫn người ra một chút, còn Vô Tình Tẩu phải lùi lại đến ba bốn bước.
Chàng không để đói phương kịp thở, lại đem toàn lực phóng chưởng.
Sầm !
Tiếp theo là tiếng rên ư ử. Vô Tình Tẩu lảo đảo người đi cơ hồ muốn té. Lão cả
kinh thất sắc.
Hai luồng kiếm quang bỗng chụp xuống người Từ Văn. Đây là hai tên kiếm thủ
nghe tiếng, chạy vội lại giáp chiến.
Từ Văn vung tay phải lên đập kiếm quang. Chàng lao người đi, đồng thời tay trái
phóng ra rất nhanh.
Hai tên kiếm thủ rú lên hai tiếng khủng khiếp, rồi ngã lăn xuống.
Từ Văn xoay mình lại lớn tiếng quát :
- Vô Tình Tẩu ! Lão chết đến nơi rồi !

Vô Tình Tẩu đột nhiên bật lên tràng cười ha hả.
Tiếng cười lọt vào tai Từ Văn khiến toàn thân chàng run lên. Đây là thuật "Thiên
Chấn", một tuyệt kỷ độc môn của Vô Tình Tẩu. Lập tức chàng liền thi triển cách
chống chọi mà Thiên Đài Ma Cơ đã truyền thụ cho, rồi cất bước tiến lại.
Vô Tình Tẩu thấy thuật "Thiên Chấn" của mình không công hiệu thì chẳng còn hồn
vía nào nữa. Tiếng cười cũng đình chỉ.
Từ Văn còn cách đói phương chừng tám thước. Đột nhiên chàng giơ tay lên...
Vô Tình Tẩu không chờ Từ Văn động thủ đã ra tay trước. Lão phóng song chưởng
như sấm sét nổ bất thình lình không kịp bưng tai. Công lực lão cũng không phải tầm
thường và đã chuẩn bị trước, nên phát chưởng của lão ghê gớm vô cùng.
Hiện nay trong võ lâm rất ít người chống nổi một đòn mà Vô Tình Tẩu đem toàn
lực đánh ra. Nhưng mục đích của Từ Văn là mong đói phương động thủ ra chiêu. Nếu
không thế, thì "Độc thủ" của chàng khó mà thi triển được. Chàng liền giơ đứng bàn
tay phải lên tựa hồ để chống đỡ, còn tay trái chàng đâm ra mau lẹ phi thường.
- Dừng tay !
Một tiếng quát vọng lại. Đồng thời một đạo kình khí mảnh liệt vô cùng xô tới.
Cả hai người đều bị hất lùi lại.
Từ Văn đảo mắt nhìn ra thì thấy một người già cở năm mươi tuổi, mặc áo cừu sắc
tía, đứng sửng ngoài hai trượng. Trên mặt lão có một vết sẹo rất lớn. Lão chính là Vệ
Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành.
Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành trầm giọng bảo Vô Tình Tẩu :
- Xin hộ pháp hãy lùi lại, để bản tòa ra hỏi coi.
Vô Tình Tẩu lẳng lặng lùi ra hơn một trượng.
Tiếp theo mấy bóng người tiếp tục xuất hiện. Táng Thiên Ông, Thái Y La Sát, Thôi

Vô Độc, cùng hai lão già và một người đứng tuổi. Ngoại trừ Thống Thiền hòa thượng,
bao nhiêu cao thủ hạng nhất của Vệ Đạo Hội hầu hết đều có mặt ở đây.
Hội chủ Vệ Đạo Hội thân hành dẫn mọi người tới đây thì hiển nhiên là có việc
quan trọng phi thường.
Từ Văn cân nhắc tình thế bên địch, chàng ỷ vào "Vô !nh Tòi Tâm Thủ" thì bữa nay
chỉ có thể hạ được mấy tên. Đương nhiên đối tượng chủ yếu là Thượng Quan Hoành.
May ở chỗ không có Thống Thiền hòa thượng để chống đối mình như lần trước ở
Tổng đàn Vệ Đạo Hội. Đồng thời thiếu phụ xinh đẹp đã đón lấy Ngũ Lôi Châu cũng
không thấy xuất hiện...
Cặp mắt Vệ Đạo Hội chủ lấp loáng hàn quang ngó Từ Văn chầm chập.
Từ Văn cũng hau háu nhìn lão. Chàng đang tính cách ra tay đột ngột thế nào để
đánh một đòn là thành công ngay.
Bầu không khí trong cục trường bao phủ một làn sát khí vô hình rất khủng khiếp.
Tổng đàn chưởng lệnh Thôi Vô Độc đột nhiên lớn tiếng :
- Bẩm Hội chủ ! Hai tên đệ tử kia đã chết về chất kịch độc "Tồi Tâm" rồi.
Mọi người trong cục trường đều cả kinh thất sắc.
Vệ Đạo Hội chủ trợn mắt lên, lớn tiếng :
- Ngươi hãy báo danh đi !
Từ Văn nghiến răng hỏi lại :
- Thượng Quan Hoành ! Các hạ tới đây làm chi ?
Vệ Đạo Hội chủ hắng dặng một tiếng, quát hỏi :
- Ngươi là người thế nào với Từ Anh Phong ?
Từ Văn vừa tiến lên một bước vừa lạnh lùng đáp :
- Tại hạ là người báo thù cho y.
Vệ Đạo Hội chủ cười gằn, hỏi :
- Hay lắm ! Từ Anh Phong hiện ẩn nấp ở đâu ?
Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :
- Té ra hắn vì phụ thân mà tới. Nếu phụ thân đã chết về tay Thống Thiền hòa

thượng trên đường đi Khai Phong, thì sao hắn còn hỏi câu này. Xem chừng hán tử lạ
mặt cùng phe với "Khách qua đường" đã đưa tin cho mình hoàn toàn là giả trá.
Trong lúc nhất thời chàng không biết làm thế nào, bất giác ngẩn người ra...
Vệ Đạo Hội chủ lại giục :
- Bằng hữu ! Bằng hữu hãy nói thiệt đi là hơn.
Từ Văn cười khẩy đáp :
- Thượng Quan Hoành ! Từ bảo chúa đã chết trên đường đi Khai Phong rồi...
Vệ Đạo Hội chủ cười ha hả nói :
- Này ông bạn ! Chắc ông bạn đã biết rõ lắm rồi phải không ?
Từ Văn hỏi :
- Biết rõ điều chi ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Từ Anh Phong không chết.
Nguyên ý niệm của Từ Văn đã hoàn toàn bị dao động, nhưng cũng có phần kinh
ngạc và mừng thầm. Chàng hy vọng đây là một tin mừng và là một sự thực, vì chàng
biết nếu phụ thân chàng ở gần đâu đây thì nhất định người chẳng chịu buông tha kẻ
thù. Hai cha con chàng mà hợp lực thì việc rửa hận chẳng khó khăn gì.
Từ Văn lại tiến thêm bước nữa, đồng thời hỏi vặn :
- Các hạ căn cứ vào điều chi mà bảo y còn sống ở thế gian ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Thủ pháp của y hơi non một chút.
Từ Văn không hiểu, hỏi lại :
- Thủ pháp gì ?
Vệ Đạo Hội chủ ngập ngừng :
- Bản Hội chủ không muốn dây dưa với ông bạn...
Từ Văn tưởng Vệ Đạo Hội chủ nói về thủ pháp của Thống Thiền hòa thượng, liền
hỏi :
- Phải chăng Thống Thiền hòa thượng đã giết lầm người ?
Vệ Đạo Hội chủ sửng sốt hỏi lại :
- Sao ? Thống Thiền hòa thượng giết người ư ? Phải chăng ông bạn có ý nói bừa ?

Từ Văn thản nhiên đáp :
- Chẳng lẽ không đúng hay sao ?
Vệ Đạo Hội chủ nói :
- Thống Thiền hòa thượng có giết người cũng không đến nỗi phải dùng độc và hủy
dong mạo.
Từ Văn không khỏi ngẩn người ra. Câu nói của Vệ Đạo Hội chủ với lý thuyết của
lão tú sĩ mà chàng đã gặp ở ngoài thành phía Tây ngẫu nhiên tương hợp.
Từ Văn hoàn toàn lâm vào tình trạng mơ hồ. Sự tình kỳ bí khó mà hiểu được.
Thống Thiền hòa thượng không phải hung thủ, người chết chẳng phải phụ thân. Theo
giọng nói của đối phương thì phụ thân chàng cố ý bài ra nghi trận, nhưng tại sao phụ
thân lại không liên lạc với chàng ? Đã là cha con, chẳng lẽ người không biết chàng đã
vì món nợ máu đó mà xuất sinh nhập tử ?
Chàng nghĩ vậy, run lên hỏi :
- Các hạ muốn điều chi ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :
- Bản tòa muốn gặp đích thân Từ Anh Phong.
Từ Văn trong khoảnh khắc thay đổi ý kiến. Chàng tự nhủ :
- Hiện giờ đối phương chưa biết rõ chân tướng mình. Chi bằng ta hãy điều tra vụ bí
mật về sự sinh tử của phụ thân trước, rồi sẽ tính chuyện báo thù sau. Vụ bí mật này
chắc Diệu Thủ Tiên Sinh đã nắm được then chốt.
Chàng liền đáp :
- Tại hạ cũng đang muốn kiếm y.
Vệ Đạo Hội chủ ngạc nhiên hỏi :
- Sao ? Ông bạn cũng kiếm y ?
Từ Văn đáp ngay :
- Đúng thế ! Nếu y chết rồi thì tại hạ báo thù cho y. Bằng y chưa chết thì tại hạ cần
điều tra cho biết rõ hư thực.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :
- Như vậy giữa ông bạn và Từ Anh Phong có mối liên quan thế nào ?
Từ Văn đáp :

- Mối quan hệ rất sâu xa, nhưng tại hạ không muốn trình bài với các hạ.
Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :
- Ông bạn tưởng bản Hội chủ tin được lời ông bạn ư ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Cái đó là tùy ở nơi các hạ, muốn sao cũng được.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi gạn :
- Ông bạn có nghĩ tới chỗ mình sẽ phải hối hận không ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Các hạ khéo nói chơi. Trước nay tại hạ không biết hối hận là cái gì.
Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên lạng người đi, rút cây kiếm ở trong tay người tùy tùng,
rồi lại bước lẹ về chỗ cũ. Động tác của y thần tốc khiến người trông thấy phải lè lưỡi.
Từ Văn miệng vừa nói không hối hận, nhưng bây giờ chàng thực lòng hối hận là để
cho Thượng Quan Hoành có cơ hội lấy được binh khí cầm tay. Kể về công lực thì tại
cục trường không ai đối thủ được với chàng, nhưng họ cũng chẳng kém mấy, chàng
chỉ ỷ vào "Độc thủ". Nếu lấy tay không mà chọi với binh khí, thì chàng ít có cơ hội
để thi triển Độc công. Trường hợp dùng thực lực để tỷ đấu, lấy một chọi một, thì
chàng còn có thể đối phó, song bên địch hợp liên công thì chàng khó mà lạc quan
được, vì việc chàng dùng độc hạ sát hai tên đệ tử của đối phương đã bị phát giác,
khiến họ lưu tâm đề phòng thì chàng khó bề hạ thủ. Giả tỷ Vệ Đạo Hội chủ chưa biết
chàng có Độc công, có lẽ y không vội cầm lấy binh khí. Việc đã đến thế này chàng
cần có một quyết định...
Vệ Đạo Hội chủ lạnh lùng nói :
- Theo chỗ bản tòa biết, thì con Từ Anh Phong đã luyện được "Vô !nh Tồi Tâm
Thủ", còn chính y lại chưa luyện được. Điều mà ông bạn chưa biết là chất độc "Tồi
Tâm" có hai loại. Một loại chất độc thấm vào trong bụng, còn một loại làm cho đối

phương nẻ da chảy máu. Nếu không thế, thì chẳng tài nào làm cho bên địch chết
được. Ông bạn nên hiểu lời nói của bản tòa là sự thực. Bây giờ ông bạn hãy tự vệ đi,
bản tòa sắp động thủ đây !
Từ Văn biết là không ra tay cũng không được nữa. Chàng rít chặt hai hàm răng,
đánh ra một chiêu.
Kiếm thuật của Vệ Đạo Hội chủ lợi hại kinh người. Y chỉ hời hợt khoa kiếm một cái
là kềm chế được chiêu thức của Từ Văn.
Từ Văn trong lòng nao núng phóng ra chiêu thứ hai với mười thành công lực...
Hai tay cao thủ tuyệt đỉnh đương thời đi vào chỗ tỷ đấu kịch liệt, bất phân thắng
bại. Người đứng xem ai cũng kinh hãi.
Từ Văn hết sức chú ý tìm chỗ sơ hở của đối phương để phóng "Độc thủ", nhưng Vệ
Đạo Hội chủ đã gia tâm đề phòng, y ra chiêu một cách rất kín đáo.
Kiếm phong rít lên kinh khủng, những tay cao thủ đứng chung quanh phải lùi dần
ra xa.
Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã qua lại mười mấy chiêu. Kiếm thế của Vệ Đạo Hội
chủ vẫn không giảm phần mảnh liệt. Từ Văn nội lực tuy thâm hậu kinh người, song
gặp phải đối thủ tương đương, y lại chiếm được lợi thế vì có khí giới trong tay. Kẻ tám
lạng người nửa cân, chẳng ai chịu nhường ai.
Bọn Vô Tình Tẩu cũng là những tay cao thủ tuyệt đại, dĩ nhiên đã nhận ra công lực
của Từ Văn đến trình độ kinh thế hãi tục, trong võ lâm ngang sức với chàng chẳng
được mấy người. Điều mà khiến bọn họ lo lắng hơn nữa là Từ Văn, một chàng thanh
niên hậu bối, bản lãnh lợi hại như vậy lại ở về phe Từ Anh Phong.
Từ Văn hiểu rõ đánh lâu là bất lợi cho mình. Chàng muốn rút lui cũng chẳng khó
gì, nhưng lại không cam lòng.
Chàng tính toán như vậy rồi, đột nhiên đề tụ công lực đến độ chót,

phóng liền ra
tám chưởng.
Kình khí nổ ầm ầm, chưởng phong rào rạt như sóng cồn khiến cho kiếm thế của Vệ
Đạo Hội chủ bị ngưng trệ đi rất nhiều, không phát huy linh lợi được.
Bất giác y lùi lại
ba bước.
Từ Văn khi nào chịu bõ, chàng tiến sát luôn luôn. Bỗng chàng quát lên một tiếng
thật to, thừa cơ vung "Độc thủ" đánh ra...
Vệ Đạo Hội chủ lưu tâm từng bước, lúc y vừa lộ sơ hở, thì người đã lùi lại tám
thước nhanh như cắt.
Tay trái Từ Văn đập vào quảng không, tay phải chàng liền phóng theo nhanh như
chớp.
Những tay cao thủ tỷ đấu, điều cần nhất là cố chiếm lấy tiên cơ. Chỉ khẻ chừng sợi
tóc, Vệ Đạo Hội chủ đã lâm vào thế thất lợi. Y muốn biến đổi tình thế thật cũng khó
lòng. Huống chi nội lực Từ Văn lại cao thâm hơn y.
"Binh" !
Vệ Đạo Hội chủ bị chấn động lảo đảo người đi. Thanh trường kiếm trong tay bị hắt
xiêu sang một bên.
Từ Văn lại nhân cơ hội này phóng "Độc thủ" đánh tới...
Bọn Táng Thiên Ông đều là những nhân vật phi thường. Họ nhằm động tác tay trái
của Từ Văn, liền biết cánh tay này có điều bí hiểm. Vừa thấy Vệ Đạo Hội chủ loạng
choạng người đi, mọi người chẳng ai bảo ai đồng thời phóng chưởng ra.
Mấy luồng kình khí mảnh liệt cơ hồ lay non chuyển núi từ mọi phía xô vào Từ
Văn.
Sự thực đã hiển nhiên. Nếu Từ Văn không thu tay về để chống đỡ, thì chẳng thể nào
khỏi bị thương dưới chưởng lực của mấy tay cao thủ hợp kích, và đồng thời Vệ Đạo
Hội chủ cũng sẽ bị chết về "Độc thủ" của Từ Văn, không còn nghi

ngờ gì nữa.
Nhưng Từ Văn đã quyết chí liều mình, không thu "Độc thủ" về.
Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi tóc, một bóng người xuất hiện tựa u
linh quỉ mị không biết từ đâu đến, đã đứng xen vào giữa Vệ Đạo Hội chủ và Từ Văn.
Tay trái Từ Văn đang chụp xuống người đó, thì chính chàng cũng bị mấy luồng
chưởng phong quét trúng, khí huyết nhộn nhạo cả lên. Chàng bị xô đẩy ra ngoài bốn
năm thước, mắt nẩy đom đóm.
Tuy nhiên lòng chàng vẫn tỉnh táo, chàng biết rằng một tay địch đáng sợ đã tới,
nhưng không rảnh để phân biệt người mới đến là nhân vật thế nào ? Người xiêu về
gần phía Táng Thiên Ông nhất, nên chàng liền tính chuyện hủy được tên nào hay tên
ấy, liền hạ thủ đánh lão một đòn.
Táng Thiên Ông nào phải nhân vật tầm thường. Người lão tròn ũng như trái banh,
lăn đi một cái đã ra xa ngoài tám thước. Đồng thời lão xoay tay phóng ra một chưởng.
Từ Văn phóng chưởng vào quảng không, mà chưởng phong của đối phương lại đổ
xô tới. Trong lúc cấp bách chàng vội vung chưởng đối địch. Sầm một tiếng rùng rợn !
Từ Văn ngã lăn ra. Táng Thiên Ông lảo đảo người đi đến ba bốn bước.
Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ người vừa đến đó là thiếu phụ xinh đẹp. Cả Thượng
Quan Tử Vi cũng tới nơi.
Lúc này trời đã tối đen, nhưng mắt những tay cao thủ còn nhìn rõ mọi vật như ban
ngày.
Thiếu phụ xinh đẹp cất tiếng oanh :
- Gã đã ngang nhiên luyện thành "Vô !nh Tồi Tâm Thủ".
Từ Văn chấn động tâm thần, tự nghĩ :
- Thiếu phụ xinh đẹp này sao mà ghê gớm đến thế ? Mụ vừa tới, đã nhìn ra "Độc
thủ" của mình. Đồng thời chàng rất khâm phục thuật dịch dung kỳ

diệu của Diệu Thủ
Tiên Sinh đã khiến cho mụ không khám phá ra được là mình thay đổi bộ mặt.
Thiếu phụ xinh đẹp vừa nói một câu đã khiến cho mọi người toàn trường phải rún
động. "Vô !nh Tồi Tâm Thủ" là một công phu bá đạo nhất trong Độc đạo. Theo lời
đồn thì hai trăm năm trước, Quỉ Kiếm Sầu đã luyện thành, rồi đến nay mới lại thấy hai
người xử dụng được. Cả hai người công lực cùng ghê gớm. Dĩ nhiên không ai biết hai
người này là Địa Ngục Thư Sinh và Hắc Diện Thư Sinh cũng chỉ là một Từ Văn.
Thiếu phụ xuất hiện đã khiến cho toàn trường thay đổi bộ mặt. Chỉ một mình mụ
cũng thừa sức kềm chế Từ Văn rồi.
Từ Văn đảo mắt lướt qua mọi người, bỗng mục quang chàng chạm vào ánh mắt
thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Tử Vi. Lòng chàng không khỏi bâng khuâng vì đây là
1
hình ảnh con người đã in vào trái tim chàng đầu tiên. Nhưng chỉ thoáng cái, hình
bóng đó đã tan đi như khói tỏa, chàng hướng mục quang lại ngó thiếu phụ xinh đẹp.
Bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nhìn Từ Văn chằm chập. Bây giờ chàng có muốn rút
lui cũng không phải chuyện dễ, nhưng chẳng lẽ chàng lại cam tâm thúc thủ chờ chết.
Bỏ chạy chăng ? Trước nay bất luận đối với tay kình địch ghê gớm đến thế nào,
chàng cũng không chịu trốn lánh, nhưng tình thế lúc này lại khác hẳn. Phụ thân chàng
sống chết chưa hay. Mẫu thân chàng lạc lõng nơi đâu không rõ. Mối huyết thù chưa
trả. Bấy nhiêu yếu tố đó, xui giục chàng thay đổi tính cách. Chàng cảm thấy mình cần
sống thêm để giải quyết mọi việc.

Độc thủ phật tâm

Hồi 52
Một ngón tay đưa hồn lạc phách

Thiếu phụ xinh đẹp dường như là một nhân vật có địa vị rất tôn trọng trong toàn
trường. Từ lúc mụ xuất hiện, ai nấy đều nín thở chờ đợi không dám lên tiếng. Cả Vệ
Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành cũng phải im hơi lặng tiếng.
Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành kỳ bí khẩn trương.
Thiếu phụ xinh đẹp sang sảng tiếng vàng lại vang lên, song âm điệu lạnh như băng
sương. Mụ hỏi Từ Văn :
- Bây giờ ngươi hãy nói rõ lai lịch và thân thế đi ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không thể trình bầy được .
Thiếu phụ nói bằng một giọng uy hiếp :
- Tính quật cường của ngươi đối với ta chẳng những không ăn thua gì, mà còn bất
lợi cho ngươi nữa.
Từ Văn chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.
Thiếu phụ hỏi gặng :
- Ngươi bức bách ta phải dùng đến phương thức bất nhân đạo để đối phó chăng ?
âm điệu lạnh lẽo từ miệng một mỹ nhân phát ra khiến cho người nghe cảm thấy
một ý vị khôn tả, song Từ Văn vẫn không hoang mang, uy thế này không làm cho tâm
thần chàng phải giao động. Chàng hằn hộc đáp :
- Tại hạ không để ý tới chuyện đó .
Miệng chàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng đã có chủ ý. Chàng không cần né
tránh Khi tới việc sẽ thi triển thân pháp thoàn Không Phi Thăng nhảy vọt lên ngọn
cây bách ngất trời gần đó cao đến mười mấy trượng là thoát thân được. Thân pháp
tuyệt diệu này chàng đã được lão quái Ở sau ngọn Bạch Thạch truyền thụ cho. Chàng tính rằng đây là đường lối duy nhất để tháo lui.
Thiếu phụ xinh đẹp cất giọng lạnh lẽo hơn nói :
- Ta hy vọng ngươi đừng nhẩm tính đường thoát thân.

Câu này khác nào mũi tên đâm vào tâm lý Từ Văn. Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ mụ trông rõ cả ý định mưu đồ trong nội tâm mình ?
Bất giác chàng giật nẩy mình lên. Thời cơ cấp bách, chàng chỉ còn cách tận lực thử
coi Ngoài ra, nếu chàng muốn đem công lực bản thân để đột phá vòng vây thì quyết
nhiên là một sự không thể làm được.
Thiếu phụ xinh đẹp ngắt lời :
- Câm họng đi ? Ngươi chưa trông thấy quan tài thì chẳng biết là mình sắp chết.
Từ Văn lại rít lên :
- Ngươi có thủ pháp gì thì cứ giở ra đi. Từ mổ dầu chết cũng chẳng chau mày.
Chàng cố ý tự động nói lộ thân thế vì chàng không muốn hy sinh một cách mập
mờ. ít ra chàng để cho đối phương biết mình định báo thù không thành mà chịu uổng
mạng. Nếu để người lột mặt nạ ra thì không phải là bản sắc của người võ sĩ.
Vệ Đạo Hội chủ run lên hỏi :
- Sao ? Ngươi họ Từ ư ?
Từ Văn cất giọng the thé đáp :
- Chính thị ? Ta là Địa Ngục Thư Sinh Từ Văn, hận mình chưa thể đâm chết ngươi
được
Chàng vừa báo danh khiến cho toàn trường phải chấn động.
Bây giờ Từ Văn trở lại thanh điệu của mình. Lúc trước chàng phải cải giọng nói ồm
ồm cho hợp với bộ mặt đã dịch dung, nếu không tất bại lộ bản tướng.
Vệ Đạo Hội chủ cười khăng khắc nói :
- Đáng lý bản tòa nên nhận ra ngươi sớm hơn mới phải.
Từ Văn nghiến răng nói :
- Bây giờ cũng chưa muộn đâu . . .
Chàng chưa dứt lời đã nhảy xổ vào Vệ Đạo Hội chủ nhanh như tên bắn...
Huỵch ? Tiếp theo là tiếng rên ư ư. Từ Văn bị thiếu phụ xinh đẹp vẩy tay một cái,
liền ngã xuống đất, miệng hộc máu tươi. Nhưng tính quật cường thúc đẩy chàng gắng
gượng đứng lên, mặt mũi trông dữ như quỉ sứ.

Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng nói :
- Từ Văn ? Bây giờ chúng ta không còn nợ gì nhau nữa.
Câu này trỏ vào việc Từ Văn đã giải chất độc tồi Tâm cho y ngày trước, và y đã
tha chết cho Từ Văn một lần.
Từ Văn hằn hộc nói :
- Phải rồi ? Ngươi cứ hạ thủ đi là xong.
Vệ Đạo Hội chủ hỏi :
- Ngươi hãy nói chỗ Ở của phụ thân ngươi đã ?
Từ Văn đáp :
- Không khi nào.
Vệ Đạo Hội chủ lạnh lùng :
- Ngươi không tự chủ được đâu.
Từ Văn kiên quyết :
- Ngươi muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý. Từ mổ học nghệ kém cõi nên đã lọt vào
tay bọn ngươi, thì chết cũng chẳng chau mày.
Thiếu phụ xinh đẹp hắng dặng một tiếng rồi bật ngón tay. Một làn chỉ phong sắc
nhọn, màu trắng lờ mờ bắn về phía Từ Văn.
Từ Văn rú lên một tiếng khủng khiếp ngã lăn xuống đất. Chàng cảm thấy đau đớn
như bị người móc tim róc thịt, chàng không chịu nổi, vừa lăn lộn dảy giụa vừa bức tóc
xé áo chỉ trong khoảnh khắc, người chàng nhuộm đầy máu lẫn đất trông như quỉ sứ.
Thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Tử Vi cất tiếng buồn buồn gọi :
- Mẫu thân
Thiếu phụ xinh đẹp chau mày hỏi :
- Chuyện gì vậy ?
Thượng Quan Tử Vi đáp :
- Giải độc cho y đi ?
Thiếu phụ xinh đẹp sửng sốt :
- Sao ? Giải độc cho y ư ?
- Phải rồi
Thiếu phụ xinh đẹp len hỏi :
- Ngươi đã quên mối huyết cừu Đại mẫu ngươi đã bị mổ để làm thịt ăn rồi hay sao?
Thượng Quan Tử Vi đáp :
- Má má ? Hài nhi còn thiếu y một món ân tình.

Thiếu phụ xinh đẹp đưa mắt nhìn Vệ Đạo Hội chủ để hỏi ý. Vệ Đạo Hội chủ liếc
nhìn thiếu nữ áo hồng, trầm giọng gật đầu đáp :
- Nên theo ý kiến của Vi nhi.
Thiếu phụ xinh đẹp lại giơ ngón tay lên điểm cách không ba cái. Từ Văn liền ngừng
tiếng rú, nhưng người chàng đã bị hành hạ đến cửu tử nhất sinh nên vẫn còn co quắp.
Vệ Đạo Hội chủ lớn tiếng hỏi :
- Từ Văn ? Ngươi đã chịu mở miệng chưa ?
Từ Văn rít chặt hai hàm răng chẳng nói năng gì.
Vết sẹo trên mặt Vệ Đạo Hội chủ bổng đỏ lên. Mắt hắn chiếu ra những tia sát quang rùng rợn, hắn quát lớn :
- Từ Văn ? Bản tòa sẽ có biện pháp khiến ngươi phải mở miệng.
Hắn quay lại vẫy tên kiếm sĩ đứng thị lập phía sau, nói :
- Ngươi hãy chặt cánh tay độc của gã đi rồi hãy áp giải về tổng đàn.
-xin tuân lệnh ?
Hai tên kiếm sĩ nghiêm cẩn tiến lại. Một tên giơ trường kiếm lên nhắm vai bên tả Từ
Văn chém xuống . . .
Từ Văn gầm lên một tiếng. Không biết một luồng khí lực từ đâu kéo đến, chàng
trần mình đi một cái nhanh như chớp tránh khỏi lưỡi kiếm, rồi trần trở lại vung độc
thủ đập vào chân gã kiếm sĩ.
- úi chao ?
Kiếm sĩ rú lên một tiếng rùn rợn, té lăn ra chết liền.
- Ngươi dám . . .
Tiếng quát chưa dứt, Từ Văn đã bị Vệ Đạo Hội chủ phóng chưởng đánh hất tung ra
ngoài hai trượng, rớt xuống trước một bụi hoa. Miệng chàng hộc máu tươi như suối
chảy. Ý thức dần dần đi vào chỗ hôn mê...
tình trạng Chết đi sống lại chàng đã trải qua nhiều lần.
Thiếu nữ áo hồng lại lên tiếng :
- Gia gia ? Gia gia hãy tha cho y ?
Vệ Đạo Hội chủ quát lên :
- Ngươi bảo sao ?
Thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Tử Vi năn nỉ :
- Hài nhi thỉnh cầu gia gia buông tha cho y.

- Tại sao vậy ?
- Để trả món ân tình ngày trước.
Vệ Đạo Hội chủ càng lộ vẻ tức giận quát mắng :
- Con nha đầu kia ? Ngươi đừng giữ tính cố chấp nữa.
Thượng Quan Tử Vi vẫn một giọng trầm trầm :
- Hài nhi xin gia gia lần này là lần cuối cùng.
Mấy tiếng về sau cô càng lộ vẻ cương quyết.
Từ Văn chưa mất hết thính giác. Chàng nghe rõ cả, nên trong lòng nẩy ra những ý
nghĩ khó tả.
Vệ Đạo Hội chủ cất giọng nghiêm khắc :
- Không được ?
Thiếu nữ áo hồng vẽ mặt thê thảm, nước mắt trào ra. Nàng cúi gầm mặt xuống.
Thiếu phụ xinh đẹp liếc mắt nhìn thiếu nữ áo hồng ra chiều thương xót, liền quay
sang bảo Vệ Đạo Hội chủ :
- Thôi nghe lời y đi ?
Vệ Đạo Hội chủ gắt lên :
- Nghe y ? Nghe y ? Cái gì cũng nghe y ? Vì phu nhân nuông chịu y quá, nếu không
thì làm gì mắc hợm thằng mặt chuột Lục Quân...
Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại.
Thiếu nữ áo hồng nức nở một tiếng rồi khóc oà lên. Nàng trở gót toan chạy.
Thiếu phụ xinh đẹp lạng người ra nắm lấy nàng ôm vào lòng, lớn tiếng :
- Tiện thiếp đã phá tan tổng đà Tụ Bảo Hội. Như vậy là đủ rồi.
Vệ Đạo Hội chủ dường như cũng cảm thấy không nên có thái độ quá đáng như vậy,
nét mặt hắn hòa hoãn lại một chút. Hắn đưa cặp mắt nhìn thiếu phụ xinh đẹp ra chiều
ăn năn, nói :
- Từ Anh Phong xảo trá như giống hồ ly, ta không nên buông tha gã này một cách
khinh xuất.
Thiếu phụ xinh đẹp hỏi :
- Mục đích của tướng công là muốn tìm cho được Từ Anh Phong hay sao ?
Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Cái đó phu nhân đã biết rõ, sao còn hỏi lại ?
Thiếu phụ xinh đẹp lại nói :
- CÓ tha gã cũng chẳng thiệt gì.
Vệ Đạo Hội chủ lắc đầu :
- Cái đó ta không hiểu được .
Thiếu phụ xinh đẹp nói :
- Tiện thiếp phế bỏ công lực gã rồi mới buông tha, tất nhiên gã phải tìm tới chỗ phụ
thân.
Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên tỉnh ngộ, nói ngay :
- Phu nhân quả là có kiến thức.
Thiếu phụ xinh đẹp làm mặt giận, nói :
- Tướng công bất tất phải tán tụng.
Từ Văn tuy đã lâm vào tình trạng nửa tỉnh nữa mê, nhưng những câu nói của đối
phương đều lọt vào tai chàng. Chàng nghĩ thầm :
- Đối phương muốn dùng ta làm kẻ dẫn đường để tìm cho thấy phụ thân. Như vậy
há chẳng là chuyện mơ tưởng hảo huyền ? phụ thân ta còn sống hay chết vẫn Ở trong vòng bí mật.
Bỗng nghe Vệ Đạo Hội chủ lên tiếng :
- Phu nhân ? Cứ làm thế là được.
Thiếu phụ xinh đẹp đứng xa xa bật ngón tay luôn mấy cái. Từ Văn cảm thấy kình
phong xô tới, xuyên vào các kinh mạch, đi tới đâu chân khí tiêu tan tới đó. Nhưng
thần trí chàng tỉnh táo hẳn lại. . .
- Triệt thoái ?
Một tiếng vừa hạ lệnh, tiếp theo là những tiếng ào ạt liên thanh. Chỉ trong khoảnh
khắc mọi người đã bỏ đi hết.
Từ Văn trở mình một cái tưởng chừng như gân cất toàn thân bị gãy rời, đau đớn
khôn tả. Khí lực không còn tí gì.
Chàng ngẩn mặt nhìn sao trên trời, cảm thấy nỗi đau khổ vô bờ bến. Chàng lẩm
bẩm :
- Công lực đã tị phế bỏ thì sống không bằng chết. Bao nhiêu nguyện vọng bỗng
chốt tan thành mây khói. Trong lòng chỉ còn lại mối hận vô biên.

Chàng tưởng chừng cảnh đêm tối dài vô tận. Nội tâm bị đau khổ, da thịt bị kiếm
thương. Nỗi đau khổ hành hạ chàng không một giây một phút nào buông tha. Chàng
tưởng chừng mình bị nung nấu Ở trong tù ngục. Cả tâm linh lẫn thể xác đều phải chịu
cực hình.
Tinh tú trên trời mỗi lúc một thưa dần. Sau cùng một tia sáng lộ ra Ở chân trời.
Sắp sáng rồi ? Nhưng Từ Văn vẫn tưởng tượng mất hết cả ánh sáng ban ngày, tấm
thân vĩnh viễn bị đầy ải vào trong đêm tối cùng tuyệt vọng. Chàng không mong gì cả
mà cũng chẳng còn gì để tự an ủi, thậm chí chàng không muốn suy nghĩ nữa.
Công lực đã mất, bây giờ chàng chẳng khác chi người thường. cuộc sống còn lại nhưng phỏng được ích gì ? Thế là hết ? Tất cả mọi thứ đều tan ra mây khói. Chàng
kết luận :
- Ta chẳng còn chi để mà sống thêm. Cái sống này chỉ để cừu hận làm cho chết dần
chết mòn.
Bỗng một thanh âm tự đáy lòng phát ra :
- Từ Văn ? Ngươi chưa nên chết vội, vì chết bây giờ không đúng lúc. Phụ thân
ngươi nếu quả thực chưa chết thì ngươi còn có ngày được nhìn thấy kẻ thù ngã gục.
Đối với mẫu thân ngươi còn có ngày thấy mặt. . .
Trời sáng tỏ. Lát sau ánh dương quang chiếu vào tấm thân tàn tạ của Từ Văn. Đây
lại là một trường ảo mộng, một trường mộng ảo tiếp diễn không bao giờ chấm dứt.
Chàng gắng gượng ngồi dậy. Công lực đã bị phế bỏ thì chẳng thể dùng nội nguyên
để trị thương được. Chàng lấy thuốc giải còn lại Ở trong mình bỏ vào miệng và phải
cố gắng lắm mới nuốt xuống được.
Sau chừng một giờ, Từ Văn mới có thể cử động. Chàng lết người đến bờ ao Ở bên
hòn giả sơn. Trước hết chàng uống thuốc phục hồi chân diện, rồi rửa

hết vết máu. áo
quần chàng đã bị phép thuyền Ngọc Sưu Hồn tàn khốc biến thành những mảnh tả
đeo trên mình.
Từ Văn đi về phía hậu viện tìm lấy một bộ quần áo cũ của gia nhân bỏ lại, mặc vào
mình. Đồng thời chàng móc lấy mấy lạng bạc mà lão Nhị HỒ Tử sau khi chết còn để
trong bọc. Đoạn chàng cất bước rời khỏi...
Từ Văn biết Vệ Đạo Hội tất nhiên phái người ngấm ngầm theo dõi hành tung, vì họ
cho là mình sẽ đi kiếm phụ thân, nhưng thực ra phụ thân chàng còn sống hay chết họa chăng chỉ có ông trời biết mà thôi.
Từ Văn hoang mang ra khỏi thành Nam Triệu như con quỉ không hồn rồi theo
đường lớn mà đi . . .
Chính chàng cũng không tự biết là mình đi về phương nào. Cả cuộc đi Khai Phong
chàng cũng không nghĩ tới nữa. Chàng tự hỏi : Chẳng lẽ đem tấm thân tàn ma dại này
về gặp cố nhân ?
Từ Văn đang bần thần cất bước. Bỗng mấy người ky mã đang chạy nhanh tới, một
người cất tiếng quát :
- Tránh ra ? Muốn chết hay sao mà vơ vẫn giữa đường.
Chàng giật mình kinh hãi, lật đật tránh sang bên để nhường lối. Ngựa chạy bụi bốc
lên mù mịt.
Chát một tiếng ? Lưng chàng bị nện một roi ngựa đau thấu xương. Người ky mã
lướt qua rồi, bên tai chàng còn vang lên những câu thóa mạ :
- Thằng mù này muốn chết đây ?
Từ Văn đứng ngay người lại, phủi bụi cát, nở một nụ cười thê thảm. Thật là hổ
xuống bình nguyên bị chó nhờn.
ánh dương quang soi khắp vũ trụ, bốn bề sáng tỏ. Nhưng trong con mắt chàng thấy
mọi vật đều tối tăm thảm đạm.
Bất thình lình một thanh âm ra chiều vừa kinh ngạc vừa vui mừng cất lên gọi :

- Đệ đệ ?
Từ Văn toàn thân run bắn lên. Chàng biết mình lại gặp ai rồi, và hận mình chẳng
thể chui xuống đất cho xong. Chàng đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi mới ngửng đâu
lên. Trước mắt chàng đứng sửng một người xinh đẹp, vô cùng quyến rủ. Nàng chính
là Thiên Đài Ma Cơ.
Thiên Đài Ma Cơ rất đổi kinh nghi, chăm chú nhìn Từ Văn, xúc động hỏi :
- Đệ đệ ? Đệ đệ làm sao thế ?
Trong lúc nhất thời, Từ Văn ruột gan rất hoang mang. Người chàng thay đổi hẳn,
mà Thiên Đài Ma Cơ vẫn là Thiên Đài Ma Cơ ngày trước. Nàng chỉ tiều tụy đi một
chút, nhưng hãy còn đẹp lắm. Nhan sắc quyến rủ, phong từ càng khiến cho người rạo
rực tâm thần. Nhưng Từ Văn mới trong một đêm đã biến hẳn thành người khác.
Từ Văn gặp Thiên Đài Ma Cơ mà tưởng chừng gặp một người nhà thân thiết. Lòng
chàng cảm thấy chua cay. Lúc này chàng cần được người nương tựa, được người giúp
đỡ Chàng biết Thiên Đài Ma Cơ đã si tình với chàng, thì bất luận trong tình trạng nào
chàng cũng có thể ỷ lại vào nàng được. Chàng muốn ôm lấy nàng mà khóc, nhưng
chàng sực nhớ ra hiện giờ mình không còn là Địa Ngục Thư Sinh ngày trước, mà đã
biến thành con người thường. Nói cho đúng hơn thì hiện thời chàng khác nào chó nhà
tang. Nhưng bản tính kiêu ngạo, chàng buột miệng kêu lên :
- Đừng hỏi gì đến ta ?
Lòng chàng đau khổ, nhưng chàng tự mình chịu lấy, không để bận lòng ai. Chàng
đã chẳng thể hưởng thụ được lòng yêu của nàng, thì không đáng tiếp thụ mối tình của
nàng nữa. Một sự thực tàn khốc không cho chàng có bất cứ việc tham vọng gì.
Thiên Đài Ma Cơ kinh ngạc không bút nào tả xiết. Nàng đứng ngẩn

người ra một
lúc, rồi run lên hỏi :
- Đệ đệ ? Đệ đệ làm sao thế ?
Từ Văn cố sức kìm chế những mối uất ức trong lòng đang rạo rực muốn nổi lên.
Chàng kềm hãm cả những nỗi đau thương vô bờ bến, ráng giữ vẻ lạnh lùng đáp :
- Tiểu đệ không sao cả.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Nhưng nét mặt đệ đệ khác lạ lắm là nghĩa làm sao ?
Từ Văn hửng hờ đáp :
- Tiểu đệ đã bảo đừng hỏi gì đến tiểu đệ nữa kia mà ?
Thiên Đài Ma Cơ nghẹn ngào :
- Đệ đệ ? Đệ đệ ?
Vành mắt nàng đỏ hoe, nét mặt xám ngắt, cổ họng nghẹn ngào nói không ra tiếng.
Từ Văn nhìn vẻ mặt Thiên Đài Ma Cơ, lòng đau như cắt, nhưng chàng không thể
làm khác được. Mối tình giữa chàng và nàng không tiếp tục được, vì võ công chàng
đã mất hết, đời chàng mờ mịt chẳng hiểu sống chết ra sao, thì còn để lụy đến việc
chung thân của nàng làm chi.
Từ Văn nghiến răng, giữ vẻ lạnh lùng đáp :
- Tiểu đệ nghĩ rằng mối quan hệ giữa chúng ta đã kết thúc.
Thiên Đài Ma Cơ nước mắt chảy quanh, cất giọng buồn thảm :
- Ta hiểu rồi ? Đệ đệ thủy chung vẫn coi ta là hạng liễu ngõ hoa tường, không xứng
đôi với đệ đệ Nhưng . . . ta. . . quyết không có một hành vi nào làm cho đệ đệ phải hổ thẹn...
Rồi không ngăn được, hai hàng lệ trào ra...
Từ Văn trông nàng như đóa hoa lê gặp mưa, cơ hồ cầm lòng không đậu, nhưng bản
tính cương nghị, chàng đưa mắt nhìn ra phương trời xa thẳm, hờ hửng đáp :
- Nhất thiết điều gì chúng ta cũng nên chấm dứt.
Thiên Đài Ma Cơ rít chặt hai hàm răng, hỏi bằng một giọng rất thê thảm :
- Từ Văn ? Ngươi lạnh lẽo, vô tình được đến thế thật ư ?
Câu hỏi này khiến cho Từ Văn đau xót vô cùng. Chàng đã chịu ơn

nàng rất nhiều,
dù nàng có là con người thế nào đi nữa, chàng cũng không thể rẻ rúng nàng được.

Độc thủ phật tâm

Hồi 53
Lão tú sĩ lại xuất hiện

Thiên Đài Ma Cơ thấy Từ Văn đứng thộn mặt ra không đáp, nàng cất giọng ai oán hơn hỏi lại :
- Từ Văn ! Ngươi hà tiện cả đến câu trả lời ta nữa ư ?
Từ Văn phải cố gắng lắm mới nén được mối xúc động trong tâm hồn, chàng đánh bài liều đáp :
- Tiểu đệ chẳng còn điều chi nữa mà nói.
Hai người đứng lẳng lặng không ai nói gì đến một khắc, nhưng trong sự trầm lặng
khó thở này, tâm hồn mỗi người đều bị đau khổ do một nguyên nhân khác nhau.
Sau cùng Thiên Đài Ma Cơ buông tiếng thở dài nảo ruột tưởng đá cũng phải động
lòng. Nàng nghẹn ngào nói :
- Đệ đệ ! Kể ra ta không nên thế này mới phải... Ta đã nói chỉ mong trong lòng đệ
đệ có hình ảnh ta, ta không nghĩ đến cách chiếm con người đệ đệ. Phải rồi ! Ngày
trước đệ đệ đã chung tình với thiếu nữ áo hồng. Bây giờ đệ đệ lại thuộc về Tưởng
Minh Châu, ta nhịn không nỗi lòng ghen tức mà cũng phải nhịn. Đệ đệ cứ yêu thương
người mình yêu, rồi kết hôn với y. Nhưng ta xin đệ đệ... đừng đối đải với ta như vậy.
Ta đã nghĩ cả đến chuyện hờn giận đệ đệ mà không hờn giận được... Ta lại thất bại
một lần nữa !...
Hai hàng lệ trào ra như suối ngọc. Mỗi tiếng nói là một giọt nước mắt nhỏ xuống.

Nó bao hàm biết bao nhiêu là tình ý chân thành, khẩn cầu. Nó cũng giống như những
mũi kim nhọn đâm vào trái tim Từ Văn. Tâm thần chàng rung động mãnh liệt, muốn
ôm choàng lấy nàng để nói lời thực tình, nhưng chàng không đủ can đảm, chàng nghĩ
tới hậu quả khó bề thu lại được.
Những nỗi đau khổ về nhục thể đối với chàng chẳng có chi đáng kể, cả cái chết
chàng cũng không coi vào đâu. Nhưng cái đau khổ về tâm linh khiến chàng chịu
không nổi, nhất là nỗi đau khổ lần này lên đến tột độ, trước nay chưa từng có. Chàng
ngậm ngùi đáp :
- Đại thư ơi !... Đại thư đã biết chúng ta không thể nào kết hợp được...
Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :
- Ta biết rồi ! Ta không hy vọng chuyện kết hợp, mà chỉ mong đệ đệ giử ở nơi ta
một phần tình cảm.
Từ Văn nói :
- Đại thư ! Đại thư nên tìm hạnh phúc khác là hơn.
Thiên Đài Ma Cơ nói ngay :
- Ngoài đệ đệ ra ta không còn hạnh phúc nào nữa.
Từ Văn hỏi :
- Chẳng lẽ cứ để tình trạng này kéo dài vô cùng tận hay sao ?
Thiên Đài Ma Cơ đáp :
- Ta nguyện ý như vậy.
Từ Văn ngập ngừng :
- Nhưng... tiểu đệ không muốn thế...
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Đệ đệ ! Phải chăng đệ đệ muốn tuyệt giao với ta ?
Từ Văn la thất thanh :
- Đại thư... đừng bức bách tiểu đệ...
Thanh âm chàng đầy vẻ thống khổ, tưởng chừng bao nhiêu mối đau khổ trong lòng
tiết cả ra lời nói.
Nét mặt Thiên Đài Ma Cơ bình tỉnh lại. Nàng cất giọng ngậm ngùi :
- Đệ đệ ! Ta không bức bách đệ đệ. Đệ đệ cứ tự nhiên cùng Tưởng Minh Châu bách

niên giai lão...
Từ Văn rú lên :
- Tiểu đệ không kết hợp với y... vĩnh viễn không có chuyện đó...
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Đệ đệ còn có chỗ khác hay sao ?
- Không có !
- Thế thì vì lẽ gì ?
- Đại thư không biết... Tiểu đệ... tiểu đệ...
Chàng không nói nữa, chỉ nghiến răng ken két. Mặt chàng co rún lại.
Thiên Đài Ma Cơ vẫn chẳng buông tha. Nàng hỏi :
- Đệ đệ ! Đệ đệ làm sao thế ?
Từ Văn đáp :
- Không sao cả ! Xin Đại thư đừng hỏi gì đến tiểu đệ nữa.
Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :
- Phải chẳng... vì cánh tay độc của đệ đệ...
Từ Văn hàm hồ đáp :
- Có thể như vậy.
- Sao lại có thể ? Đệ đệ ! Đệ đệ không nói thật tâm.
Từ Văn đưa mục quang chăm chú nhìn bộ mặt đẩm lệ của Thiên Đài Ma Cơ. Chàng
lê gần lại hai bước, vươn tay ra.
Thiên Đài Ma Cơ trước còn kinh ngạc, rồi nàng hiểu tâm ý Từ Văn. Trên bộ mặt
đau thương, nàng gượng gạo nỡ một nụ cười, từ từ tiến lại...
Giữa lúc tay hai bên sắp đụng vào nhau, Từ Văn đột nhiên tỉnh lại.
Chàng tự hỏi :
- Ta làm gì thế này ?
Một tia lý trí khiến chàng tỉnh táo lại. Quyết tâm của chàng suýt nữa mất biến,
nhưng chàng thu về kịp.
Đột nhiên chàng buông tay xuống, đồng thời người chàng lui lại hai bước.
Thiên Đài Ma Cơ chưng hửng. Nụ cười trên môi biến mất. Một luồng khí lạnh lại từ
trong thâm tâm nổi lên, đưa ra khắp mình mẩy. Nàng tưởng chừng tứ chi tê dại. Nàng
lâm vào tình trạng vừa thấy một tia sáng lộ ra qua đám mây, rồi tia sáng lại bị làn
mây đen dầy đặc hơn che khuất.
Thiên Đài Ma Cơ tưởng chừng như mình bị Từ Văn trêu cợt, khinh

nhờn. Nàng có
biết đâu đến chỗ đau khổ của chàng.
Từ Văn lúc này cần được sự an ủi, nhưng chàng lại cự tuyệt sự an ủi. Chàng cần có
người đồng tình, song chàng lại phế bỏ sự đồng tình mà chàng được hưởng thụ. Tại
sao vậy ? Vì chàng thực tình yêu Thiên Đài Ma Cơ nên phải gìn giữ cho nàng. Chàng
không muốn hy sinh nàng để lợi cho mình. Gốc rễ ái tình chân thật là ở chỗ đó. Yêu ai
là phải hy sinh cho ai, chứ không phải chiếm lấy phần hơn cho mình, để người khác
phải hy sinh.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Từ Văn ! Đệ đệ còn muốn làm nhục ta nữa chăng ?
Từ Văn không trả lời. Chàng cần phải cứng rắn, dẹp nỗi thống khổ. Chàng biết nếu
để tình cảm chi phối tất là thất bại.
Thiên Đài Ma Cơ thấy thái độ của chàng, nàng không giữ vẻ dịu hiền được nữa, để
cho cơn phẫn hận bẽ bàng nổi lên. Nàng gầm thét :
- Từ Văn ! Ngươi là kẻ mình đầy máu lạnh !
Từ Văn chấn động toàn thân, chàng vẫn không trả lời, chỉ hết sức kềm chế mối xúc
động không để lộ ra ngoài mặt.
Thiên Đài Ma Cơ bỗng giơ tay lên, lớn tiếng quát :
- Từ Văn ! Ngươi giết ta đi ! Không thì ta cũng giết ngươi.
Từ Văn bất giác lùi lại một bước dài. Chàng đã hiểu nếu Thiên Đài Ma Cơ mà
phóng chưởng, thì chàng chẳng thể nào chịu nổi một đòn vì đã mất hết công lực.
Chàng há miệng toan nói gì nhưng lại thôi không nói nữa.
Thiên Đài Ma Cơ nghiến răng hỏi :
- Địa Ngục Thư Sinh ! Ngươi mà dùng "Độc thủ" thì giết người chẳng cần phí chút
hơi sức. Có đúng thế không ?
Từ Văn nhắm mắt lại, đáp :
- Đại thư hạ thủ đi ! Tiểu đệ không trả đòn đâu.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi :
- Ngươi tưởng ta không dám chăng ?

Từ Văn ấp úng :
- Không phải thế. Tiểu đệ... tiểu đệ...
- Từ Văn ! Ngươi coi ta là bông hoa tàn lạ trên đống cát bùn chứ gì ? Phải rồi ! Ta
không biết tự ái, tự trọng. Ta là kẻ đốn mạt, không nhận xét bộ mặt thật của ngươi
ngay từ trước, đã hiến hết tình cảm không lưu lại chút gì...
Từ Văn la thầm :
- Thư thư ! Ta yêu thư thư lắm ! Phải rồi, đã có hồi ta khinh bỉ thư thư, nhưng hiện
giờ ta yêu nàng thực.
Nhưng ngoài mặt, chàng vẫn trơ như tượng đá.
"Binh" ! Tiếp theo là một tiếng rú rùng rợn.
Từ Văn bị đánh một chưởng bắn ra ngoài hai trượng, ngã lăn xuống bụi cỏ bên
đường, miệng trào máu tươi như suối chảy.
Thiên Đài Ma Cơ lại thộn mặt ra. Nàng có ngờ đâu Từ Văn không trả đòn, mà cũng
chẳng vận công chống cự. Nếu không thì công lực của nàng đánh Từ Văn đến bị
thương thổ huyết thế nào được.
Từ Văn cố cục cựa nhưng không còn chút khí lực nào, đành chịu nằm yên trong bụi
cỏ. Chàng tuyệt không oán hận Thiên Đài Ma Cơ và nghĩ thầm :
- Đây là một phương thức bồi thường mối tình cảm rất xác đáng. Mình đã lâm vào
tình trạng sống không bằng chết, nếu được chết về tay nàng thì còn gì hay hơn nữa.
Thiên Đài Ma Cơ không hiểu lòng mình đang hối hận hay phẫn nộ. Hồi lâu nàng
cất tiếng hỏi :
- Sao ngươi không trả đòn ?
Từ Văn bật lên tràng cười thê thảm, vận hết khí lực nói lớn :
- Thiên Đài Ma Cơ ! Ngươi muốn giết ta chăng ? Sao không hạ thủ đi ?
- Ngươi...
- Ngươi không dám ư ?
Thiên Đài Ma Cơ lại nổi cơn phẫn nộ. Lòng tự tôn của người đàn bà còn mãnh liệt
hơn đàn ông nhiều. Dĩ nhiên nàng không hiểu Từ Văn đã mất hết

công lực, mà cho là
chàng cố ý làm thế để tuyệt tình với mình.
Nghĩ tới đây, nàng không tài nào nhẫn nại được nữa. Dầu cho Từ Văn có chết về
độc thủ của nàng, nàng cũng cam tâm. Nàng nhảy tới bên Từ Văn, nét mặt bao phủ
một làn sát khí rùng rợn.
Từ Văn thấy thế không khỏi bở vía, song chàng tự nghĩ :
- Thôi ta đành chết dưới bàn tay nàng. Ít ra cũng được nàng mai táng cho tử tế.
Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng :
- Từ Văn ! Ngươi đừng giả vờ nữa kẻo rồi hối hận không kịp.
Từ Văn buồn rầu đáp :
- Vĩnh viễn ta không bao giờ hối hận.
Thiên Đài Ma Cơ rít lên :
- Được lắm ! Ta để cho ngươi căm giận ta suốt đời cũng không sao.
Nàng vừa nói vừa giơ bàn tay nhỏ nhắn lên nhằm giáng xuống trước ngực Từ Văn...
Từ Văn vẫn không nhúc nhích, chỉ dương cặp mắt lên mà nhìn. Khóe miệng chàng
vẫn nở một nụ cười thảm đạm. Chàng chuẩn bị đón tiếp cái chết.
Phát chưởng vừa phóng ra nửa vời, Thiên Đài Ma Cơ bỗng dừng lại. Hiển nhiên
nàng chỉ phẫn hận chứ không có ý giết chết Từ Văn.
Nàng dằn giọng hỏi :
- Từ Văn ! Sao ngươi không phản kháng ?
Giả tỷ Từ Văn nhỏ nhẹ một câu là tình thế lập tức thay đổi, nhưng chàng vẫn mặt
lạnh như tiền, hỏi lại :
- Ngươi không dám hạ thủ ư ?
Thiên Đài Ma Cơ không còn đất để mà xoay chuyển. Nhưng nàng biết rõ bản tính
Từ Văn. Chàng chẳng bao giờ có ngụy kế chi hết. Vẻ quyết ý chịu chết của chàng
khiến nàng sinh lòng ngờ vực. Nàng do dự một chút rồi thu tay về, dịu giọng hỏi :
- Tại sao ngươi làm thế này ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Chẳng làm sao cả. Ta muốn ngươi giết đi hoặc vĩnh viễn dời xa ta.
- Từ Văn ! Ngươi có điều gì bực tức với ta ?

- Ta chẳng có điều chi cả.
- Ngươi giả chết cũng không được đâu. Ngươi đừng tưởng phát chưởng này chẳng
thể giết được Địa Ngục Thư Sinh.
Bây giờ Từ Văn bỗng phát giác ra thương thế mình tự nhiên không chữa mà khỏi.
Bao nhiêu nỗi đau khổ đều tiêu tan hết. Chàng đứng lên, trong lòng rất đỗi kinh dị và
cho là trong bản thân còn có lực lượng tiềm tàng chỗi dậy làm cho thương thế lành
mạnh. Lực lượng này đã khiến chàng mấy phen chết đi rồi sống lại được là nghĩa làm
sao ? Chàng chưa từng uống những thứ "thiên tài địa bảo" hay linh đan diệu dược gì
cả, nên hiện tượng này thật kỳ quái, hay đây là một kỳ tích huyền bí không sao hiểu
được.
Thiên Đài Ma Cơ lại giục :
- Từ Văn ! Ngươi hãy nói đi !
Từ Văn hững hờ đáp :
- Cái gì đáng nói thì ta đã nói hết rồi.
Thiên Đài Ma Cơ hỏi gặng :
- Ngươi quả tình muốn thế thật ư ?
- Đó là một điều bất đắc dĩ.
- Bất đắc dĩ thế nào ?
- Ta không muốn nói ra. Rồi có ngày ngươi sẽ tự biết.
Thiên Đài Ma Cơ nói móc :
- Thật là lời nói dối hoa mỷ, câu bịa đặt khôn ngoan. Từ Văn ! Ta biết ngươi rồi !...
Từ Văn trong lòng thê thảm. Chàng nói qua kẻ răng :
- Như vậy càng hay.
Thiên Đài Ma Cơ bưng mặt chạy đi.
Từ Văn trông theo bóng sau lưng nàng dần dần mất hút mà lòng như se lại, tâm hồn
hốt hoảng tưởng chừng như đánh mất vật gì. Miệng chàng lẩm bẩm :
- Nàng đi rồi ! Ta... cũng đi thôi... Nhưng đi đâu bây giờ ?
Giữa lúc ấy, bất thình lình ở trong rừng cách đấy mười mấy trượng có tiếng rú chói
tay vọng lại.
Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng toan băng mình vọt đi, nhưng

sực nhớ ra công
lực mình đã mất hết, bất giác chàng đứng thừ người, lắc đầu. Trên môi nở một nụ cười
đau khổ, mỉa mai. Những chuyện tranh đấu, sát phạt không còn là chuyện của chàng
nữa.
Đột nhiên mắt chàng nhìn thấy phía trước một bóng người dài thường thượt và in
xuống đất. Chàng ngửng đầu lên trông rồi lui lại một bước. Một văn sĩ trạc tuổi năm
mươi xuất hiện. Hắn chính là lão tú sĩ mà chàng đã gặp gỡ mấy hôm trước, chứ không
phải người lạ. Lão tú sĩ này đã trúng phải "Độc thủ" của chàng ở nơi hoang dã ngoài
thành Nam Triệu rồi bỏ chạy.
Từ Văn đưa mắt lạnh lùng ngó lão tú sỉ, rồi hỏi :
- Các hạ có điều chi dạy bảo ?
Lão tú sĩ mặt lộ hào quang, nghiến răng đáp :
- Không ngờ ngươi lại là con Từ Anh Phong. Giả tỷ không có hai tên môn hạ của
Vệ Đạo Hội nhận ra, thì lão phu không biết. Thật là lưới trời lồng lộng...
Không cần nói cũng hiểu, hai tiếng rú vừa rồi từ miệng hai tên hán tử ở Vệ Đạo Hội
phát ra.
Từ Văn run lên hỏi :
- Các hạ là ai ?
Lão tú sĩ cười khành khạch đáp :
- Rồi ngươi sẽ biết. Lão phu nghe nói ngươi quật cường lắm, mà sức chịu đựng cực
hình cũng ghê gớm. Bây giờ tuy ngươi đã mất hết công lực, nhưng chúng ta hãy ra
chỗ khác thủng thẳng nói chuyện...
Lão vừa nói vừa cởi áo ngoài vung qua quấn lấy Từ Văn xách trong tay chạy ra
ngoài khu rừng.
Từ Văn không có sức phản kháng. Chàng để mặc cho đối phương muốn làm gì thì
làm. Chàng biết rõ đối phương sỡ dĩ quấn chặt lấy chàng vì lão úy kỵ cánh tay độc

của chàng.
Lão tú sĩ ra khỏi khu rừng rậm vẫn chưa dừng lại, lão tiếp tục chạy nhanh như bay,
khác nào người cưỡi gió mà đi. Chỉ trong nháy mắt, phía trước hiện ra một con sông
lớn, nược chảy xiết, sóng vổ bì bòm.
Ra tới bờ sông, lão tú sĩ dừng bước. Ở đây có một chiếc thuyền mui đã đậu sẵn.
Lão nhảy xuống thuyền, quăng Từ Văn vào trong khoan rồi cởi dây, chèo thuyền xuôi
theo dòng nước.
Không hiểu thời gian đã bao lâu, và thuyền đã đi được bao xa, thì dừng lại. Lão tú
sĩ vào khoang thuyền ngồi xuống chiếc ghế gỗ, nói :
- Ngươi dậy đi ! Bây giờ chúng ta nói chuyện.
Từ Văn đứng dậy. Tiện bên có một cái ghế bỏ không chàng liền ngồi xuống.
Lão tú sĩ hỏi :
- Phải chăng ngươi là con Từ Anh Phong ?
Từ Văn đáp :
- Chính phải !
Lão tú sĩ lại hỏi :
- Từ Anh Phong ẩn thân ở đâu ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ không biết.
- Ngươi không biết thật ư ?
- Tin hay không là tùy ở các hạ.
Lão tú sĩ cười lạt nói :
- Tiểu tử ! Thủ pháp của lão phu so với môn "Huyền Ngọc Sưu Hồn" gì đó còn
"mặn mà" hơn. Lão phu tưởng ngươi nên nói trắng ra là hơn.
Từ Văn nhớ tới thảm hình "Huyền Ngọc Sưu Hồn" mà khủng khiếp. Có điều lúc
này chàng chẳng lấy thế làm nao núng. Công lực đã mất hết rồi thì sống còn khổ hơn
là chết. Chết sớm hay muộn, chung qui vẫn là cái chết. Bây giờ đã lọt vào tay kẻ đối
đầu thì còn chi mà nói.
Nghĩ vậy, chàng liền lạnh lùng đáp :
- Tại hạ biết lắm ! Dù sao cũng đến chết là cùng.

Lão tú sĩ dằn giọng :
- Ngươi lầm rồi ! Đừng tưởng giải thoát mà dễ đâu. Ngươi không chết được thì
muốn chết cũng không xong. Lão phu sẽ điểm vào mấy âm huyệt để cho tứ chi ngươi
bị tàn phế một nữa. Mắt ngươi còn trông thấy, tai ngươi còn nghe rõ, nhưng miệng
ngươi không nói được. Kế đó lão phu lại dùng dược vật làm cho ngươi mất hết trí nhớ.
Ngươi sẽ quên cả thân thế mình, không biết gì nữa. Sau cùng lão phu sẽ đem bỏ ngươi
ra giữa chợ. Bấy giờ bản năng cầu sinh của con người lại chổi dậy, ngươi sẽ cứ sống
hoài, và phải đi ăn xin mà sống suốt đời...
Từ Văn tan nát ruột gan. Chàng lớn tiếng quát :
- Câm miệng đi !
Lão tú sĩ lại nói tiếp :
- Từ đó, hàng ngày cứ đến ban trưa là ngươi lại phát ra một thứ bệnh quái đản. Cái
đau khổ đó còn tệ hại hơn "Huyền Ngọc Sưu Hồn" nhiều...
Từ Văn đứng phắt dậy, nhảy xổ tới đưa "Độc thủ" ra...
"Binh" một tiếng ! Một luồng kình phong hất chàng trở lại ghế ngồi.
Lão tú sĩ lại nói :
- Đương nhiên lão phu sẽ phế bỏ "Độc thủ" của ngươi đi, để trừ hại cho người đời.
Từ Văn căm hận rít lên :
- Tiểu gia hối hận là đã lấy thuốc giải cho ngươi...
Lão tú sĩ ngắt lời :
- Dù ngươi có cho ta đến mười lần thuốc giải cũng không đủ đền bù tội ác của phụ
thân ngươi trong muôn một. Đối với ngươi, lão phu không cần có chút lòng trắc ẩn,
mà cũng không phải nói đến đạo nghĩa võ lâm hay lề luật giang hồ chi hết.
Từ Văn thở hồng hộc một lúc, rồi quát hỏi :
- Giữa ngươi và phụ thân ta có mối thù oán gì ?
Mắt lão tú sĩ chiếu ra những tia lửa oán độc, lão nghiến răng đáp :
- Thù tựa non cao, hận bằng biển cả. Tiểu tử ! Bây giờ ngươi hãy xưng ra con chó
già kia ẩn náo ở đâu ?

Từ Văn lớn tiếng thét :
- Ngươi đừng hòng tiểu gia nói cho ngươi hay một điều gì.
Lão tú sĩ nói :
- Tiểu tử ! Một người làm ác, tội đến người thân. Ngươi chịu nói thì lão phu mở cho
con đường sống.
Từ Văn kiên quyết :
- Không được đâu !
Lão tú sĩ cười gằn :
- Rồi ngươi cũng phải nói. Lão phu có biện pháp khiến cho ngươi phải tuôn ra hết.
Từ Văn biết mình sắp phải chịu khốc hình vô nhân đạo. Nhưng hiện giờ công lực
chàng đã mất hết, thì muốn tự sát cũng không xong. Chàng không sợ chết, mà chỉ sợ
không chết được. Nếu đúng như lời lão tú sĩ đã nói, thì chung thân chàng điêu đứng
không bút nào tả xiết.

Độc thủ phật tâm

Hồi 54
Cửu chuyển hà đưa đường bái tổ

Từ Văn đột nhiên phát giác ra có một cây đinh sắt đóng vào vách thuyền chìa ra dài
hai tấc ở ngay cạnh huyệt Thái dương bên hữu chàng, chỉ cách vài tấc. Chàng chỉ cần
đụng đầu mạnh một cái là kết thúc xong cuộc đời một cách dễ dàng. Sau khi phát hiện ra vụ này, chàng liền bình tỉnh lại, bây giờ chỉ cần sao cho đối
phương chú ý ra chỗ khác.
Nghĩ vậy, Từ Văn liền lớn tiếng hỏi :
- Phải chăng các hạ họ Lam ?
Lão tú sĩ giựt mình, đáp :
- Lão phu... Ta...
Từ Văn lại hỏi tiếp :
- Phải chăng các hạ là Lam Thiếu Thần ?
Lão tú sĩ hắng dặng một tiếng, rồi đáp :

- Lão phu không phải là Lam Thiếu Thần. Giả tỷ Lam Thiếu Thần còn sống ở nhân
gian, thì hành động của y cũng giống lão phu.
Theo như lời lão tú sĩ nói đây thì Cữu phụ Từ Văn là Lam Thiếu Thần đã chết rồi,
chứ không còn sống ở dương gian nữa. Vậy lão tú sĩ này là ai ? Nhưng những cái đó
cũng không quan hệ. Mục đích của Từ Văn chỉ là tìm cơ hội di chuyển sự chú ý của
lão ra chỗ khác để cho cuộc tự sát của chàng không bị ngăn trở mà thôi.
Lão tú sĩ đột nhiên lớn tiếng hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi có nghe ai nói tới Tô Viên bao giờ chưa ?
Từ Văn chưa kịp suy nghĩ sâu xa đã buột miệng đáp :
- Há phải chỉ nghe tiếng mà thôi. Mới đây, tại hạ còn gặp mụ.
Lời nói vừa ra khỏi cửa miệng, chàng đã biết ngay là không ổn, nhưng trót lỡ lời,
còn thu về thế nào được ?
Chàng tự hỏi :
- Sao lão này lại biết cả đến danh tự Đại mẫu ta ? Lão hỏi tới mụ làm chi ? Lão là
nhân vật thế nào ?...
Lão tú sĩ đứng phắt dậy, dường như bị khích động quá chừng, lão gầm lên :
- Ngươi... ngươi biết mụ rồi ư ?
Từ Văn đã lỡ lời, đành liều đáp :
- Đúng thế !
Lão tú sĩ lại hỏi :
- Mụ... chưa chết ư ?...
Từ Văn không dáp, chàng hỏi lại :
- Giữa các hạ và Tô Viên có mối liên quan thế nào ?
Lão tú sĩ không trả lời, nắm ngay lấy hai vai Từ Văn vừa lắc mạnh, vừa giục :
- Hiện giờ mụ ở địa phương nào ? Nói mau !
Thật là một cơ hội rất tốt, Từ Văn tuy đã mất hết công lực, nhưng "Độc thủ" vẫn
còn. Chàng chỉ giơ tay lên một cái là có thể làm cho đối phương trúng độc ngay.
Nhưng xe đổ hãy còn in vết, công lực lão tú sĩ này cực kỳ thâm hậu, đã đến trình độ

thông thần. Dù lão có bị trúng độc, cũng không kềm chế ngay được lão, vì trong
người chàng không còn chút nội lực nào, mà thuốc giải độc, chàng lại để bên mình.
Lão cứ việc ung dung xục tìm lấy thuốc để tự giải, rồi đưa chàng vào tình trạng sống
không sống được, chết chẳng chết xong...
Chàng xoay chuyển ý nghĩ này trong khoảnh khắc, dường như lão tú sĩ đã nhìn
thấy ý niệm của chàng, lão liền nới tay lùi lại.
Thế là cơ hội lại lỡ mất rồi.
Từ Văn liền quay về quyết định trước, lợi dụng chiếc đinh ở vách thuyền cho xuyên
vào Thái dương tử huyệt để cầu giải thoát.
Da thịt trên mặt lão tú sĩ co rúm lại. Mắt lão trợn lên như hai chiếc nhạc đồng
không chớp.
Một người dầy công tu dưỡng, lại công lực thâm hậu như vậy, mà phải khích động
đến thế, dủ tỏ lão cũng hoang mang vô cùng !
Bỗng lão cất tiếng hỏi :
- Tiểu Tử ! Ngươi gặp Không Cốc Lan Tô Viên ở đâu ?
Từ Văn làm như vô tình người nhích đi một chút để huyệt Thái dương nhằm thẳng
vào đầu đinh, cách chừng hơn một tấc. Bây giờ chàng chỉ còn việc đâm mạnh tử huyệt
một cái là mọi việc đều giải quyết xong xuôi hết.
Dĩ nhiên lão tú sĩ không khi nào nghĩ tới Từ Văn định tự tử bằng cách này. Lão tức
giận trợn mắt lên nhìn chàng để chờ chàng trả lời.
Tuy Đại mẫu cùng phụ thân chàng đã ơn đoạn, nghĩa tuyệt, trở nên oan gia sinh tử,
nhưng khi nào chàng lại nói chỗ trú ngụ của mụ để gây mầm họa cho Diệu Thủ Tiên
Sinh.
Lão tú sĩ lại quát hỏi lần nữa :
- Ngươi có nói hay không thì bảo ?
Từ Văn buông thõng :
- Không nói thì đã sao ?
Lão tú sĩ thét lên :

- Ngươi muốn chết chăng ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Tiểu gia đã không tính đến chuyện sống chết nữa rồi.
Lão tú sĩ tức quá, gầm lên :
- Thằng lõi này giỏi thiệt ! Mi không còn nể mặt ta nữa ư ?...
Từ Văn nghiến răng ken két, toan đập đầu vào mũi đinh sắt...
Giữa lúc ấy, bất thình lình có tiếng quát từ đằng xa vọng lại :
- Từ Anh Phong ! Lão nên chường mặt ra đi thôi !
Lão tú sĩ biến sắc, chui ra ngoài khoang thuyền.
Từ Văn chấn động tâm thần. Trong lúc hốt hoảng, chàng không hiểu chuyện gì mà
lại có người réo tên họ phụ thân mình.
Chàng không suy nghĩ gì nữa, đứng phắt dậy, mở cửa sổ khoang thuyền ra thì thấy
ba con thuyền nhỏ đang từ từ đi về phía chiếc thuyền lớn.
Trên con thuyền đầu có Vệ Đạo Hội chủ Thưởng Quan Hoành và thiếu phụ xinh
đẹp, võ công thâm hậu, sóng vai đứng đó.
Trên con thuyền thứ hai là Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu.
Trên con thuyền thứ ba là Thống Thiền hòa thượng và Thái Y La Sát.
Bọn chèo thuyền toàn là những tay tráng hán mình mặc áo đen.
Vệ Đạo Hội chủ Thưởng Quan Hoành lớn tiếng la :
- Từ Anh Phong ! Bữa nay ngươi có chắp cánh cũng hết đường trốn thoát.
Lão tú sĩ nổi lên tràng cười khanh khách như người điên, rồi đáp :
- Các vị bằng hữu ! Ở đây không có ai là Từ Anh Phong cả.
Táng Thiên Ông thanh âm như tiếng sấm quát lên :
- Ngươi ngậm mõm lại đừng sủa càn nữa. Kêu lão đó ra đây.
Từ Văn chợt động tâm linh, chàng đã hiểu chuyện gì rồi. Thiếu phụ xinh đẹp phế
bỏ nội công của chàng, tha cho chạy đi. Mục đích của mụ là muốn mượn chàng để
tìm cho ra phụ thân chàng lạc lỏng nơi đâu. Lão tú sĩ giết hai tên chân sào, cướp
chàng mà chạy. Chắc là vụ này đã có tin cấp báo, nên đối phương mới theo dõi tông
tích tới đây.
Mục đích của hai bên đều là tìm kiếm cho ra phụ thân Từ Văn. Nếu hai bên tìm ra
sự thực thì kẻ bị nạn vẫn là chàng.

Từ Văn đưa mắt nhìn quanh một lượt, phát giác ra đây là một cái đầm rộng chừng
mấy mẫu. Hai bên non cao chót vót. Tuy giữa ban ngày, nhưng cảnh vật cũng âm
thầm, lạnh lẻo.
Phía chính diện là một trái núi xanh, chìa ra như một tấm bình phong. Dãy núi hai
bên nước chảy ra đều bị vách núi ngăn lại, nên chảy xoáy trôn ốc, khoét xuống thành
chiếc đầm này. Lối ra có một đường thủy đạo nhỏ hẹp đi về mé hữu. Bọt trắng bắn lên
tung tóe. Sóng nước đập vào đá bì bòm nghe rất ghê sợ.
Từ Văn lại quyết định :
- Thà là mình chết giữa đầm nước xoáy, chứ không chịu để cho kẻ thù đày đọa. Cơ
hội này ta không thể bỏ lở được.
Chàng nghĩ vậy liền xoay lưng về phía thuyền nhỏ, mở cửa sổ khoang thuyền ra,
vịn lấy vách thuyền chui ra ngoài rồi cho người tuột xuống đầm không một tiếng
động. Nước trên mặt đầm phẳng lặng mà phía dưới chảy xoáy lại rất ghê hồn.
Từ Văn không biết bơi lội. Người chàng chìm xuống, rồi lập tức bị một hấp lực lôi
xuống đáy đầm. Công lực chàng đã mất hết, nên chàng không thể dùng nội công để
phong tỏa hô hấp, nước vào đầy miệng. Bản năng sinh tồn thúc giục chàng dảy dụa,
cố sức nhoi lên khỏi mặt nước. Nhưng sức nước xoáy cực kỳ mãnh liệt, chàng vật lộn
cũng bằng thừa. Dòng nước xoáy lộn mấy cái là chàng đã mất hết tri giác. Trong lúc
mê mang chàng tưởng chừng như mình đã bị dòng nước xoáy đẩy vọt ra ngoài đầm.
Một cơn rét như cắt ruột khiến chàng tỉnh táo lại. Chàng dương mắt lên nhìn thì
thấy ráng đỏ đầy trời. Người chàng nằm thẳng cẳng trên một tảng đá lớn, lạnh như
băng. Từng cơn gió núi quạt vào người chàng như cắt da xẻo thịt. Bên tai văng vẳng

vẫn nghe tiếng sóng vỗ bì bòm.
Trong lúc mê mang, Từ Văn không hiểu mình còn sống hay đã chết rồi. Cảnh tưởng
trước mắt là sự thật hay là ảo mộng ?
Hồi lâu, chàng mới xác định được là mình chưa thành "thần sóng". Chàng thở hút
cùng những cảm giác trong người đều không phải là ảo mộng.
Từ Văn kinh hãi đứng dậy mới phát giác chổ mình nằm, ở gần hang tuyệt cốc cánh
cửa hang không đầy ba thước.
Đây là một cái vực thẩm sâu hàng trăm trượng, ngó trông như một giải sông ngoằn
ngoèo hay một con rắn khổng lồ uốn khúc.
Chàng tự hỏi :
- Đây là đâu ? Mình đã được ai cứu sống ? Nếu không, dĩ nhiên mình tuột xuống
nước là chết dứt, chứ còn cách nào bay qua được vách núi chót vót kia ?
Đột nhiên có tiếng người già lọt vào tai :
- Bản sư tổ ở đây, sao ngươi không quỳ xuống ?
Từ Văn kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng lồm cồm đứng lên thì thấy một phiến
đá nhô ra cách đó chừng một trượng. Một lão già người gầy như que củi, song cặp
mắt lấp loáng như điện, ngồi trên phiến đá đang nhìn chàng.
Từ Văn tự hỏi :
- Sư tổ nào đây ? Câu đó ở đâu mà ra ? Sư tổ này ở đâu đến ? Mình ở nhà học nghệ,
đến sư phụ cũng không có, mà lão già quái gở này bình sinh mình chưa gặp bao giờ,
lại tự xưng là sư tổ, thế có lạ không ?
Từ Văn vừa sợ hãi vừa nghi hoặc lùi lại một bước, không biết nói sao ?
Lão già lại lên tiếng hỏi :
- Chẳng lẽ sư phụ ngươi không nói rõ cho ngươi hay ?
Từ Văn lắp bắp đáp :
- Sư phụ ư ?... Vãn bối không có... sư phụ...
Lão già cặp mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè. Mặt lão chỉ còn rúm da bọc xương
mà cũng nổi giận quát hỏi :

- Ngươi không có sư phụ ư ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế !
Lão già lại hỏi :
- Ngươi đến đây làm chi ?
Từ Văn thở dài đáp :
- Vãn bối gieo mình xuống đầm tự tử, không hiểu...
Ánh mắt xanh lè của lão già ngó Từ Văn mấy lần, rồi lớn tiếng hỏi :
- Phép "Vô ảnh Tồi Tâm Thủ" ai đã truyền thụ cho ngươi ?
Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng coi chừng trong vụ này có nhiều điều ngoắt
ngoéo. Nhưng chàng thành thực đáp :
- Chính tiên phụ đã truyền thụ cho vãn bối.
Lão già sửng sốt hỏi :
- Sao ngươi lại gọi bằng tiên phụ ? Y chết rồi ư ?
Từ Văn gật đầu đáp :
- Phải rồi !
Lão già hỏi :
- Có phải trước khi y chết bảo ngươi tới đây không ?
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó...
Lão già lại hỏi :
- "Độc kinh" đâu ?
Từ Văn chẳng hiểu ra sao. Chàng bị một chuỗi câu hỏi khiến chàng như người bị
thả vào trong đám mây mù.
Chàng ấp úng :
- Lão... Lão tiền bối...
Lão già nhíu cặp mày trắng, lắc đầu luôn mấy cái rồi nói như để mình nghe :
- Không phải ! Tất hắn không dám lừa thầy, mà sao dám trái lệnh lấy vợ, đẻ con, có
lẽ là...
Lão nói tới đây đột nhiên lớn tiếng quát :
- Quân nghiệt chướng đó chết vào hồi nào ?
Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :
- Nghiệt chướng ư ? Ai là nghiệt chướng ?
Lão già đáp :
- Cái người đã truyền "Độc công" cho ngươi đó.
Từ Văn đáp :

- Tiên phụ ư ?... Lão nhân gia chết mấy tháng trước đây.
Lão già "Hứ" một tiếng. Tiếng hứ của lão rất chói tai, vừa lạnh lẽo thê lương, vừa
quái gỡ kinh hồn ! Từ Văn nghe thấy không khỏi ớn da gà. Chàng hoàn toàn đi vào
chổ hồ đồ, hoang mang, chẳng hiểu là chuyện gì. Chàng không biết mình đang mơ
ngủ hay là sự thực.
Lão già da mặt co rúm lại mấy lần, nổi giận đùng đùng hỏi :
- Hắn không tuân huấn lệnh mười năm... Hừ ! Hắn chết trong trường hợp nào ?
Từ Văn đứng trơ ra như tượng gỗ, đáp :
- Tiên phụ bị kẻ thù gia hại. Nhưng...
Lão già hỏi ngay :
- Nhưng làm sao ?
Từ Văn đáp :
- Nhưng mấy bữa nay lại có vết tích dường như... tiên phụ hãy còn sống ở thế gian.
Lão già hỏi :
- Hắn có đem chuyện sư môn cùng giới mệnh kể cho ngươi nghe bao giờ không ?
Từ Văn hoang mang lắc đầu đáp :
- Không.
- Vậy mà sao ngươi lại biết đường "Cửu chuyển hà" tới đây ?
Từ Văn đáp :
- Vãn bối bị kẻ khác bắt giử, liền thừa lúc họ sơ ý, nhảy xuống nước tự tử... Có phải
lão tiền bối đã cứu vớt vãn bối không ?
Lão già ngạc nhiên một lúc rồi miệng càu nhàu :
- Thằng nhỏ bị phong tỏa công lực. Chẳng hiểu thần trí gã có bị tổn thương mà mất
hết ký ức không ? Nếu không thì sao gã lại ăn nói vớ vẩn thế này ?
Từ Văn nghe đến mấy chữ "công lực bị phong tỏa" thì không khỏi động tâm, vì
hiển nhiên công lực chàng đã bị phế bõ mà sao lão này lại bảo bị phong tỏa. Phong
tỏa với phế bỏ khác nhau nhiều lắm.
Lòng chàng nghĩ vậy, bất giác chàng thử đề khí thì thấy nội lực ùn ùn như nước
suối. Công lực chàng đã khôi phục lại rồi.

Từ Văn kinh hãi trong lòng không bút nào tả xiết. Lão già bảo công lực chàng bị
phong tỏa thì chắc là lão đã giải khai cho khỏi bị kềm chế. Lão này là một nhân vật
cao siêu không biết đến đâu mà lường. Lão lại tự xưng là sư tổ, lại nhắc đến chuyện
"Độc thủ", hay lão đúng là ân sư của phụ thân chàng ?
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng lão già vẫy tay bảo chàng :
- Ngươi hãy lại đây !
Bỗng nhiên lão mất hút. Từ Văn rất lấy làm kinh dị, sau chàng phát giác ra lão đã
lui vào thạch động. Lúc trước lão ngồi trên phiến đá che mất thị tuyến. Đồng thời
chàng để hết tâm thần chú ý vào người lão nên không phát giác ra được.
Từ Văn ngần ngừ một chút, rồi nhảy lên phiến đá đi vào hậu động. Cửa động không
rộng mấy, chỉ vừa một người chui ra, chui vào. Động đã hẹp lại tối tâm.
Từ Văn đi chừng mười trượng đột nhiên nhìn thấy một tòa thạch thất rộng rãi. Bàn
ghế toàn bằng đá. Giữa nhà bày một chiếc hương án, khói bốc lên nghi ngút và đèn
thắp sáng tỏ.
Lão già thõng tay đứng bên hương án.
Từ Văn vừa khoa chân bước vào, lão liền lớn tiếng quát :
- Thần vị sư tổ ở đây, sao không quì xuống ?
Từ Văn ngẩng đầu lên nhìn thấy trên án có đặt bài vị khắc giòng chữ : "Thần vị tổ
sư Vạn Độc Quỉ Kiếm Sầu Lê Vĩ"
Hàng chữ kinh tâm động phách này khiến cho Từ Văn chợt nhớ tới lão quái ở Bạch
Thạch phong đã nhắc đến. Theo lời lão kia thì "Vô ảnh Tồi Tâm Thủ" đã do Quỉ
Kiếm Sầu luyện thành hai trăm năm trước đây. Chàng biết là mình đi bổ nháo, bổ
nhào thế nào lại đi vào ngay chỗ tổ sư.
Từ Văn vừa kinh hãi, vừa mừng thầm quì hai chân xuống thi hành đại lễ, ba lần quì
gối, chín lần khấu đầu, rồi lại đến trước mặt lão già quì xuống miệng

hô :
- Kẻ bất tiếu này là Từ Văn xin khấu đầu bái kiến sư tổ.
Lão này toàn thân chấn động quát :
- Đứng dậy !
Từ Văn ngạc nhiên đứng dậy. Chàng chẳng hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn lão già.
Lão già xúc động hỏi :
- Ngươi tên gọi Từ Văn ư ?
Từ Văn đáp :
- Đúng thế.
Lão già lại hỏi :
- Phụ thân ngươi tên gì ?
Từ Văn đáp :
- Gia phụ là Từ Anh Phong.
Lão già nói :
- Ngươi không phải là đệ tử bản môn.
Từ Văn lùi lại ba bước liền. Chàng đứng thộn mặt ra. Bình sinh chàng chưa từng
trải những vụ ly kỳ thế này bao giờ. Lão già vừa thấy mặt chàng, tự xưng là tổ sư, mà
bây giờ lão lại bảo chàng không phải đệ tử bản môn.
Chàng tự hỏi :
- "Vô ảnh Tồi Tâm Thủ" gia phụ học ở đâu ? Không hiểu lão gia lấy được "Độc
kinh" trong trường hợp nào ?
Lão già ngồi xuống ghế đá, nhắm mắt trầm tư hồi lâu rồi dương mắt lên hỏi :
- Ngươi có nghe đến danh hiệu Ngũ Thượng bao giờ chưa ?
Từ Văn đáp :
- Vãn bối chưa từng nghe thấy tên đó bao giờ.
Lão già lại hỏi :
- Ngươi đã nhìn thấy "Độc kinh" chưa ?
Từ Văn đáp :
- Vãn bối chưa được nhìn thấy bao giờ cả.
Lão già lại hỏi :
- Ngươi luyện được "Vô ảnh Tồi Tâm Thủ" trong trường hợp nào ?
Từ Văn đáp :
- Đó là do tiên phụ dạy cho bằng lối khẩu truyền.
Lão già hỏi :
- Phụ thân ngươi đã luyện thành "Độc thủ" chưa ?

Từ Văn dè dặt đáp :
- Theo chỗ vãn bối biết thì gia phụ chưa luyện môn đó.
Lão già lại hỏi :
- Vậy hắn căn cứ vào đâu để khẩu truyền cho ngươi ?
Từ Văn đáp :
- Vãn bối có gia phụ đề cập đến pho "Độc kinh".
Lão già hỏi :
- Hắn có nói đến nguồn gốc pho "Độc kinh" không ?
Từ Văn đáp :
- Không !
Lão già im tiếng. Trong động biến thành tịch mịch, yên lặng.
Từ Văn không hiểu đối phương đang nghĩ gì và cũng không biết lão xử trí với mình
ra sao ? Nhưng chàng cũng ý thức được là mình không đến nỗi lo về chuyện mất
mạng. Điều khiến cho chàng phấn chấn nhất là cảm thấy công lực được phục hồi.
Chàng tưởng chừng như mình vừa được tái sinh.
Bầu không khí vẫn trầm lặng như tờ. Hàng nửa giờ chẳng một ai lên tiếng. Từ Văn
bắt đầu cảm thấy xao xuyến trong lòng.
Đột nhiên lão già đứng dậy, đến trước hương án quì xuống, miệng lâm râm khấn :
- Kẻ đệ tử truyền đến đời thứ mười hai này là Vạn Hữu Tùng xin thỉnh cầu trước tòa
tổ sư về việc duy trì bản môn khỏi đoạn tuyệt. Đệ tử phải tòng quyền thiện tiện
chuyên chính, cúi xin tổ sư so xét.
Cầu đạo xong, lão đứng sang bên tả hương áng rồi cất giọng nghiêm trọng hỏi Từ
Văn :
- Từ Văn ! Phụ thân ngươi đáng lẽ là truyền nhân đới thứ mười bốn của bản môn.
Vậy ngươi là truyền nhân đời thứ mười lăm. Bây giờ ngươi hãy dâng hương quì
xuống.
Từ Văn coi tình hình này biết rằng không còn cách để mà lựa chọn. Chàng cũng
không hiểu tại sao lão già lại nhận định phụ thân chàng là truyền nhân đời thứ mười

bốn. Phụ thân đã có danh phận như vậy thì còn nói sao được nữa. Ngay việc công ơn
cứu sống mình, cũng đủ khiến cho mình chẳng thể cự tuyệt lời yêu cầu của đối
phương.
Nghĩ vậy, Từ Văn chuyển mình tiến lên kính cẩn dâng ba nén hương, đoạn quì
xuống trước án.
Bỗng lão già lên tiếng :
- Lập thệ đi !
Từ Văn lại thêm một lần kinh ngạc. Chàng không biết phép lập thệ thế nào. Chàng
ngẫm nghĩ lại một lúc, rồi theo qui củ của kẻ mới nhập môn dõng dạc tuyên thệ :
- Kẻ đệ tử chân truyền đời thứ mười lăm là Từ Văn đã chịu ơn đức tổ sư thu vào làm
môn hạ, xin thề rằng đem mình hiến cho bản môn, hết sức giữ gìn giới luật môn qui.
Nếu trái lời thề, trời đất chẳng dung, môn qui trọng xử.
Lão già lại quát lên :
- Hãy nghe lời tuyên bố !
Từ Văn vẫn quì mọp, cúi đầu không dám lên tiếng. Sự thực chàng không biết ứng
đối cách nào.
Lão già Vạn Hữu Tùng nét mặt cực kỳ nghiêm trang, cất tiếng :
- Bản môn là Vạn Độc môn, lấy sự giúp người, bảo vệ muôn vật làm tôn chỉ, chăm
bề võ đức, sùng kính võ đạo. Lấy chính nghĩa võ lâm làm căn bản, tận lực trừ gian
diệt ác, dốc lòng cứu nhược phò nguy, không phụ giúp kẻ tàn ác, không theo bọn tà
gian. Đệ tử phải tuân theo không được trái lời huấn dụ.
Từ Văn cung kính đáp :
- Đệ tử xin giữ lòng dạ sắt đá, tuân theo lệnh dụ.
Lão già lại nói :
- Hãy nghe những điều cấm giới !
Từ Văn đáp :
- Đệ tử xin kính cẩn nghe lệnh !
Lão già lại đọc :
- Điều cấm giới thứ nhất là tà dâm, thứ hai là trộm cắp, thứ ba là hiếu

sắc, thứ tư là
giúp kẻ ác. Ngươi phải một dạ tuân theo.
Từ Văn lại tuyên bố :
- Cảnh tuân cấm giới.
Lão già lại nói :
- Hãy nghe luật pháp bản môn !
Từ Văn đáp :
- Đệ tử xin kính nghe.
Lão già đọc :
- Khi sư diệt tổ là phạm tử hình. Truyền độc kỷ bừa bải sẽ bị tử hình. Tiết lộ những
điều bí mật của môn phái sẽ bị xử tử hình. Vong ân bội nghĩa cũng bị tử hình. Ngươi
phải khâm tuân.
Từ Văn lại đáp :
- Kính cẩn tuân hành.
Lão già nói :
- Ngươi đứng dậy đi.
Từ Văn quay lại nhìn Vạn Hữu Tùng khấu đầu, nói :
- Đệ tử xin tham kiến sư thái tổ.
Vạn Hữu Tùng đáp :
- Ta miễn lễ cho ngươi. Đứng dậy đi.
Từ Văn đứng dậy. Lúc này lão già tỏ ra rất hiền từ. Ánh mắt xanh lè khiến người
ghê sợ cũng không thấy nữa. Lão trỏ vào cái đôn đá phía dưới nói :
- Ngươi hãy ngồi xuống đó. Lão gia còn có điều nói cho ngươi hay.
Từ Văn tạ ơn, ngồi xuống.
Vạn Hữu Tùng nói :
- Lai lịch ngươi thế nào hãy nói cho ta biết.
Từ Văn đáp :
- Đệ tử tên gọi Từ Văn, là con bang chúa Thất Tinh Bang tên gọi Từ Anh Phong. Đệ
tử không học ai mà chỉ được gia phụ truyền dạy.
Lão già nói :
- Hay lắm ! Hài tử ! Ngươi hãy lắng tai mà nghe cho kỹ : Bản môn kêu bằng Vạn
Độc môn. Vị tổ sư mà trong võ lâm ngày nay vẫn đồn đại là Quỉ Kiếm Sầu Lê Vĩ. Bản
môn đời nào cũng chỉ truyền cho một người. Mỗi đời chỉ thu được một tên truyền

nhân đó là lề luật của sư tổ để lại, không bao giờ vi phạm được. Vì vậy trong luật có
điều ấn định kẻ nào truyền độc kỹ một cách bừa bãi là phạm tử hình.
Từ Văn hỏi :
- Thái sư tổ có qua lại giang hồ bao giờ không ?
Vạn Hữu Tùng đáp :
- Ta về núi đã đến sáu chục măn nay.
Từ Văn hỏi :
- Còn truyền nhân những đời kia...
Vạn Hữu Tùng ngắt lời :
- Tổ sư gia có để lại chỉ thị về việc thu truyền nhân. Chỉ thị có thể nói là một pho bí
lục của bản môn. Tổ sư trước đây hai trăm năm vô tình phát giác ra tòa bí động này
trên núi Tuyệt Phong có Cửu chuyển hà vây quanh, rồi từ đó người phát thệ vào đây
qui ẩn. Tổ sư tiềm tu trong khoảng ba chục năm chẳng những bản lảnh thông huyền
mà điều chủ yếu lại hiểu về "Độc đạo" rất tinh vi. Nếu để tuyệt kỷ này bị thất truyền
thì thật là đáng tiếc, nhưng tổ sư đã tuyên thệ qui ẩn, ngài không thể bỏ lời thề để ra
ngoài thu đồ đệ được...
Lão nói tới đây, ngừng lại một chút rồi tiếp :
- Thế rồi tổ sư nghĩ ra một diệu pháp gọi là "cơ duyên". Người đem những điều sở
học của mình viết thành hai quyển bí lục. Quyển thượng có thêm một điều lệ nói rõ
người nào bắt được bí lục này, hễ tiềm tâm tu luyện trong mười năm mà thành công,
thì về đây bái sư để luyện tiếp quyển hạ...
Từ Văn la lên một tiếng :
- Ủa !
Vạn Hữu Tùng nói tiếp :
- Tổ sư đem quyển thượng bí lục có điều lệ đặc biệt bỏ vào trong một cái túi chế
bằng da cá, quăng xuống sông. Nếu không gặp người có duyên thì từ đây cuốn đó bị
thất lạc và thất truyền. Tổ sư theo tâm nguyện kêu bằng "cơ duyên".
Từ Văn chú ý lắng tai nghe bất giác buột miệng hỏi :

- Tất là có người hữu duyên bắt được ?
Vạn Hữu Tùng gật đầu đáp :
- Dĩ nhiên là thế, nếu không làm sao bản môn còn tồn tại và kế tiếp cho tới ngày
nay.
Từ Văn lại hỏi :
- Xin thái sư tổ kể tiếp đi.
Vạn Hữu Tùng nói :
- Sau đó sáu năm, một hôm sư tổ đang câu cá ở bên sông, bỗng thấy một tử thi trôi
đến. Tổ sư kéo lên coi thì người này chưa tắt thở. Bên mình y còn đeo nửa pho "Độc
kinh". Tổ sư cứu sống y lại, hỏi thì quả nhiên y tới đây để bái sư. Vì y không biết
đường lối, xảy chân rớt xuống nước...
Từ Văn kinh hải la lên :
- Úi chà !

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: MinhPhan
Hồi 55
Trong Khách Điếm phát sinh án mạng

Vạn Hữu Tùng kể tiếp:
- Lúc đó tổ sư vui mừng khôn xiết, lập tức thu người đó làm tryền nhân và mở ra môn quán gọi là Vạn Độc môn, cùng đặt ra giới luật. Đồng thời tổ sư định chế “Độc đạo” khác với “võ đạo”, hể dùng đến là có thể giết chết vạn người. Lòng người nham hiểm quỷ quái, nếu không hạn chế đệ tử thì họ có thể gây nên kiếp nạn lớn lao cho nhân loại. Vì thế tổ sư qui định mỗi đời chỉ thu một truyền nhân.
Từ Văn nói xen vào:
- Tổ sư thật là người lương thiện, phúc hậu.
Vạn Hữu Tùng kể tiếp:
- Người này thánh tổ sư đời thứ hai tên là Nguyễn Nguyên Lương. Tổ sư liền do việc tao ngộ Nguyễn sư Công để trắc nghiệm lòng người. Phàn ai bắt được quyển thượng về “Độc kinh” mà muốn thành truyền nhân tất phải theo lời Cữu Chyuển Hà tức là phải nhảy xuống đầm ở miền thượng lưu, tựa như người đã bước sang cuộc đời mới để có tư cách nhập môn chính thức.

Từ Văn nghi ngờ cất tiếng hỏi:
- Nếu người đó lại trôi theo xuôi dòng thì không thể phát hiện ra được.
Vạn Hữu Tùng đáp:
- Không có đâu, dòng nước chảy ở dưới chân núi rất kỳ lạ. Ai đã gieo mình xuống nước tất nhiên sẽ được xô đẩy lên bải cát. Tổ sư theo thế nước chảy thiên nhiên đã giang một tấm lưới lớn. Người nhảy xuống đều bị lưới chắn lại muôn người không sai một.
Từ Văn bỗng la lên:
- Ủa! Thảo nào lão nhân gia vừa thấy mặt đệ tử đã tự xưng là sư tổ vì tưởng đệ tử gieo mình xuống nước để tới đây nhập môn.
Vạn Hữu Tùng ngắt lời:
- Hài tử! Đó cũng là cơ duyên.
Từ Văn lễ phép hỏi:
- Xin sư tổ tha thứ cho đệ tử nhiều lời. Nếu quả có một đời để thất lạc mất bí lục há chẳng làm cho bản môn bị tuyệt hương khói ư?
Vạn Hữu Tùng đáp:
- Ngươi hỏi đúng lắm. Vì thế mà tổ sư chuyên chú đến hai chữ "cơ duyên". Nếu đã vô duyên thì bản môn đành tuyệt tự.
Từ Văn nói:
- Như vậy há chẳng…
Vạn Hữu Tùng ngắt lời:
- Nhưng đó là pháp độ của tổ sư, quyết không canh cải được.
Từ Văn nuốt nước miếng hỏi:
- Nếu gặp phải người tồi bại gây vạ cho võ lâm mà bản tâm họ không muốn nhập môn thì làm thế nào?
Vạn Hữu Tùng mỉm cười nói:
- Tổ sư có cách chế ngự họ. Hễ bí lục đưa ra đời ba năm rồi, liền phái truyền nhân đời trên đi khảo sát. Vì độc đạo thuộc về loại kỳ môn, ai lấy được độc kinh tất sẽ đồn đại trong võ lâm, việc tìm ra chẳng khó khăn gì. Nếu không phải là truyền nhân thì theo giới luật xử trị, rồi thu độc kinh về kiếm truyền nhân khác. Bằng cuộc khảo sát được như ý thì quay về núi để chờ đợi truyền nhân đời sau đến để truyền thụ huyền công về quyền hạ.
Từ Văn hỏi:
- Sư tổ nói vậy thì bản môn lúc nào cũng có hai đời cùng tham dự.
Vạn Hữu Tùng gật đầu đáp:
- Đúng thế!
Từ Văn hỏi:
- Xin sư tổ cho biết về truyền nhân đời thứ 13.

Vạn Hữu Tùng đáp:
- Theo chỗ ta phỏng đoán thì truyền nhân đời thứ 13 là Ngũ Thượng. Sau khi ba năm quyển thượng cho ra đời ba năm y vâng mệnh ta đi khảo sát đã phát giác ra người hữu duyên là Từ Anh Phong, phụ thân ngươi, được kể vào đời thứ 14. Hoặc Ngũ Thượng gặp tai nạn bất ngờ không trở về núi được. Còn phụ thân ngươi đã bị hại. Nhưng tổ sư linh thiêng dẫn đường cho ngươi tới đây.
Từ Văn bất giác người run lẩy bẩy. Chàng cho lời phỏng đoán của Vạn Hữu Tùng hoàn toàn hợp lý. Nhưng kỳ hẹn 10 năm trở lại bái sư thì phụ thân chàng bắt được "Độc kinh" đã mười mấy năm rồi sao chưa tới đây. Có lẻ người không muốn về núi nhập môn. Hành vi của người hoàn toàn phạm vào điều cấm kỵ của sư môn. Nếu truyền nhân thứ 13 là Ngũ Thượng mà còn sống ở nhân gian thì một ngày kia cũng sẽ bị môn qui xét xử.
Chàng còn đang ngẫm nghỉ thì Vạn Hữu Tùng nói:
- Phụ thân ngươi phạm luật dám đem "Độc công" truyền cho ngươi là một điều phản bội luật lệ. Nếu y còn sống ở thế gian sẽ bị truy cứu.
Lão nói câu này bằng một giọng rất nghiêm khắc, Từ Vă sợ hãi chỉ vâng dạ và khen đúng lý.
Vạn Hữu Tùng chuyển sang chuyện khác hỏi:
- Sau khi ngươi luyện độc công thành rồi có giết bậy người vô tội không?
Từ Văn trang nghiêm đáp:
- Đệ tử từ khi luyện độc công chưa giết hại người nào cả.
Vạn Hữu Tùng khen ngợi:
- Thế thì hay lắm.
Từ Văn nói:
- Đệ tử còn có điều chưa rõ.
Vạn Hữu Tùng hỏi lại:
- Điều gì?
Từ Văn đáp:
- Theo lời đồn đại trong võ lâm thì "Vô ãnh tồi tâm thủ" chỉ có một mình tổ sư gần hai trăm năm trước là luyện thành mà thôi.
Vạn Hữu Tùng ngắt lời:
- Cái đó là sự thực.
Từ Văn lại hỏi:
- Phải chăng mười mấy vị truyền nhân đời trước đều là…
Vạn Hữu Tùng ngắt lời:
- Như vậy là không đúng! "Vô ảnh tồi tâm thủ" đã viết thành sách. Quyền thượng rất sâu xa. Trong hạn mười năm quay về núi nhập

môn rất ít người tu luyện thành công. Dù có một vài người nhưng họ không thi triển ra ngoài thì võ lâm chẳng tài nào biết được. Mà người sau khi về núi tuy tu luyện sau khi thành công lại đến thời gian tìm người thừa kế. Sự thực không ai dám đem thi triển bừa bải trên chốn giang hồ. Lần thứ hai len lỏi vào chốn giang hồ là để thị sát truyền nhân của mình. Còn trường hợp như ngươi thì không mấy khi có.
Từ Văn nhắc lại câu hỏi:
- Nếu độc kinh không giữ được cẩn thận bị người lấy mất..
Vạn Hữu Tùng ngắt lời:
- Kẻ nào lấy được tất bị thảm tình.
Từ Văn hỏi:
- Tại sao vậy?
Vạn Hữu Tùng đáp:
- Ngay trong quyển sách này cũng tẩm chất thật độc. Nếu để ngón tay đụng vào là trúng độc rồi. Chỉ trong vòng trăm ngày là không còn có cách nào cứu trị nữa.
Từ Văn run lên hỏi:
- Vậy người lượm được đầu tiên thì sao?
Vạn Hữu Tùng đáp:
- Trong sách đã có phụ bản chỉ rõ cách giải độc. Trong bản phụ còn dặn sau khi được độc kinh phải quỳ xuống đọc rồi đốt đi, thì không thể có truyền nhân thứ hai nữa, dù họ có luyện được bí công của bản môn.
Từ Văn trong lòng khâm phục tổ sư là người rất tinh tế, chu đáo. Theo cách nầy thì phụ thân ta không phải là người thứ hai đã lấy được độc kinh. Nếu không thế thì lão gia cũng bị chất độc phát tác làm cho chết rồi. Cái đó chứng minh phụ thân là truyền nhân của Ngũ Thượng truyền nhân đời thứ mười ba. Có điều hành vi của người đã phạm vào giới luật của sư môn. Nếu quả...
Chàng nghĩ tới đây rồi không dám nghĩ thêm nữa.
Từ Văn nhân họa thàng phúc. Kỳ hơn nữa chàng lại được nhập môn qui tông. Vụ này chẳng khác nào truyện trong mộng rất ly kỳ.
Vạn Hữu Tùng giương cặp lông mày trắng lên nói:
- Hài tử! Ta đây lúc giải khai những kỳ huyệt bị phong tỏa ở trước ngực đã phát hiện ra trong người ngươi công lực thật ghê gớm, không đúng với tuổi ngươi còn nhỏ quá. Phải chăng ngươi...
Từ Văn ngắt lời:
- Đệ tử đã được một vị lão tiền bối danh hiệu là Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán truyền công lực cho.
Vạn Hữu Tùng hỏi:

- Ngươi có bái y làm sư phụ không?
Từ Văn đáp:
- Không! Đệ tử gặp Chu tiền bối trong khu tuyệt địa. Chu tiền bối ủy thác công việc cho đệ tử rồi trúc công lực sang cho để báo đền.
Vạn Hữu Tùng "ồ" lên một tiếng rồi nói:
- Té ra là thế! Nội lực của ngươi cao bằng người đã tu luyện trăm năm. Vậy thì luyện những môn thượng thừa tuyệt học của bản môn sẽ mau lẹ gấp bội. Ta coi chừng tư chất ngươi chỉ trong một năm là thành công.
Từ Văn hỏi:
- Một năm ư?
Vạn Hữu Tùng hỏi lại:
- Sao? Hài tử! Ngươi còn cho là lâu quá ư? Ngươi nên nhớ mỗi đời chưởng môn phải luyện ít ra tới năm năm.
Từ Văn kính cẩn đáp:
- Xin sư tổ tha thứ cho đệ tử có điều chưa hiểu. Đệ tử còn nghe nói "Vô ảnh tồi tâm thủ" một khi đã luyện thành thì suốt đời không giải được nữa. Chẳng hiểu có đúng không?
Vạn Hữu Tùng đáp:
- Hài tử! Đó mới là căn bản bước đầu học độc công. Nếu ngươi được đến bậc thượng thặng thì việc thu phát chất độc do lòng mình. Còn lúc không thì cũng như người thường. Ngươi bất tất phải hỏi nhiều. Ngươi cứ rèn luyện rồi sẽ hiểu.
Từ Văn đáp:
- Xin vâng lời sư tổ.
Vạn Hữu Tùng nói:
- Bây giờ ngươi có thể bắt đầu luyện công rồi. Căn thạch thất mé hữu là nhà bếp. Căn nhà thứ hai là nơi để ngươi ở. Gian phòng thứ nhất ở mé tả là phòng của ta ngăn thứ hai dùng để luyện công. Bây giờ ngươi hãy tìm đồ ăn uống nghĩ ngơi. Sáng mai sẽ bắt đầu tập.
Từ Văn lui về phòng. Bây giờ chàng vẫn còn cảm giác như người mơ mộng, vì cuộc tao ngộ rất ly kỳ.
Trong động thời gian lặng lẻ trôi không biết gì đến ngày tháng. Chàng hết sức rèn luyện quên ăn quên ngủ. Có khi đến mấy ngày chàng không ăn một miếng nào.
Một hôm chàng vào nhà luyện công đến trước mặt Vạn Hữu Tùng sung sướng la lên:
- Sư thái tổ! Đệ tử luyện thành rồi.
Trải bao nhiêu ngày tháng hai người sớm tối gặp nhau nên giữa Vạn Hữu Tùng và Từ Văn không còn chi cách biệt nữa, chẳng khác tình

ông cháu. Vì vậy mà cử chỉ cùng nói năng cũng không câu nệ nữa.
Lão già đưa tay lên vuốt mấy sợi râu lơ thơ cười khanh khách nói:
- Hài tử! Ta mừng cho ngươi đã thành công trước một nữa thời gian mà ta liệu định.
Từ Văn hỏi:
- Đã nửa năm rồi ư?
Vạn Hữu Tùng đáp:
- Còn kém một ngày là đúng nửa năm.
Từ Văn la lên một tiếng:
- Ủa!
Vạn Hữu Tùng nói:
- Hài tử! Sáng sớm mai ngươi xuốn núi được rồi.
Từ Văn hỏi:
- Sáng mai ư?
Vạn Hữu Tùng gật đầu.
Vẻ mặt lão rất vui mừng nhưng cũng thoáng qua vài nét thê lương ảm đạm. Từ Văn đã nhìn thấy. Lòng chàng nổi lên nỗi nhớ nhung quyến luyến. Nhưng chàng không thể ở lại được. Hồi trước lòng chàng yên tỉnh. Nhưng hiện nay luyện công rồi bao nhiêu cừu hận chứa chất trong lòng lại nổi lên bồng bột.
Vạn Hữu Tùng bỗng lên tiếng:
- Hài tử! Sau khi ngươi xuống núi có mấy việc phải làm ngay.
Từ Văn ngắt lời:
- Văn nhi xin kính cẩn nghe lời huấn hối.
Vạn Hữu Tùng nói:
- Điều thứ nhất là ngươi phải tìm Độc kinh để truyền thụ cho truyền nhân đời thứ mười sáu.
Từ Văn đáp:
- Xin vâng lời truyền dạy.
Vạn Hữu Tùng nói:
- Việc thứ hai là ngươi phải điều tra cho rõ sư tổ Ngủ Thượng sống chết thế nào? Lạc lỏng nơi đâu?
Từ Văn đáp:
- Văn Nhi sẽ cố gắng làm cho bằng được.
Vạn Hữu Tùng nói:
- Còn điều thứ ba là ngươi phải điều tra cho biết rõ phụ thân ngươi đã bắt được Độc kinh mà vì lý do gì không lên núi nhập môn?
Từ Văn nghe Vạn Hữu Tùng nhắc đến phụ thân thì lòng chàng se lại. Nhưng miệng chàng vẫn cung kính đáp:
- Văn Nhi xin y lời. Sư thái tổ còn điều chi dạy bảo nữa không?

Vạn Hữu Tùng nói:
- Bây giờ ngươi đã thành người bách độc không thắm vào được. Vậy ngươi hành đạo giúp đời. Ngươi đem theo dược vật tùy thân để phòng khi dùng đến. Thuốc để ở trên giá, ngươi tự mình vào lựa chọn. Cứ mười năm một lần ngươi nên trở lại sư môn. Bản môn không ngăn cấm việc hôn thú, nhưng bí kỹ cha không được truyền cho con mà phải theo di huấn về "cơ duyên" của sư tổ. Từ ngày sáng lập môn phái ngươi là người đặc biệt ra ngoài thể lệ đó. May ở chỗ ngươi đã trải quan cơn thủy ách mà đến đây.
Từ Văn quì xuống bẩm:
- Đa tạ sư thái tổ đã đặc ân cho.
Vạn Hữu Tùng lại dặn:
- Ba chiêu thức về độc thủ rất bá đạo. Nếu đối phương không phải là kẻ đáng tội chết thì ngươi đừng thi triển một cách khinh xuất.
Từ Văn đáp:
- Đệ tử xin vâng lời huấn dụ.
Vạn Hữu Tùng lại nói:
- Ngoài những thuốc để trên giá, còn một bình "pháp hoàn" của sư tổ để lại, ngươi móc lấy một viên đem theo. Nếu ngươi vi phạm luật lệ bản môn thì uống vào để tự trừng phạt. Đó là gia pháp không thiên vị ai cả.
Từ Văn chấn động tâm thần, run lên đáp:
- Đệ tử xin tuân lời.
Chàng nghĩ tới phụ thân nếu còn sống ở thế gian thì cũng phải uống một viên "pháp hoàn" này vì người vi phạm môn quy. Chẳng lẽ…
Từ Văn nghĩ tới đây thì Vạn Hữu Tùng đã lên tiếng:
- Ngọn núi nầy ba mặt vách đều dựng đứng hay bị nước vây bọc, chỉ có một đường bí mật sau núi là có thể đi được. Bây giờ ngươi hãy coi xem...
Lão nói rồi vẽ đường lối lên xuống núi. Từ Văn liền ghi nhớ vào lòng.
Vạn Hữu Tùng lại nói:
- Ta dặn dò tới đây là hết, vậy ngươi đi đi.
Từ Văn đáp:
- Đệ tử xin cáo biệt!
Chàng quay về phòng ngủ, trong đầu óc nổi lên không biết bao nhiêu mối suy nghĩ. Chàng tự nhủ:
- Phen nầy ta xuống núi quyết ý trả xong ân thù.
Sau nữa năm kinh lịch, chàng ôn lại những điều đã qua một lượt thì thấy nhiều mối nghi ngờ, kỳ bí khôn lường! Điều mà chàng băn khoăn nhất là phụ thân chàng.

Chàng hy vọng phụ thân còn sống ở thế gian. Đó là thường tình của kẻ làm con. Nhưng giới luật nghiêm mình của môn phái, chàng không tiên liệu được phụ thân sẽ xử trí ra sao.
Sư tổ chàng là Ngũ Thượng mất tích mười mấy năm nay. Thời gian mờ mịt biết là tìm đâu?
"Độc kinh" thì chắc là ở trong mình thân phụ chàng rồi. Nhưng nếu bất hạnh lão đã thành người thiên cổ thì biết tìm đâu cho thấy?
Đột nhiên chàng nhớ tới "khách qua đường" đã đưa ra chất kịch độc "Diêm Vương Lệnh" Chất độc nầy có thể ngang hàng với chất độc bản môn, hay là độc kinh lọt vào tay lão?
Rồi chàng tự trả lời:
- Cái nây rất có thể. Nhưng người lấy được kinh này chỉ trong vòng trăm ngày là chất độc phát tác mà chết. Vụ nầy ghê gớm thật!
Từ Văn lại nghĩ đến chất độc "Vô ảnh tồi tâm thủ" trừ những người đã luyện thành môn "Kim cương thần công" thì chẳng ai chống cự được. Nếu không có thuốc giải của bản môn trên đời không còn người nào giải được. Vậy chỉ còn cách là ngậm thuốc giải trước trong miệng chưa hóa tán hết đã trúng độc thủ mới không việc gì.
Trong những người đã gặp chỉ có bọn "Khách qua đường" là không sợ độc thủ của chàng. Bọn họ đương nhiên đã luyện thành môn võ học tối cao là "Kim cương thần công" Nhưng thần công đó, có giải độc được chăng? Nếu không thì họ lấy thuốc giải độc ở đâu? Thật là rắc rối nghĩ không thấu!
Từ Văn lại nghĩ đến Diệu Thủ tiên sinh, một người không sợ độc thủ bí ẩn này cũng cần phải phanh phui cho biết rõ…
Một đêm trôi qua rất mau lẹ. Sáng sớm hôm sau Từ Văn vào khấu đầu bái biệt sư thái tổ Vạn Hữu Tùng một lần nữa rồi theo con đường bí mật xuống núi. Chàng không suy nghĩ gì hết, nhằm đường chạy thẳng về phía thành Khai Phong.
Nhiều điều bí hiểm trọng đại cần được Diệu Thủ giãi đáp. Hai người ước hẹn một năm mà bây giờ đã quá nữa năm. Chắc là cha con Tưởng Úy Dân cũng đang nóng ruột.
Về tới Khai Phong Từ Văn càng suy nghĩ nhiều:
- Nếu cha con họ Tưởng đề cập đến hôn sự, chàng biết nói sao? Về độc thủ chàng có thể tự tu luyện bí công thượng thặng rồi thu phát tự do, không còn gì đáng ngại. Vậy ngày định hôn sẽ là ngày tán được độc công. Thế thì độc thủ cũng chưa nên tán, phải chăng là số định như vậy?
Chàng nhớ tới dung mạo Tưởng Minh Châu không biết bây giờ nàng ra sao đã gả cho ai chưa? Hay là…

Hôm ấy Từ Văn tới Yển Sư. Trước hết chàng tìm vào quán ăn uống, thay đổi y phục và nghĩ cách hóa trang. Chàng mặc bộ áo nho sinh màu trắng đầu đội khăn vuông chân đi giầy gấm. Chàng đã trở nên một chàng thư sinh tuấn mỹ tuyệt luân.
Hồi trước thỉnh thoảng chàng lại sa lệ, sau vì vội tu luyện môn võ học thượng thặng phải vận dụng chân pháp bản môn, cặp mắt chàng biến thành màu xanh lè. Đó là một điều không sao tránh khỏi được mà cũng là một điều đặt biệt tượng trưng của bản môn.
Tối hôm Từ Văn ngồi một mình trong phòng rót rượu uống…
Đột nhiên trong phòng giáp vách có tiếng kêu la rất kinh hãi. Tiếp theo là tiếng bước chân nhộn nhịp. Chắc vì trong phòng này có tiếng kêu la, nên khách trọ các phòng khác xô đến. Những tiếng người hỏi nhau rất xôn xao:
- Chuyện gì vậy?
- Trời ơi! Chết người rồi.
- Bà lão già chừng tám mươi tuổi không biết vì sao chết lăn ra đó?
- Trẻ nhỏ thì mất tích, lão già thì chết uổng. Việc này lại đến quan Tư rắc rối.
- Bọn này chắc là quân cường đạo dâm tà. Giữa ban ngày cô đó đã bị chúng cướp đi.
Năm bảy người cùng lên tiếng thành ra ồn ào.
Trên chốn giang hồ thì gặp người chết là một chuyện đã thấy quen rồi. Từ Văn chẳng dòm ngó gì tới cứ ngồi yên uống rượu.
Chàng lại nghe thấy những người nói rất huyên náo:
- Ồ! Có chi hay mà coi!
- Một tấm ngọc quyết mà sao lại dùi ba lỗ thủng?
- Cái bạn ơi! Đây là một trò dùng làm tín vật gì đó của bọn giang hồ. Đây chắc là chuyện người gian hồ thù hằn giết nhau. Vậy chúng ta nên tránh ra ngoài cửa là hơn không nên ở lại chốn thị phi nầy nữa.
Không biết ai đã nói những câu nầy? Các khách đến coi náo nhiệt, sợ châm lửa tự đốt mình nên hấp tấp bỏ đi.
Từ Văn nghe đến câu “một tấm ngọc huyết” dùi ba lổ thủng không khỏi giật mình kinh hải. Chàng đứng lên nhảy vọt ra ngoài phòng thì thấy cửa phòng bên cạnh mở rộng. Lũ năm lũ ba toàn khách hiếu kỳ mà lại nhát gan đứng ở ngoài sân. Trong đám nầy có cả hai người nhà quán cầm đèn đứng đó. Họ đứng ngây người ra ở trước cửa phòng dường như không có chủ ý gì.
Từ Văn chạy rất mau xông thẳng vào phòng. Bỗng chàng la lên một tiếng:
- Úi chà!

Chàng không nhịn được mối xúc động nên bật tiếng la hoảng.
Trong phòng dưới đất nằm lăn xác chết một bà già mình mặc áo xanh, huyết tích lênh láng đầy mặt đất. Bên cạch xác chết có tấm "tâm ngọc quyết" bỏ đó mà chính là tấm "tâm ngọc quyết" mà vừa rồi họ la hoảng bảo là có tấm ngọc quyết có xuyên ba lổ thủng.
Từ Văn kiểm lại trong tay mình thì đúng là "Tam chỉ quyết" của Thiên Đài Ma Cơ vẫn đeo luôn trong mình để làm tín vật. Người chết nằm đó mặc áo xanh là Tam chỉ mổ mổ, sư phụ nàng không còn sai nữa.
Chàng tự hỏi:
- Thiên Đài Ma Cơ đâu rồi? Người ta nói trong phòng khách nầy có một già một trẻ. Người trẻ đúng là Thiên Đài Ma Cơ.
Từ Văn quay lại đứng mắt trợn ngược lên, chàng nhìn tường vách trong phòng và trên cửa sổ thấy nhiều lổ thủng. Cứ ba lổ là một tổ. Đó chính là tuyệt nghệ độc môn của Tam chỉ mổ mổ kêu bằng "Tam chỉ truy hồn" để lại vết tích.
Cái tên Tam chỉ mổ mổ ở trong võ lâm kể vào hạng nhất. Công lực chỉ kém Thống Thiền hòa thượng một chút. Mụ thi triển "Tam chỉ quyết" là cả hai phe hắc bạch đều cảm phục. Người bị giết đúng là vị nữ quái kiệt đó không còn nghi ngờ gì nữa.
Từ Văn nghĩ thầm:
- Vụ nầy có thể phát ra trước khi mình vào đến. Nếu không thì trước tình trạng hai bên đã đánh lộn nhau lý nào mình không nghe thấy được? Theo chỗ mình biết thì người có thể giết được Tam chỉ mổ mổ là một tay cao thủ phi thường khó kiếm thấy một hai người. Tam chỉ mổ mổ bị giết thì Thiên Đài Ma Cơ đi đâu? Cuộc tao ngộ của nàng có thể nghĩ ra được.
Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc lòng đau như cắt vì chàng còn thiếu nợ Thiên Đài Ma Cơ rất nhiều. Nửa năm trước chàng đã cố ý hay vô tình chọc tức cho nàng bỏ đi. Màn kịch đó bây giờ hiện ra trước mắt chàng.
Đột nhiên một lão già áo đen thò đầu vào phòng. Lập tức mặt lão xám như tro tàn. Lão khẽ bảo chủ điếm:
- Đừng lên tiếng! Mau đem tìm cách khiêng xác chết vùi lấp đi. Bất tất phải báo quan khám nghiệm. Nếu không thì cửa tiệm này ngươi đừng hòng mở cửa nữa.
Lão nói xong lại rụt đầu trở ra.
Từ Văn lớn tiếng quát:
- Đứng lại đã!
Lão áo đen ngó lại thấy Từ Văn ăn mặc tựa hồ một chàng thư sinh. Lão mới hơi yên lòng, nhưng vẻ mặt chưa hết lo sợ. Lão cất tiếng

run run hỏi:
- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo?
Từ Văn hỏi:
- Ai đã gây ra vụ án này?
Lão già ấp úng đáp:
- Cái đó…Cái đó…
Từ Văn lại giục:
- Nói mau đi!
Lão già run run đáp:
- Thiếu hiệp không trông thấy vết in trên vách kia ư?
Từ Văn đảo mắt nhìn lên vách thì quả nhiên thấy có vết lớn in bằng phấn trông như hình một đóa hoa mai và lớn bằng bàn tay. Chàng đem lòng nghi hoặc, cất giọng run run hỏi:
- Dấu hình hoa mai kia là cái gì?
Lão già hỏi lại:
- Thiếu hiệp mà cũng không biết ư?
Từ Văn gắt lên:
- Nếu ta đã biết hà tất còn phải hỏi lão?
Lão già run bần bật đáp:
- Cái đó…Cái đó…Tiểu lão không dám nói.
Đột nhiên lão xoay mình rồi vọt đi như một luồng khói tỏa, không thấy tông tích đâu nữa.
Từ Văn vừa nóng nảy vừa tức giận. Chàng tự hỏi:
- Đóa hoa mai in bằng phấn kia đại biểu cho cái gì? Tại sao lão già kia lại khủng khiếp như vậy? Nếu nó không phải là ký hiệu đặt biệt của một người thì cũng là tiêu chí của một bang hội nào.
Chàng sửng sờ một lúc rồi tìm cách dọ thám. Chàng liền nhìn chủ điếm nói:
- Này điếm chủ! Đi mua lấy một cổ quan tài gỗ rồi chôn cất bà lão này đi. Ngươi phải nhớ rằng đừng có làm cẩu thả. Lai lịch bà lão nầy lớn lắm đấy! Sau nầy có người kiểm điểm lại. Mai táng xong rồi quay về phòng ta mà lấy tiền…
Chàng nói xong cầm lấy tấm “tam chỉ quyết” giấu vào trong bọc rồi về phòng nghĩ.
Biến diễn nầy xảy ra khiến chàng không có lòng dạ nào ăn uống nữa. Trong đầu óc chàng hiện lên hình ảnh Tam chỉ mổ mổ bị giết và Thiên Đài Ma Cơ đi đâu không biết. Thêm vào đó đóa hoa mai in trên vách.
Lát sau tiểu nhị vào thu thập mâm bát. Gã cười hì hì hỏi:
- Tướng công! Tướng công ru rú ở trong phòng buồn chết. Sao

không ra ngoài hóng mát.
Từ Văn chợt động tâm linh. Chàng lấy một đĩnh bạc mười lạng và một nắm bạc vụn ra nói:
- Tiểu nhị ca! Tiểu nhị ca cầm đỉnh bạc mười lạng nầy đưa cho ông chủ để đền bồi phí tổn về việc mai táng lão bà…
Điếm tiểu nhị khom lưng đáp:
- Tướng công thật là lòng dạ Đức Bồ Tát, tới đâu làm phúc tới đó.
Từ Văn chẳng thèm nghe câu gã nịnh hót chàng nói tiếp:
- Có chút bạc vụn, tiểu nhị ca làm giúp ta việc này. Ngươi ra ngoài phố mua cho ta một cái quạt đen.
Điếm tiểu nhị hỏi:
- Quạt đen ư?
Từ Văn đáp:
- Phải rồi! Ta chỉ cần cây quạt màu đen mộc mạc, trên mặt không có viết chữ hoạc vẽ gì vào hết.
Tiểu nhị hỏi:
- Tướng công muốn lấy quạt nan bằng ngà phải không?
Từ Văn đáp:
- Không cần, thứ quạt thông thường nan tre thôi.
Điếm tiểu nhị nói:
- Nếu thế thì chỉ mấy đồng một cái. Tiểu nhân mua cho tướng công bốn năm cái nhé.
Từ Văn đáp:
- Chỉ một cái là đủ còn tiền dư ta thưởng cho chú
Điếm tiểu nhị cười ha hả nói:
- Tướng công thật rộng rãi quá.
Từ Văn nói:
- Chả có bao nhiêu. Ta cho chú hết.
Tiểu nhị nói:
- Đa tạ tướng công có lòng hậu thưởng. Tiểu nhân đi lấy cho tướng công một hồ nước mưa kinh niên để tướng công uống cho mát ruột rồi sẽ đi ngay.

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: MinhPhan
Hồi 56
Giả Thượng Sứ Điều Tra Ngũ Phương Giáo

Điếm tiểu nhị lấy nước rồi thu bát đĩa đem ra.
Từ Văn ở trong phòng bước lui rồi lại bước tới. Không hiểu chàng nghĩ được diệu kế gì mà chàng lộ vẻ vui mừng.
Chàng lẩm bẩm:
- Bất luận đối phương là ai nhưng thế nào rồi họ cũng xuất hiện để kiếm ta.
Bỗng một tên tiểu nhị khác bưng một hồ trà lên. Tiếp theo tên tiểu nhị đi mua quạt cũng về đến. Gã hớn hở tươi cười đưa cho chàng một bó quạt lớn đến bảy tám chiếc.
Từ Văn nói:
- Ta coi chừng chú cũng hiểu việc lắm. Vậy khi nào có việc gì ta sẽ gọi vào.
Gã tiểu nhị "dạ dạ" hai tiếng rồi lui ra khỏi phòng.
Từ Văn cầm quạt lên mở ra xem, chàng dùng khăn tay ướt quét đi một lượt rồi đưa quạt sang phòng bên cạnh áp quạt vào vết mai hoa bằng phấn in trên vách. Chàng về phòng chờ cho chiếc quạt khô rồi mới gấp lại cầm tay. Đoạn chàng đóng cửa phòng đi ra ngoài.
Yển Sư là một thành thị lớn cực kỳ phồn hoa. Lúc nầy vào khoảng canh hai. Chợ đêm mới mở, náo nhiệt phi thường.
Từ Văn cầm cái quạt có in hình cái hoa mai hướng ra ngoài. Chàng khẽ phe phẩy cây quạt như một chàng thư sinh nhàn hạ đi chơi rồi chàng thuận bước lên xe hoặc đi bộ lẫn vào những chỗ đông người. Quả nhiên những bạn hữu võ lâm thấy dấu hoa mai đều cả kinh thất sắc tìm đường lẫn trốn.
Từ Văn vẫn lờ đi như không có chuyện gì. Chàng đi dạo phố một lúc rồi trèo lên một tòa trà lầu lớn.
Chàng vừa uống trà vừa phe phẩy cây quạt.
Chỉ trong khoảnh khắc những khách uống trà đã bỏ đi đến quá nửa.
Từ Văn kiên tâm chờ đợi vẫn ngồi nguyên chỗ. Sau chàng phát hiện ra một lão già mặc áo đen và một hán tử cũng mặc áo đen vừa ngồi uống trà, sắc mặt đã lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ to thì thầm, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn qua cái quạt.
Từ Văn trong bụng mừng thầm, cất tiếng ngâm:
Lạc Dương phỏng tài tử,
Giang lĩng tác lưu nhân.
Văn thuyết mai hoa tảo,
Hà như thử địa xuân!
Bài thơ này đã không hợp cảnh lại không sát đề, như người ngẫu hứng mà cất tiếng ngâm chơi. Không ngờ lão áo đen đột nhiên biến sắc rồi đứng dậy tiến lên hỏi:

- Lão phu muốn ngồi với các hạ được không?
Từ Văn xòe tay đáp:
- Sao lại không được?
Lão già ngồi xuống, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Từ Văn bằng cập mắt kinh nghi, hạ rất thấp giọng xuống hỏi:
- Phải chăng các hạ là Tổng Đàn sứ giả?
Từ Văn chấn động tâm thần nghĩ bụng:
- Chẳng lẽ mình ngâm bốn câu thơ mà đụng chạm đến lão. Không khéo thì mèo mù đụng phải chuột già. Xem chừng ký hiệu mai hoa là một tiêu chi của một bang hội trên chốn giang hồ.
Chàng làm mặt nghiêm nghị miệng hàm hồ đáp:
- Dạ!
Lão áo đen sợ hãi nói:
- Ti chức đây là hương chủ Triệu Vi Công dưới trướng đệ nhị phân đàn. Không hiểu thượng sứ giá lâm. Xin tha thứ cho tội thất nghinh.
Lão nói xong đứng lên.
Từ Văn nói:
- Hương chủ cứ ngồi xuống đây!
Triệu Vi Công nói:
- Ti chức đâu dám…
Từ Văn ngắt lời:
- Ta bảo hương chủ ngồi xuống thì cứ việc mà ngồi.
Triệu Vi Công khúm núm đáp:
- Như vậy thì ti chức…phạm tội tiếm việt.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ. Chàng tự nhủ:
- Xem chừng đối phương tưởng mình là Tổng Đàn sứ giả. Vậy chắc sứ giả trong tổ chức nầy địa vị rất cao sang, nên một tay hương chủ Phân Đàn không dám đồng tọa. Có điều tổ chức của họ thế nào mình làm cách nào hỏi ra chân tình. Nếu bất cẩn một chút là bị lòi đuôi. Mặt khác còn người cùng phe với hắn mà nhận ra chân tướng mình thì cũng nguy to.
Hương chủ Triệu Vi Công đã mấy lần toan mở miệng nhưng rồi lại không dám.
Từ Văn đã nhìn thấy rõ, chàng định bụng:
- Chi bằng ta lợi dụng nhược điểm của hắn may có thể hỏi ra được chút manh mối nào chăng?
Nghĩ vậy, chàng hỏi thử:
- Triệu hương chủ có rảnh việc chăng?
Triệu Vi Công biến sắc lễ phép đáp:
- Không dám! Ti chức phụ trách công việc dọ thám tại đây.

Từ Văn nói:
- Ủa! Trách nhiệm của hương chủ khá trọng đại đấy! Quý hương chủ phải cẩn thận lắm mới được.
Triệu Vi Công nói:
- Dạ dạ! Đa tạ thượng sứ có dạ tài bồi.
Từ Văn không biết dùng biện phátp nào để đưa hắn vào tròng để dò cho ra sự thực. Chàng liền đánh bạo hỏi:
- Về việc liên quan đến phụ nữ trong khách sạn Bình An…
Chàng nói nữa câu rồi dừng lại để nghe tình hình phản ứng của đối phương.
Quả nhiên lão áo đen lộ vẻ nghi ngờ, úp mỡ hỏi lại:
- Chẳng lẽ thượng sử lại không biết…
Từ Văn biết mình đã lộ tẩy, vội nỡ một nụ cười hững hờ nói:
- Đây là chuyện phiếm mà thôi. Nhưng vì…
Nhưng vì làm sao chàng không nói rõ. Mục đích của chàng là để quấy rối luồng tư tưởng của đối phương, nên chàng cố ý kéo dài câu chuyện.
Triệu Vi Công dĩ nhiên không dám thúc bách liền đỗi giọng hỏi:
- Thượng sứ đã gặp Phân đàn chúa chưa?
Từ Văn hàm hồ đáp:
- Hừ! Chưa đâu! Ta không chuẩn bị gặp y nhân vì còn có nhiệm vụ khác.
Hương chủ Triệu Vi Công nói:
- Ủa! Thượng sứ có cho phép Ti chức được báo cáo về Phân đàn chúa không để đại giá thượng sử đi tới đâu tiện việc có người đón tiếp…
Từ Văn gạt đi:
- Cái đó…Không cần đâu.
Triệu Vi Công lại hỏi:
- Thượng sứ kia cùng hai vị vâng mệnh áp giải thiếu nữ đó không phải một đường ư?
Từ Văn mừng thầm. Vì chàng đã đụng được tới chủ đề. Chàng liền làm ra vẻ thần bí nói:
- Dĩ nhiên là một phe. Nhưng ta có nhiệm vụ riêng, nhân vì…
Chàng nhắc lại hai chữ nhân vì mà câu trước chàng vẫn chưa nói hết, song nó có ngụ ý nhân vì "về phương diện Tổng Đàn phát giác có người báo cáo nên ta phụng mệnh ngấm ngầm đi giám sát."
Câu nói dối nầy của chàng thật đúng chỗ. Lão áo đen tin hẳn không còn nghi ngờ gì nữa. Lão ngập ngừng hỏi:
- Không biết ai mà dám…

Từ Văn nói bằng một giọng nghiêm trang:
- Địa Ngục thư sinh!
Triệu Vi Công kinh hãi hỏi:
- Về Địa Ngục thư sinh thì ti chức đã nghe nói hắn bị chết ở dưới chân núi Đồng Bách rồi kia mà.
Từ Văn nghiến răng đáp:
- Ai nói vậy? Địa Ngục thư sinh há phải là một nhân vật chết dễ thế? Ngôi mộ đó cũng là mộ giả.
Cặp mắt Triệu Vi Công lồi ra như hai quả trứng gà. Hắn nghe Từ Văn nói rồi khiếp sợ đến chấn động tâm thần. Hồi lâu hắn mới nói:
- Việc nầy không phải tầm thường. Ti chức là tai mắt nơi đây. Vụ này…
Từ Văn ngắt lời:
- Vụ này không thể tiết lộ với ai được.
Triệu Vi Công đáp:
- Dạ dạ!
Từ Văn nói:
- Vì thế! Chà chà! Ta gặp hương chủ may biết chừng nào! Hương chủ đem cách hành động cùng kế hoạch đêm đó nói cho ta hay để ta khỏi mất thì giờ thám sát.
Triệu Vi Công đưa mắt nhìn hai bên không thấy ai chú ý, hắn liền giữ giọng tấn công:
- Việc nầy chính giáo chủ thân hành ra tay…
Từ Văn hơi biến sắc. Chàng tự hỏi:
- Giáo chủ ư? Giáo chủ giáo phái nào? Chẳng lẽ lại là Mai Hoa giáo? Thế thì Tam Chỉ mổ mổ đúng là chết về tay giáo chủ của đối phương rồi không còn nghi ngờ gì nữa…
Chàng thấy đối phương đừng lại không nói nữa thì biết là mình có chỗ sơ hở, vội nghiêm sắc mặt giục:
- Hương chủ nói nốt đi.
Triệu Vi Công nói:
- Dạ! Nhân vì lộ trình xa xôi, nên đã tạm áp giải người đó về phân đàn. Vừa rồi đại giá hai vị sứ giả nói là chuẩn bị sáng sớm mai đầu canh năm phải ra khỏi thành này áp giãi về Tổng Đàn. Phân Đàn phải chuẩn bị một cổ xe.
Từ Văn nói:
- Được lắm.
Miệng chàng ứng đối lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ không ngớt. Đột nhiên chàng nghĩ tới "khách qua đường" rồi tự hỏi:
- Phải chăng giáo chủ chính là người mà "Khách qua đường" vẫn kêu

bằng chủ nhân. Thật là một cơ hội rất tốt để điều tra cho ra gốc ngọn không thể bỏ lỡ được.
Chàng hỏi:
- Bây giờ quý hương chủ có việc gì không?
Triệu Vi Công tưởng được đi theo Tổng Đà sứ giả và vinh dự lắm, liền đáp ngay:
- Ti chức nghe theo lời sai bảo của thượng sứ.
Từ Văn làm bộ trầm ngâm úp mở nói:
- Thực ra cũng không có điều gì quan hệ lắm, nhưng quý hương chủ nhớ mặt. Ta có việc nhỏ phiền hương chủ làm giúp.
Triệu Vi Công vội ngắt lời:
- Không dám! Thượng sứ muốn sai khiến điều chi xin cứ nói.
Từ Văn chõ miệng về phía hán tử ngồi cùng bàn với Triệu Vi Công khẽ hỏi:
- Vị kia là ai?
Triệu Vi Công đáp:
- Ủa! Y là một tên đầu mục thủ hạ của ti chức.
Từ Văn nói:
- Hay lắm! Hai vị cũng tơí ngoài thành...
Triệu Vị Công đáp:
- Có phải ra cửa Nam không?
Từ Văn đáp:
- Phải rồi! Bản sứ giả đi trước một bước.
Chàng nói xong thò tay toan lấy tiền để trã…
Triệu Vi Công ngăn lại nói:
- Đại giá thượng sứ qua đây, ti chức phải mời trà…Hà hà! Để ti chức lãnh trách nhiệm cho.
Từ Văn nói:
- Được lắm! Đừng có chần chờ nghe. Phải tới nơi ngay. Vụ này không thể để người khác biết được.
Triệu Vi Công nói:
- Dạ! Xin mời thượng sứ!
Từ Văn rời khỏi trà lầu đi ra cửa Nam. Trong mình chàng không có vật gì, không cần trở lại khách điếm. Chíng ra chàng có thể hỏi ngay Phân Đàn ở đâu, nhưng hỏi nhiều sợ lộ hình tích khó lòng giữ cho hết mọi người không nhận biết mình. Nếu sứ giả đia lại là một nhân vật như “Khách qua đường” mà vì việc cứu Thiên Đài Ma Cơ chàng phải động thủ thì còn gì hay bằng?
Từ Văn vừa ra tới đường phố chính thì gặp một lão khất cái chột mắt thủng thỉnh bước tơí, cất tiếng hỏi:

- Ô kia! Tôn giá đấy ư?
Tiếng "ô kia" của lão ra vẻ kinh ngạc. Rồi lão đứng ngang đường không nhúc nhích nữa.
Từ Văn ngạc nhiên vì lão này lạ mặt chàng chưa gặp qua bao giờ.
Từ Văn hỏi lại:
- Các hạ có ý muốn gì?
Lão cái toét miệng ra cười hỏi:
- Hiền đệ! Hiền đệ không nhận ra được thanh âm của tiểu huynh ư?
Từ Văn chấn động tâm thần, chàng không ngờ lại gặp Thiếm Điện Khách Hoàng Minh, môn hạ của Diệu Thủ tiên sinh. Thật là thầy nào trò ấy. Cách hóa trang quỉ quái của gã thật khiến cho người ta phải phục sát đất.
Hoàng Minh lại hỏi:
- Hiền đệ vẫn mạnh chứ? Nửa năm nay tiểu huynh đi kiếm hiền đệ muốn gãy chân…
Từ Văn chắp tay đáp:
- Tiểu đệ xin bồi tội.
Hoàng Minh nói:
- Gia sư sắp huy động mười mấy vị môn hạ lại mượn sức cả nhân vật Cái Bang đi nghe ngóng tin tức hiền đệ mà chẳng biết lạc lõng nơi đâu. Xem chừng hiền đệ có thời giờ rảnh rang nên bỏ đi đâu đến nửa năm trời.
Từ Văn nói:
- Đại ca! Hiện giờ có một việc rất cần thiết phải đình hoãn mọi chuyện được chăng?
Lão ăn mày đứng nói chuyện với một chàng thư sinh phong lưu khiến cho người ngoài đường phố hiếu kỳ vây quanh lại.
Hoàng Minh biết chừng liền khẽ giục:
- Hiền đệ đi trước đi!
Hắn nói xong cầm cây "đả cẩu bổng" lên tập tễnh bước đi.
Từ Văn đi rất mau theo đường tắt ra cửa Nam. Chàng tránh đường quan lộ, đi tới một gò đất.
Lúc này đã gần tới canh ba. Trong thành còn nhiệt náo, nhưng ngoài thành đã vắng tanh.
Từ Văn vừa dừng bước Hoàng Minh đã theo đến nơi, thật không hổ với ngoại hiệu Thiểm Điện Khách. Nhưng đối với con mắt Từ Văn đã tu luyện võ công thượng thặng của Vạn Độc môn thì chàng không coi vào đâu nữa.
Hoàng Minh vừa lên gò đất lại hỏi ngay:
- Hiền đệ có việc chi vậy?

Từ Văn đáp:
- Tiểu đệ chờ một người.
Hoàng Minh lại hỏi:
- Hiền đệ chờ ai vậy?
Từ Văn đáp:
- Tiểu đệ cũng không hiểu lai lịch đối phương mà chỉ biết hắn là hương chủ một Phân Đài dưới trướng một giáo phái nào đó.
Hoàng Minh kinh hãi hỏi:
- Có phải giáo phái đó lấy hoa mai làm ký hiệu không?
Từ Văn đáp:
- Đúng rồi!
Hoàng Minh la lên một tiếng "Ủa" kinh ngạc.
Từ Văn hỏi:
- Sao! Đại ca biết giáo phái này ư?
Hoàng Minh đáp:
- Đó là Ngũ phương giáo mới quật khởi trên chốn giang hồ mấy tháng mà đã làm chấn động võ lâm.
Từ Văn hỏi:
- Ngũ Phương giáo ư?
Hoàng Minh đáp:
- Đúng rồi! Sở dĩ họ lấy tiếng Ngũ Phương giáo tức là có ý muốn thống nhất năm phương Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung.
Từ Văn hỏi:
- Giáo chủ phái nầy là ai?
Hoàng Minh đáp:
- Tiểu huynh cũng không biết, nhưng theo lời đồn thì là người đã mưu mô lấy được "Phật Tâm"
Từ Văn nghe nói tâm thần chấn động. Như vậy đủ chứng minh chàng đoán đã không sai. Chính là người cùng phe với "Khách qua đường". Chàng hoảng hốt hỏi ngay:
- Lấy chi làm chứng cớ mà bảo Ngũ Phương giáo chủ đã lấy được Phật Tâm.
Hoàng Minh la lên:
- Trời ơi! Hiền đệ không biết ư?
Từ Văn hỏi lại:
- Không biết cái gì?
Hoàng Minh cười ha hả nói:
- Cả võ lâm bị náo động cơ hồ trời run đất chuyển mà hiền đệ cũng không biết, thế thì nửa năm qua phải chăng hiền đệ đã đi qui ẩn?
Từ Văn đáp:

- Cũng gần như vậy.
Hoàng Minh hỏi:
- Hiền đệ thử nói nghe?
Dĩ nhiên Từ Văn không dám tiết lộ những bí ẩn của Vạn Độc Môn.
Chàng hàm hồ đáp:
- Tiểu đệ gặp được kỳ tích rồi lánh đời nửa năm.
Hoàng Minh hỏi:
- Kỳ tích gì?
Từ Văn ngập ngừng đáp:
- Cái đó…Cái đó…
Hoàng Minh nói:
- Nếu hiền đệ có điều khó khăn thì bất tất phải nói ra nữa.
Từ Văn nói:
- Ồ! Trước kia tiểu đệ đã ủy thác cho đại ca chuyển giao vòng tay ngọc cho người ta. Kết quả vụ đó ra sao?
Hoàng Minh gạt đi:
- Thôi không nhắc tới chuyện đó nữa.
Từ Văn hỏi:
- Tại sao vậy?
Hoàng Minh đáp:
- Ngu huynh bị lão Tưởng trách mắng một chập. Lão bảo đó là tín vật để định hôn, khi nào còn trả lại…
Từ Văn nói:
- Thế là tiểu đệ đã làm phiền cho đại ca.
Hoàng Minh lắc đầu nói:
- Câu chuyện nhỏ mọn có chi mà phải để tâm?
Từ Văn lại hỏi:
- Tưởng Minh Châu phản ứng ra sao?
Hoàng Minh đáp:
- Khi ấy nàng định xuống tóc xuất gia làm ni cô, người nhà phải khuyên can mãi.
Từ Văn nghe nói vậy nghĩ thầm:
- Việc cứ thế này thì biết đến bao giờ cho xong?
Hoàng Minh nói:
- Hiền đệ! Tưởng cô nương đã tha thiết với hiền đệ như vậy, hiền đệ không nên phụ lòng nàng.
Từ Văn ngắt lời:
- Đại ca ơi! Chuyện đó hãy về sao sẽ tính, bây giờ hãy nói việc trước mắt đã. Hoàng huynh bảo võ lâm rung động trời đất. Vụ đó ra sao?
Hoàng Minh thở dài đáp:

- Hởi ôi! Kiếp vận võ lâm tới rồi. Vụ này không còn có cách nào tránh khỏi nữa.
Từ Văn gạn hỏi:
- Nhưng vụ đó ra sao? Hoàng huynh có thể nói rõ cho tiểu đệ hay được không?
Hoàng Minh đáp:
- Ba tháng trước trên chốn giang hồ liên tiếp xảy ra án mạng. Những người bị chết uổng toàn là những kẻ sĩ nổi tiếng. Vụ nào cũng có dấu hiệu hoa mai. Sau đó ít lâu mọc ra Ngũ Phương giáo đồn đãi khắp giang hồ.
Từ Văn kinh hãi la lên:
- Úi chao!
Hoàng Minh kể tiếp:
- Đầu tiên bang Thần Ưng bị thôn tích và đổi làm Đệ Tam Phân Đàn của Ngũ Phương giáo. Tiếp theo Ngũ Lôi Cung cũng đổi làm đệ nhất Phân Đàn của Ngũ Phương giáo. Ngoài ra còn Nhất Kiếm hội Hồng Anh Bang…đều bị thôn tính.
Từ Văn nói xen vào:
- Hùng tâm của bọn này không phải nhỏ?
Hoàng Minh nói tiếp:
- Hừ! Tưởng Phủ ở Khai Phong cũng gặp kiếp nạn nhưng cha con nàng may thoát được.
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi:
- Rồi sau sao nữa?
Hoàng Minh đáp:
- Tổng Đàn Hội Vệ Đạo bị tấn công, hàng trăm đệ tử hội này bị tử thương. Vô Tình Tẩu cùng Thái Y La Sát bị chết ngay giữa chiến trường. Thống Thiền hòa thượng bị tử thương, may có bà vợ Vệ Đáo Hội Chủ kịp tới nơi ra sức chiến đấu với Ngũ Phương giáo chủ, hội này mới thoát khỏi ách diệt vong. Nhưng sớm muộn gì bọn Ngũ Phương giáo cũng trở lại khiêu chiến.
Từ Văn nghe Hoàng Minh kể mà kinh tâm động phách. Những nhân vật không phải tầm thường như Vô Tình Tẩu và Thái Y La Sát cũng không giữ nổi tính mạng. Vậy thì bản lãnh Ngũ Phương giáo chủ thật đáng ghê sợ.
May mà Vệ Đạo Hội Chủ cùng Thống Thiền hòa thượng chưa chết, nếu không thì mối thù này biết trả vào đâu.
Hoàng Minh lại nói:
- Hiện giờ chỉ còn Cái Bang và mấy môn phái lớn là chưa bị Ngũ Phương giáo hạ độc thủ.

Từ Văn trấn tỉnh tâm thần hỏi:
- Đại ca có biết vụ Tam Chỉ mổ mổ đã bị độc hại chưa?
Hoàng Minh đáp:
- Tiểu huynh mới nghe đồn chứ chưa biết rõ.
Từ Văn lại đáp:
- Thiên Đài Ma Cơ bị cướp.
Hoàng Minh ngắt lời:
- Vụ này hiền đệ tính sao?
Từ Văn đáp:
- Tiểu đệ nhất định cứu nàng.
Hoàng Minh nói:
- Tiểu huynh e rằng khó đấy!
Từ Văn nói bằng một giọng cương quyết:
- Bất cứ bằng một giá nào, tiểu đệ cũng nhất định phải cứu nàng.
Hoàng Minh hỏi:
- Hiện giờ y ở đâu?
Từ Văn đáp:
- Chính hiện giờ tiểu đệ đến đây để chờ người đã ước hội và có liên quan đến vụ đó. Đại ca có biết Phân Đàn Sư Yển của Ngũ Phương giáo ở đâu không?
Hoàng Minh đáp:
- Cái đó tiểu huynh cũng chưa rỏ, nhưng có biện pháp điều tra được.
Từ Văn vội ngắt lời:
- Ô! Có người tới đó.
Hoàng Minh hỏi:
- Có phải gã hương chủ mà tiểu đệ vừa nói không?
Từ Văn nhìn về phía trước rồi đáp:
- Họ đến hai người. Đúng rồi! Đại ca đừng nói gì nhé! Để tiểu đệ đối phó với chúng.
Hoàng Minh đáp:
- Được rồi!
Hai bóng người chạy như bay tới nơi. Xem chừng thân thủ bọn này cũng vào hạng khá.
Chúng vừa tới trên gò, hương chủ Triệu Vi Công đã cất tiếng hỏi:
- Có phải thượng sứ đó chăng?
Từ Văn đáp:
- Phải rồi! Mời quý hương chủ lên đây!
Hai bóng người chạy lên gò đấ, họ thấy Hoàng Minh cũng ở đó thì không khỏi sửng sốt. Từ Văn khoát tay đàng hoàng giới thiệu:
- Đây cũng là người nhà, hương chủ bất tất phải úy kỵ.

Triệu Vi Công cùng tên thủ hạ quay về phía Từ Văn cung kính thi lễ. Chúng lộ vẻ sợ hải đưa mắt nhìn Hoàng Minh. Gã cải trang làm một lão cái chột mắt. Nhưng sau hương chủ Triệu Vi Công cung kính cất tiếng:
- Thượng sứ có điều chi sai kiến, xin truyền lệnh cho.

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: MinhPhan
Hồi 57
Mới Trận Đầu Sứ Giả Đã Vong Thân

Từ Văn nói dối đối phương tới đây vì sợ lỡ mất mục đích không cứu đặng Thiên Đài Ma Cơ, nên ngừng lại chưa biết nói thế nào. Trong lòng còn đang lo lắng, bỗng chàng giơ ngón tay ra hiệu cho Hoàng Minh rồi chú ý nhìn gã hán tử áo đen hỏi:
- Tên ngươi là gì?
Đại hán thấy mình được thượng cấp ra chiều thương mến liền cúi rạp xuống ấp úng đáp:
- Thưa…Thưa Thượng sứ! Đệ tử là…Đầu Mục Tiều Đại Khánh dưới trướng Triệu hương chủ, xin thượng sứ tài bồi cho.
Từ Văn ngẫm nghĩ rồi "hừ" một tiếng, lên giọng kẻ cả nói:
- Bản tòa coi ngươi cũng là người tinh minh mẫn cán, vậy sau có cơ hội Bản tòa sẽ đem về Tổng Đàn để làm việc…
Hán tử áo đen, lại cúu rạp xuống giọng nói run run:
- Đệ tử hoàn toàn trông vào công đức tài bồi của thượng sứ.
Từ Văn đưa tay trỏ vào Hoàng Minh nói:
- Vị này là mật sứ của Tổng Đàn. Y muốn một mình đến tham kiến Phân Đàn chúa của các vị. Nhưng y mới tới lần đầu, chưa hiểu đường lối. Bản tòa không muốn để nhiều người hay biết, vậy ngươi dẫn đường cho y.
Hán tử áo đen vội dạ một tiếng rồi quay sang Hoàng Minh thi lễ nói:
- Xin mật sứ hãy đi theo tiểu nhân.
Hoàng Minh thái độ già dặn, trong tay lại cầm cây "Đã cẩu bổng", lên giọng nói từ sóng mũi đưa ra:
- Ngươi dẫn đường cho ta.
Hán tử áo đen hấp tấp trở gót chạy xuống gò.
Hoàng Minh nhìn Từ Văn gật đầu tỏ ý đã hiểu mưu kế của Từ Văn, đoạn đi theo hán tử áo đen.
Hai người đi rồi cặp mắt Từ Văn chiếu ra những tia sáng xanh lè,

chàng cất giọng lạnh lùng hỏi hương chủ Triệu Vi Công:
- Ngươi có biết bản nhân là ai không?
Triệu Vi Công trong lúc hoảng hốt chẳng hiểu ra sao. Hắn đứng thộn mặt ra ấp úng đáp:
- Ti chức không hiểu tôn danh của thượng sứ…
Từ Văn nói:
- Ta đây chính là Địa Ngục thư sinh.
Triệu Vi Công sợ quá mặt xám như tro tàn, bật tiếng la hoảng:
- Trời ơi!
Rồi trở gót toan chạy.
Từ Văn quát lên:
- Không được nhúc nhích! Mi chạy không thoát đâu, bây giờ phải nói cho bản nhân hay giáo chủ các ngươi là ai? Tổng Đàn ở chỗ nào?
Triệu Vi Công ngập ngừng đáp:
- Cái đó…Cái đó…
Từ Văn giục:
- Nói mau đi!
Triệu Vi Công đáp:
- Lão phu không biết.
Từ Văn hắng đặng cất tiếng lạnh như băng nói:
- Họ Triệu kia! Nói rõ mau đi!
Triệu Vi Công bất giác lùi lại hai bước. Mặt hắn đang khủng khiếp bỗng biến thành vẻ hung ác. Hắn giơ tay lên chùi mép hỏi:
- Các hạ định làm gì?
Từ Văn lạnh lùng đáp:
- Ta chỉ cần ngươi đáp lại những câu ta vừa hỏi.
Triệu Vi Công hỏi lại:
- Nếu ta không chịu thì sao?
Từ Văn cười đáp:
- Ta e rằng ngươi không được tự chủ
Triệu Vi Công cũng cười khẩy nói:
- Địa Ngục thư sinh! Ngươi bất quá ỷ mình có phép “Vô ảnh tồi tâm thủ”. Ngươi cứ thử đi coi!
Từ Văn lại sửng sốt nghĩ thầm:
- Chẳng lẽ đối phương không sợ chất kịch độc ư? Không chừng lão này cùng phe với “Khách qua đường” thì gã có khả năng này thật.
Chàng chợt hiểu vừa rồi hắn giơ tay lên chùi mép chắc là đã bỏ thuốc giải độc vào miệng rồi nên hắn mới giám khoác lác như vậy.
Nhưng Từ Văn bây giờ không phải là Từ Văn nữa năm trước nữa.
Chàng xoay chuyển ý nghĩ hửng hờ đáp:

- Ta không cần dùng độc thủ, chỉ ỷ vào công lực cũng đủ. Nếu lão tiếp được một chiêu ta thì buông tha cho lão đi.
Triệu Vi Công cười gằn hỏi:
- Sức ngươi mà đánh lui được lão phu ư?
Từ Văn lại thách thức:
- Lão cứ thử đi coi!
Chàng vừa nói vừa vung chưởng vạch một đường. Chiêu chưởng này coi bình thường chẳng có chi kỳ lạ, nhưng không có chỗ nào sơ hở để đánh vào được.
Triệu Vi Công vung song chưởng lên vừa giữ. Kể về chiêu thức và kình lực thì lão đáng liệt vào tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.
Chưởng hai bên vừa đụng nhau. Kình lực trong lòng bàn tay Từ Văn đã chứa sẵn đột nhiên nhả ra thế mạnh phi thường không ai chống nổi.
Triệu Vi Công rú lên một tiếng thê thảm, miệng học máu tươi lùi lại năm bước liền ngồi phệt xuống đất.
Một bóng người vọt tới hạ xuống. Chính là Thiểm Địa Khách Hoàng Minh đã trở lại.
Từ Văn hỏi ngay:
- Đại ca! Vụ đó ra sao?
Hoàng Minh đáp:
- Tiểu huynh đã thám thích biết rõ đường lối Phân Đàn rồi.
Từ Văn hỏi:
- Người đó đâu?
Hoàng Minh đáp:
- Đưa về âm phủ rồi. Gã đó đáo để lắm lại biết dùng độc. Nếu tiểu huynh không hạ độc thủ ngay thì mắc vào tay gã.
"Xùy" một tiếng! Một tia lửa vọt lên không. Đó là Triệu Vi Công thấy thế nguy nên phát tín hiệu.
Từ Văn "hừ" một tiếng. Người chàng như con hạc xám vọt lên không nhanh hơn tên bắn. Không đầy nháy mắt chàng đã vọt mình lên cao hơn hỏa tiến. Chàng vung tay một cái, hỏa tiến liền tán ra như một trận mưa sao rớt xuống tắt ngầm. Người chàng từ từ hạ xuống.
Từ Văn lúc ở Vạn Độc Môn đã tu luyện công lực thượng thặng, bây giờ chàng đem thân pháp "Hoàn khôn phỉ thăng" mà chàng đã học được của lão quái Ngọc Diện Chu Công Đàn ở sau núi Bạch Thạch ra biểu diễn nay khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh hãi.
Thiểm Địa Khách Hoàng Minh cực kỳ khích động la lên:
- Hiền đệ! Đêm nay tiểu huynh được mở rộng thêm nhãn giới. Tiểu

huynh đã tưởng thân pháp của gia sư trên đời hiếm có, nhưng so với hiền đệ thì hãy còn thua xa lắm.
Từ Văn lắc đầu đáp:
- Đại ca quá khen rồi.
Hương chủ Triệu Vi Công hồn vía lên mây, trợn mắt há miệng, hắn nghi ngờ không phải sự thực.
Từ Văn xoay mình lại lạnh lùng nói:
- Bây giờ các hạ có trả lời tại hạ không?
Triệu Vi Công người co rúm lại đáp:
- Tại hạ không thể nói cho các hạ hay biết được.
Từ Văn nghiến răng hỏi:
- Vậy ngươi muốn chết cách nào?
Triệu Vi Công bị tia mắt xanh lè của Từ Văn chiếu vào thấu gan ruột khiến hắn run lên đáp:
- Lão phu đành chịu chết.
Từ Văn sát khí đằng đằng nói:
- Ngươi chịu chết cũng không được đâu.
Triệu Vi Công nói:
- Địa Ngục thư sinh! Sao các hạ ức hiếp người thái quá như vậy?
Từ Văn cười khanh khách nói:
- Ức hiếp người ư? Bản nhân bị người ta ức hiếp mãi rồi. Đến nay mới tìm được trái chủ…
Triệu Vi Công hỏi:
- Lão phu có thiếu nợ gì của các hạ đâu?
Từ Văn đáp:
- Lão cứ hỏi quý giáo chủ sẽ rõ.
Triệu Vi Công hỏi:
- Các hạ định xử trí với lão phu cách nào?
Từ Văn đáp:
- Nếu lão nói thực, bản thân sẽ tha mạng cho.
Triệu Vi Công cương quyết đáp:
- Giáo đồ Ngũ Phương giáo không bao giờ chịu uy hiếp, tuy các hạ muốn giết muốn mổ thế nào cũng được. Rồi tự nhiên có người đến đòi nợ.
Từ Văn nói:
- Bản nhân co lão cũng là người có cốt cách đó!
Triệu Vi Công chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì nữa.
Hoàng Minh lạnh lùng nói xen vào:
- Hiền đệ đừng phí thời gian nữa. Ngũ Phương giáo chủ hành động rất kỳ bí. Hàng hương chủ, đường chủ phái giáo này không biết căn

cứ giáo chủ đâu. Ta phải tìm đến Phân Đàn chúa mới có biện pháp.
Từ Văn không hiểu hỏi lại:
- Sao đại ca biết thế?
Hoàng Minh đáp:
- Ngũ Phương giáo đã có một tên đường chúa bị lọt vào tay Hội Vệ Đạo, kết quả mới đi đến chỗ muốn sao được vậy.
Từ Văn giơ tay ra muốn đập chết lão già áo đen, đột nhiên chàng nhớ tới qui giới của sư môn, nghĩ thầm:
- Mìng giết hắn có phải là giết càn không? Kể ra tội hắn không đáng chết.
Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi biến chiêu điểm huyệt để phế bỏ võ công của lão. Chàng lại điểm vào vọng huyệt Triệu Vi Công rồi quay lại nói với Hoàng Minh:
- Đại ca ơi! Gần đến canh năm rồi chúng ta phải về gần cổng thành chờ đợi.
Hoàng Minh hỏi:
- Để làm gì?
Từ Văn đáp:
- Bọn chúng sắp giãi Thiên Đài Ma Cơ về Tổng Đàn. Vào khoảng canh năm chúng sẽ đi ra của Nam môn.
Hoàng Minh nói:
- Ồ! Hiền đệ ơi! Chúng ta không nên hạ thủ hấp tấp…
Từ Văn hỏi:
- Tại sao vậy?
Hoàng Minh đáp:
- Chúng ta cứ theo dõi để biết vị trí Tổng Đàn của họ hay hơn.
Từ Văn gật đầu khen:
- Biện pháp này hay lắm!
Hoàng Minh nói:
- Chúng ta đi thôi!
Hai người ở trên gò đất đi xuống đến ngoài cửa Nam Môn rồi tìm nơi ẩn nấp ngồi đợi.
Gà đã gáy dòn, chó sủa vang dội. Đông phương dạng ánh bình minh. Trong thôn xóm khói bốc lên nghi ngút. Nhưng vẫn không thấy xe ngựa ở trong thành ra.
Từ Văn tâm hỏa nổi lên. Chàng có cảm giác như bị người ta khinh mạn trêu cợt, khiến lòng chàng sát khí nổi lên bồng bồng…
Chàng quay sang bảo Hoàng Minh:
- Đại ca hãy chờ ở đây.
Rồi chàng băng mình chạy về gò đất đến chỗ hội hợp trước. Nhưng

chàng đưa mắt nhìn qua một lượt, bất giác lạnh hẳn người đi. Phân Đàn chúa Triệu Vi Công đã biến mất! Hắn đã bị phế võ công lại bị điểm vào vọng huyệt, nếu có tỉnh lại cũng phải sau hai giờ. Hiển nhiên có người cứu hắn đem đi. Chàng tự nghĩ:
- Đối phương phát giác ra biến chuyển này. Dĩ nhiên họ thay đổi kế hoạch đã định trước thì mình cùng Hoàng Minh có chờ đến ngày chết cũng không gặp.
Rồi chàng hối hận:
- Nếu ta đủ lòng tàn độc kết quả tính mạng Triệu Vi Công đi thì tình thế chắc không đến nổi biến cải. Thế là rút dây động rừng thành ra hỏng việc. Theo lời Hoàng Minh thuật lại thì Ngũ Phương giáo chủ là người đã lấy được "Phật Tâm" mà Phật Tâm đã lọt vào tay "Khách qua đường" mà tên hán tử lạ mặt đã bị y hạ thủ kêu bằng chủ nhân. Như vậy bây giờ vấn đề không những chỉ cứu Thiên Đài Ma Cơ mà thôi. Mẫu thân mình chắc cũng bị trong tay đối phương kiềm chế chưa hiểu sống chết thế nào.
Chàng nghĩ tới đây không khỏi giật mình. Bấc giác chàng nghiến răng ken két. Lòng chàng nóng tựa dầu sôi.
Trời đã sáng rõ, chân trời Đông vạch ngang một vệt rán đỏ. Trên đường quan đạo dần dần tụ hợp thành đoàn.
Hoàng Minh chạy về gò đất, buồn rầu hỏi:
- Làm gì ở đây?
Từ Văn trầm giọng lại hỏi:
- Phân Đàn Ngũ Phương giáo ở chỗ nào?
Hoàng Minh đáp:
- Ở về trong một hẻm lớn phía Bắc. Nơi này rất tịch mịch. Chung quanh chiếm một khoảng đất rộng để làm nhà ở.
Từ Văn nói:
- Chúng ta đi thôi!
Hoàng Minh ngắt lời:
- Sáng rõ rồi đi không tiện.
Từ Văn hỏi:
- Bây giờ đi có điều chi bất tiện?
Hoàng Minh đáp:
- Tiểu huynh thì không sao nhưng hiền đệ mà xuất hiện tất bị đối phương nhận ra.
Từ Văn nói:
- Nhận ra cũng chẳng hề chi. Tiểu đệ định cứ đàng hoàng tới nơi.
Hoàng Minh nói:
- Tiểu huynh có biện pháp khác.

Từ Văn hỏi:
- Biện pháp gì?
Hoàng Minh gật gù đáp:
- Dễ lắm!
Giữa lúc ấy thình lình có thanh âm lạnh lùng cất lên:
- Địa Ngục thư sinh! Ngươi chết đến nơi rồi!
Cả Từ Văn lẫn Hoàng Minh đều giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy dưới gốc cây phía sau gò đất có bóng hai người nhảy ra.
Rõ ràng là hai gã thiếu niên mình mặc áo gấm mặt mũi lạnh lùng. Chúng mới trạc ngoài hai chục tuổi. Một tên mũi ưng mắt vọ coi bộ rất hung dữ còn một tên bắp thịt lẳn lên coi có vẻ quê kịch nhưng rất là khỏe mạnh.
Từ Văn đưa mắt ngó hai người rồi hỏi:
- Hai vị có phải là môn hạ của Ngũ Phương Giáo chăng?
Gã mũi ưng cất giọng trầm trầm đáp:
- Ngươi nói đúng đó! Bọn ta chính là Ngũ Phương sứ giả.
Từ Văn lại hỏi:
- Hai vị có điều chi dạy bảo?
Gã mũi ưng đáp:
- Ta chỉ muốn lấy cái đầu trên cỗ ngươi mà thôi.
Từ Văn cất giọng lạnh như băn nói:
- Nếu hai vị có bản lãnh thì cứ việc lại mà lấy.
Đại hán kia tức là Ngũ Phương sứ giả nói tiếp:
- Địa Ngục thư sinh! Ngươi có di ngôn điều gì nữa không?
Từ Văn mắt lộ ra ánh sáng xanh lè, lạnh lùng hỏi lại:
- Thiên Đài Ma Cơ hiện bị các vị bắt giữ, hiện giờ ở đâu?
Ngũ Phương sứ giả hỏi lại:
- Ngươi muốn biết phải không?
Từ Văn đáp:
- Đúng thế!
Ngũ Phương sứ giả nói:
- Hiện giờ nàng làm miệc buông màn trải đệm cho Giáo Chủ bản giáo.
Từ Văn nổi giận đùng đùng quát lớn:
- Ngươi muốn chết chăng?
Rồi chàng phóng chưởng đánh ra.
Gã sứ giả đối đáp vừa rồi tiến lại đón tiếp sát chưởng còn một tên nữa né tránh sang một bên.
Một tiếng “binh” vang lên! Hai bên cùng lùi lại một bước dài.
Từ Văn trong lòng kinh hãi. Tuy nhiên chàng vẫn còn tự tin vì phát

chưởng vừa rồi chàng chưa vận động toàn lực, mới phát huy độ tám thành. Tuy nhiên đối phương vẫn đón được thì công lực cũng đến độ kinh người. Xem ra bọn này cũng vào hàng cao thủ cỡ Tang Thiên Ông, không hơn không kém. Trách nào đối phương chẳng tự đắc. Sứ giả trong lòng càng kinh hải hơn vì gã thấy công lực của Từ Văn cao thâm hơn gã rất nhiều.
Hai bên lui ra rồi lại gần vào khai diễn cuộc đấu kinh tâm động phách. Còn tên sứ giả kia mắt chăm chú nhìn Hoàng Minh, cất giọng hung dữ hỏi:
- Lão háo tử! Ngươi hảy trả nợ đi!
Chưa dứt lời, gã đã phóng chưởng đánh tới Hoàng Minh. Mới giao nhau ba chiêu Hoàng Minh đã chân tay luống cuống, lâm vào tình trạng nguy hiểm, không còn đất để phản kích. Nhưng gã đã mang ngoại hiệu là Thiểm Điện Khách nên thân pháp gá có chỗ đặc biệt. Gã thấy thế không địch nổi liền nhảy vọt ra ngoài vòng chiến.
Ngũ Phương sứ giả la lên:
- Hảo thân pháp! Nhưng mi không trốn thoát được đâu! Gã vừa quát vừa rượt theo, phóng ra một chưởng, khiến cho Hoàng Minh phải lùi thêm mấy bước.
Giả tỷ là lúc bình thời thì Hoàng Minh đã trốn thoát rồi. Nhưng hiện giờ Từ Văn đang giao thủ với một tên sứ giả, gã không tiện bỏ đi ngay, mà công lực đối thủ vơí Từ Văn cũng ghê gớm vô cùng. Gã còn đang do dự đã bị trúng chưởng.
Hoàng Minh rú lên một tiếng, miệng học máu tươi. Cây "đã cẩu bỗng" cầm trong tay bị bắn đi rất xa. Gã không phải là nhân vật Cái Bang, tuy gã có biết xử dụng "đả cẩu bỗng" nhưng không được tinh thục.
Từ Văn kịch đấu cùng tên sứ giả kia đã chiếm được thượng phong, bức bách đối phương phải lùi dần. Nhưng nếu muốn hạ sát đối phương thì không phải hai ba chiêu mà thành công được. Chàng thấy Hoàng Minh bị thương thì trong lòng xao xuyến vô cùng!
Tên sứ giả đấu với Hoàng Minh quát to:
- Lão ăn xin kia! Nằm ra!
Tiếng quát và tiếng rú đồng thời phát ra. Hoàng Minh bị ngã lăn xuống đất.
Từ Văn càng bồn chồn, chàng không thể lựa chọn thủ đoạn được nữa, gầm lên một tiếng rồi phóng đệ nhất thức trong "Độc thủ tam thức" là chiêu "Quyển Điễu Qui Sào" cực kỳ mãnh liệt.
Sư thái tổ của Từ Văn là Vạn Hữu Tùng đã nói "Độc thủ Tam thức" rất là bá đạo không nên thi triển một cách khinh xuất. Trừ trường hợp định thủ hạ sát đối phương. Bây giờ vì cứu viện Hoàng Minh chàng

đành phải sử dụng đến nó.
Đây là lần đầu tiên chàng thi triển "Độc thủ Tam thức" đối với bên địch. Dù bá đạo đến đâu chàng không cần hiểu nữa.
Độc Thủ đã có những thế rất kỳ bí, có thể xuyên qua bóng chưởng dầy khít của đối phương nó đi thẳng vào trái tim, khác nào một con chim khôn ngoan bay qua đám cành lá rậm rạp để chu vào tổ.
"Hự" một tiếng tưởng chừng như từ dưới đất bật lên nghe vừa rùng rợn vừa thê thảm. Tên sứ giả đó loạng choạng người đi hai cái rồi ngã nằm ngữa xuống đất. Trước ngực lộ ra một vết đỏ hồng. Gã lập tức tắt hơi chết liền.
Từ Văn thấy chiêu thức này tàn độc không khỏi giật mình kinh hãi. "Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ" đã là một chiêu độc nhất thiên hạ, nay chàng lại có thể thu phát theo ý muốn cho nó xuyên qua trước ngực và bụng đối phương thì thần tiên cũng không khỏi mất mạng.
Còn tên sứ giả kia hồn vía lên mây không dám nói nữa câu, băng mình chạy tuốt.
Từ Văn đến nâng Hoàng Minh dậy hỏi:
- Đại ca! Đại ca thấy thế nào?
Hoàng Minh cũng bị phát chưởng của Từ Văn hạ sát tên sứ giả kia làm cho khiếp sợ đến thộn mặt ra, không nghỉ đến chuyện trả lời.
Từ Văn lại hỏi:
- Đại ca! Thương thế đại ca ra sao?
Bây giờ Hoàng Minh mới hoàn hồn nhăn nhó cười đáp:
- Không chết là được rồi!
Từ Văn hai tay nắm lấy hai vai Hoàng Minh. Hoàng Minh bỗng la lên:
- Hiền đệ! Tay trái hiền đệ…
Từ Văn ồ một tiếng rồi nói:
- Không can chi hết!
Hoàng Minh vẫn sợ hãi hỏi:
- Sao? Phải chăng cánh tay hiền đệ đã hóa tán độc công rồi?
Từ Văn thủng thẳng đáp:
- Độc thủ của tiểu đệ bây giờ đã có thể thu phát tự do theo như ý muốn và phân biệt được bạn hay thù, nó không hại đại ca đâu. Đại ca cứ yên lòng.
Hoàng Minh hỏi:
- Cái đó…, sao lại thế được?
Từ Văn đáp:
- Đại ca! Tiểu đệ không lừa gạt đại ca đâu nhưng cũng không nói rõ nguyên nhân cho đại ca hay được. Xin đại ca đừng hỏi nữa.
Hoàng Minh hỏi:

- Chắc vụ này có liên quan với kỳ tích mà hiền đệ đã gặp mấy tháng trước phải không?
Từ Văn đáp:
- Đúng đó.
Hoàng Minh nói:
- Thế là gia sư đã uổng một phen tâm huyết.
Từ Văn hỏi:
- Lệnh sư làm sao?
Hoàng Minh gạt đi:
- Không! Không! Tiểu huynh nói lầm rồi. Chính ra phải nói là lệnh nhạc trượng đại nhân Tưởng Úy Dân uổng phí tâm huyết mới phải.
Từ Văn chấn động tâm thần nghi ngờ hỏi:
- Làm sao Tưởng thế thúc lại uổng một phen tâm huyết?
Hoàng Minh đáp:
- Tưởng lão chẳng đã theo lời gia sư đi tìm phương pháp giản tán chất độc ở cánh tay hiền đệ là gì?
Từ Văn hỏi:
- Phải rồi! Lệnh sư có nói với tiểu đệ vụ này. Không hiểu bây giờ đi đến đâu?
Hoàng Minh đáp:
- Tưởng lão gia đã tìm thấy phương thuốc trong một cuốn sách cổ điển chỗ mất chỗ còn. Phương thuốc này có thể tiêu tán độc công. Chỉ cần năm vị thuốc mà đã tốn mất hơn ba ngàn lạng hoàng kim. Dĩ nhiên tiền bạc chẳng có chi đáng kể. Đừng nói ba ngàn mà đến ba vạn lạng đối với Tưởng lão gia cũng chưa thấm vào đâu…
Từ Văn hừ một tiếng ra vẻ băn khoăn.
Hoàng Minh lại nói tiếp:
- Tưởng lão gia đã vì hiền đệ mà cũng là vì việc chung thân của cô gái quí báu nhà lão, thậm chí lão gặp phải đại nạn cũng chẳng coi vào đâu…
Từ Văn ngắt lời:
- Phải rồi! Đại ca ơi! Tiểu đệ quên hỏi đại ca nhà họ Tưởng bị Ngũ Phương Giáo cướp bóc có tổn thất nhiều không?
Hoàng Minh đáp:
- Chỉ mất có mấy tên người nhà, còn lão và cô gái chạy trốn được. Tuy bị một phen khinh hoảng nhưng không thiệt hại mấy. Còn về tiền tài cùng đồ bảo vật thì bị cướp sạch sẻ.
Từ Văn nghiến răng hứ một tiếng rồi hỏi:
- Tưởng cô nương hiện giờ lánh nạn ở đâu?
Hoàng Minh đáp:

- Cái đó chẳng có chi quan hệ. Những nơi bí mật của Tưởng tiên sinh khắp hai miền Nam Bắc sông Đại hà đều có cả.
Từ Văn hỏi:
- À! Mà này! Đại ca vừa nói ở chỗ nào kia mà?
Hoàng Minh đáp:
- Tiểu huynh bảo Tưởng tiên sinh bỏ nhà cửa không sửa sang gì nữa, một mình lão đi vào Thiểm Tây rồi đến núi Chung Nam…
Từ Văn hỏi:
- Đến núi Chung Nam làm chi?
Hoàng Minh đáp:
- Để kiếm một vị thuốc tán độc cho hiền đệ

Đánh máy: MinhPhan

Hồi 58
Vào Phân Đà, Từ Văn Hạ Độc Thủ Kinh Hồn

Từ Văn cảm thấy hối hận vô cùng vì người ta đối với mình hết lòng hết dạ mà mình đối với người một cách thờ ơ lạnh nhạt. Chàng nghĩ tới đó trán toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng vội hỏi:
- Tưởng thế thúc đến Chung Nam chỉ vì việc tìm thuốc cho tiểu đệ ư?
Hoàng Minh lấp loáng con mắt chột đáp:
- Vị thuốc đó là "Kim Tuyến thảo quả"
Từ Văn hỏi:
- "Kim Tuyến thảo quả" là gì? Tiểu đệ chưa từng nghe ai nói đến bao giờ…
Hoàng Minh nói:
- Chẳng những hiền đệ chưa nghe ai nói tới mà cả đến những tay danh y cũng ít người biết. Thứ kim tuyến thảo quả này theo lời gia sư tổ nói với gia sư thì khắp thiên hạ chỉ sản xuất ở Quỷ Hồ trên núi Chung Nam mà thôi. Tưởng lão đầu ra đi đã ba tháng. Mà đây chỉ là một cuộc đi cầu may chưa chắc có được gì hay không, vì Quỷ Hồ theo lời đồn đại là một nơi rất thần bí, chưa chắc đã tìm được tới nơi. Sau khi tìm thấy Quỷ Hồ rồi thì việc có tìm được "Kim Tuyến thảo quả" hay không chưa biết đến ngày nào.
Từ Văn nghe nói nóng ruột cất giọng xúc động hỏi:
- Lão đi ba tháng mà chưa về ư?
Hoàng Minh gật đầu
Từ Văn lại hỏi:

- Lão không định thời gian sẽ trở về hay sao?
Hoàng Minh đáp:
- Lão dự liệu trong vòng hai tháng là trở về.
Hoàng Minh nói tới đây bất giác nghiến răng la lên một tiếng:
- Úi chao!
Từ Văn băn khoăn nói:
- Ủa! Đại ca! Xin lỗi đại ca tiểu đệ mãi nói chuyện quên rằng đại ca đã bị thương. Xin đại ca ngồi xuống để tiểu đệ chữa thương cho.
Hoàng Minh xua tay đáp:
- Không cần, vết thương nhỏ mọn có chi đáng kể. Tiểu đệ đã có linh đan của sư phó tự chữa được. Nhiều lắm là nửa giờ…
Từ Văn ngắt lời:
- Ủa! Tiểu đệ quên mất lệnh sư là Thiên Nhỡn thánh thủ.
Hoàng Minh đáp:
- Hiền đệ lại nói giỡn rồi! Hiền đệ liệu mà hộ vệ cho tiểu huynh biết đâu đối phương không trở lại.
Từ Văn nghĩ gã nói đúng. Một tên Ngủ Phương sứ giả bị đánh chết, khi nào họ chịu bỏ qua, liền gật đầu nói:
- Xin đại ca cứ yên tâm mà trị thương.
Hoàng Minh liền ngồi xuống lấy linh đôn của sư môn ra uống rồi vận công điều dưỡng…
Từ Văn đứng bên gã, trong lòng nổi lên bao nhiêu luồng sóng tư tưởng: Thiên Đài Ma Cơ chưa rõ các hung. Mẫu thân mình sống chết chưa hay. Tưởng Úy Dân vì mình mà mạo hiểm lần mò đi tìm Quỷ Hồ ở Chung Nam. Bao nhiêu việc này đều chính mình phải tự liệu lấy, thế mà mình lại không được rảnh.
Giữa lúc tâm thần bất định, bỗng thấy mấy chục bóng người từ nhiều phương hướng chạy tới gò đất.
Từ Văn ngó Hoàng Minh một cái thì thấy gã chẳng khác một vị lão tăng ngồi nhập định. Gã đang đến lúc tối hậu, bất giác cảm thấy người nóng như lửa mà trong dạ lại bồn chồn vì mình đã lầm lỗi là không tìm chỗ nào dễ bề yểm hộ. Bây giờ địch kéo đến đông như kiến thế kia thì một người chiếu cố làm sao cho xiết? Hậu quả thật khó mà lường được.
Nhưng việc đã đến thế này thì dĩ nhiên chỉ còn đường đối phó.
Gò đất này phía trước bằng phẳng mà mặt sau cao hẳn lên. Chỗ Hoàng Minh ngồi thiên về mặt sau gò cao chội lên.
Từ Văn chạy rất mau đi thám sát địa hình để quyết định cách đối phó. Chàng lùi lại phía sau hai trượng đứng vào cho khá cao để có thể ngó thấy Hoàng Minh được dễ dàng.

Người bay đến như đàn ruồi đứng thành thế trận bao vây ngoài năm trượng.
Người đi đầu là một lão già, mặt mũi trắng trẻo mà không có râu. Mặt hình tam giá khiến người ta liên tưởng tới đầu một con rắn độc. Đứng bên lão này là tên Ngũ Phương sứ giả mũi ưng. Coi bộ lão già kia địa vị còn cao hơn sứ giả một bậc. Giả tỷ dùng địa vị mà phân công lực thì lão đó là một tên kình địch. Ngoài ra toàn là hán tử võ phục áo đen. Từ Văn coi bọn này không vào đâu.
Lão già mặt trắng không râu đảo mắt nhìn thi thể một tên Ngũ Phương sứ giả nằm lăn dưới đất, rồi lão loé ra một tia mục quang hung dữ nhìn chầm chặp vào Từ Văn như để uy hiếp. Lão cất tiếng sàn sạt như xé lụa hỏi:
- Địa ngục thư sinh! Ngươi dám hạ sát một vị sứ giả của bản giáo thì ngươi chê cuộc đời dài quá chăng?
Từ Văn lạnh lùng đáp:
- Xin các hạ thông danh cho biết.
Lão già đáp:
- Lão phu là đặc sứ Giản Thanh Sơn ở Dự Nam của Ngũ Phương Giáo.
Dĩ nhiên cái tên này Từ Văn chưa từng nghe ai nói tới bao giờ. Chàng hỏi lại:
- Các hạ dẫn bọn thủ hạ tới đây là có ý gì?
Lão già đáp:
- Địa Ngục thư sinh! Ngươi đã biết rồi cớ sao còn hỏi ? Bản giáo tuy mới khai sáng chưa được bao lâu, nhưng chưa từng tha một kẻ địch nào bất luận là ai.
Từ Văn lại hỏi:
- Vậy chắc các hạ tới đây để lấy cái đầu của tại hạ?
Lão già đáp:
- Ngươi nói đúng lắm! Nếu ngươi tự quyết thì ta cũng để cho ngươi được toàn thi thể.
Từ Văn cười khanh khách hỏi:
- Các hạ tưởng tại hạ biết tự quyết chăng?
Lão già dằn giọng:
- Nếu vậy thì nhất định ngươi sẽ bị thảm tử.
Bầu không khí trong trường đầy vẻ khủng khiếp, sát khí ngất trời.
Từ Văn hửng hờ nói:
- Nếu các hạ tưởng là làm được thì cứ việc ra tay thử coi. Có điều tại hạ xin thỉnh giáo trước một câu.
Giản Thanh Sơn (tức lão già) nở một nụ cười đanh ác đáp:

- Ngươi thử nói ta nghe!
Từ Văn hỏi:
- Trong quý giáo có vị nào kêu bằng “Khách qua đường” không?
Giản Thanh Sơn hỏi lại:
- “Khách qua đường” ư? Ta chưa nghe ai nói tới bao giờ.
Từ Văn chưng hửng. Chàng tự nghĩ:
- Hoàng Minh đã nói rõ giáo chủ Ngũ Phương Giáo là người đã lấy được Phật Tâm. Mà Phật Tâm đã lọt vào tay “Khách qua đường”. “Khách qua đường” còn nói là hắn vâng mệnh chủ nhân mà hành động. Thế mà bây giờ Giản Thanh Sơn lại phủ nhận không biết. “Khách qua đường” là nghĩa làm sao? Vậy cái tên “Khách qua đường” chắc là ngoại hiệu mà hắn buột miệng đặt ra.
Lòng chàng nghĩ vậy không tiện vặn hỏi nữa, liền đổi sang chuyện khác:
- Thiên Đài Ma Cơ lọt vào tay quý giao hiện giờ ở đâu?
Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn cái miệng nhẫn thín mà hơi lệch bỗng toét ra nổi lên một tiếng cười chói tai như tiếng chó sói kêu gào rồi đáp:
- Thiên Đài Ma Cơ ư? Nàng sắp làm phu nhân của giáo chủ.
Từ Văn nghe nói khác nào như bị tát một cái vào mặt. Ngọn lửa vô danh cháy bừng bừng. Mắt chàng lộ ra những tia sáng xanh lè. Chàng nghiến răng nói:
- Tại hạ phải tìm quý giáo chủ để thanh toán món nợ này.
Giản Thanh Sơn dường như bị tia mắt xanh lè của Từ Văn khác hẳn mọi người làm cho khiếp sợ, bất giác gã lùi một bước hỏi:
- Liệu ngươi có đáng không?
Từ Văn lạnh lùng đáp:
- Đáng hay không đáng cũng chẳng liên can gì đến các hạ.
Giản Thanh Sơn hỏi:
- Ngươi nói đã hết chưa?
Từ Văn đáp:
- Còn nữa! Có phải quý giáo chủ đã bắt giữ một người đàn bà tên là Lam Ngọc Trân không?
Giản Than Sơn biến sắc cất tiếng run run hỏi:
- Ngươi hỏi vụ này làm chi?
Từ Văn giằn giọng:
- Tại hạ chỉ cần các hạ trả lời một tiếng là “không” hay “có”
Giản Thanh Sơn đáp:
- Về điểm này bản đặc sứ không thể nói được.
Từ Văn co thần sắc đối phương, chàng đoán chắc mẫu thân chàng bị

bọn nầy bắt giữ, không còn nghi ngờ gì nữa.
Chàng hỏi:
- Tại hạ có ý muốn phỏng vấn quý giáo chủ và Tổng Đàn quý giáo ở nơi nào?
Giản Thanh Sơn đáp:
- Ngươi mơ mộng hay sao đó? Ta cho ngươi hay ngươi không còn có cơ hội này nữa.
Từ Văn cười khẩy đáp:
- Cái đó chưa chắc.
Giản Thanh Sơn nói:
- Bản đặc sứ không có thì giờ nói chuyện không đâu với ngươi nữa. Ngươi nạp mạng đi thôi!
Lão chưa dứt lời đã vọt người đi như con chim ưng nhẩy xổ về phía Từ Văn. Mười ngón tay lão xèo ra như ma quái bay trên trời.
Từ Văn vung song chưởng, kình lực lặng như núi xé bầu không khí xô tới.
Giản Thanh Sơn phải hạ mình xuống đất. Hai bên đứng thành thế đối diện cách nhau không đầy hai chục trượng mà lại gần Hoàng Minh chỉ cách chừng tám thước.
Tình thế rất nguy hiểm! Nếu đối phương muốn hạ sát Hoàng Minh thì chỉ phất tay một cái là xong.
Từ Văn không giám chần chờ nhẩy xổ lại phóng ra thức đầu tiên "Quyển điểu phi sào" trong "Độc thủ tam thức". Thế chưởng mạnh như sấm sét.
Tên sứ giả mũi chim ưng la lên một tiếng quái gở:
- Sát thủ đó! Hãy coi chừng!
Thân thủ Giản Thanh Sơn quả nhiên ghê hồn. Đồng thời với lời cảnh cáo của tên sứ giả kia, lão lùi lại ngoài một trượng.
Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, "Độc thủ Tam Thức" của chàng đã phóng ra tất đánh chết người hay ít ra cũng làm cho đối phương bị trọng thương thế mà lão tránh khỏi một cách bình yên.
Như vậy bản lỉnh lão thật là ghê gớm. Chàng nghĩ thầm: Nếu bây giờ mình lại phóng Độc thủ Nhất Thức ra thì Giảng Thanh Sơn lại lùi tám bước nữa chứ không còn có cách nào phản kích được.
Tên sứ giả mũi chim ưng không nói nửa lời nhảy xổ về phía Hoàng Minh đang ngồi trị thương.
Từ Văn lúc nào cũng chú ý đến gã, nhưng chàng không thể phân tâm được. Độc thủ Nhất thức của chàng không thu được hiệu quả như chàng tiên liệu cũng chỉ vì nguyên nhân này. Chàng vừa thấy sứ giả thân hình chuyển động, song chưởng chàng vận đủ mười thành

công lực đánh ra.
Sầm một tiến rùng rợn. Tên sứ giả bị bắn ngược trở về.
Cũng lúc ấy Giãng Thanh Sơn phóng ra một luồng chưởng phong thế mạnh như dốc biển lay non đánh vào người Từ Văn.
Từ Văn thu chưởng về phòng thủ. Nhưng chỉ trong một chớp mắt chàng chưa vận động được kình lực nên bị chấn động loạng choạng lùi lại ba bước. Chàng cảm thấy công lực của Giãng Thanh Sơn hơn cả Thái Thượng hộ pháp là Thống Thiền Hòa thượng trong hội Vệ Đạo nên trong lòng chàng rất xao xuyến. Chàng nhận thấy cuộc chiến này cực kỳ nguy hiểm.
Lúc Từ Văn bị hất lùi lại, gã sứ giã mũi ưng đứng chưa vững, thì trong chớp nhoáng ba tên hán tử võ phục từ ba mặt gò tiến vào. Chúng tưởng có thể nhân cơ hội này đồng thời xuất thủ để đánh bại đối phương, liền nhảy vọt về phía Hoàng Minh.
Từ Văn dùng kình lực ở chân quét quanh một cái như đường cánh cung rồi trở về nguyên chỗ.
Mấy tiếng rú thê thảm vang lên, ba tên hán tử đột kích ngã lăn ra đương trường, chết ngay tức khắc.
Một đòn này đủ khiến cho toàn trường kinh hồn bạt vía.
Giãng Thanh Sơn lớn tiếng quát:
- Địa Ngục thư sinh! Ngươi quã là một tay đáo để!
Lão vung song chưởng phóng một chiêu kỳ tuyệt. Nội lực ào ạt xô ra. Luồng nhãn quan xanh lè của Từ Văn rất ghê gớm. Chàng giơ chưởng lên đón đỡ. Giảng Thanh Sơn không sợ "Vô ảnh tồi tâm thủ" khiến cho chàng phải kinh hãi.
Sứ giã mũi ưng dĩ nhiên không bỏ lỡ một cơ hội nào. Gã nhân lúc Từ Văn và Giảng Thanh Sơn đối thủ, lập tức tiến lên phóng ra một chưởng cách không nhằm đánh Hoàng Minh.
Từ Văn cả kinh thất sắc lại phóng Độc Thủ Nhất Thức ra.
Giảng Thanh Sơn đã sớm tri cơ, vội vàng lùi lại. Nhưng Từ Văn chỉ phóng ra nửa chiêu rồi người chàng vọt lại nhanh như tên bắn để đón lấy chưởng phong của sứ giả đánh tới Hoàng Minh. Pháp chưởng của sứ giả đã vận đủ mười thành lực đạo, sức mạnh ngàn cân.
"Binh" một tiếng rùn rợn. Từ Văn đưa mình ra chống đỡ. Chàng bị hất ra đến ngoài tám thước. Miệng chàng không khỏi rú lên một tiếng, nhưng may đã cứu mạng được cho Hoàng Minh.
Nếu chàng vừa đỡ Đông vừa chống Tây thì nguy cả đến tính mạng chàng mà Hoàng Minh tất nhiên không tránh khỏi bênh địch thừa cơ.
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau, cải biến phương pháp. Chàng

đứng chắn ngang trước mặt Hoàng Minh, quay mặt về phía hai tên đại kình địch. Còn bọn đại hán võ phục ở phía sau, chàng tạm thời bỏ mặc chúng, vì chàng cho là thân thủ chúng kém cõi không thể sinh cường được.
Tiếng quát run lên, Giảng Thanh Sơn cùng tên sứ giả kia song song nhảy xổ lại.
Từ Văn nghiến răng lại ra nghinh địch. Tay phải chống đỡ sứ giả, còn tay trái ra chiêu thứ hai là chiêu "Đồ Long Trảm Giao" trong phép Độc Thủ chiêu thức.
Giảng Thanh Sơn rú lên một tiếng lùi lại mấy bước liền, mặt xám như tro.
Cả Từ Văn lẫn tên sứ giả mũi ưng đều lùi lại một bước.
Chiêu thức này của Từ Văn đã phải chia một nửa công lực để đối phó với sứ giả, nên lại không đánh chết được Giảng Thanh Sơn.
Giảng Thanh Sơn ruột gan tan nát. Hắn xua tay một cái rồi lảo đảo chạy trước. Hiển nhiên hắn đã bị trọng thương khá nặng.
Sứ giả mũi ưng thấy Giảng Thanh Sơn chạy rồi cũng không dám ở lại nữa liền lớn tiếng hô:
- Rút lui!
Rồi gã băng mình chạy đi nhanh như điện chớp.
Bọn thủ hạ lêu lêu như chó mất chủ, bỏ chạy trối chết.
Từ Văn sát khí đằng đằng, nhảy vọt lên không rồi hạ mình xuống giữa đám đông. Chàng vung tay tới đâu tiếng rú nổi lên tới đó.
Chỉ trong chớp mắt đã mười mấy tên nằm thẳng cẳng dưới đất.
Từ Văn nóng lòng vì Hoàng Minh, chàng không dám tiếp tục hạ sát lại trở về gò đất.
Hoàng Minh trị trương xong rồi, gã trông hiện trường mà ngẫn người ra.
Từ Văn thở phào một cái hỏi:
- Đại ca! Đại ca không việc gì chứ?
Hoàng Minh xúc động đáp:
- Hiền đệ! Ta không việc gì. Đó là nhờ ở sức hiền đệ.
Từ Văn nói:
- Cái đó có chi đáng kể? Bọn chúng không đến thì tiểu đệ cũng tìm tới.
Hoàng Minh hỏi:
- Những bọn đến đây là nhân vật thế nào?
Từ Văn đáp:
- Đứng đầu là tên sứ giả thoát chết lúc trước. Gã cùng một lão già tự xưng là Dự Nam đặc sứ Giảng Thanh Sơn.

Hoàng Minh kinh hãi la lên:
- Giảnh Thanh Sơn ư?
Từ Văn đáp:
- Đúng hắn! Đại ca có nhận biết hắn ư?
Hoàng Minh đáp:
- Tiểu nhân có biết tên hắn là Khẳng Thi Trùng. Nguyên hắn là minh chủ hắc đạo ở ngoài quan ải. Vì hắn lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, động một tí là giết người. Không biết bao nhiêu nhân vật đã bị tàn sát vì hắn nên gây thành công phẫn cho mọi người rồi đồng đạo không dung nữa. Hắn phải lưu vong vào trong quan ải, không ngờ lại được Ngũ Phương Giáo thu dụng dưới cờ.
Từ Văn nói:
- Ồ! Chỉ trông tướng mạo, cũng biết ngay là đứa hung tàn.
Hoàng Minh nói:
- Hiền đệ ! Chúng ta nên…
Từ Văn ngắt lời:
- Đại ca đem địa điểm phân đàn của họ nói cho tiểu đệ hay.
Hoàng Minh đáp:
- Để tiểu huynh đưa hiền đệ đi.
Hoàng Minh nói:
- Không được ! Như thế không được.
Từ Văn hỏi:
- Tại sao vậy? Có phải đại ca ngại thân thủ không đủ chống cự với chúng làm liên lụy đến tiểu đệ chăng?
Hoàng Minh đáp:
- Không phải thế đâu. Tiểu huynh đã phát giác những tay cao thủ có địa vị trong giáo phái này đều có độc đạo đến một trình độ đã khá. Tiểu huynh đi thật có điều không tiện.
Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:
- Tiểu huynh ở bên ngoài tiếp ứng cho hiền đệ được không?
Từ Văn không tiện cự tuyệt, chau mày đáp:
- Đại ca đi hàng đầu, e rằng khó giấu được họ…
Hoàng Minh ngắt lời:
- Cái đó dễ lắm. Hiền đệ hãy chờ ta.
Gã nói xong băng mình chạy vào trong rừng trên gò đất. Chỉ trong khoảng khắc, lão ăn xin chớp mắt đã biến thành một tên điếm tiểu nhị, người lùn đến đứng trước mặt Từ Văn khom lưng nói:
- Thưa tướng công ! Tiểu nhị ở phòng này xin có lời chào.
Từ Văn thấy cách hóa trang của Hoàng Minh tinh diệu mà mau lẹ đến thế trong lòng bội phục vô cùng!

Hoàng Minh lại nói:
- Hiền đệ chuẩn bị cách đi thế nào?
Từ Văn đáp:
- Cứ đàng hoàng mà đến.
Hoàng Minh nói:
- Được rồi ! Hiền đệ hãy chú ý ! Đây là vị trí phân đàn, hai bên tả hữu đều có đường vào. Vậy tiểu huynh chờ ở chỗ này…
Hoàng Minh vừa nói vừa cầm cành cây vạch xuống đất. Gã vạch xong lấy chân dí đi rồi nói:
- Tiểu huynh đi trước một bước.
Bóng người thấp thoáng. Chớp mắt đã mất hút vào trong rừng trên gò đất.
Từ Văn vuốt lại quần áo cho ngay ngắn, vì chàng vừa trải qua một cuộc ác đấu nên y phục lôi thôi xốc xếch. Đoạn chàng chạy xuống khỏi gò đất rồi chẳng úy kỵ chi hết, cứ đàng hoàng đi về phía phân đàn.
Dọc đường có rất nhiều con mắt chú ý nhìn chàng, nhưng chàng cứ lờ đi như không biết.
Từ Văn tới đây vì ba mục đích: một là để biết rõ Thiên Đài Ma Cơ có bị giữ ở phân đàn này không. Hai là tìm cách tra hỏi cho ra đị chỉ Tổng Đàn đánh vào để cứu mẫu thân. Ba là chàng hy vọng gặp bọn "Khách qua đường" vì hắn đã hạ thủ đánh chàng một "ma trảo"…
Đột nhiên chàng nghĩ tới một chuyện rất khẩn yếu là chàng sơ ý quên không hỏi rõ hành tung của sư phụ gã là Diệu Thủ tiên sinh. Lão đã ước hẹn cùng chàng trong vòng một tháng đến Tưởng phủ ở Khai Phong để lột mặt nạ Thất Tình Cố Nhân cùng bọnh hán tử lạ mặt đi theo hắn. Hiện giờ đã quá nữa năm, mình đành sai hẹn mất rồi. Nếu quả gặp được Diệu Thủ tiên sinh thì may ra lão cho chàng biết lai lịch "Khách qua đường". Nhưng bây giờ trở lại kiếm Hoàng Minh thì sợ chậm trễ. Thiên Đài Ma Cơ sống chết chưa hay chàng cần phải cứu nàng thoát hiểm trước. Nếu quả đối phương cướp nàng vì nhan sắc thì qua một ngày một đêm nàng ở vào tình trạng khó mà liệu trước được.
Nghĩ tới đây chàng nghiến răng tưởng chừng vỡ nát cả hai hàm. Giã tỷ Thiên Đài Ma Cơ vì vụ này mà thất thân thì thành mối hận ngàn thu.
Từ Văn cảm động về chơn dung của nàng mà nàng lại si tình với chàng. Chàng định bụng:
- Nếu ta còn gặp nàng thì sẽ ngầm bảo nàng: "Đại thư ơi ! Tiểu đệ không lựa chọn một thủ đoạn nào, thề hết sức cứu đặng đại thư

thoát hiểm, vì tiểu đệ thiếu nợ đại thư nhiều quá rồi".
Từ Văn đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã đến phân đàn do Hoàng Minh chỉ thị.
Cổng lớn đóng kín, không một bóng người, chàng tự hỏi:
- Đây là phân đàn Dự Nam của Ngũ Phương Giáo ư?
Rồi chàng đứng ngẩn người ra tự nhủ:
- Có lẽ ta tìm lầm chỗ. Nhưng không phải. Rỏ ràng Hoàng Minh chỉ nơi đây. Chẳng lẽ y bị hò lừa gạt? Nhưng y là người rất tinh minh không bị lừa mới phải.
Trong lúc nhất thời Từ Văn ở vào tình trạng tiến thoái bất quyết. Chàng coi lại thì phân đàn này là một nhà ở của tay đại phú. Chẳng lẽ một phân đàn mà lại không bố phòng cẩn mật?
Từ Văn xem lại hai bên tả hữu thì cái ngõ này có hai cỗng lớn. Một cái ở đầu ngõ theo chiều bức đường vây mà tính thì tòa nhà này cũng không rộng lắm. Đồng thời vị trí cũng không đúng. Trừ một ngả này không còn lối nào khác.
Bất thình lình cánh cửa lớn đen sì từ từ mở ra một nữa. Một lão già trạc tám mươi tuổi bước qua cổng thấy Từ Văn đứng đó liền ngoẹo đầu ngó qua ngó lại một lúc mới cất giọng ồm ồm hỏi:
- Công tử muốn kiếm ai?
Từ Văn lấy làm khó nghĩ vì thấy lão già này hoàn toàn chẳng giống nhân vật giang hồ nào. Nhưng chàng chẳng thể không trả lời.
Chàng liền hàm hồ đáp:
- Tại hạ xin vào yết kiến quý chủ nhân.
Lão già hỏi:
- Kiếm chủ nhân lão phu ư ? Hay là công tử kiếm lầm nhà ?
Từ Văn đáp:
- Quý chủ nhân chưa đến hay sao?
Lão già hỏi:
- Công tử họ tên gì ? Cùng tệ chủ nhân mối liên quan thế nào?
Từ Văn đáp:
- Cứ gặp chủ nhân của lão là y sẽ biến ngay.
Lão già nói:
- Vĩnh viễn gia chủ không thể biết được.
Từ Văn hỏi:
- Lão nói thế là có ý gì?
Lão già đáp:
- Gia chủ đã qua đời ba năm nay. Trong nhà chỉ còn chủ mẫu và tiểu thư hai người. Công tử muốn gặp ai?
Từ Văn ngẫn người ra không biết trả lời như thế nào.

Lão già trở gót, miệng vẫn càu nhàu:
- Hởi ôi! Nhà không thể một ngày vô chủ. Ba năm nay không biết đã gặp bao nhiêu quân vô loại.
Rồi lão đóng cửa đánh "binh" một tiếng.
Từ Văn dở cười dở khóc. Chàng bị người kêu bằng hạng quân vô loại. Liền nhảy vọt ra chạy tới địa điểm ước hẹn với Hoàng Minh.
Từ Văn ra khỏi ngỏ hẻm rất dài vừa đi đến khúc quanh đã thấy Hoàng Minh ôm ngực đứng tựa cột cờ một cổng lầu. Gã vừa thấy Từ Văn liền chạy lại đưa mắt ra hiệu rồi đứng tránh vào phía trong cổng lầu.
Từ Văn cũng theo vào. Chàng nói ngay:
- Không đúng đường.
Hoàng Minh đi vào đến chỗ tối mới dừng lại, ngạc nhiên hỏi:
- Hiền đệ bảo sao?
Từ Văn buồn rầu kể lại chuyện vừa qua.
Hoàng Minh dậm chân đáp:
- Hiền đệ ! Hiền đệ còn không hiểu trên chốn giang hồ người ta gian trá muôn mặt. Chỗ đó quyết không lầm được. Có lẻ hiện trong phân đàn không có người nào đối phó được với hiền đệ mà họ biết trước thế nào hiền đệ cũng tới nên mới chơi trò này.
Từ Văn nghe Hoàng Minh nói vừa xấu hổ vừa câm tức miệng lẩm bẩm: Xe trước đã đổ mà mình vẫn sơ tâm.

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 59
TIỂU THÂU NHI PHÁT GIÁC ĐƯỜNG HẦM

Từ Văn nhớ lại lúc về nhà riêng ở Nam Triệu bị hạ bời tay một lão già Nhị Hộ Tứ suýt nữa để hận ngàn thu bữa nay cố sự tái diễn mà chàng cũng tin là thật nên chàng tự hận mình vô cùng . Lòng chàng nghĩ vậy nhưng miệng không nói gì quay đầu chạy liền , Hoàng Minh gọi giật lại :
- Hiền đệ ! Hiền đệ chớ nóng nảy để bàn kỹ đã .
Từ Văn lờ đi như không nghe tiếng chạy nhanh như chớp đến chỗ lúc nãy , chỉ trong khoảnh khắc chàng đã tới trước toà nhà lớn . Cánh cổng sơn đen vẫn đóng chặt như cũ trong nhà không một tiếng động và không một bóng người nhưng tâm tình Từ Văn lại khác lần trước . Binh Chàng phóng ra một chưởng đánh vào cánh cổng , phát

chưởng này vang lên cả ngõ cùng nghe tiếng . Cánh cổng mở ra lão già lúc trước lụ khụ đi ra cất tiếng quát hỏi :
- Trong nhà chỉ có con côi mẹ goá nên ngươi định vào ăn hiếp chăng ?
Từ Văn băng mình tiến vào lão già vội co mình lại định đóng cổng nhưng không kịp nữa , tay trái lão bị Từ Văn nắm lấy . Lão già lúc trước cặp mắt tỏ vẻ lờ mờ nhưng bây giờ lộ ra rất tinh lanh . lão già giật mạnh một cái nhưng không thoát được tay phải lão đánh mạnh một phát uy lực rất mãnh liệt chứ không phải hạng tầm thường . Từ Văn khẽ điểm một cái cánh tay mặt lão tự nhiên nhũn ra . Lão già sợ quá mặt xám đen lại Từ Văn hằn học hỏi :
- Con chó già này không muốn sống nữa ư ?
Lão già ấp úng nói :
- Thiếu hiệp .. có điều gì ..
Từ Văn lớn tiếng quát :
- Đừng nhiều lời nữa , biết điều thì dẫn ta đến gặp Phân Đàn chúa của các ngươi .
- Sao ?... Phân Đàn chúa nào lão hán không biết .
Từ Văn quát lên :
- Nếu lão còn nói một câu không biết nữa thì ta xé xác ra đó .
Lão già mặt đầy nét nhăn nheo co rúm lại trán toát những giọt mồ hôi lớn bằng hột đậu rơi xuống , Từ Văn nắm lấy lưng lão nhấc lên rồi rảo bước đi vào trong . Trong cửa lớn là một tấm bình phong che kín nên người đứng ngoài cửa không nhìn rõ được tình hình ở phía trong .
Đi qua tấm bình phong thì đến một toà đại viện rất rộng rãi , một con đường lát gạch rộng đến hơn trượng bóng cây um tùm thông vào nhà đại sảnh . Cách kiến trúc thật là hùng vĩ tuyệt không bị tróc sơn và giảm sắc , vách vẽ rồng phượng coi rất ngoạn mục ngoài hiên có nhiều cột lớn . Trong là một toà nhà nguy nga đủ tỏ chủ nhân căn nhà này phải là một nhân vật phi thường . Chỉ trong nháy mắt chàng đã theo hàng hiên đi vào đại sảnh trong phòng khách bày toàn đồ cổ mà không xa hoa , cảnh tượng này thật không có vẻ gì là nơi lập Phân Đàn của một bang hội trên chốn giang hồ .
Nhưng trong lòng Từ Văn đã có thành kiến những cảnh tượng bên ngoài không lay chuyển được lòng chàng . Bốn bề phẳng lặng như tờ tiếng động chẳng có bóng người cũng không , bầu không khí vô cùng bí mật . Từ Văn bước lên thềm đặt lão già xuống đất rồi quát hỏi :
- Dẫn ta vào gặp Phân Đàn chúa của các ngươi .
Lão già lộ vẻ sợ hãi ấp úng đáp :

- Thiếu hiệp ! ... Thiếu hiệp nhận lầm rồi nơi đây là nhà của người dân yên phận thủ thường .
Từ Văn sát khí đằng đằng , chàng nhớ tới vụ một đời nữ quái kiệt Tam Chi mỗ mỗ bị đánh chết trong lữ điếm còn người hồng nhan tri kỷ Thiên Đài Ma Cơ bị cướp đi , cùng những vụ mẫu thân mình không rõ lạc lõng nơi đâu , cảnh thảm thiết ở Tưởng Phủ thành Khai Phong bao hiêu lửa giận cháy lên bừng bừng , chàng cất tiếng run run nói :
- Con cáo già kia ! Địa Ngục thư sinh này không phải là người lương thiện đâu nhé !
Chàng đập xuống tay trái lão một tiếng rú thê thảm vang lên , cánh tay lão đã bị gãy xương lão đau quá lăn lộn trên mặt đất nói không thành câu :
- Tiểu cẩu !...Tiểu cẩu mi giết lão phu thì giết đi .
Từ Văn nghiến răng nói :
- Ta không giết ngươi nhưng ngươi còn giả ngây giả dại là ta xé cánh tay mặt ngươi đó .
Một trận mưa rào từ trên nóc nhà đổ xuống bốc lên một làn khói trắng , đó là một thứ nước độc ghê gớm lão già lại rú lên thê thảm dãy dụa mấy cái rồi nằm yên . Chỉ trong nháy mắt xác lão bắt đầu hư nát chảy ra một thứ nước rất hôi thối , quần áo của Từ Văn cũng bị xuyên thủng đến trăm ngàn lổ .
Trận mưa độc qua rồi nhất thiết trở lại yên tĩnh . Từ Văn giận như người điên mà không tìm ra được đối tượng để phát tiết . Chàng ngẫm nghĩ một lúc bỗng lui ra ngoài hiên vận động công lực đến độ chót phóng chưởng đánh vào một cây cột hiên . Sầm một tiếng rùng rợn , cây cột lay động làm rung chuyển cả xà nhà đất cát cùng những mảnh ngói vỡ tan tành trút xuống như mưa rào . Cứ tình hình này thì chàng đánh ba chưởng là cả một toà nhà đồ sộ sẽ phải đổ sụp .
Giữa lúc ấy một thanh âm chói tai trong nhà sảnh đường vang lên :
- Địa Ngục thư sinh , ngươi là một đứa điên rồ .
Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi nói :
- Ngươi có giỏi thì ra đây .
Một bóng người lù lù xuất hiện , rõ ràng là Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn , mặt hắn trắng bợt mà hung dữ vô cùng . Tiếp theo vô số bóng người từ bốn mặt đổ ra vây Từ Văn vào giữa , mỗi người trên đều cầm ám khí hoặc binh khí . Lúc này da thịt lão già cùng quần áo đều bị tiêu hoá hết chỉ còn lại một bó xương trắng hếu trong vũng máu , cảnh tượng thật khiến cho người ta phải ớn da gà .
Bên cạnh Giản Thanh Sơn lại xuất hiện thêm một bóng người nữa

người này đứng tuổi có vẻ oai phong mình mặc áo gấm .
Một bầu không khí khủng khiếp bao phủ khung trường , hán tử mặc áo gấm bắt đầu cất tiếng hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ý ngươi muốn gì ?
Từ Văn hững hờ nói :
- Các hạ báo danh đi .
- Bản toà là Phân Đàn chúa Khương Giác .
- Hay lắm ! Xin các hạ giao Thiên Đài Ma Cơ ra đi và cho biết địa chỉ của quý tổng đàn .
Khương Giác hỏi lại :
- Liệu ngươi có làm được thế không ?
Từ Văn đáp bằng giọng kiên quyết :
- Tại hạ phải làm cho bằng được .
Khương Giác cười gằn hỏi :
- Nếu không làm được thì sao ?
- Nếu bản nhân không làm được thì các vị lấy máu mà rửa phân đàn .
Giản Thanh Sơn nổi lên tràng cười sằng sặc nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Bản đặc sứ phải phân thây ngươi làm muôn đoạn mới hả giận .
Từ Văn hững hờ nói :
- Khẳng Thi Trùng ! Bữa nay ngươi sẽ bị tan thây .
Giản Thanh Sơn biến sắc , hắn không ngờ Từ Văn lại biết cả đến cái ngoại hiệu xấu xa ngày trước của hắn và nói huỵch toẹt ra . Hắn tức quá gầm lên :
- Thằng lỏi kia , bản đặc sứ phải ăn tươi nuốt sống mi mới vừa lòng .
Từ Văn khịt một cái rồi đáp :
- Ngươi hãy chờ tới kiếp sau chứ kiếp này thì đừng hòng .
Giản Thanh Sơn hừ một tiếng rồi quát lên :
- Hãy coi đây .
Tiếng quát chưa dứt Giản Thanh Sơn đã cùng Khương Giác song song phóng chưởng đánh ra . Hai luồng chưởng phong xoáy lại thành một luồng gió lốc thế mạnh dường như lay non dốc biển , đồng thời tiếng gió rít lên chói tai rất nhiều ám khí và đao kiếm phóng tới Từ Văn như mưa . Coi thanh thế khủng khiếp và ước lượng từ chỗ phát xạ mà phán đoán thì nội lực những người tại trường không một ai vào hạng kém cỏi , trước tình trạng này dù là tay bản lĩnh thông thần gặp phải thì chẳng chết cũng bị thương .
Từ Văn lập tức quyết đoán chàng phóng ra chiêu Hoàn không phi thăng người chàng vọt lên không nhanh như điện chớp mà cao tới

bốn trượng , vô số ám khí cùng đao kiếm lướt qua dưới chân chàng , cả một quãng không cao tới bốn trượng tựa hồ có một đàn ruồi dày đặt bay qua không một kẻ hở .
Một phát chưởng trên không đánh xuống nhanh như tên bắn nhằm đánh vào Giản Thanh Sơn và Khương Giác hai lão vội nhảy qua hai bên né tránh Từ Văn từ từ hạ xuống đất . Cả hai bên đều đánh ra một chiêu quyết tử mãnh liệt như sấm sét . Từ Văn đánh bạo không nhìn đến Phân Đàn chúa Khương Giác chàng phóng chiêu Độc thủ nhị thức để chống lại phát chưởng của Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn ở mé hữu , tiếng rú thê thảm cùng tiếng rên nổi lên khiến cho toàn trường phải chấn động . Đầu óc Giản Thanh Sơn bị vỡ tan nát thây nằm lăn dưới đất , sau lưng Từ Văn phải chịu phát chưởng của Khương Giác người chàng bị đẩy về phía trước năm sáu thước và miệng chàng ộc ra hai miếng máu tươi . Khương Giác nhận thấy Giản Thanh Sơn mới bị trúng một chiêu đã bị thảm tử thì hồn vía lên mây quên cả phóng chưởng thêm phát nữa . Từ Văn đột nhiên quay đầu nhìn lại mắt chàng loé ra những tia sáng xanh lè khiến ai nhìn thấy cũng khiếp đảm . Bọn đệ tử bao vây bốn mặt thấy cảnh tượng trong trận cực kỳ ghê rợn tên nào cũng khiếp sợ mặt cắt không còn hột máu . Từ Văn băng mình đi một cái động thủ nhanh như chớp nắm lấy Khương Giác , toàn trường bật lên tiếng la hoảng nhưng chẳng một ai dám xông vào động thủ . Từ Văn vận động kình lực năm ngón tay chàng bấm sâu vào huyệt Kiên tỉnh của Khương Giác máu tươi theo kẻ ngón tay chàng rươm rướm nhỏ xuống . Khương Giác mặt xám như tro tàn không vận kình lực được nữa . Từ Văn lại hỏi :
- Phân Đàn chúa ! Bây giờ các hạ mở miệng được chứ ?
Khương Giác làm đến Phân Đàn chúa nên tuy hắn sợ hãi muốn chết nhưng vẫn phải giữ vẻ mặt tôn nghiêm hắn nghiến răng nói :
- Tại hạ không thể trình bày được !
Từ Văn giận như người điên trông chẳng khác gì vị hung thần chàng nói ra những tiếng the thé lọt qua kẻ răng :
- Gã họ Khương kia ! Ta phải xé xác mi ra mới xong .
Giọng nói đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run , bọn đệ tử phân đàn có mặt tại trường cũng run bần bật lại lâm vào cảnh rắn không đầu chẳng biết lối nào mà hành động đành đứng ỳ ra đấy . Từ Văn muốn hạ sát Khương Giác lúc này thật dễ như trở bàn tay nhưng mục đích của chàng không phải là giết người mà là cứu người . Đối phương thà chết chứ không chịu cung xưng khiến cho lòng chàng xao xuyến vô cùng , đột nhiên Phân Đàn chúa Khương Giác

bỗng giơ tay trái lên bỏ vào miệng một cái sắc mặt hắn lập tức biến đổi Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi lạnh lùng hỏi :
- Các hạ định uống thuốc độc tự tử ư ? Nhưng nên nhớ rằng dưới bàn tay bản nhân thì không được đâu .
Thực tình Khương Giác lâm vào tình trạng muốn chết cũng không xong , Từ Văn bóp mạnh một cái Khương Giác rên lên một tiếng buồn thảm huyệt Kiên tỉnh của hắn lại chảy máu tươi ra khiến hắn đau điếng người , mồ hôi nhỏ xuống tong tong gân xanh nổi lên da mặt co rúm lại trông không còn ra hình thù gì nữa . Từ Văn cất tiếng run run hỏi :
- Các hạ đừng hy vọng có sự lạ xuất hiện trừ phi các hạ chịu cung xưng ngoài ra không còn đường nào khác nữa .
Khương Giác nhịn đau nói bằng giọng kiên quyết :
- Địa Ngục thư sinh ! Bản toà quyết không chịu khuất phục .
- Vậy các hạ phải chờ xem .
Giữa lúc ấy một bóng người rẽ đám đông đi ra dưới nách cắp một người chỉ còn thoi thóp thở , người mới đến chính là một tên Ngũ Phương sứ giả đã lọt lưới ở ngoài gò đất . Người mà hắn cắp dưới nách rõ ràng là Thiên Điện Khách Hoàng Minh . Tại sao Hoàng Minh lại lọt vào tay đối phương thật là một điều mà chàng không sao nghĩ ra được . Ngũ Phương sứ giả cất giọng nham hiểm nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi có biết gã này là ai không ?
Từ Văn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra chàng quát lên :
- Muốn tốt thì tha y ngay .
Ngũ Phương sứ giả hắng giọng một tiếng rồi hỏi :
- Ngươi tưởng dễ thế ư ?
- Ngươi muốn chết chăng ?
Ngũ Phương sứ giả hững hờ nói :
- Người chết trước chính là gã này .
Hắn nói rồi đưa tay ra nắm lấy đầu Hoàng Minh nói tiếp :
- Muốn bóp nát đầu óc gã không phải là chuyện khó .
Từ Văn nghiến răng ken két cơ hồ bể cả quai hàm , chàng muốn giết tên sứ giả kia thật dễ như chơi nhưng sợ Hoàng Minh cũng bị uổng mạng .
Chàng lại quát :
- Bản nhân nhắc lại lần nữa : Tha y ra !
Ngũ Phương sứ giả đáp :
- Không được đâu .
Từ Văn gầm lên :
- Nếu thế thì toàn trường và cả ngươi nữa sẽ bị đổ máu hết để đền

mạng .
Ngũ Phương sứ giả thách thức :
- Ngươi cứ thử đi coi .
Từ Văn đổi giọng hỏi :
- Mục đích ngươi muốn gì ?
- Giản dị lắm , ngươi tha Khương Phân Đàn chúa rồi đem gã này đi còn món nợ ở đây thì để ngày sau sẽ tính toán .
- Không được đâu .
- Nếu ngươi muốn hy sinh gã này thì chúng ta chiến đấu đi .
Từ Văn phát giận như phát điên chàng tính toán :
- Một bên là mẫu thân cùng người yêu một bên là bạn hữu bên nào khinh bên trọng ? Liệu ta có thể nhẫn tâm hy sinh Hoàng Minh được không ? Không thể được , mẫu thân và người yêu nếu còn sống ta vẫn còn cơ hội khác cứu thoát , bằng những người đó đã gặp điều bất hạnh thì chẳng thể làm gì được bây giờ Hoàng Minh chết hay sống ở trong ý nghĩ của ta .
Từ Văn tỏ vẻ ngần ngừ , dĩ nhiên Ngũ Phương sứ giả đã nhìn rõ hắn sợ Từ Văn mà phát cáu thì bữa nay toàn trường không một mống nào thoát nạn hắn cố ý giơ đầu Hoàng Minh lên và hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi đã quyết định chưa ?
Từ Văn dậm chân nghiến răng đáp :
- Thôi ta cũng đành nhượng bộ các ngươi một phen .
Ngũ Phương sứ giả liền vẫy tay hô lớn :
- Rút lui !
Bọn đệ tử nghe hắn ra lệnh như vừa thoát khỏi quỷ môn quan liền tới tấp ôm đầu mà chạy , chỉ trong khoảnh khắc bọn chúng đã chạy hết sạch , Từ Văn tan nát ruột gan mà không làm thế nào được . Bọn đệ tử rút lui hết rồi Ngũ Phương sứ giả mới quay lại bảo Từ Văn :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi buông tay ra đi .
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Ngươi hãy tha y trước .
- Bãn lãnh như ngươi ta e rằng rồi ngươi chối cãi thì sao ?
- Ta không thể tin ngươi được .
Ngũ Phương sứ giả nói :
- Ngươi có gì làm bảo chứng không ?
- Nguyên một cái tên Địa Ngục thư sinh là đã đủ không làm chuyện đê hèn rồi .
Ngũ Phương sứ giả nghĩ một lúc rồi buông Hoàng Minh xuống đoạn hắn lùi ra xa ba trượng hiển nhiên hắn chỉ sợ Từ Văn ra tay đột ngột . Hoàng Minh đặt xuống đất rồi miệng bật lên những tiếng rên nho nhỏ

, xem chừng gã không những bị điểm huyệt mà còn bị thương rất nặng .
Từ Văn hằn học bảo Khương Giác :
- Bữa nay ta hãy tiện nghi cho ngươi .
Chàng nói xong rồi buông tay ra liền nhảy xổ về phía Hoàng Minh , quả nhiên hắn bị phong toả huyệt đạo Từ Văn vội giải khai cho gã , Hoàng Minh khẽ thở dài một tiếng rồi đứng dậy nét mặt ra chiều bẽn lẽn nói :
- Hiền đệ ơi ! Tiểu huynh làm lỡ đại sự của hiền đệ mất rồi ...
Từ Văn nhăn nhó cười nói :
- Đại ca được bình yên là may chúng ta còn nhiều cơ hội khác .
Chàng quay lại ngó Khương Giác và tên sứ giả kia thì chúng đã mất hút từ lúc nào rồi , cả toà viện bao phủ một bầu không khí tĩnh mịch .
Từ Văn hỏi :
- Đại ca , tại sao ...
Hoàng Minh ngắt lời :
- Nói ra thực hổ thẹn vì tiểu huynh quá sơ tâm , lúc hiền đệ quay lại kiếm tiểu huynh thành ra mình bị lộ hình tích , giả tỉ tiểu huynh thay đổi vị trí thì không đến nổi gì , tại mình sơ ý đề phòng nên đối phương đến bắt được . Đương nhiên vấn đề là ở công lực mình kém may đối phương vẫn có lòng uý kỵ không dám hạ thủ .
- Đó là bọn chúng chưa tới số .
- Tình trạng ở đây thế nào ?
- Đối phương thà chết chứ không chịu tiết lộ thành ra chưa tìm được manh mối gì .
- Bây giờ làm thế nào ?
- Chúng ta thử lục soát xem .
- Bắt đầu hành động chưa ?
- Đại ca hãy uống thứ này đã để đề phòng xảy chuyện gì chăng .
Chàng nói xong lấy cho Hoàng Minh một viên thuốc và tiếp :
- Chỉ trong vòng nửa giờ là có thể giữ cho các thứ thuốc độc không ngấm vào mình được .
Hoàng Minh đón lấy thuốc uống , hai người đưa mắt nhìn nhau rồi song song đi tới nhà đại sảnh . Vừa lên đến thềm Hoàng Minh bỗng lùi lại miệng bật tiếng la hoảng vì trên hành lang gã thấy một bộ xương trắng hếu ngoài ra còn một nửa bộ phận da thịt chưa tan hết , máu chảy theo kẻ đá lan ra bốn mặt hãy còn từng vũng . Từ Văn tuy là hạng cao thủ về độc đạo nhưng chàng cũng cảm thấy ớn lạnh xương sống . Nguyên lão già bị chất độc tiêu hoá hết rồi còn máu chảy lênh láng đó là máu của Dự Nam sứ giả Giản Thanh Sơn đã bị

Từ Văn giết . Cả Giản Thanh Sơn cũng bị chất độc đang làm cho tiêu hoá chất độc này có thể nghĩ ra cũng biết . Giả tỉ Từ Văn không luyện thành huyền công của bản môn để chất độc không thấm vào người thì bây giờ chàng cũng chỉ còn là đống xương trắng . Từ Văn trỏ vào xác chết mới tan một nửa nói :
- Đại ca , đây là Khẳng Thi Trùng Giản Thanh Sơn minh chủ phe hắc đạo ở ngoài quan ải .
Hoàng Minh run lên nói :
- Lưới trời lồng lộng , thằng cha này tội ác ngập đầu chất cao như núi nên gặp quả báo này .
Hai người vào nhà khách kiếm cả mà chẳng thấy gì rồi theo cửa ngách chuyển vào hậu thất . Hai người tiếp tục tìm kiếm cả ba tầng viện lạc phòng ốc mà chẳng thấy một bóng người nào . Có phòng dường như lâu nay không người ở và một số phòng có người ở nhưng họ đi đâu mất cả rồi . Từ Văn trong lòng vừa buồn rầu vừa ân hận chẳng bút nào tả xiết nhưng chàng e Hoàng Minh nghĩ ngợi vì y mà buông tha địch nhân tất y hối hận trong lòng nên chàng không lộ vẻ chi hết . Hoàng Minh là cao đồ của Diệu Thủ thư sinh về tài xuyên nhà vào cửa dò thám tình hình thì bản lãnh gã là tay ghê gớm không kém chó săn tìm dã thú . Chẳng chỗ nào khả nghi mà gã không để mắt đến , nào sờ nào vỗ , nào đập nào phá . Sau cùng gã xúc động bật lên tiếng kêu vui mừng :
- Đây rồi !
Lúc này hai người đã đi vào đến góc hiên chỗ hai chái viện liên tiếp nhau Hoàng Minh lắc tấm bình phong lớn che cửa mấy cái . Tấm bình phong này để ngoài hiên chắn cửa như thường coi bề ngoài chẳng có điều chi khác lạ . Từ Văn nghi hoặc nói :
- Đại ca đã phát giác ra điều chi vậy ?
- Cửa vào đường hầm .
- Ở cái bình phong này ư ?
- Có lẽ đúng . Hiền đệ có phát giác ra những vết chân hỗn loạn trên thềm gạch không ? Vết chân nào cũng đến chỗ bình phong này là hết .
Miệng gã nói tay gã không ngớt sờ vào tấm bình phong , lúc ngón tay gã chuyển đến chỗ đầu con chim ở phía trên thì bật lên tiếng lách cách . Từ Văn phấn khởi tinh thần chàng đảo mắt thấy bên vách bên phải hé mở ra một khuôn cửa liền nhảy xổ đến coi thì thấy trong cửa có những bậc đá xếp thành hàng dài đi xuống bước chừng mấy chục bậc thì đến khu đất bằng phẳng có thể hai người sóng vai mà đi . Nhưng từ đó trở vào tối đen như mực tuy nhỡn lực của chàng khác

người thường nhưng cũng chỉ nhìn được tới đó là cùng . Hoàng Minh tiến gần lại nói :
- Dưới này nếu không có nhà hầm thì đó là một con đường ngầm để thông ra ngoài .
Từ Văn bước xuống nói :
- Chúng ta thử vào xem .
- Nhưng phải đề phòng chúng đặt cạm bẫy .
Gã nói xong xách một cái cẩm đôn bỏ vào đường hầm , chiếc cẩm đôn lăn long lóc qua những bậc đá xuống dưới đáy chẳng thấy động tịnh chi hết . Hoàng Minh nói tiếp :
- Bây giờ chúng ta có thể an tâm tiến vào đường ngầm này là chủ nhà kiến tạo nên . Nó đã không do tay võ lâm xây dựng thì dĩ nhiên không có bày đặt cơ quan Ngũ Phương giáo mới mở môn phái chưa lâu nên lợi dụng chỗ này tạm thời làm Phân đàn chưa xếp đặt kịp .
- Đại ca giải thích rất hợp lý chúng ta tiến vào coi .
Từ Văn đi trước tiến vào đường hầm Hoàng Minh theo sau , đi đến hết bậc đá thì xuống tới đường hầm bằng phẳng . Bên trong tối mò giơ bàn tay không trông rõ ngón mục lực ai ghê gớm tới đâu cũng chỉ trông vào chút ánh sáng thiên nhiên như ở trong rừng rậm hay ở trong ám thất .
Giữa lúc đêm tối mà vào địa đạo sâu chừng năm trượng rồi thì phía trước chỉ trông thấy vài trượng còn ngoài ra không thấy gì hết .
Hoàng Minh lấy đá lửa bên mình ra quẹt lên đốt đuốc vung một cái lập tức phía trước mắt sáng rực Từ Văn mừng quá nói :
- Bên mình đại ca bao giờ cũng có nhiều bảo bối .
Hoàng Minh bẽn lẽn nói :
- Hiền đệ khéo nói giỡn , đã là tiểu thâu nhi tên cắp vặt thì bao giờ dám rời bỏ cái này chúng ta đi thôi .
Lúc này giả tỷ đổi vị trí cho Từ Văn đi trước Hoàng Minh đi sau thì chẳng khác gì hai con dơi bay trong đường hầm . Đường địa đạo tựa hồ dài vô cùng tận chạy đến một khắc mà chưa hết , nhưng đường quanh co phần nhiều thẳng tiến về phía trước .
- Xem chừng đây cũng là một đường bí mật , theo phương hướng và tốc độ mà bàn thì chúng ta ra khỏi thành lẹ lắm .
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Ra khỏi thành ư ?
- Đúng thế ! Chỗ này dường như là một khu hoang vắng ở cửa Đông hay Đông Bắc ngoài thành .
- Nếu vậy thì đối phương đã đi xa lắm mất rồi ư ?
- Có thể như vậy .

Gã vừa nói dứt lời thì đột nhiên phía trước con đường chia làm ba ngã , hai người ngạc nhiên dừng lại tự hỏi :
- Nẻo nào mới là lối chính ?
Hoàng Minh đã thay cây đuốc mới để soi xét những vết chân dưới đất thì thấy đường chính giữa mới là lối đi đúng , còn hai nẻo hai bên tuy cũng có vết chân nhưng tựa hồ chỉ có một hai người để lại chứ không rối loạn . Gã nói :
- Hiền đệ ! Chúng ta theo nẻo giữa mà đi .
- Khoan đã ! Đại ca thử coi về mé tả .
- Ồ ! Có điều khác lạ ?
Gã nhìn lên vách mé tả thấy treo một tấm biển gỗ có viết sáu chữ rất lớn khiến người coi thấy phải kinh tâm động phách .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 60
VÀO CẤM ĐỊA ANH HÙNG GẶP NẠN

Sáu chữ đó là Cấm địa ! Hễ vào là chết Hoàng Minh hỏi :
- Theo ý hiền đệ thì ...
Từ Văn ngắt lời :
- Mục đích chúng ta là tìm người chứ không phải rượt theo ai hết , vậy có rượt theo đối phương cũng bằng vô dụng . Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này vào dò thám khu cấm địa .
- Ừ thì đi .
Từ Văn cất bước đi trước tiến vào nẻo đường mé tả , đi chừng ba trượng chuyển qua một khúc quanh bỗng thấy một khung cửa sắt đen sì chắn lối đi trên cửa này cũng treo một tấm bài như trước và viết sáu chữ Cấm địa ! Hễ vào là chết Từ văn tiến lại đưa tay đẩy cửa nói :
- Ghê quá ! Trên cửa họ đã bôi chất kịch độc .
Hoàng Minh kinh hãi nói :
- Xem chừng Ngũ Phương giáo cũng là một phái chuyên dùng độc .
Câu nói của gã làm xúc động đến tâm sự của Từ Văn vì chàng là chưởng môn đời thứ mười lăm của Vạn Độc môn . Về độc đạo không hiểu có bao nhiêu môn phái hiện mắt chàng đã trông thấy chưởng lệnh Thôi Vô Độc Hội Vệ Đạo ngoài ra còn môn phái nào nữa chàng không hay . Chàng nghĩ thầm :
- Nếu quả phụ thân mình không dự vào truyền nhân đời thứ mười

bốn của bản môn thì tất người cũng ở một phái nào khác . Nhưng căn cứ vào công lực Vô ảnh tồi tâm thủ thì rõ ràng là phụ thân ở trong phái bản môn không còn ghi ngờ gì nữa . Vậy Ngũ Phương giáo thuộc về phe phái nào ?
Lòng chàng nghĩ vậy , tay chàng vận nội lực đẩy mạnh vào cánh cửa sắt nhưng không nhúc nhích được chút nào . Bất thình lình nghe đánh choang một tiếng trên đầu cửa sắt lộ ra một lỗ hổng một thanh âm khiến người nghe phải rùng rợn cất lên hỏi :
- Kẻ nào dám vào khu cấm địa ?
Hoàng Minh vội tắt đuốc đi lên tiếng đáp :
- Có tổng đặc sứ vâng lệnh vào đây tra xét khu cấm địa .
Trong lỗ hổng nhỏ có tia mắt thấp thoáng lộ ra ánh sáng vàng lợt chắc là trong cửa có đèn đuốc chi đây , thế là trong sáng ngoài tối .
Người bên trong cửa lại cất giọng nghi ngờ hỏi :
- Vị đặc sứ nào vậy ?
Từ Văn nghiêng mình sang một bên bắt chước thanh âm lạnh lùng của Giản Thanh Sơn đáp :
- Giản Thanh Sơn .
Nước cờ giả trá này quả nhiên phát sinh hiệu lực , mấy tiếng cách cách vang lên cánh cửa sắt mở ra . Phía trong cửa là một gian thạch thất có đốt một cây đước lớn bằng mỡ bò soi rõ cả căn phòng , một đại hán mình trần trùng trục ngực đầy lông lá đứng trong cửa vừa ngó thấy mặt hai người đã gầm lên :
- Các ngươi là ai mà dám mạo xưng là Giản đặc sứ ?
Từ Văn lạng người đi tiến gần vào miệng đáp :
- Ta là Địa Ngục thư sinh đây !
Đại hán vai u thịt bắp coi tướng rất hung dữ quát lớn :
- Ngươi muốn chết chăng ?
Hắn vung bàn tay lớn bằng chiếc quạt lá bồ nhằm đánh vào ngực Từ Văn , chàng giơ tay lên nắm ngay được cổ tay đối phương một cách dễ dàng . Đại hán hết sức đẩy mạnh một cái khiến cho Từ Văn loạng choạng cả người đi . Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi vì nội lực của đối phương ghê gớm vô cùng chàng liền bóp chặt năm ngón tay khiến hắn phải la lên :
- Úi chao !
Rồi nhún người thấp xuống đến một nửa . Từ Văn đưa mắt ngó vào trong nhà một lượt thì thấy bên mé hữu có một khuôn cửa nhỏ trong cửa có đồ dùng để ngủ , chàng đoán đây là chỗ ngủ của đại hán này . Mé hữu là một khuôn cửa sắt , khuôn cửa khoá bằng một cái khoá lớn những chuyện bí mật dĩ nhiên là ở phía trong cửa sắt . Chàng

nghĩ thầm :
- Phải chăng phía trong khuôn cửa sắt chúng giam mẫu thân mình hoặc Thiên Đài Ma Cơ ?...
Bỗng chàng lớn tiếng quát hỏi :
- Người giam trong kia là ai ?
Đại hán bị kiềm chế cổ tay toàn thân tê chồn không còn sức phản kháng nhưng mắt hắn lộ ra những tia hung quang khiến người trông thấy phải khiếp sợ . Đại hán đáp :
- Ý các ngươi muốn gì ?
- Các ngươi mở cửa này ra .
Đại hán lắc đầu nói :
- Không được đâu .
- Ngươi muốn chết chăng ?
Đại hán cũng xẳng giọng đáp :
- Bọn mặt dơi tai chuột chúng bay cũng đừng hòng sống .
Từ Văn lửa giận bốc lên ùn ùn , chàng không muốn kéo dài câu chuyện liền phóng chưởng đánh tan đầu đại hán rồi lấy chân đá thi thể hắn vào một góc . Hoàng Minh lúc này tỏ ra rất nhẫn nại , bấy giờ gã mới lấy chùm chìa khoá ở trong mình ra cầm tay tiến lại mở chiếc khoá lớn . Cửa vừa mở một luồng kình phong rất mạnh từ phía trong xô ra hất gã tới phía sau Từ Văn .
Từ Văn quay tay đẩy mạnh Hoàng Minh một cái ngược lại thì luống áp lực cực đại khiến chàng phải lui lại ba bước , công lực người phát chưởng như vậy không cần hỏi cũng biết thâm hậu đến chừng nào rồi . Lúc bình tĩnh lại thì chỉ thấy phía trong cửa là một gian thạch thất , một lão già áo đen trong phòng khiếp sợ ngó hai người . Từ Văn nhìn kỹ lại thì phía trong gian thạch thất lại còn một khuôn cửa sắt đóng chặt , lão già áo đen này chắc là người giám thị nơi đây .
Chàng tự nghĩ :
- Chúng đã canh phòng nghiêm mật thế này thì nội tình không phải tầm thường .
Lão già áo đen cất giọng đanh ác hỏi :
- Làm gì vậy ?
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Ta muốn lấy mạng sống của lão .
Chàng chưa dứt lời đã nhảy xổ lại phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức lão già rú lên một tiếng khủng khiếp rồi lăn ra chết liền . Từ Văn chạy đến chiếc cửa sắt thì bên trong thì thấy cửa này không khoá , chàng liền đẩy cửa ra coi thì thấy bên trong có một cái cũi sắt nhờ ánh đuốc bên ngoài soi vào chàng trông rõ trong cũi sắt một đống đen sì nằm

co ro . Từ Văn vừa trông thấy bộ tóc hoa râm thì biết ngay không phải là người chàng muốn tìm kiếm , người chàng cũng lạnh toát .
Hoàng Minh ngó vào trong hỏi :
- Không hiểu người bị giam là ai mà họ phòng thủ nghiêm mật đến thế .
- Hay dở gì thì cũng phải trông cho thấy rõ . Đại ca , phiền đại ca cầm bó đuốc lại đây .
Chàng nói xong tiến vào vặn đứt dây khoá , bóng người nằm co ro vẫn không nhúc nhích , lúc đó chàng đã nhìn rõ một lão già gầy như que củi . Chàng ghé sát vào lão già cất tiếng hỏi :
- Các hạ là ai ?
Lão già cựa quậy một chút cất tiếng thều thào đầy vẻ oán độc nói :
- Quân nghiệt súc ! Ngươi lại đến báo oán ta nữa à ?
Từ Văn ngạc nhiên đưa mắt ngó Hoàng Minh rồi đáp :
- Tại hạ không phải là người Ngũ Phương giáo , các hạ ngồi lên nói chuyện .
Lão già một tay chống xuống đất cố gượng ngồi lên giương cặp mắt thất thần nhìn hai gười . Từ Văn bị bộ mặt không còn ra hình người của lão già làm cho giật nẩy mình lên . Chàng hỏi :
- Các hạ là ai ?
Lão già ngập ngừng hỏi :
- Ngươi là người nào ?
- Người giang hồ đều kêu tại hạ là Địa Ngục thư sinh .
- Ngươi không phải cùng bọn với quân nghiệt súc chăng ?
- Tại hạ vô tình đuổi người vào tới đây không hiểu lời nói của các hạ .
Lão già lại giương cặp mắt lờ đờ lên ngắm nhìn Từ Văn và Hoàng Minh lần nữa cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Có phải hai vị muốn cứu lão phu ra khỏi chốn lao lung này thật không ?
Từ Văn không cần nghĩ ngợi đáp ngay :
- Dĩ nhiên là thế ! Bọn tại hạ đã gặp lão trượng lẽ nào lại bỏ đi mà không can thiệp .
- Thiếu hiệp có đòi điều kiện gì không ?
Từ Văn hỏi lại :
- Điều kiện ư ? Sao lão trượng lại hỏi vậy ?
Lão già ngơ ngác hỏi :
- Chẳng lẽ thiếu hiệp lại không đòi điều kiện ?
- Tại hạ chưa nghĩ tới điểm này mà chỉ mong các hạ cho biết lai lịch trước .
Lão già lại ngập ngừng :

- Thiếu hiệp ... đúng không phải là cùng bọn với quân nghiệt chướng phái tới đây để hành hạ lão phu chứ ?
- Quân nghiệt chướng mà lão trượng nói đó là ai ?
Lão già nghiến răng nói :
- Hắn là truyền nhân của lão phu .
Từ Văn la lên một tiếng ồ kinh ngạc hỏi :
- Các hạ bị môn đồ cầm tù hay sao ?
- Đúng Thế !
- Tại sao vậy ?
- Vì hắn muốn yêu sách bí kỹ cùa lão phu .
Hoàng Minh đứng bên ngoài không chịu được cất tiếng thoá mạ :
- Quân khi sư diệt tổ ! Quỷ thần cũng chẳng dung tha .
Lão già trợn mắt lên cơ hồ rách cả da nói :
- Sỡ dĩ lão phu còn kéo dài mạng sống là để chờ nhìn thấy tên nghịch đồ bị quả báo . Hỡi ơi ! Đáng tiếc là lão phu e rằng không được trông thấy nữa .
Từ Văn cất giọng run run hỏi :
- Tên bạo đồ của các hạ tên gì ?
- Lão phu cũng không biết nữa .
Từ Văn ngạc nhiên hỏi :
- Sao lại không biết ?
Đây thật là một kỳ văn trong thiên hạ , sư phụ mà không hiểu tên họ của đồ đệ .
Lão già nghiến răng bộ mặt không lộ vẻ gì được nữa chỉ còn cặp mắt thất thần để tỏ nổi căm hờn . Lão nói :
- Đúng thế ! Tới bây giờ lão phu cũng chưa biết thật .
Từ Văn hít một hơi chân khí rồi hỏi :
- Nhưng ít ra lão trượng cũng biết được thân thế hắn chứ ?
Lão già nói tiếp :
- Hắn là chủ nhân chốn này .
- Nếu là chủ nhân nơi đây thì tức là Phân Đàn chúa Khương Giác ..
Lão già hỏi ngay :
- Hắn ... Hắn là Khương Giác ư ?
- Đúng thế Khương Giác là chủ nhân chốn này .
Lão già lại hỏi :
- Người hắn thế nào ?
- Hắn chạy trốn rồi
Lão già la lên :
- Ủa ! Hai vị tiểu hữu là kẻ thù của hắn ư ?
- Có thể nói như vậy .

Cặp mắt của lão già đã sâu hoắm bỗng rớt hai giọt lệ lão cất giọng cực kỳ thê thảm nói :
- Công lực lão phu đã bị phế bỏ chỉ còn hơn người chết một chút hơi thở , lão phu cũng chẳng muốn nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa . Có điều lão phu chết mà không nhắm mắt vì không giao công việc sư môn lại cho ai được ...
Từ Văn ngắt lời :
- Các hạ ở môn phái nào ?
- Theo luật lệ bản môn lão phu xin tiểu hữu hiểu cho khỏi trả lời .
Từ Văn chau mày hỏi :
- Vậy lai lịch cùng danh hiệu của các hạ cũng không thể tiết lộ được ư ?
- Đúng thế !
Từ Văn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi :
- Bây giờ các hạ theo bọn tại hạ rời khỏi nơi đây được chăng ?
- Cái này ...
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ có việc gấp phải làm ngay không thể chần chờ được , nói thực ra thì tại hạ đang rượt theo tông tích lệnh đồ .
Lão già ngạc nhiên la lên :
- Ủa !
Lão già ngó Từ Văn ánh mắt lờ đờ biến đổi mấy lần , cái đó tỏ ra lão già thật đáng thương trong nội tâm lão có nhiều điều phức tạp dị thường . Từ Văn chỉ mong trong cấm địa này giam cầm mẫu thân cùng người yêu của chàng , bây giờ sự thực đã chứng minh cho chàng thấy là mình đã đoán sai . Chàng lại muốn bay đi liền vì chàng cảm thấy không có cách nào chờ lâu được nữa , tiện đây chàng phải cứu người vì đó là căn bản thuần tuý của đạo nghĩa võ lâm nếu không thì thái độ mập mờ của đối phương như vậy chàng có thể bỏ phăng mà đi .
Hoàng Minh hiểu nhân tình thế cố hơn Từ Văn lại tính tình rất nhẫn nại . Gã thủng thẳng hỏi :
- Tiền bối ơi ! Công việc phải có quyền biến tiền bối phải quyết đoán cho mau , nếu bọn vãn bối không ngẫu nhiên tới đây thì số phận của tiền bối sẽ ra sao ? Về môn phái gia sư thì người ngoài không có quyền hỏi tới nhưng tiền bối có dùng được bọn tại hạ chỗ nào không ? Bọn tại hạ xin hết sức giúp đỡ .
Từ Văn nóng nảy hơn hỏi ngay :
- Các hạ đã nghĩ kỹ chưa ?
Lão già bỗng lắc đầu đáp :

- Lão phu không tính đến chuyện rời khỏi nơi đây nữa .
Từ Vă rất đỗi ngạc nhiên hỏi :
- Sao ? Các hạ không muốn rời khỏi chốn địa ngục trần gian này ư ?
Lão già đáp bằng một giọng cương quyết :
- Phải rồi ! Lão phu đã nghĩ kỹ , ngoài cái chết để tạ sư môn lão phu không còn đường lối nào để đi nữa . Có điều .. có điều chết mà không nhắm mắt .
Từ Văn hỏi :
- Các hạ đã muốn chết sao không tính đến chuyện rời khỏi nơi đây ?
- Lão phu nói chết không nhắm mắt chứ không phải là muốn sống .
- Thế nghĩa là làm sao ?
- Vì trọng nhiệm của sư môn chưa xong .
Từ Văn muốn cất tiếng hỏi thế nào là trách nhiệm chưa xong , nhưng chàng lại nghĩ lão này đối với sư môn có thái độ vô cùng uý kỵ nên chàng ngừng lại không hỏi nữa . Lão già lại lên tiếng :
- Theo giới luật của bản môn lão phu có điều muốn nói mà khó bề thốt ra lời ...
Hoàng Minh không nhịn được nữa buông tiếng thở dài hỏi :
- Nếu tiền bối có việc gì khó khăn mà còn ai là bạn đồng môn thì tại hạ cũng có thể tìm cách truyền tin cho được .
Lão già không trả lời chìm đắm vào những luồng tư tưởng mênh mang , lão tự hỏi :
- Liệu có thể đem việc công trọng đại này mà uỷ thác cho họ được chăng ?
Từ Văn ruột nóng như lửa , chàng cũng không nhẫn nại được nữa bất đắc dĩ chàng lên tiếng từ biệt :
- Các hạ ! Anh em tại hạ phải lên đường rồi .
Lão già giơ cánh tay bất lực lên nói :
- Khoan đã , lão phu có điều thỉnh cầu .
Từ Văn giục :
- Các hạ có điều gì xin nói mau đi .
- Xin tiểu hữu vì lão phu mà tìm được tên nghiệt đồ để thanh lý môn hộ dùm cho .
Từ Văn ngắt lời :
- Thanh lý môn hộ ư ?
- Phải rồi .
- Việc này mà người ngoài có thể thay thế được ư ?
- Lão phu không còn cách nào khác . Bản môn có pho bí lục lọt vào tay tên nghiệt đồ đó , nếu bắt được hắn xin hỏi cho ra ..
Từ Văn hỏi lại :

- Đồ đệ của các hạ có đúng là Phân Đàn chúa Khương Giác ở Ngũ Phương không ?
- Lão phu chỉ biết hắn là chủ nhân chốn này .
- Vậy là được rồi , có điều để chứng thực thân phận hắn xin các hạ cho biết một điểm để căn cứ vào đó mà chứng minh sự thực ...
Lão già nói ngay :
- Căn cứ ư ? Hắn chuyên nghề dùng độc .
- Về điểm này tại hạ đã lĩnh giáo rồi suýt tại hạ chết vì tay hắn .
- Nếu vậy thì không sai nữa .
- Sau khi lấy được bí lục của bản môn rồi xử trí bằng cách nào ?
Lão già ngập ngừng :
- Cái đó ... cái đó ...
Từ Văn lại giục :
- Cái đó làm sao ?
- Lão phu muốn biết tiểu hữu ở môn phái nào được chăng ?
- Về điểm này thì tại hạ cũng xin các hạ miễn cho không thể trình bày được .
- Vậy thì thôi ! Lão phu đã có một tờ di ngôn mong rằng tiểu hữu thay cho bản môn lấy lại được bí lục thất lạc rồi chiếu theo trong thơ mà làm việc .
- Như thế cũng được .
Lão già móc xuống đống cỏ trải làm đệm nằm móc ra một cái túi vải đã rách nát trịnh trọng đưa cho Từ Văn nói :
- Cái này đây ! Nếu tiểu hữu có thể thay lão phu làm cho đến nơi đến chốn thì lão phu ở dưới cửu tuyền cũng ghi lòng ơn đức ấy .
Từ Văn lại hỏi :
- Còn việc liên quan đến việc thanh lý môn hộ ?
- Trong thơ đã nói rõ , lão phu xin tiểu hữu sau khi lấy được bí lục về hãy mở ra coi .
Từ Văn đón lấy thơ rồi hỏi :
- Các hạ quyết định không rời khỏi nơi đây nữa ư ?
- Đúng thế !
- Tại hạ vẫn muốn các hạ cho biết danh hiệu , cái đó có liên quan đến giới luật của quý môn không ?
- Thôi được ! Lão phu cho tiểu hữu hay . Tên lão phu là Ngũ Thượng .
Từ Văn giật mình la lên :
- Ngũ Thượng ư ?
- Đúng thế ! Tiểu hữu ...
Từ Văn sắc mặt biến đổi mấy lần quay sang nhìn Hoàng Mih ói :

- Đại ca ơi ! Xin lỗi đại ca , đại ca hãy tạm ra ngoài một chút .
Hoàng Minh nhìn Từ Văn rồi ngó lão già ra vẻ ghi hoặc đạon gã cắm ngọn đuốc vào bên cửa rồi lùi ra ngoài . Lão già tên là Ngũ Thượng rất lấy làm kinh dị hỏi :
- Tiểu hữu ! Vụ này là thế nào đây ?
Từ Văn muôn phần kích động hỏi lại :
- Có phải lệnh sư là Vạn Hữu Tùng lão tiền bối phải không ?
Ngũ Thượng mặt co rúm lại môi mấp máy trợn cặp mắt tròn xoe hồi lâu mới cố thốt ra lời :
- Tiểu hữu .. sao tiểu hữu lại biết ?
Từ Văn quỳ gối xuống xúc động nói :
- Đệ tử là Từ Văn truyền nhân đời thứ mười lăm xin khấu đầu bái kiến sư tổ .
Lão già kinh ngạc hỏi :
- Sao ! Ngươi ... ngươi là ...?
- Đệ tử là Từ Văn đội ơn sư thái tổ thu làm truyền nhân đời thứ mười lăm .
Lão già thở phào hỏi :
- Chà ! Sao lại thế được ? À phải rồi tổ sư linh thiêng ...
Từ Văn thi hành đại lễ đáp :
- Xin sư tổ hãy nghe lời đệ tử bẩm lại trường tình .
Ngũ Thượng toàn thân run lẩy bẩy , đây là một kỳ tích mà không bao giờ lão ngờ tới . Sự kiện phát sinh quá đột ngột mà lại kỳ diệu huyền bí khiến cho người ta khó mà tin được . Lão già nói không ra tiếng giục :
- Ngươi .. ngươi nói đi .
Từ Văn liền đem chuyện công lực mình bị phong toà gặp người cướp đem xuống thuyền rồi thừa cơ gieo mình xuống đầm . Chàng được cứu sống rồi nhờ ơn sư thái tổ thu làm truyền nhân đời thứ mười lăm và đã tu luyện xong huyền công của sư môn . Bây giờ vâng mệnh xuống núi tìm bí kinh thất lạc cùng điều tra hai đời chưởng môn thuật lại một lượt .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 61
ĐI TÌM QUẦN ÁO GẶP HOÀNG MINH

Ngũ Thượng quỳ mọp ngay xuống cặp mắt lõm vào mà nước mắt như mưa thất thanh nói :
- Đệ tử bất hiếu ... đệ tử bất hiếu ..
Từ Văn khấu đầu nói :
- Xin tổ sư thận trọng tấm thân .
Ngũ Thượng ngồi vào nguyên chỗ trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Ngươi trả lại di thư cho ta không cần phải hàng động như vậy nữa .
Từ Văn lấy thơ hai tay dâng lên . Ngũ Thượng mở ra thì là một bức thơ loang lổ viết bằng máu , lão liền xé nát bức thơ lấy một gói nhỏ bên trong cầm tay lão ho sù sụ nói tiếp :
- Trong di thơ nói việc tìm được bảo kinh thất lạc phải chấp hành môn qui . Người chịu lời uỷ thác chịu làm truyền nhân của bản môn thì hãy tham nghiên độc kinh trước rồi mới theo quy củ hồi sơn nhập môn . Nếu không muốn thì làm một cái hộp gỗ nhỏ bỏ kinh vào rồi liệng xuống Cửu chuyển hà tự nhiên sư thái tổ ngươi sẽ thu lại được . Đây là tổ sư trong lúc tuyệt vọng đã nghĩ ra thực sự không thể làm thế được , không ngờ tổ sư linh thiêng đã sai ngươi tới đây . Hay lắm ! Vậy việc truy tìm độc kinh và thanh lý môn hộ là những việc lớn ta cũng có thể giao phó cho ngươi được .
- Đệ tử xin tuân lệnh lời huấn thị của sư tổ .
- Tuyền nhân đời thứ mười bốn chưa làm lễ nhập môn đã có thái độ khi sư diệt tổ , vậy ngươi không cần coi hắn là đời trên của mình và cứ chiếu luật mà xử trị .
- Đệ tử xin tuân mệnh .
- Ta nói tới đây là dứt lời .
- - Đồ tôn xin được sư tổ rời khỏi nơi đây rồi sau sẽ tìm cách ..
Ngũ Thượng gạt đi :
- Bất tất phải nghĩ thế .
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Ý định của sư tổ thế nào ?
Ngũ Thượng cất giọng đanh như thép nói :
- Sư tổ đã là kẻ bất hiếu không làm hết trách nhiệm suýt nữa còn khiến cho bản môn phải tuyệt tự . Ngươi hãy nghe ta : đầu tiên ta theo môn qui xuống núi tìm người có cơ duyên song đã đi khắp giang hồ mà không thấy truyền nhân xuất hiện , hết năm này qua năm khác . Ta chắc là nửa bộ độc kinh đó chưa lọt vào tay ai ...
Lão ho một lúc rồi nói tiếp :
- Ba năm trước bất đắc dĩ ta phải lộ tuyệt kỷ của bản môn trên chốn giang hồ để thăm dò có gặp được người hữu duyên chăng . Chẳng bao lâu ta đã phát hiện ra hắn , ta còn đang tính ngấm ngầm khảo

sát tư cách hắn không ngờ hắn lại nhận ra lai lịch của ta trước . Hắn còn nói dối có người mắc bệnh uỷ thác cho hắn đi tìm đồng môn , độc kỹ của hắn là nhờ người bị trọng bệnh kia truyền thụ cho ta sơ sót không tra xét tưởng ngay là sự thực để cho hắn dẫn vào trong nhà hầm này ta bước lầm vào cạm bẫy mất hết nội công rồi bị cầm tù . Thỉnh thoảng tên nghiệt súc đó đến bức bách ta phải truyền tâm pháp thượng thặng của bản môn cho hắn .
Từ Văn phẫn hận cả khái ngắt lời :
- Bên mình đồ tôn có đem theo pháp hoàn xin thề rằng bắt hắn phải uống theo quy luật bản môn .
Ngũ Thượng hỏi :
- Phải đó ! Vừa rồi ngươi thuật chuyện có nói là Vô ảnh tồi tâm thủ của ngươi được phụ thân ngươi khẩu truyền cho .
- Đúng thế !
- Phụ thân ngươi sao lại luyện được bí kỷ của bản môn ?
- Gia phụ sống chết chưa hay hãy còn trong vòng bí mật , hãy chờ bắt được tên nghịch đồ Khương Giác mới có thể phanh phui vụ bí mật này .
Từ Văn trong lòng rất vui mừng , ban đầu chàng tưởng phụ thân là người đã lượm được độc kinh mà mình chính là người vâng mệnh thanh lý môn hộ chẳng lẽ kẻ làm con lại giết cha ư ? Bây giờ đã chứng minh kẻ lượm được độc kinh là Khương Giác thế là chàng có thể hành động được dễ dàng , còn tại sao phụ thân lại luyện được bí kỷ vẫn còn trong vòng bí mật . Chàng cho là Khương Giác đem lòng phản lại môn phái nên đem bí kỷ truyền thụ bừa bãi ra ngoài mới gây ra hậu quả này ..
Ngũ Thượng lại hỏi :
- Giữa phụ thân ngươi và Khương Giác có mối liên quan thế nào ?
- Về điểm này đồ tôn cũng không rõ .
- Biết đâu phụ thân ngươi cũng là kẻ đồng phạm .
Tự Văn chấn động tâm thần , chàng tự nghĩ :
- Có lẽ đúng ! Cái này có thể lắm .
Rồi chàng nghiến răng đáp :
- Đồ tôn phải tra xét cho minh bạch mới được .
- Nếu sau này ngươi gặp cơ duyên chính là phụ thân ngươi thì ngươi xử trí thế nào ?
Từ Văn tưởng chừng trái tim mình chìm xuống chàng xoay chuyển ý nghĩ đáp :
- Đồ tôn phải lấy giới luật sư môn làm trọng , người ta đã có câu Vì đại nghĩa phải tru diệt người thân

- Liệu ngươi có làm được việc như vậy chăng ?
- Đồ tôn xin tuyên thệ .
Ngũ Thượng gạt đi :
=- Bất tất phải thế , ta tin ngươi rồi . Nhưng hỡi ơi ! Ta chỉ mong sự thực không phải thế .
Từ Văn cũng nghĩ như vậy chàng tin chắc phụ thân mình đã chết trên đường Khai Phong còn tin đồn phụ thân chưa chết chỉ là lời phỏng đoán , chàng nghĩ tới vấn đề :
- Cái chết của phụ thân ta có thể liên quan tới Ngũ Phương giáo . Khách qua đường đồn đại hung thủ là Thông Thiên hoà thượng hiển nhiên là cách vu oan giá hoạ cho người . Theo lời lão tú sĩ lúc bắt được mình nói phụ thân cùng Thất Tinh cố nhân đều chết vì chất độc nên mới có lời đoán lầm là phụ thân còn sống , vì phụ thân ta là người chuyên dùng độc .
Căn cứ vào những sự thật trước sau có thể nêu ra giả thuyết : Người lượm được độc kinh là Khương Giác mà là nhân viên của Ngũ Phương giáo . Vòi thế nên người cùng phe với Khách qua đường không sợ Vô ảnh tồi tâm thủ . Có thể Khương Giác biết vận dụng chất kịch độc mà phụ thân chàng đã lượm được độc kinh truyền thụ cho . Nhưng người giữ bí mật không đưa độc kinh ra nhất thiết chỉ khẩu truyền cho bất cứ ai , sau đó đối phương mới phát giác ra độc kỷ bị tiết lộ mới sát hại phụ thân . Lại vì lẽ chính chàng cũng có độc thủ nên mới bị bọn Khách qua đường truy sát mà Thất Tinh cố nhân dĩ nhiên là một phần tử của đối phương . Còn việc Thất Tinh cố nhân bị sát hại có thể giải thích là bị ngộ sát hay là bị phụ thân mình đã giết hắn trước rồi . Từ Văn nghĩ tới đây những muốn nhảy vọt lên cách suy diễn này rất hợp lý , đồng thời nó giải quyết cả được bí mật vì lẽ gì chàng bị tam phen lưỡng thứ truy sát . Theo luận cứ này thì vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo do Ngũ Phương giáo gây ra chứ không phải Hội Vệ Đạo , vì mẫu thân chàng còn bị đối phương bắt giữ mà Vệ Đạo Hội chủ là Thượng Quan Hoành cũng phủ nhận là không phải hung thủ vụ án đó .
Phụ thân chàng nói cho chàng hay là kẻ thù là Hội Vệ Đạo vào lúc ban đầu Ngũ Phương giáo chưa công khai lập đàn lên có sự hiểu lầm . Từ Văn chẳng khác nào là một người ở giữa chốn mây đen phủ tứ bề đột nhiên có ánh dương quang soi vào .
Bỗng chàng để mắt vào sư tổ Ngũ Thượng thì thấy lão hai tay mân mê một viên thuốc đỏ tươi bất giác chàng kinh hãi la lên :
- Pháp hoàn .
Ngũ Thượng ung dung đáp :

- Đúng rồi ! Đây là pháp hoàn lúc sư tổ xuống núi đem theo nó bây giờ lại chính mình dùng đến .
Từ Văn trong lúc cấp bách chàng vươn tay ra cướp lấy miệng nói :
- Sư tổ không nên làm thế .
Ngũ Thượng lớn tiếng quát :
- Ngươi không được cử động .
Mấy tiếng này rất oai nghiêm Từ Văn bất giác rụt tay về , chỉ trong nháy mắt Ngũ Thượng đã bỏ pháp hoàn vào miệng nuốt xuống . Từ Văn không ngờ sư tổ lại đi nước cờ tối hậu này khiến chàng tan nát ruột gan . Pháp hoàn là gia pháp của tổ sư để lại không còn thuốc nào giải cứu được , và người uống pháp hoàn để nghiêm chỉnh gia pháp thì dù có thuốc giải được cũng không dám giải nữa . Ngũ Thượng đang ngồi bỗng quỳ lên mục quang lão rất bình tĩnh , Từ Văn cũng quỳ xuống nước mắt tuôn ra xối xả lúc chàng ngẩng đầu lên thì Ngũ Thượng đã nhắm mắt đi vào giấc ngủ ngàn thu , cuộc đời chẳng khác nào một cơn ác mộng .
Cây đuốc cháy hết rồi trong nhà lại tối đen , Từ Văn đặt thi thể Ngũ Thượng ngay ngắn lại rồi cất tiếng gọi :
- Đại ca ! Mời đại ca vào đây .
Không có tiếng đáp lại , Từ văn lại gọi lớn hơn mà không thấy có phản ứng lòng chàng nóng nảy , chàng tự hỏi :
- Phải chăng Hoàng Minh lại gặp điều gì bất trắc .
Nghĩ vậy chàng liền băng mình nhảy đi vượt luôn qua hai từng cửa đã ra đến cửa nhà lao mà vẫn không thấy tăm hơi chi hết . Trong lúc thảnh thốt chàng không biết nên làm thế nào . Dĩ nhiên Hoàng Minh không có lý do gì bỏ đi trừ phi xảy chuyện bất ngờ , Từ Văn lại quay vào trong phòng đốt một cây đuốc lớn cầm tay toan trở ra tìm Hoàng Minh , bất thình lình một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra khiến cho toàn gian thạch thất rung chuyển kịch liệt . Một luồng khói mù mịt bốc lên đất cát đổ xuống bao phủ cả người chàng , cây đuốc chàng cầm tay lập tức tắt liền trong gian thạch thất tối mò giơ tay không trông rõ ngón . Từ Văn kinh hãi vô cùng , hồi lâu chàng mới bình tĩnh lại chàng thử di động bước chân sờ soạng về phía trước trong dạ than thầm :
- Thôi khổ rồi !
Đường hầm bị sập gạch đá vỡ cùng đất cát đổ xuống đầy cà . Chàng quay đầu trở vào nhà để xem xét thì phát giác ra gian nhà trong đã đổ ụp xuống chỉ còn gian nhà mà mình đứng là chưa sập , di thể của sư tổ dĩ nhiên bị vùi lấp rồi .
Kể ra đây cũng là một cái may lớn trong điều bất hạnh , giả tỷ gian

mà chàng đứng cũng bị đổ sập xuống thì chàng đã bị chôn sống rồi . Nhưng tình trạng này với cảnh bị chôn sống chẳng khác gì nhau vì con đường hầm này dài đến mấy chục trượng chỉ một đoạn bị tắt nghẽn thì thần tiên cũng không ra thoát .
Bốn mặt đều là tường đá dầy kiên cố không hiểu chỗ này còn cách xa mặt đất bao nhiêu ? Mối hy vọng thoát khỏi nơi đây không còn nữa . Từ Văn tự hỏi :
- Ai đã đặt chất nổ phá huỷ đường địa đạo này ?
Rồi chàng tự trả lời :
- Dĩ nhiên là bọn thủ hạ của Ngũ Phương giáo , vụ này có liên quan tới chuyện thất tung của Hoàng Minh không ? Không chừng Hoàng Minh cũng bị chôn sống ở chỗ nào khác rồi .
Từ Văn sau một cơn kinh hãi đâm ra tuyệt vọng chàng nghĩ thầm :
- Nếu mình không gặp tổ sư Ngũ Thượng thì mình đã cùng Hoàng Minh rời khỏi nơi đây , thế là hai đời truyền nhân phái Vạn Độc cùng chôn chung một mả .
Từ Văn đã trải qua bao nhiêu lần chết hụt , khủng khiếp nhưng lần này tựa hồ chàng tuyệt vọng hơn hết . Cả đến mối hy vọng gặp kỳ tích cũng không còn nữa , con người làm gì mà có đủ lực lượng để phá quãng đường bế tắc này mà ra ngoài . Chàng gồi thừ xuống đất không nghĩ gì nữa vì có nghĩ cũng bằng thừa . Chàng sờ vào bọc lấy một viên pháp hoàn mà sư thái tổ Vạn Hữu Tùng đã ban cho , chàng quyết định hễ lúc nào sự đau khổ về xác thịt không còn có thể chịu đựng được thì chàng sẽ dùng viên pháp hoàn này để kết thúc sinh mạng . Vận mệnh của con người không có phép nào mò ra được , ai có ngờ chăng thân thủ tuyệt cao đang quyết ý tìm ân trả oán lại uổng mạng trong trường hợp lạ lùng này . Khi con người tuyệt vọng thì thất tình thương , giận , yêu , ghét , đau , khổ .. không còn ý nghĩa gì nữa , vì những cái đó là của người sống . Cả thời gian cũng thành vô vị trôi đi , quá khứ đã vô vị tương lai cũng vô vị nốt .
Đói khát bắt đầu tập kích , chàng không cần nghĩ đến bất cứ điều gì cũng được song mối cảm thụ về thân thể chẳng thể không cảm thấy phản ứng vì cái đó thực tại không liên quan gì đến tư tưởng . Trong lúc tuyệt vọng , lửa cơ đốt ruột càng mau chẳng mấy chốc chàng đã lâm vào tình trạng không thể chịu nổi , chàng nghĩ thầm :
- Sinh mạng của ta sắp kết thúc rồi đây mình có chịu thống khổ thêm cũng bằng vô vị .
Đã mấy lần Từ Văn muốn nuốt pháp hoàn nhưng ý niệm ham sống của con người lôi kéo chàng trở lại khiến chàng không thể quyết tâm được . Tuy nhiên sống đã tuyệt vọng thì cái bản năng ham sống cũng

lu mờ . Cho nên có câu Khẳng khái đi vào chỗ chết còn là việc dễ , ung dung bước tới đạo nghĩa mới là việc khó con người có thể ung dung nhận lấy sự chết thật là khó khăn vô cùng . Đau khổ dần dần biến thành trơ ra không cảm giác thấy nữa , cái đó chứng minh thời gian đã trôi qua một đoạn khá dài .
Đột nhiên phát giác ra một sự thật khi người ta ở trong nhà kín mít bốn mặt mà thời gian lâu như vậy thì thờ hít phải khó khăn nhưng chàng không thấy cảm giác như vậy , chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ nơi đây có chỗ thông hơi ?
Bỗng chàng nhảy lên vì chàng đã phát giác ra một chút hy vọng chưa đến nỗi chết . Chàng lại để tâm sờ lần mọi chỗ khi gặp khe nứt chàng lại để mũi vào ngửi , chẳng một không gian nào mà chàng bỏ qua nhưng rồi chàng trở lại thất vọng vì không tìm thấy một chỗ nào có cảm giác thông hơi .
Trong nhà hơi thở vẫn không tắc nghẽn là một sự hiển nhiên , cái đó chẳng thể không có nguyên nhân . Chàng suy đi nghĩ lại sau nghĩ đến trên nóc nhà chưa thám sát , chàng liền chống một tay xuống nhẹ nhàng hảy lên tay chàng bỗng sờ vào một khe hở khá lớn . Chàng liền bám tay vào khe hở đó để đạp chân vào vách đá rồi chàng dán người vào nóc nhà dí mũi vào khe hở để hít . Quả nhiên có một làn không khí mới mẻ trôi vào . Từ Văn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ như người phát điên chàng reo thầm :
- Lại sống rồi !
Dĩ nhiên đã có kỳ tích phát hiện , chàng nhãy xuống đất ngẫm nghĩ :
- Kẻ hở kia có không khí ra vào thay đổi , cái đó chứng minh từ đây lên mặt đất chẳng có bao xa . Có điều bây giờ ta phải hành động thế nào ?
Nỗi vui mừng quá độ khiến người chàng run lên chân tay luống cuống , Từ Văn nghĩ lui rồi lại nghĩ tới thì trừ phi mở rộng kẻ hở trên nóc nhà mới chui ra được ngoài ra không còn cách nào nữa , nhưng chàng đành phải mạo hiểm để khỏi bị chôn sống .
Sự sống rất hấp dẫn nó thúc đẩy con người không mạo hiểm không xong . Từ Văn lùi lại đến bên cửa sắt , những thanh sắt xiêu vẹo đi vì những phiến đá lớn đè lên cánh cửa cong đi thành cái động nhỏ . Chàng nghĩ bụng :
- Nếu nóc nhà này sập xuống thì nơi đây mình dùng làm chỗ hoãn xung .
Thế rồi Từ Văn cong người đi ngửa đầu lên đạp chân vào cánh cửa phóng chưởng đánh vào nóc nhà . Sầm sầm mấy tiếng vang lên , đất cát đổ xuống tới tấp khiến mắt chàng cơ hồ không mở ra được ,

chàng cảm thấy người mình bị cát đè lên rất nặng và ngập đến tận ngực . Từ Văn định thần lại mở mắt ra nhìn rồi chàng reo lên :
- Úi chà !
Trên nóc nhà hở ra một lỗ hổng lớn ánh quang chiếu vào loá mắt , tính từ mép lỗ cho đến bề dày huyệt động thì chỗ chàng đứng cách mặt đất cở chừng hai trượng . Thật là một kỳ tích khó tin . Từ Văn cúi đầu xuống coi lại thì ngoài đất đá không còn một thứ gì . Giả tỷ chỗ huyệt động bị lấp mà sâu thêm vài thước thì chàng cũng bị chôn sống rồi . Mấy phiến đá lớn ở trên nóc nhà vẫn lung lay như muốn rớt xuống khiến người ngó thấy phải kinh tâm động phách . Lại một phen gặp đại nạn mà không chết Từ Văn ở vào giữa đống đất đá né người đi cựa quậy một lúc mới trồi lên được và ra khỏi huyệt đạo .
Từ Văn thấy trước mắt toàn mồ con mả lớn đúng là một khu nghĩa địa . Khu nghĩa địa này nằm ở chân thành nên cách đường cái quan không xa mấy , bốn phía đều có thôn xóm . Từ Văn đoán chừng lúc này vào khoảng cuối giờ tỵ sang đầu giờ ngọ thế là chàng đã trải qua một ngày một đêm rồi .
Việc đầu tiên là chàng phải giải quyết vấn đề quần áo vì y phục của chàng đã rách tan nát , nó chỉ còn những mảnh ngang dọc đeo vào người coi rất nhếch nhác . Không cần nói cũng đủ hiểu để người ngó thấy thì ai cũng tưởng là ma quỷ hiện hình , may ở quãng sau lưng vẫn còn giữ được mọi vật cả tấm Tam chỉ quyết của Thiên Đài Ma Cơ mà chàng đã lượm được trong khách điếm cũng không bị thất lạc . Chàng muốn bới móc di thể của sư tổ lên nhưng coi chừng không thể làm được , chàng đành trông về phía mộ huyệt lạy phục xuống gấm ngầm cầu khẩn một hồi .
Đoạn chàng hắm về phía có căn hà lẻ loi chạy tới , căn nhà này quay lưng lại phía nghĩa địa . Nguyên đây là một căn nhà tranh ba gian tường đất bốn mặt đều có chỗ tàn khuyết , Từ Văn chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã đến ngoài bức tường vách , chàng ngẫm ghĩ một lúc rồi cất tiếng hỏi :
- Trong nhà có ai không ?
Chàng hỏi luôn ba lần không có tiếng đáp lại chàng nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ đây là một căn hà bỏ trống không có người ở ? Nhưng sao trên nóc lại có khói bốc lên và bên nhà lại có những đống củi lớn ? Trên những cây sào tre có vắt quần áo như vậy không thể là căn nhà hoang phế được . Trừ phi mọi người trong nhà đều đi vắng .
Từ Văn lại ngần ngừ một chút rồi đẩy cửa ngó vào hỏi :
- Có ai trong nhà không ?
Miệng chàng hỏi chân chàng vẫn bước đều chàng đi tới bên cửa

nhìn vào trong thì một thảm cảnh bày ra trước mắt suýt nữa chàng bật tiếng la hoảng . Nguyên bên trong cửa một nam ba nữ , bốn thi thể nằm trên vũng máu huyết tích chưa đọng bốn người này chắc vừa bị giết . Chàng tự hỏi :
- Ai đã hạ thủ giết người ? Đây là một cuộc trả thù hay là cuộc mưu tài hại mệnh ?
Từ Văn không rảnh để mà rượt theo hung thủ hoặc nghĩ cho ra manh mối , mục đích chàng vào đây để kiếm ít quần áo để che thân . Bây giờ chủ nhân đã chết rồi chàng không cần uý kỵ gì nữa liền tiến thẳng vào chỗ tối trong góc nhà mở rương ra kiếm . Quả nhiên chàng tìm được một tấm áo dài xanh một cái khăn , chàng hiểu chủ nhà không phải cường nhân nhưng chàng nghĩ bụng :
- Chẳng hiểu nhà này có người đọc sách không ?
Chàng lại kiếm thêm được một cái quần nhiễu rồi mặc cả bộ vào mình . Từ Văn lại xuống bếp lấy nước rửa mặt lòng chàng khoan khoái vô cùng . Bất thình lình tiếng khí giới xé bầu không khí vọng tới nhằm phóng vào sau lưng chàng , Từ Văn cũng hơi chấn động tâm thần chàng né mình đi định ra tay ... Chợt chàng bật tiếng la hỏi :
- Ô kìa ! Đại ca đấy ư ?
Hoàng Minh chúi mũi kiếm xuống , nhìn chàng ngạc nhiên trố mắt ra hỏi :
- Hiền đệ không chết ư ?
Từ Văn động tâm hỏi :
- Đúng rồi ! Tiểu đệ chưa chết nhưng sao đại ca lại biết ?
Hoàng Minh lại hỏi :
- Hiền đệ không bị chôn vùi dưới địa huyệt ư ?
- Đúng Thế ! Nhưng tiểu đệ chưa tới ngày tận số mới được tử nạn này .
- Sao hiền đệ còn ra được ?
- Tiểu đệ phá nóc nhà chui ra . Trời ơi ! Té ra đại ca ở trong nghĩa địa này ư ?
- Úi chà ! Tạ ơn trời phật tiểu huynh cơ hồ phát điên . Sao hiền đệ lại đến đây ?
- Đệ muốn tìm ít quần áo để thay đổi .
Hoàng Minh lại hỏi :
- Lão kia đâu rồi ?
- Người đã qua đời .
Hoàng Minh cũng không hỏi nữa , Từ Văn lại hỏi :
- Bây giờ đến lượt tiểu đệ hỏi đại ca . Tại sao đại ca lại mất tích ?
Hoàng Minh thở phào một cái rồi đáp :

- Hiền đệ bảo tiểu huynh tạm lánh đi , tiểu huynh liền đi ra ngoài thạch thất . Chẳng bao lâu trong đường địa đạo có tiếng chân người đi tới tiểu huynh đuổi ra tới chỗ ngã ba thì thấy hai bóng người theo đường chạy ra ngoài .
Từ Văn la lên một tiếng :
- Ủa !
Hoàng Minh kể tiếp :
- Tiểu huynh tính đuổi theo thì chợt nghe mùi thuốc nổ biết là nguy rồi , trong lúc cấp bách tiểu huynh không thể tìm ra được dây dẫn hoả đành quay về để thông tri cho hiền đệ hay , mới chạy được mấy trượng thì thuốc nổ đã nổ tung . Quảng đường hầm gần gian thạch thất bị bít kín suýt nữa tiểu huynh cũng bị bỏ mạng rồi ..
Từ Văn lại ồ lên một tiếng , Hoàng Minh vẫn còn vẻ khiếp sợ nói :
- Tiểu huynh luống cuống không biết làm thế nào còn sợ chạm trán đối phương . Hiền đệ cũng biết những tay cao thủ nơi đây toàn là những sứ giả trong giáo phái này , tiểu huynh không địch nổi .
Từ Văn trỏ vào bốn xác chết hỏi :
- Cả nhà này có phải đại ca đã hạ thủ tàn sát không ?
Hoàng Minh thản nhiên nói :
- Đúng thế chính tiểu huynh đã hạ sát chúng .
Từ Văn cất giọng lạnh như băng hỏi :
- Tại sao đại ca lại giết người ?
- Hiền đệ có biết bốn người này là ai không ?
Từ Văn lắc đầu hỏi lại :
- Ai thế ?
- Chúng là nanh vuốt của Ngũ Phương giáo .
Từ Văn giương cặp chân mày thanh kiếm lên hỏi :
- Chúng mà là nanh vuốt của giáo phái này ư ?
- Đúng thế ! Dưới gầm bàn phòng khách toà nhà tranh này là đường hầm đi vào địa đạo . Tiểu huynh thấy chất nổ phá tan nhà lao liền chạy thẳng tới đây và phải hao phí nhiều lực lượng mới giết xong bọn họ thế còn may vì không gặp bọn Khương Giác .
Bấy giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ đưa mắt nhìn xuống gầm bàn bát tiên cửa hầm vẫn còn bỏ ngỏ chưa đóng lại .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 62

CÁI CHẾT CỦA HAI NGƯỜI ÁO GẤM VẪN Ở TRONG VÒNG BÍ MẬT

Từ Văn vội hỏi :
- Không hiểu bọn Khương Giác bây giờ đi đâu ?
Hoàng Minh lắc đầu đáp :
- Cái đó ai mà biết được ? Theo lời cung xưng của một trong bọn bốn người chết nằm đây thì bọn họ ra khỏi cửa hầm liền tan đi ngay ...
- Những tên nào đã đốt chất nổ cho sập đường hầm ?
- Có thể bọn họ đã bố trí sẵn mấy tên đệ tử trong đường hầm , chúng thấy Khương Giác lộ vẻ sợ sệt rút lui và ra lệnh cho đốt chất nổ liền chưa kịp thông tri cho các đệ tử còn ở trong đó . Dường như những tên giữ địa lao cũng không biết gì đến biến cố bên ngoài , tiểu huynh đoán rằng chất nổ này họ đã chôn sẵn từ trước chứ không phải để đối phó với chúng ta , sau khi chúng ta tiến vào rồi bị họ phát giác mới nảy ra ý định đốt thuốc nổ .
Từ Văn gật đầu đáp :
- Có thể đúng như vậy , việc đã qua rồi không cần bàn tới nữa , tiểu đệ nghĩ rằng chúng ta trở về toà nhà lớn dùng làm Phân đàn để xục tìm lại lần nữa nên chăng ?
- Hay lắm ! Chúng ta hãy vào thành vẫn theo cửa lớn mà vào có lẽ nhanh hơn , chỗ này chúng ta hãy phong toả bít chặt lại đã .
- Ý kiến của đại ca rất hay .
Hai người ra ngoài rồi phóng luôn mấy phát chưởng làm sập luôn ba gian nhà gianh , tường đất đổ xuống lấp đúng vào cửa hầm . Như vậy không phải mất công thu dọn và người còn ở bên trong quyết không ra được .Từ Văn nói :
- Đại ca ! Đại ca không nên đi .
- Tại sao vậy ?
- Đại ca không nên mạo hiểm như vậy .
Hoàng Minh có vẻ không bằng lòng nói :
- Hiền đệ ! Hiền đệ nói như vậy là chưa đủ ý .
Từ Văn chưng hửng trịnh trọng nói :
- Đại ca ! Tình thật mà nói việc này chỉ dính líu đến gia sư bản môn , tiểu đệ mong rằng đại ca hiểu cho .
Hoàng Minh tựa hồ không tin hỏi lại :
- Gia sư ư ?
Từ Văn gật đầu đáp :
- Đúng vậy !
Hoàng Minh hỏi gặng :

- Hiền đệ không gạt ta chứ ?
- Tiểu đệ trước đây đối với ai cũng lấy chữ thành làm gốc , chẳng lẽ bữa nay lại nói dối đại ca ư ?
- Về bản lãnh hiền đệ chẳng có chi phải nói nữa , có điều hiền đệ chưa được lịch duyệt mấy . Khiến ta chẳng thể yên tâm được ...
Từ Văn ngắt lời :
- Đa tạ đại ca đã có dạ quan hoài , tiểu đệ sẽ hết sức cẩn thận .
Theo qui củ võ lâm thì việc riêng trong môn phái người ngoài chẳng có thể can dự vào được , nếu không là phạm vào một điều tối kỵ trong võ lâm . Về điểm này dĩ nhiên Hoàng Minh hiểu lắm , gã thấy Từ Văn nói vậy không hỏi thêm nữa , tuy gã trong lòng nghi hoặc nhưng không có lý nào mở miệng bèn nở nụ cười bẽn lẽn nói :
- Hiền đệ đã nói vậy thì tiểu huynh không thể nhúng vào được nữa , nhưng hiền đệ phải nhớ kỹ sau khi xong việc rồi đến nhà lão Hùng Ký ở đường chính lớn để kiếm ta . Hiền đệ chỉ bảo là đến tìm một lão khác nhân là họ sẽ hiểu ngay .
- Được rồi ! Nhưng mà này , tiểu đệ còn có một viêc ...
- Việc gì ?
- Lệnh sư hiện giờ ở đâu ?
Hoàng Minh sửng sốt hỏi lại :
- Gia sư vì phải đi xa chưa trở về được hiền đệ có việc gì với lão gia không ?
- Nguyên trước lệnh sư có ước hẹn với tiểu đệ trong vòng một tháng sẽ gặp nhau ở Tường Phủ tại Khai Phong . Vụ này thật khó rồi bây giờ xin nhờ đại ca giải thích dùm vì tiểu đệ gặp việc bất ngờ mà tiểu đệ phải đi mất nửa năm nên trót lỡ kỳ hạn .
- Việc này gia sư có nhắc đến rồi nhưng nay đành phải chờ lão nhân gia về rồi sẽ tính .
- Hay lắm ! Bây giờ tiểu đệ xin tạm biệt .
Hoàng Minh dặn lại :
- Hiền đệ chớ quên khi xong việc tới tìm tiểu huynh nhé .
- Tiểu đệ nhớ rồi .
Dứt lời chàng liền băng mình chạy về phía nghĩa địa , chàng nhìn tứ phía không thấy bóng người liền vượt qua thành theo lối tắt hướng về khu nhà lớn mà chạy . Vì chàng muốn tránh những chuyện kinh thế hãi tục nên trên đường chàng chỉ đi rảo bước chứ không dám thi triển khinh công tuyệt đỉnh .
Trong thời gian chừng uống cạn tuần trà Từ Văn mới về tới ngõ hẻm dài , trong ngõ ít người qua lại chàng mới đi thật mau chỉ trong chốc lát chàng đã đến trước cửa lớn Phân đàn , cánh cửa sắt đen sì chỉ

khép hờ mà bên trong vẫn không thấy bóng người . Chàng không nghĩ gợi gì nữa đường hoàng bước qua cổng lớn đi vào , bỗng có tiếng quát hỏi :
- Ai ?
Tiếng quát chưa dứt thì một hán tử áo đen xuất hiện gã ngó thấy Từ Văn thì chẳng khác gì thấy ma quỷ hiện hình bật tiếng la hoảng cắm đầu chạy vào trong . Từ Văn lạng người một cái đã nắm lấy được cổ áo hán tử cất giọng lạnh như băng hỏi :
- Phân Đàn chúa các ngươi ở đâu ?
Hán tử hồn vía lên mây nói không ra tiếng , Từ Văn sợ Khương Giác nghe tên mình lại trốn chạy nên không hỏi nữa chàng giơ ngón tay khẽ điểm một cái , đại hán chỉ kịp rên lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất . Từ Văn chuyển mình qua bức bình phong thì thấy trong nhà đại sảnh bóng người chập chùng , chàng lẳng lặng đi như điện chớp về phía nhà đại sảnh . Từ Văn lại đến một cách đột ngột thân hình lại mau lẹ phi thường chưa kịp nhìn rõ chân tướng chàng , mãi đến lúc chàng hạ mình xuống trước cửa thì ba bề bốn bên mới bật tiếng la hoảng :
- Địa Ngục thư sinh ! Địa Ngục thư sinh !
Từ Văn toan nhảy vào trong sảnh đường nhưng chàng chú ý tình hình có điều khác lạ , trong sảnh đường cứ mấy chục người lại hợp thành một tốp . Phân Đàn chúa Khương Giác bị hai đại hán to lớn bắt giữ , bên cạnh hắn rõ ràng là Thống Thiền hoà thượng , Táng Thiên Ông cùng lão tú sĩ người đã cắp chàng lên thuyền ngày trước . Cứ tình hình này thì bọn áo đen toàn là những đệ tử dưới trướng Hội Vệ Đạo . Lão tú sĩ vẫn đứng về nên Hội Vệ Đạo tình trạng này khiến người ta khó mà hiểu được , trong sảnh đường bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào Từ Văn .
Từ Văn định thần lại liền hiểu ngay vụ này là thế nào rồi , họ chỉ thấy Phân đàn chúa Khương Giác di chuyển ra ngoài được liền đoán chắc là chàng bị chôn vùi trong nhà lao nên hắn quay lại Phân đàn . Không ngờ giữa đường gặp phải những tay cao thủ Hội Vệ Đạo tập kích . Lão tú sĩ tiến lên đứng trước sảnh đường , lão nhìn Từ Văn cười sằng sặc hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi không chết ư ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Nếu tại hạ mà chết há chẳng để cho bọn ma quỷ lộng hành ư ?
- Ngươi đến vừa khéo , lão phu khỏi phí thì giờ đi tìm ngươi .
- Các hạ mà không tìm tại hạ thì tại hạ cũng sẽ đi kiếm các hạ , các hạ đã làm cho tại hạ rất hận nửa năm về trước có lý nào lại không

báo đáp ?
Lão tú sĩ cười gằn hỏi :
- Khẩu khí ngươi lớn đấy ! Ngươi chuẩn bị báo đền ta bằng cách nào ?
Từ Văn buông thõng :
- Chỉ xin cái mạng sống của các hạ .
Mấy tiếng này chàng nói chẳng khác nào mấy hạt ngọc bằng băng giá ở trong miệng chàng nhả ra khiến người nghe không rét mà run , lão tú sĩ khịt mũi một cái thách thức :
- Dử vậy ư ? Ngươi hãy thử đi coi !
Từ Văn quát :
- Tiếp chiêu đây .
Chàng vừa quát vừa phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức lão tú sĩ vừa thấy thế đánh đã sợ hết hồn chẳng những lão không đón đỡ được mà muốn né tránh cũng hết đường . Thống Thiền hoà thượng bật tiếng la hoảng :
- Coi chừng !
Mục quang lão rất sắc bén nhìn ngay ra đây là một chiêu sát thủ nhưng lão muốn viện trợ cũng không còn kịp nữa , lão là người mau trí khôn vẫy tay một cái một luồng cương phong xô đẩy lão tú sĩ trệch ra xa hai thước . Thế mà lão tú sĩ chỉ còn cách chừng hạt thóc là bị trúng Độc thủ nhất thức mà mất mạng rồi . Công lực của Từ Văn thu phát được như ý muốn chân kình chưa nhả ra chàng lại thu về . Lão tú sĩ sợ xám mặt cắt không còn hột máu lão không ngờ mới sau nửa năm mà Địa Ngục thư sinh đã tiến bộ kinh người . Táng Thiên Ông của cả kinh thất sắc .
Trong con mắt của Thống Thiền hoà thượng chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào mặt Từ Văn bình tỉnh nói :
- Xem chừng bần đạo có muốn giết ngươi cũng không nổi nữa rồi .
Câu này lão nói không phải là quá đáng , nửa năm trước lão muốn giết Từ Văn không phải là chuyện khó khăn nhưng bữa nay tình trạng khác hẳn . Từ Văn đã tu luyện được huyền công thượng thặng của Vạn Độc môn thân thủ chàng thật cao minh cơ hồ đến chỗ vô địch . Từ Văn mặt lạnh như tiền đáp :
- Thống Thiền hoà thượng có muốn giết tại hạ , tại hạ cũng e không phải là chuyện dễ .
Thống Thiền hoà thượng nói :
- Sự thật sẽ trả lời chúng ta .
- Tại hạ có câu này muốn hỏi xin hoà thượng nói thực cho .
- Thí chủ nói coi !

- Thất Tinh bảo chúa Từ Anh Phong có phải bị hoà thượng sát hại rồi không ?
Thống Thiền hoà thượng ngạc nhiên hỏi :
- Cái đó từ đâu mọc ra ?
- Trên đường đi Khai Phong hai người mặc gấm che mặt đồng thời bị hại , người bị chết rồi dong mạo còn bị phá huỷ ...
Thống Thiền hoà thượng ngắt lời :
- Đó là Từ Anh Phong ư ?
- Tại hạ chỉ biết trong hai người ấy một là Từ Anh Phong một là Thất Tinh cố nhân .
- Thất Tinh cố nhân ư ?
- Đúng thế ! Lão thừa nhận rồi phải không ?
Thống Thiền hoà thượng chau mày hỏi :
- Ngươi nói nhăng gì thế ?
- Lão hỏi vậy là nghĩa làm sao ?
- Thất Tinh cố nhân chính là Từ Anh Phong phụ thân ngươi đã hoá trang .
Từ Văn kinh hãi lùi lại một bước run lên nói :
- Thống Thiền ! Lão lại ăn nói hồ đồ rồi .
Thống Thiền hoà thượng trầm ngâm một chút rồi thản nhiên đáp :
- Phụ thân ngươi hoá trang làm Thất Tinh cố nhân cũng như bọn Diệu Thủ thư sinh Hăng Tiêm là một loại , trước họ còn mưu Thạch Phật . Sau cả hai cải trang làm đệ tử Ngũ Lôi Công lên núi Đồng Bách tìm kẻ cừu địch , những vụ đó đều là sự thật .
Từ Văn tức giận gầm lên :
- Lão này bạ đâu nói đấy .
- Người xuất gia không bao giờ nói dối , thí chủ căn cứ vào đâu mà bảo bần tăng nói ẩu ?
- Lão muốn tránh tội giết người .
- Thí chủ nói vậy là vô căn cứ , lệnh tôn chưa chết đâu .
- Vậy những người chết trên đường Khai Phong là ai ?
-- Cái đó chính thí chủ phải tự biết mới phải .
- Tại hạ không biết .
- Thí chủ nói vậy thì khó tin lắm .
Từ Văn cảm thấy trong lòng bối rối , chàng coi chừng lời Thống Thiền hoà thượng có thể đúng sự thực nhưng chàng lùi lại một bước dài miệng lẩm bẩm :
- Nếu quả Thất Tinh cố nhân là phụ thân hoá trang thì sao người lại ra tay đánh mình và dồn cho rớt xuống hang núi Bạch Thạch . Có lý đâu cha lại giết con bao giờ ? Không có lý , trăm ngàn lần vô lý .

Bất giác chàng la lên :
- Không thể thế được .
Táng Thiên Ông hỏi xen vào :
- Tại sao không thể thế được ?
Mắt Từ Văn đột nhiên chiếu ra tia sáng xanh lè chàng lớn tiếng hỏi :
- Lão tưởng chết mà dễ ư , lão hãy chờ cho một chút bây giờ việc này chưa can hệ gì tới lão . Lão vừa mồm chứ !
Táng Thiên Ông là một nhân vật trong võ lâm chưa được mấy người ngang hàng , mấy câu này của Từ Văn tỏ vẻ khinh mạn ra mặt lão còn chịu sao nổi lập tức đầu tóc dựng đứng lên quát lớn :
- Lão phu phải đập chết ngươi .
Rồi lão giơ hai tay lên ...
Thống Thiến hoà thượng thấy Từ Văn ánh mắt xanh lè biết là tình thế rất nghiêm trọng vội xua tay ngăn lại nói :
- Lão thí chủ hãy tạm dẹp lôi đình để bần tăng hỏi cho xong đã .
Thống Thiền hoà thượng tuy tuổi chưa cao lắm nhưng nhà sư này đứng vào hàng nhất nhì trong Hội Vệ Đạo địa vị lão rất tôn cao .
Táng Thiên Ông thở hồng hộc thu chưởng về nhưng vẫn còn lộ vẻ căm tức phùng râu trợn mắt . Từ Văn đưa mắt nhìn Thống Thiền hoà thượng hỏi :
- Thống Thiền ! Có phải là lão nói là hạ sát hai người mặc áo gấm không ?
- Không phải đâu !
- Thật thế chứ ?
- Có lý đâu bần đạo lại nói dối thí chủ ?
- Lão căn cứ vào điều chi mà dám nói Thất Tinh cố nhân là tiên phụ đã hoá trang .
- Bất luận việc gì nếu nó là sự thật thì chỉ che lấp được một thời , bần tăng nhận thấy thân hình cùng thủ pháp tính nết y nên biết rõ .
- Thế ra lão vẫn căn cứ vào sự suy đoán mà dám nói quyết ư ?
- Trên đường Khai Phong bần tăng đã điều tra là những người bị nạn bị trúng độc mà phụ thân thí chủ lại là một tay cao thù ở trong nghề này .
- Cái đó chưa chắc .
- Theo nhận xét của thí chủ thì thế nào ?
- Tiên phụ không phải là Thất Tinh cố nhân nhưng hai người bị hại là sự thực .
Thống Thiền hoà thượng ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ , nhưng theo kinh nghiệm lão biết thì Từ văn nói đây không phải là nói trăng nói cuội . Lão cũng nghĩ câu chàng nói nếu Từ Anh Phong mà chưa chết thì

ánh mắt chàng không cừu hận đến thế trong khi chất vấn lão . Lão nói :
- Từ Văn ! Thí chủ nói Thất Tinh cố nhân không phải là lệnh tôn ư ?
- Vì lẽ Thất Tinh cố nhân đã từng hạ độc thủ để toan sát hại tại hạ .
Thống Thiền hoà thượng ồ lên một tiếng ra chiều rất ngạc nhiên , Từ Văn cất giọng lạnh lẽo hỏi tiếp :
- Có phải người gây cuộc đổ máu ở Thất Tinh bảo là bọn Thượng Quan Hoành không ?
Thống Thiền hoà thượng đáp :
- Không phải đâu .
Từ Văn lại hỏi :
- Thật thế chứ ?
- Cái đó trăm ngàn lần là đúng sự thực rồi !
Trong đầu Từ Văn hoang mang bất định , chàng tự nghĩ :
- Ta đến Hội Vệ Đạo tìm kẻ thù mà không được việc gì trong vụ này thật lắm chuyện nhiêu khê .
Chàng lại hỏi :
- Lão biết rõ ràng tiên phụ lắm ư ?
- Đúng thế !
- Tại hạ muốn lão nói đầu đuôi cho nghe .
Thống Thiền hoà thượng lạnh lùng đáp :
- Cái đó tưởng thí chủ đã biết rồi . Chắc thí chủ còn nhớ một thiên cố sự giữa thí chủ và Thượng Quan Hoành . Y đã nói với thí chủ thế nào ?
Từ Văn nhớ tới thiên cớ sự này lòng chàng đau khổ không bút nào tả xiết . Vì vụ này hành động của phụ thân chàng rất tàn ác nào là cướp vợ người , nào là tuyệt giòng nối dõi . Những hành động đó những người còn nhân tính không ai nỡ làm huống chi phụ thân chàng đã chết rồi chàng nghiến răng gật đầu đáp :
- Tại hạ nhớ rồi , nhưng vụ đó làm sao ?
- Năm trước Thượng Quan Hoành đã tự phá dong mạo quy đầu Thất Tinh bảo và được dùng làm người cuối cùng trong Thất Tinh bát tướng . Mục đích của y là hy vọng được nhìn thấy người vợ thân yêu bị tranh cướp và hòn máu còn ở trong bụng vợ y , và y đã giữ được bí mật bị lệnh tôn dò thám biết rõ liền giết vợ y ...
Từ Văn nghe đến đây tức giận gầm lên :
- Thôi đừng nói nữa !
Thống Tgiền hoà thượng ngẩn người ra một chút rồi nói tiếp :
- Ngày đó lệnh tôn sai ông tướng đầu trong bát tướng đưa Thượng Quan Hoành ra khỏi Thất Tinh bảo mà sự thực là phái viên tướng đó

tên là Chu Đại Niên theo giết y rồi đem đầu về nộp . Chu Đại Niên là người có lương tâm nên buông tha Thượng Quan Hoành rồi từ đó hắn biệt tích trên chốn giang hồ ...
Từ Văn nghiến răng hỏi :
- Ai là người có thể chứng thực được vụ này ?
- Chính bần tăng .
- Lão căn cứ vào điều chi mà nói vậy ?
- Chính mắt bần tăng đã trông thấy những vụ đã qua .
Từ Văn ngạc nhiên hỏi :
- Những việc đó để người ngoài trông thấy ư ?
Thống Thiền hoà thượng hỏi lại :
- Thí chủ có biết bần tăng tục danh là gì không ?
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Tại hạ không biết , lão là ai vậy ?
- Bần tăng chính là người đứng đầu trong bát tướng tên gọi Chu Đại Niên .
Từ Văn sửng sốt la :
- Lão ...lão là ..
Từ Văn nghe lão nói vậy ù tai , người chàng lảo đảo muốn té chàng kinh hãi đến độ không bút nào tả xiết . Có bao giờ chàng lại ngờ Thống Thiền hoà thượng là người đứng đầu bát tướng dưới trướng phụ thân chàng được . Chàng chợt nhớ tới Thống Thiền hoà thượng đã bị một hán tử mặt đen mạo xưng là Tổng Tuần Khâu Văn đánh đến núi Dổng Bách trượng nghĩa tìm kẻ cừu thù . Không ai địch nổi lão . Sau Hội Chủ Hội Vệ Đạo chỉ ra đối phương họ Chu , từ đó lão xuất gia chưa đầy hai chục năm gác bỏ khí giới chính vì vụ đó . Ngày đó Thống Thiền hoà thượng ở núi Đổng Bách chỉ vì vụ chàng và Thiên Đài Ma Cơ bị hán tử mặt đen tàn hại , như vậy chàng vẫn còn thiếu lão một món nợ ân tình . Dĩ nhiên khi ấy chàng không hiểu rõ mà lão cũng không biết chàng chính là con Thất Tinh bảo chúa .
Thống Thiền hoà thương5 cất giọng nghiêm trang hỏi :
- Từ Văn ! Thí chủ đã nói hết chưa bần tăng động thủ tới nơi rồi .
Từ Văn lùi lại mấy bước đáp :
- Thống Thiền ! Hay hơn hết là lão đừng động thủ .
- Tại sao vậy ?
- Vì lão không phải là đối thủ của tại hạ đâu .
- Có lẽ đúng thế . Nhưng mình đã là người võ lâm có khi phải làm cả việc không thể làm nổi .
- Tại hạ không muốn giết lão .
- Nhưng bần tăng lại cần trừ khử thí chủ để đem lại an ninh cho võ

lâm .
Từ Văn lùi lại mấy bước đến mép hiên rồi nói :
- Nếu vậy thì lão thử động thủ đi coi .
Thống Thiền hoà thượng ra khỏi sảnh đường hai người đứng đối diện hau ở ngoài hành lang rộng rãi . Bầu không khí trong trường khẩn trương và đầy sát khí . Từ Văn lạnh lùng quát :
- Lão ra tay đi .
Trước kia Thống Thiền hoà thượng là thủ hạ của phụ thân Từ Văn mà nay lão thành cừu địch quyết sinh tử với chàng , vụ biến ảo này thật là đáng sợ . Cái đó cũng là mối đau khổ cho chàng không phải vì vụ này . Hành động của phụ thân chàng không muốn nghĩ tới nữa , nhưng ý niệm này chẳng khác gì con trùng khoét xương không sao giải trừ được khiến cho chàng chẳng thể nào quên . Thống Thiền hoà thượng trầm giọng nói :
- Từ Văn ! Theo lẽ bần tăng không nên động thủ với thí chủ , đây chỉ là trường hợp bất đắc dĩ .
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Lão còn giả vờ làm chi nữa .
- Coi chưởng đây .
Tiếng quát chưa dứt lão vung tay áo bào lên một luồng cường phong chụp lấy người Từ Văn , chàng nghiến răng tung chưởng nghinh địch . Sầm một tiếng vang lên hai bên cùng lùi lại một bước bóng người dang ra xa rồi lại gần vào , hai bên phóng chưởng ra tựa hồ cùng một lúc . Lần này Từ Văn vận đủ mười thành công lực , lại một tiếng quát cơ hồ thùng màng tai .
Từ Văn lảo đảo người đi Thống Thiền hoà thượng cũng lùi lại hai bước .
Những người có mặt tại trường đều sợ xanh mặt .
Thống Thiền hoà thượng hắng giọng một tiếng bóng chưởng huyền ảo lão biến hư chiêu thành thực chiêu đánh thực sự . Từ Văn bật lên tiếng cười sằng sặc chàng phóng ra Độc thủ nhất thức xuyên qua bóng chưởng đối phương đi thẳng vào trái tim . Một tiếng la hoảng rùng rợn Thống Thiền hoà thượng lùi lại bốn năm bước trên mặt lão chưa hết vẻ khiếp sợ . Từ Văn lại lạng người đi tiến vào chàng phóng ra chiêu Độc thủ nhị thức tức là Đồ long trảm giao . Những tiếng la hoàng vang dội một hồi .
Bầu không khí trong trường tựa hồ ngưng kết lại cơ hồ nghẹ thở , không trường trở nên tịch mịch sau khi những tiếng la chấm dứt .
Từ Văn phóng chưởng còn cách huyệt toàn cơ của đối phương chừng nửa thước , tay trái chàng cũng gần đánh vào huyệt thiên linh

, hiển nhiên chàng sắp kết thúc sinh mạng đối phương trong chớp mắt nhưng chàng bỗng dừng lại . Bất cứ ai cũng nhìn rõ nếu chàng không dừng tay thì Thống Thiền hoà thượng đã chết lăn ra đương trường . Thống Thiền hoà thượng qua một cơn khủng bố sinh tử mặt lão lợt lạt . Lão cất tiếng giục :
- Hạ thủ đi ! Bần đạo thuận theo số mạng .
Từ Văn thu chưởng về lạnh lùng nói :
- Tại hạ còn thiếu một món ân tình của lão thế là nay đã trả xong đôi ta không còn nợ gì nhau nữa .
Thống Thiền hoà thượng mặt buồn rười rượi buông tiếng thở dài lẳng lặng hồi lâu không nói câu gì .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 63
NHỜ TUYỆT KỸ THOÁT KHỎI VÒNG LỬA ĐỎ

Từ Văn lùi lại hai bước , chàng đưa mắt nhìn vào sảnh đường rồi lại ngó đăm đăm vào mặt Khương Giác không chớp .
Khương Giác cúi gầm mặt xuống , hắn biết rõ bất luận là Địa Ngục thư sinh hay Hội Vệ Đạo bên nào cũng muốn bắt được hắn họ mới cam lòng .
Từ Văn đột nhiên quay lại bảo Thống Thiền :
- Hoà thượng hãy giao hắn cho tại hạ .
Thống Thiền hoà thượng ngơ ngác hỏi :
- Để làm gì ?
- Lão chẳng cần biết để làm gì , tại hạ phải đưa hắn đi .
- Thế thì không được .
- Tại hạ đã nói ra lời là không canh cãi nữa .
Thống Thiền hoà thượng thở hồng hộc nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi khinh người quá , trong con mắt ngươi không còn ai nữa ư ?
Từ Văn không thèm quay đầu lại đáp ngay :
- Vụ này không liên quan gì đến lão .
Lão tú sĩ nét mặt đầy vẻ oán hận hậm hực nói :
- Quân lang sói kia ! Ngươi muốn đem hắn đi thì hãy giết hết những người bản hội có mặt tại trường đã .
Từ Văn tức mình đáp :
- Khi cần đến thì tại hạ cũng phải làm .

Không trường lại bao phủ một bầu không khí khẩn trương vô cùng , Thống Thiền hoà thượng trầm giọng nói :
- Từ Văn ! Thí chủ đòi đưa hắn đi với mục đích gì ?
- Điều thứ nhất là tra hỏi cho ra trụ sở Tổng đàn của Ngũ Phương giáo , điều thứ hai là tại hạ có việc riêng với hắn .
- Mục đích thứ nhất của thí chủ cũng giống như của bản hội , bần tăng muốn cùng thí chủ làm một hiệp định quân tử ...
Từ Văn ngắt lời :
- Hiệp định quân tử thế nào ?
- Nếu miệng hắn cung khai ra những tài liệu gì liên quan đến Ngũ Phương giáo thì thí chủ cũng cung cấp cho bản hội .
Mọi người nghe ra giọng lưỡi của Thống Thiền hoà thượng có chiều nhượng bộ . Từ Văn biết rằng giữa Hội Vệ Đạo với mình trên thực tế không có thù oán gì nên quan niệm của chàng cũng biến đổi , dĩ nhiên chàng coi vụ đó không có hại gì liền gât đầu đáp :
- Về điểm này thì được .
- Nếu vậy thí chủ hãy đem hắn đi , kỳ dư bản hội vẫn có cách xử trí .
Mục đích của Từ Văn chỉ ở một mình Khương Giác vì hắn là một tên bạn đồ của sư môn chàng cần phải làm cho nên việc vì đã phụng mệnh sư tổ thanh lý môn hộ , còn những giáo đồ khác chàng chẳng cần can thiệp làm gì .
Lão Tú Sĩ cùng Táng Thiên Ông tuy trong lòng muốn phản đối nhưng nhận thấy không một ai là đối thủ của Từ Văn nếu đưa ra lời chống báng thì e rằng sẽ đi tới hậu quả khôn lường . Mặt khác chuyến đi này do Thống Thiền hoà thượng cầm đầu quyết định của lão không ai có thể phản đối , hai lão chỉ tỏ vẻ khó chịu nhưng đúng với câu tục ngữ dám hận nhưng không dám nói ra
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau , chàng đã nói ra miệng là đem Khương Giác đi nhưng đem đi đâu bây giờ ? Chỉ xử trí ngay đây là tiện hơn hết . chàng liền lên tiếng :
- Thống Thiền ! Để Khương Giác lại ngoài ra tuỳ các vị xử trí thế nào cũng được tại hạ không dính líu đến , có điều tại hạ xin các vị hạ lệnh triệt thoái khỏi nơi đây .
Thống Thiền hoà thượng ngần ngại một lúc rồi vẫy tay :
- Rút lui ! Đem bọn người kia đi hết .
Lệnh vừa ban quần tử Hội Vệ Đạo lập tức động thủ người nọ gọi người kia rút lui ra ngoài . Lão Tú Sĩ ngó Từ Văn hằn học nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Chuyện của ngươi chưa thánh toán xong đâu đấy .
Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ xin sẵn dàng chờ đợi lãnh giáo các vị .
Hội Vệ Đạo triệt thoái hết rồi trong sảnh đường chỉ còn lại một mình Khương Giác hắn ngó Từ Văn với cặp mắt khủng khiếp .Từ Văn lê bước trong sảnh đường cặp mắt của chàng chiếu ra hững tia sáng xanh lè trợn lên nhìn Khương Giác nói :
- Khương Giác ! Chúng ta hãy bàn tới mấy vần đề trước rồi sau sẽ giải quyết việc chính . Tại hạ hy vọng các hạ nói cho thành thực đừng bắt buộc tại hạ phải dùng đến thủ đoạn tàn khốc để đối đãi với các hạ .
Khương Giác hiển nhiên bị kiềm chế nội lực hắn không tỏ ra một chút dấu vết gì để phản kháng oai phong cũng mất hết , so với lần trước lần này hắn tựa hồ là một con người khác . Từ Văn ngừng lại một chút rồi hỏi :
- Tam Chỉ Mỗ Mỗ đã bị ai giết trong lữ quán ?
- Chính giáo chủ đã thân hành hạ thủ .
- Được rồi ! Bây giờ người con gái kia ở đâu ?
- Cô ta đã bị đưa về Tổng Đàn rồi .
- Tổng Đàn ở đâu ?
- Không biết .
Từ Văn lại hỏi :
- Sao các hạ lại không biết ?
Khương Giác vẫn buông thõng nói :
- Không biết !
Từ Văn sẵng giọng hỏi :
- Lão muốn nếm mùi đau khổ rồi mới chịu cung xưng chăng ?
Khương Giác vẫn thản nhiên nói :
- Dù ngươi có chém ta cũng vậy mà thôi . Ta không biết .
- Thôi được ! Bây giờ hãy tạm gác chuyện đó lại , bây giờ lão cho ta biết quý Giáo chủ là cao nhân phương nào ?
Khương Giác vẫn một mực :
- Kông biết .
Từ Văn lửa giận bốc lên ngùn ngụt chàng lớn tiếng quát :
- Liệu lão có dám nói một câu không biết nữa chăng ?
Khương Giác nghiến răng đáp :
- Địa Ngục thư sinh ! Bản toà không may lọt vào tay ngươi , ngươi muốn giết thì giết đi hà tất phải làm oai làm phước ? Ta cho ngươi hay , ngươi cũng chẳng sống được mấy nổi nữa đâu , người kiếm ngươi để thanh toán sắp tới nơi rồi đó .
- Có phải quý Giáo chủ không ?
- Ngươi chưa đáng là người để đích thân Giáo chủ ta phải hạ thủ .

Từ Văn tức như vỡ mặt toan phóng tay điểm vào tử huyệt của đối phương , nhưng chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi dừng lại . Chàng cho rằng Khương Giác dù sao cũng là đời trên của chàng , đây là việc tu chỉnh gia pháp mà chàng dùng tới thủ đoạn khác là đi ra ngoài quy luật của bản môn . Hiện giờ lão chưa biết thân phận cùng địa vị của chàng nếu chàng nói hở ra mối liên quan tất lão không còn xảo quyệt được nữa .
Từ Văn nghĩ vậy liền cất giọng nghiêm nghị nói :
- Khương Giác lão không chịu nói rõ môn phái ư ?
Khương Giác không trả lời , Từ Văn nói :
- Thủ đoạn của lão rất là tàn khốc ! Lão đối đãi với người trong thạch lao như vậy có biết phạm vào điều luật gì không ?
Khương Giác đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi lại :
- Điều luật gì ?
- Lừa thầy diệt tổ là phải xử tử .
Khương Giác hỏi lại :
- Lừa thầy diệt tổ ư ?
- Lão còn định chối nữa chăng ?
Giữa lúc ấy bỗng có thanh âm khủng khiếp khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống cất lên , từ ngoài cửa sảnh đường :
- Tiểu tử ! Ngươi thật có gan múa vuốt mới dám chống lại bản giáo .
Từ Văn quay đầu nhìn ra bất giác chàng hít một luồng khí lạnh đến ớn da gà . Bỗng thấy trên hiên ngoài sảnh đường có một quái vật bảy phần giống quỷ ba phần giống người móc tóc đỏ xoả xuống vai và lưng . Một vết sẹo bị đao chém từ mé tả trên tránđi chéo xuống mé hữu bên miệng , mắt bên tả và mũi bên hữu bị khuyết sâu xuống thành hai lỗ thủng . Da lão đen nhẻm mà thân hình gầy guộc khác nào một cái thây ma đã khô đét , lão chỉ còn một mắt chiếu ra những tia hàn quang lấp loáng khiến cho người ta phải chấn động tâm thần . Hắn mặc tấm ào dài đen vừa dài lê thê vừa rộng thùng thình coi chẳng khác một cây que treo áo vào .
Từ Vă định thần lại rồi hỏi :
- Cách xưng hô các hạ như thế nào ?
Quái nhân đáp :
- Bản toà là Thất Sát Thần Chu Cẩn phó Giáo chủ Ngũ Phương giáo .
Từ Văn lại hỏi :
- Các hạ đến đây để chịu chết chăng ?
Quái nhân bật cười lên the thé :
- Tiểu tử , bản nhân muốn lột da ngươi .

Từ Văn mai mỉa :
- Coi tôn dung các hạ như vậy ...
Quái nhân ngắt lời :
- Tiểu tử ngươi hãy ra đây thử coi .
Từ Văn điểm huyệt Khương Giác cho té xuống rồi nói :
- Khương Giác ! Ta vâng lệnh sư tổ thanh lý môn hộ lão hãy chờ ta xong việc rồi ta sẽ nói .
Chàng nói xong từ từ trở gót ra ngoài sảnh đường . Thất Sát Thần Chu Cẩn chớp một con mắt mấy cái rồi cất tiếnh như chẻ tre hỏi :
- Tiểu tử , ngươi thanh lý môn hộ nào ?
Từ Văn còn đứng cách đối phương chừng sáu bước chàng cất giọng lạnh như băng nói :
- Việc này không liên quan gì đến các hạ .
Thất Sát Thần Chu Cẩn lại hỏi :
- Ngươi là đồng môn với Khương Phân đàn chúa ư ?
- Đúng thế !
- Theo chỗ lão phu biết thì Khương Phân đàn chúa chẳng có ai là đồng môn , thằng lõi này ..
Từ Văn ngắt lời :
- Im miệng ngay ! Ta không hơi đâu nói chuyện đường dài với lão mà chỉ cần hỏi một câu : Quý Giáo chủ là ai ?
- Ngươi không đáng hỏi .
Từ Văn cười gằn nói :
- Hay lắm ! Đó là câu nói cuối cùng của lão .
Vừa dứt lời chàng phóng song chưởng công lực vận để độ chót để tấn công đối phương , chàng muốn giải quyết đối phương trong vài ba chiêu để còn xử trí tên nghịch đồ Khương Giác . Công lực của Từ Văn hiện nay rất ghê gớm chàng phóng phát chưởng này mãnh liệt đến độ quỷ khốc thần sầu . Thất Sát Thần Chu Cẩn rú lên một tiếng quái gỡ người hắn đứng nguyên một chỗ xoay tít như con quay vừa chịu đựng sức nặng muôn cân vừa tiến gần lại . Mười ngón tay lão như chân chim chụp vào trước mặt và ngực của Từ Văn , thủ thức này thật là một món tuyệt kỷ trong võ lâm khiến cho người ta không còn đất để chống đỡ chứ đừng nói tới chuyện phản kích nữa . Từ Văn trong lòng kinh hãi lạng người đi lùi lại ba thước , Thất Sát Thần Chu Cẩn như bóng theo hình vừa đuổi vừa ra chiêu như trước ...
Trường hợp này chỉ là một bước hoãn xung trong nháy mắt , Từ Văn lại gặp cơ hội phản kích chàng phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức nhanh như điện chớp lấy công làm thủ . Thất Sát Thần Chu Cẩn lùi lại mấy bước bật tiếng la hoảng , chiêu thức kỳ bí độc địa như vậy

khiến hắn phải hết vía Từ Văn tiến lại gần phóng thêm chiêu Độc thủ nhị thức Thất Sát Thần Chu Cẩn rên lên tiếng một tiếng hự rồi lảo đảo người đi hai cái đã té xuống dưới hiên . Đám tóc đỏ trên đầu xoả xượi vết đao chém trên mặt coi gớm ghiếc đã biến màu đỏ như máu , hắn băng mình nhảy lên nóc nhà trốn mất .
Từ Văn cũng kinh hãi không ít , chàng không ngờ Độc thủ nhị thức cơ hồ làm cho đối phương phải bị thương mà hắn giữ được khỏi té . Chàng nghĩ thầm :
- Cái đó chứng minh công lực của Thất Sát Thần đã tới một trình độ tương đương khủng khiếp , so với Thống Thiền hoà thượng và Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn thì lão quái này có phần hơn chứ không chịu kém .
Từ Văn trở vào trong sảnh đường bất giác đứng thộn mặt ra vì không thấy tông tích Khương Giác đâu nữa . Chàng nóng nảy tức giận không bút nào tả xiết , chàng nghĩ sư tổ chết chưa lạnh xác nghiêm mệnh tôn vẫn văng vẳng bên tai có lý đâu để kẻ khi sư diệt yo6n vẫn tiêu dao ngoài pháp luật . Từ Văn không thấy một bóng người nào nữa liền phóng chưởng đánh vào tấm bình phong liền đi tìm khắp phòng ốc , viện lạc vẫn không thấy một bóng người . Chàng giận như điên mà không có chỗ nào để phát tiết , Khương Giác chạy thoát rồi thế là hỏng hết mọi việc chẳng có cách nào thanh lý môn hộ . Thiên Đài Ma Cơ cùng mẫu thân chàng cũng không ra tay cứu viện được , Ngũ Phương giáo đồ lại không để tiêu chí gì đặc biệt trừ phi phải tìm tới tận tổ đối phương ngoài ra chẳng còn cách nào phát hiện thấy chúng được . Trong lúc thảnh thốt hoang mang chàng thấy mình lâm vào tình trạng không biết tiến thoái ra sao . Chàng tự trách :
- Giả tỷ có Hoàng Minh cùng đi thì không đến nỗi được chỗ nọ bể chỗ kia .
Nhưng chàng lại nghĩ công việc của môn phái không được để người ngoài can dự vào nên kiên quyết không cho Hoàng Minh đi theo là phải , có điều chàng cảm thấy mình không đủ lịch duyệt thành ra lỡ việc . Sau một lúc kích động Từ Văn dần dần bình tĩnh lại chàng suy nghĩ xem nên hành động việc gì trước .
Chàng cho rằng việc tìm kiếm trụ sở Tổng đàn của Ngũ Phương giáo là việc khẩn cấp hơn hết rồi hãy tính tới chuyện khác , nhưng việc này bây giờ thật khó khăn chỉ mong ở cơ hội đặc biệt .
Từ Văn buồn rầu rời khỏi toà nhà lớn dùng Phân đàn chàng vô tình ra khỏi thành Yên Sư , đường cũ chiếu ánh tà dương đầy vẻ thê lương ảm đạm con người bản lĩnh cái thế như chàng lẻo đẻo đi một mình trên đường cổ đạo , bóng tà dương chiếu bóng người chàng

dài lê thê lại càng tăng thêm vẻ cô đơn tịch mịch .
Những bộ mặt quen thuộc lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng rồi lại mờ dần đi hết cảnh này đến cảnh khác , nhất là những mối thù huyết lệ cứ lục tục diễn ra không bao giờ hết ...
Tinh thần chàng tưởng chừng đi tới chỗ tan vỡ không còn cách nào cứu vãn được đột nhiên chàng nghĩ đến bang Thần Ưng . Theo lời Hoàng Minh kể cho chàng nghe thì bang Thần Ưng đã bị Ngũ Phương giáo thôn tính và đổi bang đó thành đệ nhị Phân đàn .
Chàng tự nghĩ :
- Nếu ta tìm đến bang Thần Ưng thì lo gì không tìm ra được manh mối ?
Chàng nghĩ tới đây lại phấn khởi tinh thần , rồi chàng liền nhắm về phía bang Thần Ưng mà chạy .
Bang Thần Ưng tuy không phải là danh môn đại phái nhưng nó cũng chiếm một địa vị kha khá trong võ lâm . Nó không phải là bang hội bí mật nên chỗ lập đàn ai cũng biết rõ tìm đến nơi chẳng khó khăn gì .
Ngày thứ ba mặt trời mọc chưa lâu Từ Văn đã tìm tới nơi , bang này lập trại tại Tàng Long Cốc .
Tàng Long Cốc ở vào giữa nhiều dãy núi địa thế thật là hiểm trở , đường vào hang núi rất sâu và âm u thảm đạm hai bên vách núi toàn mọc đá tai mèo . Nơi đây thật đúng với tên gọi của nó .
Từ Văn dừng bước đứng trước cửa hang đứng nhìn một chút chẳng thấy động tĩnh gì , chàng tự nghĩ :
- Xem chừng Ngũ Phương giáo cách tổ chức có vẻ thần bí quỷ mị giống Đệ nhị Phân đàn trong thành Yên Sư .
Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cất bước tiến vào trong hang , đường cốc đạo không rộng mấy ước chừng ba trượng mà thôi đúng là một đường giao thông nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người cưỡi ngựa đi qua . Nó ngoằn nghèo hết quanh bên tả rồi lại vòng sang bên hữu giữa đống loạn thạch . Từ Văn đi chừng hơn trăm trượng bỗng chàng nghe thấy có tiếng nổ liền quay đầu lại thì thấy một làn khói trắng mờ mịt bốc lên , chỗ cửa hang đi vào bây giờ chắc bị lửa khói bít kín . Từ Văn ý thức được đối phương đã phòng bị từ trước , chàng chắc đối phương đã tiên liệu mình sẽ tới đây nên mới giương sẵn cạm bẫy để chờ . Nhưng chàng vẫn chẳng để tâm tiếp tục tiến về phía trước .
Đột nhiên một làn khói đặc từ phía trước đã bắt đầu bốc lên cao như núi , thế là phía trước phía sau đều có lửa phong toả thế lửa lan ra rất mau những cỏ dại dây leo trong hang núi dường đã có rắc những chất dẫn hoả . Chỉ trog nháy mắt lửa lan đã đến trước mặt Từ Văn khí nóng cơ hồ cháy da sém thịt , hai bên vách núi toàn là đá nhọn

hoắt như đao kiếm coi tình hình này chàng cơ hồ bị hoả táng .
Từ Văn thấy nguy cơ tất phải tìm đường trốn thoát .
Trong bụng chàng đã có định kiến lâm nguy mà không rối loạn lúc ở sau núi Bạch Thạch chàng đã gặp lão quái Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán truyền cho chàng phép hoàn không phi thăng và đã từng giúp chàng bay qua sường núi hiểm trở . Bây giờ tuy vách núi tuy cũng hiểm nghèo nhưng so với hang cụt ở sau núi Bạch Thạch thì chỗ này hãy còn dễ dàng hơn nhiều . Chàng nghĩ vậy rồi tung mình nhảy vọt lên không chàng cxhuyển mình một vòng rồi hai vòng ... Chỉ trong chớp mắt chỗ chàng đứng đã bị lửa tràn vào thành biển lửa rồi . Từ Văn hít một hơi chân khí rồi chuyển mình bảy vòng trên đỉnh vách núi rồi hạ thấp xuống , cháng cúi đầu trông xuống thì thấy một làn khói đen cùng lửa đỏ cháy ào ào bốc lên rất mạnh không khỏi bở vía . Chàng tự nghĩ :
- Nếu ta không nhờ thứ thân pháp bao trùm võ lâm này thì cũng bị uổng mạng rồi , thật là một phen hú vía .
Nghĩ tới đây lòng chàng nổi sát khí bừng bừng , chàng để ý địa thế men theo sườn núi mà đi . Chỉ trong khoảng khắc bao nhiêu phòng xá liên tiếp nổi ra trước mắt chàng chắc đây là Tổng đàn Thần Ưng bang không còn nghi ngờ gì nữa .
Tàng Long Cốc bên ngoài hẹp mà bên trong rất rộng khác nào cái bình tròn cổ dài . Từ Văn ước lượng địa thế rồi đề tụ chân khí đến độ chót hảy xuống đầu trên chân dưới tựa hồ con chim ưng khổng lồ xà xuống đáy hang . Tuy nhiên thế quanh co của chàng giảm đi rất nhiều vì sức nặng hạ xuống rất mau , nếu là người khác thì chẳng ai dám mạo hiểm đến thế mà không sợ tan xương nát thịt , chỉ một làn hơi không tiếp tục để đứt đoạn là người rớt xuống nát như tương .
Chỗ Từ Văn hạ mình xuống ở ngay bên núi , lúc này mọi người để hết tinh thần chú ý vào biển lửa không một ai ngờ đến là có sát tinh từ trên trời bay xuống . Từ Văn ẩn thân sau một phiến đá đảo mắt nhìn ra đám người ở ngoài xa chừng chục trượng . Trong đám đông chỉ thấy toàn người đã thủ tiêu dấu hiệu Thần Ưng , hết thảy mặc áo màu đen như vậy đủ chứng minh bang này đã bị nhập vào Ngũ Phương giáo . Chàng chú ý nhìn kỹ thì chẳng thấy bang chúa Cổ Ngọc Sanh đâu cả , thế lửa dần kém đi ánh dương quang thay thế vào khe núi ảm đạm mà cũng trông rõ hết . Từ Văn khác nào quỷ mị lẫn vào khe đá mà chờ , ít ra chàng phải tìm thấy nhân vật nào đứng đầu xuất hiện thì chàng mới ló mặt ra , bằng không thì rút dây động rừng e rằng mình tốn công vô ích .
Lửa đã tắt hẳn một làn khói xanh bốc lên , một lão già áo đen chạy

nhanh tới bọn áo đen ở không trường vội rẻ qua hai bêm để nhường lối . Lão già áo đen quan sát tình thế hiện trường rồi lớn tiếng ra lệnh :
- Các ngươi phải thu xếp khe hang bị cháy và phải tìm ra hài cốt của kẻ bị nạn .
Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên :
- Bất tất phải phí công như vậy .
Những tiếng la hoảng như nước vỡ bờ từ bốn mặt nổi lên , lão già áo đen mặt xám như tro tàn bàn chân lão tưởng chừng như mọc rễ dưới đất không nhắc lên được nữa . Lão há miệng líu lưỡi nói không ra tiếng :
- Ngươi ...ngươi ..
Từ Văn đáp ngay :
- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh đây mà .
Lão già hốt hoảng hỏi :
- Ngươi không bị đốt cháy ư ?
Từ Văn hỏi lại :
- Như vậy há chẳng là vũ nhục danh hiệu Địa Ngục thư sinh ư ?
- Ý ngươi muốn gì ?
- Trước hết là các hạ hãy báo danh hiệu .
Lão áo đen lùi lại ba bốn bước vừa thở rồi đáp :
- Lão phu là Phân đàn chưởng lệnh tên gọi là Hồng Thất .
- Tại hạ muốn gặp Phân đàn chúa của các vị .
Một thanh âm hung dữ ở bên cạnh cất lên :
- Ngươi muốn gặp bản toà ư ?
Từ Văn đưa mắt nhìn qua thì thấy một chàng thiếu niên mặc áo gấm vào cỡ tuổi chàng không chênh lệch mấy tí . Gã thiếu niên này vẻ mặt cực kỳ hung ác nhưng không giấu nổi mối khiếp sợ trong lòng .
Chàng tự nghĩ :
- Coi cách ăn mặc của gã giống hệt như Ngũ Phương sứ giả nhưng sao gã lại xưng là bản toà ? Có phải gã nguyên là Thần Ưng bang chúa Cổ Ngọc Sanh không ?
Mục đích của chàng đến đây không mong gì hơn thế chàng đưa mắt nhìn đối phương một lượt rồi hỏi :
- Các hạ là Phân đàn chúa ư ?
Gã kia đáp :
- Chẳng lẽ còn giả được sao ?
- Vậy ngươi báo danh đi .
- Hứa Đại Thành .
Từ Văn hỏi :

- Vậy thế Cổ Ngọc Sanh đâu ?
- Ngươi có quen biết y chăng ?
Từ Văn đáp :
- Tiện đây muốn hỏi mà thôi .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 64
NGHỊCH ĐỒ CHƯA HẲN LÀ KHƯƠNG GIÁC

Thiếu niên nói :
- Gã họ Cổ phước bạc đã từ trần rồi .
Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi nói :
- Giết người cướp ngôi thủ đoạn của quý phái thật là tàn nhẫn .
Thiếu niên áo gầm Hứa Đại Thành lùi lại một bước hỏi :
- Ngươi cũng vì việc đó mà tới đây chăng ?
- Bản nhân hơi đâu mà can thiệp việc của người .
- Vậy ngươi đến đây làm chi ?
- Bản nhân muốn gặp giáo chủ của các vị .
Thiếu niên áo gấm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi ... muốn gặp Giáo chủ của bọn ta ư ?
- Đúng thế !
- Ngươi không đáng đâu .
Mắt Từ Văn lại loé ra những tia sáng xanh lè chàng cất giọng lạnh như băng hỏi :
- Hứa Đại Thành ! Ngươi mà dám bảo là ta không đáng ư ?
Thiếu niên áo gấm tức là Hứa Đại Thành bị luồng mục quang dị thường của Từ Văn làm cho khiếp đãm . Gã sợ quá lùi lại ba bước hỏi :
- Sao .. sao ...?
- Lấy máu mà rửa Tàng Long Cốc cả con gà con chó cũng không bỏ sót .
Hứa Đại Thành hỏi :
- Ngươi làm được thế ư ?
- Sự thật sẽ trả lời ngươi .
Thiếu niên áo gấm lùi lại mấy bước liền rút trường kiếm đánh soạt một tiếng , gã vung tay lên luồng kiếm quang vọt ra dài đến năm thước . Hiển nhiên bản lãnh của gã đến trình độ xuất thần đệ tử phân đàn bốn phía đều nổi tiếng reo hò , kiếm tuốt cung giương chuẩn bị

chiến .
Từ lúc Phân đàn chúa Hứa Đại Thành rút kiếm ra không trường bao phủ làn không khí khẩn trương . Từ Văn vẫn đè nén mối oán thù chất chứa đầy trong bụng bây giờ lại nổi lên , nếu chàng không nhờ có thân pháp tuyệt luân thì chàng đã bị chết cháy trong hoả cốc rồi . Sư môn chàng tuy có lệnh giới sát nhưng hãy tạm gạt việc tư thù sang một bên chưa nói vội nguyên một hành vi của Ngũ Phương giáo cũng đủ khiến chàng phải tru diệt bọn gian tặc này để trừ hại cho võ lâm .
Lòng chàng nghĩ vậy song chưởng đã vận công lực đến độ chót mắt chàng chiếu ra những tia sáng xanh lè khiến người trông phải sợ run . Hứa Đại Thành quát lên một tiếng thật to nhảy xổ về phía Từ Văn đánh ra một chưởng nhanh như chớp . Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức tốc độ cũng mau lẹ phi thường xuyên qua luồng kiếm quang của đối phương mà vào , Hứa Đại Thành kinh hãi vô cùng gã vội thu kiếm lui về lớn tiếng quát :
- Tiến lên !
Chưởng lệnh Hồng Thất cùng bốn tên đệ tử dạ một tiếng rồi nhảy xổ ra , sát khí của Từ Văn đã đến độ không thể ngăn lại được tay phải chàng quét ngang Hồng Thất một cái tay trái vạch một đường lướt qua bốn tên kiếm thủ . Kề ra cử động tay trái tay phải chàng tuy có trước sau song lẹ như ra chiêu cùng một lúc .
Một tiếng rên thê thảm , tiếp theo là bốn tiếng kêu rú Hồng Thất bị một chưởng miệng hộc máu tươi loang choạng đã ngã lăn xuống đất , còn bốn tên kiếm thủ chưa kịp ra chiêu đã té nhào chết ngay lập tức .
Bao nhiêu đệ tử của Ngũ Phương giáo có mặt tại trường đều sợ hết hồn , tiếng la hoảng vang lên như sấm dậy một góc trời . Từ Văn lại lạng người sang một bên phóng chưởng tay mặt ra .
- Oẹ
Chưởng lệnh Hồng Thất bị hất cao lên không tới hai thước rồi té huỵch xuống đất chắc không sống được nữa .
Hứa Đại Thành gầm lên một tiếng phóng chiêu ra , gã còn đứng ngoài tám thước mà kiếm phong đã xô tới đầu Từ Văn , kiếm phong rít lên như xé bầu không khí điếc cả tai . Chiêu thức này lợi hại khôn lường , kiếm thuật như gã trong võ lâm tưởng không được mấy người . Từ Văn rất lấy làm kinh hãi lùi lại một bước dài . Roạt một tiếng trước ngực chàng đã bị mũi kiếm xé thành một vệt dài . Hứa Đại Thành ra chiêu này đắc thủ liền rượt theo như bóng theo hình , chỉ trong chớp mắt gã đã phóng ra 38 chiêu liền như gió táp mưa sa .

Trong vòng một trượng chẳng có khoảng không nào đến một tấc không bị công kích .
Từ Văn bắt buộc lùi lại bảy bước , ngoài ra ọn đệ tử công lực khá cao cũng thừa cơ nhảy vào .
Từ Văn tức như vỡ mặt , chàng nhân lúc đối phương vừa xử xong 38 chiêu kiếm , chàng thừa cơ có khoảng trống không đầy nháy mắt nhảy xổ vào phóng ra chiêu Độc thủ nhị thức tức là Đồ long trảm giao Hứa Đại Thành rú lên một tiếng thu kiếm về người gã ngã lăn xuống đất . Đồng thời một làn kiếm khí dày đặc trùm xuống người gã .
Từ Văn lặp tức nhảy vọt lên không dưới chân chàng những tiếng khí giới chạm nhau chát chúa , người chàng chuyển đi một vòng từ trên không đánh xuống , một luồng kình phong nặng như núi Thái Sơn chụp vào đám đông . Tiếng kêu rú nổi lên inh ỏi , bảy tám tên miệng phun máu tươi chết ngay đương trường Từ Văn hạ mình xuống như con hổ điên khùng nhằm chỗ đông người xông vào .
Chì trong khoảnh khắc bầu không khí trời sầu đất thảm pha vào những rên la thành một điệu nhạc khủng khiếp . Những đệ tử của Ngũ Phương giáo bỏ chạy toán loạn như con chó mất chủ . Từ Văn sát khí đằng đằng trong con mắt chàng bọn chúng như một bầy gà độc thủ đánh tới đâu người chết tới đó .
Lát sau bao hiêu tiếng ồn ào bình tĩnh cả lại . Trên mặt đất thây người ngổn ngang đây là lần đầu mà Từ Văn giết người nhất kể từ ngày chàng bước chân vào giang hồ .
Từ Văn nghiến răng băng mình lẫn vào trong các phòng ốc , những phòng này lấy đá làm tường rất thấp nhưng thật kiên cố . Chính giữa là một gian đại sảnh rộng lớn hai bên tả hữu đều có những dãy nhà ngang mỗi chiếc năm gian , toà chính điện chiếm chừng hai chục trượng còn ngoài ra là phòng xá trùng điệp cách kiến trúc thật là hàng lối thứ tự .
Một toà nhà mà phòng xá nhiều như thế mà tựa chỗ không người , dĩ nhiên là bọn chúng không thể trong khoảnh khắc mà bỏ đi hết được hẳn số đông còn ẩn nấp gần đây . Trong nhà đại sảnh ngay trên nóc treo một bức màn màu đen thêu một đoá hoa mai rất lớn màu trắng đó là tiêu chí đặc biệt của Ngũ Phương giáo .
Trước bức màn kê một cái án dài trên án có đặt một lá cờ hình tam giác , trước án có đặt ba chiếc ghế bọc da hổ hai bên đều bày năm cái ghế lớn bằng gỗ đàn . Cách bài trí cũng tương tự như một bang phái trên chốn giang hồ .
Từ Văn xuyên qua sảnh đường đi vào phía sau , chàng vượt luôn bảy từng phòng viện mà chẳng thấy một bóng người nào . Tình trạng

này khiến Từ Văn rất căm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói ra . Chuyến đi này cơ hồ chàng bị bỏ mạng mà lại đi mất công . Chàng chẳng cam tâm chút nào , Thiên Đài Ma Cơ và mẫu thân đều bị lọt vào tay đối phương chưa hiểu hung kiết ra sao . Theo lời Khách Qua Đường mà phán đoán thì cuộc đổ máu ở Thất Tinh bảo đúng là do Ngũ Phương giáo gây ra . Chàng rất hối hận là không lưu lại một tên nào sống sót để tra hỏi may ra có được chút manh mối nào chăng ? Tên nghịch đồ Khương Giác lại lọt lưới , sư tổ Ngũ Thượng bỏ mình dưới địa lao chết không nhắm mắt được . Từ Văn càng nghĩ càng không sao ngăn được lửa giận nhưng sự thật chàng không làm gì được .
Nếu quả cả toà Tàng Long Cốc chỉ có bấy nhiêu người mà bị chết cả ngoài hiện trường thì thật là phi lý , Từ Văn coi kỹ lại thì không thấy đường thông lộ nào khác . Chàng đoán mười phần có đến chín là họ còn ầ nấp trong các toà nhà bí mật hoặc chỗ nào kín đáo . Óc chàng chợt nảy ra một ý kiến là phóng hoả đốt hết toà nhà mới có thể bắt buộc mọi người ló mặt ra . Thế rồi chàng tìm những vật dễ cháy đặt từ ngoài vào trong phóng hoả đốt lên , khi lửa đã nổi to Từ Văn tìm một phòng cách xa chừng tầm mũi tên để coi diễn biến .
Chỉ trong khoảnh khắc khói đen bốc lên ngùn ngụt , những toà nhà này tuy kiến trúc bằng gỗ đá rất kiên cố nhưng đã bị hoả thiêu tiếng nổ phát ra rùng rợn cơ hồ thủng cả màng tai . Quả nhiên chỉ trong chốc lát bóng người tới tấp chạy ra , Từ Văn đã định tâm từ trước hễ thấy người nào là giết người ấy .
Nào tiếng la hoảng ! Nào tiếng kêu rú ! Tiếng nhà sập khói bay thêm vào bóng người chạy như đàn chuột diễn ra trong một cảnh tượng thê thảm . Sau cùng có một thiếu phụ xuất hiện , Từ Văn đang lúc sát khí bốc lên như người điên nhưng chàng cũng không nỡ hạ thủ thiếu phụ này chàng lùi lại một bên chăm chú nhìn từng người xuất hiện để tìm lấy kẻ có thể bắt họ cung xưng ra đối tượng . Bỗng thấy một lão già tóc bạc đi vào giữa đám phụ nữ lật đật chạy trốn . Từ Văn thấy lão sinh lòng ái ngại hơn nữa tiếng trẻ nít kêu la tiếng phụ nữ khóc lóc chàng sinh lòng bất nhẫn ...
Đột nhiên lão già tóc bạc nghiêng đầu ngó trộm Từ Văn một cái . Nguyên một cái ngó đủ khiến cho Từ Văn nhận ra đối phương là một tay cao thủ không vừa , chàng liền lớn tiếng :
- Lão trượng hãy đứng lại !
Động tác của chàng nhanh hơn tiếng nói , tiếng nói sau cùng chưa ra khỏi miệng thì người chàng đã đứng chắn trước mặt lão già . Lão già tóc bạc đột nhiên ngoảnh đầu lại da mặt mặt lão nhăn nheo liền co

rúm lại miệng lão thở hồng hộc hỏi :
- Các hạ ... các hạ định hạ sát cả những người già nua cũng không buông tha ư ?
Từ Văn hắng giọng một tiếng nói :
- Lão trượng tuy nhiều tuổi nhưng hãy còn khá lắm , lại đây .
Chàng vươn tay như điện chớp nắm lấy cổ tay đối phương chạy lại đống đá ngổn ngang , đến một chỗ vắng vẻ Từ Văn buông tay ra cất giọng lạnh như băng khiến người nghe phải phát run hỏi :
- Lão thất phu ! Không nói dài nói ngắn gì hết hãy xưng ra lai lịch cho ta nghe .
Lão già tóc bạc miệng lưỡi vẫn bi bô mà bây giờ hồi lâu không nói lên tiếng , Từ Văn lại quát lên :
- Nói đi !
Lão già toàn thân run lẩy bẩy nghiến răng ken két nói không thành câu :
- Các hạ ... muốn làm gì ... lão phu ..?
Từ Văn nhắc lại :
- Lão hãy báo thân thế trước đi .
- Lão phu là Hộ pháp Phân đàn .
- Tổng đàn các vị đặt tại đâu ?
- Lão phu không hay .
- Lão thử nói một tiếng không hay nữa coi !
Lão già thở hồng hộc lùi lại một bước cất giọng run run nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Dù ngươi có giết lão phu cũng không biết .
Từ Văn tiến gần lại một bước hỏi :
- Lão muốn chết ư ? Nhưng đâu có chết dễ thế được .
- Vậy ngươi muốn làm gì ?
- Bản nhân sẽ róc từng mảnh xương xé từng miếng thịt của lão .
Lão già nở nụ cười thê thảm nói :
- Vậy ngươi hạ thủ đi ! Lão phu đã không thể chết theo bang mà còn sống trộm quy thuận kẻ địch thì có gặp quả báo này cũng chẳng oán hận gì .
Từ Văn ngẩn người ra hỏi :
- Thế ngươi là một phần tử trong bang Thần Ưng ư ?
- Lão là phó bang chúa .
- Vậy quý bang chúa Cổ Ngọc Sanh ...
- Bang hội bị tan vỡ , bang chúa bị chết trận .
Từ Văn chau mày hỏi :
- Có thật lão chưa biết Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở đâu không ?
Lão già nhắc lại :

- Lão phu không biết .
- Giáo chủ Ngũ Phương giáo là ai ?
- Không biết .
- Ngươi đường đường là một vị Hô pháp trong Phân đàn có lý đâu lại không biết được ?
- Ngươi muốn biết thì phải hỏi người mà Tổng đàn phái đến như Phân đàn chúa Hứa Đại Thành hoặc chưởng lệnh Hồng Thất họ sẽ trả lời .
Từ Văn nghiến răng thở phào hậm hực nói :
- Đáng tiếc là hai tên đó cùng chết cả rồi .
- Nếu vậy là hết .
Từ Văn lại hỏi :
- Gần đây có ai mới chạy đến chốn này không ?
- Ngươi muốn hỏi về phương diện gì ?
- Bản nhân muốn hỏi tỷ như có hạng đệ tử cao cấp mà không thuộc vào Đệ nhị phân đàn chạy đến hoặc người ngoài giáo phái bị cướp đem về đây .
Lão già đáp :
- Có .
Từ Văn động tâm hỏi gặn :
- Hạng người đó thế nào ?
- Đệ nhị Phân đàn chúa Khương Giác cũng thuộc về bản giáo .
Từ Văn thản nhiên hỏi :
- Khương Giác ư , hiện giờ hắn ở đâu ?
- Y ở dưới nhà mật thất thuộc về cấm khu ở đáy hang này .
Chàng phấn khởi tinh thần , lẩm bẩm :
- Xem chừng chuyến đi này cũng không đến nỗi vô ích mình tìm thấy tên nghịch đồ Khương Giác của sư môn thế cũng đạt được một phần mục đích , bao nhiêu chuyện bí mật cứ điều tra trong người hắn ra là hết .
Vừa nghĩ tới Từ Văn xúc động hỏi :
- Phải chăng trong phòng phía sau ?
- Phải rồi , ở ngay chân núi có một dãy nhà tịnh xá và có treo biển cấm khu .
- Thôi lão đi đi .
Lão già hỏi lại :
- Ngươi không giết lão phu ư ?
- Đây là cuộc tao ngộ lần đầu bản nhân tha cho lão .
Lão già tóc bạc nở nụ cười thê thảm nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi tha lão phu nhưng chính lão phu không

thể tự tha mình được , sống trộm để quy phục kẻ địch thì mặt mũi nào trông thấy bang chúa bị chết và bang chúng ở dưới suối vàng . Binh một tiếng ! Lão già tự đập đầu vào đá để tự tử máu tươi chảy ra lênh láng nguộm mớ tóc bạc thành đỏ hồng . Lão già này vẫn còn chí khí của người võ sĩ , một khi lão tỉnh ngộ liền tìm cách tự xử mình .
Từ Văn lắc đầu buông tiếng thở dài , chàng băng mình chạy về phía ngược lại phía lửa cháy . Chàng bịt mũi để khỏi ngữi mùi khói trông chàng như một con thanh long giữa đám mây mù , chân chàng điểm vào những miếng ngói vỡ nhảy một cái xa đến mấy trượng . Chỉ trong nháy mắt Từ Văn đã lướt qua dãy tường chạy đến phía cuối hang , quả nhiên chàng nhìn thấy trong một rừng rậm rạp dưới chân núi thấp thoáng có một dãy tịnh xá , bên ngoài đặt tấm biển lớn khắc hai chữ lớn Cấm khu .Cấm khu này đi tắt tới tịnh xá chừng mười mấy trượng , khu đất bỏ trống này toàn là đá núi không một cây cỏ nào mọc được vì thế mà ngọn lửa không cháy tới đây . Từ Văn trong lòng rất xao xuyến cất bước tiến vào cấm khu , bỗng có tiếng quát hỏi :
- Người nào mà dám tiến vào cấm địa .
Tiếng quát chưa dứt thì hai hán tử áo đen đã xuất hiện ngăn cản , Từ Văn không nói nửa lời nhảy vọt đến trước hai người chàng quét ngang độc thủ một cái , hai hán tử áo đen chưa nhìn rõ người đã rú lên một tiếng chết nhăn thây đương trường . Từ Văn chợt thấy có những mùi khác lạ đưa vào khứu giác chàng biết ngay là trong khu này có bố trí những chất kịch độc vô hình . Nhưng chàng đã luyện tập được huyền công tối thượng của Vạn Độc môn thì bất luận chất độc nào cũng không thấm vào được .
Từ Văn đá hai xác chết vào một góc rồi đi theo đường ven rừng tiến vào tịnh xá . Tịnh xá này xây thành viện lạc gạch xếp thành tường , vào tịnh xá phải qua một cái cửa trong cửa cũng có bố trí gỗ đá . Bên cửa một lão già và ba thiếu niên tất cả bốn ngươi đều mặc áo đen nhảy xổ tới . Lúc này Từ Văn đang nóng tìm tên nghịch đồ Khương Giác chàng không nghĩ ngợi gì nữa vừa thấy bóng người liền phóng song chưởng ra thế mạnh dường lay non dốc biển . Bốn bóng người liền bắn ra tứ phía chàng không phải nhìn xem đối phương còn sống hay chết rồi cứ thẳng căn chính thất toà tịnh xá nhảy xổ vào . Bỗng có tiếng la hoảng :
- Ngươi ...
Một bóng người từ trên giường lăn xuống đất run bần bật lồm cồm đứng dậy người đó chính là tên nghịch đồ Khương Giác , mắt chàng bắn ra những tia sáng xanh lè , chàng run lên hỏi :
- Khương Giác ! Đúng là uy linh tổ sư rất hiển hách ngươi đã thấy rõ

chưa ?
Khương Giác lùi lại mất bước tựa lưng vào vách sắc mặt xám xanh coi tình trạng này đủ biết hắn bị Tiên thiên thần công của Thống Thiền hoà thượng đả thương vẫn chưa phục hồi nguyên khí . Hắn hỏi lại :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao ?
- Khương Giác ! Kể về bậc thì ngươi còn cao hơn ta một đời nhưng nay ta chịu mệnh của sư thái tổ và sư tổ để thi hành gia pháp .
Khương Giác hỏi :
- Gia pháp ư ? Ngươi nói vậy là có ý gì ?
Từ Văn tức giận xẳng giọng đáp :
- Đối với gia pháp mà ngươi vẫn không chút lòng hối hận ! Chà Khương Giác ! Ta ...
Khương Giác lộ vẻ khủng khiếp và nghi hoặc hắn thủng thẳng nói :
- Bản toà hoàn toàn không hiểu ngươi nói những chuyện gì ?
Thái độ của Khương Giác làm cho lửa giận của Từ Văn bốc lên chàng lớn tiếng quát :
- Quỳ xuống ! Ngươi phải tiếp thụ gia pháp này .
Khương Giác toàn thân run lên bần bật khoé mắt càng tỏ ra nghi hoặc hơn hắn run lên đáp :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi xuất thân từ đâu ? Lai lịch của ta thế nào ? Hai chữ gia pháp từ đâu mà ra ?
- Ngươi còn tưởng dùng lời xảo quyệt mà cãi được chăng ?
- Bậc đại trượng phu sống chẳng làm gì chết cũng không sao . Ta đã lọt vào tay ngươi chẳng qua đó là số mạng làm gì có chuyện xảo quyệt .
- Ta hỏi ngươi , lão già bị giam trong Phân đàn Yên Sư là ai ?
Khương Giác ngập ngừng hỏi lại :
- Lão là ai vậy ?
Từ Văn gắt lên hỏi :
- Ta hỏi ngươi câu đó chứ có phải ngươi hỏi ta đâu ?
- Nhưng lão là ai vậy , ta không biết .
Từ Văn tức quá văng tục :
- Ngươi nói thối lắm ! Ngươi đã lừa thày diệt tổ chết đến gáy còn không biết hối .
Khương Giác miệng há hốc ra vẻ mặt hắn bâng khuâng ngớ ngẩn , đúng là hắn chưa hiểu việc gì chứ không phải hắn giả vờ . Từ Văn sinh lòng ngờ vực tự hỏi :
- Chẳng lẽ trong vụ này có điều chi ngoắt nghéo ?
Chàng lại hỏi :

- Khương Giác , ngươi quả không biết lai lịch lão già đó ư ?
- Ta không biết .
- Ta hỏi ngươi vậy độc công của ngươi học đâu ra ? Ngươi lại ngấm ngầm ám toán cầm tù lão nhân gia để bức bách lão truyền võ công thượng thặng của bản môn .
Khương Giác hỏi lại :
- Bản môn ư ? Ngươi ở môn phái nào ?
- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta trước đi .
Bỗng Khương Giác rú lên một tiếng thê thảm ngã quay xuống đất chết ngay lập tức . Từ Văn tan nát ruột gan quay mắt lại nhìn ra rồi sát khí bừng bừng , một bóng người đứng sững trước cửa hiển nhiên là Khách Qua Đường một kẻ tử thù của Từ Văn . Từ Văn nghiến răng nói :
- Khách Qua Đường ! Ngươi tới đây vừa khéo .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 65
TỪ VĂN ĐẢ BẠI "KHÁCH QUA ĐƯỜNG"

Khách Qua Đường cười khành khạch nói :
- Tiểu tử ! Cái mạng của ngươi lớn thiệt , đã tam phen tứ thứ ngươi chết hụt . Nhưng hôm nay ta phải chẻ xương ngươi ra làm củi đun , thử xem ngươi còn sống được nữa không ?
Nghe thanh âm cũng đủ biết con người tàn độc vô cùng , Từ Văn cố dẹp lửa giận vì chàng còn muốn hỏi một số chuyện đầu đuôi liên can tới hắn , chàng cất tiếng hỏi :
- Khách Qua Dường ! Có phải ngươi là một phần tử trong Ngũ Phương giáo không ?
Khách qua đường đáp cộc lốc :
- Dĩ nhiên !
- Tại sao ngươi lại giết Khương Giác ?
- Cái đó không liên quan gì tới ngươi .
Từ Văn nghiến răng nói :
- Ngày trước ngươi đã nói tới hai chữ chủ nhân , phải chăng là Ngũ Phương giáo chủ ?
Khách qua đường đáp bằng giọng âm trầm :
- Đúng lắm ! Ngươi đoán chẳng sai câu nào .
Từ Văn đổi giọng hỏi :

- Tại sao các hạ lại đối phó với tại hạ bằng hết mọi thủ đoạn ?
- Vì cần phải giết ngươi .
- Tại sao vậy ?
- Ngươi bất tất phải biết điều đó .
Từ Văn lại hỏi :
- Quỳ Giáo chủ là cao nhân phương nào ?
- Về điểm này thì vĩnh viễn ngươi không tìm ra đáp án .
Từ Văn lòng nóng như lửa đỏ , Khương Giác chết rồi thế là trái mệnh của sư tổ không thực hành được đồng thời độc kinh không có cách nào thu về được . Phái Vạn Dộc từ nay phải đoạn tuyệt . Đối phương lại ăn nói lờ mờ không muốn thổ lộ chân tình , xem chừng không dùng đến biện pháp khốc liệt thì đừng hòng hỏi ra manh mối . Từ Văn lại hỏi :
- Khách qua đường ! Chắc lão không chịu trả lời tại hạ bất cứ vấn đề gì phải không ?
- Cái đó còn tuỳ từng trường hợp và tuỳ từng việc .
- Tại hạ muốn hỏi lão một câu nữa là bây giờ tại hạ muốn yết kiến giáo chủ của quý môn lão có chịu dẫn tới nơi không ?
- Ngươi đừng mơ mộng hão huyền nữa , Tàng Long cốc này là mồ chôn ngươi đó .
- Có lẽ nó là mồ chôn lão thì đúng hơn .
- Cái đó ngươi sẽ thấy .
- Vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo ngày trước chắc lão cũng có dự phần ?
Khách qua đường mắt chiếu ra những tia hàn quang biến cố khác thường , hồi lâu lão mới lạnh lùng hỏi lại :
- Vệ Đạo Hội chủ là Thượng Quan Hoành đã trả lời ngươi chưa ?
Từ Văn lên giọng mạt sát :
- Vu oan giá hoạ cho người mà không ngại là làm một điều đê tiện .
Khách qua đường hỏi lại :
- Vu oan giá hoạ ư ? Tiểu tử liện ta có cần làm như vậy không ?
- Thế sao lão không dám thưà nhận ?
- Sự thật là như vậy .
Từ Văn lại một phen lâm vào tình trạng lu mờ đến cực điểm , chàng tự hỏi :
- Kẻ thù là ai mới đúng ? Ngũ Phương giáo hay Hội Vệ Đạo ? Cả hai đều không chịu thừa nhận , mà hai bên cùng khả nghi .
Cú tình trạng ban đầu mà nói thì chàng tưởng bọn cừu gia có Thượng Quan Hoành đứng đầu và một bọn nam nữ trong Hội Vệ Đạo không còn nghi ngờ gì nữa , vì phụ thân chàng hồi sinh tiền và lần gặp mặt cuối cùng đã bảo chàng kẻ thù là bọn Thượng Quan

Hoành . Nhưng như theo những manh mối mà chàng phát hiện sau này thì cừu gia là Ngũ Phương giáo mới đúng . Phụ thân chàng bị tử nạn , mẫu thân chàng bị bắt giữ và chính chàng mấy lần mắc tay độc thủ . Hơn nữa giữa Khương Giác và phụ thân chàng có độc công thì hiển nhiên nội vụ còn nhiều phức tạp vi diệu vô cùng .
Hiện giờ Khách qua đường dột nhiên giết Khương Giác vì mục đích bịt miệng là nghĩa là làm sao ? Sau một hồi tình trạng đã sáng dần bây giờ lại mây mù bao phủ tứ bề . Từ Văn đột nhiên tỉnh ngộ . Chàng cho rằng muốn thám sát để tìm chứng cứ vụ bí mật này thì chàng chẳng bao giờ phanh phui ra được , chỉ còn dùng thủ đoạn khốc liệt mới có thể nên việc . Trong lòng nghĩ vậy lửa hờn vừa rồi đã tiêu tan bây giờ lại hiện lên khoé mắt , ánh sáng xanh lè lại bắt đầu lấp loáng sát khí đằng đằng lộ ra ngoài mặt khiến người nhìn không rét mà run .
Chàng trầm ngâm một lúc rồi lại cất tiếng hỏi :
- Khách qua đường ! Gia mẫu vì sao lại lọt vào tay lão ?
- Giản dị lắm ! Muốn đặt chân vào chốn giang hồ kỳ bí này thì phải biết hành động không e dè thủ đoạn .
- Còn Thiên Đài Ma Cơ nữa thì sao ?
Khách qua đường thản nhiên đáp :
- Cũng vì lý do đó .
- Chẳng lẽ cả việc các hạ hạ thủ Khương Giác cũng vì lý do đó luôn ?
- Đúng thế !
Từ Văn lại hỏi :
- Các hạ có biết nhân tính là gì không ?
- Tiểu tử ! Đừng nói quanh co cho mất thì giờ nữa .
Từ Văn đột nhiên nhảy xổ vào gần tới Khách qua đường ớn tiếng quát :
- Nếu tại hạ còn lấy phương thức đối đãi với người khác cũng giống như đối đãi với bọn ma quỷ mất nhân tính như lâu thì là một điều lầm lớn .
Khách qua đường bị máu hăng của Từ Văn làm cho chấn động bất giác hắn lùi lại hai bước , Từ Văn lại sấn tới bên cửa lớn tiếng :
- Khách qua đường ! Lão chưa nhìn thấy quan tài nên chưa sa lệ .
Khách qua đường bị hất hơn trượng vào đến trong sân trước dãy nhà tịnh xá liền cười khành khạch nói :
- Tiểu tử ! Vào đây .
Từ Văn băng mình nhảy ra , người chàng đứng chưa vững thì Khách qua đường đã động thủ , tay bên trái phóng chưởng tay bên phải phóng chỉ chụp vào sáu tử huyệt lớn ở trước ngực Từ Văn . Chiêu

thức đã kỳ ảo lại lợi hại vô cùng khiến người trông phải tặc lưỡi . Từ Văn trong lúc cấp bách phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức để ứng chiến .
Khách qua đường miệng la :
- Ái chà !
Rồi thu chiêu về , Từ Văn vừa đứng xuống đất Khách qua đường run lên nói :
- Tiểu tử kia ! Chẳng những cái mạng ngươi lớn mà cái vận chó má của ngươi cũng khá lắm , ngươi đã ngang nhiên chống được bản toà mấy chiêu .
Lão nói câu này hiển nhiên chỉ vào Độc thủ nhất thức mà chàng vừa sử dụng . Từ Văn sau khi về núi nhập môn chàng chưa từng giao thủ với Khách qua Đường bao giờ nên lão chưa hay bản lãnh của chàng ngày nay cao thâm đến đâu . Từ Văn hắng dặng một tiếng quát lớn :
- Nộp mạng đi thôi !
Chàng lại phóng ra chiêu Độc thủ nhị thức nhanh như chớp , Khách qua đường lại ối lên một tiếng kinh ngạc , lão phải sử dụng đến thân pháp huyền diệu để né tránh . Từ Văn cũng chấn động tâm thần vì Khách qua đường đã tránh khỏi được chiêu Độc thủ nhị thức của chàng , đó là điều mà chàng không bao giờ nghĩ tới . Xem chừng trong vòng nửa năm nay công lực của đối phương đã tăng lên rất nhiều , nếu cứ như trước Khách qua đường chẳng tài nào tránh nổi chiêu nhị thức này .
Từ Văn lại nói :
- Lão hãy tiếp thêm một chiêu nữa !
Tiếng quát vừa dứt chàng lại phóng Độc thủ nhị thức ra , Khách qua đường lại dùng thân pháp vừa rồi bằng một lộ số cực kỳ vi diệu tránh khỏi . Miệng hắn hắng dặng một tiếng quái gở người hắn xoay lại đánh ra một chiêu phản kích . Chiêu thức này cũng ghê gớm vô cùng khiến người nhìn thấy phải lắc đầu lè lưỡi . Chẳng những chiêu thức của hắn có thể công kích toàn bộ yếu huyệt bề chính diện đồng thời nó còn phong toả những chỗ sơ hở bên mình không để đối phương đánh vào được . Từ Văn trong mình đã có huyền công thượng thặng mà không tìm được kẽ hở nào để hoá giải . Chàng giao hai bàn tay vào nhau rồi vạch thành vòng tròn đó là thế chưởng huyền diệu để đối phó với thế công kỳ bí của đối phương , hai bên kẻ tám lạng người nửa cân không rõ ai hơn ai kém . Chưởng phong rít lên veo véo đập vào nhau binh binh như pháo liên châu .
Trong một thời gian chớp nhoáng hai bàn tay của đôi bên đã giao nhau đến ngoài năm chục lần . Xem thế cũng đủ biết cuộc tấn công

của Khách qua đường lợi hại đã đến một trình độ khôn lường . Hai bên trong lòng đều tự biết bản lãnh của đối phương chẳng kém gì mình , Từ Văn nghĩ mãi không hiểu vì lẽ gì bản lãnh của Khách qua đường mới trong vòng nửa năm đã tiến bộ một cách kinh người . Khách qua đường càng kinh hãi hơn vì công lực của Từ Văn bây giờ so với nửa năm trước đây đã cao lên gấp mấy lần .
Từ Văn tự hỏi :
- Bản lãnh của Khách qua đường đã thế này thì bản lãnh của Ngũ Phương giáo chủ còn cao thâm đến đâu nữa ?
Từ Văn sinh lòng chán nản chàng vẫn đinh ninh đã gặp được kỳ tích thì chuyến này xuống núi để đền ơn trả oán mau thành sự . Dè đâu chính đạo mới cao được một thước mà tà ma đã cao thêm hàng trượng . Việc cứu thoát mẫu thân và viện trợ người yêu chàng coi chừng gian nan lắm . Cách nửa năm không gặp bản lãnh của Khách qua đường hiện nay cao sâu khôn lường vươn lên trên cả Thống Thiền hoà thượng khá nhiều , biến chuyển này làm chàng càng thêm kinh hãi . Đột nhiên Từ Văn nghĩ tới vụ đối phương lấy được Phật tâm , chàng tự hỏi :
- Phải chăng bản lãnh Khách qua đường cao cường là vì học được bí lục Phật tậm Cái đó rất có lý , đáng tiếc là mình không biết được một chút gì về võ công của Bạch Thạch Thần Ni , nếu không mình có thể tìm ra manh mối .
Lòng chàng nghĩ vậy bất giác chàng buột miệng ra nói :
- Khách qua đường ! Võ công của Phật tâm quả nhiên không phải tầm thường .
Khách qua đường ngẩn người ra một chút rồi lạnh lùng đáp :
- Phải rồi ! Ngươi nói đúng lắm , phóng tầm mắt mà nhìn ra thiên hạ thì còn ai địch nổi võ công này .
Câu nói đó tỏ ra khoác lác chẳng khác nào người lên núi Thái Sơn coi thiên hạ là nhỏ . Từ Văn lớn tiếng quát :
- Chưa chắc đâu !
Đoạn chàng vận đến mười thành công lực phóng ra chiêu Độc thủ tam thức đây là một chiêu tối hậu mà chàng lại phát huy công lực đến tột độ nếu không khắc địch chế thắng thì là hết chuyện rồi . Đệ tam thức tên gọi là Diêm vương yến khách là một chiêu sát thủ bao trùm võ lâm , chiêu thức vừa phát ra Khách qua đường ánh mắt đã lộ vẻ sợ hãi tựa hồ lão không nghĩ ngợi gì nữa chỉ muốn tháo lui . Bỗng lão rú lên một tiếng loạng choạng người đi lùi lại đến bảy tám bước , khoé miệng ứa máu tươi . Từ Văn phấn khởi tinh thần tiến lại gần ....
Khách qua đường lộn vòng đi một cái người hắn đã vọt ra xa tới

mười trượng . Từ Văn quát hỏi :
- Ngươi chạy đâu cho thoát !
Chàng băng mình rượt theo nhưng bên ngoài tịnh xá là một khu rừng rậm Khách qua đường mất hút không biết hắn chuồn vào lối nào . Từ Văn vừa căm hận vừa cáu kỉnh như gười bị điên đối với hạng địch nhân giảo hoạt thế này chàng tự biết mình không đủ thủ đoạn tàn độc .
Khách qua đường chuồn mất rồi tất Ngũ Phương sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với chàng thì việc chàng thám thính sào huyệt của đối phương càng khó vô cùng . Điều khiến chàng đau khổ nhất là việc Khương Giác bị giết chết di mệnh của sư tở hông thành , nghịch đồ của sư môn không được xử trị cho ra hồn thì gia pháp vĩnh viễn không bao giờ gột sạch được vết nhơ cho môn phái .
Đột nhiên chàng phát giác ra hắn chưa tắt hơi chân tay hắn vẫn còn cử động khiến cho chàng mừng như người phát điên , lập tức chàng cúi xuống dùng công lực của bản môn để vãn hồi sinh cơ cho hắn . Lát sau Khương Giác hồi tỉnh giương mắt lên nhìn Từ Văn biết chắc không còn hy vọng gì cứu sống lại được nữa , chàng chỉ mong sao thực hành được gia pháp là lấy làm mãn nguyện lắm rồi . Khách qua đường đứng cách xa ngoài hai trượng mà đột nhiên tập kích không một tiếng động khiến hắn phải mất mạng bản lỉnh này khiến cho người ta phải lè lưỡi .
Từ Văn đặt bàn tay vào huyệt căn của Khương Giác rồi trút chân khí vào hắn , chàng biết là mình chỉ cần trợ giúp cho đối phương sống lại trong một thời gian rất ngắn nói được mấy câu là tạm đủ . Khi chàng buông tay ra là đối phương chết ngay , chàng còn sợ chân nguyên trút vào đối phương quá đỗi khiến d8ối phương không chịu nổi cũng có thể chết ngay được . Nếu Khương Giác còn sống lại được trong giây lát cũng đã là kỳ tích rồi . Từ Văn không bỏ lỡ phút nào hỏi ngay :
- Khương Giác ! Ngươi đã biết tội chưa ?
Khương Giác máy môi mấy cái cố sức phát ra thanh âm như tiếng muỗi vo ve :
- Không ...biết ..
Từ Văn trợn mắt muốn rách mí , chàng nghiến răng hỏi :
- Đến chết mà cũng không tỉnh ngộ ư ?
Khương Giác thều thào đáp :
- Tỉnh .. ngộ cái gì ?
- Ngươi phạm tội dối thày diệt tổ phạm đến cấm luật của sư môn .
Khương Giác ấp úng hỏi :

- Ngươi ... nhận lầm rồi ..ngươi ở môn phái nào ?
Từ Văn toan buộc miệng nói rõ môn phái nhưng chàng ngừng lại kịp chàng chẳng thể nói tên môn phái một cách bừa bãi , đó là một cấm lệ của sư môn . Chàng liền đổi giọng hỏi :
- Ngươi có bắt được độc kinh không ?
Khương Giác cặp mắt đã thất thần chẳng còn nhìn thấy gì nữa , hắn cố gắng mới nói lên tiếng :
- Độc kinh nào ?
Phải rồi ! Ngươi nói đi lấy được độc kinh ở địa phương nào ?
Khương Giác thều thào nói :
- Không ... biết ..
Từ Văn tức như vỡ ngực , chàng quát hỏi :
- Ai đã truyền độc công cho ngươi ?
- Giáo chủ truyền thụ .
Từ Văn chấn động tâm thần tình trạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng , theo lời Khương Giác kẻ phản nghịch sư môn lại là Ngũ Phương giáo chủ , nếu vậy lại càng đáng sợ . Chàng cần nắm được cơ hội mới tra ra manh mối chàng hỏi theo :
- Giáo chủ truyền thụ cho ư ?
- Phải rồi .
- Giáo chủ là ai ?
Khương Giác cố gượng đáp :
- Không ... biết ..
- Khương Giác ! Giữa ngươi và giáo hữu đồng môn mà hắn nỡ giết ngươi để bịt miệng , ngươi còn giữ bí mật cho đối phương làm chi .
- Không ... biết thật .. giáo chủ thần bí khôn lường ..
- Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở đâu ?
Khương Giác coi vẻ đã kiệt lực cố gắng đáp :
- Ở ..sau .. núi Tung Sơn ..
Hắn rú lên một cái rồi chết ngay . Từ Văn đứng dậy thở phào một cái tự nhủ :
- Thế này cũng đáng kể là một chút đầu mối , phía sau núi Tung Sơn tuy rộng rải bao la nhưng việc dò xét cũng không khó lắm . Bây giờ đã có một chút mục đích không đến nỗi như kẻ đui mù sờ lần nữa , thật là tổ sư linh thiêng khiến cho Khương Giác giữ được một chút sinh cơ thổ lộ ra được một chút đầu mối này . Nếu không thì kẻ phản nghịch sư môn vĩnh viễn tiêu dao ngoài pháp luật mình vẫn yên trí Khương Giác là tên nghịch đồ . Hỡi ơi ! Người chết là mọi sự đều kết liễu .
Từ Văn tỉnh tâm xếp tư tưởng lại cho thành thứ tự chàng lẩm bẩm :

- Kẻ bắt được độc kinh là Ngũ Phương giáo chủ đồng thời hắn là kẻ gặp cơ duyên đời thú 14 của bản môn . Sư tổ Ngũ Thượng bị giam vào địa lao ở Yên Sư và bị phế bỏ công lực cả việc bức bách sư tổ Ngũ Thượng phải truyền huyền công của bản môn đều là kiệt tác của Ngũ Phương giáo chủ . Độc công của phụ thân lượm được đã trước đây hơn 10 năm mà Ngũ Phương giáo chủ mới quật khởi , như vậy chắc ngày trước giữa phụ thân và Ngũ Phương giáo chủ chắc có mối liên hệ sâu xa . Còn những biến diễn phụ thân bị hại mình cũng gặp sát thủ thì những vụ bí mật đó ngoài Ngũ Phương giáo chủ không còn ai trả lời được .

Cứ đó mà suy thì Ngũ Phương giáo chủ cũng dự phần lớn vào vụ án Thất Tinh bảo mà sao phụ thân lại bảo là do Hội Vệ Đạo gây ra . Rồi chàng tự trả lời :

- Dĩ nhiên phụ thân không muốn đổi mối thù cho kẻ khác đã tuyệt diệt toàn gia , thế thì vụ này mình phải điều tra khó khăn lắm mới biết được rõ ràng .

Đoạn chàng lại nghĩ tới Diệu Thủ thư sinh , ít ra lão cũng phanh phui được một bộ phận trong vụ bí mật này , nhưng lão thay đổi hình dạng đến trăm ngàn lối hành tung của lão rất là bí hiểm trừ phi lão tự động tìm đến mình thì được còn việc mình muốn tìm đến lão thì so với việc lên trời còn khó hơn . Từ Văn lại nghĩ đến mẫu thân chàng lẩm bẩm :

- Dĩ nhiên mẫu thân là người đương sự chắc biết được ít nhiều nội vụ , nếu mình cứu được mẫu thân ra thì vấn đề này cũng dễ bề giải quyết .

Đoạn chàng than thầm :

- Mẫu thân bị chìm đắm trong tay bọn ma đầu chưa hiểu hung cát ra sao khiến cho ta đứt từng khúc ruột . Kẻ bắt giữ mẫu thân cùng bạn hồng nhan tri kỷ Thiên Đài Ma Cơ lại chính là kẻ phản nghịch sư môn , những điều biến diễn kỳ ảo này thật ra ngoài sức tưởng tượng của con gười .

Từ Văn nghĩ tới đây rồi kết luận :

- Mình đã phanh phui ra được Phân đàn còn phải thám sát tìm cho ra trụ sở Tổng đàn và tên nghịch đồ bản môn lạc lõng nơi đâu thì chuyến đi này mới không uổng phí .

Từ Văn rời khỏi tịnh xá nhắm ngoài phía Tàng Long cốc mà chạy , chỉ trong nháy mắt chàng đã đi ra ngoài hang động chàng liền định hướng chuẩn bị đi về phía núi Tung Sơn , đột nhiên chàng nhớ tới một việc lớn không thể trì hoãn được . Theo lời Hoàng Minh thì Tưởng Uý Dân thế thúc vì muốn giải tán Vô ảnh Tồi tâm thủ để

chàng khôi phục lại thành người thường mà phải tìm đến một tuyệt địa bí mật trong võ lâm là Quỉ Hổ ở núi Chung Nam để để bái Kim tuyến thảo quả đem về chế thuốc , đã ba tháng nay vẫn chưa thấy trở về . Chàng lại nghĩ mục đích chủ yếu của Tưởng Uý Dân là vì cô con gái quý báu có thể sánh đôi cùng chàng , thì mối tình tha thiết này chàng cũng không thể coi thường được . Nếu quả lão nhân việc này mà gặp bất trắc thì chàng yên tâm sao được .
Từ Văn ở vào giữa hai việc khẩn yếu : việc đi tìm Ngũ Phương giáo đã không thể trì hoãn mà việc đi Quỉ Hổ cũng không thể trùng trình , Thiên Đài Ma Cơ lọt vào tay Ngũ Phương giáo đã mấy ngày rồi . Tai hoạ này hung cát ra sao chưa biết nhưng nếu xẩy chuyện gì cho nàng thì chàng cũng ân hận suốt đời . Muốn đến núi Tung Sơn phải đi về nẻo Đông Bắc còn muốn đến Quỉ Hổ ở Chung Nam lại đi về phía Tây vào đất Thiểm . Từ đây vào Thiểm rồi lên tới Chung Nam dọc đường núi hiểm trở có đi mau lắm cũng phải một tháng mới về được . Thời gian một tháng đâu phải ngắn ngủi biết đâu trong thời gian này Mẫu Thân và Thiên Đài Ma Cơ đã phát sinh biến cố rồi . Nhưng Tưởng thế thúc vì chàng mà một mình mạo hiểm bỏ cả nhà cửa vừa gặp tai nạn không nhìn gì đến , thế thúc của chàng sống chết chưa hay chàng cũng khó lòng yên tâm để hoãn lại được . Từ Văn nghĩ mình không có thuật phân thân tiến thoái đều dở dang nên trong lòng bối rối vô cùng . Tàng Long cốc là một chi phái của núi Hào Sơn cách núi Tung Sơn chừng vài trăm dặm , cứ tính hành trình mà đi thật lẹ thì chỉ hai ngày hai đêm là tới phía núi sau . Từ Văn suy đi nghĩ lại rồi quyết định đi núi Tung Sơn trước chàng liền băng mình chạy về phía Đông . Từ Văn đi được nửa quãng bỗng thấy bụng đói như cào chàng chợt nhớ ra là mình nửa ngày và một đêm chưa từng được một hạt cơm một hạt nước vào miệng . Lúc vào núi chàng có đem theo lương khô nhưng chàng đã dùng hết trước đây một ngày chàng liền đảo mắt nhìn quanh thì toàn là thấy hoang sơn dã lĩnh không có người ở . Muốn tìm đến chỗ có người ít ra cũng phải chạy nửa ngày tuy sức lực chàng còn có thể chống nổi nhưng cái đói là khó chịu nhất . Trong bước đường cùng chàng muốn xuống suối uống nước cho đỡ đói , nghĩ vậy chàng đi xuống khe suối . Bất thình lình một bóng người nhỏ nhắn chạy mau tới nơi như muốn đụng vào người chàng .
Từ Văn vội thủ thế dừng bước nhìn ra thì là một cô gái mặc áo xanh độ chừng mười bảy , mười tám tuổi nhan sắc thiếu nữ không đến nổi tầm thường nhưng khoé mắt cô ra chiều lơi lả . Từ Văn vừa trông

thấy đã biết ngay cô này không phải là người đứng đắn , nhất là cô xuất hiện ở chốn hoang sơn dã lĩnh lại càng khả nghi .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 66
ĐẾN NON TIÊN HÀO KIỆT DÒ LA CUỘC BÁI THẦN

Thiếu nữ áo xanh ngắm nghía Từ Văn một lúc rồi nhe răng cười và cất giọng trong trẻo hỏi :
- Cách xưng hô thiếu hiệp thế nào đây ?
Từ Văn ngạc nhiên nói :
- Tại hạ họ Từ Văn .
Thiếu nữ áo xanh che miệng mà cười cặp mắt đầy vẻ phong tình cất giọng lả lơi nói :
- Từ thiếu hiệp ơi ! Thiếu hiệp lầm đường rồi .
Từ Văn ngạc hiên hỏi :
- Sao ? Tại hạ đi trật phương hướng rồi ư ?
Thiếu nữ áo xanh chỉ ừ một tiếng chứ không nói gì , Từ Văn hỏi :
- Cô nương có ý gì ?
- Người ta nói là sai một ly đi một dặm . Đi về phía Đông là hướng lên núi phải đi về phía Nam mới đúng .
Từ Văn mù tịt chẳng hiểu gì , chàng không biết tại sao thiếu nữ áo xanh lại nói mình vậy ? Chàng rất lấy làm kỳ hỏi :
- Tại hạ đi về mé Nam làm chi ?
Thiếu nữ áo xanh thản nhiên đáp :
- Vì mé Nam mới là đường chính .Từ Văn lại càng ngạc nhiên hỏi :
- Đường chính thì sao ? Tại hạ không hiểu ý cô nương muốn nói gì ?
Thiếu nữ lại la lên :
- Trời ơi ! Nô gia có lòng tốt muốn dẫn đường cho thiếu hiệp .
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Cô nương có biết tại hạ định đi về hướng nào không ? Mục đích của cô là gì ?
- Dĩ nhiên nô gia biết rồi .
Từ Văn đi vào chỗ kinh ngạc không bút nào tả xiết chàng lẩm bẩm :
- Cô này đã xuất hiện một cách đột ngột , cô nói năng lại càng kỳ dị ! Hành động của mình chỉ có lòng mình tự biết mà thôi , sao cô ta lại biết được . Sao lại có chuyện lạ thế này .
Thiếu nữ áo xanh đưa mắt liếc nhìn Từ Văn nhõng nhẽo hỏi :

- Từ thiếu hiệp ! Thiếu hiệp không tin nô gia ư ?
Thái độ của thiếu nữ làm cho Từ Văn rất khó chịu , chàng cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Sao cô nương lại biết ?
Thiếu nữ áo xanh ngó Từ Văn rồi nhích lại gần hai bước cặp mắt long lanh sóng gợn đưa tình liếc đi liếc lại ngó Từ Văn khác nào mèo thấy chuột . Thị cười khúc khích nói :
- Có phải thiếu hiệp lên triều kiến Sơn Lâm nữ thần không ?
Từ Văn vẫn chẳng hiểu gì hỏi :
- Sơn Lâm nữ thần nào ?
Thiếu nữ áo xanh chau mày dường như cảm thấy ra ngoài ý nghĩ của mình , thị hỏi lại :
- Chẳng lẽ thiếu hiệp lại không phải ...?
- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến chuyện Sơn Lâm nữ thần nào cả ?
- Vậy thiếu hiệp đến núi này làm chi ?
- Tại hạ chỉ qua đây mà thôi .
- Vậy cũng là một mối kỳ duyên , thiếu hiệp không nên bỏ lỡ cơ hội ?
Từ Văn bất giác động tính hiếu kỳ hỏi :
- Sơn Lâm nữ thần là ai ?
- Đã gọi là thần tất phải khác người , thiếu hiệp hỏi vậy là mạo muội lắm đó .
Từ Văn cười ha hả nói :
- Cô nương ! Tại hạ tuy là kẻ vũ phu nhưng cũng đọc được ít nhiều sách vở . Há chẳng có câu Thánh không nói chuyện quái đản cho mê loạn tâm thần trong thiên hạ chẳng lẽ lại có quỷ thần ư ?
Thiếu nữ áo xanh nghiêm sắc mặt nói :
- Không nói không phải nghĩa là bài xích . Đức Khổng Phu Tử đã nói Quỷ thần không phải kính trọng mà nên xa ra ngài còn nói Nếu lòng thành mới thấy linh nghiệm chứ ngài không phủ nhận quỷ thần còn tồn tại .
Từ Văn lại càng kinh dị vì đối phương miệng lưỡi rất sắc bén , chàng đổi giọng :
- Cô nương nói phải lắm , tại hạ cam bề thất ngôn . Sơn Lâm nữ thần là câu chuyện thế nào ?
Thiếu nữ áo xanh quay mắt nhìn về phía Nam chỉ tay hỏi lại :
- Thiếu hiệp có trông thấy toà núi lẻ loi cao ngất tầng mây kia không ?
- Tại hạ nhìn thấy rồi , trên ngọn núi đó có gì lạ ?
- Sơn Lâm nữ thần ở trên đầu núi đó một tháng trước đây ngài đột nhiên hiển linh , bất luận là ai đến triều bái nếu có căn bản cơ duyên

đều được lên non tiên khấu đầu hành lễ . Biết bao nhiêu người đã được lên đó rồi .
Từ Văn không khỏi cười thầm trong bụng nhưng không để lộ ra ngoài mặt , chàng hỏi :
- Được lên non tiên rồi sao ?
- Có nhiều chỗ hay lắm .
- Có những chỗ nào hay ?
Thiếu nữ áo xanh ngẩn ngơ một lát rồi nói :
- Nô gia cũng chỉ nghe đồn thế thôi .
Từ Văn giở giọng ỡm ờ :
- Cô nương liệu tại hạ có được nữ thần nhìn bằng cặp mắt xanh chăng ?
Thiếu nữ đáp ngay :
- Được hẳn chứ .
- Sao cô biết ?
- Thiếu hiệp là một nhân tài tuấn nhã phi thường căn cốt đặc biệt tất được mối tơ duyên tuyệt thế .
- Tại hạ muốn biết phương danh của cô nương được chăng ?
- Nô gia là Liễu Thiến Thiến (cây liễu xinh xinh)
- Ủa ! Cô nương thật người đúng với tên .
Thiếu nữ áo xanh mỉm cười uốn éo tấm thân tha thướt nói :
- Công tử quá khen rồi , tấm thân bồ liễu khi nào dám lọt vào pháp nhãn của thiếu hiệp .
- Giữa cô nương và Nữ thần chắc hẳn có mối liên quan ?
- Ồ không có đâu , thiếu hiệp thật khéo đa tâm tiểu nữ bất quá chỉ đi theo người để triều bái nữ thần , thấy thiếu hiệp rong ruổi trên sườn núi tưởng lầm là đi lạc đường mới mạo muội thành ra nhiều lời ...
Từ Văn biết là trong vụ này tất có điều ngoắt nghéo chàng cho là thiếu nữ này xuất hiện tất có nguyên nhân gì đây chứ không phải chuyện vô tình . Chàng muốn phanh phui cho hiểu rõ liền lạnh lùng nói :
- Tại hạ cũng muốn thử xem duyên pháp của mình ra sao ?
- Nô gia cầu tướng công gặp mối tiên duyên .
Từ Văn bỗng thấy trước mắt hoa lên một cái thiếu nữ áo xanh đã biến mất khác nào quỷ mị u linh . Bất giác chàng chấn động tâm thần trợn mắt há miệng , chàng nghĩ thầm :
- Vụ này thật quái dị , giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà con người tự nhiên biến mất nếu bảo là mộng ảo vu vơ thì sao đây lại là sự thật hiển nhiên . Bầu không khí thấy còn thoang thoảng mùi hương thì đâu phải là mộng ảo ? Nhưng con người tự nhiên biến mất là nghĩa

làm sao ?
Từ Văn đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy núi non tịch mịch ánh dương quang loá mắt mà chẳng thấy bóng một người nào . Chàng đứng thộn mặt ra đương trường rồi tự nhủ :
- Chẳng lẽ trong thiê hạ lại có quỷ thsần thật ? Thiếu nữ này đến đây là để điểm hoá cho mình ư ? Thuở nhỏ ta thường nghe người lớn kể chuyện cổ tích về thần tiên xuất hiện rồi biến thành gió bay vèo đi , chuyện đó có thật không ?
Mục quang chàng bất giác nhìn về ngọn núi cao chót vót ở phía xa xa mây phủ mịt mờ , tính hiếu kỳ lại càng tăng lên bội phần ...
Từ Văn quên cả đói khát trong lòng không tự chủ được nhắm về phía ngọn núi cao chạy đi . Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Từ Văn đã đến chân núi , chàng ngẩng đầu trông lên thì thấy ngọn núi này trên lớn dưới bé chẳng khác gì ngọn tháp khổng lồ dựng ngược đứng giữa từng mây . Lưng chừng núi mây trắng phất phơ lúc loãng lúc đặc , chàng lẩm bẩm :
- Trái núi này coi rõ là một non tiên trong chuyện thần thoại .
Giữa lúc ấy bỗng chàng ngó thấy trên sườn núi có vật cử động , chàng kỷ ra rõ ràng là một lão già đang nhất bộ nhất bái đi lên núi , coi tình hình này đủ biết lòng thành cẩn của lão đến chừng nào .
Từ Văn còn đang lấy làm kỳ lạ ngơ ngẩn xuất thần thì lại thấy một bóng người đi tới chân núi , chàng nhìn rõ là một võ sĩ vào trạc ba chục tuổi . Võ sĩ này có vẻ mặt cũng nghiêm cẩn ngẩng mặt trông lên núi ngưng thần một lúc rồi đột nhiên cởi thanh kiếm đeo trên lưng bỏ xuống đất chỉnh lại y quan cởi bỏ lương khô lại ..
Từ Văn vừa nhìn thấy túi lương lửa cơ lại cháy mạnh chàng tiến lại gần rụt rè hỏi :
- Thưa ông bạn ! Tại hạ xin ông bạn chia cho một miếng lương khô được chăng ?
Võ sĩ không nghoảnh đầu lại cũng không trả lời túi lương khô đang cầm tiện tay liệng về phía sau . Từ Văn đón lấy túi lương ra chiều bẽn lẽn chàng toan cất tiếng tạ ơn , người võ sĩ kia đã cúi đầu lạy xuống đi lên núi cứ đi ba bước gã lại co gối cúi đầu lạy một lần . Từ Văn muốn bật cười mà không ra tiếng tình thực mà nói chàng để ý tới túi lương khô nhiều hơn . Túi lương này nào phải tầm thường , ngoài con thỏ quay , một miếng thịt bò nướng nặng đến dư một cân còn ba tấm bánh bao lớn bằng cái bát .
Từ Văn được ăn no một bữa rồi chàng ngẩng mặt trông lên thì thấy võ sĩ kia mới đi lên núi được nửa dặm . Từ Văn lại bến bờ suối gần đó vốc nước uống giải khát , người chàng là sắt cơm là gang no

bụng rồi tinh thần cũng phấn khởi . Tuy trong lòng chàng còn có một phần hồ nghi không tin là có quỷ thần chi hết nhưng chàng lại biết trên chốn giang hồ chẳng thiếu một thứ kỳ dị nào không có . Chàng chắc là khách võ lâm có dụng ý gì mới bày ra chuyện hý lộng quỷ thần . Từ Văn ngần ngừ một lúc rồi băng mình lên núi chỉ trong nháy mắt là chàng đã vượt qua người võ sĩ . Người võ sĩ nhìn Từ Văn bằng con mắt kinh hãi lắc đầu một cái đoạn tiếp tục vừa lạy vừa tiến bước .

Từ Văn chạy một mạch lên được chừng ba dặm , từ chỗ này lên núi không còn xa nữa mà cảnh vật trước mắt đã biến đổi hẳn .

Đầu núi chót vót trên to dưới nhỏ ẩn hiện trong đám mây mù , trước mặt là một cái thanh bậc đá đi thẳng lên không biết là có bao nhiêu bậc . Ngoài chỗ thành núi lõm vào để làm bậc thanh thiên nhiên không còn chỗ nào lên được , dù là khỉ vượn cũng đành thúc thủ có thể nói đây là tuyệt địa . Dưới chân thang là một khu sườn núi thoai thoải rộng chừng mười trượng có thể dùng làm chỗ cho người dừng lại . Mười mấy người tán ra khắp chỗ mà quỳ xuống vẻ mặt người nào cũng cực kỳ thành kính . Từ Văn trông lên không thấy ngọn núi thì nghĩ bụng :

- Chỉ một người có chút căn bản về võ lâm ngồi trên kia canh giữ thì dù kẻ bản lãnh cao cường đến đâu cũng khó mà lên được .

Giữa lúc ấy một bóng người trên bậc thang thiên nhiên rớt xuống vẻ mặt người này buồn rầu rũ rượi xem chừng là một kẻ vô duyên không được lên toà . Một người khác kính cẩn lạy ba lạy cúi đầu khom lưng cất bước trèo thang ...

Những người đang chầu chực ở dưới thang thấy Từ Văn có vẻ bất cung đều ngó chàng bằng cặp mắt kinh hãi . Từ Văn ngó lại thấy bọn người này phần nhiều là bạn trẻ trong võ lâm . Đột nhiên mục quang chàng đụng phải một người ăn xin lớn tuổi đang nhắm mắt như vẻ ngủ say , người ăn xin này đúng là Thiển Điện Khách Hoàng Minh . Hoàng Minh đã thay đổi dong mạo nhưng cũng vẫn là người chột mắt ngày trước trên lưng áo có hai miếng vá một miếng tròn một miếng vuông . Đó chính là tiêu chí đặc biệt của gã , nếu không có hai miếng vá này Từ Văn cũng không nhận ra .

Từ Văn từ từ tiến lại bên gã ngồi xuống , Hoàng Minh bỗng mở bừng mắt kinh hãi la lên :

- Hiền Đệ ! Hiền đệ cũng đến đây ư ?

Từ Văn tủm tỉm cười đáp :

- Không ngờ lại gặp đại ca ở chốn này .

- Hiền đệ cũng đến triều bái nữ thần ư ?

- Có thể nói như vậy . Đại ca tưởng ...
Hoàng Minh vội gạt đi :
- Chúng ta cũng thế hết , chẳng nói nữa là xong .
- Đại ca có được tin tức gì về Tưởng Uý Dăn thế thúc không ?
Hoang Minh ra chiều lo lắng đáp :
- Không có đâu , chắc xảy chuyện gì bất trắc rồi .
Từ Văn cất giọng trầm trầm nói :
- Tiểu đệ cũng tính sau khi xong việc là đi Chung Nam một chuyến để thăm dò .
- Tiểu huynh cũng định thế .
- Có tin gì về lệnh tôn sư không ?
- Cũng chẳng thấy chi hết .
- Đại ca chuẩn bị làm gì đây ?
Hoàng Minh bĩu môi nhìn lên đỉnh núi chót vót đáp :
- Tiểu huynh không có cơ duyên nên bị đá xuống .
Từ Văn chau mày hỏi :
- Có việc gì không ?
- Kề ra cũng khá ở trên cao gieo xuống mà ! Tiểu huynh xin miễn bàn .
Từ Văn hỏi :
- Có tay cao thủ ngồi giữ quan ải chăng ?
- Dĩ nhiên là có .
Từ Văn hỏi lóng :
- Bên trong bức màn kịch thế nào ?
- Bí mật .
- Tiểu đệ cũng muốn vào coi .
- Những người đến đây phải theo thứ tự tiểu đệ hãy đợi đến ngày mai .
Từ Văn chau mày nhìn tình thế ngọn núi rồi hỏi :
- Còn lối nào nữa không ?
- Làm gì còn ? Chẳng có chỗ nào bám chân để lấy sức .
- Tiểu đệ đã có chỗ nắm vững mình có thể lên được muốn thử một phen .Hoàng Minh can :
- Đừng mạo hiểm thái quá không đáng đâu .
- Thì mình hãy thử coi ...
Hoàng Minh chú ý nhìn Từ Văn một lúc rồi nói :
- Tiểu huynh cũng nghĩ rằng tiểu đệ có thể lên được nhưng chỉ e gặp sự nguy hiểm đột ngột .
Gã quan tâm đến Từ Văn một cách rất thành thực khiến lòng chàng cảm thấy được an ủi , liền tha thiết nói :

- Đại ca ! Tiểu đệ xin hết sức cẩn thận .
- À này hiền đệ ! Công việc của hiền đệ tới đâu rồi ?
- Đã tìm ra chút manh mối .
Đột nhiên Hoàng Minh đưa tay kéo áo Từ Văn nấp vào sau một gốc cây , chàng giật mình hỏi :
- Chuyện gì vậy ?
- Có người đến đó hiền đệ hãy tạm lánh mặt đi .
- Ai vậy ?
- Ngũ Phương sứ giả .
Từ Văn hìn qua kẻ lá quả thấy một thiếu niên mặc áo gấm đang chạy lên bậc thang thiên nhiên tựa hồ như chỗ không người , sát khí bốc lên đầy mặt chàng lạnh lùng khẽ hỏi :
- Tiểu đệ đập chết nanh vuốt của bọn ma đầu đi nhé ?
Hoàng Minh đưa tay ra cản lại rồi đáp :
- Tiểu đệ hãy bình tĩnh lại một chút để cho gã đi thám đường , chúng ta sẽ được coi màn kịch hay đấy .
Ngũ Phương sứ giả vừa chạy đến chân thang một đái hán mặt đỏ trầm giọng hỏi :
- Con cừu non này , ngươi làm gì vậy ?
Ngũ Phương sứ giả xoay mình lại quỳ xuống trước mặt hán tử mặt đỏ lạnh lùng đáp :
- Các hạ nên lịch sự một chút .
Hán tử mặt đỏ nghiến răng tựa hồ đã nhẫn nại hết sức nhưng thanh âm vẫn đầy vẻ phẫn nộ :
- Tiểu tử , việc gì cũng phải có trước có sau . Hơn nữa thái độ của ngươi hỗn láo như vậy lại định đến triều bái thần thánh ư ?
Ngũ Phương sứ giả ngắt lời :
- Ngươi không can thiệp được đâu .
- Lão gia nhất định can thiệp .
Hán tử chưa dứt lời bỗng nghe đánh huỵch một tiếng tiếp theo là tiếng rú ối chao hán tử mặt đỏ đã bị lăn ra ngoài bảy tám thước miệng hộc máu tươi như suối chảy , mặt hắn trước đỏ bây giờ biến thành màu tím sưng to lên gấp đôi . Từ Văn toan chạy ra nhưng bị Hoàng Minh giữ lại . Biến diễn này đã gây công phẫn cho bọn đi bái thần , bày tám người nhảy tới khí thế rất dũng mãnh . Ngũ Phương sứ giả hai tay lại chắp lại để sau lưng miệng hắn nở một nụ cười tàn ác . Một đại hán lớn bằng con bò mộng gầm lên :
- Quân chó má kia ! Lão gia phải dạy cho ngươi một bài học ...
Lão vung một cây thiết côn lớn bằng nắm tay nhằm giáng xuống trước ngực thiếu niên áo gấm , quyền phong rít lên veo véo đủ biết

kình lực của lão cực kỳ khủng khiếp .
Huỵch
Tiếp theo là tiếng rú thê thảm đại hán bị hất ngã nằm ngửa mặt lên trời chết ngay lập tức , không ai hìn thấy Ngũ Phương sứ giả hạ thủ lúc nào . Hai tay gã vẫn chắp để sau lưng gã thản nhiên như không có chuyệ gì . Trường hợp này khiến cho mọi người sắp động thủ phải phát khếp người run lên bần bật vẻ mặt sợ hãi vô cùng .
Ngũ Phương sứ giả đảo mắt nhìn toàn trường khịt mũi một tiếng rồi trở gót chạy lên thang , hắn đi coi có vẻ thong thả mà thực ra rất mau lẹ chỉ trong chớp mắt đã mất hút vào trong đám mây mù ..
Không trường lại trở nên tịch mịch như cũ chỉ có thêm một xác chết nằm lăn ra đó .
Từ Văn tức quá trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra nhưng chàng bị Hoàng Minh ngăn trở không để chàng nổi nóng , gã khẽ la một tiếng :
- Coi kìa ! Có chuyện rồi đó .
Một bóng đen từ trên bậc thang thiên nhiên lăn xuống không la được một tiếng , hiển nhiên đó là Ngũ Phương sứ giả gã tắt hơi chết rồi , trên lưng gã có in bốn chữ lớn Bất kính là chết khiến người coi phải kinh tâm động phách . Những người có mặt tại trường sợ xám mặt lại . Từ Văn cũng kinh hãi vô cùng , bản lãnh của Ngũ Phương sứ giả chàng đã biết rồi chúng đều được liệt vào hạng cao thủ bậc nhất mà bị mất mạng trong khoảnh khắc . Bất luận trên đỉnh núi là người hay quỉ thì thủ đoạn này cũng đáng khủng khiếp . Từ Văn tự hỏi :
- Nếu hắn là người thì sao lại giả trang làm thần , hắn có mục đích gì ?
Từ Văn đã có phép Hoàng thiên phi thăng kỳ diệu vô cùng chàng có thể không cần theo bậc thang mà muốn bay lên ngọn núi cũng chẳng khó gì , nhưng bây giờ chàng lại thay đổi chủ ý muốn theo đường bậc thang mà lên để biết rõ những điều chi nguy hiểm . Chàng liền hỏi :
- Đại ca , tiểu đệ muốn hử coi xem sao ?
- Hiền đệ phải cẩn thận lắm mới được .
- Tiểu đệ hiểu rồi .
Từ Văn nói xong chạy lại chân thang , những người thành tâm đến triều bái Sơn Lâm nữ thần đã trông gương Ngũ Phương sứ giả không ai dám tranh nhau mà cũng không ai dám mở miệng . Từ Văn đề tụ chân khí người chàng nhẹ như con én bay vù lên thang . Coi bề ngoài tựa hồ chàng chẳng để ý gì mà thực ra lòng chàng rất xao xuyến . Chàng chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với bất cứ tình trạng nào xảy ra đột ngột .

Trên nóc bậc thang rộng chừng bốn thước hai bên vách đá nhẵn như chùi dù loài khỉ vượn cũng khó lòng bám chân vào được . Bậc thang thiên nhiên là một thông lộ duy nhất đồng thời nó cũng là một tuyệt lộ .
Từ Văn theo bậc thang mà lên chẳng mấy chốc đã lên gần tới chàng còn cách đỉnh núi chừng mười trượng , chàng ngẩng đầu trông lên thì trên đầu thang cảm chừng chạm đến trời xanh một tấm bia lớn dựng lên và một nấc thang cùng tột .
Trên tấm bia khắc bốn chữ Nữ thần chi cư (chỗ ở của nữ thần) ngoài ra không còn gì nữa chàng dừng bước lại trong lòng rất đỗi ngẩn ngơ chàng không biết nên đi thẳng hay báo danh để cầu kiến .
Bất thình lình từ trên đỉnh núi có tiếng quát vọng xuống :
- Nữ thần tuyên triệu Từ thiếu hiệp .
Ba chữ Từ thiếu hiệp đã lộ rõ hình tích giọng lưỡi người giang hồ khiến cho Từ Văn can đảm lên nhiều . Nhưng chàng kinh ngạc không bút nào tả xiết vì lẽ đối phương biết chàng họ Từ là một điều mà chàng không thể đoán được . Chàng ngẩn người ra một lúc rồi đề khí tung mình lên đến chân bia đá . Chàng đưa mắt nhìn lên không khỏi ớn da gà vì chàng nhìn thấy hai lão quái giống như hai pho tượng khổng lồ chia ra ngồi hai bên cửa thang , hai lão rủ thấp lông mày trông như người nhắm mắt Từ Văn xuất hiện mà lão chẳng buồn ngẩng đầu lên ngó một cái .
Từ Văn lại định thần nhìn về phía trước thì thấy sườn núi rộng chừng nửa mẫu đá núi chênh vênh tùng mọc thành hàng . Khu giữa là một toà lầu khắc đủ thứ rồng phượng coi rất trang nghiêm , một bóng người mảnh dẻ đẹp như ngọc đứng ở dưới sân giữa con đường nhỏ tươi cười đón tiếp . Từ Văn liếc mắt nhìn đối phương liền trấn tĩnh tâm thần , người này chính là thiếu nữ Liễu Thiến Thiến với cặp mắt lẳng lơ bất giác chàng lên tiếng gọi :
- Liễu cô nương !
Lúc này Liễu Thiến Thiến rất trang nghiêm không lả lơi như trước .
Thị chúc câu vạn phúc rồi nói :
- Tiểu tỳ vâng mệnh nữ thần mời thiếu hiệp vào ra mắt .
Từ Văn cười thầm trong bụng làm bộ hỏi :
- Tại hạ là kẻ có duyên chăng ?
Liễu Thiến Thiến mỉm cười nói :
- Có thể như vậy , mời thiếu hiệp đi theo tỳ nữ .
Từ Văn gật đầu nói :
- Xin cô nương dẫn đường cho .
Liễu Thiến Thiến dẫn Từ Văn đến thẳng lâu đài xuyên qua dãy hah2

lang bằng đá trắng vào tới trước sảnh đường .
Bốn thiếu nữ tóc rủ trái đào mình mặc áo xanh thái độ rất nghiêm cẩn đứng ở ngoài cửa mỗi cô cầm một thứ : phất trần , ngọc như ý , trường kiếm và cây hốt . Từ Văn đứng ở giữa sảnh đường rộng đưa mắt nhìn quanh một lượt thì thấy cách bài trí thật là xa hoa so với phủ đệ vương công thì có phần hơn chứ không chụ kém . Giữa nhà một tấm màn gấm buômg rũ nhìn vào trong không rõ bóng người , Liễu Thiến Thiến đứng cách chàng mấy bước vội lên tiếng :
- Từ thiếu hiệp đã chờ tại đây .
Một thanh âm phía trong màn gấm có tiếng rất trong trẻo nổi lên :
- Vào đi !
Liễu Thiến Thiến liền nghiêng mình nhường lối , bốn thiếu nữ kia chia nhau mỗi bên đứng hai cô . Từ Văn trong lòng cảm thấy hoang mang vì chàng nhân hiếu kỳ mà tới đã không mục đích lại không mưu đồ . Chàng chẳng hiểu đối phương là nhân vật như thế nào nhưng trong đầu óc chàng chẳng có chi mà thành , lại nhân thấy Liễu Thiến Thiến có mặt ở đây càng đã chứng minh đối phương là một nhân vật giang hồ và lại là nhân vật phi thường .
Từ Văn từ từ bước vào sảnh đường ngang nhiên đứng trước bức màn gấm .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 67
THẤY TRAI BẢNH THẢ LỜI TÁN TỈNH

Sau bức màn thanh âm làm rung động lòng người lại nổi lên :
- Từ Văn ! Ngươi tới đây làm chi ?
Từ Văn lại giật mình kinh hãi , chàng tự hỏi :
- Sao đối phương lại biết rõ tên mình ? Thanh âm này tựa hồ rất quen tai chứ không phải lạ , nhưng trong lúc thảng thốt mình vẫn chưa nghĩ ra được đã gặp người này ở đâu .
Chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Vì quý môn hạ dẫn tại hạ lên yết kiến tôn giá .
Thanh âm kia lại hỏi :
- Thế là ngươi vì hiếu kỳ mà đến đây ư ?
- Có thể nói là như vậy .
- Ngươi có cầu việc gì không ?
- Tại hạ chỉ muốn chiêm ngưỡng chân tướng của nữ thần .

Thanh âm kia lại hỏi :
- Chỉ có vậy thôi ư ?
- Đúng thế !
- Giữa ngươi và quỷ thần âm dương cách biệt làm thế nào mà hiển hiện pháp tướng một cách khinh xuất được .
Từ Văn cười lạt hỏi lại :
- Tôn giá thực có ý tự xưng là Thần ư ?
- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao ?
- Chẳng có nghĩa gì hết . Tại hạ tuy ngu muội nhưng cũng không bị hai chữ thần tiên làm cho mê hoặc .
Người kia hỏi :
- Thế ra ngươi tưởng ta là người ư ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Chẳng những tôn giá là người mà còn có thể là người quen mặt nữa .
- Ngươi nói hay lắm . Chắc ngươi cũng biết ta sai bảo Thiến Thiến vì mục đích gì mà dẫn ngươi tới đây .
Từ Văn đáp :
- Đó là một điều tại hạ muốn thỉnh giáo tôn giá .
- Dùng ngươi làm con tin để khiến Từ Anh Phong phải chường mặt ra .
Từ Văn nghe nói vậy lại càng chấn động tâm thần cất giọng run run hỏi :
- Tôn giá dùng tại hạ làm con tin ư ?
- Đúng thế !
- Tôn giá là ai ?
- Ta tưởng ngươi biết rồi mới phải .
Từ Văn lại hỏi :
- Gia phụ thật còn sống ở nhân gian ư ?
- Rất có thể là như vậy .
- Thế thì xác chết trên đường Khai Phong là ai ?
- Đó là nguỵ kế của Từ Anh Phong nhưng không che mắt nổi những người linh mẫn , có thể ngươi không biết rõ nội tình thật .
Lửa giận trong lòng Từ Văn lại sôi lên sùng sục chàng tự hỏi :
- Dĩ nhiên đối phương là một trong bọn cừu gia , chẳng lẽ phụ thân ta còn sống ở nhân gian thật ư ? Liệu có thể thế được không ? Thi thể người chính do tay ta chôn táng , trong di thể còn có di vật của phụ thân mà đều là sự thật . Chỉ có chỗ đáng nghi là mặt mũi bị phá huỷ không tài nào nhận ra chân tướng , phải chăng điều ngoắt nghéo là ở chỗ này ?

Từ Văn nghĩ không ra nhưng chàng hy vọng đó là sự thật , chàng cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Tông giá có mối thù với gia phụ ư ?
Người kia đáp :
- Đúng thế !
- Thù cha con phải gánh , tại hạ xin tự lực tiếp rước cũng thế .
- Ngươi gánh thế nào được .
- Cái đó chưa chắc , sao lại lại không được ?
- Từ Văn ngươi tưởng ta là ai ?
- Sao tôn giá không cho biết rõ chân tướng ?
Bức màn gấm từ từ mở ra một bóng người tuyệt đẹp đã xuất hiện , Từ Văn kinh hãi la lên một tiếng :
- Trời ơi !
Chàng vội lùi lại ba bốn bước .
Đối phương rõ ràng là một người mà chàng đã gặp ở Hội Vệ Đạo khi đó mụ tự xưng là Tiên Tử . Mụ là một người đẹp thần bí không ngờ chàng lại mắc vào nguỵ kế của Hội Vệ Đạo . Bây giờ đối phương lại dùng danh hiệu Sơn Lâm thần nữ để tác quái là vì lẽ gì ? Đương nhiên mục đích của mụ không phải là vì hai cha con chàng , việc chàng tới đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên . Trước kia Từ Văn không phải là tay đối thủ của thiếu phụ xinh đẹp này nhưng bây giờ chàng có thể liều mạng được .
Dung nhan thiếu phụ đẹp lộng lẫy khiến người ta không dám ngẩng lên nhìn .
Từ Văn nghĩ tới Hoàng Minh đã tiết lộ Ngũ Phương giáo xâm phạm tổng đàn Hội Vệ Đạo . Vô Tình Tẩu và Thái Y La Sát bị chết trận , sau một mình thiếu phụ đánh lui quân địch như vậy đủ tỏ công lực mụ có thể tương đương với Ngũ Phương giáo chủ . Viện gặp thiếu phụ này Từ Văn liên tưởng đến thiếu nữ áo hồng Thương Quan Tử Vi con gái của Thượng Quan Hoành . Tuy mụ là vợ Thượng Quan Hoành nhưng căn cứ vào tuổi mà phán đoán thì Thượng Quan Tử Vi quyết không phải do mụ sinh ra , Thượng Quan Hoành đối với phụ thân chàng có mối thù hiếp vợ giết con , cứ vậy mà suy đoán thì bọn thê thiếp Thượng Quan Hoành ít ra có đến ba người .
Thượng Quan Tử Vi là một cô gái mà chàng có ấn tượng vào lòng lúc đầu tiên , chàng vì nàng mà phế bỏ việc đi cầu thân ở Tưởng phủ , chàng đã tìm kiếm nàng như người phát điên . Nhưng nàng lại cự tuyệt tình yêu của chàng , sau nàng thất thân về tay thiếu chủ Lục Quân ở Hội Vệ Đạo . Sự thực đã chứng minh hai bên không có cách nào tiêu giải được mối thâm cừu đại hận , những chuyện biến ảo trên

chốn giang hồ thật khiến cho người ta phải điên đầu . Từ Văn kết luận :
- Cừu gia mình đúng là Hội Vệ Đạo , còn Ngũ Phương giáo thật ra chưa lấy gì làm căn cứ .
Sau một lúc kích động Từ Văn trở lại bình tĩnh , chàng ghĩ thầm :
- Nếu quả phụ thân đã chết trên dường đi Khai Phong thì hung thủ quyết không phải là người của Hội Vệ Đạo vì đối phương đang tìm hết mọi thủ đoạn để theo dõi phụ thân lạc lõng nơi đâu . Bằng phụ thân còn sống ở nhân gian thì mối phụ cừu của ta không thành vấn đề .
Rồi chàng tự hỏi :
- Nếu phụ thân còn sống ở nhân gian thì sao lại không tìm cách thông tin cho mình ? Cứ để mình nhắm mắt giết người bừa bãi để trả thù thật là một điều bí mật rất phức tạp không sao hiểu thấu được . Liệu trên người thiếu phụ này mình có tìm ra được manh mối gì không ?
Chàng nghĩ vậy liền thong thả cất tiếng hỏi :
- Phải chăng tôn giá Thượng Quan phu nhân ?
Thiếu phụ kia đáp :
- Chính phải !
- Tại sao phu nhân lại giả làm quỷ thần để bịp đời ?
Thiếu phụ kia hỏi lại :
- Từ Văn ! Ngươi lầm rồi , Thiên Tiên thần nữ là gia mẫu thì sao lại bảo là bịp đời được ?
- Trước nay trong võ lâm chưa từng nghe thấy chuyện này là nghĩa làm sao ?
- Cái đó chỉ đáng trách là ngươi hủ lậu .
Từ Văn hít một hơi chân khí rồi nói :
- Tại hạ xin thừa nhận là mình hủ lậu , nhưng chẳng lẽ người võ lâm cũng hủ lậu hết chăng ?
- Phải rồi ! Thần nữ chịu để mọi người đến triều bái là việc mới đây .
Từ Văn lại hỏi :
- Sao lại thế được ?
- Có nói cho ngươi hay cũng chẳng hề chi , mục đích công việc này cũng chỉ là Vệ Đạo .
- Hàng động lừa bịp mà cũng là để bảo vệ đạo nghĩa ư ?
Thiếu phụ giải thích :
- Hẳn chứ ! Nơi đây có thể nói là cạm bẫy của những quân vô loại ở võ lâm , ngươi hiểu rõ chưa .
Từ Văn nghiến răng , vẻ tức giận lộ ra ngoài mặt . Mụ nói vậy chẳng

lẽ mình cũng là một trong những kẻ hư đốn của võ lâm hay sao ?
Nhưng chàng không muốn tranh biện liền lạnh lùng đáp :
- Trong võ lâm có những loại như hàng cá hàng thịt thật khó mà phân biệt được kẻ chính người tà .
- Ngươi nói có lý lắm .
Từ Văn lại hỏi :
- Bữa nay phu nhân có ý giữ tại hạ làm con tin ư ?
- Đúng thế !
Từ Văn lại hỏi :
- Vì giữa gia phụ và Thương Quan Hội chủ có mối thù ư ?
- Phải rồi ! Mối thù này phải có Từ Anh Phong xuất hiện mới kết liễu được .
- Thế thì trong Thất Tinh Bảo bị đổ máu thì ai là thủ phạm ?
- Hội Vệ Đạo không chịu trách nhiệm về vụ đó .
- Vậy ai chịu trách nhiệm ?
Thiếu phụ thản nhiên đáp :
- Dĩ nhiên là kẻ đã gây ra vụ án .
- Ai là người hạ thủ ?
- Vấn đề này không phải do ta trả lời .
- Ngày xảy ra vụ kết án chính Thượng Quan Hội chủ cũng đến tầm cừu kia mà ?
Thiếu phụ nói :
- Nhưng đối tượng chỉ có một mình phụ thân ngươi mà thôi .
- Phu nhân nói vậy liệu có thể tin được không ?
- Tin hay không là tuỳ ý ngươi .
Từ Văn hỏi :
- Theo nhận xét của tại hạ thì Thượng Quan Hoành là chủ mưu vụ huyết án đó thì phu nhân bảo sao ?
- Ngươi muốn nhận định thế nào ũn mặc .
- Phu nhân đã thừa nhận rồi phải không ?
Thiếu phụ lạnh lùng nói :
- Bản nhân không rảnh để nói chuyện đường dài với ngươi , bắt đầu từ bây giờ ngươi là địa vị một con tin rồi đó .
Từ Văn sát khí bừng bừng sẵng giọng hỏi :
- Tại hạ e rằng không ai giữ được tại hạ thì làm thế nào ?
- Ngươi cứ thử đi coi .
Thiếu phụ dứt lời đã mất biến như loài quỉ mị bức màn gấm từ từ khép lại . Nỗi oán độc trong lòng Từ Văn lại nổi lên bừng bừng , quan niệm trong Tàng Long cốc lại hiện lên rong đầu óc chàng . Nếu không dùng thủ đoạn khốc liệt thì đừng hòng truy tầm ra kẻ thù . Bất

giác chàng lẩm bẩm :
- Họ bảo giữ mình ở lại đây làm con tin để bức bách phụ thân chàng phải xuất hiện biết đâu đó chỉ là điều vu vơ , họ còn có mưu đồ chuyện khác nên bày đặt ra vụ này cũng chưa biết chừng .
Từ Văn trong lòng nghĩ vậy liền vung chưởng đánh vào bức màn gấm , bức màn bị rách ra làm mấy mảnh nhưng phía sau chẳng có gì mà cũng không thấy có cửa ngõ nào khác . Thiếu phụ xinh đẹp không biết ẩn nấp nơi đâu ?
Giữa lúc chàng đang còn ngờ vực thì cửa vào sảnh đường đã bị chăng một tấm lưới phong toả không biết là từ lúc nào . Từ Văn băng mình đến bên cửa giơ tay ra sờ vào tấm lưới chàng không khỏi cả kinh thất sắc , tấm lưới này không phải bằng tơ hay bằng gai mà dệt bằng một vật gì rất kiên cố , dù chàng có phát huy thần lực cũng không thể phá huỷ được một mảy may . Bốn ả tỳ nữ áo xanh vẫn đứng ngoài sảnh đường , một ả tay cầm ngọc như ý cười hích hích nói :
- Đại Ngục thư sinh ! Thiếu hiệp hãy bình tĩnh lại . Tấm lưới này dệt bằng thứ tơ thiên tằm nó không sợ đao kiếm , nước lửa . Dù thần lực của thiếu hiệp có lay non dốc biển cũng đừng hòng phá huỷ tấm lưới này lấy một chút , bốn bức vách và trên nóc đều được đúc bằng thép nguyên chất vậy thiếu hiệp đừng phí công bỏ sức .
Từ Văn hít một hơi khí lạnh đồng thời sát khí trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn , mấy dây chỉ phong do mắt lưới chui ra nhằm bắn vào bốn tên thiếu nữ . Bốn ả tan ra rồi lại hợp lại vẫn đứng guyên chỗ , thân pháp chúng mau lẹ và kỳ diệu khiến người ta phải tặc lưỡi . Từ Văn trong cơn thịnh nộ tụ tập công lực đến độ chót vung chưởng đánh vào vách tường . Choang một tiếng rùng rợn , chưởng lực đụng vào vách sắt hất ngược trở về khiến chàng phải lùi lại đến ba bốn thước . Tiếng dội vang rền không ngớt khiến chàng chấn động màng tai cơ hồ muốn rách . Từ Văn bây giờ mới tin là thị nữ nói thật . Dù chàng có công lực nghiêng trời thì bây giờ cũng không thi triển được . Những mối hận độc oán hờn khiến chàng phát điên , chàng gầm lên :
- Thủ đoạn hèn mạt này mà dám khoe là bảo vệ đạo nghĩa có đúng hay không ?
Bên tai chàng bỗng vang lên thanh âm của thiếu phụ xinh đẹp không biết phát ra từ chỗ nào tực hồ ở trong một hang động bật lên . Thiếu phụ nói :
- Từ Văn ! Bản nhân không gia hình khốc liệt đối với ngươi cũng là tôn sùng võ đạo rồi đó .

- Đã nói chuyện võ đạo sao không đem bản lãnh ra quyết đấu sinh tử ?
- Có chứ , nhưng chưa đến thời cơ mà thôi .
Từ Văn thét lên :
- Ta không chết tất sẽ lấy máu rửa Hội Vệ Đạo .
- Bản nhân chỉ e ngươi không đủ bản lãnh .
Từ Văn lại hỏi :
- Mục đích chân chính của phu nhân thế nào ?
- Cái đó hãy chờ Từ Anh Phong xuất hiện rồi mới biết . Hiện giờ tin tức Nữ thần tuyên triệu ngươi đã được đồn đại trên chốn giang hồ rồi .
- Nếu gia phụ không còn ở nhân thế thì sao ?
- Bây giờ đã nói thế thì sớm quá .
Bầu không khí trở lại tịch mịch không có tiếng người nữa . Từ Văn như con mãnh hổ bị giam vào cũi , chàng chạy quanh trong nhà khách ảnh chân không dừng bước mà chàng khômng sao nghĩ ra cách thoát thân .
Từ Văn bị cầm tù đã năm ngày những người canh gác đều được triệt thoái , chàng chẳng khác gì người bị nhốt vào thiên la địa võng đến thần tiên cũng khó lòng ra thoát . Năm ngày đối với Từ Văn dài bằng năm năm , trong năm ngày chàng chỉ được tiếp xúc với ả tỳ nữ là Liễu Thiến Thiến tuy nói là chàng bị cầm tù song được đối đãi rất đầy đủ . Liễu Thiến Thiến cứ đúng giờ giấc đem thực vật cùng đồ tắm rửa đến cho chàng . Từ Văn hận thị thấu xương , nếu thị không đến đón đường đánh lừa thì chàng không nghĩ tới chuyện đến đây khấu đầu bái thần để bị cầm tù .
Liễu Thiến Thiến mỗi lần xuất hiện hiển nhiên đều có ý khêu gợi Từ Văn .
Đúng giờ Ngọ Liễu Thiến Thiến đem cơm lên đặt vào lổ hổng để chàng kéo lấy mà ăn . Nét mặt thị lúc nào cũng tươi cười ra vẻ quyến rũ , chẳng hiểu thị hữu tình hay vô ý lả lướt tấm lưng thon rung động cặp mông bầu bĩnh , nhất là hai trái đào phình lên như muốn xé rách làn áo mỏng dính để muốn chui ra ngoài nó nhô lên hụp xuống khiến người ta trông thấy không khỏi rung động trong lòng . Từ Văn tuy oán hận nhưng chưa tìm cách trả thù , mặt khác thị đối đãi với chàng rất chu đáo . Chàng ăn cơm vẫn cúi đầu suy nghĩ cách để thoát khỏi chốn lao lung chàng không để cho mối tuyệt vọng kềm chế mình .
Liễu Thiến Thiến ngây người ra để nhìn Từ Văn con người tuấn mỹ bắp thịt nở nang nụ cười trên môi mỗi lúc một đằm thắm . Thị nghĩ gì vậy ? Từ Văn vốn ghét tính phóng đãng cả năm ngày trời chàng

không nói một câu mà cũng không thèm để mắt nhìn thị lấy một cái .
Hôm ấy Liễu Thiến Thiến đột nhiên ướm hỏi :
- Từ thiếu hiệp ! Thiếu hiệp không biết tương lai của mình sẽ nguy hiểm thế nào ư ?
Từ Văn cứ ngồi ăn uống không lý gì đến thị , Liễu Thiến Thiến lại nói :
- Thiếu hiệp là thiên nhân bụng dạ tất phải khoáng đạt hơn khiến cho nô gia tâm phục vô cùng .
Từ Văn động tâm nghĩ thầm :
- Thiên nhân địa nhân thì làm cái gì ? Trên chốn giang hồ đầy chuyện kỳ bí gian tà nếu chỉ trông vào cái khoẻ của sức mạnh để mong thành tựu thì không đủ , mà thường hỏng việc . Mình đây vì bị trúng kế mới bị cầm tù cũng là theo một lề luật võ lâm cả , tội gì ta không lợi dụng ả này ? ..
Trong lòng Từ Văn nghĩ vậy , chàng đặt đũa xuống để bát đĩa vào trong hộp để vào lỗ hổng đẩy ra ngoài . Chàng đủng đỉnh đứng dậy cất tiếng lạnh lùng hỏi :
- Liễu cô nương có điều chi chỉ giáo ?
Cặp mắt Liễu Thiến Thiến trong như nước hồ thu liếc qua liếc lại có chiều khác lạ nhưng nó vẫn chiếu ra những tia sáng hấp dẫn . Thị cất giọng oanh thỏ thẻ đáp :
- Nô gia nói là bụng dạ Từ thiếu hiệp thì người thường không thể đo lường được .
Từ Văn hỏi :
- Cô nương lấy chi làm bằng chứng mà nói vậy ?
- Thiếu hiệp lâm vào tuyệt địa mà vẫn tỏ vẻ thản nhiên .
- Hai chữ tuyệt địa mà cô nói đó là nghĩa làm sao ?
Liễu Tgiến Thiến hỏi lại :
- Cha con thiếu hiệp cùng với Hội chủ của nô gia có mối huyết thù sâu tựa bể chẳng lẽ còn hy vọng sống được chăng ?
Từ Văn trong lòng run lên nhưng chàng vẫn cố giữ vẻ thản nhiên tươi cười , lạnh lùng đáp :
- Mình là kẻ võ sĩ thì cần gì mà phải ngày ngày lo đến hai chữ sống chết .
- Vì thế mà nô gia bảo thiếu hiệp là con người khác thường .
- Cô nương quá khen rồi .
Liễu Thiến Thiến tầm ngâm một lúc rồi hạ thấp giọng xuống hỏi :
- Thiếu hiệp có nghĩ đến chuyện ra khỏi nơi tù ngục này không ?
Từ Văn cất giọng hiền hoà hỏi lại :
- Nghĩ thì có nghĩ nhưng không thực hành được thì nghĩ làm chi ?

- Thế là trong lòng thiếu hiệp có nghĩ đến rồi .
- Dĩ nhiên là thế , bản năng con người là hiếu sinh thì có lý đâu mà tại hạ lại ra ngoài thể lệ đó được ?
- Thế thì thiếu hiệp có tính toán gì không ?
- Chẳng lẽ cô nương có điều chi dạy bảo ?
Liễu Thiến Thiến trầm lặng một chút rồi ngập ngừng đáp :
- Chủ nhân của bọn nô gia đã xuống núi hai ngày nay .
Câu nói này tuy không trả lời gì vào câu hỏi của Từ Văn nhưng khi chàng nghe đã biết chỗ dụng tâm của thị rồi . Thị nói câu này không phải là không có nguyên nhân , Từ Văn thông tuệ hơn người có lý đâu lại không hiểu ý nghĩa , nhưng chàng vẫn giả vờ hỏi lại :
- Quỳ chủ nhân là nữ thần phải không ?
- Thiếu hiệp đã rõ sao còn giả vờ hỏi ?
- Tại hạ nghe người ta vẫn gọi bà là Tiên Tử .
- Đúng thế , đó là ngoại hiệu của phu nhân .
- Tại sao lại lấy ngoại hiệu này ?
Liễu Thiến Thiến hơi biến sắc mặt , thị tự biết mình tiết lộ chuyện này hơi quá mạo hiểm không nên táo bạo như vậy mới phải . Song thị vẫn trả lời vì lúc này tâm lý của thị bị kiềm chế , lý trí mười phần yếu ớt . Thị đáp :
- Tên phu nhân là Vân Trung Tiên Tử .
Từ Văn la lên :
- Ồ phải rồi ! Cái tên Vân Trung Tiên Tử thì nói ra không có cái gì đáng xấu hổ . Vân Trung Tiên Tử mà làm môn hạ cho Sơn Lâm Thần Nữ thì thật xứng đáng .
- Thiếu hiệp trông phu nhân có đẹp lắm không ?
- Đẹp lắm ! Trên đời ít gười bì kịp .
Liễu Thiến Thiến ngập ngừng nói :
- Nhưng công lực của phu nhân ...
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ đã lĩnh giáo .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 68
CUỘC CHIẾN KHỐC LIỆT GIỮA NGŨ PHƯƠNG GIÁO VÀ HỘI VỆ ĐẠO

Liễu Thiến Thiến hỏi :
- Còn nô gia đây thế nào ?
Từ Văn đáp :
- Cô nương cũng đẹp lắm ! Nhất là thân pháp càng xuất sắc hơn người .
Liễu Thiến Thiến thẹn thùng cười nói :
- Nô gia thân phận tôi đòi không dám tiếp thụ mắt xanh của thiếu hiệp .
Từ Văn cười thầm trong bụng :
- Liễu Thiến Thiến đối với mình ra chiều lơi lả . Xem chừng thị mê mản tâm thần nhưng màn kịch này còn tiếp diễn lập tức đụng phải chính đề .
Chàng liền hỏi ngay :
- Phải chăng Liễu cô nương có ý muốn viện thủ cho tại hạ ?
Liễu Thiến Thiến ngập ngừng đáp :
- Cái đó nô gia không dám đem sinh mạng ra làm trò đùa có điều ...
Từ Văn ngắt lời :
- Có điều làm ao ?
- Không nỡ nhìn thấy thiếu hiệp ...
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ hiểu rồi .
Liễu Thiến Thiến hỏi :
- Hiểu cái gì ?
- Cô nương có ý muốn viện trợ cho tại hạ nhưng cần có điều kiện , phải vậy không ?
Liễu Thiến Thiến bưng miệng mà cười thị liếc cặp mắt rất đa tình và cất giọng không được tự nhiên đáp :
- Cơ trí của thiếu hiệp quả người thường không thể kịp được , nhưng nói đến hai chữ điều kiện thì không khỏi mạt sát chỗ dụng tâm của nô gia .
- Cô nương nói đến dụng tâm là trỏ vào việc gì ?
Liễu Thiến Thiến hai má ửng hồng mím môi đáp :
- Nô gia chẳng tự xét mình muốn đem tấm thân bồ liễu gửi cho người quân tử .
Thị nói xong cặp mắt long lanh nhìn thẳng vào mặt Từ Văn .
Từ Văn tuy biết rõ lòng dạ của đối phương nên nghe thị nói vậy chẳng lấy chi làm kinh dị , chàng thản nhiên hỏi :
- Điều kiện là thế phải không ?
Liễu Thiến Thiến vẻ mặt hân hoan đáp :
- Nếu thiếu hiệp bảo đó là điều kiện thì nô gia cũng xin đáp điều kiện

là thế đó .
- Cô nương muốn thế nào để tại hạ thực hành điều kiện này ?
- Thiếu hiệp trỏ lên trời tuyên thệ nô gia cũng thề giữ chung thân một dạ , nô gia sẽ tìm cách để thiếu hiệp thoát khỏi chốn lao lung .
Từ Văn không khỏi ngẩn người ra . Thoát khỏi tù ngục này là hy vọng duy nhất của chàng , vì thế mà chàng có thể hành động bất cứ thủ đoạn nào miễn là đạt được mục đích dù phải dùng đến thủ đoạn khốc liệt . Có điều người võ sĩ không thể canh cãi lời nói phải lấy chữ tín làm đầu . Nếu chàng ưng lời với thị tức là phải thực hành nhưng liệu chàng có thể kết hợp với con người dâm đãng được chăng ? Không được , trăm gàn lần không được . Thị không đáng là vợ chàng , nhưng đây lại là cơ hội ngàn năm một thuở khi nào bỏ lở .
Nếu Vân Trung Tiên Tử ở nhà thì dù Liễu Thiến Thiến lớn mật tới đâu cũng không dám làm , cứ coi thị lúc đứng trước Vân Trung Tiên Tử vẻ mặt đoan trang là đủ rõ .
Từ Văn lạng lẽ hồi lâu không trả lời , Liễu Thiến Thiến vẻ mặt buồn rầu thở dài nói :
- Nô gia cũng tự biết là thiếu hiệp không rũ lòng thương .
Từ Văn đầu óc hoang mang không biết trả lời thế nào , hồi lâu chàng mới đáp :
- Đây là một việc trọng đại cô nương hãy để tại hạ nghĩ kỹ đã .
Liễu Thiến Thiến đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :
- Từ ca ca . Thời gian không cho phép chúng ta suy nghĩ lâu được nếu phu nhân trở về thì mọi việc sẽ tan theo bọt nước .
Ba tiếng Từ ca ca khiến cho Từ Văn nghe mà ghê tởm buồn nôn , theo lẽ ra chàng bất tất phải nghĩ tới phong độ của kẻ võ sĩ vì hai bên là thù địch nhưng chàng cũng không thèm làm . Chàng liền hỏi lại :
- Cô nương để cho tại hạ nghĩ ngợi trong một giờ được không ?
- Một giờ thì được . Hay lắm ! Sau một giờ nô gia sẽ trở lại .
Thị nói xong thò tay vào lấy khay bát đĩa , ngón tay búp măng vừa thò qua lổ hổng trình bày trước mắt Từ Văn một ý niệm chợt thoáng qua đầu chàng , chàng tự nghĩ :
- Đối với kẻ thù còn khoan thứ là tàn nhẫn với mình .
Thế rồi chàng quyết định , chàng mỉm cười cúi xuống đưa tay ra sờ vào cổ tay nhỏ nhắn của Liễu Thiến Thiến . Ban đầu Liễu Thiến Thiến còn kinh hãi nhưng rồi thị đi vào cõi say sưa ngây ngất để mặc cho Từ Văn nắm lấy , thị khúc khích cười hỏi :
- Từ ca ca . Ca ca biến đổi chủ ý rồi chăng ?
- Đúng thế !
Liễu Thiến Thiến sung sướng cười hỏi :

- Thế là Từ ca ca ưng chịu rồi phải không ?
Từ Văn đột nhiên biến đổi sắc mặt trầm giọng hỏi :
- Cô nương có biết ngoại hiệu của ta là gì không ?
Liễu Thiến Thiến chưng hững đáp :
- Địa Ngục thư sinh .
Từ Văn buông tay thị ra cất giọng lạnh lẽo nói :
- Hay lắm ! Tại hạ mong rằng cô nương đừng quên ngoại hiệu của tại hạ .
Bao nhiêu thói lả lơi của Liễu Thiến Thiến đều thu lại hết , thị chau mày đầy vẻ nghi ngờ hỏi :
- Thiếu hiệp nói vậy là có ý gì ?
Từ Văn hững hờ nói :
- Tại hạ chẳng phải là con người tử tế với ai đâu .
Liễu Thiến Thiến ngơ ngác hỏi :
- Thiếu hiệp ...
Từ Văn nói ngay :
- Bây giờ cô nương mở tấm lưới ra đi .
Liễu Thiến Thiến lùi lại hai bước run lên hỏi :
- Thiếu hiệp đã ưng chịu điều kiện của nô gia đâu ..
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ không có ý như vậy .
Liễu Thiến Thiến hỏi :
- Thế thì tại sao thiếu hiệp lại đòi nô gia phải tháo vòng cương toả .
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Cô nương làm thế tức là cô nương tự cứu mình .
- Thiếu hiệp nói vậy nghĩa là làm sao ?
- Cô nương trúng phải chất độc ghê gớm của tại hạ , trên thế gian này không người nào giải được chất độc đó , chỉ trong vòng một khắc là đắm ngọc chìm hương . Nếu cô nương giải thoát cho tại hạ thì tại hạ sẽ giải độc cho cô nương .
Liễu Thiến Thiến liền thất sắc , thị lùi lại mấy bước rồi trỏ tay vào mặt Từ Văn lớn tiếng :
- Ngươi thât là một kẻ thâm độc ...
Từ Văn lạnh lùng ngắt lời :
- Tại hạ đã đúng như danh hiệu nói cho cô hay chẳng phải là người tử tế .
- Từ Văn ! Ta chết rồi liệu ngươi có sống được chăng ?
- Đó lại là một chuyện khác .
Liễu Thiến Thiến nghiến răng nói :
- Thời gian một khắc cũng đủ cho ta băm thây ngươi ra làm muôn

đoạn .
Từ Văn hững hờ nói :
- chắc cô nương không dám đâu .
- Tại sao ta không dám ?
- Vậy cô nương thử làm đi coi .
Liễu Thiến Thiến ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên xoay mình đưa tay lên đặt vào cây long trảo ngoài cột hiên . Từ Văn chấn động tâm thần , chàng không ngờ thị dám làm thật cây long trảo đó tất nhiên là mấu chốt để chuyển động cơ quan . Chàng bị giam hãm trong sảnh đường thì còn cách gì để ngăn trở được nữa nếu chàng mà bị chết về tay con tiện nhân này thì khó lòng mà nhắm mắt được . Liễu Thiến Thiến vừa đặt tay vào cây long trảo vừa cất tiếng lạnh lùng nói :
- Từ Văn ngươi đừng hối hận nhé .
Từ Văn trong lòng nóng như lửa đỏ nhưng ngoài mặt vẫn trầm tĩnh chàng ngạo nghễ nói :
- Trước nay tại hạ chưa từng biết hối hận là gì .
- Hay lắm ! Vậy ta còn được coi ngươi chết .
Bỗng có tiếng quát :
- Liễu Thiến Thiến ! Ngươi thật là lớn mật .
Tiếng quát vừa dứt , một thiếu phụ nạ dòng mặc áo đen đột nhiên xuất hiện , mặt mụ cơ hồ bao phủ một làn sương dầy mắt mụ đầy sát khí trợn lên nhìn Liễu Thiến Thiến . Liễu Thiến Thiến vừa trông thấy mụ chẳng khác gì gặp ma quỉ hiện hình , mụ áo đen cất giọng lạnh như băng hỏi :
- Con tiện tỳ kia ! Ngươi dám làm gì vậy ?
Liễu Thiến Thiến sợ hãi ấp úng đáp :
- Tiểu tỳ ... tiểu tỳ trúng phải độc thủ của gã .
Mụ áo đen ngó Từ Văn một cái nói :
- Ngươi có biết gã là một con tin trọng yếu của phu nhân không ?
Liễu Thiến Thiến sợ hãi đáp :
- Tiểu tỳ biết rồi .
- Nếu ngươi phát động cương nỏ trận để huỷ diệt gã thì kết quả sẽ ra sao .
Liễu Thiến Thiến ngập ngừng đáp :
- Nhưng ... nhưng tính mạng của tiểu tỳ cũng sẽ chết trong khoảnh khắc .
Mụ áo đen quát :
- Câm miệng ngay ! Dưới toà Tiên Tử không thể dung tha đứa gian tặc như ngươi , ngươi dám phản bội Tiên Tử làm việc trái khoáy này thế là mình làm mình chịu . Quỳ xuống đi .

Liễu Thiến Thiến quỳ hai chân xuống cất lời van vỉ :
- Thưa Tổng quản ! Xin Tổng quản tha thứ cho tỳ nữ vì không biết mà phạm pháp lần đầu ...
Thiếu phụ đáp :
- Theo môn quy của Nữ thần thì dù là Tiên Tử cũng không dám thay đổi . Câm miệng đi !
Mụ áo đen được kêu bằng Tổng quản tiến lại gần mép lưới ngó Từ Văn hỏi :
- Từ Văn ! Ta hy vọng thiếu hiệp giải độc cho thị .
Từ Văn hỏi :
- Để làm gì ?
- Thị còn phải tiếp thụ lề luật của bản môn .
- Cách xưng hô của tôn giá thế nào ?
Mụ áo đen đáp :
- Bản nhân là Tổng quản Tôn Uyên Như .
Từ Văn từ ngày gặp kỳ duyên về nhập môn phái Vạn Độc luyện được huyền công thượng thặng . Về đường dùng độc chàng đã đến bậc xuất thần nhập hoá thu phát tự do , lúc chàng nắm lấy cổ tay Thiến Thiến chàng đã hy động chất kịch độc tồi tâm , nhưng chàng khống chế không cho chất độc phát tác ngay mà hoãn lại một thời gian chứ không như nửa năm về trước hễ tay chàng mà chạm vào đối phương là chết liền . Trước kia chàng chỉ luyện được cánh tay trái mà bây giờ toàn thân chàng đã có chất độc tuỳ ý giết người . Đây là lần đầu tiên chàng thi độc bằng thân pháp tối cao chỉ vì chuyện bất đắc dĩ . Giới luật của sư môn là không được giết càn , thực ra chàng không có ý muốn giết Liễu Thiến Thiến mà chỉ vì trường hợp bất đắc dĩ . Từ Văn lớn tiếng nhìn Liễu Thiến Thiến nói :
- Liễu Cô nương ! Cô nương hãy đưa tay vào đây .
Liễu Thiến Thiến quay đầu đi hỏi :
- Để làm gì ?
- Để tại hạ giải độc cho cô .
Liễu Thiến Thiến buông thõng :
- Không cần .
- Tại sao vậy ?
- Đằng nào cũng chết , ta nguyện chết về tay ngươi .
Tổng quản Tôn Uyển Như tức giận quát lên :
- Cái đó ngươi không được tự chủ .
Mụ băng người tới nắm lấy tay Liễu Thiến Thiến đút vào lở hổng . Liễu Thiến Thiến trợn mắt lên nghiến răng ken két ra chiều tức giận vô cùng nhưng không dánm phản kháng . Từ Văn thò tay ra nắm lấy

cổ tay Liễu Thiến Thiến vận động tâm pháp thu chất độc về trong mình rồi buông tay ra nói :
- Thế là xong rồi !
Cách giải độc kỳ dị như vậy khiến cho mụ áo đen kinh hãi vô cùng . Giữa lúc ấy dưới lâu đài có mấy tiếng quát tháo vọng lại , tiếp theo là những tiếng chiến đấu chấn động màng tai . Mụ áo đen biến sắc vội lôi Liễu Thiến Thiến đi nhanh như chớp , Từ Văn rất lấy làm kinh hãi chàng không hiểu người nào mà dám đến non tiên gây sự .
Tiếng chiến đấu nổi lên như sóng vỗ chỗ lên bổng chỗ xuống trầm xen vào những tiến rú thê thảm , Từ Văn biết là số người giao thủ không phải ít . Đột nhiên một bóng người vọt lên lâu đài lướt qua mé hữu nhanh như chớp , thoáng cái lại quay lại mé tả dường như để tìm kiếm vật gì . Bóng người thấp thoáng ngay chỗ Từ Văn đang bị cầm tù chăm chú nhìn vào tấm lưới lớn bất giác gã ồ lên một tiếng .
Từ Văn vừa nghe thanh âm đã vui mừng quá đỗi cất tiếng gọi :
- Đại ca ! Tiểu đệ ở đây .
- Hiền đệ còn sống ư ?
- Đại ca tưởng tiểu đệ chết rồi ư ?
- Năm ngày qua tiểu huynh nghĩ thế thật . Hiền đệ bị chuyện gì vậy ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu đệ bị cầm tù .
Hoàng Minh hỏi :
- Cầm tù ư ? Tấm lưới này ...
Từ Văn nói ngay :
- Tấm lưới này nó dệt bằng thứ tơ thiên tằm không sợ đao kiếm , nước lửa .
Hoàng Minh bật lên tiếng ủa ra chiều lo lắng Từ Văn lại hỏi :
- Những ai tới đây động thủ ?
- Những tay cao thủ của Ngũ Phương giáo tổng số có đến năm chục người trở lên ..
Từ Văn hỏi :
- Ngũ Phương giáo ư ?
Hoàng Minh đáp :
- Phải rồi ! Tiểu huynh nhân cơ hội này mới trà trộn lên đây được .
- Bậc thang thiên nhiên không ngăn trở được bọn chúng ư ?
- Họ phải đánh đổi bằng mười hai nhân mạng , bên Ngũ Phương giáo phải tổn thất mười hai tay cao thủ mới phá được cuộc phòng thủ .
- Hai lão quái vật giữ đầu cầu thang có việc gì không ?
- Dĩ nhiên chúng chết rồi ! Nhưng việc này để thủng thẳng hãy nói

chúng ta phải lo liệu việc chính trước .
Gã nói xong chân đá tay sờ để tìm cơ quan mở lưới . Hoàng Minh là một tên cao đồ của Diệu Thủ thư sinh và là thần thâu đệ nhất trong thiên hạ , gã rất tinh xảo về nghề này . Từ Văn bỗng quát lên :
- Coi chừng !
Một luồng kiếm phong sắc bén chụp lấy Hoàng Minh , người ra tay là một thiếu nữ áo xanh thị xuất hiện như ma quỉ hiện hình . Hoàng Minh mang ngoại hiệu là Thiểm Diện khách thân pháp gã có chỗ độc đáo nhưng bản lảnh gã so với đối phương còn kém nhiều .
Véo véo ba chiêu kiếm phóng ra liền Hoàng Minh không thế nào phản kích được gã lâm vào tình thế rất nguy hiểm .
Cứ tình hình này thì gã không thể nào chịu nổi mười chiêu của thiếu nữ áo xanh , Từ Văn trong lúc nguy cấp chìa tay vào mắt lưới phóng ra một tia chỉ phong cực kỳ mãnh liệt . Binh cây cột khắc đầu rồng ngoài hiên bị bắn trúng gẫy tiện từ chỗ cổ rồng , tiếng thiếu nữ quát lên :
- Nằm xuống !
Hoàng Minh lưng và vai thấm máu biến thành màu đỏ gã loạng choạng người đi hai cái , thiếu nữ áo xanh lại vung kiếm lên nhằm đâm vào trước ngực Hoàng Minh .
Hoàng Minh lạng người đi một cái đã tránh xa hơn trượng nhưng chưa thoát ra khỏi phạm vi của lưỡi kiếm thiếu nữ áo xanh , gã chắc mình bị chết về lưỡi kiếm của đối phương . Giữa lúc ấy đột nhiên tấm lưới kéo lên , Từ Văn mừng quýnh pháp chỉ của chàng chủ tâm tập kích thiếu nữ áo xanh để cứu Hoàng Minh trong cơn nguy cấp .
Không ngờ thân pháp thị nhanh như quỷ mị chưởng phong chỉ trúng vào đầu rồng . Trường hợp này chẳng khác gì mèo mù đụng phải chuột già . Mấu chốt cơ quan bị đánh trúng liền kéo tấm lưới lên Từ Văn thoát ra rồi liền phóng chưởng đánh thiếu nữ áo xanh .
Thiếu nữ áo xanh bị chưởng phong của Từ Văn đánh trúng thị rú lên một tiếng thê thảm rồi té xuống đất . Hoàng Minh thấy phát hiện kỳ tích liền la lên :
- Hiền đệ .. làm sao ...
Từ Văn trỏ tay vào cây cột ngắt lời :
- Đánh bậy đánh bạ chẳng may mà trúng .
Hoàng Minh nhăn nhó cười nói :
- Nếu không đánh bừa bãi thì cái mạng của tiểu huynh bây giờ đã đi đời rồi .
- Thương thế của đại ca thế nào ?
- Bị sướt ngoài da chẳng có chi đáng ngại .

Gã nói xong móc trong bọc ra viên thuốc bỏ vào miệng nuốt .
Tiếng chiến đấu vẫn vang lên không ngớt dần dần đi tới lâu đài .
Từ Văn cặp mắt xanh lè , sát khí ngùn ngụt nói :
- Tiểu đệ muốn lấy máu mà rửa chốn này .
Hoàng Minh vội xua tay ngăn lại nói :
- Không nên .
- Sao lại không nên ?
Hoàng Minh hỏi lại :
- Hiền đệ muốn giúp cho bọn Ngũ Phương giáo làm dữ chăng ?
- Hai phe hai việc ...
- Mình là kẻ võ sĩ không nên nhân lúc người ta nguy hiểm mà dậu đổ bìm leo .
Từ Văn lẳng lặng một lúc rồi hỏi :
- Chẳng lẽ ta bỏ mặt họ mà đi hay sao ?
- Cục diện bữa nay nếu còn người tiếp ứng cho họ thì nhất định Ngũ Phương giáo sẽ nắm chắc phần thắng .
Từ Văn nghĩ thầm :
- Thiên hạ thật lắm chuyện kỳ . Thiếu phụ xinh đẹp Vân Trung Tiên Tử không ở trên núi thì đúng gặp lúc Ngũ Phương giáo kéo đến hành động . Theo lý thuyết của Vân Trung Tiên Tử thì Hội Vệ Đạo giương oai Sơn Lâm thần nữ cũng vì mục đích Vệ Đạo . Họ định ỷ vào thế hiểm thiên nhiên nơi đây để tiêu diệt bọn Ngũ Phương giáo , giả tỷ mà Vân Trung Tiện Tử không xuống núi thì tình thế chắc là khác hẳn .
Hoàng Minh lại nói :
- Hiền Đệ ! Tiểu huynh có một ý kiến ...
Từ Văn ngắt lời :
- Ý kiến gì ?
- Ngũ Phương giáo tàn hại võ lâm nắm quyền sinh sát , bọn giang hồ đều nghiến răng căm hận ...
Từ Văn hỏi ngay :
- Phải chăng đại ca có ý muốn cho tiểu đệ ra tay ?
Hoàng Minh hỏi lại :
- Hiền đệ có đồng ý chăng ?
- Hội Vệ Đạo đối với tiểu đệ có một mối thù chẳng đội trời chung .
- Tiểu huynh muốn mượn câu nói của hiền đệ chia làm hai việc để mà xử trí .
Từ Văn ngần ngừ một lúc rồi đáp :
- Chúng ta hãy coi một lúc xem thế nào đã .
Bất thình lình có một bóng người bay vọt lên đài , hiển nhiên là một

thiếu niên áo gấm tay cầm trường kiếm toàn thân vết máu loang lỗ , hắn vừa hạ mình xuống nhìn Hoàng Minh quát :
- Sao không động thủ đi ?
Hiển nhiên hắn cho Hoàng Minh là đệ tử Ngũ Phương giáo . Từ Văn đưa mắt lạnh lùng nhìn hắn nói :
- May mà chúng ta lại gặp nhau đây .
Thiếu niên áo gấm đúng là một tên Ngũ Phương sứ giả mà bữa trước chàng đã gặp ngoài thành Yến Sư , còn một gã nữa thì bị Độc thủ nhất thức của chàng hạ sát ngay đương trường hôm ấy . Vừa thấy tên sứ giả này Từ Văn liền nhớ tới vụ cướp người hồng nhan tri kỷ là Thiên Đài Ma Cơ . Sát khí bừng bừng nổi lên không tài nào ngăn lại được nữa .
Ngũ Phương sứ giả vừa nghe thấy thanh âm Từ Văn vội quay đầu nhìn lại gã sợ xám mặt cắm đầu toan chạy Từ Văn đứng chắn ngang quát lên :
- Nhất định ngươi phải chết .
Vừa dứt lời chàng ra chiêu Độc thủ nhất thức tấn công nhanh như điện chớp , Ngũ Phương sứ giả giơ kiếm lên gạt nhưng chưa kịp thi triển thế kiếm đã bị ngã quay ra . Hoàng Minh kinh hãi hỏi :
- Hiền đệ ! Công lực như vậy mà còn có kẻ đối thủ ư ?
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Đại ca đừng tán dương tiểu đệ nữa , chúng ta đi thôi .
Dứt lời chàng băng mình từ lâu đài nhảy xuống , Hoàng Minh cũng nhảy theo . Dưới đài người bị tử thương nằm ngổn ngang , số bị chết có đến mấy chục vừa nam vừa nữ . Bọn nữ dĩ nhiên là đệ tử dưới toà Vân Trung Tiên Tử và bọn thị tỳ . Mục quang Từ Văn đưa mắt nhìn toàn trường một lượt bỗng thấy mụ áo đen tự xưng là Tổng quản Tôn Uyển Như đang chiến đấu cùng lão già mặc áo gấm mặt mũi hung ác . Cuộc đấu đã đến chỗ sinh tử , theo chiêu thức hai bên mà đoán thì đây là một cặp công lực cao nhất ở hiện trường . Ngoài ra những cặp khác cũng đang chiến đấu cực kỳ thảm khốc .
Hoàng Minh trỏ vào lão mặc áo cẩm bào nói :
- Lão là người đứng đầu trong Ngũ Phương giáo làm đến chức phó lãnh đội y vệ .
Từ Văn gật đầu .
Bỗng một tiếng quát nổi lên một thiếu nữ áo xanh đã bị té nhào dưới lưỡi kiếm của hán tử áo gấm , hán tử này dùng kiếm móc rách vạt áo trước ngực của thiếu nữ để lộ cả ra . Hành vi đê hèn vô sỉ này khiến cho Từ Văn căm phẫn chàng quắc mắt nhảy xổ lại , hán tử áo gấm chưa kịp nhìn rõ bóng người đã bị một chưởng của Từ Văn đánh vỡ

tan đầu óc chết ngay đương trường . Một tiếng quát không hiển của ai bỗng nổi lên :
- Địa Ngục thư sinh !
Tiếng quát này làm chấn động toàn trường .
Từ Văn cất bước tiến lại gần lão già mặc áo cẩm bào , bất luận là ai hễ tay kiếm của chàng tới nơi là bị chết liền chàng đi trong năm trượng thì bọn Ngũ Phương giáo đồ bị chết đến bảy tên . Lão già mặc áo cẩm bào điểm liền ba tuyệt chiêu bức bách mụ áo đen phải lùi lại rồi lão nhảy xổ về phía Từ Văn . Mụ áo đen thấy Từ Văn vừa thoát khỏi chốn lao lung lại về phe với mình mụ không khỏi ngạc nhiên đứng thộn mặt ra .
Từ Văn tiến lên phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức công lực của lão già mặc áo cẩm bào cũng không phải tầm thường , lão tiến đã mau mà lùi lại càng mau hơn nữa . Lão lạng người đi một cái tránh khỏi chiêu Độc thủ nhất thức Từ Văn chưa kịp biến chiêu lão đã vung trường kiếm tấn công nhanh như điện chớp . Trong lúc cấp bách Từ Văn phải lùi lại hai bước , giữa lúc chàng lùi lại chàng vận động mười thành công lực phóng ra một chưởng .
Chưởng lực mãnh liệt như thế núi xô ra khiến cho thế kiếm của lão già mặc áo cẩm bào phải dừng lại , giữa lúc khe hở không bằng sợi tóc này Từ Văn phóng Độc thủ nhị thức ra . Một luồng kiếm khí mờ mịt xô vào phía sau lưng Từ Văn , chàng nghe tiếng gió đã biết ngay kiếm đạo này của một tay cao thủ không vừa vì tình thế bắt buộc Từ Văn đành phải né mình sang bên để tránh .
Chàng vừa né mình vừa phóng chưởng , coi bề ngoài Độc thủ nhị thức có vẻ suy giảm thực lực mà thật ra là một chiêu sát thủ ghê gớm . Lão mặc áo cẩm bào rú lên một tiếng loạng choạng người đi đến ba bốn bước .
Từ Văn đảo mắt nhìn lại rồi bật tiếng la hoảng , mắt chàng tối sầm lại cơ hồ té lăn xuống đất .
Chiêu kiếm phóng ra đột kích này lại là của thế thúc chàng tên Tưởng Uý Dân . Tưởng Uý Dân vì Từ Văn phải lên Quỉ Hổ ở núi Chung Nam để tìm thuốc chữa cho chàng , không ngờ lão lại xuất hiện nơi đây . Ai có thể tin rằng lão quy đầu kẻ thù là Ngũ Phương giáo toan giết chàng ? Từ Văn tự hỏi :
- Vì lẽ gì mà từ kẻ thù đến người thân không chịu buông tha mình ? Vì lẽ gì mà một bậc phụ chấp mình vẫn tôn kính , vốn cảm kích lại hạ thủ hại mình ?
Chàng nghĩ không thấu đoán không ra trái tim chàng đau đớn như bị kim đâm . Đồng thời Hoàng Minh cũng bật tiếng la hoảng , Tưởng Uý

Dân cất giọng lạnh lùng đáp :
- Từ Văn ! Ngươi không nên tiếp tay cừu nhân .
Từ Văn trợn mắt há miệng líu lưỡi lại hồi lâu chàng mới cất tiếng hỏi :
- Điệt nhi ... về bè với kẻ thù ư ?

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 69
KIẾM TỔNG ĐÀ BỊ LỘ HÀNH TUNG

Tưởng Uý Dân lớn tiếng hỏi :
- Hội Vệ Đạo là kẻ thù chân chính của ngươi . Ngươi quên rồi sao ?
Từ Văn ấp úng :
- Thế thúc ...
Tưởng Uý Dân gạt đi :
- Đừng nói nữa . Bây giờ hãy giải quyết bọn nanh vuốt của Hội Vệ Đạo ở ngay đây đã .
Hoàng Minh quát lên :
- Hắn không phải Tưởng Uý Dân đâu , hắn giả trang đó .
Từ Văn liền tỉnh ngộ , chàng đằng hắng một tiếng rồi hùng hổ ra tay công kích . Mụ áo đen bây giờ đánh nhau với tên phó lãnh đội mặc áo cẩm bào , gã đã bị thương rồi .
Người mạo xưng là Tưởng Uý Dân kiếm thuật đã đến một trình độ rất cao . Giữa lúc Từ Văn phóng ra những chiêu thức kinh người kiếm khí rít lên veo véo , kiếm quang dường như một tấm màn bao phủ mà hắn vẫn phản kích được . Hai bên đã trao đổi bảy tám chiêu thức mà hắn vẫn giữ thế quân bình , bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên lão già mặc áo cẩm bào ngã lăn ra . Tưởng Uý Dân giả gầm lên :
- Triệt thoái !
Hắn vừa phân tâm để ra hiệu lệnh Từ Văn liền thừa cơ phóng ra chiêu Độc thủ tam thức nhanh như điện chớp .
Nguyên Từ Văn cũng không cần phải dùng đến chiêu thức Diêm vương yến khách tàn độc này , nhưng chàng quyết ý hạ sát đối phương nên không do dự gì phóng ngay ra chiêu sát thủ .
Tưởng Uý Dân giả rú lên một tiếng rồi ngã lăn ngay ra dưới đất . Ngũ Phương giáo đồ lúc này đang tới tấp xuống núi chiến trường thành ra rối loạn . Từ Văn trỏ vào một xác chết ở trước mặt hỏi Hoàng Minh :

- Đại ca ! Đại ca thử xem chân tướng hắn là ai ?
Chàng vừa dứt lời thì người chàng đã vọt ra đến trước cửa thang lòng chàng đang căm hận cực điểm quyết ý không tha một tên đệ tử Ngũ Phương giáo nào . Thân pháp chàng nhanh như quỉ mị chớp mắt chàng đã chạy tới hai chỗ lão quái vật ngồi phòng thủ . Chàng dừng lại vừa xoay mình thì gặp ngay mấy tên đi đầu chạy tới .
Huỵch ! Huỵch ! .. bóng người kế tiếp nhau té xuống bọn đệ tử dưới trướng Sơn Lâm thần nữ rượt theo truy kích . Những tay cao thủ Ngũ Phương giáo có sức chạy trốn nhưng chẳng tên nào tránh khỏi kiếp nạn . Chỉ trong khoảnh khắc đâu đấy lại im lìm , không trường chỉ còn lại những vũng máu , xác chết và những mảnh thi thể tan nát .
Mụ áo đen lúc này dường như có địa vị rất cao chỉ dưới quyền một mình Vân Trung Tiên Tử , mụ hạ lệnh thu dọn chiến trường tiến đến trước mặt Từ Văn cất lời trang trọng :
- Bản nhân kính cẩn đại diện cho lệnh chủ phu nhân xin cám ơn các hạ đã viện thủ cho .
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Bất tất phải thế . Tại hạ không có ý viện trợ cho quý hội đâu .
Mụ áo đen hơi biến sắc :
- Sao các hạ lại thoát ra được ?
- Cái đó là nhờ ở lòng trời .
Mụ áo đen hỏi lại :
- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?
- Tại hạ tưởng không cần phải giải thích .
Mụ áo đen lại biến sắc mặt nhưng mụ nén giận nói :
- Theo lẽ ra thì bản nhân phải ngăn trở không để cho các hạ rời khỏi nơi đây .
Từ Văn cười lạt nói :
- Tôn tổng quản ! Tại hạ e rằng Tôn tổng quản không làm nổi thì sao ?
- Làm nổi hay không làm nổi là chuyện khác . Có điều đã là người giang hồ phải giữ chuyện ân oán phân minh , các hạ vừa mới viện trợ cho mà bản nhân lại không biết điều hay sao ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Tại hạ đã nói phu nhân đừng nhắc đến hai chữ viện trợ nữa .
- Dù sao sự thực vẫn là sự thực .
- Ngày hôm nay đã bỏ qua nhưng tại hạ sẽ trở lại .
- Các hạ không tới thì Hội Vệ Đạo cũng tìm đến .
- Thế thì hay lắm !
Hoàng Minh bỗng chạy tới Từ Văn hỏi ngay :

- Đại ca , kẻ mạo xưng thế thúc của tiểu đệ là ai thế ?
- Tiểu huynh chưa gặp hắn bao giờ , dù sao cũng biết hắn là nhân vật đặc biệt của Ngũ Phương giáo .
- Hắn mạo xưng Tưởng thế thúc là có ý gì ?
- Vụ này khó nói lắm . Có khi hắn muốn vu oan giá hoạ cho Tưởng Uý Dân khiến cho Hội Vệ Đạo đối ngịch với lão , cũng có khi họ có chuyện mưu đồ gì khác .
- Sao đại ca lại biết đối phương giả mạo ?
Hoàng Minh hỏi lại :
- Bây giờ chúng ta làm gì ?
- Tiểu đệ định xuống núi .
- Nếu vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện .
- Phải đấy !
Từ Văn quay lại bảo mụ áo đen :
- Tôn tổng quản ! Chúng ta chẳng bao lâu nữa lại gặp nhau khi tại hạ trở lại đây thì tình trạng còn tệ hại hơn bữa nay là khác .
Mụ áo đen xoè tay ra nói :
- Xin mời các hạ .
Từ Văn cùng Hoàng Minh xuống qua những bậc thang thiên nhiên thì ở phía dưới không còn ai nữa , chắc bọn người đến triều bái Sơn Lâm Thần Nữ đã nghe chuyện đánh nhau và rút lui rồi .
Từ Văn giục :
- Đại ca , nói chuyện nữa đi .
Hoàng Minh vừa đi vừa nói :
- Điều thứ nhất là Tưởng Uý Dân đi Quỉ Hổ chưa về , không có lý nào lại có đột ngột ở nơi đây ? Hai là thanh âm cùng lộ số võ công không giống . Ba là Tưởng phủ vừa bị tàn hại chẳng có lý nào lão lại đi quy phục kẻ thù .
- Phải lắm ! Trong lúc nhất thời tiểu đệ bị mờ ám đáng lý tiểu đệ phải nhận ra ngay lúc đó mới phải .
- Đối phương hoá trang khéo lắm , tiểu huynh ngay lúc đó cũng không nhận ra .
- Bọn Ngũ Phương giáo bị chết hết chắc họ cũng không chịu bỏ qua .
- Hội Vệ Đạo cũng hy vọng ở cục diện rối ren này lắm .
- Trên chốn giang hồ toàn chuyện cừu hận chém giết nhau không bao giờ hết .
Hoàng Minh hỏi :
- Tại sao hiền đệ bị cầm tù ?
Từ Văn liền đem những chuyện đã qua thuật lại , chàng nghi ngờ hỏi :

- Đại ca ! Theo nhận xét của đại ca thì gia phụ còn sống ở thế gian không ?
Hoàng Minh trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Chốn giang hồ lắm chuyện kỳ bí tiểu huynh không biết đâu mà nói .
Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến chân thang , Hoàng Minh dừng bước lại hỏi :
- Hiền đệ ! Bây giờ chúng ta đến Chung Nam để dò thám xem việc Tưởng Uý Dân lạc lõng nơi đâu . Hiền đệ tính sao ?
Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Tiểu đệ nghĩ rằng hãy đi kiếm Tổng đà Ngũ Phương giáo trước .
- Sao ? Hiền đệ đã biết trụ sở của Tổng đà Ngũ Phương giáo rồi ư ?
- Tiểu đệ biết rồi , ở sau núi Tung Sơn từ đây tới đó cũng không xa mấy .
Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :
- Cũng được , chúng ta đi thôi .
- Không được !
- Hiền đệ có cao kiến gì ?
- Tiểu đệ không có cao kiến chi hết chỉ muốn nhờ đại ca tìm cách nào để kiếm thấy lệnh sư vì tiểu đệ còn nhiều việc muốn thỉnh giáo lão nhân gia . Sau khi tiểu đệ giải quyết xong việc Ngũ Phương giáo sẽ kiếm đại ca ..
Hoàng Minh ngắt lời :
- Gia sư tính tình cổ quái . Chỉ có lão gia muốn tìm ai thì được còn ai muốn tìm lão gia thì khó lắm .
- Xin đại ca thử gắng sức một phen xem sao ?
- Chắc hiền đệ e rằng thân thủ của tiểu huynh không đủ chống chọi với cường địch có đi theo chỉ làm hiền đệ bận tâm thêm chứ gì ?
- Không phải tiểu đệ có ý nghĩ như vậy đâu .
- Vậy chúng ta đi thôi .
Thực ra trong lòng Từ Văn không muốn để cho Hoàng Minh mạo hiểm sinh mạng . Chuyến này đi tìm Ngũ Phương giáo thật chẳng nào nơi đầm rồng hang cọp , những tay cao thủ của Ngũ Phương giáo nhiều không biết đến đâu mà kể họ chỉ hy sinh một người là Hoàng Minh không đối phó nổi . Đồng thời theo lời của Phân đàn chúa Khương Giác lúc lâm tử đã thổ lộ thì Ngũ Phương giáo chủ rất có thể là tên nghịch đồ của bản môn . Vụ này liên quan đến vấn đề môn hộ mà có Hoàng Minh ở bên thật lắm điều bất tiện . Trong lòng chàng nghĩ vậy liền rũ thấp cặp lông mày thanh kiếm hồi lâu không nói gì .
Hoàng Minh là tay lão luyện giang hồ tâm tư mau lẹ gã nhìn thấy Từ

Văn có điều ngẫm nghĩ liền hỏi ngay :
- Phải chăng hiền đệ có điều chi khó nói ?
Từ Văn không sao được đành gật đầu nói :
- Đại ca đoán đúng đó .
- Nếu vậy tiểu huynh hiểu rồi và vui lòng phế bỏ chủ kiến ...
- Tiểu đệ rất áy náy .
- Hiền đệ đừng nói vậy , tiểu huynh chẳng để tâm làm chi .
- Tiểu đệ xin đại ca nói cho hay là chúng ta sẽ gặp nhau ở địa phương nào ?
Hoàng Minh hỏi lại :
- Ở ngoài thành Nhữ Châu được không ?
- Được rồi ! Vậy chúng ta cứ thế .
Hoàng Minh lại dặn :
- Hiền đệ đi chuyến này phải cẩn thận lắm mới được !
- Cám ơn đại ca đã có dạ quan hoài tiểu đệ xin ghi nhớ .
- Chúng ta còn đi với nhau được một quãng nữa đến phía trước kia rồi hãy chia tay .
Hai người đi trong bóng chiều thê lương ảm đạm ra khỏi khu vực núi non đến trước ngã ba đường Hoàng Minh cầm chặt tay Từ Văn ra chiều rất quyến luyến nói :
- Hiền đệ ! Chúng ta chia tay nhau từ đây . Hiền đệ hãy trân trọng ! Trong vòng mười ngày chúng ta sẽ gặp nhau ở ngoài thành Nhữ Châu .
Từ Văn trong lòng rất cả khái đối với người bạn thân thiết , chàng mỉm cười nói :
- Đại ca hãy trân trọng .
Hai người nắm chặt tay nhau lần nữa rồi chia đường mà tiến .
Tung Sơn là một trong bốn môn phái lớn nó là lãnh tụ phái Thiếu Lâm vì phái này khai sáng ở nơi đây . Tuy mấy năm nay Tung Sơn lâm vào tình trạng suy vi có điều vẫn giữ được danh dự nguyên như cũ .
Dãy núi phía sau ít có vết chân người , núi cao ngàn trùng sơn thế liên miên hiểm trở .
Một buổi sáng mù sớm vừa tan ánh dương quang chiếu khắp trần gian . Một chàng thư sinh áo xanh chân đi như nước chảy mây trôi rong ruổi trong rặng núi này . Lòng chàng hoài bão ba điều : cứu mẫu thân , kéo người yêu ra khỏi tay cường địch và thanh lý môn hộ Vạn Độc môn . Chàng chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn .
Chàng chuyển động theo ánh mặt trời và tìm kiếm trong phạm vi mấy chục dặm nhưng chẳng thấy vết tích chi hết . Cả tiều phu , hiệp hộ

cũng không thấy bóng một người nào .
Mặt trời đã xế về Tây mù chiều đã lên dần mà vẫn chẳng thấy tăm hơi chi hết , Từ Văn đứng ở đầu non ra chiều chán nản , chàng bụng bảo dạ :
- Nếu quả Ngũ Phương giáo lập đà tại đây ít ra cũng phải có dấu vết gì , hay là lời Khương Giác không đúng sự thật ?
Chàng bắt đầu sinh mối hoài nghi thì bất thình lình một bóng gười xuất hiện trong rừng như ma quỉ hiện hình . Tai mắt Từ Văn rất linh mẫn chàng phát giác ra ngay quay đầu nhìn lại thì thấy ngoài năm trượng có một thiếu niên áo gấm đứng sững . Coi cách ăn mặc của đối phương chàng đoán ngay được địa vị của gã sự phát hiện này khiến cho chàng phấn khởi . Chàng lẩm bẩm :
- Chuyến đi này không đến nổi vô ích rồi .
Thiếu niên áo gấm lên tiếng hỏi trước :
- Địa Ngục thư sinh , ngươi đến đây làm chi ?
Từ Văn băng mình về phía đối phương còn cách ba trượng chàng dừng lại cất tiếng lạnh lùng hỏi :
- Có phải Ngũ Phương sứ giả đó chăng ?
Thiếu niên đáp :
- Chính thị !
- Bản nhân muốn ra mắt Giáo chủ các vị .
Thiếu niên hỏi lại :
- Các hạ muốn tham kiến Giáo chủ tại hạ ư ?
Từ Văn hừ một tiếng chứ không trả lời , thiếu niên liền nói tiếp :
- Hiện giờ tại Giáo chủ chưa muốn gặp các hạ .
- Vì lẽ gì ?
- Bản sứ giả vâng lệnh Giáo chủ đưa tin cho các hạ ...
Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi , chàng tự hỏi :
- Té ra hành tung của mình đã bị bại lộ , không biết Ngũ Phương giáo chủ có biết thân phận mình hiện nay không ?
Chàng liền hỏi :
- Đưa tin gì ?
- Lệnh đường cùng người yêu là Thiên Đài Ma Cơ hiện được bản giáo rất hậu đãi .
Từ Văn nghe nói tới mẫu thân cùng người yêu mắt dường như nảy lửa run lên hỏi :
- Hậu đãi là thế nào ?
- Tức là cách sinh hoạt rất phong lưu .
- Còn gì nữa không ?
- Bản Giáo chủ còn đưa ra một điều kiện để trao đổi , nếu các hạ làm

được thì mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ sẽ được trả tự do ngay .
Từ Văn động tâm nghiến răng hỏi :
- Nếu bản nhân không làm được thì sao ?
Thiếu niên áo gấm cất giọng trầm trầm đáp :
- Không làm được thì kiếp này chẳng khi nào các hạ được gặp hai người kia nữa .
- Điều kiện gì ?
- Đem thủ cấp vợ chồng Vệ Đạo hội chủ làm vật trao đổi .
Từ Văn hỏi :
- Sao ? Muốn lấy thủ cấp của Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử ư ?
Thiếu niên áo gấm đáp :
- Đúng thế !
- Liệu bản nhân có tiếp thụ được điều kiện đó chăng ?
- Đúng thế !
- Sao ngươi lại tự tin như vậy ?
Thiếu niên áo gấm đáp :
- Điều thứ nhất là Thượng Quan Hoành có mối thâm thù với các hạ đằng nào các hạ cũng hạ thủ lấy đầu họ . Điều thứ hai là vì sinh mạng của lệnh đường và người yêu các hạ không tiếp thụ không được .
Gã nói thế quả đúng sự thật , giữa chàng và Thượng Quan Hoành thù cũ nợ mới chồng chất tất chàng phải trả . Mặt khác đời sống của mẫu thân chàng và Thiên Đài Ma Cơ cũng giống như đời sống của bản thân chàng có khi nó còn quan trọng hơn . Có điều chàng khó mà tìm được tới sào huyệt của bọn kia nên gã thiếu niên chắc chàng phải nghe theo cách sắp đặt của họ .
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại bằng một giọng lạnh như băng :
- Tin tức của Giáo chủ đưa ra là thế ư ?
- Đúng vậy !
- Bản nhân không tiếp nhận đâu .
- Nếu vậy thì các hạ sẽ phải ân hận suốt đời .
Từ Văn cười lạt nói :
- Cái đó đã lấy gì làm chắc .
Thiếu niên áo gấm nói :
- Rồi các hạ sẽ biết , bản sứ giả xin cáo từ .
Từ Văn quát lên :
- Không được nhúc nhích .
- Sao ?

- Ngươi đừng tưởng bỏ đi một cách dễ dàng như thế được . Bây giờ ngươi hãy nói danh hiệu cùng lai lịch của Giáo chủ ngươi đã .
Thiếu niên áo gấm hỏi :
- Các hạ tưởng làm được như vậy ư ?
Mắt Từ Văn xanh lè mặt đầy sát khí chàng xẳng giọng :
- Ngươi không tự chủ được đâu .
Thiếu niên áo gấm sợ hãi lùi lại hai bước rồi băng mình vọt đi , thân pháp của gã cực kỳ mau lẹ khiến gười ta phải lè lưỡi . Nhưng Từ Văn khi nào để gã chạy thoát chàng lớn tiếng quát :
- Đứng lại ngay !
Chàng băng mình đi nhanh như điện chớp vọt tới phía trước ngăn chặn lại , thiếu niên áo gấm quay đầu toan chạy gã vọt đi một cái đã đến ven rừng . Chàng nghĩ thầm :
- Nếu để hắn chuồn vào rừng thì chàng mất nhiều công tìm kiếm .
Chàng liền rượt tới như bóng theo hình chàng vọt lên không vung chưởng đánh ra một phát . Phát chưởng này tuy không mãnh liệt bằng đứng ở dưới đất phóng ra nhưng chàng đã vận dụng công lực đến độ chót chưởng phong ào ào xô tới khiến cho thiếu niên áo gấm loạng choạng người đi . Từ Văn lại rẽ ngang người ra đứng chắn thét lên :
- Ngươi muốn thoát thân thì chỉ là chuyện mơ hồ .
Thiếu niên áo gấm mặt xám như tro tàn lùi lại ba bốn bước đồng thời gã giơ tay lên một cái lập tức một mùi thơm bao phủ Từ Văn .
Từ Văn cười khẩy nói :
- Té ra ngươi cũng học được cách dùng độc , đáng tiếc là ngươi lại chạm trán với tổ sư dùng độc .
Thiếu niên áo gấm trong lúc cấp bách không biết làm thế nào nên dùng hạ kế này gã chẳng còn lạ gì Địa Ngục thư sinh là một tay cao thủ về độc đạo . Vì thiếu niên đã tiết lộ dùng độc Từ Văn liền xác định Ngũ Phương Giáo chủ rất có thể là tên nghịch đồ bản môn đã lấy được Độc kinh . Thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng quái gở rồi phóng chưởng nhanh như điện chớp nhằm Từ Văn đánh một chiêu vong mạng .
Người ta thường nói Kẻ dũng phu liều mạng muôn người không địch lại công lực của Ngũ Phương sứ giả vốn đã kinh người mà gã lại ra tay liều mạng khiến cho Từ Văn chống được cũng phí sức .
Cách đánh liều mạng này chỉ có một hơi nhuệ khí còn về công lực thì gã so kịp Từ Văn thế nào được ?
Thiếu niên áo gấm phóng chiêu liều mạng không ăn thua gì thì trong chớp mắt Từ Văn phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức thiếu niên áo

gấm rú lên một tiếng kinh hồn miệng hộc máu tươi té lăn xuống đất , nhưng gã cựa quậy mấy cái rồi đứng dậy được . Từ Văn muốn để gã sống nên trong chiêu thức này chàng chưa ra tay kịch liệt nếu không thì đối phương chẳng tài nào đứng dậy được nữa .
Từ Văn nói :
- Ngươi nói thật đi là hơn .
Thiếu niên áo gấm đáp :
- Không được đâu .
Từ Văn thở mạnh một cái rồi bảo gã :
- Ngươi không nói cũng được , nhưng phải đưa ta về Tổng đàn .
Thiếu niên áo gấm lau máu trên mép rồi rú lên rất thê thảm :
- Ngươi đừng hòng ...
Từ Văn giận quá không nhịn được nữa vươn tay ra nắm lấy huyệt Kiên tĩnh của đối phương . Năm ngón tay chàng bấm sâu vào thịt gã máu tươi rươm rướm chảy ra lọt qua kẻ ngón tay rớt xuống khiến cho tấm gáo gấm của gã càng thêm màu tươi đẹp . Từ Văn lại quát hỏi :
- Ngươi thử nói một tiếng không nữa ta coi .
Thiếu niên áo gấm vẫn một mực :
- Ta không chịu .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 70
TỪ VĂN ĐẢ BẠI NGŨ PHƯƠNG GIÁO CHỦ

Từ Văn bóp tay mạnh , thiếu niên áo gầm lên như con thú điên cuồng . Xương vai gã gãy nát trán gã toát ra những giọt mồ hôi chảy xuống . Da mặt hắn co rúm lại biến thành hình thù quái gỡ , mắt hắn lộ ra vừa khủng khiếp vừa oán hờn . Từ Văn lại hỏi :
- Ngươi có chịu dẫn đường không ?
Thiếu niên áo ấm run lên cất giọng cực kỳ thê thảm đáp :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi sẽ bị trả oán đau đớn gấp mười .
Từ Văn khịt mũi một tiếng rồi đáp :
- Cái đó không can hệ gì đến ngươi .
Thiếu niên áo gấm lạng thinh không nói gì nữa Từ Văn lại quát :
- Có nói hay không thì bảo ?
Thiếu niên áo gấm vẫn không mở miệng Từ Văn không nổi sát khí gầm lên :

- Ngươi không chịu thì có kẻ khác chịu , vậy ngươi yên tâm mà chết đừng trách ta thủ đoạn tàn độc nhé .
Giữa lúc ấy mười mấy bóng người xuất hiện từ bốn mặt tám phương tiến lại , tên nào cũng võ phục áo gấm tay cầm trường kiếm . Từ Văn nhác trông đã biết ngay toàn là cẩm y vệ sĩ . Tiếp theo một người mặc áo cẩm bào mặt thịt trông rất uy mãnh tiến gần đến trước mặt Từ Văn trầm giọng nói :
- Buông tha gã ra !
Từ Văn giương cặp mắt hung dữ lên nhìn người mặc áo cẩm bào nói :
- Cách xưng hô các hạ thế nào đây ?
Người mặc áo cẩm bào đáp :
- Bản toà là Ngũ Phương Giáo chủ .
Lập tức bầu máu nóng của Từ Văn sôi lên sùng sục , những tia sáng xanh lè trong mắt chàng chiếu ra chói lọi , lập tức chàng vung tay lên một cái ...
Tiếng thét như xé bầu không khí làm đinh tai nhức óc tên Ngũ Phương sứ giả bị bắn ra ngoài năm trượng đập vào núi đá lập tức chết liền .
Ngũ Phương Giáo chủ quát :
- Từ Văn ! Ngươi thực là điên khùng quá đỗi .
Mắt Từ Văn sáng rực như hai bó đuốc chiếu thẳng vào mặt Ngũ Phương Giáo chủ , chàng muốn nhìn kỹ tên bạn đồ của sư môn xem tướng mạo thế nào mà là một nhân vật nham hiểm tàn độc đến vậy .
Hồi lâu từ kẻ răng chàng rít lên một câu hỏi :
- Tôn tính đại danh của các hạ là gì ?
Ngũ Phương Giáo chủ cười khanh khách đáp :
- Tiểu tử ! Ngươi không đáng hỏi ta đâu .
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi nói :
- Các hạ đến vừa khéo , chúng ta hãy nói đến chuyện ơn oán tư nhân trước ...
Ngũ Phương Giáo chủ ngắt lời :
- Sao ? Lại có tư thù công oán khác nhau ư ?
- Đúng thế !
- Tư cừu thế nào ngươi hãy nói cho bản toà nghe .
- Có phải vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là do các hạ gây ra không ?
- Bản toà đã sai người truyền ngôn , việc đó ngươi kiếm Vệ Đạo Hội chủ mà hỏi .
Từ Văn lại hỏi :
- Lời nói từ miệng một vị Giáo chủ như các hạ thốt ra có thể tin được

chăng ?
- Dĩ nhiên !
- Vậy thì tại sao gia mẫu lại bị lọt vào tay các hạ ?
Ngũ Phương giáo chủ ngần ngừ một chút rồi đáp :
- Muốn mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ chỉ cốt sao cho đạt được mục đích chẳng cần lựa chọn thủ đoạn , về điểm này bản toà không cần phải giải thích với ngươi .
- Lời đáp của các hạ chưa làm cho tại hạ đsầy đủ thoả mãn ...
Ngũ Phương giáo chủ đáp bằng giọng rất khinh miệt :
- Đó là câu chuyện con nít của ngươi .
- Thế thì việc sát hại Tam Chỉ mỗ mỗ cướp Thiên Đài Ma Cơ đem đi là vì lẽ gì ?
Ngũ Phương giáo chủ hững hờ đáp :
- Cũng vì lý do như trên .
Từ Văn nghiến răng nói :
- Bây giờ xin các hạ hãy tha người ra .
Ngũ Phương giáo chủ cười đáp :
- Ngươi tưởng dễ thế ư ?
Từ Văn lại nổi sát khí lớn tiếng quát :
- Các hạ phải tha mới xong , bằng không thì ...
Ngũ Phương giáo chủ hỏi ngay :
- Không thì làm sao ?
- Cả Ngũ Phương giáo sẽ bị chết hết dù là con gà con chó cũng chẳng còn .
Câu này của chàng chứa đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run . Ngũ Phương giáo chủ hắng giọng một tiếng rồi nói :
- Lời nói cuồng vọng của ngươi hăm doạ bản toà thế nào được .
Từ Văn đã muốn ra tay nhưng chàng lại nghĩ vì còn nhiều điều cần biết rõ nhất là vụ hai bên là truyền nhân hai đời của bản môn . Nệúu không theo đủ lý lẽ mà hành động thì không xong được , lửa giận bốc lên ngùn ngụt chàng nghiến răng hỏi :
- Các hạ không tha người thật chăng ?
- Trừ phi ngươi lấy được thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoành đem tới đây đánh đổi .
- Nếu không thì sao ?
- Giết hai mạng người trong con mắt bản toà chẳng khác gì dí chết hai con kiến .
Từ Văn run lên :
- Các hạ ... không còn nhân tính nữa ..
- Nếu còn bàn đến nhân tính thì bản toà chẳng còn sống được đến

ngày nay .
- Các hạ khéo lắm , muốn mượn tay bản nhân để trừ một mối hoạ tâm phúc cho mình phải không ?
- Tuỳ ngươi giải thích thế nào cũng được .
- Các hạ tự tin bữa nay còn sống được ư ?
Ngũ Phương giáo chủ cười rồi nói :
- Tự tin lắm chứ ! Chắc cả trăm phần trăm .
Lúc này bóng tịch dương đã lặn nửa bầu trời rán lên đỏ ối khiến cho đầu non biến thành toàn một màu hồng , màu hồng này vào lúc huỳnh hôn lại càng đỏ tươi như huyết . Bao nhiêu cẩm y vệ sĩ đều đứng ngay như gỗ , trường kiếm của chúng đều có rán chiều chiếu vào hiện lên những dây màu đỏ không trường bao phủ một làn sát khí khủng khiếp .
Từ Văn nghiến răng ken két mắt chàng trợn ngược cơ hồ rách cả mí mắt ra , chàng dằn giọng :
- Bây giờ hãy tạm gác món gia cừu , chúng ta hãy bàn chuyện gia sự .
Ngũ Phương giáo chủ hững hờ nói :
- Việc gì mà gia sự ?
Từ Văn hỏi lại :
- Trong địa lao tại Phân đàn Yên Sư đã xảy vụ công án về lão gia họ Ngũ , các hạ không phủ nhận chứ ?
Ngũ Phương giáo chủ bỗng lùi lại ba bước mắt chiếu ra những tia hàn quang run lên đáp :
- Sao ngươi lại nói là gia sự ?
- Phải rồi ! Chính là gia sự .
- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao ?
- Các hạ thừa nhận là hành vi của mình rồi chứ ?
Ngũ Phương giáo chủ chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời , Từ Văn lại nói tiếp :
- Các hạ hãy triệt thoái bọn thủ hạ đi đã .
- Tại sao vậy ?
- Vì đã là gia pháp thì dĩ nhiên không để người ngoài can dự vào được .
Ngũ Phương giáo chủ lại lùi thêm bước nữa lạnh lùng hỏi :
- Từ Văn ! Ngươi được lão thất phu họ Ngũ cho biết điều gì hay thế ?
Từ Văn quát lên :
- Các hạ dám vũ nhục đến bậc tôn trưởng trong nhà ư ?
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :
- Cái đó chẳng có gì đáng gọi là dám với không dám ..

Từ Văn lại giục :
- Các hạ hãy triệt thoái thủ hạ đi .
Ngũ Phương giáo chủ ỡm ờ :
- Chả cần .
- Nhưng tại hạ cho là cần .
Ngũ Phương giáo chủ hừ một tiếng rồi đáp :
- Ngươi không đáng đâu .
Từ Văn tức như vỡ mặt . Vạn Độc môn đã nghiêm cấm không được tiết lộ bất cứ điều gì với ai . Thế mà hiện giờ bao nhiêu giáo đồ của Ngũ Phương giáo hiện diện tại trường khiến chàng không thể nói những điều cần nói muốn làm gì cũng không dám làm . Ngũ Phương giáo chủ có thái độ khinh bỉ chẳng coi môn qui vào đâu khiến chàng muốn nhịn cũng không nhịn nổi chàng rít chặt hai hàm răng lại nói :
- Các hạ muốn tại hạ phải động thủ chăng ?
Ngũ Phương giáo chủ hỏi :
- Ngươi chưa nói rõ ý tứ hai chữ gia sự là nghĩa làm sao ?
Từ Văn xẳng giọng nói :
- Các hạ hãy ra lệnh cho bọn thủ hạ rút lui đi đã .
- Bản toà đã bảo là không cần rồi mà .
- Nếu vậy thì tại hạ phải làm việc thay các hạ ..
Chàng chưa dứt lời đã nhảy phóng vào đám đông , Ngũ Phương giáo chủ quát lên :
- Ngươi dám mngang tàng thế ư ?
Rồi lão nhảy xổ về phía Từ Văn .
Mấy tiếng oẹ oẹ vang lên ba tên cẩm y vệ đứng ở phía trước bị té nhào . Đồng thời Ngũ Phương giáo chủ cũng phóng chưởng , chưởng lực hùng mạnh dường như lay non dốc biển áo ạt xô ra chụp lấy Từ Văn . Từ Văn xoay tay lại phải phản kích nhưng chàng bị hất lùi lại sau hai bước . Ngũ Phương giáo chủ bật lên tràng cười quái gỡ quát :
- Thằng lỏi kia ! Bản toà mà không giết được ngươi thì thề không làm người nữa .
Hắn phóng song chưởng ra một luồng cương khí ầm ầm xô tới, Từ Văn chấn động tâm thần vì loại cương khí này đụng vào vật cứng đến đâu cũng bị đập tan . Đây là tinh hoa về chưởng lực . Vân Trung Tiên Tử và Thống Thiền hoà thượng cũng luyện được loại cương khí thất truyền này . Công lực của Ngũ Phương giáo chủ mà so với Thống Thiền hoà thượng thì hắn còn cao thâm hơn nhiều còn so với Vân Trung Tiên Tử dường như ngang nhau . Trong lòng tính vậy Từ Văn đột nhiên vận huyền công của bản môn đến mười hai thành

công lực vung ra đón đỡ .
Sầm một tiếng khủng khiếp ! Cây gỗ cỏ đứt , đá núi tung bay kình lực rít lên trong vòng ba trượng , những tên cẩm y vệ sĩ tên nào cũng ngã lăn mặt mũi xám ngắt tinh thần giao động .
Cả Từ Văn và Ngũ Phương giáo chủ đều lùi lại ba bước , hồi hợp kinh thế hãi tục này hai bên ở vào thế quân bình . Hai người liền vận động nội lực đứng nhìn nhau , Ngũ Phương giáo chủ cất tiếng run run hỏi :
- Từ Văn ! Mới nửa năm nay mà ngươi đã tiến được một bước dài chắc ngươ đã gặp kỳ tích gì phải không ?
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Cái đó không can dự gì đến các hạ .
Từ Văn hoài bão mục đích thanh lý môn hộ để hoàn thành di mệnh của sư tổ rồi sẽ cứu thoát mẫu thân cùng người yêu để kết liễu mối thù riêng . Ngũ Phương giáo chủ đã quyết ý trừ diệt cho bằng được kẻ thù thứ nhất này . Nhãn thần hai bên dường như đã nhìn rõ ý niệm của đối phương , nào căm hận , nào sát khí khiến người ta không rét mà run .
Bọn vệ sĩ đứng bàng quang cũng hoang mang vô cùng mồ hôi nhỏ giọt .
Từ Văn cùng Ngũ Phương giáo chủ bỗng biến thành hai pho tượng đá không nói nửa lời cũng không cử động . Bầu không khí trong trường cơ hồ ngưng kết lại khiến người ta cơ hồ nghẹt thở .
Vầng thái dương đã thu về hết vùng rán đỏ cuối cùng để nhường chỗ cho màn đêm từ từ buông xuống .
Đây là cuộc tỷ đấu định lực hễ bên nào tinh thần bị lung lay một chút là đối phương liền ra chiêu trí mạng , sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà hai bên đều toát mồ hô trán . Sau cùng Từ Văn không nhẫn nại được nữa vì chàng tự biết sức mình không đủ kéo dài cuộc tỷ thí này . Chàng quát lên một tiếng kinh tâm động phách rồi phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức đồng thời Ngũ Phương giáo chủ cũng ra một chiêu lợi hại tuyệt luân . Đây là cách đánh liều mạng hai bên chỉ công chứ không thủ bóng người gần vào rồi lại xa hai người cùng bật lên tiếng rên nhỏ nhẹ . Bóng người lại tiến gần vào nhau Từ Văn ra chiêu Độc thủ nhị thức chưởng lực đụng nhau nổ lên ầm ầm cả hai đối thủ đều loạng choạng mấy bước miệng ứa máu tươi .
Bao nhiêu người có mặt tại trường đều kinh hồn bạt vía , Từ Văn quát lên một tiếng :
- Nằm ra !
Đồng thời chàng phóng chiêu Độc thủ tam thức đây là một chiêu sát

thủ tối hậu phải phát huy toàn bộ công lực nếu chiêu này mà không thắng địch là hết đường . Ngũ Phương giáo chủ rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra .
Những tiếng la hoảng vang động cả một vùng , bao nhiêu cẩm y vệ sĩ ùa cả vào những làn kiếm quang giao nhau dệt thành một tấm lưới ánh sáng xanh lè . Từ Văn gầm lên một tiếng thật to vung phóng chưởng chàng phóng rất lẹ vào tấm lưới kiếm quang .
Huỵch ! Huỵch ! Mấy tiếng liền bốn tên vệ sĩ ngã lăn xuống đất ngoài ra những tên kia sợ hết hồn thế công bị dừng lại . Ngũ Phương giáo chủ lảo đảo người đi phải gắng gượng mới đứng lên được nhưng đứng lảo đảo không vững hắn cố sức la :
- Các ngươi hãy lui đi .
Bọn vệ sĩ còn lại được lệnh tới tấp bước lui ra xa . Từ Văn đảo mắt lên nhìn bất giác chàng bật tiếng la :
- Té ra là lão !
Chiếc khăn trên đầu Ngũ Phương giáo chủ bị rớt xuống hắn nghiêng đầu đi để lộ ra một vết sẹo như đập vào mắt . Hắn chính là Khách Qua Đường mà cũng chính là người giả mạo Thất Tinh bảo chúa định giết Từ Văn ngày trước , kẻ cướp Phật Tâm mà chạy cũng chính là hắn .
Từ Văn thật không ngờ Ngũ Phương giáo chủ một nhân vật khủng khiếp lại chính là Khách Qua Đường mà chàng đã gặp mấy lần . Công lực của Khách Qua Đường ngày trước so với Ngũ Phương giáo chủ ngày nay thành hẳn hai người chứ không phải một , phải chăng đây là kết quả từ khi lão lấy được Phật Tâm . Còn chân tướng đối phương thế nào , lai lịch ra sao vẫn ở trong bí mật .
Ban đầu Khách Qua Đường ngấm ngầm tiếp thụ sự sai khiến của người khác , về sau hắn nói còn có chủ nhân . Những câu quỷ quyệt đó đều là giả dối thế thì cả lúc lão cải trang làm hán tử mặt đen giữ chức Tổng tuần Hội Vệ Đạo cũng là điều giả dối không còn nghi ngờ gì nữa . Vụ bí mật này đã được phanh phui ra được một nửa thế mà từ đây đến lúc điều tra ra được chân tướng hắn hãy còn xa lắm .
Từ Văn cất bước tiến về phía trước Ngũ Phương giáo chủ quát :
- Không được nhúc nhích !
Từ Văn bất giác dừng bước lại lau vết máu trên môi nói :
- Ta lại ra lệnh cho lão một lần nữa là hãy bảo bọn thuộc hạ rút lui không thì ta đánh chết hết chẳng còn một mống .
Ngũ Phương giáo chủ nói :
- Bản toà chắc ngươi không dám thế .
- Tại sao lại không dám ?

- Vì mẫu thân ngươi là Lan Ngọc Trân và người yêu của ngươi là Thiên Đài Ma Cơ sống chết là ở trong tay bản toà .
Từ Văn nghiến răng nói :
- Chính người lão còn chưa giữ được thì đừng hòng có cơ hội tàn ác nữa .
Ngũ Phương giáo chủ cất giọng âm trầm nói :
- Bản toà đã xếp đặt đâu vào đấy . Nếu sau khi mặt trời lặn chừng nửa giờ mà không có kim lệnh của bản toà thì Lan Ngọc Trân cùng Thiên Đài Ma Cơ sẽ bị xử tội lăng trì . Bây giờ sắp đến nơi rồi .
Từ Văn đôi mắt trợn ngược cơ hồ toé máu chàng băng mình lại , ra tay ..
Chàng chỉ định kiềm chế Ngũ Phương giáo chủ là hết mọi vấn đề đều được giải quyết ngay . Nhưng Ngũ Phương giáo chủ không phải hạng tầm thường dĩ nhiên hắn đã đề phòng , chưa dứt lời hắn đã băng mình vọt vào trong khu rừng rậm nhanh như quỉ mị . Động tác của hai bên tưởng chừng như phát ra cùng một lúc Từ Văn nhảy xổ vào khoảng không chàng quát lên một tiếng vội rượt theo vào trong rừng .
Đêm đã tối ở trong rừng lại càng tối hơn giơ bàn tay không trông rõ ngón , mục lực của Từ Văn tuy đặc biệt hơn ngườinhưng không phải lúc ban ngày thì cũng chẳng thể nào nhìn ra được , bóng Ngũ Phương giáo chủ chỉ trong chớp mắt đã mất hút . Một thanh âm từ đằng xa vọng lại :
- Tiểu tử ! Ngươi đừng quên lời ước lấy thủ cấp đem đến đổi lấy con tin ra .
Đây là Ngũ Phương giáo chủ dùng phép truyền âm để Từ Văn không biết đâu mà mò . Khi nào Từ Văn nín nhịn được cái tức này , chàng như người phát điên nhảy xổ về phía phát ra thanh âm nhưng cây rừng dầy đặc khiến chàng nhọc công vô ích .
Rừng cây này đã thấp xuống rồi lại đến một trái núi khác Từ Văn chạy lui chạy tới quá nửa đêm mà chẳng thấy gì . Chàng chắc rằng nơi Ngũ Phương giáo thiết lập tổng đà cực kỳ bí ẩn sức một người không thể tìm khắp mọi chỗ được . Bao nhiêu mối phẫn nộ căm hờn nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng mà chàng vô kế khả thi .
Từ Văn tìm một khối đá lớn ngồi xuống lẳng lặng suy nghĩ :
- Mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ còn được tạm thời an toàn vì Ngũ Phương giáo chủ đã đưa ra điều kiện lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoành làm vật trao đổi . Mục đích của đối phương tuy chưa rõ rệt nhưng hiển nhiên hắn mượn đao giết người vậy ngoài mối lo căn bản hai người bị bắt làm con tin chưa đến nỗi bị hạ sát ngay .

Chàng tự hỏi :
- Ta có nên thực hành điều kiện ấy để cứu thoát mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ không ? Thực ra giữa vợ chồng Thượng Quan Hoành và ta có mối thâm cừu nhưng thù oán là việc riêng ta đâu thể hành động trái võ đạo , nhất là ta hiện thời ở ngôi chưởng môn chí tôn của Vạn Độc môn . Nếu không theo điều ước mà thi hành thì còn cách nào khác ? Vấn đề quan trọng nhất là ở nơi Ngũ Phương giáo chủ vì hắn là nghịch đồ của bảm môn , sư thái tổ đã ban nghiêm lệnh , tổ sư đã để lại di ngôn nếu ta còn hơi thở cũng phải thi hành , có lý đâu ta lại khuất phục làm theo sở nguyện của hắn thì còn ra thế nào ?
Chàng lại tự hỏi :
- Ta học được độc công từ phụ thân ta truyền lại mà độc công của phụ thân bắt nguồn từ Độc kinh . Ngũ Phương giáo chủ cũng có được Độc kinh vậy giữa phụ thân và Ngũ Phương giáo chủ có mối liên quan như thế nào ?
Từ Văn không tự chủ được nữa lại nghĩ đến chuyện phụ thân bỏ vợ Diệu Thủ tiên sinh thu lưu đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên mà đại mẫu căm hận phụ thân thấu xương . Theo lời lão Tú sĩ thì phụ thân và Diệu Thủ tiên sinh cùng đi một đường . Diệu Thủ tiên sinh đã ưng chịu giải đáp những điều bí mật cho chàng hay , cứ thế mà đoán chắc Diệu Thủ tiên sinh chắc biết rõ những điều ngoắt nghéo bên trong .
Chàng lại nghĩ :
- Lúc ban đầu việc cướp Thạch Phật , Diệu Thủ tiên sinh và Thất Tình cố nhân cùng đi một đường . Thất Tinh cố nhân đã toan giết mình rồi hắn và phụ thân đều bị hại trên đường Khai Phong . Song người ngoài lại đồn đại phụ thân hãy còn sống ở nhân gian , nói đi nói lại thì Diệu Thủ tiên sinh cũng là một tay quan hệ trong vụ này . Trong lòng nghĩ vậy chàng hận mình không thể tìm ngay được Diệu Thủ tiên sinh mà hỏi cho ra gốc ngọn . Theo lời Hoàng Minh thì gã không hiểu lão đi về phương nào , lão cố ý né tránh chàng hay là ...
Từ Văn giở lương khô ra ăn rồi ngồi chờ sáng . Trời sáng rồi Từ Văn không cam tâm bỏ đi , chàng nghĩ tới mẫu thân cùng người yêu bị bắt đi bụng bảo dạ :
- Ta thật uổng là có võ công hơn đời mà chẳng thể cứu thoát được mẩu thân cùng người yêu thoát khỏi tay bọn ma đầu .
Bất giác chàng tuôn đôi hàng lệ lòng đau như dao cắt .
Chàng tiếp tục xục tìm rộng mãi phạm vi ra , chàng tin rằng sào huyệt Ngũ Phương giáo chũ chẳng thể ở xa hơn ngoài mười dặm . Nếu không thế thì tình trạng xẩy ra trong đêm qua sao lại gần trong gang

tấc .
Một ngày một đêm qua , lại một ngày qua mà Từ Văn chẳng tìm ra manh mối chi hết . Tính chàng vốn quật cường mà bữa nay thấy chán nản chàng tự hỏi :
- Mình đã rút dây động rừng mà lại như kẻ đui mù sờ lần , địch ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng liệu có thể thu lượm được kết quả nào không ? Ta có nên cùng Hoàng Minh thương lượng tìm kế hoạch khác nữa hay không ?
Thế rồi Từ Văn ở vào tình trạng phẫn nộ không thể nhịn được nhưng không biết làm thế nào , chàng định rời khỏi núi Tung Sơn chạy về thành Nhữ Châu .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 71
NỔI LÔI ĐÌNH GIẾT QUÂN BẠC HÃNH

Từ Văn đến thành Nhữ Châu , chàng tìm đến Duyệt Lai tử lầu là một tửu lầu lớn nhất ở trong thành . Chàng ngồi vào một bàn bên cửa sổ trông ra đường phố rồi sai tiểu nhị lấy rượu nhắm rót ra uống một mình .
Hoàng Minh hẹn với chàng đến gặp nhau tại thành Nhữ Châu nhưng không dặn rõ địa điểm , sở dĩ chàng vào tửu lầu này là để cho Hoàng Minh dễ kiếm thấy chàng .
Hoàng Minh là cao đồ của Diệu Thủ tiên sinh mà Diệu Thủ tiên sinh là một nhân vật giữ một địa vị rất tôn cao trong không đạo , đồ tử đồ tôn của lão khắp thiên hạ chỗ nào cũng có nên Hoàng Minh muốn kiếm Từ Văn là một việc rất dễ dàng .
Hôm nay Từ Văn vào ngồi trong tửu lầu từ lúc giờ thân đầu giờ dậu chờ tới lúc đầu canh một vẫn chưa thấy tông tích Hoàng Minh đâu .
Tử khách hết bọn này đi tới bọn khác mấy lần rồi chàng tự nghĩ :
- Nếu mình cứ ngồi ỳ đây mãi coi cũng kỳ , chi bằng mình đi tìm chỗ trọ nào khác rồi sẽ liệu .
Chàng nghĩ vậy liền vẫy tay gọi tửu bảo lại tính tiền , gã tửu bảo chạy lại cười hì hì nói :
- Khách gia đã dùng đủ chưa ?
Từ Văn không trả lời vào câu hỏi chàng nói :

- Nào ! Tình xem hết bao nhiêu tiền ?
Gã chưa tính tiền vội , hỏi :
- Có phải gia đài ở Tung Sơn đến đây không ?
Từ Văn sửng sốt đáp :
- Phải rồi , ngươi hỏi làm chi ?
- Có một vị muốn nói chuyện với gia đài , nhưng ...Từ Văn động tâm liền hỏi ngay :
- Ông bạn nào ? Ở đâu ?
- Lão gia đó nói là có việc gấp không thể chờ được rồi đi về phía Tây .
Từ Văn gật đầu nói :
- Ừ ! Ta biết rồi .
Tửu bảo tính nhẩm xong rồi :
- Tiền cơm rượu cộng là năm đồng cân ba phân bạc ..
Từ Văn móc ra một lạng bạc vụn bỏ lên bàn rồi nói :
- Nếu còn dư thì ta thưởng cho ngươi đó .
- Tạ ơn đài gia .
Từ Văn trả tiền xong lật đật xuống lầu đường phố đông nghẹt chợ đêm đang lúc náo nhiệt . Chàng không còn lòng dạ nào để ngắm phong cành rồi tìm vào khách sạn để ngủ đêm .
Từ Văn không hiểu Hoàng Minh có việc gì gấp nhưng chàng cũng biết gã nhắn chàng đi về phía Tây tức là đi về phía Quỉ Hổ ở núi Chung Nam để thám thính Tưởng Uý Dân lạc lõng nơi đâu . Lòng chàng trăm ngàn mối lo nghĩ mà không biết làm việc gì , chàng nhủ thầm :
- Bây giờ mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ tuy chưa rõ bị giam giữ nơi đâu nhưng tạm thời chưa có điều chi nguy hiểm , vậy đi Quỉ Hổ không thể trì hoãn được nữa . Tưởng thế thúc vì ta mà tìm phương giải tán độc công bỏ cả cửa nhà liều cả sinh mạng lần mò tới tận Quỉ Hổ tìm cây Kim tiền thảo quả . Nếu xẩy ra chuyên gì bất trắc thì dù không phải ta giết thế thúc mà thực ra thế thúc vì ta mà chết sau này đối Tưởng Minh Châu cùng đối với lương tâm ta sẽ phải ân hận suốt đời .
Đột nhiên Từ Văn lại nhớ tới vụ nghi án về Thạch Phật bụng bảo dạ :
- Ban đầu Diệu Thủ tiên sinh và Thất Tinh cố nhân hai người lấy được rồi lại mất trộm ở Tưởng phủ . Theo lời Tưởng thế thúc thì lão gia mua được , mà sự thực chứng minh giữa Diệu Thủ tiên sinh và Tưởng thế thúc có mối giao tình rất hậu . Diệu Thủ tiên sinh đã mấy lần bảo mình đến Khai Phong để thương lượng cùng thế thúc mà hành động . Trong điểm này dường như có mối ân tình gì rất trọng

đại , mối ẩn tình này hoặc giả Diệu Thủ tiên sinh hay Tưởng thế thúc giải đáp được . Hoàng Minh cũng rất quan tâm đến sự yên nguy của Tưởng thế thúc như vậy còn rõ mối liên quan giữa hai bên rất phức tạp .
Từ Văn nghĩ vậy rồi quyết tâm đi Quỉ Hổ trước để tìm kiếm xem Tưởng Uý Dân ở đâu . Như vậy là đối với người cũng hết đạo mà đối với công việc cũng có chỗ bổ ích . Còn chuyện Ngũ Phương giáo chủ đưa ra điều kiện trao đổi chàng cần phải suy nghĩ cho chín rồi mới có thể quyết định nên hành động theo cách nào . Bây giờ hãy tạm bỏ đó .
Quyết định rồi chàng tưởng chừng khối đá trong lòng rớt xuống đất chàng yên tâm đi vào giấc ngủ say sưa .
Tiếng gà gáy từ phía xa xa vọng lại , Từ Văn tỉnh dậy thì ánh mặt trời đã chiếu vào cửa sổ , chàng lật đật tỉnh dậy rửa mặt rồi ăn điểm tâm rời khỏi quán trọ lên đường , mục đích của chàng là đi tới Quỉ Hổ ở Chung Nam . Trời đã đúng ngọ Từ Văn đi được khoảng chừng trăm dặm thì thấy người qua đường thưa thớt , đường quan đạo toàn là cát vàng mà mặt trời nóng như thiêu đốt tưởng chừng xém da cháy thịt .
Từ Văn khát đã khô cổ , chàng phóng tầm mắt nhìn xa xa thì thấy trong khu rừng rậm mé hữu thấp thoáng có bóng tường đỏ lộ ra chàng biết đây không phải chùa chiền thì cũng là đền miếu , chàng tự nhủ :
- Ta hãy vào đây kiếm miếng nước trà cho khỏi khô cô và nghỉ ngơi một lúc rồi hãy lên đường .
Chàng nghĩ vậy liền rẽ vào rừng , lúc tới nơi thì đây quả là một toà miếu nhỏ nhưng tịch mịch không thấy tiếng người . Từ Văn rảo bước đi tới chàng vừa giơ đạp vào cổng miếu chợt chàng chấn động tâm thần xuýt bật tiếng la hoảng . Chàng ngó thấy một xác chết nằm ngang ngay phía sau cổng mùi hôi tanh xông lên mũi huyết tích chưa đông , coi chừng người này mới bị giết chưa lâu .
Chàng ngó cách ăn mặc của người bị nạn thì dường như là người thủ tự , chàng tự hỏi :
- Kẻ nào mà nhẫn tâm hạ sát người thường không hiểu võ công ?
Chàng ngẩng đầu trông lên vách thì hiển nhiên là dấu mai hoa in bằng phấn , Từ Văn không khỏi rợn tóc gáy mắng thầm :
- Lại quân vạn ác Ngũ Phương giáo đồ .
Từ Văn băng người đi một cái vọt vào trong miếu . Trước chính điện ngay trước thềm có một gã thiếu niên cụt tay mình mặc áo gấm đứng đó . Mặt gã trắng trẻo nhưng đầy vẻ dã man hiểm ác .

Trên thềm một người đàn bà bụng lớn mình mặc áo hồng ngối ghé vào hành lang nước mắt dàn dụa sắc mặt lợt lạt mắt chiếu ra những tia oán hờn . Hồng Y nữ hai tay ôm bụng dường như cố nhịn cơn đâu cất tiếng thê thảm hỏi :
- Ngươi ... có còn chút nhân tính nào không ?
Thiếu niên cụt tay cất giọng nham hiểm đáp :
- Có nhân tính thì sao ? Không có nhân tình thì sao ?
Hồng Y nữ căm hận toàn thân run bần bật nghiến răng đáp :
- Ta .. Ta hận mình không thể băm xác ngươi ra làm muôn đoạn .
Thiếu niên cụt tay hắng dặng một tiếng rồi đáp :
- Ngươi mưu sát thân phụ theo luật đáng tội lăng trì .
Hồng Y nữ thét lên :
- Mi ... là đứa súc sinh ! Mi là quân chó má ! Mi không phải là người ! Trời ơi !
Hồng Y nữ đâu đớn mặt co rúm lại ngồi dậy , thiếu niên cụt tay cười khành khạch hỏi :
- Mối thù giết mẹ phá nhà chặt tay chẳng lẽ ta không trả ư ?
Hồng Y nữ mồ hôi toát ra như mưa nghiến răng quát :
- Đó là vì mi ác nghiệt nên bị quả báo .
Thiếu niên cụt tay cũng quát mắng :
- Con tiện nhân kia ! Ta không giết ngươi nhưng chỉ mong ngươi bảo song thân xuất hiện đi theo ta .
Hồng Y nữ cộc lốc :
- Đừng hòng !
- Ngươi không tự chủ được đâu .
- Ngươi chuẩn bị làm gì ta ?
- Chẳng làm gì cả , ngươi hãy sinh hạ hài nhi rồi sẽ tính .
Hồng Y nữ thoá mạ :
- Quân nghiệt súc ! Ta sẽ ra tay bóp chết nó ...
Thiếu niên cụt tay ngắt lời :
- Ngươi không làm thế được đâu .
- Quân chó má ! Ngươi đã làm hại đời ta .
Thiếu niên cụt tay gạt đi nói :
- Đừng rườm lời nữa , ngươi hãy đi theo ta .
Gã tiến gần lại đưa tay ra nắm lấy Hồng Y nữ , Hồng Y nữ dường như sắp đến lúc lâm bồn nàng không còn sức để phản kháng .
Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo quát hỏi :
- Lục Quân ! Ngươi chưa chết ư ?
Nguyên gã thiếu niên cụt tay mặc áo gấm đó là Thiếu Chủ Lục Quân ở hội Tụ Bảo , còn Hồng Y nữ kia là Thượng Quan Tử Vi con gái

Thượng Quan Hoành . Ban đầu Thượng Quan Tử Vi bị Lục Quân làm cho mê hoặc nàng đã dâng cả trinh tiết cho gã , sau chân tướng của gã bị bại lộ mục đích của gã là vì Thạch Phật . Gã làm hại Thượng Quan Tử Vi đã mấy lần nàng muốn tự tử . Hội Vệ Đạo cũng không chịu bỏ qua Thái Y la sát đã mấy lần cầm đầu đến gây hấn với hội Tụ Bảo . Lục Quân vi phạm môn qui trong không đạo nên bị chặt cụt một tay .
Lục Quân nghe tiếng quát giật mình quay đầu nhìn lại bất giác bật tiếng la hoảng :
- Địa Ngục thư sinh !
Từ Văn mặt đầy sát khí hắng giọng một tiếng rồi đáp :
- Phải rồi ! Tại hạ là Địa Ngục thư sinh , chúng ta gặp nhau đây thật là may mắn .
Lục Quân sợ xám mặt lyùi lại ba bốn bước run lên hỏi :
- Ý ngươi muốn làm gì ta ?
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Tại hạ muốn giết các hạ .
- Ngươi dám gây thù nghịch với bản giáo ư ?
Từ Văn cười ha hả nói :
- Lục Quân ! Không ngờ ngươi lại làm nanh vuốt cho bọn Ngũ Phương giáo thế mới biết ngưu tầm ngưu mã tầm mã là đúng lắm . Ta nói cho ngươi biết chẳng những ta thù nghịch với Ngũ Phương giáo mà còn muốn làm cỏ cả phe phái này nữa .
Lục Quân xoay mình toan chạy Từ Văn quát lên :
- Đứng lại !
Tiếng quát của chàng dường như có thế lực vô cùng Lục Quân không dám cất bước nữa . Tử Văn lại thét :
- Lại đây !
Lục Quân ríu ríu vâng lời tiến lại mặt sợ xám xanh . Từ Văn vô tình đưa mắt nhìn về Thượng Quan Tử Vi thì thấy nàng cúi gầm mặt xuống hai hàng châu lệ đầm đìa .
Trong lòng Từ Văn nổi lên những mối cảm giác rất phức tạp , nàng là một cô gái in vào tâm khảm của chàng đầu tiên . Chàng đuổi theo nàng như diên như khùng nhưng nàng lại coi chàng như khách qua đường đi yêu loài lang sói Lục Quân . Sau nàng biết rõ tâm địa gã rồi thành ra mối thù sâu tựa bể .
Từ Văn tự hỏi :
- Mối tình không được hài hoà này là hên hay xui ?
Con người vừa mới bước vào đời đã có ấn tượng sâu xa ghi vào tâm khảm lúc ban đầu thì chẳng có cách nào xoá nhoà được . Bây giờ

nàng đã bụng chửa mà lại bị con người không còn nhân tính hành hạ liệu chàng có đồng tình với nàng không ? Hay bỏ mặc nàng và lấy thế làm khoan khoái ? Nếu chàng nghĩ tới thủ đoạn mà song thân nàng đối với chàng thì chàng nên giết nàng đi nhưng trong đầu óc chàng lại không có ý nghĩ này . Chàng cảm thấy tâm trí khó chịu không biết cảm giác thế nào mà phân tích . Từ Văn yêu nàng chăng ? Dĩ nhiên là không thể được đó chỉ là một sợi tơ tình chưa cắt đứt .
Từ Văn không nói nửa câu với Thượng Quan Tử Vi hồi lâu chàng đưa mắt nhìn Lục Quân lạnh lùng hỏi :
- Gã họ Lục kia ! Ngươi còn có nhân tính nữa không ?
Lục Quân lại lùi một bước , gã há hốc miệng nhưng không thốt ra lời
Từ Văn lại nói tiếp :
- Trong bụng y có cả cốt huyết của ngươi thế mà ngươi còn hành hạ ư ? Trước ngươi đã trêu cợt y làm mất hết đời hạnh phúc của y , bây giờ ngươi lại nhẫn tâm bức bách y , nhục mạ y làm hại y hay sao ? Con người như ngươi không còn đủ tư cách để sống ở trên thế gian nữa ...
Lục Quân đánh bạo hỏi :
- Địa Ngục thư sinh ! Trước kia ngươi theo đuổi thị nhưng thị không chịu yêu ngươi , bây giờ ngươi định giết ta để tiết hận phải không ?
Gã nói câu này dụng ý rất sâu xa , gã toan dùng lời nói để cải biến tâm ý của Từ Văn . Gã biết rõ Từ Văn tâm tình kiêu ngạo chàng không chịu theo lời nói thực của gã để mang tiếng là con người nhỏ nhen . Nhưng gã đã lầm to ..
Từ Văn cười lạt đáp :
- Bất luận thế nào bữa nay ngươi cũng phải chết .
Lục Quân không nói gì nữa gã băng mình về phía trước nhanh như điện chớp , coi thân pháp gã thì dường như bản lĩnh cũng cao hơn trước rất nhiều nhưng trong con mắt Từ Văn chàng chẳng coi gã vào đâu .
Chàng quát lên một tiếng :
- Trở lại đi !
Lục Quân rên lên một tiếng rồi bị hất về chỗ cũ Từ Văn vẫn đứng yên trợn mắt lên nhìn gã tựa hồ chàng chưa động thủ . Lục Quân chẳng còn hồn vía nào nữa hai chân gã run lẩy bẩy cơ hồ đứng không vững . Thượng Quan Tử Vi gắng gượng đứng lên nhưng nàng loạng choạng hai cái rồi lại ngồi xuống , sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng .
Từ Văn lớn tiếng quát hỏi :
- Họ Lục kia ! Ngươi còn di ngôn điều gì nữa không ?
Lục Quân đã khiếp sợ đến cùng cực gã loạng choạng lùi lại bước nói

không ra lời :
- Địa Ngục thư sinh ! Bản nhân vâng lệnh giáo chủ mà làm việc ...giáo chủ sắp tới nơi rồi ngươi không trốn thoát đâu .
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Câm miệng ngay ! Giáo chủ của ngươi có đến càng tốt ta đang tức mình chưa gặp được hắn đây .
Thượng Quan Tử Vi đột nhiên la lên :
- Đừng giết hắn !
Từ Văn quay lại hỏi :
- Gã không đáng chết hay sao ?
Thượng Quan Tử Vi cúi đầu xuống nàng không dám tiếp xúc với mục quang Từ Văn Lục Quân hông bỏ lỡ cơ hội cất giọng thê thảm nói :
- Muội muội ơi ! Ta lầm rồi nghĩ đến đứa con trong bụng muội muội ... trung

trungletran
Mạnh thường Quân

Korea
237 Bài viết
Được đăng vào ngày: 30/01/2003 : 09:58:04

Thượng Quan Tử Vi vừa la lên một tiếng đó chẳng qua là phản ứng bản năng con ngườivì trong bụng nàng còn có đứa con của Lục Quân . Nhưng đây chỉ là kích động trong giây lát , nàng hận gã đến cực điểm hận không thể ăn tươi nuốt sống được gã . Mối hận này tình yêu chuyển sang cừu thù thì không còn mối hận nào mãnh liệt hơn nữa , nàng biết rõ nếu Từ Văn không tới nơi đột nhiên thì nàng đã bị lọt vào tay gã muốn sống không được muốn chết không xong .
Nàng lại gầm lên một tiếng rất thê thảm :
- Trời ơi ! Quân chó má kia !
Từ Văn quay lại lớn tiếng quát :
- Nộp mạng đi !
Binh một tiếng , bóng chưởng xẹt qua tiếng rú bật lên Lục Quân té lăn xuống đất co quắp mấy cái rồi nằm yên Thượng Quan Tử Vi bật lên tiếng khóc rồi tiếp theo là những tiếng rú thê thảm . Từ Văn toan cất bước bỏ đi nhưng một lực lượng của bản tính con người khiến chàng đột nhiên dừng bước quay lại chau mày hỏi :
- Thượng Quan cô nương ! Sao thế ?

Thượng Quan Tử Vi cất giọng yếu ớt đáp :
- Từ thiếu hiệp ! ... Xin thiếu hiệp tuỳ tiện .
Từ Văn ở vào lập trường rất bẽ bàng , đối với nàng thật chàng chẳng còn điều chi mà nói . Ơn , oán , tình , cừu gì gì cũng không phải nhưng thật ra mỗi món đều có một chút . Đột nhiên Thượng Quan Tử Vi run run nói :
- Từ thiếu hiệp , xin thiếu hiệp hãy đến bên tiện thiếp .
Từ Văn nghi ngờ hỏi :
- Để làm gì ?
Thượng Quan Tử Vi ngập ngừng nói :
- Tiện thiếp có lời trọng yếu muốn nói cho thiếu hiệp hay .
Từ Văn động tâm hỏi :
- Thượng Quan cô nương hãy nói đi .
- Không được , xin thiếu hiệp hãy lại gần đây .
Từ Văn bất giác không tự chủ được bước lại gần , Thượng Quan Tử Vi lại giục :
- Xin thiếu hiệp hãy bước gần thêm chút nữa .
- Cô nương có ý gì ?
Thương Quan Tử Vi hỏi lại :
- Thiếu hiệp có giúp cho tiện thiếp đứng dậy được chăng ?
Từ Văn ngập ngừng :
- Cái đó ...
Thượng Quan Tử Vi chìa tay ra mắt nàng tán loạn dường như có điều gì khác lạ , Từ Văn rất đỗi hồ nghi chàng tự nghĩ :
- Không hiểu đối phương có mưu đồ gì ?
Nhưng chàng ỷ vào công lực của mình tiến gần thêm một bước đưa tay phải ra đỡ lấy tay trái nàng . Thượng Quan Tử Vi đột nhiên đưa tay phải ra nắm lấy tay trái Từ Văn nhanh như điện chớp . Động tác đột ngột này thật ra ngoài ý nghĩ của chàng , chàng bị nàng nắm lấy cổ tay . Chàng giật mạnh một cái Thượng Quan Tử Vi ngã lăn xuống thềm .
Chàng hỏi :
- Thượng Quan cô nương ! Cô nương làm thế là có ý gì ?
Thượng Quan Tử Vi không trả lời hai mắt nàng nhắm lại , đột nhiên nàng mở mắt kinh ngạc hỏi :
- Tại sao tiện thiếp lại không chết ?
Từ Văn ngạc nhiên hỏi :
- Tại hạ không có ý giết cô nương .
- Có phải .. thiếu hiệp đã luyện được Vô ảnh tồi tâm thức rồi không ?
- Đúng thế !

- Thế mà sao tiện thiếp không bị chất độc giết chết ?
Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ là nàng muốn tìm cái chết mục đích duy nhất của nàng là mượn độc thủ của chàng để giải thoát . Chàng liền lạnh lùng hỏi :
- Độc thủ của tại hạ có thể dùng tâm ý kiềm chế được .
Thượng Quan Tử Vi tuyệt vọng la lên :
- Trời ơi !
Nước mắt của nàng đã khô cạn bây giờ lại tráo ra . Tình trạng này khiến cho trong lòng Từ Văn phát sinh một cảm giác khó tả . Chàng cảm thấy Thượng Quan Tử Vi thật đáng thương đáng đồng tình với nàng , đột nhiên chàng bật tiếng la hoảng lùi lại hai bước chàng phát giác trên mặt đất chỗ Thượng Quan Tử Vi ngồi có máu ướt đẫm .
Giữa lúc Từ Văn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì bỗng mặt chàng đỏ lên chân tay luống cuống . Thượng Quan Tử Vi đẻ rồi , trước nay chàng chưa từng trải qua trường hợp này , nhưng chàng từng nghe nói nên đoán vậy . Chàng cho là triệu chứng nàng sắp lâm bồn , bỏ đi thì chàng không nỡ lưu lại thì cực kỳ bẽn lẽn huống chi chàng lại hiểu gì về chuyện này .
Thượng Quan Tử Vi cất tiếng thê thảm khiến người nghe phải chua xót :
- Xin thiếu hiệp hãy thành toàn cho tiện thiếp .
Kẻ đầu tội là Lục Quân đã chết lăn đương trường , gã gây nên nghiệt chướng rồi lại kết quả vào giữa lúc này . Người bị hy sinh là Thượng Quan Tử Vi tuy nàng có lầm lỗi nhưng tình thực đáng thương .
Chàng bối rối hỏi :
- Làm sao ? ... Thành toàn cách nào ?...
Thượng Quan Tử Vi ngắt lời :
- Thiếu hiệp hãy giúp tiện thiếp giải thoát khỏi cuộc đời đau khổ này việc báo đền ơ đức xin hẹn kiếp sau .
Từ Văn ấp ứng :
- Tại hạ .. không làm được ...
Thượng Quan Tử Vi lại năn nỉ :
- Từ thiếu hiệp ! Xin thiếu hiệp ráng thành toàn ..
Từ Văn trán toát mồ hôi chân tay đờ đẫn tai chàng nghe thấy những tiếng vo vo vang lên , chàng há miệng líu lưỡi nói không ra lời .
Giữa lúc ấy một mùi hương ngào ngạt đưa vào mũi một thiếu phụ đẹp tuyệt trần tự nhiên xuất hiện . Theo sau mụ là bốn thiếu nữ áo xanh chia nhau mỗi tên cầm một món : phất tần , ngọc như ý , trường kiếm và cây hốt . Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi lùi lại tám thước chàng ngó qua thiếu phụ một cái mụ chính là Vân Trung Tiên Tử vợ

Thượng Quan Hoành . Màn kịch Từ Văn bị giam ở lâu đài lại hiện lên khiến chàng biến đổi sắc mặt .
Vân Trung Tiên Tử nhẹ đưa mắt liếc qua Từ Văn rồi nhảy xổ về phía Thượng Quan Tử Vi , mụ xúc động vô cùng nói :
- Hài tử ! Ta tìm ngươi đã nửa tháng nay .
Thượng Quan Tử Vi la lên một tiếng thê thảm :
- Má má !
Rồi nàng ngất đi , Vân Trung Tiên Tử ôm nàng vào lòng nước mắt như mưa trào ra Từ Văn bất giác đứng thộn mặt ra , chàng tự hỏi :
- Mụ là mẫu thân nàng ư ? Hai người coi chỉ hơn nhau năm sáu tuổi mà lại lộ ra mối thâm tình máu mủ rất thân thiết như tình mẹ con , sao lại như thế được ?
Giả tỷ lúc này mà chàng muốn hạ sát Vân Trung Tiên Tử thì mụ chẳng còn cách nào phản kháng được . Ngũ Phương giáo chủ đưa ra điều kiện lại văng vẳng bên tai chàng :
- Lấy thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoành để làm vật trao đổi .
Nào mẫu thân , nào người yêu tựa hồ thúc giục chàng nên hạ thủ ngay đừng suy nghĩ gì nữa , nhưng chàng hạ thủ không được là vì chàng còn có nhân tính .
Thượng Quan Tử Vi dần dần hồi tỉnh nàng rít lên :
- Má má ! Sao má má không để cho hài nhi chết đi ?
- Hài tử ! Đừng nói nhảm , ngươi là mệnh cầu của má má .
- Không ! Nữ nhi chỉ cầu một cái chết .
Vân Trung Tiên Tử đáp :
- Ta không cho ngươi làm thế . Có phải y đã ...
Mụ đưa cặp mắt sắc bén đảo nhìn Từ Văn .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 72
VÂN TRUNG TIÊN TỬ ĐẢ TỬ TỪ VĂN

Thượng Quan Tử Vi nói :
- Má má ! Thiếu hiệp đã cứu hài nhi .
Vân Trung Tiên Tử hỏi :
- Từ Văn cứu hài nhi ư ?
- Chính phải !
Vân Trung Tiên Tử ngạc nhiên :

- Ủa ! Cái đó ...
Mụ đảo mắt ngó thi thể Lục Quân , Tử Vi khóc rống lên . Tiếng khóc thê thảm chẳng khác tiếng chim quyên nhỏ máu tiếng vượn kêu sương ở núi Vu Giáp . Vân Trung Tiên Tử đưa mắt nhìn bốn thiếu nữ áo xanh vẫy tay nói :
- Các ngươi hãy tìm nơi nào sạch sẽ để an trí tiểu thư .
Bốn tên thị nữ kính cẩn dạ một tiếng rồi đi vào hậu điện , hai ả nâng đỡ Thượng Quan Tử Vi .
Thượng Quan Tử Vi chìa tay ra nói :
- Má má ! Má má đừng làm khó dễ y .
Vân Trung Tiên Tử đáp :
- Má má biết rồi .
Hai thiếu nữ áo xanh nâng đỡ Thượng Quan Tử Vi đi vào hậu điện .
Từ Văn nghĩ bụng :
- Vân Trung Tiên Tử cầm tù mình rồi xuống núi để cho bọn Ngũ Phương giáo thừa cơ xuýt nữa chúng tiêu diệt cả bọn đồ đệ của Hội Vệ Đạo ở trên đài , chắc cũng vì mụ đi tìm Thượng Quan Tử Vi .
Vân Trung Tiên Tử chăm chú nhìn Từ Văn nói :
- Từ Văn ! Ta nể mặt con gái ta mà theo lời y , bậy giờ ngươi hãy đi đi còn nợ công gì thì hãy để khi khác sẽ thanh toán .
Từ Văn lạnh lùng hỏi :
- Nếu tại hạ muốn thanh toán ngay bây giờ thì sao ?
- Bây giờ ta còn phải trông coi cho Tử Vi nên không được rảnh ..
Từ Văn không biết nói sao . Chàng không muốn nhân lúc người ta gặp cơn nguy cấp mà sinh sự , chàng cũng biết rằng bãn lĩnh đôi bên ngang nhau hay xê xích đôi chút nếu đánh nhau thì không phải là một hai chiêu đã giải quyết xong nhưng chạm trán kẻ thù chàng cũng không cam tâm bỏ đi . Nếu bữa trước chàng không đụng vào cơ quan thì chắc bây giờ vẫn còn bị giam trong lưới Thiên tằm vận mệnh không biết đâu mà lường .
Trong lòng nghĩ vậy chàng hằn học hỏi :
- Tôn giá còn muốn tại hạ tìm đến chỗ ở của Sơn Lâm Thần Nữ chăng ?
- Bất tất phải thế ! Theo lời bẩm báo của bọn thủ hạ thì ngươi đối với bản sơn đã có mối ân tình giét giặc bây giờ lại có ơn với tiểu nữ nữa . Người giang hồ phải biết điều ân oán phân minh , bản tiên tử không kiếm ngươi nữa .
Từ Văn ngắt lời :
- Khoan đã !
- Ngươi còn điều chi muốn nói ?

- Tại hạ muốn thanh toán món nợ trước .
Vân Trung Tiên Tử hỏi lại :
- Hôm nay ư ?
- Ngay bây giờ !
Mụ đưa mắt nhìn vào trong điện , mặt lộ vẻ nóng nảy nhưng cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Để lại bữa khác không được hay sao ?
Từ Văn cương quyết đáp :
- Không được !
- Được rồi ! Vậy ngươi chuẩn bị thanh toán bằng cách nào ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Mạnh thì sống yếu thì chết !
Bầu không khí trong trường lại trở nên khẩn trương vô cùng .
Vân Trung Tiên Tử nói :
- Từ Văn ! Ngươi bất quá ỷ vào chất độc nhưng bản Tiên Tử không sợ đâu nên cho ngươi hay trước ở điểm này .
- Nếu tôn giá cho tại hạ chỉ ỷ vào chất độc thì lầm đấy .
- Vậy ngươi động thủ đi , ta không có thì giờ .
Từ Văn từ ngày luyện được Thượng thặng huyền công của bản môn chàng chưa giao thủ với ai lần nào . Nhưng chàng thấy Ngũ Phương giáo chủ đã bị bại về tay mụ , như vậy đủ chứng minh bản lãnh của mụ đã đi tới trình độ ghê gớm . Miệng chàng đã nói ra mạnh sống yếu chết nhưng thực ra chàng không nắm vững phần thắng nên không khỏi băn khoăn trong dạ . Nhưng mối oán thù cần phải giải quyết , Từ Văn đột nhiên nghĩ tới hai vấn đề chàng ngẩng đầu lên nói :
- Tại hạ có hai việc cần trình bày trước .
Vân Trung Tiên Tử giục :
- Ngươi nói đi .
- Việc thứ nhất là vụ đổ máu Thất Tinh bảo có thật không phải do Thượng Quan Hoành gây ra chăng ?
- Vấn đề này ngươi đã hỏi ta nhiều lần rồi .
- Nhưng tại hạ muốn được tôn giá minh xác .
Vân Trung Tiên Tử nói :
- Bản Tiên Tử đã nói cho ngươi hay , sự thật thì ban đầu y có dự tính thế thật nhưng sau lại thay đổi chủ ý ngươi hãy tìm tên thủ phạm mà hỏi .
Từ Văn hỏi :
- Liệu tại hạ có tin được lời tôn giá chăng ?
Vân Trung Tiên Tử hững hờ d0áp :

- Tin hay không là ở nơi ngươi .
- Hay lắm ! Còn việc thứ hai nếu tôn giá mà thất bại thì tại hạ cần phải lấy thủ cấp .
Vân Trung Tiên Tử biến sắc rồi lạnh lùng đáp :
- Chỉ sợ ngươi không làm được thôi .
- Tại hạ có bấy nhiêu lời đã hết .
Vân Trung Tiên Tử giục :
- Vậy ngươi hãy ra tay đi .
- Mời tôn giá tiếp chiêu đi .
Chưa dứt lời thì Từ Văn đã vận mười thành công lực vào hai bàn tay phóng chưởng ra mục đích của chàng là thăm xem công lực của đối phương đến trình độ nào để tìm cách đối phó . Vân Trung Tiên Tử vẫy tay áo xanh một cái một luồng cương khí xô ra ào ạt .
Binh một tiếng rùng rợn hai bên cùng lùi lại một bước .
Từ Văn tăng thêm phần tự tin rất nhiều chàng vận toàn thân công lực lại phóng chưởng ra thế mạnh như sấm sét ngàn cân . Vân Trung Tiên Tử ngưng thần phóng chưởng phản kích lại một tiếng sầm khủng khiếp nổi lên , luồng kình lực xô ra khiến cho mái ngói ngoài hiên điện rớt xuống như mưa . Vân Trung Tiên Tử lùi lại ba bước còn Từ Văn loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước . Sự thật đã chứng minh nội lực của Vân Trung Tiên Tử còn cao hơn chàng một bậc , hai bên cùng lùi lại thành ra đứng cách nhau đến hơn trượng .
Từ Văn tiến gần lại phát ra chiêu Độc thủ nhất thức lại phát huy chất độc ra mười đầu ngón tay , chàng muốn thử xem có phải đối phương có thật không sợ chất kịch độc . Trừ phi đối phương đã luyện được kim cương thần công không thì ngoài ra người bản môn chẳng ai tránh được chất kịch độc này . Nhưng kim cương thần công thường chỉ người nguyên dương mới tu luyện được , Vân Trung Tiên Tử là đàn bà lại có chồng rồi thì chắc là không luyện được .
Vân Trung Tiên Tử xoay chưởng thành vòng tròn để ngăn ngừa Độc thủ hất thức ở ngoài không tràn vào được . Cái vung tay của mụ coi tầm thường chẳng có chi kỳ lạ nhưng nó ngấm ngầm chứa huyền cơ rất kín đáo không một kẻ hở .
Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi chưa biến chiêu vì đối phương chống cự được Độc thủ nhất thức nhưng khó mà tránh được sự tiếp xúc vào ngón tay về chất độc không thể dùng chiêu thức mà ngăn cản được .
Binh ! binh ! binh chưởng lực của Từ Văn đã đụng vào làn cương khí phòng thủ của đối phương và đã chạm vào tay mụ đến bảy tám lần .
Chàng vô cùng kinh hãi vì đối phương thản nhiên không sợ chất kịch

độc . Giữa lúc Từ Văn phóng ra những chiêu thức nhanh như điện chớp vừa hết Vân Trung Tiên Tử dùng bàn tay mặt đánh xéo ra được . Trong chỗ phòng thủ mà giấu sự phản công vào yếu điểm thì trong lối võ học thông thường chẳng thể nào có được .
Tiếng binh vừa nổi lên tiếng theo là một tiếng rên ư ử . Từ Văn không né tránh được , thực ra chàng chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ đã bị phát chưởng đánh trúng vào mé tả trước ngực . Người chàng loạng choạng miệng ứa máu tươi .
Vân Trung Tiên Tử vẫy tay áo xanh biếc vẻ mặt lạnh như sương , mụ nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi đi đi như vậy cũng kể là ta đã báo đáp ân tình .
Từ Văn nghiến răng nói :
- Bất tất phải thế , tại hạ không nhận món ân tình này đâu .
Chàng bước tới rồi phóng chiêu Độc thủ tam thức vì biết rõ Độc thủ nhị thức không thể hại được đối phương nên chàng phóng ngay chiêu tuyệt kỷ này ra . Vân Trung Tiên Tử la lên một tiếng :
- Úi chà !
Rồi lùi lại mấy bước liền sắc mặt tái mét , từ trên vai xuống cánh tay tấm áo đã bị rách một vệt dài máu tươi rươm rướm chảy ra , cánh tay như ngó sen đẫm máu khiến người ta phải mê hồn .
Từ Văn tuy quyết đấu sinh tử nhưng cũng không khỏi băn khoăn trong dạ , Vân Trung Tiên Tử thẹn quá hoá giận lớn tiếng quát :
- Ngươi muốn chết ư ?
Mụ lại phóng ngọc chưởng ra . Đây là một chiêu cực kỳ huyền diệu . với chiêu này phóng tầm mắt ra võ lâm chưa thấy một ai chịu đựng nổi . Từ Văn bản tính cuồng ngạo trong lòng lại ôm mối oán hờn chẳng kể hai chữ sinh tử vào đâu , chàng biết rõ việc không nên làm mà cứ làm hết sức bình sinh ra để đối phó .
Chiêu thức của Vân Trung Tiên Tử đem theo một luồng cương phong có thể đập tan đá nát bia mãnh liệt dị thường . Từ Văn lại rên lên một tiếng miệng lại phun máu tươi ra như tên bắn và bị hất lui ra xa hơn trượng . Vân Trung Tiên Tử vọt người đi như bóng theo hình nhưng Từ Văn cũng không phải hạng tầm thường . Giữa lúc chàng phải thối lui chàng đã vận dụng nội lực đến độ chót lại phóng chiêu Độc thủ tam thức để tiếp đón bóng người vọt tới .
Vân Trung Tiên Tử tiến thoái nhanh như cắt , mụ đang vọt đi vội thu chiêu lại tránh né người tạt ngang ra chừng ba thước tránh khỏi chiêu độc thủ của Từ Văn .
Từ Văn phóng một chiêu vào quãng không liền phóng chiêu thứ hai

tiếp theo và vẫn là Độc thủ tam thức hay Diêm vương yến khách . Chiêu thức vừa phóng ra đột nhiên hình bóng đối phương mất hút , tình trạng này khiến cho Từ Văn kinh hãi không bút nào tả xiết lập tức chàng xoay mình lại ngó ba mặt phía trước song vẫn không thấy bóng đối phương đâu cả .
Từ Văn ngẩn người ra tự hỏi :
- Mụ cũng là người chứ có phải ma quỷ đâu công lực mình nào phải kém cõi mà để đối phương tự nhiên mất hút qua thị tuyến của mình được . Thế này thì đáng sợ thật ! Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có người thân pháp huyền kỳ đến thế ư ?
Từ Văn chợt nhớ tới lúc chàng đến gần núi Tung Sơn giữa đường gặp thiếu nữ áo xanh Liễu Thiến Thiến thủ hạ của mụ vô cớ mất hút . Khi ấy chàng cũng hồ nghi là ma quỷ té ra thị cùng một nguồn gốc với mụ .
Bất thình lình sau lưng Từ Văn nổi lên một tiếng quát :
- Nằm xuống !
Chàng biết ngay có người tập kích đột ngột quá chừng , chàng chưa kịp lẩn tránh đã bị một đòn nặng đau thấu tâm can mắt chàng tối sầm lại xuýt nữa té xuống miệng hộc máu tươi .
Chàng la thầm :
- Ta không thể chết được .
Chàng nghiến răng gắng gượng đứng lên thì thấy Vân Trung Tiên Tử đứng sững ngay trước mặt có thể thò tay tới nơi . Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa phóng luôn chiêu Độc thủ tam thức đánh ra . Bóng người lại mất hút , Từ Văn đánh vào quãng không xuýt nữa té nhào . Miệng chàng máu tươi chảy ra như suối , mắt nảy đom đóm chân khí hoàn toàn mất hết . Chàng than thầm :
- Đời ta đến đây là hết rồi , không ngờ ta lại mất mạng tại chốn này .
Vân Trung Tiên Tử lại xuất hiện , Từ Văn gầm lên :
- Ngươi hạ thủ đi ta đành chịu chết .
Vân Trung Tiên Tử đáp :
- Bản Tiên Tử không muốn giết ngươi nhưng ...
Từ Văn gạt đi :
- Giữa chúng ta đây thế nào cũng phải có một người mất mạng mới xong .
Vân Trung Tiên Tử hỏi :
- Ai là người mất mạng ?
- Hiện giờ là Từ Văn này .
Vân Trung Tiên Tử hỏi :
- Còn sau đây là ai ?

- Nếu ta mà không chết thì ngươi và Thượng Quan Hoành phải bay đầu .
- Ngươi chẳng còn có tương lai nào hết .
- Vậy ngươi hạ thủ đi .
Thanh âm cực kỳ gay gắt thê thảm chói tai , khiến người nghe không nỡ nghe hết câu nhưng cái đó đã biểu lộ bản sắc của người võ sĩ .
Vân Trung Tiên Tử nghiến răng nói :
- Theo hành vi của phụ thân ngươi , thì giết ngươi không phải là quá đáng tình thực mà nói ta còn hiềm một nỗi ...
Từ Văn ngắt lời :
- Muốn giết thì cứ việc giết đi hà tất phải rườm lời .
- Hiềm một nỗi là ta đã nhận lời với con gái ta ...
Từ Văn lớn tiếng la :
- Địa Ngục thư sinh quyết không phải là kẻ xin người tha mạng cũng không chịu mang ơn ai . Mặt khác ta quyết không tha kẻ thù nào ...
Vân Trung Tiên Tử ngắt lời :
- Bản Tiên Tử thành toàn cho ngươi và cầu chúc kiếp sau ngươi được đầu thai vào nhà người phúc hậu .
- Oa ! Oa !
Tiếng trẻ sơ sinh khóc ở hậu viện vọng ra . Từ Văn ngẩn người , Vân Trung Tiên Tử cũng ngẩn người nhưng thần sắc của mụ trông rất khó coi . Một thiếu nữ áo xanh vội chạy ra hấp tấp báo :
- Bẩm Tiên Tử ! Tiểu thư đã hạ sinh được một cậu trai .
Vân Trung Tiên Tử đau khổ thở dài đáp :
- Ta biết rồi .
Thiếu nữ áo xanh lui vào hậu viện lúc ả bước đi còn quay lại nhìn Từ Văn bằng con mắt kinh hãi .
Vân Trung Tiên Tử đột nhiên lớn tiếng thét :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi muốn chết thì yên tâm mà chết nhé .
Binh
Người Từ Văn bị hất lên cao hơn trượng rồi té huỵch xuống đất , tri giác của chàng trong chớp mắt đã tiêu tan hết .
Vân Trung Tiên Tử băng người vào hậu viện . Dưới đất chỉ còn lại hai xác chết một của Lục Quân một của Từ Văn , cả hai đều là thiếu niên anh tuấn .
Bỗng một chàng võ sĩ mặt mũi đen sì vọt vào trường hạ mình xuống sân . Gã đưa mắt ngó quanh một lượt rồi chạy đến trước thi thể Từ Văn đưa tay ra sờ mũi sờ mạch chàng , bất giác gã sa lệ . Thiếu niên ôm thi thể của Từ Văn ra cửa miếu rồi chuồn vào trong khu rừng rậm rạp , gã đặt chàng xuống đất , la gọi :

- Hiền đệ ơi ! Tiểu huynh sẽ báo thù cho hiền đệ . Mới mấy ngày xa cách nay đã trở thành vĩnh quyết . Hỡi ơi ! ..
Võ sĩ thiếu niên này là ai ? Tưởng không cần nói cũng biết là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh đã hoá trang . Hoàng Minh cực kỳ đau xót nước mắt lã chã tuôn rơi , gã lấy kiếm khoét một cái huyệt chuẩn bị an táng cho minh đệ Từ Văn .
Trong khoảnh khắc gã đã đào huyệt xong đi lượm ít tảng đá lớn để xếp làm phần mộ . Gã lại chọn phiến đá lớn hình vuông để làm bia mộ rồi vận chỉ lực khắc vào tám chữ lớn Địa Ngục thư sinh Từ Văn chi mộ mé dưới gã đề Người lập bia là minh huynh Hoàng Minh .
Hoàng Minh xắp đặt xong xuôi toan đem xác Từ Văn đặt xuống .
Đột nhiên Từ Văn cựa quậy rồi ngồi nhỏm dậy Hoàng Minh kinh hãi bật tiếng la hoảng :
- Úi chà !
Gã ớn lạnh xương sống đầu tóc dựng cả lên , gã tự hỏi :
- Đây là quỷ nhập tràng , hay là ...
Gã đã kiểm điểm cẩn thận thì Từ Văn tắt hơi chết đứt rồi , người chết có bao giờ còn sống lại được ?
Từ Văn dương mắt lên bâng khuâng nhìn bốn phía , mục quang chàng vừa ngó thấy mặt Hoàng Minh liền cất tiếng hỏi :
- Các hạ ! Các hạ là ai ?
Hoàng Minh run run hỏi :
- Hiền đệ ! Hiền đệ chưa chết hay sao ?
Từ Văn hỏi :
- Đại ca đấy ư ?
Hoàng Minh ấp úng nói :
- Phải rồi ! Tiểu huynh đây mà ... hiền đệ ...
- Đại ca đã cứu tiểu đệ phải không ?
Bấy giờ Hoàng Minh đã ý thức là Từ Văn đã sống lại thực rồi , gã không sợ nữa mừng quýnh đáp :
- Hiền đệ ! Thật là một kỳ tích .
- Sao ? Kỳ tích gì đâu ?
- Hiền đệ đã chết rồi . Tiểu huynh đang định mai táng cho thì không ngờ . Úi chà ! Thật không ngờ ...
Hoàng Minh trong lòng nghi hoặc không sao giải thích được người đã chết rồi sao lại còn sống lại ?
Từ Văn đưa mắt nhìn ra xa thì thấy quả Hoàng Minh đã đào huyệt và khuân những tảng đá lớn để gần đó liền gật đầu nói :
- Phải rồi ! Tiểu đệ nhớ lại là mình đã chết dưới bàn tay Vân Trung Tiên Tử ...

Hoàng Minh ngắt lời :
- Mụ là Vân Trung Tiên Tử ư ?
- Phải rồi ! Mụ chính là vợ Thượng Quan Hoành đó .
- Tiểu huynh chạy gần đến nơi thì đúng lúc mụ hạ thủ đánh hiền đệ nên không kịp ngăn trở . Sự thực thì bản lãnh của tiểu huynh có làm gì được mụ chỉ có phần đưa thêm một mạng nữa .
Từ Văn hỏi :
- Sao đại ca biết tiểu đệ ở trong miếu này ?
- Bọn thủ hạ báo cho tiểu huynh là tiểu đệ đi qua đường này , tiểu huynh rượt theo đoạn nữa mà chẳng thấy tông tích đâu , miệng lại khát nước ..
Từ Văn ngắt lời :
- Thế ra chúng ta lại do một nguyên nhân mà vào miếu , nghĩ thật là kỳ .
- Bây giờ hiền đệ cảm thấy trong mình thế nào ?
Từ Văn ngấm ngầm vận khí cảm thấy đau xẩm cả người nhưng không có gì nghiêm trọng có điều đầu óc choáng váng . Chàng nhăn nhó cười đáp :
- Không hề gì cả , nhất định không thể chết được .
Hoàng Minh chau mày nói :
- Tiểu huynh rõ ràng đã thấy hiền đệ tắt hơi rồi , mạch lạc cũng ngừng đập thế mà sống lại được . Vụ này ...
Từ Văn rất tin lời Hoàng Minh , vả lại chàng đã mấy lần chết đi sống lại , vụ kỳ lạ này chàng cũng chẳng hiểu ra sao . Chàng không luyện thứ huyền công nào để sinh cơ phục hồi và cũng chẳng uống tiên đan diệu được gì mà sự thực đã chứng minh trong bản thân chàng có thứ năng lực huyền diệu . Có điều vì lẽ gì thì chàng nghĩ mãi không ra .
Từ Văn nhớ lại lần đầu tiên Khách qua đường mạo xưng phụ thân để giết chàng , sau Thất Tinh cố nhân hất chàng xuống tuyệt cốc đều chết thật rồi lại hồi sinh .
Chàng lắc đầu nói :
- Đại ca ! Đây không phải là lần đầu nhưng tiểu đệ vẫn chẵng hiểu vì nguyên nhân gì .
- Dù sao cũng phải có nguyên nhân .
- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy song suy nghĩ mãi vẫn không ra . À này ! Đại ca có nghe ai nói có thứ thân pháp nào làm cho người đột nhiên mất hút không ?
Hoàng Minh hỏi lại :
- Đột nhiên mất hút thân hình phải không ?

- Phải rồi ! Nếu không thế thì tiểu đệ khi nào bị hất té về tay mụ kia được .
Hoàng Minh cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :
- Tiểu huynh nhớ rồi . Đó là một thứ thân pháp trong võ lâm nhưng đã bị thất truyền lâu rồi , thân pháp đó kêu bằng Oan hồn phụ thể ..
Từ Văn hỏi :
- Oan hồn phụ thể ư ?
- Phải đấy ! Hiền đệ tưởng đối phương mất hút rồi mà thực ra đối phương vẫn ở phía sau hiền đệ . Thân hình hiền đệ chuyển động bất cứ theo vị trí nào đều không trông thấy được họ , vì vậy gọi là oan hồn phụ thể .
Từ Văn ồ lên một tiếng ra chiều tỉnh ngộ , bất giác chàng gật đầu luôn mấy cái , nghĩ thầm :
- Nếu mình biết sớm thế này thì không đến nỗi bị hạ về tay Vân Trung Tiên Tử . Thân pháp nào dù huyền diệu đến đâu cũng không có thể bao trùm tất cả các thân pháp khác . Nếu họ cứ ở sau lưng ta mà chuyển động thì chẳng lẽ ta vọt mình lên không họ cũng vọt lên theo được . Mình đã học thân pháp Hoàn không phi thăng thì lấy cái đó để phá thân pháp mụ là xong .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 73
VÀO QUỶ HỔ PHANH PHUI BÍ MẬT

Từ Văn nghĩ ra kế ấy rồi hào khí chàng nổi lên bồng bột miệng lẩm bẩm :
- Chuyện này thật đúng với câu tục ngữ Đi ngày đàng học một sàng khôn võ học thiên hạ bao la như biển cả , người nào mà thiếu lịch duyệt thì khó mà bôn tẩu giang hồ được .
Hoàng Minh vẫn chưa buông tha vấn đề trước , gã hỏi :
- Hiền đệ ! Tiểu huynh vẫn thuỷ chung tin là hiền đệ đã uống một thứ thiên tài địa bảo hoặc trân phẩm gì . Nếu không thì chẳng tài nào giữ được sinh cơ tồn tại để chết đi mà sống lại được .
Từ Văn lắc đầu đáp :
- Đại ca ơi ! Tiểu đệ không giấu đại ca đâu , thực tình chẳng hiểu vì nguyên nhân gì ?
Bất thình lình một thanh âm trong trẻo lọt vào tai nhưng rất lạnh lùng nói :

- Ngươi không hiểu thì để ta nói cho mà nghe .
Từ Văn kinh hãi giật nẩy mình lên , nhưng thương thế chàng chưa khỏi nguyên khí chưa hồi phục . Chàng vừa bắn người lên thì đầu nhức mắt hoa lảo đảo muốn té bất giác la lên một tiếng :
- Úi chao !
Hoàng Minh cất tiếng hỏi :
- Các hạ là cao nhân phương nào ?
Từ Văn nghe thanh âm đã biết ngay người mới đến là ai rồi , lập tức bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục . Nhưng chàng hiểu rằng bây giờ chàng không thể cùng người động thủ được đành miễn cưỡng dằn mối oán hờn hỏi :
- Tôn giá biết thế nào ?
Luồng gió thổi tà áo bay lạch phạch , rồi một bóng người xuất hiện đối phương rõ ràng là Vân Trung Tiên Tử . Hoàng Minh cũng hít một luồng khí lạnh .
Vân Trung Tiên Tử với dung nhan làm say đắm lòng người mặt mụ không lộ một chút sát khí nào , mụ bình tĩnh đáp :
- Từ Văn ! Trong người ngươi có máu của Thiên Đài Ma Cơ .
Từ Văn kinh hãi hỏi lại :
- Trong mình tại hạ có máu của Thiên Đài Ma Cơ ư ?
- Đúng thế !
- Sao tại hạ không hiểu ?
Vân Trung Tiên Tử đáp :
- Dĩ nhiên là ngươi không hiểu , lần đầu tiên ngươi bị người hạ sát sắp chết đến nơi thì Thiên Đài Ma Cơ vì muốn cứu mạng cho ngươi đã không tiếc lấy máu huyết bản thân của thị để vãn hồi sinh cơ cho ngươi ..
Từ Văn dương cặp mắt tròn xoe tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc , chàng run lên hỏi :
- Máu huyết của nàng có thể cứu được người ư ?
- Phải rồi ! Vì thị đã uống Thạch long huyết tương trong huyết dịch nàng có chứa chất trân bảo tuyệt thế và có thể giữ cho sinh cơ khỏi tuyệt diệt . Đó là nguyên nhân khiến cho ngươi dù gặp sát thủ cũng không chết .
Hoàng Minh cùng Từ Văn đồng thời bật tiếng la hoảng , đây thật là một dị sự chưa từng nghe thấy bao giờ .
Mối cảm giác của Từ Văn cảm thấy có phần khó nghĩ , vì thế là Thiên Đài Ma Cơ đối với chàng đã có ơn nặng tày non tình sâu tựa biển . Mối ân tình này thật không bút nào tả xiết và bất cứ sự đền đáp nào cũng không đủ trả nợ trong muôn một . Còn điều đáng quý hơn nữa

là thuỷ chung nàng tuyệt không nhắc tới vụ này với chàng nếu nàng nói ra thì giữa hai người không khỏi phát sinh mối ngượng ngùng , và mối tình cảm cũng bị suy giảm . Nàng nhắc gì tới là hoàn toàn làm cho chàng có điều kiện thuận lợi , đồng thời sự kín đáo của nàng càng khiến cho người ta kính phục .
Thiên Đài Ma Cơ về bề ngoài dường như một cô gái dâm đãng mà trong lòng nàng lại có mối thanh cao tuyệt đại . Nếu chỉ lấy bề ngoài mà đo lường lòng dạ con người mà không xét sâu vào tâm địa thì thật là lầm to . Ngay từ lúc này hình bóng của Thiên Đài Ma Cơ đã hoàn toàn chiếm lấy tâm hồn của Từ Văn .
Nhưng chàng chưa hiểu cặn kẽ liền hỏi vặn :
- Tại sao tôn giá lại biết được ?
Vân Trung Tiên Tử mỉm cười đáp :
- Bản Tiên Tử vô tình đã nghe được thị nói chuyện với sư phụ là Tam Chỉ mỗ mỗ như vậy .
Từ Văn bật lên tiếng ủa , Vân Trung Tiên Tử nói tiếp :
- Từ Văn ! Ta thưởng cho ngươi một chưởng chẳng qua là để tiết hận , ta đã biết rõ ngươi không chết và ta cũng không muốn giết ngươi . Nếu ta tiêu huỷ xác ngươi thì dù cho chất Thạch long huyết tương có huyền diệu đến đâu cũng chẳng thể vãn hồi sinh cơ cho ngươi được .
Từ Văn nghiến răng nói :
- Tôn giá đã có lòng hậu tứ , tại hạ không dám quên . Bây giờ tôn giá muốn hạ thủ cũng hãy còn kịp .
Vân Trung Tiên Tử nghiêm nghị nói :
- Bản toàn đã nói là không giết ngươi nhưng qua bữa nay thì không thế nữa .
- Tôn giá không hối hận ư ?
- Bản toà chẳng bao giờ hối hận cả .
- Tại hạ mà không chết thì cái đầu của tôn giá khó òng giữ được trên cổ .
- Chỉ cầu sao ngươi làm được như vậy ..
Từ Văn lại hỏi :
- Tôn giá tới đây không có điều gì khác chỉ giáo nữa ư ?
- Có chứ !
- Xin tôn giá cho nghe .
- Bản toà gửi lời nhắn đến Từ Anh Phong bảo y ra mặt để giải quyết món nợ máu ngày trước .
- Nếu quả gia phụ chưa chết dĩ nhiên sẽ có chuyện đó , song gặp trường hợp mà người đã quá cố thì tại hạ xin tiếp thụ .

Vân Trung Tiên Tử mấp máy cặp môi anh đào dường như còn có điều chi muốn nói nhưng mụ lại thôi không mở miệng lướt người đi như quỷ mị mất hút .
Hoàng Minh kích động nói :
- Thân pháp này thật là tuyệt thế vô song .
Từ Văn không nói gì lòng chàng mãi nghĩ đến Thiên Đài Ma Cơ , chàng tự hứa thầm trong bụng :
- Sau khi đền ơn trả oán xong rồi ta quyết cùng nàng giữ mối chung tình trọn kiếp để báo đáp con người hồng nhan tri kỷ .
Nhưng chàng chợt nhớ tới Tưởng Minh Châu . Chàng tự nghĩ :
- Cha con họ Tưởng đối với mình ân tình trọng đại . Chuyến này Tưởng thế thúc đến Quỷ Hồ ở Chung Nam để kiếm hảo quả đặng giải tán độc công cho mình , tuy nói là vì mình thật ra là vì việc chung thân của Tưởng Minh Châu mới đúng . Vạn nhất mà Tưởng thế thúc đi chuyến này mà xẩy chuyện bất trắc thì cả tình lẫn lý mình phải hoàn toàn chịu trách nhiệm , rồi mình an bài Tưởng Minh Châu cách nào đây ? Nếu mình thu nạp cả hai cô thì đầu tiên là Tưởng Minh Châu chưa chắc cô đã ưng thuận mà đối với Thiên Đài Ma Cơ không thuần nhứt cũng là tiết mạn nàng . Tình yêu đã không chân chính thì làm gì có hạnh phúc , năm thê bảy thiếp là sự thường ở đời nhưng ở địa vị người hào kiệt thật khó bề giải quyết .
Từ Văn cảm thấy việc đi Quỷ Hồ không thể trì hoãn được nếu chàng tìm thấy Tưởng thế thúc bình yên vô sự , chàng mong lão sẽ thể tất mối đau khổ của chàng mà thu hồi ý định .
Chàng uể oải hỏi Hoàng Minh :
- Đại ca ! Tiểu đệ muốn đi Quỷ Hồ ngay tức khắc nên chăng ?
Hoàng Minh ngần ngừ đáp :
- Hiền đệ ơi ! Tiểu huynh không thể đi với hiền đệ được .
Hoàng Minh nói câu này khiến Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên nhưng lòng riêng chàng lại mừng thầm , và thực tình chàng không muốn để Hoàng Minh đi theo vì chàng cảm thấy có chuyện không nên để người ngoài dúng vào mà phải tự giải quyết lấy .
Chàng liền hỏi :
- Tại sao vậy ?
- Hiện tiểu huynh có việc gấp phải làm ngay .
- Việc gấp ư ?
- Đúng thế ! Đây là nghiêm lệnh lúc gia sư lâm bệnh , lão gia đã dặn lúc nào gặp thời cơ là phải hành động , bây giờ thời cơ đã đến tiểu huynh không thể bỏ lỡ .
Từ Văn muốn hỏi Hoàng Minh xem việc gì , nhưng chàng lại nghĩ

nếu mình hỏi ra tất khiến cho gã có chỗ khó nghĩ . Nếu quả là việc công khai thì mình chẳng hỏi gã cũng nói ra rồi .
Chàng gật đầu nói :
- Vậy tiểu đệ đi một mình cũng được .
- Hiền đệ ! Nếu giữa đường mà hiền đệ nghe được tin tức gì của gia sư thì bất tất phải đi tìm Tưởng Uý Dân nữa .
Từ Văn nghi ngờ hỏi :
- Tại sao vậy ?
Hoàng Minh ngẩn người ra một chút rồi đáp :
- Gia sư sẽ nói nguyên nhân cho hiền đệ hay , nếu có tin tức về gia sư thì hiền đệ chỉ cần tìm được lão nhân gia là đủ .
Từ Văn ngẩn ngơ chẳng hiểu chi hết , chàng tự hỏi :
- Hoàng Minh nói vậy là có ý gì ? Tại sao được tin tức về Diệu Thủ tiên sinh lại bỏ việc đi kiếm Tưởng thế thúc ? Mục đích của mình là phải tìm cho ra Tưởng thế thúc lạc lõng nơi đâu có được an toàn không , chuyện này thât khó hiểu .
Hoàng Minh bao giờ thường hay giữ câu chuyện thần bí , khiến cho Từ Văn lắm lúc phải bực mình nhưng chàng chẳng biết làm thế nào nên chàng hàm hồ đáp :
- Hay lắm ! Tiểu đệ ghi nhớ rồi .
- Tiểu huynh còn một phong cẩm nang này nữa ...
Từ Văn bật cười ngắt lời :
- Cẩm nang ư ? Phải chăng đại ca muốn bắt chước Gia Cát Võ Hầu ? Gia Cát Võ Hầu ngày trước điều binh khiển tướng nhiều lần dùng đến cẩm nang diệu kế ...
Hoàng Minh cũng cười theo rồi đưa phong thư dán rất kỹ trịnh trọng nói :
- Hiền đệ ! Vụ này trọng yếu vô cùng , khi nào hiền đệ gặp việc nghi nan không quyết định được hãy mở ra coi .
- Nếu không gặp việc nghi nan thì sao ?
- Hiền đệ đốt cẩm nang này đi .
Từ Văn hỏi :
- Không được mở ra coi ư ?
Hoàng Minh nghiêm sắc mặt nói :
- Đừng coi là hay hơn hết .
- Được rồi ! Tiểu đệ xin cất kỹ .
Đoạn rồi hai người từ biệt .
Hoàng Minh đi rồi , Từ Văn biết chắc Vân Trung Tiên Tử không tập kích hạ thủ giết mình nữa , chàng phóng tâm ngồi nguyên chỗ để điều dưỡng thương thế . Chỉ trong khoảnh khắc công lực hồi phục

như cũ chàng lập tức đứng dậy nhắm hướng Tây trực chỉ . Kể ra bây giờ chàng có thể vào miếu để kiếm Vân Trung Tiên Tử rửa hận nhưng người ta đã không nhân lúc mình gặp nguy cơ mà hạ thủ thì bất cứ thì oán gì chàng cũng bỏ qua bữa nay , và cương quyết ra đi . Đó cũng là lòng dạ anh hùng khác với người thường .
Một hôm Từ Văn đi tới chân núi Chung Nam chàng hỏi khắp sơn dân mà chẳng một ai hiểu Quỷ Hồ ở đâu . Nhưng chàng vẫn tin lời Hoàng Minh nhất định không sai có điều Quỷ Hổ là một địa điểm nào đó mà người võ lâm gọi khác đi . Danh từ này chỉ lưu trong nhân vật võ lâm thì người sơn dân hiểu thế nào được ? Vì trường hợp bắt buộc Từ Văn phải chuẩn bị lương khô để đi hẳn vào núi điều tra .
Quỷ Hồ là một nơi bí hiểm người thường không thể biết được thì tất nhiên nó cũng là một nơi ít vết chân người . Từ Văn nghĩ vậy nên sau khi vào núi cứ tìm những nơi hiểm trở mà dò la .
Ba ngày trời ăn gió nằm sương vẫn không được việc gì nhưng chàng vẫn không nản lòng quyết định phải tìm cho ra gốc ra ngọn mới nghe . Nếu không thì ngay đối với lương tâm mình chàng cũng ân hận đừng nói chuyện phúc đáp Tưởng Minh Châu nữa .
Ngauỳ thứ tư chàng ỷ mình có thân pháp tuyệt thế là môn Hoàn không phi thăng liền tung mình vọt lên một ngọn núi rất cao vô cùng hiểm trở . Ngọn núi cao này trừ loài chim bay kể cả khỉ vượn cũng khó lòng mà trèo lên được , vách núi dựng đứng chỉ có rêu phong không một cây cỏ nào mọc được . Từ Văn lên đỉnh núi thấy một khu rừng cây cối rậm rạp xanh rì , mắt nhìn không thấu chẳng khác gì một ngọn núi cao đầu đội mũ xanh , chàng lẩm bẩm :
- Không hiểu ngọn núi này tên là gì , giả tỷ kêu nó bằng Lục mạo phong thì thật đúng .
Đứng trên đỉnh núi trông xuống thì thấy quần sơn nhấp nhô khe suối rõ ràng chứ chẳng thấy bóng một cái hồ nào . Vì đầu núi bị rừng cây bao phủ chàng chỉ có thể nhìn về phía trước và một phần hai tả hữu , nếu muốn nhìn rõ mặt sau thì phải xuyên qua khu rừng đến tận bên kia mới được . Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi nhảy vọt lên cao cứ chuyền ngọn cây mà tiến . Chàng đi cách này tránh khỏi chông gai cùng cây cối làm cản trở bước đường .
Từ Văn đi chừng mấy chục trượng trước mắt chàng bỗng sáng loà một cái hồ rộng chừng mấy mẫu nằm chình ình ngay giữa rừng . Bốn mặt toàn là rừng cây dầy đặc như vậy mà đứng ngoài mà trông vào thì chẳng thể nào thấy được . Chàng tự hỏi :
- Chẳng lẽ vì tình trạng này mà người ta kêu nó bằng Quỷ Hồ .
Từ Văn mừng quýnh đặt chân xuống cành lá lướt đi rồi nhẹ nhàng

đặt chân xuống bên hồ còn cách chừng mười trượng . Nước hồ lờ mờ trên mặt bao phủ một làn mù trắng coi như một ảo cảnh đầy vẻ âm trầm quỷ khí . Bất giác chàng buột miệng la :
- Đúng rồi ! Đây chắc là Quỷ Hồ không còn sai nữa .
Bất thình lình giữa hồ nổi lên một trận cười the thé nghe rất chói tai như tiếng quỷ khóc ma gào song chẳng thấy bóng người đâu hết . Từ Văn toàn thân run bần bật lông tóc dựng đứng cả lên chàng lẩm bẩm :
- Trong Quỷ Hồ này chẳng lẽ có quỷ thiệt ư ?
Tiếng cười này lúc đứt lúc nối , như gần như xa công lực của Từ Văn dù có cao thâm đến đâu nhưng ở vào tình trạng này chàng cũng không khỏi điên đầu . Chàng tự hỏi :
- Tưởng thế thúc đã đến đây chưa ? Hay là lão gia đã trở gót rồi , có lẽ thế thúc chưa tìm được đến nơi không chừng .
Tiếng cười dứt bầu không khí trở lại trầm tịch chết chóc , Từ Văn định thần lại vận nội công rồi lớn tiếng :
- Kẻ mạt học trong võ lâm là Từ Văn xin vào bái kiến chủ nhân chốn này .
Chàng gọi luôn ba câu vẫn không thấy phản ứng , chàng còn đang ngần ngừ bỗng thấy một bóng người tựa hồ ma quỷ ở trong nước hồ đủng đỉnh hiện lên . Từ Văn kinh hãi không bút nào tả xiết , chàng tự hỏi :
- Nếu là người thì sao họ lại đi trên mặt nước được ? Nếu là quỷ lại càng vô lý giữa lúc thanh thiên bạch nhật làm gì có ma quỷ xuất hiện ?
Bóng người đi mỗi một gần chân bước vững vàng như ẩn như hiện mà không thấy nước bắn toé lên , cước bộ này thì không giống phép Lăng Ba về khinh công tối thượng thế nó vì nguyên nhân gì ? Từ Văn trong lòng hồi hộp nhìn bóng người thủng thỉnh đi về phía mình .
Bây giờ chàng nhìn rõ . Y là một lão già cao lớn ngoài năm chục tuổi mặt không lộ vẻ chi hết chỉ có cặp mắt sâu hoắm . Lão ngó Từ Văn hai lần rồi cặp môi mấp máy ngoảnh sang mé bên ...
Từ Văn chấp hai tay nói :
- Xin các hạ hãy dừng bước !
Lão chẳng bảo sao mà cũng không quay đầu lại lão cứ ung dung mà đi .
Từ Văn nghĩ bụng :
- Không chừng lão này điếc nhưng mắt lão còn trông rõ thì thấy người lạ đến lẽ nào không nhìn ?
Từ Văn nghĩ vậy liền lớn tiếng hô :

- Tại hạ có lời muốn phỏng vấn các hạ .
Lão kia vẫn chẳng nhìn nhõi gì chàng cứ thẳng đường mà đi chớp mắt lão đã tới bên hồ nhắm về phía rừng rậm mà tiến . Từ Văn băng mình nhãy xổ lại cản đường đ6í phương chàng nhịn được cơ tức giận liền xẵng giọng hỏi :
- Sao các hạ lại cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm tới đây ?
Lão vẫn không trả lời nhưng dừng bước lại , Từ Văn lớn tiếng hỏi :
- Nơi đây phải chăng là Quỷ Hồ ?
Lão nhíu cặp lông mày khoé mắt lộ vẻ khác lạ , lão cất tiếng nói rất khẽ nhưng Từ Văn cũng nghe được :
- Dời khỏi nơi đây lập tức .
Từ Văn lại càng ngờ vực , chàng chẳng hiểu tại sao lão lại không trả lời câu hỏi của mình mà chỉ bảo mình phải lập tức rời khỏi nơi đây , vẻ mặt lão ra chiều rất lo lắng không biết vì lẽ gì ?
Lão già né mình sang bên để vượt qua thân pháp lão mau lẹ phi thường , dĩ nhiên Từ Văn khi nào chịu bỏ qua chàng băng mình nhanh như chớp đón đầu lão rồi lớn tiếng hỏi :
- Tại hạ xin hỏi , nơi đây có phải là Quỷ Hồ không ?
Lão già lùi lại mấy bước liền nét mặt lão lộ vẻ cực kỳ đau khổ , Từ Văn lại càng nghi hoặc vì đối phương không câm không điếc mà sao lại có thái độ kỳ dị như vậy ?
Đột nhiên giữa hồ lại có tiếng đàn bà lạnh lẽo vang lên :
- Y không thể trả lời ngươi được đâu .
Đúng là người đàn bà kia đã dùng phép truyền âm để nói rõ ràng từng tiếng một . Từ Văn chấn động tâm thần tự nghĩ :
- Hiển nhiên đối phương đã luyện thành thuật Thiên thính , Địa thị nếu không thế thì làm sao y lại biết rõ cảnh tượng bên ngoài . Nhưng đã có người đối đáp thì công việc có thể hoàn thành được .
Chàng liền dùng phép truyền thanh hỏi lại :
- Tại sao vậy ?
Thanh âm kia trả lời :
- Ngươi không can thiệp vào được .
Từ Văn lại hỏi :
- Phải chăng tôn giá là chủ nhân nơi đây ?
- Chính thị !
- Xin tôn giá cho biết tôn hiệu .
Thanh âm kia đáp :
- Ta là Quỷ Hồ phu nhân .
- Tại hạ xin vào bái kiến .
Quỷ Hồ phu nhân hỏi :

- Về việc gì ?
- Tại hạ mạo muội tới đây để tìm kiếm một người không hiểu lạc lõng nơi đâu ?
Quỷ Hồ phu nhân hỏi :
- Ngươi muốn kiếm ai ?
- Tại hạ muốn kiếm Tưởng Uý Dân ở Khai Phong , ba tháng trước đây lão đã tới đây tìm thuốc ...
Quỷ Hồ phu nhân ngắt lời :
- Có phải ngươi là Địa Ngục thư sinh không ?
Từ Văn vừa nghe đã biết ngay là Tưởng Uý Dân đã tới đây rồi , chàng chắc là lão bị giam cầm trong Quỷ Hồ và đã trình bày sự thực với đối phương nếu không thì làm sao mụ lại biết danh hiệu chàng ?
Từ Văn mừng quýnh đáp ngay :
- Chính là tại hạ .
- Ngươi muốn gặp Tưởng Uý Dân ư ?
- Chính thế !
- Ngươi có nhận biết Tưởng Uý Dân không ?
Lão già kia mấy lần đưa mắt ra hiệu cho Từ Văn , nhưng Từ Văn đã buột miệng đáp :
- Dĩ nhiên tại hạ quen biết lắm .
Quỷ Hồ phu nhân bật lên mấy tiếng cười the thé bỗng mụ cất tiếng lạnh như băng nói :
- Ngươi nói hoang đường .
Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :
- Sao phu nhân lại nói thế ?
- Thực tình ngươi không biết hắn .
- Tôn giá căn cứ vào đâu mà nói vậy ?
Quỷ Hồ phu nhân ỡm ờ đáp :
- Vì ngươi không nhận ra hắn .
- Tại hạ không hiểu ý kiến của phu nhân muốn nói gì ?
Quỷ Hồ phu nhân hỏi lại :
- Người đứng đối diện vơi ngươi là ai đó ?
Từ Văn chấn động tâm thần chú ý nhìn vào lão già nhưng chẳng thấy giống Tưởng Uý Dân chút nào ngoại trừ tầm thước người còn chẳng có chỗ nào tương tự . Nhất là Tưởng Uý Dân có chùm râu dài tới bụng mà lão này râu ngắn ngủn mà lại rất ít . Chàng tự nhủ :
- Chẳng có lý nào mình lại không nhận ra được Tưởng thế thúc .
Bỗng thấy da mặt lão co rúm lại mấy lần tỏ ra rất quái lạ nhưng vẫn chẳng nói gì . Lúc này Từ Văn đã nhìn tướng mạo lão già rất kỹ chàng phát hiện ở giữa cặp chân mày có một nốt ruồi lớn bằng hạt

đậu . Dấu vết này theo sách tướng gọi là Nhị long đoạt châu song Tưởng Uý Dân không có dấu vết đó mà tại sao Quỷ Hồ phu nhân lại bảo lão là Tưởng Uý dân mới kỳ ? Chàng cương quyết đáp :
- Lão này không phải .
Quỷ Hồ phu nhân hỏi lại :
- Sao lão này không phải ư ?
Từ Văn cương quyết đáp :
- Nhất định không đúng .
Quỷ Hồ phu nhân nói :
- Nếu vậy thì ở đây không có ai là người ngươi muốn kiếm .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 74
MỞ CẨM NANG COI ĐIỀU BÍ HIỂM

Từ Văn hít mạnh một hơi chân khí rồi nói :
- Phải chăng tôn giá có ý trêu cợt tại hạ ?
Quỷ Hồ phu nhân nói :
- Ngươi không đáng đâu .
- Tại hạ lấy lễ thỉnh cầu tôn giá nói thực cho .
Lão già lại máy môi muốn nói câu gì song lại dừng dường như có điều tâm sự mà không dám hở môi . Quỷ Hồ phu nhân lại vọng lên tiếng cười lạt ra chiều kẻ cả coi Từ Văn chẳng vào đâu , mụ dùng âm điệu lạnh như băng tuyết đáp :
- Địa Ngục thư sinh , ngươi biết điều thì xuống núi đi .
Từ Văn lửa giận bốc lên ngạo nghễ đáp :
- Nếu không thì sao ?
Quỷ Hồ phu nhân hững hờ đáp :
- Nếu không thì ngươi vĩnh viễn chẳng được xuống núi nữa .
Từ Văn ra giọng thách thức nói :
- Cái đó chưa chắc .
Quỷ Hồ phu nhân nhấn mạnh :
- Cái đó là tự ngươi tìm đến cái chết .
Từ Văn vẫn cương quyết :
- Tại hạ mà chưa đạt được mục đích thì nhất định không về .
Lão già tỏ vẻ rất bồn chồn luôn luôn ra hiệu cho Từ Văn bỏ đi , Quỷ Hồ phu nhân lại dùng phép truyền thanh nói :
- Tưởng Uý Dân điều ước trước nay đã thủ tiêu thôi ngươi đi đi .

Lão già biến sắc nhìn Từ Văn nói :
- Thằng ngốc kia ! Thế là ngươi làm hư hết bao nhiêu công trình của ta .
Lão nói xong văng mình xuống hồ chạy đi , chớp mắt đã mất hút trong làn sương mù . Từ Văn kinh ngạc thộn mặt ra , tiếng quát vừa rồi đúng là thanh âm của Tưởng Uý Dân nhưng tướng mạo hoàn toàn khác hẳn , chàng tự hỏi :
- Tưởng thế thúc nói hư hết công việc là nghĩa gì ? Tại sao thế thúc lại nhận là Tưởng Uý Dân , thế thúc lại biểu diễn phép đi trên mặt nước có phải bản lĩnh lão gia làm được chăng ?
Từ Văn lâm vào tình trạng rất khó nghĩ chàng chợt nhớ tới cẩm nang của Hoàng Minh trao cho lúc ra đi . Gã dặn chàng khi gặp bước nghi nan không quyết định được thì mở ra coi , chàng liền mở ra coi thì trong cẩm nang viết :
Tưởng Uý Dân tức là gia sư nếu gặp người có nốt ruồi đen ở huyệt mi tâm tức là chân tướng lão nhân gia đó
Từ Văn bật tiếng la hoảng chàng xúc động đến độ toàn thân run lẩy bẩy . Thật chàng không bao giờ ngờ tới Tưởng Uý Dân lại là Diệu Thủ tiên sinh . Thế là vụ bí mật đã phanh phui những mối nghi ngờ bấy lâu nay bây giờ đã rõ rệt , nếu vậy Tưởng thế thúc có bộ râu dài chùng tới bụng cũng chỉ là giả tạo , bữa nay chàng gặp đây mới đúng là chân tướng . Lão đã thu lưu đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên , lão đã bị người phát giác ra là đi cùng đường với phụ thân , mấy lần lão bảo Từ Văn đến Tưởng phủ ở Khai Phong vì việc hôn ước với Tưởng Minh Châu . Chàng lại nghĩ đến câu Hoàng Minh nói Nếu gặp Diệu Thủ tiên sinh thì bất tất phải tìm đến Tưởng Uý Dân nữa bao nhiêu điều bí mật không giải thích được thì nay đã hoàn toàn khám phá ra .
Tưởng Uý Dân cũng là Diệu Thủ tiên sinh , vậy vụ bí mật về phụ thân chàng còn sống hay chết , chuyện bí mật về Thất Tinh cố nhân chàng cho là cứ hỏi lão sẽ biết hết .
Bây giờ việc kiếm lão cùng Kim tuyến thảo quả không còn cần nữa rồi thì còn cầu Quỷ Hồ phu nhân làm chi nữa . Từ Văn băng mình lướt đi mấy trượng , chàng chợt nhớ mặt trước là hồ nước nhưng thu thế không kịp nữa . Hai chân chàng đã đạp xuống mặt nước , chàng kinh hãi mồ hôi toát ra như tắm . Lúc chân chàng đạt tới cùng rồi cúi xuống nhìn bất giác phải phì cười . Nào có phải hồ nước gì đâu mà chỉ toàn đá bạch ngọc thiên nhiên , ánh mặt trời chiếu xuống trông như mù trắng mịt mờ lại giống nước hồ mờ ảo . Thảo nào Tưởng Uý Dân đi như trên đất liền tuy nhiên chàng không khen cho tạo vật thần

kỳ .
Quỷ Hồ ! Quỷ Hồ ! Không trách người ta kêu nơi đây bằng Quỷ Hồ thì ra nơi đây đầy rẫy quỷ khí .
Từ Văn từ khi phát giác chuyện bí mật chàng bạo dạn lên nhiều cất bước tiến về phía trung tâm Quỷ Hồ , càng vào sâu khí mù càng dày đặc chàng có mục lực siêu nhân mà chỉ trông xa được ba trượng .
Ngoài ba trượng chỉ thầy đều mờ mịt không rõ chi cả chàng phải đề phòng bị người ta tập kích một cách bất ngờ .
Đột nhiên mắt chàng sáng loà , trước mắt chàng hiện ra một toà tịnh xá xây bằng đá trắng ánh hạt châu chiếu xuống soi rõ hết cả sự vật .
Cửa lớn thạch thất mở rộng Tưởng Uý Dân quỳ mọp ngay trước cửa .
Từ Văn chỉ nghe rõ nửa câu sau lão nói :
- ... Xin tiền bối thu mệnh lệnh về .
Tiếng Quỷ Hồ phu nhân trong trẻo mà lạnh lẽo từ trong nhà vọng ra :
- Không được đâu .
Chàng nghe thanh âm rõ ràng chưa phải là người nhiều tuổi mà tại sao Tưởng Uý Dân kêu mụ bằng tiền bối , khiến chàng rất đỗi ngạc nhiên .
Bỗng nghe Tưởng Uý Dân cất tiếng đáp :
- Vãn bối không dám trái với điều ước vì chưa mở miệng nói với gã câu nào .
Quỷ Hồ nói :
- Đừng rườm lời nữa , ta đã tuyên bố là không canh cãi .
Tưởng Uý Dân nói :
- Xin cho vãn bối được vào yết kiến tiên sư ..
Quỷ Hồ phu nhân gạt đi :
- Câm miệng ngay , nếu ta không nể mặt Ảo Ảnh lang quân thì khi nào để mi vượt khỏi tiêu trì nửa bước .
Từ Văn động tâm nghĩ thầm :
- Té ra Diệu Thủ tiên sinh là truyền nhân của Ảo Ảnh lang quân .
Bỗng nghe Quỷ Hồ phu nhân nói :
- Ta nể mặt sư phụ ngươi , bây giờ cho ngươi dẫn thằng nhỏ kia dời khỏi nơi đây .
Hiển nhiên Từ Văn tới nơi mụ đã biết rồi .
Từ Văn rảo bước tiến lại nói :
- Tưởng thế thúc ! Xin thế thúc đứng dậy chúng ta đi thôi .
Tưởng Uý Dân hằn học nói :
- Hiền điệt ! Ngươi hại ta rồi .
- Thế thúc ! Chúng ta không cần đến Kim tuyến thảo quả nữa .

- Sao lại không cần ?
- Nội tình không thể trình bày được , xin thế thúc miễn cho .
Tưởng Uý Dân vẫn tỏ vẻ rất cung kính cúi đầu nói :
- Vãn bối xin cáo từ .
Lão nói xong đứng dậy , Từ Văn nghe nói Quỷ Hồ phu nhân có mối giao tình với Ảo Ảnh lang quân thì tuổi mụ phải đến dư trăm .
Bỗng nghe thanh âm Quỷ Hồ phu nhân vọng ra :
- Từ văn ! Ngươi là kẻ hợm mình dưới mắt không còn có bậc tôn trưởng nữa .
Từ Văn liền đổi giọng xưng hô :
- Lão tiền bối ! Lời chỉ giáo của tiền bối phải lắm vãn bối xin có lời từ tạ .
Chàng nói xong xá cái một cái . Sở dĩ chàng có thái độ khiêm nhượng cũng chỉ vì nể mặt Tưởng Uý Dân .
Quỷ Hồ phu nhân lại cất tiếng hỏi :
- Ngươi chỉ nói có một câu như vậy thôi sao ?
Từ Văn sửng sốt hỏi lại :
- Theo ý tiền bối thì vãn bối phải làm gì ?
- Lão thân muốn giáo huấn ngươi một bài học .
- Cách giáo huấn như thế nào ?
- Chúng ta giao thủ ba chiêu nếu ngươi tiếp đón được thì hãy xuống núi .
Từ Văn hỏi lại :
- Nếu không tiếp đón được thì sao ?
Quỷ Hồ phu nhân nói :
- Ngươi phải ở lại đây .
Tưởng Uý Dân rất đổi hoang mang kéo Từ Văn lại qiuay mặt vào phía trang nói :
- Xin tiền bối tha thứ cho gã này còn nhỏ dại chưa biết gì ...
Quỷ Hồ phu nhân gạt đi :
- Không việc gì đến ngươi .
Tưởng Uý Dân nói :
- Tiền bối đã hứa lời cho vãn bối dẫn gã xuống núi rồi kia mà ?
Quỷ Hồ phu nhân lớn tiếng :
- Câm miệng lại ! Nếu còn nhiều lời thì kể cả ngươi cũng phải ở lại .
Từ Văn lửa giận lại bốc lên không nhẫn nại được nữa , chàng xẵng giọng :
- Lão tiền bối uy hiếp người thái quá .
Quỷ Hồ phu nhân gắt lên :
- Uy hiếp ngươi chăng ? Thằng nhãi kia ! Ngươi chưa đáng nói câu

đó đâu ...
Mụ dừng lại một chút rồi hô :
- Tiểu Mai ! Ngươi ra dạy cho gã một bài học nhưng đừng giết gã .
Tiểu Mai đáp :
- Xin tuân lệnh !
Từ Văn đã tưởng chính Quỷ Hồ phu nhân ra động thủ với chàng ba chiêu không ngờ mụ lại sai tên thủ hạ xuất chiến , mà giọng nói có vẻ coi mình chẳng vào đâu thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt .
Tưởng Uý Dân biến sắc ra chiều khiếp sợ nói :
- Hiền điệt ! Ngươi thật qía ngông cuồng , thứ ngươi đâu thể đấu chiêu với tiền bối được . Sao không nhận tội đi ...
Từ Văn ngắt lời :
- Xin thế thúc hãy tránh sang một bên tiểu điệt không tin bọn tà ma này .
Tưởng Uý Dân thở dài nói :
- Hạng non nớt quả không biết trời cao đất dày là gì .
Từ Văn ngẩng đầu trông lên thì thấy một bà già đầu tóc bạc phơ đứng sững trước mặt , mắt mụ sáng như bó đuốc khiến cho ánh hạt châu phải lu mờ . Đó chính là người mà Quỷ Hồ phu nhân kêu bằng Tiểu Mai , tuổi mụ ít ra là phải vào cỡ bảy tám mươi nghe tên người ta tưởng mụ mới là một con tiểu nha đầu .
Chàng cất tiếng hỏi :
- Tôn giá là Tiểu Mai đó ư ?
Tiểu Mai nói :
- Im đi ! Tên tuổi lão thân đâu phải là hạng ngươi có thể kêu gọi được .
Từ Văn nói :
- Xin các hạ ra tay !
Tiểu Mai trừng mắt đáp :
- Ngông cuồng vừa vừa chứ , ngươi động thủ trước đi .
Tưởng Uý Dân sợ toát mồ hôi tức giận quát :
- Từ Văn ! Ngươi có giỏi thì hãy động thủ với ta .
Quỷ Hồ phu nhân lớn tiếng :
- Tưởng Uý Dân ! Ngươi không được phá hoại quy củ của ta .
Tưởng Uý Dân hậm hực lui ra . Từ Văn biết lão thương yêu mình , sợ mình không tiếp nổi ba chiêu này của mụ già nên chàng chẳng buồn để ý . Bà già kêu bằng Tiểu Mai lạnh lùng quát lên :
- Động thủ đi !
Theo lề luật giang hồ thì người cao tuổi chẳng bao giờ ra tay trước Từ Văn không nói gì nữa phóng ngay chiêu Độc thủ nhất thức nhanh

như chớp . Mụ già la lên một tiếng :
- Ái chà !
Rồi tránh sang một bên , Từ Văn thấy đối phương tránh khỏi chiêu Độc thủ nhất thức một cách dễ dàng thì không khỏi chấn động tâm thần biết ngay là một tay bản lãnh không vừa chàng liền không để cho đối phương kịp ra tay phóng ngay chiêu Độc thủ nhị thức .
Hai chiêu thức này chàng đã phát huy đến mười thành công lực , mụ già rú lên một tiếng :
- Úi chao !
Rồi loạng choạng người đi , mặt mụ co rúm ra chiều đau khổ Từ Văn không muốn làm quá điểm tới là thôi . Chàng cũng hạ sát thủ nữa .
Tưởng Uý Dân chấn động tâm thần lão không ngờ bây giờ công lực Từ Văn lại ghê gớm đến thế , chính Từ Văn học được kỳ tích trong vòng nửa năm mà chàng cũng không hiểu bản lãnh mình tới mực nào .
Từ Văn quay mặt vào trong nhà nói :
- Tiền bối ! Vãn bối may mà thắng được một chút .
Chàng vừa dứt lời bỗng trước mặt có tiếng hắng giọng một mụ nạ giòng mặt đẹp như hoa đứng ngay bên cửa . Từ Văn giật mình kinh hãi tự hỏi :
- Quỷ Hồ phu nhân đã ngoài trăm tuổi mà còn trẻ măng như thế này ư ? Thuật trụ nhan của mụ sao kỳ đến thế ?
Bỗng nghe Quỷ Hồ phu nhân nói :
- Chà ! Ngươi giỏi thiệt , lão thân quá coi thường ngươi .
Từ Văn hỏi :
- Lão tiền bối có điều chi truyền dạy ?
Quỷ Hồ phu nhân đáp :
- Lão thân muốn tiếp ngươi ba chiêu .
Từ Văn ngập ngừng :
- Vụ này ..
Quỷ Hồ phu nhân ngắt lời :
- Lão thân quyết không thay đổi lời hứa sẽ để ngươi đi . Có điều lão thân thấy chiêu thức của ngươi kỳ bí lợi hại khác với thường tình nên muốn biết qua mà chơi . Ngươi thử tấn công lão thân ba chiêu nhưng phải dùng toàn lực nghe .
Từ Văn ngần ngừ :
- Dùng toàn lực ...
Quỷ Hồ phu nhân ngắt lời :
- Đúng thế ! Lão thân không phản kích mà chỉ đón chiêu thức của ngươi .

Từ Văn lại ngập ngừng :
- Cái này ...
Quỷ Hồ phu nhân xua tay gạt đi nói :
- Ngươi hãy động thủ đi !
Từ Văn bất giác đưa mắt nhìn Tưởng Uý Dân để thăm dò ý kiến chỉ thấy mặt lão buồn rười rượi coi chừng lão không muốn cho chàng ra tay . Nhưng Từ Văn đã lâm vào tình trạng cung giương tên lắp chẳng thể không bắn được nữa .
Chàng liền ngưng thần đề khí phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức ..
Quỷ Hồ phu nhân giơ tay khoanh tròn một cái coi rất quái dị khiến cho chiêu thức của Từ Văn không phát huy được . Cái đó thật là đáng sợ , bản lãnh cao thâm như Ngũ Phương giáo chủ , Vân Trung Tiên Tử cũng không thể làm được .
Diễn biến này khiến cho Từ Văn nổi lòng hiếu thắng chàng phóng ra chiêu Độc thủ nhị thức để tấn công . Tình trạng lại giống lần trước Từ Văn mới phóng ra được nửa vời lại phải thu về .
Tưởng Uý Dân giơ tay lên nói :
- Hiền điệt ! Tiền bối đây bản lãnh nghiêng trời ngươi khôn hồn thì đừng mạo hiểm nữa .
Quỷ Hồ phu nhân lạnh lùng nói :
- Lão thân nói là chỉ đón tiép gã ba chiêu chứ không phản kích .
Tưởng Uý Dân lẳng lặng không nói nữa nhưng lão cũng hơi yên lòng vì Quỷ Hồ phu nhân đã hứa lời không phản kích .
Từ Văn lại có cảm giác khác lão vì hai chiêu trước Quỷ Hồ phu nhân đã ung dung phong toả còn chiêu thứ ba có thắng được không lại là một vấn đề rất trọng đại . Đệ tam thức là một chiêu tối cao của Vạn Độc môn mà cũng bị bại về tay Quỷ Hồ phu nhân thì là một cái nhục cho bản môn . Vì chuyện này chứng minh Quỷ Hồ không khai sơn lập phái mà sự thật đã đè trên bản môn .
Dĩ nhiên việc tu luyện của Từ Văn nông cạn hay cao thâm có mối quan hệ mật thiết với uy lực của chiêu thức , nếu quả nội lực của chàng cường mạnh thì uy lực của chiêu thức cũng tăng lên bội phần . Mặt khác chàng phải tuân thủ môn quy trong chiêu thức không dám phát huy chất độc , nếu không bị hạn chế điểm này thì tình trạng có thể khả quan hơn giả tỷ Quỷ Hồ phu nhân cũng ra tay công kích thì hậu quả chưa biết ra sao ?
Từ Văn vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng mắt chàng chiếu ra hững tia sáng xanh lè , chàng hô :
- Xin tiền bối đón tiếp chiêu thứ ba .
Tiếng hô chưa dứt chàng đã vận động công lực đến độ chót phóng

ra chiêu Độc thủ tam thức .
Binh tiếng vang tuy nhẹ nhưng cả trường đều nghe rõ . Quỷ Hồ phu nhân loạng choạng người đi một cái , mụ vẫy tay nói :
- Thôi các ngươi đi đi !
Thanh âm đầy vẻ thê lương , một bậc kỳ nhân trong võ lâm già quá trăm tuổi mà bị bại về tay một kẻ hậu sinh nhỏ tuổi thì sự thật đáng đau lòng . Từ Văn không ngờ Độc thủ tam thức lại thành công được chàng đứng ngẩn người ra nghe đối phương lên tiếng mới tĩnh lại , vội thi lể kính cẩn nói :
- Tạ ơn tiền bối nhân nhượng cho .
Quỷ Hồ phu nhân không nói nửa lời trở gót đi vào , mụ già tóc bạc Tiểu Mai cũng bỏ đi mất hút . Tưởng Uý Dân nhăn hó cười nói :
- Chúng ta đi thôi !
Hai người chạy ra bìa rừng đến sườn núi , Từ Văn trông xuống hỏi :
- Thế thúc , bây giờ làm sao xuống núi ?
Tưởng Uý Dân đáp :
- Ngươi hãy theo ta .
Hai người đi tới một chỗ triền núi cụt Tưởng Uý Dân thò tay vào khe đá lấy ra hai sợi dây , đầu dây có móc hổ . Lão nói :
- Bằng cái này đây .
- Có phải là dây phi trảo bách luyện không ?
- Đúng thế !
Từ Văn nói :
- Thế thúc xuống trước đi .
- Còn ngươi thì sao ?
- Tiểu điệt tay không cũng xuống được .
Tưởng Uý Dân kinh hãi đưa mắt ngó Từ Văn dường như có điều chi muốn nói nhưng lão dừng lại . Lão móc dây phi trảo rồi tuột xuống lão dùng cặp phi trảo tụt xuống dần chỉ trong khoảng khắc đã không bóng dáng lão đâu nữa . Từ Văn liền vận đủ công lực dùng phép Hoàn không phi thăng xoay mình hạ xuống dần dần . Lúc chân chàng chạm đất thì chẳng thấy bóng vía Tưởng Uý Dân đâu , chàng lẩm bẩm :
- Lạ thật ! Hai người cùng xuống một chỗ kẻ trước người sau mà sao lại chẳng thấy thế thúc đâu ? Chẳng có lý nào thế thúc lại bỏ đi một mình ..
Đột nhiên Từ Văn ngó thấy một dây phi trảo rớt trên bụi gai một tia máu tươi rớt xuống mé hữu chàng kinh hãi vô cùng tự hỏi :
- Nhất định Tưởng thế thúc gặp điều chi rồi , phải chăng có người đến đột kích nơi đây ? Bọn thủ hạ của Quỷ Hồ phu nhân hay là chính

mụ ? Nhưng cũng không có lẽ .
Chàng lắng tai nghe không thấy hơi thở cũng chẳng thấy động tỉnh gì Tưởng Uý Dân lại không phải là hạng kém cỏi mà sao mất hút chóng thế ?
Từ Văn trong lòng rất xao xuyến liền theo phía vết máu chạy đi , chỗ này cỏ dại mọc đầy chàng chạy xa mấy trượng không thấy vết tích đâu nữa vì rừng rậm rạp không thể trông ra xa được có điều chàng tin chắc tính thời gian thì bất luận có xảy chuyện gì thì đối phương cũng chưa chạy xa được . Từ Văn liền nhảy lên một mỏm đá nhìn ra phía trước nhưng cũng chẳng thấy gì . Nếu quả Tưởng Uý Dân bị hại thì thật là một mối hận thiên cổ cho chàng , vã lại còn bao nhiêu chuyện bí mật phải hỏi lão mới biết rõ .
Từ Văn trán toát mồ hôi trong lòng rất xao xuyến . Giữa lúc ấy một tiếng rên trầm trầm dường như phát ra ở dưới đất và từ trong khu rừng rậm không xa mấy đưa vọng ra . Từ Văn không nghĩ gì nữa băng mình chạy về phía phát ra thanh âm .
Trong rừng Tưởng Uý Dân bị trói chặt vào một cành cây , miệng mũi cũng bị bịt chặt bằng một tấm vải chỉ hở hai con mắt .
Bốn phía vẫn lặng yên như tờ không một tiếng động . Từ Văn vừa thấy tình trạng lửa giận bốc lên ngùn ngụt , chàng cất bước tiến về phía Tưởng Uý Dân . Vì chàng ra đời ít lâu gặp nhiều nguy hiểm nếm khá nhiều mùi quỉ quyệt trên chốn giang hồ nên trong lòng vẫn để ý đề phòng . Giả tỷ như ngày trước thì chàng đã vọt lại giải cứu Tưởng Uý Dân rồi . Trong cổ họng Tưởng Uý Dân phát ra hai tiếng ú ớ , Từ Văn đưa mắt nhìn bốn phía song chân vẫn không dừng bước .
Tưởng Uý Dân trợn mắt lên như hai nhạc đồng đáng tiếc là miệng lão bị cột chặt không thể thốt ra lời để phô bày ý kiến . Nhưng gười tinh mắt đã biết ngay là trong lòng lão cực kỳ nóng nảy .
Từ Văn cho là có điều chi ngoắt nghéo nhưng chân chàng vẫn bước không thể dừng bước được tiếp tục tiến dần về phía Tưởng Uý Dân .
Tưởng Uý Dân hai chân đột nhiên đáp xuống mặt đất một cái thật mạnh , cát đá cùng cành khô bắn tung lên . Từ Văn tự hỏi :
- Phải chăng đây là cạm bẫy ?
Một tia sáng vụt qua đầu óc chàng dường như chàng đã hiểu ra điều gì , chàng vẫn từ từ cất bước mục quang sắc bén nhìn chung quanh khắp ngọn cỏ gốc cây xem có phát hiện ra được vết tích gì chăng .
Một thanh âm nhỏ bé nếu là người thường thì không thể nghe thấy được đột nhiên phát ra từ lùm cây rậm cách đó chừng năm trượng . Nhưng đối với Từ Văn thế là quá đủ rồi , thanh âm li ti đó khiến cho chàng phát giác ra là có người ẩn núp trong bóng tối mục đích của

họ dĩ nhiên là để đối phó với chàng . Chàng còn hiểu rõ là Tưởng Uý Dân dậm chân xuống đất trợn mắt lên là có ý cho chàng đừng đi về phía lão .
Soạt một cái Từ Văn xẹt về phía tả nhanh như chớp đi về phía bụi rậm . Sầm đồng thời chàng vừa đạp chân xuống đất tia lửa lấp loáng tiếng nổ vang tai khói bốc mịt mù . Rồi một tiếng ư hử phát ra từ miệng một thiếu niên áo gấm , gã bị Từ Văn nắm lấy trước ngực giơ lên . Chàng nói :
- Ngũ Phương sứ giả ! Hà , hà ! Không ngờ bọn nanh vuốt tà ma các ngươi lại theo tông tích ta vào đến chỗ thâm sơn tuyệt lĩnh này ..
Từ Văn chưa dứt lời , Ngũ Phương sứ giả bị chàng bắt hốt hoảng la lên :
- Ngũ Lôi châu !
Từ Văn phản ứng rất mau lẹ chàng buông tay rồi phóng mình nhảy chếch về mé hữu cách đó chừng ba bốn trượng . Sầm một tiếng , tiếp theo là tiếng rú thê thảm thế là tên Ngũ Phương sứ giả mà chàng vừa buông tay ra đã bị tan xác .
Trong vòng hai trượng khói lửa mù mịt ngoài năm trượng lá rụng tơi bời .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 75
TƯỞNG UÝ DÂN THỐ LỘ CHÂN TÌNH

Mắt Từ Văn lại chiếu ra những tia sáng xanh lè , chàng băng mình đi một cái lại một gã thiếu niên áo gấm ẩn nấp lọt vào tay chàng , bây giờ chàng đã khôn rồi hễ nắm được tên chàng sứ giả nào chàng lại thay đổi vị trí nhanh như chớp . Bóng người ở các phương vị khác nhau kẻ trước người sau mạo hiểm nhảy ra hết . Bọn chúng đều mặc võ phục áo gấm màu xanh trừ những tên bị bắt và bị chết rồi bọn chúng còn lại tám tên . Bỗng có tiếng quát :
- Địa Ngục thư sinh ! Phen này ngươi nhất định phải chết .
Từ Văn quay đầu nhìn lại thì thấy tại một gốc cây ngoài ba trượng có một quái nhân tóc đỏ chạy ra . Quái nhân này chột một mắt còn một mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ , người hắn gầy như que củi mặc một áo bào màu đen vừa dài vừa rộng trông hắn chẳng khác chi loài quỷ mị .
Hắn rõ ràng là Phó giáo chủ Ngũ Phương giáo tên gọi là Thất Sát

Thần Chu Cẩn . Khi ở phân đài Yến Sư đã bị thương về độc thủ của Từ Văn rồi gặp cơ hội trốn thoát . Từ Văn cất giọng lạnh lùng :
- Phó giáo chủ ! Mau lại gần đây .
Một tiếng rú như xé bầu không khí vang lên , Từ Văn xiết chặt tay đã bóp chết tươi tên Ngũ Phương sứ giả mà chàng nắm trong tay , tiện tay chàng liệng thi thể gã ra . Thất Sát Thần Chu Cẩn mặt dường như có lửa nghiến răng nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Bữa nay mà ta không xé được xác ngươi ra thì thề chẳng làm người nữa .
- Ngươi không làm người thì làm ma quỷ chứ gì .
Chàng nói chưa dứt lời đã vọt mình về phía Chu Cẩn nhanh như tên bắn . Bỗng có tiếng quát :
- Không được nhúc nhích !
Từ Văn giật mình dừng lại Thất Sát Thần Chu Cẩn đã đến sau lưng Tưởng Uý Dân bàn tay ấn vào đầu lão . Từ Văn lớn tiếng quát :
- Thất Sát Thần ! Nếu ngươi mà đụng đến một sợi tóc của lão thì bọn Ngũ Phương giáo các ngươi sẽ bị tàn sát không còn một mống .
Thanh âm chàng đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run .
Thất Sát Thần mặt mũi xấu xa co rúm lại nổi lên tràng cười quái gở nói :
- Tiểu tử ! Ngươi không còn cơ hội nữa .
- Cái đó chưa chắc .
Tưởng Uý Dân hai chân lại bắt đầu đập xuống , Từ Văn biết là lão cảnh cáo vội xoay mình lại nhanh như chớp thì thấy một tên Ngũ Phương sứ giả liệng Ngũ Lôi châu tới . Uy lực trái Ngũ Lôi châu tán ra trong mấy trượng thân pháp của Từ Văn dù có mau lẹ tới đâu cũng không bằng tốc độ trái Ngũ Lôi châu nổ bùng .
Thống Thiền hoà thượng nhờ có Tiên Thiên Cương Khí mà bắt được trái Ngũ Lôi châu ở không gian nhưng Từ Văn thì không thể được , đó là mỗi người có một tuyệt kỹ hoặc một sở trường .
Từ Văn không còn thì giờ để suy nghĩ nữa chàng vận đến mười hai thành công lực vào song chưởng đánh lên không rồi nằm phục xuống . Ngũ Lôi châu đụng vào chưởng lực đánh binh một cái rồi hất ngược lại chưa rớt xuống đất đã nổ tung tiếp theo là những tiếng rú thê thảm vang lên , ba tên sứ giả không còn thấy bóng đâu nữa .
Từ Văn nắm lấy cơ hội Thất Sát Thần đang phân tâm người chàng lộn ngược đi nhảy lại sau lưng Thất Sát Thần phóng tay điểm nhanh như chớp . Chu Cẩn vừa phát giác trhì đã chậm mất rồi , hắn không còn đủ cơ hội để nhảy đến hạ thủ Tưởng Uý Dân nữa , bản năng cầu sinh của hắn thúc giục hắn phải lảng tránh .

Thất Sát Thần tránh được đòn tập kích nhanh như chớp này đủ tỏ công lực hắn vào hạng phi thường . Từ Văn tức giận đến cực điểm rượt tới như bóng theo hình đồng thời phóng ra chiêu Độc thủ tam thức .
Binh Thất Sát Thần té xuống đang cố gượng đứng dậy thì Từ Văn lại phóng chưởng ra đánh sầm một tiếng , thân hình hắn như cành khô bị hất lên cao hơn trượng rồi rớt xuống hắn không động đậy được nữa . Còn bốn tên Ngũ Phương sứ giả ôm đầu mà chạy Từ Văn không rượt theo vội chạy đến cởi trói cho Tưởng Uý Dân trước .
Tưởng Uý Dân bị cột chặt hai tay thành ra tê chồn lão nhăn nhó cười nói :
- Hiền điệt ! Thật là nguy hiểm , ta tưởng như đã trải qua hai kiếp người .
Từ Văn thân mật hỏi :
- Thế thúc có việc gì không ?
- Không sao cả .
Từ Văn lại hỏi :
- Bọn nanh vuốt ma đầu nấp dưới chân núi này thấy thế thúc rồi nhảy ra tập kích hay sao ?
- Bọn chúng theo dõi ngươi đến tận đây mục đích là để đối phó với ngươi .
- Sao bọn chúng lại biết thế thúc và tiểu điệt cùng đi một đường , thế thúc bị giam trên núi mấy tháng rồi , vụ này thần không hay quỷ không biết . Tiểu điệt đến đây chỉ có một mình đồng thời chân tướng của thế thúc e rằng trên chốn giang hồ rất ít người hay biết ..
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Chuyện này hông phải ngẫu nhiên , ta vừa xuống núi thì bị đột kích mà Thất Sát Thần đã nói rõ danh hiệu ta ngay .
Từ Văn bật lên một tiếng ủa .
Tưởng Uý Dân nói :
- Hiền điệt hãy ngồi xuống đây nói cho ta hay những cuộc tao ngộ trong thời gian qua .
Từ Văn theo lời ngồi xuống rồi chàng thuật lại những chuyện đã trải qua chuyến này khi chàng tới đây . Sau chàng lại kể những chuyện tao ngộ nửa năm trước lên núi gia nhập môn qui , nhưng chàng chỉ nói là một chuyện kỳ ngộ dấu nhẹm nội tình Vạn Dộc môn không thuật cho lão hay . Tưởng Uý Dân cảm khái thở dài nói :
- Hiền điệt ! Bản lãnh của hiền điệt hiện nay ta phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm khó tìm được tay địch thủ .
Từ Văn lắc đầu đáp :

- Thế thúc quá khen đó ! Tỷ dụ như Quỷ Hồ phu nhân tỷ đấu thật sự thì chưa biết ai chết ai sống .
- Nhưng sau ba chiêu ngươi đã thắng rồi .
- Đó là đối phương chỉ thủ chứ không phản công nên tình trạng dĩ nhiên có khác .
- Ngươi có biết Quỷ Hồ phu nhân là ai không ?
- Tiểu điệt không biết .
- Mụ chính là Bách Biến quỷ nữ mà ngày trước oai danh chấn động giang hồ .
- Ủa ! Thảo nào tướng mạo và tuổi tác không giống nhau , té ra bà là một tay cự phách trong nghề thay hình đổi dạng .
Tưởng Uý Dân nói :
- Thế thì không đúng ! Hiền điệt thấy đó chính là chân tướng bà . Công lực của bà đã luyện được đến trình độ trụ nhan trường xuân . Ta đi quanh đi quẩn tìm được tới Quỷ Hồ , bà nghĩ tình tiên sư ta có mối giao tình với Ảo Ảnh lang quân nên hứa lời đưa ra Kim tuyến thảo quả nhưng bà đưa ra điều kiện là phải phục dịch trong vòng nửa năm .
- Phục dịch trong vòng nửa năm ư ?
- Chà ! Dồng thời bà quy định trong vòng nửa năm không được mở miệng nói chuyện với bất cứ một ai .
Từ Văn hỏi :
- Bà ra điều kiện đó làm chi ?
- Bà sợ ta tiết lộ những điều bí mật trong Quỷ Hồ .
- Quái nhân thường có hành động dị thường .
Tưởng Uý Dân đáp :
- Đúng thế ! Ngươi chưa nói tới chuyện vì lẽ gì không còn cần đến Kim tuyến thảo quả nữa .
- Tiểu điệt sau khi gặp được kỳ tích thì bây giờ độc thủ có thể tự do thu phát như ý muốn . Thế là chất độc không cần giải mà tự nó giải rồi .
Tưởng Uý Dân la lên một tiếng ủa vui mừng . Từ Văn thở dài nói :
- Nhưng đó lại là một mối khổ tâm cho thế thúc , chính tiểu điệt cũng ân hận suốt đời .
- Không bàn tới chuyện đó nữa .
Từ Văn nói :
- Thế thúc , tiểu điệt còn có điều thỉnh giáo .
Tưởng Uý Dân nói ngay :
- Phải rồi ! Chắc ngươi nhớ đến điều ước một tháng mà nửa năm trước đây ta với ngươi ước hẹn tại Khai Phong .

- Chính vì việc đó mà tiểu điệt muốn thỉnh giáo .
Tưởng Uý Dân giục :
- Ngươi hỏi đi .
Từ Văn lau mồ hôi trán bình tĩnh lại một chút rồi nói :
- Gia phụ còn sống hay chết ?
Tưởng Uý Dân cực kỳ xúc động , lão nghiến răng đáp :
- Y vẫn còn sống ở thế gian .
Từ Văn hỏi lại :
- Thế thúc nhất quyết như vậy ư ?
- Chắc là đúng rồi .
- Xin thế thúc nói rõ hơn cho .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Ngươi có biết Thất Tinh cố nhân là ai không ?
- Lão là ai ?
- Y chính là phụ thân hiền điệt .
Từ Văn như bị sét đánh , chàng nhảy vọt lên mắt trợn ngược run run nói :
- Không phải ! Không thể thế được .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Tại sao không thể thế được ?
- Trên đầu núi Bạch Thạch tiểu điệt bị lão dồn rớt xuống vực sâu .
Tưởng Uý Dân đứng bật dậy run run hỏi :
- Quả có chuyện đấy ư ?
- Chẳng lẽ tiểu điệt còn bịa chuyện ư ?
Tưởng Uý Dân ngập ngừng nói :
- Cái này .. sao lại thế được ?
- Sự thực là như vậy .
Tưởng Uý Dân rất đổi ngạc nhiên há hốc miệng ra không còn biết nói gì nữa . Đầu óc Từ Văn đâm ra rối loạn có bao giờ phụ thân lại định giết con ai mà tin được ? Nhưng lời nói của Tưởn Uý Dân không thể sai được trong vụ này tất có điều ngoắt nghéo .
Từ Văn hỏi :
- Hai xác chết trên đường đi Khai Phong thế thúc giải thích như thế nào ?
- Vì Thất Tinh cố nhân là phụ thân ngươi nên ta đoán chắc là phụ thân ngươi còn sống ở trên thế gian .
- Gia phụ .. gia phụ bày trò này để làm gì ?
- Có thể y muốn trốn lánh Thượng Quan Hoành truy sát , vì y và người y giả trang là Thất Tinh cố nhân đều bị Hội Vệ Đạo theo dõi nên y mới bày ra nghi trận này .

Từ Văn nhắc lại câu hỏi :
- Sao gia phụ lại muốn hạ thủ giết tiểu điệt ?
- Về điểm này thì thật khó mà đoán được .
- Hoặc giả bên trong còn có điều chi bí ẩn .
- Vụ này thật vượt ra ngoài sức tưởng tượng của con người .
Từ Văn hỏi lại :
- Nếu vậy thì gia phụ đích xác chưa chết hay sao ?
- Có thể là như vậy . Xác chết bị phá huỷ mặt mũi là có ý sợ người ta nhận ra bằng chứng .
Từ Văn nắm chặt hai bàn tay , trong lòng mê hoặc đau khổ người run bần bật .
Tưởng Uý Dân thủng thẳng nói :
- Ban đầu ta nhận lời với ngươi khám phá ra sự bí mật để kiếm phụ thân ngươi , là tính rằng đi tìm thấy y sẽ rõ chân tướng . Nhưng ta mất hết bao nhiêu công phu mà chẳng được tin tức gì về y cả .
Từ Văn lại hỏi :
- Có phải thế thúc vẫn đi một đường với gia phụ không ?
- Đúng thế ! Ban đầu ngươi có nói đến một hán tử lạ mặt đoạt được Phật Tâm là Khách qua đường . Ta hoài nghi chính là phụ thân ngươi đã hoá trang nhưng kết quả vẫn không tìm ra manh mối .
- Khách qua đường chính là Ngũ Phương giáo chủ đó .
Tưởng Uý Dân giật mình kinh hãi nói :
- Sao ? Khách qua đường là Ngũ Phương giáo chủ ư ?
- Đúng thế ! Hắn lại mạo xưng là gia phụ mặc áo cẩm bào che mặt đi rồi nhằm tiểu điệt mà hạ sát thủ .
- Ngươi có đủ bằng chứng chứ ?
Từ Văn cả quyết :
- Nhất định không sai rồi .
- Nếu vậy ta nghĩ ra một điểm .
Từ Văn hỏi ngay :
- Điểm gì ?
- Thất Tinh cố nhân hạ thủ ngươi đã không phải hắn hoá trang mà đối phương là người khác tinh nghề dịch dung để bề gần tới bên ngươi đặng thừa cơ hạ thủ .
Từ Văn như người ở trong đám mây mù được đưa ra chỗ sáng , chàng xúc đọng hỏi :
- Thế thúc đoán rất trúng ! Nhưng người kia là ai ?
- Hắn là Khách qua đường .
- Về điểm này tiểu điệt đã điều tra rõ ràng và còn hớ được Thạch Phật ở Tưởng phủ bị mất trộm . Kể về bản lãnh thế thúc ..

Tưởng Uý Dân nhăn nhó cười ngắt lời :
- Ban đầu ta được Thạch Phật rồi phát giác ra là không Phật Tâm chẳng còn giá trị gì nữa có khi vì nó mà ta rước lấy tai hoạ nên ta cố ý để người lấy cắp .
Từ Văn gật đầu nói :
- Té ra là thế ! Còn nữa , đại mẫu của tiểu điệt là Không Cốc Lan Tô Viên gửi thân trong bí thất của thế thúc tại thành Chính Vương , mà đại mẫu và gia phụ ...
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Trong vụ này những chuyện đã qua ngươi đã biết rồi . Ngươi còn nhớ ta có nói đến giữa Hoàng Thiên Kiếm Nguỵ Hàn Văn cùng phụ thân ngươ đã có một thiên cố sự thảm khốc không ?
Từ Văn nghiến răng trả lời :
- Tiểu điệt nhớ rồi .
Tưởng Uý Dân thở dài nói :
- Đại mẫu ngươi chạy sang với ta , ta đành phải thu dụng . Ta cũng đồng tình với y phụ thân ngươi không biết gì về vụ này .
- Lại còn đứa nhỏ ..
Tưởng Uý Dân lộ vẻ bi thảm nói :
- Nó là thằng nhỏ con ta , mẹ nó sinh ra rồi mất ngay nên ta gửi đại mẫu ngươi nuôi dưỡng .
Từ Văn gật đầu nói :
- Cả Ngũ Phương giáo và Hội Vệ Đạo đều phủ nhận vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo .
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Trong hai phe ấy tất phải có một .
Từ Văn cất giọng trầm trọng hỏi :
- Nếu gia phụ vẫn còn sống ở thế gian mà sao không tìm đến điệt nhi .
- Có thể y còn tính toán điều chi khác . Có thể .. Hởi ơi ! Ta không nên nói với ngươi câu này , nhưng ngươi đã biết phụ thân ngươi thật đã làm nhiều điều quá đáng .
Kẻ làm con không thể kể tội cha chàng biết nói thế nào bây giờ ?
Chàng liền chuyển sang vấn đề khác :
- Gia mẫu bị Ngũ Phương giáo chủ bắt giữ , cả Thiên Đài Ma Cơ cũng thế ..
Tưởng Uý Dân giương cặp mắt tròn xoe nói :
- Sau vụ Thất Tinh bảo , mẫu thân ngươi đi cùng đường với phụ thân ngươi . Vụ này ...
Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Phải chăng gia phụ đã gặp độc thủ của Ngũ Phương giáo ..
Tưởng Uý Dân trầm gâm không nói gì nữa sắc mặt biến đổi luôn luôn . Từ Văn nói tiếp :
- Thế thúc ! Tiểu điệt xin mạn phép hỏi giữa thế thúc và gia phụ có điều gì bí mật chăng ?
Tưởng Uý Dân nghiêm nét mặt nói :
- Bí mật thì không có . Nhưng điểm này cần cho ngươi hay , năm trước ta cùng y kết bạn với nhau nhưng chưa hiểu rõ tình hình một cách sâu xa . Về sau ta có phỏng vấn nhiều hành vi của y rồi xa dần đến khi ngươi vô tình cứu được Minh Châu ra khỏi Bí Đàn Hội Tụ bảo , Châu nhi đem lòng tha thiết yêu ngươi .
Từ Văn ngấm ngầm run lên một cái , Tưởng Uý Dân lại nói tiếp :
- Từ đó ta lại cùng phụ thân ngươi đi lại , giữa hai chúng ta trao đổi võ công ..
- Trao đổi võ công ư ?
- Phải rồi ! Ta truyền cho y phép dịch dung còn y dạy ta môn độc công . Thế la y biết cách dịch dung và ta trước đây không sợ độc thủ của ngươi cũng vì nguyên nhân đó .
Từ Văn kinh hãi la lên một tiếng ủa . Đây là một việc mà chàng không bao giờ biết tới , điểm này cũng mở thêm cho chàng một điều bí mật .
Từ Văn hỏi :
- Thế thúc có biết nguồn gốc độc công của gia phụ chăng ?
- Nghe nói y vô tình lượm được một cuốn độc kinh .
Từ Văn động tâm hỏi :
- Độc kinh ư ? Gia phụ có đề cập đến vụ lượm được độc kinh đó thế nào không ?
- Ta chỉ nghe phong thanh như vậy chứ không nghe y kể lại bao giờ . Ô hay , vụ này ngươi cũng không biết ư ?
- Tiểu điệt chỉ được gia phụ dạy theo lối truyền khẩu chứ chưa bao giờ được thấy độc kinh mà cũng không biết gì về lai lịch của nó .
Tưởng Uý Dân la lên :
- Ồ , lạ nhỉ .
Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên chàng buột miệng nói :
- Tiểu điệt hiểu rồi .
Tưởng Uý Dân kinh ngạc hỏi :
- Ngươi hiểu thế nào ?
- Người lượm được độc kinh chính là Ngũ Phương giáo chủ rồi có thể gia phụ lấy được độc kinh trong ấy trường hợp nào đó . Gia mẫu bị Ngũ Phương giáo chủ cầm tù , thế thúc đã nói là sau vụ đổ máu ở

Thất Tinh bảo gia mẫu cùng gia phụ đi một đường . Có thể gia phụ bị mắc tay độc thủ của Ngũ Phương giáo chủ rồi hắn không cần lựa chọn thủ đoạn lúc nào cũng theo dõi tiểu điệt , nếu vậy hắn vì mục đích cá nhân và cướp lại độc kinh .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Ngươi có tự tin là lời phỏng đoán này là xác thực không ?
- Tiểu điệt nghĩ rằng đại khái là như vậy .
Tưởng Uý Dân lại hỏi :
- Ngươi bảo liệt đồ Hoàng Minh đã đi làm công việc mà ta đã giao cho gã rồi ư ?
- Đúng thế !
- Hay lắm ! Công việc mà gã làm đó là để giúp vào cuộc điều tra bí mật này .
Từ Văn động tâm chàng muốn hỏi Hoàng Minh đi làm việc gì nhưng chẳng hiểu sao chàng lại không hỏi nữa .
Tưởng Uý Dân chau mày hỏi :
- Biết đâu không phải là phe đàng của Hội Vệ chủ Thượng Quan Hoành đã hạ thủ ?
- Cái đó .. không có lý vững chắc .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Tại sao vậy ?
- Vì thiếu chứng cớ .
Tưởng Uý Dân nói :
- Tuy nhiên vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo đúng vào thời điểm Thượng Quan Hoành tìm cách trả thù . Hơn nữa Thượng Quan Hoành đối với phụ thân ngươi có mối thù sâu tựa bể , hắn đã nói ra miệng là nhất định không chịu buông tha y . Thế thì thời cơ và tình lý cũng là bằng chứng .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 76
LÊN HÀO SƠN CHẠM TRÁN CỪU THÙ

Từ Văn hỏi :
- Nhưng sao lúc đầu có một lần thế thúc ngăn trở cuộc tìm cừu của tiểu điệt ?
Tưởng Uý Dân đáp :
- Không phải là ta cản trở , nhưng ta thấy vụ này còn có nhiều chỗ

khả nghi nên hy vọng ngươi cùng phụ thân ngươi thương nghị rồi hãy hành động thì công việc mới chắc chắn khỏi mạo hiểm vào chỗ vô ích . Không ngờ từ đó chẳng thấy tông tích của phụ thân ngươi đâu .
Từ Văn gật đầu nói :
- Tiểu điệt thề rằng phải truy cứu vụ này cho ra sự thật .- Hiền điệt còn muốn hỏi điều gì nữa không ?
- Hiện thời không còn điều gì để thỉnh giáo thế thúc .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Hay lắm ! Bây giờ hiền điệt hãy trả lời ta một vấn đề , có điều là ta nói trước ngươi bất tất phải miễn cưỡng mà cũng đừng ngại gì cứ nói rõ điều sở nguyện trong lòng cho ta hay là được .
- Xin thế thúc cho nghe .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Ngươi có yêu Minh Châu không ?
Từ Văn chột dạ không biết trả lời thế nào . Nếu nói không yêu là tự dối lòng mà bảo có yêu tất Tưởng Uý Dân nhắc tới ước hẹn cuộc hôn nhân . Việc này mà xảy ra thì biết trả lời Thiên Đài Ma Cơ làm sao ? Thiên Đài Ma Cơ đối với chàng có mối tình sâu nghĩa cả hãn hữu trên đời , nguyên việc cho máu trị thương là nàng đã vô hình trung cứu sinh mạng cho chàng , vụ này dù có tan xương nát thịt cũng chưa đủ đáp đền . Có gieo đào trả mận mới là tư cách của người võ sĩ ..
Chàng ngơ ngẩn hồi lâu không trả lời , Tưởng Uý Dân thở dài nói :
- Việc thiên hạ có rất nhiều khi nhân lực không thể miễn cưỡng được .
Câu nói này tựa như một mũi đao đâm vào tâm khảm Từ Văn , chàng biết nói sao bây giờ .
Hiện trường bao phủ một làn không khí ngơ ngẩn bẽ bàng , Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu sau cùng chàng mới hỏi lại :
- Thế thúc có thể để cho tiểu điệt sau khi ơn trả oán đền rồi mới trả lời vấn đề này được chăng ?
Tưởng Uý Dân lạnh lùng đáp :
- Người ta mỗi người đều có một chí hướng , nhưng tiểu nữ rất chấp .
Từ Văn lại hỏi :
- Hoặc thế thúc để cho tiểu điệt được nói rõ với thế muội được chăng ?
- Theo ý ngươi thì việc hôn nhân khó thành lắm phải không ?
Từ Văn đánh liều đáp :

- Tiểu điệt có nhiều chỗ khổ tâm chỉ có thể nói cùng thế muội lượng giải cho mà thôi .
Tưởng Uý Dân vẻ mặt buồn thiu , Từ Văn lại càng bịn rịn . Chàng nghĩ tới cha con họ Tưởng đối với chàng rất tha thiết . Nhất là lần này Tưởng Uý Dân mạo hiểm quá chừng đi tìm thuốc chỉ vì hy vọng cho con gái lão được hoà duyên cùng chàng . Tình trạng này biến hy vọng của lão thành bọt nước , trách nào một bậc kỳ nhân trên giang hồ , một tay hào phú đệ nhất trong thành Khai Phong như lão chẳng ngao ngán ưu phiền .
Từ Văn thấy thế khẽ thở dài nói :
- Thế thúc ơi ! Tiểu điệt rất đau lòng .
- Hảy tạm gác vụ này lại . Hiền điệt muốn làm gì bây giờ ?
- Tiểu điệt tính đến Ngũ Phương giáo trước rồi sẽ đi tìm Hội Vệ Đạo .
Tưởng Uý Dân nói :
- Theo ý ta thì hãy tạm hoãn việc đi tìm Ngũ Phương giáo ...
Từ Văn ngắt lời :
- Thế thúc có điều chi dạy bảo ?
- Ta bày ra một thế cờ để ngươi coi xong rồi hãy quyết định hành động .
Từ Văn động tâm hỏi :
- Nước cờ của thế thúc làm sao ?
- Bây giờ nói ra thì hơi sớm quá !
- Vậy tiểu điệt lên núi Đổng Bách trước nên chăng ?
Tưởng Uý Dân hỏi lại :
- Vậy ngươi không đến thành Chính Dương để gặp Minh Châu ư ?
Từ Văn bẽn lẽn đáp :
- Ồ ! Có chứ . Dĩ nhiên là thế .
- Vậy chúng ta hãy chia tay và sẽ gặp nhau ở thành Chính Dương .
Từ Văn biết Tưởng Uý Dân không muốn lộ chân tướng ra ngoài , lão còn hoá trang rồi sau mới đi một mình .
Chàng liền gật đầu nói :
- Xin thế thúc tuỳ tiện .
Tưởng Uý Dân dặn chàng :
- Ngươi hãy đề phòng bị bọn Ngũ Phương giáo ám toán .
- Tiểu điệt xin thận trọng .
Đoạn chàng bái biệt Tưởng Uý Dân rồi băng mình đi ngay .
Từ Văn ngẩng đầu trông chiều trời thì thấy vầng thái dương đã xế về Tây , chàng không chần chờ nữa vội rảo bước đi ra khỏi khu rừng núi .
Chuyến này Từ Văn đi Quỷ Hồ kể ra không uổng , Tưởng Uý Dân

bình yên vô sự , nhiều điều bí mật đã khám phá ra được . Chỉ còn phụ thân chàng sống hay chết ? Mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ yên nguy thế nào ? Là trong lòng còn áy náy . Chàng tự hỏi :
- Lúc ra đến Quỷ Ốc biết nói thế nào với Tưởng Minh Châu ?
Dọc đường chàng bị bao nhiêu mối ân oán tình cừu làm cho tâm thần bối rối trong lòng hồi hộp .
Đi suốt một ngày một đêm chàng mới ra khỏi khu vực núi Chung Nam . Chàng bị phó giáo chủ Ngũ Phương giáo là Thất Sát Thần đột kích vừa qua trong lòng hãy còn hồi hộp mà ngay lúc ấy lại chẳng thấy gì . Bây giờ chàng hồi tưởng lại tính mạng mình chỉ khe chừng sợi tóc mà không khỏi hãi hùng , nếu đồng thời đạn Ngũ Lôi châu có nổ ra thì công lực chàng có đến trình độ thông thần cũng khó lòng tránh khỏi tan thây . Chàng tự nghĩ :
- Ngũ Lôi Cung đã bị bọn Ngũ Phương giáo thôn tính và lập thành phân đàn Ngũ Lôi châu là vật báu truyền cung dĩ nhiên để cho bọn Ngũ Phương giáo lạm dụng , đối với võ lâm đó là một mối hoạ hoạn rất trọng đại .
Một hôm Từ Văn đi qua Hào Sơn chàng liền nhớ tới truyền nhân của Sơn Lâm nữ thần là Vân Trung Tiên Tử . Lần trước chàng đi vào trong toà cổ miếu bên đường nhân vụ Hồng Y nữ Thượng Quan Tử Vi sinh sản mà chàng chưa thanh toán mối thù với Vân Trung Tiên Tử nếu trong người chàng không có thứ máu trân quý chứa đựng chất Thạch long huyết tương của Thiên Đài Ma Cơ thì chàng đã chết về bàn tay mụ rồi , chàng nghĩ tới thù mới hận cũ không thể bỏ qua . Thế rồi chàng bỏ đường lớn mà đi vào trong núi , ngựa quen đường cũ chẳng mấy chốc chàng đã đi tới nấc thang thiên nhiên trên đỉnh núi này là nơi ở của Vân Trung Tiên Tử .
Nơi đây lần trước đã bị Ngũ Phương giáo tập kích dĩ nhiên trên núi đã phòng bị nghiêm mật . Chàng tự hỏi :
- Bây giờ ta nên theo nấc thang đi lên hay là thi triển thân pháp Hoàn không phi thăng để theo lối tắt bay vào ?
Giữa lúc ấy bỗng thấy có mấy tiếng kim thiết choang choảng vang lên từ mé bên vọng lại . Từ Văn lại động tính hiếu kỳ băng mình vọt về phía phát ra thanh âm .
Trong rừng bày ra một cảnh kinh tâm thảm mục . Một gã tú sĩ ăn mặc như một nhà học giả cùng một gã trung niên áo gấm đang đứng đối lập đăm đăm nhìn nhau , cả hai cùng sử dụng kiếm . Gã trung niên áo gấm trỏ mũi kiếm chênh chếch xuống còn gã tú sĩ tay trái bắt kiếm quyết để trước ngực tay phải đưa kiếm bằng bặn hướng ra ngoài . Cả hai thế kiếm này đều khác lạ với thế kiếm thông thường . Hai

người cùng trán toát mồ hôi trước ngực nhô lên hụp xuống xem chừng hai người đã kịch chiến trong một thời gian khá lâu mà hai người ở vào thế quân bình .
Năm tên kiếm thủ áo gấm nai nịt gọn gàng bao vây vòng ngoài mỗi tên chiếm một phương vị , thanh kiếm nào cũng lấp loáng màu máu đỏ tươi . Trong vòng vây mười hai xác chết ngã lăn ra đó , Từ Văn như ma quỷ hiện hình tiến lại gần còn cách vòng vây chừng năm trượng . Chàng đảo mắt nhìn quanh một cái là hiểu hết , bọn áo gấm kia dĩ nhiên là những tay cao thủ của Ngũ Phương giáo . Còn lão Tú Sĩ thì chính là người nhân lúc chàng gặp bước nguy cơ liền cướp chàng đem lên thuyền , sau lão gia nhập Hội Vệ Đạo lai lịch vẫn còn bí mật , những xác chết kia dĩ nhiên là đệ tử Hội Vệ Đạo không còn nghi ngờ gì nữa . Bầu không trong trường im lặng mà nghẹt thở lại dàn dụa sát khí .
Từ Văn tới nơi chẳng một ai hay .
Choang , choang ánh kiếm loé lên kiếm khí ào ạt xô ra bốn mặt , bóng người hợp lại rồi lại phân ra khôi phục cảnh tượng nguyên như trước . Kiếm thuật hai bên đều đến tình trạng tinh thâm ít có trong võ lâm . Từ Văn tự hỏi :
- Ngũ Phương giáo mới quật khởi trên chốn giang hồ chưa được bao lâu mà không hiểu họ đi đâu quét được nhiều tay cao thủ đến thế ? Nguyên một bọn võ sĩ áo gấm thân thủ họ cũng thuộc hạng nhất trên chốn giang hồ .
Bỗng chàng đưa mục quang nhìn chằm chặp vào lão tú sĩ . Chàng may mắn không mất công tìm kiếm mà đã gặp được kẻ thù ở quãng đường này thì món nợ kia phải tính cho xong .
Gã trung niên mặc áo gấm lạnh lùng hỏi :
- Ông bạn nhất định không chịu nói rõ lai lịch ư ?
Lão Tú Sõ run lên đáp :
- Cái đó không cần .
Gã trung niên đáp :
- Nhưng kiếm pháp của ông bạn đã bộc lộ rõ thân phận rồi ...
Lão Tú Sĩ ngắt lời :
- Các hạ hiểu rõ rồi ư ?
Gã trung niên áo gấm liền kêu thẳng tên họ đối phương :
- Nguỵ Hán Văn ! Môn Hoành thiên nhất kiếm của tôn giá tại hạ đã nhận ra rồi .
Lão Tú Sĩ kinh hãi lùi lại hai bước rồi lạnh lùng nói :
- Giỏi lắm ! Các hạ có kiến thức đó .
Từ Văn chấn động tâm thần chàng tự hỏi :

(mất mấy trang)
...mà hắn vừa quát lên một tiếng thanh trường kiếm của Nguỵ Hán Văn đã rơi xuống đất . Vạch áo trước ngực cũa lão bị xé một vệt dài đến hơn một thước .
Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn sắc mặt tái mét Ngũ Phương giáo chủ bật lên tràng cười hô hố rồi cất giọng đanh ác :
- Nguỵ Hán Văn ! Bữa này sang năm là ngày giỗ của ngươi đó .
Hắn vừa nói vừa vung chưởng đánh ra , Nguỵ Hán Văn nhắm chặt hai mắt lại lão biết là không còn cách nào chống đỡ hoặc né tránh được sát thủ kinh thế hãi tục của Ngũ Phương giáo chủ .
Bỗng một tiếng quát vang lên :
- Dừng tay !
Tiếp theo là một tiếng binh rùng rợn , Ngũ Phương giáo chủ phải lùi lại đến tám bước Từ Văn đứng vào khoảng giữa hai người . Ngũ Phương giáo chủ gầm lên :
- Địa Ngục thư sinh ! Ngươi làm vậy là có ý gì ?
- Chẳng có ý chi hết , ta chỉ không cho ngươi giết lão .
Ngũ Phương giáo chủ quát hỏi :
- Tiểu tử ! Ngươi không biết hắn là Hộ pháp Hội Vệ Đạo hay sao ?
- Ta biết rồi !
- Vậy sao ngươi còn đi giúp kẻ thù ?
- Cái đó không liên quan gì đến ngươi .
Ngũ Phương giáo chủ nói :
- Thằng nhãi con kia ! Rồi sẽ có ngày bản giáo chủ lột da rút xương mi ra đó .
- Nhưng ta e rằng sẽ không có ngày đó .
Ngũ Phương giáo chủ lại hỏi :
- Ngươi quên lời ước giữa chúng ta rồi chăng ?
- Lời ước gì ?
- Ngươi phải lấy đầu vợ chồng Vệ Đạo hội chủ để đánh đổi lấy con tin .
- Ngươi muốn mượn đao giết người chăng ?
- Tuỳ ý ngươi muốn giải thích thế nào cũng được nhưng điều kiện đó quyết không thể nào biến đổi .
Từ Văn nói :
- Ta không thực hành thì sao ?
Ngũ Phương giáo chủ nói :
- Trừ khi ngươi không cần đến sinh mạng của mẫu thân ngươi và Thiên Đài Ma Cơ .
- Ta muốn giết ngươi ngay bây giờ ..

Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :
- Liệu ngươi có làm được thế hay không ?
Từ Văn quay đầu nhìn lão Tú Sĩ nói :
- Họ Nguỵ kia ! Lão hãy rời khỏi nơi đây .
Hoàng thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn ra chiều ngạc nhiên vì Từ Văn không giết lão mà lại cứu lão . Thật là một chuyện khó hiểu , nhưng lão vẫn ngạo nghễ đáp :
- Địa Ngục thư sinh ! Bản nhân không tiếp thụ món ân tình của ngươi đâu .
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Vậy tuỳ ý lão .
Ngũ Phương giáo chủ không nói nửa câu . Đột nhiên lão ra tay nhằm tấn công Từ Văn một cách đột ngột khiến cho chàng không kịp trở tay , chàng phải lùi lại mấy bước .
Thực ra Ngũ Phương giáo chủ không để ý đánh Từ Văn mà lão ra chiêu công kích để Từ Văn phải lùi lại , rồi hắn nhân cơ hội chớp nhoáng này nhảy phốc về phía Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn , dường như hắn phải cố giết chết Nguỵ Hán Văn mới nghe .
Từ Văn tức bực vô cùng , bản lĩnh của Ngũ Phương giáo chủ với chàng chỉ xê xích đôi chút chàng muốn giải cứu Nguỵ Hán Văn không còn kịp nữa rồi . Giữa lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc thì một luồng cương phong tan bia vỡ đá xô tới nhằm đập vào Ngũ Phương giáo chủ .
Ngũ Phương giáo chủ biết luồng cương kình này nguy hiểm vô cùng hắn liền uốn lưng đi dừng lại . Chỉ trong nháy mắt này cũng đủ cho Từ Văn có cơ hội phóng chưởng ra , chàng tức giận đến cực điểm nên phát chưởng này chàng đã vận hết công lực đánh ra một đòn thật nặng .
Ngũ Phương giáo chủ rên lên một tiếng loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước .
Trong trường bỗng thêm hai bóng người là một lão tuổi ngoài năm mươi mặt có vệt sẹo to tướng và một thiếu phụ mặt đẹp như tiên . Hiển nhiên hai người này là vợ chồng Vệ Hội Đạo chủ tức Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử .
Vợ chồng Thượng Quan Hoành xuất hiện lúc này thật khiến cho Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên , mục quang hai người hết đưa nhìn Từ Văn lại quay sang ngó Ngũ Phương giáo chủ . Từ Văn cực kỳ kích động cả hai cừu gia đồng thời xuất hiện khiến lòng chàng hồi hộp . Chàng nghĩ bụng :
- Ai là thủ phạm vụ đổ máu Thất Tinh bảo , bây giờ đủ mặt đương

tịch đối chất là ra gốc ngọn . Ngũ Phương giáo chủ càng quan trọng hơn vì hắn là một tên nghịch đồ của Vạn Độc môn .
Thượng Quan Hoành trầm ngâm một chút rồi lên tiếng :
- Ngũ Phương giáo chủ ! Chắc giáo chủ lấy làm lạ lắm !
Ngũ Phương giáo chủ bật tiếng cười khẩy đáp :
- Quả là một phen hạnh ngộ .
Vân Trung Tiên Tử xen vào :
- Nào thù cũ hận mới , chuyện này thanh toán cho xong đi .
Ngũ Phương giáo chủ lại cười lạt đáp :
- Dĩ nhiên !
Rồi hắn lại quay sang Từ Văn nói :
- Tiểu tử ! Ngươi hãy nghĩ kỹ đi , nếu muốn thực hành điều kiện thì đây là một cơ hội tốt nhất . Bản toà sẽ giúp ngươi một tay , ngươi tính sao ?
Thật là một câu nói hấp dẫn . Bản lãnh của Từ Văn đã thế lại thêm uy lực của Ngũ Phương giáo chủ thì có muốn lấy đầu vợ chồng Thượng Quan Hoành thật dễ dàng . Mẫu thân chàng cùng Thiên Đài Ma Cơ lập tức thoát khỏi bàn tay của đại ma đầu .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 77
TIÊN TỬ ĐƯA RA ĐIỀU ƯỚC " TAM CHIÊU "

Từ Văn tự hỏi :
- Ngũ Phương giáo chủ là con người thâm độc giảo quyệt liệu hắn có thực hành lời ước hay không ? Hay hắn lại dở trò gì khác , ta theo lời hắn mà hành động thì có đúng với tinh thần võ đạo hay không ? Ta đã là chưởng môn một phái có về bè với tên nghịch đồ bản môn được không ?
Bỗng nghe Thượng Quan Hoành thản nhiên nói :
- Giáo chủ ! Các hạ muốn mượn tay Địa Ngục thư sinh để đối phó với vợ chồng tại hạ để thoả lòng tư dục làm bá chủ võ lâm nhưng giáo chủ có e đó là hành động đê hèn không ?
Ngũ Phương giáo chủ vẫn thản nhiên đáp :
- Đã muốn làm nên sự nghiệp phi thường thì phải có thủ đoạn phi thường .
Thái độ gian hùng của hắn thế là đã bộc lộ hết rồi . Vân Trung Tiên Tử mai mỉa :

- Dùng thủ đoạn phi thường tất sẽ gặp sự báo ứng phi thường .
Từ Văn không nhẫn nại để nghe hai bên khẩu chiến nữa , chàng đảo mắt nhìn toàn trường rồi lạnh lùng hỏi :
- Ai đã gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo ?
Ngũ Phương giáo chủ lập tức hỏi ngay :
- Thượng Quan Hoành ! Ngươi không dám thừa nhận ư ?
Thượng Quan Hoành cười lạt toan cất tiếng đáp thì Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn đã ưởn ngực ra nói :
- Từ Văn ! Đó là hành vi của bản nhân .
Từ Văn chấn động tâm thần không bao giờ chàng nghĩ tới đó lại là hành động của Nguỵ Hán Văn , người chàng run bần bật rồi quát hỏi :
- Là ngươi ư ?
Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn cũng ra chiều cự kỳ thống hận :
- Phải rồi ! Chính bản nhân làm đó có điều Từ Anh Phong lại lọt lưới .
Mặt Từ Văn bao phủ một làn sát khí khủng khiếp , chàng cứ yên trí tên hung thủ tiêu diệt cả nhà chàng không phải là Hội Vệ Đạo thì là Ngũ Phương giáo mà kết quả lại là Nguỵ Hán Văn . Tuy đó là chuyện bất ngờ nhưng cũng hợp tình hợp lý , kể về thù hận Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn có thể trả thù bằng thủ đoạn tàn khốc này .
Chàng hỏi lại :
- Đó là hành vi của một mình các hạ ư ?
Nguỵ Hán Văn thản nhiên đáp :
- Dĩ nhiên !
Từ Văn ngập ngừng hỏi :
- Một mình các hạ làm được chăng ?
Nguỵ Hán Văn hững hờ nói :
- Sao lại không được ?
- Sức của một mình các hạ mà tàn sát hết cả đệ tử bản bảo cùng sáu vị trong Thất Tinh bát tướng , còn gia phụ ...
Nguỵ Hán Văn ngắt lời :
- Từ Văn ! Ta nói huỵch toẹt cho ngươi hay là lúc ta động thủ thì vừa gặp Thượng Quan hội chủ đến tầm cừu phụ thân ngươi , nhưng trên thực tế bản nhân không gặp được hắn .
Từ Văn nói :
- Hay lắm ! Bây giờ các hạ chết cũng đáng không còn điều gì oán hận nữa , tại hạ không thể tha các hạ được .
Thượng Quan Hoành giơ tay lên nói :
- Hãy khoan !

Từ Văn quay lại hỏi :
- Hội chủ có cao kiến gì ?
Thượng Quan Hoành nói :
- Nguỵ hộ pháp là một phần tử trong bản hội đồng thời cũng có mối hận như nhau .
- Hội chủ định can thiệp chăng ?
- Dĩ hiên !
- Giữa tại hạ cùng Hội chủ và Tôn phu nhân cũng còn mấy món nợ chưa thanh toán xong .
- Vậy bây giờ thanh toán cả một thể .
- Hay lắm !
Ngũ Phương giáo chủ lại cất giọng âm trầm :
- Từ Văn ! Một mình ngươi mà bữa nay quyết ý báo ân trả thù thì e rằng ngươi không làm nổi .
Từ Văn trợn mắt lên hỏi :
- Ngươi nói thế là có ý gì ?
- Bản toà muốn giúp ngươi một tay .
- Câm miện đi ! Việc của ta ngươi không nên nhúng tay vào .
Ngũ Phương giáo chủ nắm tay lại một cái rồi lùi lại mấy bước nói :
- Như vậy bản toà đứng ngoài bàng quan .
Trong trường sát khí dàn dụa .
Nếu quả vợ chồng Thượng Quan Hoành cùng Nguỵ Hán Văn ba người liên thủ hợp lực chọi với Từ Văn thì không hiểu ai chết về tay ai . Nhưng Từ Văn vẫn cả giữ tính cuồng ngạo dĩ nhiên chàng không chịu tiếp nhận sự trợ lực ở bên ngoài . Huống chi Ngũ Phương giáo chủ lại có hai trường hợp đối nghịch không những hắn bắt giữ mẫu thân cùng người yêu của chàng có thể hắn còn gia hại phụ thân chàng . Ngoài ra hắn lại còn là tên bạn đồ dối thầy diệt tổ , tình thực mà nói thì những người có mặt tại trường hắn là người đáng giết hơn hết .
Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn tiến lại trước Thượng Quan Hoành nói :
- Thưa Hội chủ ! Vụ này để cho ty toà tự liệu được chăng ?
Thượng Quan Hoành trầm giọng nói :
- Nguỵ hộ pháp ! Bản toà không những vì một vị hộ pháp bản hội nhúng tay vào mà còn công lý và chính nghĩa nữa .
Nguỵ Hán Văn không nói gì nữa , Ngũ Phương giáo chủ liền bật lên một tràng cười lạt .
Tiếng cười của lão lọt vào tai Từ Văn khiến cho chàng càng thêm cảnh giác . Hung thủ vụ đổ máu Thất Tinh bảo là Nguỵ Hán Văn

chính lão đã thừa nhận chắc lão không thoát chết được . Còn việc đối phó với vợ chồng Thượng Quan Hoành hắn cần phải theo quy cũ giang hồ mà hành động tức là phải mở cuộc quyết đấu công bằng .
Chàng nghĩ thầm :
- Ngũ Phương giáo chủ tuy là tay xảo trá khôn lường lòng dạ hiểm sâu , cho đến bây giờ hắn là nhân vật thế nào vẫn ở trong bí mật , bữa nay nếu mà không thừa cơ kiềm chế hắn thì sau này hãy còn nhiều biến diễn không thể lường được .
Từ Văn nghĩ vậy đột nhiên tiến đến trước mặt Ngũ Phương giáo chủ nói :
- Công việc của chúng ta hãy giải quyết trước .
Ngũ Phương giáo chủ dường như rất đổi ngạc nhiên , hắn la lên ;
- Ô hay ! Từ văn , ngươi nói thế là có ý gì ?
Từ Văn thản nhiên nói :
- Chẳng có ý gì hết , giữa bản nhân cùng các hạ còn có việc trọng yếu hơn .
- Ngươi không mưu đồ giải cứu con tin trước ư ?
- Giáo chủ đừng hòng đem tại hạ ra làm cái bung xung .
- Địa Ngục thư sinh ! Sau này ngươi có hối cũng không kịp đâu .
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Đừng rườm lời nữa .
Ngũ Phương giáo chủ lại hỏi :
- Ngươi không cho việc báo mối huyết thù là cần kíp ư ?
- Thượng Quan hội chủ là người võ sĩ chân chính tại hạ có thể tin được , quyết chẳng khi nào y dùng thủ đoạn hèn mạt .
Ngũ Phương giáo chủ tức giận hỏi :
- Ngươi không tin bản giáo chủ ư ?
- Đúng thế !
Ngũ Phương giáo chủ lại hỏi :
- Ngươi không nghĩ tới trường hợp một người chọi bốn ư ?
Từ Văn mắng liền :
- Lão thất phu ! Còn ai liên thủ hợp lực với ngươi ? Ta nghĩ rằng người ta muốn giết ngươi còn chưa được có lý nào lại viện trợ ngươi . Dù có đi chăng nữa ta cũng không để ý .
Ngũ Phương giáo chủ bất giác lùi lại một bước run lên hỏi :
- Ngươi định làm gì bản giáo chủ ?
- Trước hết ngươi hãy thông tên họ đi .
- Về điểm này ngươi không làm được đâu .
Từ Văn nghiến răng hỏi :
- Vậy vụ đó hãy tạm gác . Ta hỏi ngươi , vậy giữa ngươi và gia phụ

có mối liên quan thế nào ?
Ngũ Phương giáo chủ bật lên tràng cười the thé nói :
- Chuyện này ở đâu ra thế ?
- Ngươi đã biết mười mươi , đừng hòng đưa thói xảo quyệt ra để dấu diếm ta nữa .
Ngũ Phương giáo chủ làm bộ ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi bảo ta biết mười mươi là cái gì ?
- Giữa ngươi và gia phụ có mối liên quan rất hệ trọng về gốc tích Độc kinh .
Ngũ Phương giáo chủ mắt chiếu ra những tia sáng kinh hãi cất giọng hung dữ hỏi :
- Từ Văn ! Ngươi muốn tra hỏi Độc kinh lạc lõng nơi đâu phải không ?
- Đúng thế !
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng nói :
- Nếu vậy thì bản toà nói trắng cho ngươi hay là giữa Từ Anh Phong và bản toà có mối liên hệ rất mật thiết .
Từ Văn toàn thân run bắn lên , chàng hỏi gấp :
- Vậy tất ngươi biết gia phụ lạc lõng nơi đâu ?
- Cái đó đã hẳn .
Từ Văn hỏi :
- Vậy gia phụ hiện thời ở đâu ?
Ngũ Phương giáo chủ hỏi lại :
- Ngươi muốn gặp lão hay sao ?
- Ngươi nói đi .
- Nếu ngươi thực hành điều kiện thì bản toà sẽ ưng thuận cho cha mẹ con cái ngươi được đoàn tụ .
Từ Văn cố én giận hỏi :
- Gia phụ bị ngươi bắt giữ cầm tù hay sao ?
- Lão chỉ là tân khách của bản toà .
Bọn Thượng Quan Hoành , Vân Trung Tiên Tử và Nguỵ Hán Văn đều bật lên tiếng la hoảng .
Nguyên ba gười này muốn bắt giữ cho được Từ Anh Phong họ mới cam lòng , bây giờ đột nhiên họ biết Từ Anh Phong bị Ngũ Phương giáo chủ bắt giữ trách sao họ không khỏi kinh ngạc .
Từ Văn xúc động quá chừng toàn thân run lẩy bẩy , phụ thân chàng quả nhiên còn sống ở thế gian sự tiên đoán của Tưởng Uý Dân quả nhiên đã không lầm . Từ Văn ngập ngừng hỏi :
- Thế sao ... ngươi đã từng nói gia phụ bị chết về tay Thống Thiền hoà thượng ?

Ngũ Phương giáo cười bí hiểm nói :
- Chữ sách đã nói : Binh bất yếm trá . Như vậy có hề chi ?
Từ Văn thoá mạ :
- Thật là quân hèn mạt .
- Bây giờ không phải là lúc tranh luận hão huyền , ngươi định lựa chọn đường lối nào ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Ta hãy trừ diệt ngươi rồi sẽ tính .
Chàng chưa dứt lời đã băng mình nhảy xổ về phía Ngũ Phương giáo chủ .
Ngũ Phương giáo chủ đằng hắng một tiếng phát huy công lực toàn thân để tiếp chiêu , từ ngày hắn lấy được Phật Tâm công lực hắn kỳ ảo và tuyệt thế vô song . Ngoài Độc thủ tam thức không còn chiêu thức nào làm gì được hắn .
Binh ! Hai bên cùng lùi lại mấy bước .
Vợ chồng Thượng Quan Hoành và Nguỵ Hán Văn liền tán ra ngoài mỗi người chiếm một phương vị xem chừng ba người này có ý định chờ cơ hội để động thủ . Từ Văn đảo mắt nhìn ba người nói :
- Các vị đừng vội ra tay .
Chàng chỉ sơ tâm nói một câu là đã đủ thì giờ cho Ngũ Phương giáo chủ vọt vào trong rừng không một tiếng động . Cả ba người cùng Từ Văn lớn tiếng quát :
- Chạy đâu cho thoát .
Rồi băng mình rượt theo như chớp . Từ Văn không ngờ đối phương là một bậc tôn trưởng của một giáo phái mà lại hèn hạ đến trình độ này . Chàng căm hận tưởng chừng thất khiếu đều phun khói ra , chàng phản ứng tuy mau lẹ dị thường mà chỉ sai một phân ly mà đã bị Ngũ Phương giáo chủ cánh hồng bay bổng mịt mù không còn thấy tông tích đâu nữa .
Trong trường người có thân pháp huyền kỳ hơn hết là Vân Trung Tiên Tử , nếu mụ không bị câu nói của Từ Văn làm cho bị phân tâm thì chẳng đời nào Ngũ Phương giáo chủ còn có cơ hội thoát thân .
Từ Văn tức như vở mặt chàng ở trong rừng rậm truy kiếm hồi lâu chẳng thấy gì lại trở về chổ cũ .
Chuyện bí mật lại nguyên bí mật . Từ Văn chỉ biết được một điều do miệng Ngũ Phương giáo chủ nói ra là phụ thân chàng vẫn còn sống và bị hắn giam giữ ở một nơi nào đó . Theo lời của Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân thì phụ thân chàng đã hoá trang thành Thất Tinh cố nhân . Chàng tự hỏi :
- Hai xác chết trên đường đi Khai Phong phải chăng là nghi trận mà

phụ thân đã bày ra hay là một âm mưu gì khác của bọn Ngũ Phương giáo , Ngũ Phương giáo chủ đã mấy phen thay đổi tướng diện với mục đích giết cho được chàng là vì lẽ gì ?
Từ Văn tự nghĩ :
- Theo chỗ mình quan sát thì dù có lấy được thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoành thì mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ cũng chưa chắc đã thoát được bàn tay của tên đại ma đầu Ngũ Phương giáo chủ vì hắn chẳng coi sự bội tín vào đâu .
Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì ba người trước sau lại xuất hiện chính là vợ chồng Thượng Quan Hoành và Nguỵ Hán Văn . Ba người này vẫn không thừa cơ mà chạy thoát như thế mới là tác phong của kẻ võ sĩ .
Từ Văn thấy vậy nét mặt tỏ ra hoà hoãn khá nhiều , nhưng đó là vì chàng đồng tình với tác phong võ sĩ chứ không phải là dẹp bớt mối cừu hận . Vì những cuộc tao ngộ khác nhau mà tính cách của Từ Văn chuyển biến không ngớt , sự chuyển biến này khiến cho chàng đi dần tới chỗ thành người võ sĩ hoàn toàn .
Thượng Quan Hoành trịnh trọng lên tiếng :
- Từ Văn ! Trước kia bản hội chủ đã được hai lần các hạ viện trợ nội nhân cùng tiểu nữ của bản toà , bản toà xin có lời cảm tạ .
- Cái đó Hội chủ bất tất phải hắc đến .
- Bổn phận người võ lâm phải biết điều ơn oán phân minh .
- Hội chủ muốn nhúng tay vào việc của Nguỵ Hán Văn ư ?
- Bản toà đã trình bày rõ lập trường chẳng thể nào không can thiệp được .
Từ Văn hỏi :
- Can thiệp bằng cách không kể sống chết hay sao ?
- Dĩ nhiên là thế .
Từ Văn lại nói :
- Tại hạ xin thanh minh trước là người nhúng tay vào việc này cũng coi như là kẻ thù .
Thượng Quan Hoành nói :
- Tình thực mà nói thì giữa chúng ta cũng có mối cừu hận , có điều đó là do lệnh tôn gây ra nhân quả ..
Từ Văn ngắt lời :
- Hay lắm ! Tại hạ nói đến đây là dứt lời và bây giờ đi vào cuộc động thủ .
Từ Văn nói xong chàng nghiêng người đi và quay mặt về phía Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn . Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành khẩn trương .

Trong trường trừ Nguỵ Hán Văn có phần sút kém còn ba nhân vật kia đều là những tay cao thủ nghiêng trời lệch đất . Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn vẻ mặt thản nhiên lão kiềm chế hoàn toàn những mối cừu hận , kích động và hoang mang .
Thượng Quan Hoành giơ tay lên nói :
- Bản toà còn có lời muốn trình bày .
Từ Văn nói :
- Xin Hội chủ nói ra .
- Một sự thật không thể phủ nhận được là một mình Nguỵ hộ pháp không phải là tay đối thủ với các hạ ...
- Vậy thì làm sao ?
- Nguỵ hộ pháp bất tất ra tay trước .
- Các hạ nói thế là có ý gì ?
- Thiếu hiệp cứ giết được vợ chồng bản toà là tự nhiên tính mạng của Nguỵ hộ pháp sẽ giao cho thiếu hiệp .
Từ Văn hỏi :
- Nếu không được thì sao ?
- Thì thiếu hiệp không đạt được mục đích .
- Nếu vậy thì cục diện bữa nay thì hai bên phải có một bên chết mới thôi hay sao ?
- Đúng thế !
Từ Văn trong lòng nảy ra nhiều cảm giác rất phức tạp , chàng tự nhủ :
- Đối với Nguỵ Hán Văn thì dĩ nhiên mình phải hạ sát bằng không thì chẳng làm thế nào các vọng linh những người mắc nạn ở Thất Tinh bảo ngậm cười nơi chín suối . Còn đối với vợ chồng Thượng Quan Hoành mình không muốn đưa họ vào đất chết song phải hạ độc thủ cả ba mới xong .
Chàng liền hỏi :
- Hai vị cùng ra tay một lúc chứ ?
Thượng Quan Hoành nói :
- Nếu căn cứ vào hành động của lệnh tôn là Từ Anh Phong thì có thể đối phó với thiếu hiệp bằng cứ thủ đoạn nào , nhưng bản toà không muốn để người ta phê bình vậy chúng ta cứ theo quy cũ giang hồ là lấy một chọi một .
Từ Văn nghe đối phương nhắc đến hành vi của phụ thân và mối thù giữa hai bên chàng cảm thấy ngấm ngầm đau đớn . Theo võ đạo thì phải lấy công nghĩa làm tiêu chuẩn mà chàng lại bị thiên hạ đều trỏ vào mặt . Đúng thế , đối phương không cần phải lựa chọn hành động để đối phó với chàng , việc đã đến thế này thì chàng cũng đành liều .

Dĩ nhiên với hai đối phương cũng như bọn Ngũ Phương giáo thì họ chẳng còn điều chi uý kỵ nữa .
Chàng ngẩn gười ra một chút rồi nói :
- Thượng Quan hội chủ ! Nếu lấy một chọi một thì Thượng Quan hội chủ không đón được ba chiêu đâu .
Câu này thật là ngông cuồng , phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm hiện nay còn ai dám buông lời khinh mạn Thượng Quan Hoành đường đường là Vệ Đạo Hội chủ . Từ Văn nói vậy tuy có vẻ kiêu ngạo nhưng nó không xa sự thực .
Thượng Quan Hoành biến sắc hắng giọng một tiếng rồi nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Các hạ thật coi người không bằng nửa con mắt .
Từ Văn thản nhiên nói :
- Sự thật sẽ chứng minh điều đó .
Thượng Quan Hoành lại hỏi :
- Có phải các hạ đã nói là muốn lấy thủ cấp của vợ chồng bản toà không ?
- Tại hạ không phủ nhận điều đó .
Vân Trung Tiên Tử nói :
- Các hạ có dám đánh cuộc với bản Tiên Tử không ?
- Đánh cuộc thế nào ?
Vân Trung Tiên Tử đưa mắt cho Thượng Quan Hoành bảo y đừng nói gì để mặc mụ xử trí , rồi cất giọng trầm nói :
- Bản Tiên Tử muốn chống lại ba chiêu của các hạ được không ?
Đối với Vân Trung Tiên Tử , Từ Văn không dám quá cuồng ngạo nhưng chàng cũng đáp :
- Có thể được lắm !
- Vậy là hay , chúng ta có thể lấy ba chiêu đánh cuộc .
Từ Văn hỏi lại :
- Cách đánh cuộc như thế nào ?
- Bản Tiên Tử mà không chống nổi được ba chiêu thì cả ba cái thủ cấp này để tuỳ các hạ lấy đi ...
Cách đánh cuộc thật là kinh hãi , Từ Văn không tự chủ được người chàng run lẩy bẩy . Vân Trung Tiên Tử lại nói tiếp :
- Nếu may mà bản Tiên Tử đón được ..
Từ Văn ngắt lời :
- Thì sao ?
- Các hạ phế bỏ mối thù với Nguỵ hộ pháp đi , từ nay trở đi để mặc lão đối phó với lệnh tôn để giải quyết vấn đề .
Từ Văn hỏi :

- Còn hai vị thì sao ?
- Vợ chồng bản Tiên Tử cũng vậy , tự đi tìm lệnh tôn để thanh toán món nợ cũ . Tuy nhiên các hạ muốn khiêu chiến thì bất cứ lúc nào chúng ta cũng sẵn sàng đón tiếp .
Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi quả quyết đáp :
- Hay lắm ! Tại hạ chấp nhận điều ước ba chiêu đó .
Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hàn Văn đột nhiên tiến lên một bước cất giọng run run nói :
- Tiên Tử không nên ..
Vân Trung Tiên Tử lấy làm lạ hỏi :
- Nguỵ hộ pháp có điều chi cao kiến ?
Ngụy Hàn Văn đáp :
- Ty toà xin đại diện cho Tiên Tử cùng Hội Chủ ra đánh cuộc .
- Trước nay ta đã nói gì là không thay đổi .
- Ty toà tự vấn tâm thấy không yên lòng về điều ước này .
Vân Trung Tiên Tử nói :
- Xin Nguỵ hộ pháp hãy lui ra bất tất phải nói nhiều .
Thanh âm mụ tuy ôn hoà nhưng có một lực lượng rất oai nghiêm khiến lão không dám kháng cự . Nguỵ Hàn Văn ngấm ngầm nghiến răng , lão không sao được đành lùi lại hai bước lão toan nói nữa nhưng bị Thượng Quan Hoành xua tay ngăn lại .
Từ Văn muốn cáo tố cho Ngụy Hàn Văn biết chỗ ở của Không Cốc Lan Tô Viên nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa . Chàng không thể tiết lộ điều bí mật của Tưởng Uý Dân đồng thời Không Cốc Lan Tô Viên dù không hiểu lai lịch thế nào mụ vẫn là chính thất phu nhân của phụ thân chàng . Mối oan cừu này đã kết chặt khó mà cởi mở ra được , mục đích của chàng hiện giờ là chỉ định giết một mình Ngụy Hàn Văn để trả mối thù vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo .
Vân Trung Tiên Tử lạnh lùng nói :
- Địa Ngục thư sinh ! Các hạ chuẩn bị ra tay đi .
Bầu không khí trong trường lại trở lại khẩn trương vô cùng .
Từ Văn động tâm nói :
- Chắc Tiên Tử ỷ mình có thân pháp Oan hồn phụ thể ...
Vân Trung Tiên Tử không chờ Từ Văn nói hết câu đã giơ bàn tay ngọc lên ngắt lời :
- Từ Văn ! Bản Tiên Tử tiếp ba chiêu của các hạ quyết thi triển thân pháp để né tránh .
Từ Văn trong bụng đã sẵn thành kiến chàng lạnh lùng nói :
- Tại hạ muốn nói vậy mà thôi , Tiên Tử có thi triển thân pháp cũng chẳng hề chi , có điều tại hạ cần phải thuyết minh trước là tại hạ ra

tay có chất kịch độc .
Vân Trung Tiên Tử nói ngay :
- Về điểm này các hạ chẳng nói bản Tiên Tử cũng biết rồi .
Từ Văn nói :
- Vậy mời Tiên Tử hãy tiếp chiêu thứ nhất .
Chàng vừa quát vừa phóng Độc thủ nhất thức ra mà chàng đã vận toàn thân công lực để tấn công .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 78
NHỚ LỜI ƯỚC DÒ LA QUỶ ỐC

Trong ba người thì Vân Trung Tiên Tử công lực cao thâm hơn hết , nếu mụ mà không tiếp được ba chiêu thì Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn không phải nhắc đến nữa . Vân Trung Tiên Từ đề nghị đánh cuộc ba chiêu này là mụ muốn tránh điều nặng để đi đến điều nhẹ . Nếu hai bên chiến đấu thì tất nhiên sẽ có người sống người chết mới thôi . Cuộc chiến đấu ba chiêu may ra có thể xoá bỏ được cuộc đấu lưu huyết .
Từ Văn vô tình đã mấy lần thi ân cho đối phương , lần đầu tiên chàng cứu Thượng Quan Hoành , về sau lại ba lần giải cứu Thượng Quan Tử Vi khỏi cơn tai ách . Chàng lại còn viện trợ để giữ vững chỗ ở của Sơn Lâm thần nữ , nửa khắc trước đây chàng lại còn giải cứu Ngụy Hán Văn khỏi chết về tay Ngũ Phương giáo chủ . Vì những lý do đó mà bọn Vân Trung Tiên Tử không tiện thẳng tay đối phó với chàng , nhưng phụ thân chàng đã gây ra những mối oan cừu không có cách nào giải trừ được . Vì vậy mà mối quan hệ giữa hai bên biến thành cực kỳ vi diệu .
Từ Văn cũng hiểu rõ thế nên lúc ra tay chàng vận dụng toàn thân công lực . Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn gặp những cuộc tao ngộ khiến chàng cũng đồng tình với lão , nhưng vì vụ đổ máu Thất Tinh bảo chàng chẳng thể nào tha thứ được , muốn giết lão thì phải đánh ngã Vân Trung Tiên Tử .
Giữa lúc Từ Văn ra tay bầu không khí trong trường trở nên cực kỳ khẩn trương . Đây là cuộc đấu sinh tử . Nếu Vân Trung Tiên Tử không tiếp được ba chiêu tức là mất cả ba cái thủ cấp .
Vân Trung Tiên Tử trầm trọng dị thường song chưởng của mụ khoanh tròn luôn mấy cái . Binh , binh bàn tay của hai bên đụng nhau

có đến mười lần , Vân Trung Tiên Tử đã tiếp được chiêu Độc thủ nhất thức rồi . Từ Văn trong lòng hơi xao xuyến vì công lực của đối phương quả đáng ghê hồn , mụ là người thứ nhất không sợ chất kịch độc và hoá giải được độc thủ của đối phương đánh tới .
Vân Trung Tiên Tử trán toát mồ hôi lấm chấm đủ tỏ trong lòng mụ rất đổi khẩn trương . Từ Văn lùi lại một bước rồi quát lớn :
- Tiên Tử hãy tiếp chiêu thứ hai !
Chàng ra chiêu Độc thủ nhị thức cũng bằng công lực vận đến độ chót . Một tiếng sầm rùng rợn khiến người nghe phải ghê hồn , Vân Trung Tiên Tử lùi lại đến ba bốn bước sắc mặt lợt lạt .
Nhưng như vậy cũng được kể là tiếp xong chiêu thứ hai , bây giờ chỉ còn chiêu tối hậu , chiêu này quyết định cuộc sinh tử tồn vong .
Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn da mặt co rúm lại , Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành cũng cực kỳ nao núng , lão toát mồ hôi trán nhỏ giọt .
Từ Văn mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè , ánh sáng tưởng chừng ngưng tụ thành hình khiến người nghe thấy phải phát khiếp . Thanh âm chàng trầm trọng đầy sát khí chàng nói ra mỗi tiếng tựa hồ nhát kiếm đánh vào tim địch nhân :
- Đây chiêu sau cùng .
Vân Trung Tiên Tử người hơi run lên mặt ngọc xám xanh , dung nhan thảm đạm những giọt mồ hôi trong suốt từ trên trán nhỏ xuống .
Bầu không khí trong trường tưởng chừng như ngưng kết lại khiến cho người ta phải nghẹt thở . Đòn này quyết định ăn thua nên trong lòng Từ Văn cũng cực kỳ xao xuyến .
Chàng từ từ giơ song chưởng lên ...
Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn mắt trợn tròn xoe tưởng chừng như đôi tròng sắp bật ra ngoài . Cơ cực nghiêm trọng này tưởng chừng trong võ lâm trăm năm khó gặp một lần .
Từ Văn vừa giơ song chưởng lên vừa lớn tiếng quát khiến cho mọi người mắt tối sầm lại :
- Độc thủ tam thức ! Diêm vương yến khách .
Vân Trung Tiên Tử giao hai bàn tay lại mới vạch nửa vòng luồng cương khí ào ào xô ra veo véo như xé bầu không khí . Úi chào ! Vân Trung Tiên Tử rú lên một tiếng rồi té nhào , Thượng Quan Hoành và Nuỵ Hán Văn bất giác thét lên một tiếng kinh hoàng . Trong lúc chớp nhoáng này Từ Văn cũng cảm thấy đầu nhức mắt hoa , vì chàng cũng hao tổn chân khí rất nhiều , người chàng không tự chủ được cũng loạng choạng mấy bước .
Giả tỷ lúc này mà Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn không

đếm xỉa gì tới lề luật giang hồ mà đồng thời xuất thủ thì Từ Văn có đối phó nổi hay không khó mà biết được . Thượng Quan Hoành hai mắt đỏ ngầu nhìn Từ Văn ra chiều tức giận , Nguỵ Hán Văn vì xúc động quá cũng lảo đảo muốn té . Vân Trung Tiên Tử cố gắng gượng đứng lên nhưng vừa lồm cồm bò dậy lại té xuống ngay .
Giả tỷ mụ dùng thân pháp né tránh hay xoay tay phản kích thì tình trạng sẽ khác đi , nhưng mụ thẳng thắn đứng yên đón tiếp ba chiêu mà không trả đòn . Mụ thua thật , nhưng thua mà khiến cho người ta phải khâm phục một người đàn bà mà tác phong cùng hào khí chẳng kém gì một bậc hào kiệt tiếng ở đời .
Từ Văn đưa mục quang nhìn Thượng Quan Hoành rồi lại nhìn Ngụy Hán Văn .
Ngụy Hán Văn ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi buồn rầu nói :
- Hội Chủ ! Tiên Tử ! Nguỵ Hán Văn này kiếp sau xin được đền bồi . Than ôi ! Thiên địa bất công , quỷ thần vô tư ..
Nổi bi phẫn của lão biểu lộ hết ra câu này .
Từ Văn run lên nói :
- Ngụy Hán Văn ! Lão hãy chuẩn bị để tự vệ đi , ta sắp ra tay giết lão đây .
Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn run bần bật lùi lại một bước dài , lão cất giọng run run nói :
- Để lão phu tự xử .
Giữa lúc ấy một thanh âm yếu ớt cất lên :
- Khoan đã ! Bản Tiên Tử vẫn chưa chết đâu .
Từ Văn quay đầu nhìn lại thấy Vân Trung Tiên Tử đã đứng lên mặt mày xám ngắt coi rất thê thảm . Mụ chưa chết thật nhưng mụ đã bị trọng thương vậy ba chiêu này có kể là tiếp được hay không ?
Lúc bắt đầu cuộc đấu đã không nói rõ là hễ không chết thì kể là như đón tiếp được rồi mà cũng không ước hẹn có chết mới là thất bại .
Thượng Quan Hoành vô cùng xúc động lên tiếng :
- Từ Văn ! Trong thể lệ thông thường thì trường hợp này được coi là tiếp nổi ba chiêu .
Từ Văn nghiến răng tự nghĩ :
- Câu nói của lão không phải là vô lý vì đối phương đã té xuống rồi nhưng đứng dậy được ..
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng nghe đánh huỵch một tiếng Vân Trung Tiên Tử lại ngã xuống đất mặt mụ xanh rờn , đôi môi mím lại rồi không nhúc nhích nữa . Từ Văn nhận ra đối phương sắp chết đến nơi , đây là triệu chứng của sự trúng độc . Độc thủ của Từ Văn đã

thu phát tự do theo ý muốn , trong ba chiêu này chàng đã phát huy chất kịch độc . Vân Trung Tiên Tử đã bị thương lại trúng độc mà không chết ngay lập tức cũng khiến cho người ta phải kinh hãi . Xem ra mụ đã luyện được môn Hộ thân thần cương một loại luyện công chất độc không cho thấm vào được . Vì thế mà chiêu thứ nhất và chiêu thứ hai mụ vẫn chịu đựng được bình yên vô sự , chiêu thứ ba làm cho mụ bị thương cương khí hao tổn không tài nào hộ vệ được kinh mạch , để chất độc theo chỗ hở thấm vào liền mới phát sinh hiện tượng này .
Thượng Quan Hoành dĩ nhiên đã biết rõ về điểm này . Từ Văn cất giọng lạnh như băng nói :
- Thượng Quan hội chủ ! Bây giờ hội chủ bảo sao ?
Thượng Quan Hoành lớn tiếng đáp :
- Đây là ý trời các hạ thắng rồi .
- Còn lời hứa thì sao ?
- Dĩ nhiên phải thi hành .
Từ Văn cực kỳ xúc động , Ngụy Hán Văn mà chịu chết thì coi như mối huyết cừu Thất Tinh bảo đã trả xong . Còn việc lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoành cầm đến cho Ngũ Phương giáo chủ để trao đổi cho mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ ra . Thế là từ nay chỉ còn một việc thanh lý môn hộ bắt Ngũ Phương giáo chủ trừng trị theo môn quy thế là mọi việc xong hết .
Trên môi chàng thoáng một nụ cười đau khổ , nụ cười này lộ ra bao nhiêu nổi tàn khốc trên chốn giang hồ . khiến con người võ sĩ phải chịu đựng .
Bỗng một tiếng niệm :
- A Di Đà Phật !
Như phá tan bầu không khí chết chóc vang lên một vị lão ni mặc áo đen xuất hiện . Từ Văn đảo mục quang nhìn ra , chàng hít một hơi khí lạnh . Người xuất hiện này chẳng ai xa lạ mà chính là người trong kiệu ngày trước tức là Đỗ Như Lan em gái của Bạch Thạch Thần Ni . Lần trước Từ Văn xuýt mất mạng về tay đối phương , Đỗ Như Lan chợt xuất hiện phát giác trong người chàng có đeo tín vật . Sau khi hỏi ra bà mới biết là người yêu ngày trước của bà là Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán hãy còn sống ở nhân gian .
Từ Văn chợt nhớ tới lão quái Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán ở sau núi Bạch Thạch nếu chàng không được lảo truyền thụ thân pháp và trút chân nguyên bản thân cho thì chàng quyết chẳng được sống đến ngày nay . Món ân tình đó thật khó mà báo đáp .
Đỗ Như Lan xuất hiện lúc này và ở nơi đây khiến cho chàng rất đổi

ngạc nhiên . Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn song song quay về phía lão ni thi lễ .
Lão ni nhìn chằm chặp vào mặt Từ Văn , chàng chắp tay khom lưng nói :
- Lão tiền bối vẫn bình yên đấy chứ ?
Lão ni để mộtbàn tay lên trước ngực đáp lễ . Chàng lại hỏi tiếp :
- Chu lão tiền bối vẫn được mạnh giỏi chăng ?
- Y đã tạ thế rồi .
Từ Văn chấn động tâm thần liền hỏi :
- Sao ? Chu lão tiền bối từ trần rồi ư ?
Đỗ Như Lan đáp :
- Đúng thế ! Y rất cảm kích ngươi về việc ngươi hoàn thành tâm nguyện của y là đem tin đến bần ni . Đồng thời y rất quan tâm về những hành động sau khi ngươi rời khỏi núi Bạch Thạch .
Câu nói của mụ dĩ nhiên Từ Văn hiểu ngay , chàng trịnh trịng đáp :
- Vãn bối đã chịu ơn đức của Chu lão tiền bối đã trút công lực cho dù chết cũng không quên được . Vãn bối chưa đền đáp được chút gì nên rất lấy làm xấu hổ , có điều vãn bối tự kiểm điểm thì chưa bao giờ ỷ vào tuyệt kỹ để hại người và gây nên sát nghiệp bừa bãi .
- Hay lắm ! Chu Công Đán ở dưới cửu tuyền biết vậy cũng yên lòng .
Từ Văn lại hỏi :
- Tiền bối tới đây có điều chi dạy bảo ?
Đỗ Như Lan hỏi lại :
- Ngươi có biết hành vi của phụ thân gươi thế nào không ?
Từ Văn nghiến răng nói :
- Vãn bối đã biết rồi .
Đỗ Như Lan lại hỏi :
- Ngươi cũng hiểu rõ là Thượng Quan Hoành và Ngụy Hàn Văn hai vị đây đã gặp tình trạng thảm khốc chưa ?
- Vãn bối có biết .
Đỗ Như lan lại nói :
- Bần ni xem ra là giữa ngươi và phụ thân ngươi là Từ Anh Phong khác hẳn hau . Ngươi bản tính lương thiện có chịu nghe ta một lời chăng ?
- Xin lão tiền bối chỉ giáo .
Đỗ Như Lan hỏi :
- Ngươi có vui lòng phế bỏ mối thù oán này không ?
Từ Văn lặng yên một lúc rồi trầm giọng nói :
- Lão tiền bối ! Lão tiền bối thử đứng vào địa vị của vãn bối thí e rằng cũng không thể làm thế được .

- Theo ý bần ni thì mối ân cừu về người trên thì nên để cho người trên tính toán với nhau .
- Nhưng vản bối là kẻ làm con đã hiểu biết có việc không nên mà vẫn phải làm .
- Ngươi không thể tha ba người này được ư ?
Từ Văn gạc nhiên không nói gì . Lòng chàng nóng tựa dầu sôi nào thù phải trả nào nợ phải đền . Nếu không có Chu Công Đán thì mình làm gì có ngày nay , mà theo lời của Đỗ Như Lan bỏ hết thù cũ thì lại là một việc mình không thể làm được .
Từ Văn nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu rồi cất tiếng đáp :
- Vì nể mặt Chu lão tiền bối , vãn bối xin ưng lời tha họ một lần .
Đỗ Như Lan lạnh lùng nói :
- Ngươi không thể để đượng sự tự xử đoán với nhau được ư ?
- Xin tha thứ cho vãn bối không thể tuân mệnh được .
- Được rồi , vậy ngươi cứ tự ý mà làm .
Từ Văn không ngờ lại đi đến kết quả này , chàng vừa buồn rầu vừa phẫn kích nhưng không làm sao được , chàng dậm chân nói :
- Vãn bối xin cáo từ .
Chàng chuyển mình đột hiên sờ lấy một viên thuốc trong người liệng cho vị lão ni nói :
- Đỗ lão tiền bối ! Đây là thuốc giải để cứu mạng cho Vân Trung Tiên Tử .
Lão ni đón lấy viên thuốc cầm tay , bà xúc động nói :
- Bần ni ghi nhớ món ân tình này .
Từ Văn nói :
- Lão tiền bối bất tất phải quan tâm .
Rồi chàng băng mình vọt đi .
Chàng chẳng biết tại sao mình lại làm như vậy , đối phương là kẻ thù không đội trời chung mà chàng lại cứu mạng cho họ . Chàng không có cách nào giải thích được ngoài vụ đối phương tỏ ra có phong độ của kẻ võ sĩ .Chàng không quên mình ở cương chí tôn trong một môn phái thì những hành vi của chàng đem lại vinh hay nhục cho cả Vạn Độc môn .
Từ Văn chạy một lúc rồi dần dần bình tĩnh lại để nghĩ xem bây giờ mình nên hành động thế nào . Chàng nghĩ thầm :
- Phụ thân cũng bị giam ở Ngũ Phương giáo như vậy không thể trách người là không tìm cách liên lạc với mình nữa . Mình được gặp phụ thân lần sau cùng đã được người chỉ rõ kẻ thù gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là bọn Thượng Quan Hoành mà khi đó lão Tú Sĩ Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hàn Văn chưa gia nhập Hội Vệ Đạo vậy

thật khiến cho mình khó hiểu . Chẳng lẽ ngày đó phụ thân cũng chỉ phỏng đoán mà thôi ?
Ngũ Phương giáo chủ là con người xảo quyệt vào hạng cáo già , dù ta phải gian nan lắm mới đối phó được với hắn nhưng cũng tự mình quyết hành động chứ không thể mượn tay kẻ khác .
Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân đã ước hẹn với ta gặp nhau ở thành Chính Dương . Vậy theo kế hoạch đã định ta sẽ đến thành Chính Dương trước để một mặt cùng thế thúc thương nghị cách giải thoát người thân , mặt khác ta phải tự mình giải thích lập trường của mình cho Tưởng Minh Châu nghe . Bậc đại trượng phu đã nói một lời xem bằng chín vạc , vụ này không thu xếp được ổn thoả không xong . Mối quan hệ nam nữ cực kỳ tế nhị chỉ một lần sử xử không thích đáng thì sau này sẽ tai hại vô cùng , về tình cũng như về lý phải phúc đáp cho hợp tình hợp lý mới yên . Còn việc trả oán Thượng Quan Hoành đành chờ cơ hội sau này .
Từ Văn nghĩ vậy rồi theo đường Dự Trung chạy về phía thành Chính Dương .
Một hôm Từ Văn đến thành Chính Dương chàng biết có người theo hút nên không tới thẳng Quỷ Ốc . Chàng tìm vào một tiểu điếm ở ngõ hẻm ăn cơm rồi ngồi chờ cho đến đêm . Điều mà chàng băn khoăn là việc lai lịch bí mật của Tưởng Uý Dân đã bị tiết lộ có thể gây ra chuyện bất ngờ , sự việc đã hiển hiên là bọn Ngũ Phương giáo không bỏ lỡ một cơ nào là không ngấm ngầm theo dõi . Nếu không thế thì bản lãnh chàng chẳng cần gì phải hoạt động bí mật .
Vào khoảng đầu canh hai Từ Văn nai nịt gọn gàng từ cửa sổ chuồn ra chạy thẳng về phía ngoài thành . Khi chàng xác định không có ai theo dõi rồi mới xăm xăm vọt về phía Quỷ Ốc .
Quỷ Ốc là một nơi rậm rạp quạnh quẻ nhưng ngựa quen đường cũ chàng chẳng mất công tìm kiếm chạy thẳng tới nơi ngay . Chàng đi thẳng vào trước tiểu viện nơi mà chàng đã gặp đại mẫu Không Cốc Tô Lan Viên ngày trước . Trời tối mù mịt chẳng có đèn lửa chi hết mà cũng không nghe thấy tiếng người , Từ Văn trong lòng hồi hộp theo lẽ đối phương đã phát giác ra mình vào nhà rồi mới phải . Chàng khẽ đằng hắng một tiếng song hồi lâu vẫn không thấy phản ứng gì .
Chàng lẩm bẩm :
- Lạ thật ! Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì rồi chăng ?
- Này !
Từ Văn nghe tiếng giật mình kinh hãi vì thanh âm này lại phát ra trên ngọn cây ở phía khu rừng rậm mé hữu . Chàng lớn tiếng quát hỏi :
- Ai ?

Có tiếng cười đáp :
- Có phải Từ thế huynh đó không ?
Nghe thanh âm hãy còn non nớt chàng biết ngay là ai rồi . Chàng vội hỏi :
- Tiểu Bảo đấy ư ?
Thanh âm kia đáp :
- Chính thị ! Tiểu đệ ở trên cây .
Từ Văn nhảy vọt lên chàng thấy một đống đen sì bé nhỏ cuộn tròn lại ở chỗ chặng ba trên cây , chàng xoay mình trên không rồi từ từ hạ xuống cành cây gần đó . Quả nhiên đối phương là gã Tiểu Bảo lần trước chàng đã gặp , gã hãy còn là đứa con nít .
Khi Từ Văn ở Quỷ Hồ đã dược Tưởng Uý Dân cho chàng biết đã sinh được một cậu trai , nhưng lúc gã vừa buông tiếng khóc chào đời thì bà mẹ liền từ trần nên phải nhờ đại mẫu chàng nuôi nấng .
Chàng cất tiếng hỏi :
- Tiểu Bảo hiền đệ ! Có chuyện gì vậy ?
Tiểu Bảo đáp :
- Đêm nay có khách đến chơi .
- Khách nào ?
- Bọn Ngũ Phương giáo .
Từ Văn lại hỏi :
- Sao hiền đệ lại biết chắc là tiểu huynh ?
- Gia phụ đã báo thì chắc đêm nay Từ huynh sẽ đến đây người sai tiểu đệ ra đây chờ Từ huynh , Từ huynh đi đâu một bước lão nhân gia cũng biết .
Từ Văn lại hỏi :
- Lệnh tôn về đến nhà bao giờ ?
- Mới về hôm qua .
- Lão gia đâu rồi ?
- Ở cả trong nhà hầm .
- À này ! Bảo hiền đệ , lệnh tỷ có nhà không ?
- Có đấy ! Y vừa nhắc đến Từ huynh , tiểu đệ kêu Từ huynh bằng đại ca được không ?
- Được lắm chớ .
Tiểu Bảo lại hỏi :
- Đại ca ! Có phải đại ca sắp lấy đại thư không ?
Từ Văn gẩn người ra không thể trả lời được , đối với một thằng nhỏ ngây thơ gã nói sao là đúng vậy . Gã đã hỏi câu này đủ chứn minh cha con Tưởng Uý Dân đã bàn bạc với nhau về chuyện này rồi . May nhờ đêm tối vẻ mặt bẻn lẻn của chàng không lọt vào mắt gã .

Từ Văn là người cấp trí chàng đổi sang chuyện khác hỏi :
- Bảo hiền đệ ! Ta hãy bàn chuyện chính trước Ngũ Phương giáo chủ đến đây làm gì ?
Tiểu Bảo đáp :
- Chúng truy sát gia phụ .
- Lão gia đã xắp dặt gì chưa ?
- Gia phụ bảo đại ca đến rồi thì chờ cơ hội ra tay , hay hơn hết là bắt sống tên thủ lãnh để tra hỏi khẩu cung .
Gã chưa dứt lời bỗng nghe có tiếng rất nhỏ vọng lại Từ Văn vội trỏ tay vào miệng ra hiệu gã đừng ói nữa .
Cứ theo thanh âm mà phán đoán thì những người tới đây bản lãnh rất cao cường . Hai bóng người vọt vào trong viện không một tiếng động , mục lực của Từ Văn rất minh mẫn chàng đã nhìn rõ là hai tên võ sĩ mặc áo gấm , cách ăn mặc này đã biểu lộ cấp bậc của đối phương rồi .
Một trong hai tên hỏi :
- Theo lời Phục Trang thì y đã phát hiện ra bóng người vào nhà mà sao lại không thấy đâu ?
Gã kia đáp :
- Chắc họ ẩn nấp đâu đây .
Gã này hỏi :
- Bao giờ mới hành động ?
Gã kia đáp :
- Còn chờ lệnh của Thống lĩnh đại khái vào khoảng canh ba .
Gã này lại hỏi :
- Đối phó với một lão ăn cắp mà làm gì phải phát động hiều tay cao thủ đến thế ?
Gã kia đáp :
- Đừng có coi thường Diệu Thủ tiên sinh lão là tay đáo để chứ không phải hạng tầm thường đâu .
Từ Văn không nhẫn nại được nữa , chàng ra hiệu cho Tiểu Bảo đừng có động đậy rồi chàng nhẹ hàng từ trên ngọn cây buông mình hạ xuống . Hai người mới đến tai mắt cũng minh mẫn dị thường chúng vừa phát giác ra có điều gì khác lạ vội thủ thế đề phòng . Từ Văn không lên tiếng nhảy xổ lại như quỷ mị đồng thời phóng song chưởng ra . Hai tiếng rên ư ử vang lên , thế là hai tên võ sĩ áo gấm đã mất mạng một cách hồ đồ . Từ Văn mỗi tay xách một tên bỏ vào một chỗ hẻo lánh .
Chàng quay mặt vào một cái phòng nhỏ , đột nhiên có ánh đèn vàng khẽ loé lên . Tiểu Bảo ở trên cây khẽ nói :

- Đại ca ! Đó là kế dụ địch .
Từ Văn xúc động tâm cơ lạng người đi chuồn vào phòng rất lẹ .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 79
TRONG QUỶ ỐC NỔI TRẬN BA ĐÀO

Sau một thời gian chừng uống cạn tuần trà một tiếng còi thét lên lanh lảnh vang động cả một vùng . Tiếp theo mỗi góc đều có tiếng đáp lại , xem chừng cả toà Quỷ Ốc đã bị tụi Ngũ Phương giáo đồ bao vây nghiêm mật . Từ Văn nghĩ thầm :
- Thế này thì thật khéo quá , nếu Diệu Thủ tiên sinh chưa về mà mình cũng chưa tới nơi , toà Quỷ Ốc bí mật này đã bị bọn Ngũ Phương giáo phát giác thì hậu quả đêm nay khó mà lường được .
Trong mỗi góc tối đen có bóng người lố nhố căn phòng có ánh đèn sáng liền bị bao vây . Bốn bóng người tiến vào trước cửa phòng tay đều cầm trường kiếm , chúng hô lên một tiếng rồi xông vào ..
Mấy tiếng rú ối , ối rất thê thảm xé tan bầu không khí kỳ bí chết chóc , bốn bóng người hầu như đồng thời bị hất ngược trở lại té huỵch xuống đất không nhúc hích nữa .
Những tiếng vèo vèo liên thanh mười mấy bóng người đồng thời nhảy vọt vào trong sân . Người đi đầu là một lão già râu bạc mặc áo cẩm bào coi bộ là tay thống lĩnh . Lão già râu bạc quay mặt vào cửa phòng cất giọng trầm trầm :
- Tưởng Uý Dân ! Ra đây nói chuyện .
Không có tiếng người đáp lại , lão râu bạc quay lại nhìn hai tên hán tử thân hình to lớn lưng đeo trường kiếm vẫy tay một cái ra lệnh :
- Xông vào đi !
Hai tên kiếm thủ cùng quát lên một tiếng cầm ngang thanh trường kiếm chênh chếch lên để che đầu mặt rồi nhảy vọt tới cửa phòng .
Hai gã vào rồi lại không thấy tiếng tăm gì nữa , lão râu bạc lại tiếp tục ra lệnh cho sáu tên kiếm thủ nữa xông vào . Chúng tiến vào rồi chẳng khác gì đá ném xuống biển không một tiếng động , những người đứng ngoài đều phải điên đầu . Lão già râu bạc thấy tình trạng này biết là nguy rồi liền lớn tiếng quát :
- Tưởng Uý Dân ! Ngươi nhất định nấp trong xó nhà không ra thật chăng ?
Trong phòng có tiếng đáp lại :

- Các hạ hãy báo danh đi .
Lão râu bạc đáp :
- Ta là thống lĩnh võ sĩ tại Tổng đàn Ngũ Phương giáo tên gọi là Doãn Siêu .
Người trong nhà hỏi vọng ra :
- Cách mời khách là như vậy ư ?
- Ông bạn hảy ra đây , lẹ lên .
Người trong phòng đáp :
- Nếu tại hạ không ra thì sao ?
- Nếu ông bạn không chịu ra thì toà Quỷ Ốc này sẽ san bằng bình địa .
Người trong phòng hỏi lại :
- Liệu các hạ làm được thế chăng ?
- Rồi ông bạn sẽ biết .
- Đêm nay đã làm phiền bao nhiêu vị tới đây ?
Lão râu bạc đáp :
- Chẳng có mấy , chừng một trăm tên võ sĩ .
- Như vậy thì ít thật .
- Ông bạn nói vậy là nghĩa làm sao ?
- Một khi tại hạ đã khai sát giới thì cái số một trăm người còn chê là ít .
Lão râu bạc nổi lên tràng cười the thé nói :
- Tưởng Uý Dân ! Đừng khoác lác nữa , hãy chường mặt ra đây nếu không bản thống lĩnh sẽ phóng hoả đó .
Người trong nhà hỏi :
- Họ Doãn kia ! Ngươi tưởng tại hạ là Tưởng Uý Dân chăng ?
Lão râu bạc chưng hửng đáp :
- Ông bạn đừng ỷ mình có thuật dịch dung để che mắt ta , quyết không sai được .
Người trong phòng nói :
- Nếu vậy thì các hạ hãy coi thủ pháp của tại hạ ..
Chưa dứt lời thì thấy tám tên võ sĩ xông vào trong trước nối đuôi nhau chạy ra đến giữa sân đột nhiên ngã lăn đùng xuống đất chết liền . Tình trạng này khiến cho những người đứng ngoài sân đều hồn vía lên mây . Lão râu bạc kiểm điểm lại đột nhiên lão kinh hãi la lên :
- Tồi tâm kịch độc .
Một thanh âm lạnh lẽo từ trong phóng cất lên :
- Doãn Siêu ! Thế ra ngươi cũng nhận biết được chất kịch độc này ư ?
Doãn Siêu hỏi lại :

- Ngươi là ai ?
- Sao ngươi không vào đây nói chuyện .
Lão râu bạc tức Doãn Siêu ngẩn người ra một chút run lên nói :
- Đừng giở trò ma quái nữa , lão phu chỉ nhẫn nại được đến một trình độ nào thôi .
- Các hạ không nhẫn nại được nữa thì làm gì ?
- Ta sẽ đốt nhà để hoả táng ngươi .
- Các hạ cứ thử coi .
Lão râu bạc nói :
- Chuẩn bị !
Bóng người thấp thoáng trong sân đều lùi ra ba trượng trong tay mỗi người đều cầm một trái cầu đen sì . Doãn Siêu chúm môi huýt lên một tiếng còi lanh lành , bốn mặt đều có tiếng hưởng ứng . Lão nói :
- Cái ngươi hãy làm cái đó cho gã xem .
Một võ sĩ liệng trái cầu đen vào bụi cây đánh bùm một cái , bụi cây xanh rì mà phát hoả cháy lên ngùn ngụt sáng rực cả một góc trời . Nguyên trái cầu đen có chứa chất dẫn hoả , giả tỷ bao nhiêu trái cầu đen của đối phương đều liệng ra thì toà Quỷ Ốc này tất biến thành than hết .
Bỗng có tiếng quát :
- Thủ đoạn tàn độc !
Một bóng người xuất hiện đứng trong cửa , bao nhiêu tiếng la hoảng vang lên :
- Địa Ngục thư sinh ! Địa Ngục thư sinh .
Doãn Siêu cả kinh thất sắc lớn tiếng la :
- Té ra là ngươi .
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Doãn Siêu ! Đêm nay lão hãy ở lại đây .
Thân pháp chàng nhanh như điện chớp nhảy xổ về phía Doãn Siêu . Doãn Siêu đã thầm tính không tài nào chống đỡ nổi Địa Ngục thư sinh nên lão đề phòng từ trước . Lão vừa thấy Từ Văn vọt tới liền thi triển thân pháp cực kỳ thần tốc ẩn mình vào trong bóng tối .
Từ Văn nhảy vào quãng không , chàng tức giận nghén răng ken két . Bọn kiếm sĩ của Doãn Siêu lập tức bị tai nạn . Chàng ra tay tới đâu thì người chết tới , tiếng la rú oai oái tiếng lửa reo ào ào . Cả một cái sân con lập tức bị hãm trong biển lửa . Từ Văn tức như vỡ mặt thân hình chàng như quỷ mị xuyên qua xuyên lại hễ thấy người là giết . Bọn võ sĩ này so với hạng sứ giả còn kém một bậc , muốn chạy thoát thân cũng không còn đất nữa . Tiếng rú thê thảm cùng tiếng nổ do nhà cháy phát ra hoà nhau thành một điệu nhạc khủng khiếp .

Trong lúc Từ Văn tìm người để chém giết thì đa số đã tri cơ chạy trước còn kẻ nào không chạy kịp đều bị mất mạng .
Tiểu Bảo bỗng cất tiếng gọi :
- Đại ca !
Từ Văn hai mắt đỏ sậm đảo mắt nhìn quanh thì Tiểu Bảo đã đến bên cạnh , chàng nóng nảy vô cùng hỏi ngay :
- Tiểu Bảo ! Lệnh tôn cùng mọi người ở đâu ?
- Không hề chi , chỗ ở của người nhà dù lửa cháy đến ba năm cũng không thể tới nơi được .
- Nhưng cũng phải giữ cho thế lửa đừng lan ra mãi chứ vì nơi đây ở trong thành .
- Nhiều lắm cháy hết tiểu viện này là cùng còn ba mặt đều trống không còn có tường vách cách trở . Phía sau còn có một nhà lầu ở bên ngõ hẻm ta chỉ việc chặn đứng là xong .
- Các vị ở chỗ nào ?
- Xin đại ca theo tiểu đệ .
Khi hai người ra đến cửa phòng thì ngọn lửa hồng đã lan tới còn cách chừng hơn trượng là đến nhà lầu .
Từ Văn la lên :
- Coi chừng !
Chàng vung chưởng lên đánh vào cây cột ngoài hành lang . Phòng này lâu ngày không sửa chữa chàng vừa phóng một phát chưởng đã lung lay cơ hồ muốn sụp đổ . Chưởng lực của Từ Văn đã mạnh như núi mà chàng lại phóng luôn ba phát , mái nhà đổ xuống ầm ầm . Thế là ngọn lửa không tiến thêm được nữa .
Tiểu Bảo vẫn trấn tĩnh như thường , gã không vẻ gì là hoang mang hết kéo tay áo Từ Văn nói :
- Đại ca ! Đại ca vào gặp gia gia tiểu đệ đi .
- Còn chỗ này thì sao ?
- Để mặc cho nó cháy .
- Còn bọn nang vuốt ma đầu ...
Tiểu Bảo ngắt lời :
- Hãy để cả đấy , vào trong này đã .
Gã dẫn Từ Văn đi quanh quẩn một lúc rồi đi vào một toà núi giả , gã mở từng cửa bí mật rồi đi vào đường hầm .
Trong đường hầm là một thế giới khác bố trí có vẻ mỹ quan hơn . Từ Văn vào tới đây mới biết nơi đây mới chính là Quỷ thất còn toà nhà bên ngoài chỉ để yểm hộ mà thôi . Hai người đi lát nữa thì gặp Tưởng Uý Dân ra đón , phía sau là Tưởng Minh Châu .
Tưởng Uý Dân lại để bộ râu dài chùng xuống bụng nổi lên tràng cười

ha hả nói :
- Hiền điệt ! Ta tính rằng đêm nay ngươi tất đến đây .
Từ Văn bẽn lẽn đáp :
- Thế thúc , đáng tiếc là tiểu điệt bất tài để cho tên đầu sỏ chạy mất rồi .
Tưởng Uý Dân nói :
- Hãy bỏ mặc hắn .
Tưởng Minh Châu có gầy đi một chút song cặp mắt nàng vẫn trong như nước hồ thu . Hai má nàng hơi ửng hồng vì e lệ nàng chiúc câu vạn phúc rồi nói :
- Thế huynh , lâu nay không được gặp .
Từ Văn măt5 nóng bừng lên vội đáp lễ nói :
- Thế muội vẫn mạnh khoẻ chứ ?
Tưởng Uý Dân vội xua tay đi :
- Để vào trong kia rồi hãy nói chuyện .
Đường hầm khá rộng đủ cho ba người sóng vai mà đi , Tưởng Uý Dân dắt Bảo nhi cùng Từ Văn đi trước Tưởng Minh Châu lọt lại sau mấy bước . Chỉ trong chớp mắt bốn người đã vào tới nhà đại sảnh rất đường hoàng .
Từ Văn liếc mắt thấy địa mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên lòng chàng lập tức nổi lên một cảm giác khác lạ vì sự quan hệ của hai bên thật là rắc rối . Mụ là đại mẫu nhưng phụ thân chàng lại là kẻ thù của mụ . Dù sao chàng vẫn giữ lễ chắp tay nói :
- Đại mẫu vẫn bình yên ?
Không Cốc Lan Tô Viên cất giọng lạnh như băng đáp :
- Lần trước ta đã bảo ngươi cứ kêu ta bằng tiền bối là được .
Từ Văn ngẫn người ra rồi đổi giọng :
- Xin tham kiến Tô tiền bối .
Không Cốc Lan Tô Viên đáp :
- Ngươi hãy ngồi xuống đi .
Từ Văn tạ ơn ngồi xuống .
Mọi người ngồi đâu đấy rồi , bầu không khí trong trường trở nên trơ trẽn khó thở vì có Tô Viên ngồi đó không ai tiện mở miệng .
Tưởng Uý Dân hắng dặng một tiếng phá tan bầu không khí nặng nề cất tiếng hỏi :
- Hiền điệt , tới đây có gặp gì không ?
Từ Văn đáp :
- Tiểu điệt đã gặp Ngũ Phương giáo chủ ở trên núi Hào Sơn nhưng bị hắn tẩu thoát mất .
Tưởng Uý Dân la lên một tiếng :

- Ủa !
Từ Văn nói tiếp :
- Tiểu điệt đã biết tin tức về gia phụ .
Không Cốc Lan Tô Viên đột nhiên biến sắc .
Tưởng Uý Dân chau mày hỏi :
- Lệnh tôn hiện thời ở đâu ?
- Gia phụ cùng gia mẫu đều bị Ngũ Phương giáo chủ bắt giữ .
- Có phải Ngũ Phương giáo chủ tiết lộ như vậy không ?
- Đúng thế !
- Đối phương mưu đồ chuyện gì ?
- Hiện giờ chưa biết rõ , có điều đối phương đưa ra một điều kiện .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Điều liện gì ?
- Hắn ra điều kiện cho tiểu điệt lấy đầu vợ chồng Thượng Quan Hoành để đổi lấy con tin .
Tưởng Íy Dân la lên :
- Ủa ! Đó là cách mượn dao giết người , lòng dạ Ngũ Phương giáo chủ thật là hiểm sâu .
- Vì thế mà tiểu điệt phải trù liệu kế hoạch để đối phó .
- Hiền điệt có chuẩn bị thực hành điều kiện không ?
- Tiểu điệt vẫn chưa quyết định .
Tưởng Uý Dân nói :
- Một điều khẩn yếu duy nhất hiện giờ là phải điều tra cho biết lai lịch của Ngũ Phương giáo chủ .
- Tiểu điệt nhận thấy vụ này rất khó .
- Ta đã bày một thế cờ chắc chẳng bao lâu nữa sẽ rõ hết .
Tưởng Uý Dân lại nhắc đến thế cờ , thế cờ của lão thế nào ? Đó là điều mà Từ Văn muốn hỏi rõ nhưng chàng lại biết lão có vẻ giữ bí mật nên không tiện mở miệng .
Không Cốc Lan Tô Viên nét mặt rầu rầu nói :
- Nghĩa huynh ! Từ Anh Phong còn sống ở thế gian thì nghĩa huynh không ngăn trở tiểu muội đòi nợ chứ ?
Đây là lần đầu tiên chàng nghe mụ kêu Tưởng Uý Dân bằng nghĩa huynh hiển nhiên mụ hoàn toàn phủ nhận giữa Từ Anh Phomg và Tưởng Uý Dân có mối quan hệ . Chàng nghe mụ nói vậy vừa bẽn lẽn vừa chướng tai .
Tưởng Uý Dân đưa mắt nhìn Từ Văn rồi trầm ngâm không nói gì nữa .
Từ Văn đã hiểu rõ ở Quỷ Hồ chàng cùng Tưởng Uý Dân nói chuyện rất lâu . Theo lời Tưởng lão thì phụ thân chàng là người hành động

rất tàn tệ và tựa hồ lão lấy làm hối hận là đã kết giao với phụ thân chàng , lúc này chàng ở vào một tình thế rất bẽ bàng .
Đột nhiên chàng nhớ đến Hoành thiên nhất kiếm Nguỵ Hán Văn , lão vẫn chưa chết và đã gây ra mối huyết cừu Thất Tinh bảo . Đại mẫu chàng oán độc sâu cay nhưng mụ cùng phụ thân chàng lại có nghĩa phu thê sau này lại có chuyện đổ máu giữa hai người thì cục diện sẽ ra sao ?
Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa chăm chú nhìn Tưởng Uý Dân nói :
- Thế thúc ! Tiểu điệt đã tìm ra tên hung thủ vụ đổ máu Thất Tinh bảo .
Tưởn Uý Dân kinh ngạc hỏi :
- Ai vậy ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn .
Câu này chẳng khác một tiếng sét làm chấn động mọi người trong sảnh đường . Không Cốc Lan Tô Viên nhảy bổ lên mụ trợn mắt há miệng người run bần bật .
Tưởng Minh Châu cũng nhìn Từ Văn bằng cặp mắt kinh hãi rồi nàng quay lại ngó Tô Viên . Tưởng Uý Dân đứng phắt dậy hỏi :
- Ngươi bảo ai ?
Từ Văn nhắc lại :
- Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn .
Tưởng Uý Dân ấp úng :
- Sao lại .. có chuyện thế được ?
- Năm trước hắn không chết đâu .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Hắn .. vẫn còn sống ở thế gian ư ?
- Hắn tức là lão Tú Sĩ mới đây quy thuận Hội Vệ Đạo .
Tưởng Uý Dân la lên :
- Ủa ! Nếu vậy thì còn ai mà ngờ tới .
Không Cốc Lan Tô Viên ấp úng không thành tiếng :
- Ngươi ... làm gì hắn ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Vãn bối không giaết hắn . Hắn vẫn còn sống và hiện giờ ở trong Hội Vệ Đạo .
Tô Viên lại hỏi :
- Thực thế ư ?
- Điểm này vãn bối cần chi phải nói dối .
Tô Viên lại hỏi :
- Sao ngươi lại biết hắn là hung thủ gây ra vụ đổ máu Thất Tinh bảo

?
- Chính hắn đã thừa nhận .
Không Cốc Lan Tô Viên nước mắt chảy quanh tựa hồ mụ được tin mừng quá đổi , mụ kích động đến nỗi không chịu nổi mà phải ngồi xuống ghế thở hồng hộc . Lát sau mụ đứng lên cất giọng run run bảo Tưởng Uý Dân :
- Mấy năm nay tiểu muội được nhờ nghĩa huynh thu nạp , ơn đức cao cả này không thể nói một câu cảm tạ mà xong kiếp này tiểu muội không thể báo đáp thì kiếp sau xin kết cỏ ngậm vành .
Tưởng Uý Dân kinh hãi ngập ngừng :
- Nghĩa muội .. nói vậy ...
Tô Viên ngắt lời :
- Tiểu muội xin cáo từ .
- Nghĩa muội đi đâu ?
- Đi tìm Ngụy Hán Văn .
Tưởng Uý Dân ngăn lại nói :
- Nghĩa muội hãy bình tĩnh , bất cứ làm việc gì cũng phải thương nghị rồi hãy hành động .
- Tiểu muội thấy bồn chồn lắm rồi không thể nào ngồi lại được nữa .
Tiểu Bảo chạy lại nắm lấy vạt áo mụ cất giọng bi ai hỏi :
- Di mẫu bỏ Tiểu Bảo ư ?
Không Cốc Lan Tô Viên nước mắt đầm đìa đáp :
- Bảo nhi ! Rồi chúng ta lại gặp nhau , Bảo nhi lớn rồi lại có thư thư và gia gia bầu bạn .
Tiểu Bảo hỏi :
- Di mẫu không đi không được hay sao ?
Tô Viên đáp :
- Đúng thế , ta phải đi mới được .
Tưởng Minh Châu cũng sa lệ hỏi :
- Nghĩa mẫu hãy nán lại một chút rồi hãy đi được không ?
Tô Viên đáp :
- Không ! Ta phải đi ngay .
Tưởng Uý Dân buồn rầu nói :
- Nghĩa muội ! Chúng ta ở với hau lâu nay như người một nhà Tiểu Bảo do chính tay nghĩa muội nuôi nấng cho đến ngày khôn lớn . Ta không biết lấy gì để tạ ơn nghĩa muội , nhưng ta có điều muốn nói .
- Nghĩa huynh có điều chi chỉ bảo xin nói ngay cho tiểu muội hay .
- Mối oan cừu thì nên cởi chứ không nên thắt . Sau khi nghĩa muội cùng Hán Văn huynh đòan tụ , nghĩa muội có thể phế bỏ mối thù đó được chăng ?

- Nghĩa huynh ! Chắc nghĩa huynh cũng biết là tiểu muội không thể làm được .
Tưởng Uý Dân quay lại nhìn Từ Văn nói :
- Nghĩa muội , việc gì đã qua nên cho nó qua luôn .
Tô Viên nở một nụ cười thê thảm đáp :
- Tiểu muội đã thành tàn hoa bại liễu làm sao còn tính đến chuyện đoàn viên được ? Y còn sống thì thế nào tiểu muội cũng đến gặp mặt y một lần . Từ đây ! ... Hỡi ơi ! Nghĩa huynh ! Minh Châu ! Tiểu Bảo ! Ta đi đây .
Mụ vừa dứt lời đã giựt áo chạy nhanh đi như diện chớp . Tiểu Bảo khóc nức nở , Minh Châu cũng sa lệ . Tưởng Uý Dân dậm chân thở dài , Từ Văn vẻ mặt xám xanh chàng trợn mắt lên nhưng không nói gì .
Bầu không khí trong trường trở nên phức tạp hết chỗ nói . Tưởng Uý Dân dắt tay Bảo nhi nói :
- Bọn nanh vuốt Ngũ Phương giáo có lẽ chưa triệt thoái hết đâu , ngươi cùng ta hãy đưa nghĩa mẫu đi một đoạn đường .
Thế rồi hai cha con rảo bước ra ngoài . Lúc ra đi lão còn đưa mắt nhìn Từ Văn một lần .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 80
XÓT HỒNG NHAN HÀO KIỆT KHÓC RÒNG

Trong nhà chỉ còn lại Từ Văn và Tưởng Minh Châu ngồi đối diện nhau . Tưởng Uý Dân lúc ra đi đưa mắt nhìn chàng là đã có ý nhắc chàng về chuyện Minh Châu . Từ Văn còn hiểu lão mượn cớ đưa chân Không Cốc Lan Tô Viên một đoạn đường là để cho Từ Văn và Tưởng Minh Châu có cơ hội nói chuyện với nhau , vì lúc ở Quỷ Hồ , Từ Văn đã hứa lời đến giải thích việc chung thân với Minh Châu .
Từ Văn trong dạ bồi hồi chưa biết nói chuyện này bằng cách nào .
Tưởng Minh Châu dường như đã nhìn rõ quan niệm của Từ Văn nàng cúi đầu xuống không nói nửa lời .
Từ Văn đánh bạo lên tiếng :
- Thế muội . Tiểu huynh có mấy lời thật khó bề tiến thoái ..
Chàng mới nói nửa câu chợt dừng lại không biết nói thế nào cho tiện , Tưởng Minh Châu vẫn không ngẩng đầu lên nàng ra vẻ bẽ bàng khép nép đáp :

- Thế huynh có điều chi xin nói rõ cho tiểu muội hay .
Từ Văn nói :
- Dược hiền muội có lòng quá yêu tiểu huynh xin ghi tâm khắc cốt , nhưng thân này có nhiều mối ân cừu ràng buộc . Cuộc tao ngộ mai sau chưa biết ra sao ? Vì vậy mà tiểu huynh mong rằng hiền muội lượng tình cho đừng mưu đồ hạnh phúc ở nơi tiểu huynh .
Tưởng Minh Châu bỗng ngẳng đầu lên mặt nàng đầy vẻ oán hờn e thẹn , cười lạt đáp :
- Từ Văn ! Ta có bảo không lấy được ngươi không xong bao giờ đâu ?
Từ Văn ngẩn người , mặt chàng đỏ lên nói không nói ra lời , bầu không khí trong trường trở nên trơ trẽn .
Tưởng Minh Châu phất tay áo đứng dậy mắt nàng long lanh ngấn lệ . Nàng lật đật đi ra khỏi phòng . Từ Văn muốn kêu nàng lại nhưng cặp môi cứng đơ không nói ra lời , chàng biết nỗi đau lòng của Minh Châu nhưng chàng không thể nào thoả hiệp với nàng được vì còn Thiên Đài Ma Cơ tình sâu tựa bể nghĩa nặng tày non . Bất luận thế nào chàng cũng không thể cô phụ người hồng nhan tri kỷ được . Thấy tình trạng đi vào chỗ bế tắc không thể nào đi đến chỗ ưỡng toàn được , chàng buông tiếng thở dài sườn sượt .
Bỗng nghe có tiếng hỏi :
- Cuộc đàm luận đi đến đâu rồi ?
Tưởng Uý Dân nói xong bước vào nhà nhưng chỉ có một mình lão , còn gã Tiểu Bảo chắc lão đã bảo ở ngoài không tiện cho vào . Từ Văn miệng cười méo xệch đáp :
- Thế muội không niệm tình cho .
Tưởng Uý Dân chau mày nói :
- Y bề ngoài thì có vẻ ôn nhu thuần nhã nhưng trong lòng rất cương ngạnh . Ta là phụ thân mà cũng chẳng có cách nào thuyết phục được y . Nhưng việc chung thân là việc trọng đại không phải trò đùa nên ta mong rằng hiền điệt hãy suy nghĩ lại cho kỹ .
Từ Văn không sao được đành đáp :
- Để tiểu điệt xin suy nghĩ lại .
Tưởng Minh Châu lại xuất hiện mặt nàng như bao phủ một lớp sương dày đặt , nàng buồn rầu nói :
- Gia gia ơi ! Gia gia hà tất phải miễn cưỡng đưa người ta vào chỗ khó ...
Tưởng Uý Dân cất giọng từ hoà nói :
- Minh Châu con ơi ! Con đừng ương ngạnh quá .
Tưởng Minh Châu đáp :

- Gia gia ! Nữ nhi nào phải loại giang hồ , y đã bảo Hoàng sư huynh đưa vòng tay ngọc trả về là đã tỏ rõ thái độ rồi ...
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Con người trong võ lâm thật có lắm chuyện rắc rối .
- Nữ nhi không muốn nhắc tới chuyện này nữa .
Từ Văn bẽ bàng nói :
- Thế muội , tiểu huynh thật ân hận vô cùng .
Minh Châu nói :
- Thế huynh băn khoăn làm quái gì ?
Tưởng Uý Dân vội xua tay đi nói :
- Thôi bây giờ không nói chuyện đó nữa , hãy đi ăn cơm đi .
Từ Văn ở vào tình trạng rất ngượng ngùng , chàng muốn cáo từ nhưng lại có điều không ổn vì làm như vậy không phải là tác phong của kẻ trượng phu . Đồng thời mối quan hệ giữa hai bên không thể đứt đoạn được , nếu phất tay áo ra đi thì sau này gặp mặt lại càng khó chịu , hơn nữa tình nghĩa của cha con đối phương khiến chàng không thể mạt sát được . Chàng gật đầu theo Tưởng Uý Dân rời khỏi phòng .
Những căn nhà hầm cửa ngõ trùng điệp cách bố trí đã được dày công khảo cứu . Tưởng Uý Dân đã tỏ ra là một tay rất giỏi về xây dựng .
Vào tới nhà biệt thất cỗ bàn đã được chuẩn bị rất tề chỉnh , tuy không phải là sơn hào hải vị nhưng các món ăn đều rất tinh khiết . Bầu không khí trên bàn tiệc rất nặng nề , hai bên đều ít nói cả Tiểu Bảo cũng im tiếng còn Tưởng Uý Dân thì tìm những câu chuyện trên giang hồ để điều hoà bầu không khí miễn cưỡng vui vẻ lên một chút , cho giảm bớt phần lạnh nhạt .
Từ Văn chẳng buồn nghe lão nói đầu óc chàng đang xoay chuyển về cách đối phó với những vấn đề gay go . Đột nhiên một bóng người xuất hiện ra trước bữa tiệc , rõ ràng là một thiếu niên tuấn mỹ mặt đẹp như ngọc mình mặc áo gấm . Từ Văn bỗng la lên :
- Ngũ Phương sứ giả .
Chàng đứng phắt dậy rời khỏi chiếu tiệc , thiếu niên áo gấm nhìn Tưởng Uý Dân kính cẩn nói :
- Đồ nhi xin tham kiến sư phụ .
Từ Văn nghe thanh âm đối phương chàng không khỏi bẻn lẽn người mới đến chính là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh .
Thực ra chàng không biết mặt thật của gã bao giờ , không trách người ta nói thầy nào trò nấy từ tác phong cho đến cách cải trang hoàn toàn giống nhau không ai biết đâu mà mò .

Hoàng Minh lại nhìn Tưởng Minh Châu và Tiểu Bảo vấn an rồi quay sang ngó Từ Văn nói :
- Chuyến đi Quỷ Hồ vừa rồi chắc hiền đệ vất vả lắm .
Từ Văn nghiêng mình đáp lễ nói :
- Đại ca ! Cũng chẳng có gì vất vả lắm đâu , đại ca hãy ngồi xuống uống một chung rồi hãy nói chuyện .
- Xin lỗi hiền đệ , tiểu huynh không có thì giờ .
Tưởng Uý Dân cất giọng trầm trọng hỏi :
- Tình trạng tiến triển ra sao ?
Hoàng Minh đáp :
- Vẫn chưa tìm ra manh mối , nhưng ...
- Nhưng làm sao ?
- Có một điểm rất khả nghi ..
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Có phải cách dịch dung của đối phương dường như cùng một nguồn gốc với bản môn ?
Hoàng Minh ngắt lời :
- Cái đó chưa lấy chi làm lạ , trong thiên hạ thuật dịch dung của ba phái lớn tương tự như nhau chỉ khác những điểm nhỏ . Mục đích chủ yếu là để khám phá chân tướng đối phương hoặc tìm ra lai lịch cùng nơi xuất thân của họ .
- Tình thực thì thủ đoạn của đối phương rất ghê gớm , hắn là tay xảo quyệt lõi đời . Bọn đệ tử ở cấp sứ giả vẫn không thể tự do hoạt động ở tổng đàn .
Hoàng Minh nói :
- Nhưng chúng có thể dùng đến thủ đoạn khác .
- Phải rồi !
Từ Văn nghe hai người nói chuyện là hiểu ngay , Hoàng Minh bữa trước không đi với mình lên Quỷ Hồ và gã bảo là phải làm một việc gấp . Té ta là gã đến nằm vùng trong Ngũ Phương giáo , mặt khác Tưởng Uý Dân bảo là đã bày một thế cờ thì đại khái cũng là vụ này .
Chàng liền cất tiếng hỏi xen vào :
- Phải chăng hiện giờ đại ca làm Ngũ Phương sứ giả ?
- Đúng thế !
Từ Văn trầm trồ khen ngợi :
- Địa vị đại ca khá cao đấy ! Phải là một tay ghê gớm mới làm được .
Hoàng Minh trỏ vào mặt nói :
- Hoàn toàn nhờ vào cái bộ mặt này .
Từ Văn gạc nhiên hỏi :
- Đại ca nói vậy là nghĩa làm sao ?

Hoàng Minh nói :
- Ngũ Phương giáo lựa chọn sứ giả căn cứ vào ba điểm . Thứ nhất là phải bộ mặt cho xinh đẹp , thứ hai là phải tuổi trẻ và thứ ba là võ công cho trác tuyệt .
- Ủa ! Nhưng họ đi đâu mà kiếm được nhiều tay cao thủ tuổi trẻ măng như vậy ?
- Chỉ cần người có căn cơ tốt còn võ công hoàn toàn do Giáo chủ truyền thụ cấp tốc trong vòng một tháng là thành tài .
Từ Văn hỏi :
- Đến nay mà đại ca vẫn chưa biết được chân tướng hắn ư ?
- Không biết đâu ! Tiểu huynh e rằng khó có người thấy được chân tướng hắn kể cả những tay cao thủ và giữ địa vị quan trọng trong giáo phái .
- Tại sao hắn lại giữ bí mật như vậy ?
- Đó là lãnh vực để phân biệt kẻ chính người tà . Nhân si phải chính thì hành động phải cho quang minh lỗi lạc . Còn nhân vật phe tà thì hành động cốt sao đạt được mục đích chứ không cần lựa chọn thủ đoạn . Chỗ nào họ cũng lấy bí ẩn làm phương châm gian trá làm đường lối .
Từ Văn nói :
- Tiểu đệ xin cung cấp cho đại ca một mối đầu dây .
Hoàng Minh hỏi :
- Đầu mối thế nào ?
- Ngũ Phương giáo chủ chính là Khách qua đường người đã hạ thủ toan giết tiểu đệ và đã dùng nguỵ kế để đoạt Phật Tâm .
- Hay lắm !
Tưởng Uý Dân nói xen vào :
- Tiểu tử ! Đừng có ngớ ngẩn mà để lộ hình tích , còn việc gì nữa thì nói mau đi rồi lên đường .
Hoàng Minh nói :
- Còn một việc nữa có liên quan đến hiền đệ .
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Có liên quan đến tiểu đệ ư ?
Hoàng Minh ngập ngừng nói :
- Phải rồi !
- Việc gì vậy ?
- Hiền đệ hãy coi cái này rồi sẽ nói chuyện .
Dứt lời Hoàng Minh đưa ra một gói giấy . Từ Văn kinh nghi đón lấy mở coi , bỗng chàng biến sắc hai tay run lẩy bẩy đó là triệu chứng một chuyện bất thường xâm chiếm tâm hồn chàng .

Trong gói giấy chỉ có một món tóc đen láy . Từ Văn ấp úng hỏi :
- Đại ca .. vụ này .. là thế nào ?
Hoàng Minh cất giọng buồn thảm đáp :
- Đó là của Thiên Đài Ma Cơ gởi cho hiền đệ .
Từ Văn cất giọng run run hỏi :
- Nàng .. gởi cho tiểu đệ ư ?
- Phải rồi !
Từ Văn lại hỏi :
- Đại ca có gặp nàng không ?
Hoàng Minh gật đầu . Từ Văn lại hỏi :
- Nàng .. có bình yên không ?
Hoàng Minh nhìn xuống đất đáp bằng giọng thê lương :
- Hiền đệ ơi ! Y .. chết rồi .
Từ Văn giật mình khác nào sét đánh vào đỉnh đầu đến binh một tiếng , chàng ngồi trên ghế da mặt co rúm lại cặp mắt trố ra như đôi hạc đồng , châu lệ đầm đìa chàng la lên :
- Nàng .. nàng đã chết rồi !..
Tưởng Uý Dân , Tưởng Minh Châu cùng Tiểu Bảo đều cả kinh thất sắc . Hoàng Minh tiến lại đưa tay ra vỗ vai Từ Văn cất giọng đồng tình nói :
- Hiền đệ ơi ! Người đã chết rồi chẳng thể sống lại . Hiền đệ nên bớt nỗi bi ai thuận theo biến cố .
Từ Văn đột nhiên đứng phắt dậy nắm chặt tay Hoàng Minh lớn tiếng hỏi :
- Nàng chết trong trường hợp nào ?
Vì chàng bị xúc động mãnh liệt bóp mạnh quá khiến cho Hoàng Minh đau đến nổi nhăn răng méo miệng , gã nhăn nhó nói :
- Đó là y tự tử .
Từ Văn hỏi :
- Tự tử ư ? Làm sao mà tự tử ?
- Vì thân thể y đã bị Ngũ Phương giáo chủ làm cho nhơ nhuốc .
Từ Văn gầm lên :
- Phải giết ! Phải giết chết nó ...
Mắt chàng trợn ngược lên làm cho đứt cả kẻ máu chảy ra , nứớc mắt hoà lẫn máu đầm đìa đầy mặt , tình trạng bi thảm này khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào .
Tay Hoàng Minh bị bóp mạnh quá , gã la lên :
- Chao ôi !
Từ Văn dường như người sực tỉnh chàng vội buông tay ra , Tưởng Minh Châu cúi gầm mặt xuống Tiểu Bảo miệng há hốc ra không

ngậm vào được nữa . Nét mặt gã còn non nớt mà cũng chứa đầy phẫn nộ .
Tưởng Uý Dân thở dài nói :
- Hiền điệt ! Hiền điệt hãy bình tĩnh lại .
Từ Văn tay run bần bật ôm lấy mớ tóc máu cùng nước mắt chảy ra như suối . Trái tim chàng bị cảnh ngộ tàn khốc xé tan , linh hồn chàng tựa hồ rời khỏi xác thịt . Nỗi bi phẫn quá độ khiến cho đầu óc chàng biến thành trơ như gỗ không còn ảm giác nữa . Tình chưa đến ! Ân chưa trả ! Mà nàng đã chết rồi , lại chết trong vòng khuất nhục thì nàng làm sao có thể nhắm mắt được ?
Mớ tóc xanh này đại biểu cho tình nghĩa muôn vàn , nàng chết đi còn để lại nó cho người yêu tâm lý . Nàng chỉ có một hy vọng duy nhất là cùng chàng kết tóc , mà chàng cũng tự thề là quyết không phụ nàng . Thế mà nhất thiết đều hỷ diệt , nàng ôm mối sầu hận sâu cay mà đi kết liễu cuộc đời thanh xuân như hoa tựa ngọc bằng một cách rất thảm khốc .
Bầu không khí trong trường biến thành bi thảm chết chóc , thật là một khắc nặng nề không ai nói được câu gì .
Hồi lâu bỗng Từ Văn ngẩng đầu lên cất giọng bi thiết hỏi :
- Tình trạng xảy ra thế nào ?
Hoàng Minh cất giọng trầm trầm đáp :
- Mấy bữa trước vừa gặp Giáo chủ ra ngoài tiểu huynh được phái vào viện cảnh giới liền bày cách cho đồng bạn uống rượu say tuý luý để mò vào nội viện . Bỗng nghe tiếng khóc rất bi thiết của người đàn bà , tiểu huynh coi lại thì chính là Thiên Đài Ma Cơ ..
Từ Văn giục :
- Rồi sao nữa ?
- Tiểu huynh nói rõ lai lịch thì y cắt món tóc này trao cho tiểu huynh nói : Xin gởi lại cho lang quân , kiếp này đành đã lỡ rồi . Xin chờ kiếp sau xin se tơ kết tóc .
Từ Văn hỏi :
- Nàng còn nói gì nữa không ?
- Y dặn hiền đệ cần phải thận trọng tấm thân , món tóc này là kỷ vật duy nhất trao cho lang quân . Y còn nói trái tim kia dù chết cũng không thay đổi và mối tình kia y sẽ đem theo xuống dưới cửu tuyền , rồi y tự chấn động cho đứt tâm mạch mà chết .
Từ Văn khoé mắt vẫn chảy máu chàng thét lên như gười điên khùng :
- Sao đại ca lại không ngăn trở mà để y tự sát ?
- Y nói : Tấm thân nhơ nhuốc này mà còn sống trộm đến ngày nay là

chờ cơ hội để đưa tin ra ngoài . Y mong rằng hiền đệ hãy vì thầy trò y mà trả mối thù sâu tựa bể đó .
Từ Văn gắt lên nhắc lại :
- Tiểu đệ hỏi đại ca vì lẽ gì không ngăn trở y kia mà ?
- Tiểu huynh muốn ngăn trở mà không kịp .
Từ Văn trách móc :
- Đại ca chỉ biết mình không có lòng hỷ xả .
Hoàng Minh loạng choạng lùi lại một bước trong lòng rất kích động :
- Sao hiền đệ lại nói vậy ? Tiểu huynh là hạng người như thế ư ?
Câu này vừa ra khỏi miệng Từ Văn biết ngay là không ổn vì không những nó mạt sát Hoàng Minh còn khinh mạn cả cha con Tưởng Uý Dân nữa , chàng muốn dừng lại song không kịp mất rồi . Lòng hối hận mới thoáng qua lại bị mối bi hận vô biên che khuất ngay chàng cất giọng thê thảm hỏi :
- Đại ca đã biết nàng tất đi đường này sao lại không ngăn kịp ?
Hoàng Minh tức mình hỏi lại :
- Chẳng lẽ hiền đệ còn muốn tiểu huynh mổ bụng móc tim ra cho hiền đệ coi nữa chăng ?
- Bất tất phải thế !
Hoàng Minh thở dài nói :
- Hiền đệ ơi ! Tiểu huynh đã biết rõ tâm tình của hiền đệ lúc ấy đau khổ đến thế nào rồi , nên tiểu huynh không chấp trách hiền đệ ..
Từ Văn nghiến răng hỏi :
- Di thể của nàng hiện ở đâu ?
- Mai táng rồi .
- Mai táng ở chỗ nào ?
- Mai táng ở khu rừng sau Tổng đàn .
Từ Văn lại hỏi :
- Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở đâu ?
- Tổng đàn ở sau núi Tung Sơn chỗ khe suối thứ ba , chỗ xuyên qua một cái sơn động là tới nơi .
Tưởng Uý Dân buồn rầu nói :
- Hiền điệt ! Lòng ta cũng đau xót vô cùng chẳng biết nói thế nào . Ta chỉ mong hiền điệt bình tĩnh lại Thiên Đài Ma Cơ gặp điều bất hạnh cực kỳ thê thảm . Nhưng trong võ lâm còn biết bao nhiêu người gặp cảnh ngộ thê thảm hơn y .
Từ Văn ngơ ngẩn gật đầu chàng vẫn nhìn Hoàng Minh chằm chặp hỏi :
- Đại ca ơi ! Đại ca có được tin tức gì về gia phụ và gia mẫu không ?
Hoàng Minh trợn mắt lên hỏi :

- Lệnh tôn cũng ở trong Ngũ Phương giáo ư ?
- Phải rồi ! Chính miệng Ngũ Phương giáo chủ tiết lộ điều đó .
- Để khi trở về tiểu huynh sẽ hết sức điều tra xem sao .
Tưởng Uý Dân vẫy tay nói :
- Thôi ngươi đi đi , kẻo lỡ việc lớn .
Hoàng Minh dạ một tiếng rồi nhìn sư phụ hành lễ đoạn gã nhìn Từ Văn nói bằng giọng rất thành khẩn :
- Hiền đệ ! Hiền đệ trách tiểu huynh là phải , đáng lý tiểu huynh phải đề phòng Thiên Đài Ma Cơ đi vào bước đường này , thế mà tiểu huynh không đề phòng trước . Về điểm này tiểu huynh sẽ hối hận suốt đời có điều hiền đệ cũng nên lượnh giải cho , tiểu huynh quyết không phải là người cố ý ngồi nhìn để xẩy tấn bi kịch .
- Đại ca dạy quá lời .
- Tiểu huynh đi đây , hiền đệ hãy trân trọng , tiểu huynh hết sức hành động để chuộc tội ..
- Đại ca nói vậy khiến cho tiểu đệ hổ thẹn vô cùng .
Hoàng Minh từ biệt mọi người lần nữa rồi trở gót đi ngay .
Tưởng Minh Châu từ hồi nào không mở miệng bây giờ nàng bỗng đổi giọng lên tiếng :
- Thế huynh đối với Thiên Đài Ma Cơ quả có mối tình rất sâu xa .
Từ Văn đỏ mắt nhìn nàng nói như người muốn khóc :
- Tiểu huynh chịu ân nàng rất nhiều mà chưa báo đáp được lấy một dây tơ sợi tóc .
- Y cũng yêu thế huynh lắm phải không ?
- Đúng thế ! Không những chỉ vì tình yêu mà nàng còn vì tiểu huynh mà hy sinh nữa , nhưng tiểu huynh không biết thành ra thờ ơ với nàng sau khi tiểu huynh phát giác thì nàng sẵn lòng hỷ xả . Hỡi ơi ! Thế là hết rồi , cái gì cũng chậm mất rồi , nàng không nên chết thế mà sao lại đi vào con đường giải thoát này ? Dù thân thể nàng đã bị ác ma làm cho nhơ nhuốc nhưng linh hồn nàng vẫn trong sạch phi thường , khi nào tiểu huynh lại chấp trách điều đó .
Tưởng Minh Châu nói :
- Y được thế huynh tận tình như vậy dù có chết cũng nhắm mắt được .
- Thế muội ơi ! Nàng không biết đâu . Nàng không biết lòng tiểu huynh , tiểu huynh chưa tỏ cho nàng hay mà nàng cũng chỉ tỏ bề ngoài yêu ta . Lúc chia tay lần sau cùng cả hai bên đều không được vui vẻ , ngờ đâu ly biệt biến thành vĩnh quyết ..
Từ Văn giơ tay lên bứt tóc chàng muốn cho xác thịt đau khổ để giảm bớt mối đau về tinh thần . Tưởng Minh Châu trong lòng chua xót

chính nàng cũng vì chàng mà điên đảo thần hồn .
Từ Văn nói :
- Thế muội ơi ! Nếu không có nàng thì ta chẳng thể sống được đến ngày nay .
Tưởng Minh Châu hỏi :
- Tại sao vậy ?
- Lần đầu tiên tiểu huynh bị Ngũ Phương giáo chủ mạo xưng gia phụ để hạ độc thủ nàng đã dùng huyết trong người nàng để cứu tiểu huynh .
- Huyết ư ?
- Phải rồi ! Nàng đã uống chất Thạch long huyết tương trong huyết có chứa một chất rất quý để bảo vệ sinh cơ , vì thế mà tiểu huynh đã mấy lần chết đi còn sống lại ..
Cha con Tưởng Uý Dân bật lên tiếng la hoảng :
- Úi chao !
Thật là một thiên giai thoại chưa từng nghe thấy trong võ lâm .
Tưởng Uý Dân biết nhiều hiểu rộng Thạch long huyết tương là vật gì dĩ nhiên lão cũng biết rồi , lão không khỏi gật đầu lia lịa và đâm ra đồng tình với chàng rồi giải thích :
- Hiền điệt ơi ! Ta hoàn toàn biết rõ tâm tình của hiền điệt rồi .
Tưởng Minh Châu cũng vô cùng xúc động song nàng là thân gái mỏng manh đồng thời nàng lại hoan hỷ ngấm ngầm nên lẳng lặng không nói gì , nhưng nét vui mừng không khỏi lộ ra ngoài mặt .
Mối bi phẫn của Từ Văn không phải có một điều , song thân chàng bị bắt giữ làm con tin . Người yêu của chàng bị chết trong vòng khổ nhục , kẻ thủ phạm lại là một tên bạo đồ của bản môn khiến chàng khôn hở ra lời . Chàng nói :
- Thế thúc ! Tiểu điệt xin cáo từ .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Hiền điệt định đi đâu ?
- Đi kiếm tổng đàn của Ngũ Phương giáo .
- Sao hiền điệt không bàn tính rồi sẽ hành động ?
- Tiểu điệt không thể nhẫn nại được một phút nào nữa .
Tưởng Uý Dân nói :
- Trong Ngũ Phương giáo cao thủ đông như kiến cỏ mà hiền điệt lại trơ trọi một mình mạo hiểm dấn thân vào hổ huyệt ...
Từ Văn ngắt lời :
- Tiểu điệt xin gia tâm đề phòng .
Tưởng Uý Dân nói :
- Được rồi ! Ta cùng đi với hiền điệt .

Từ Văn gạt đi chàng lắc đầu nói :
- Thế thúc bất tất phải theo tiểu điệt .
Giữa lúc ấy một bóng người loạng choạng chạy vào rồi té huỵch xuống đất máu chảy loang mặt đất , gã Tiểu Bảo thét lên một tiếng . Tưởng Uý Dân , Tưởng Minh Châu cùng Từ Văn đều cả kinh thất sắc .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 81
NGƯỜI CHE MẶT MẶC ÁO CẨM BÀO LẠI XUẤT HIỆN

Người mới đến là một gã thiếu niên mình mặc áo lam chỉ còn thoi thóp thở . Từ Văn kinh hãi hỏi :
- Gã là ai vậy ?
Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân nhảy vọt về phía thiếu niên áo lam miệng lão đáp :
- Đây là tên đồ đệ thứ hai của ta tên gọi là Khi Thả Thụ .
Từ Văn lại hỏi :
- Y cũng là môn hạ của thế thúc ư ?
- Phải rồi !
Tưởng Uý Dân phục xuống thò tay sờ mạch Thi Khả Thụ rồi run lên nói tiếp :
- Gã bị kiếm thương chảy máu khá nhiều , e rằng ...
Lão không nói thêm nữa nhưng ai cũng hiểu tình trạng này dữ nhiều lành ít . Từ Văn tiến lại thấy vết thương chằng chịt chỗ nào cũng rướm máu ra da thịt bầy nhầy , tình trạng rất thảm khốc khiến người ta không nỡ nhìn vào . Tưởng Minh Châu động tác rất mau lẹ nàng đã lấy thuốc dấu ra đưa cho phụ thân . Bỗng Tưởng Uý Dân la lên :
- Hỏng rồi !
Từ Văn thất kinh hỏi :
- Làm sao mà hỏng ?
- Khả Thụ đã bị kiếm thương có thể là do bọn đệ tử Ngũ Phương giáo đã phục quanh Quỷ Ốc này gây ra . Gã chạy vào mật thất để vết máu khắp ngoài đường e rằng bọn chúng sẽ bới lông tìm vết tới đây ...
Từ Văn hỏi :
- Để tiểu điệt ra coi xem sao .
Tưởng Uý Dân dặn Tiểu Bảo :

- Bảo nhi ! Ngươi dẫn đường cho thế huynh nhưng đừng để lộ diện .
Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi dắt Từ Văn đi ra ngoài , gã đưa chàng đi theo lối khác chứ không phải nẽo đường lúc đi vào . Chàng cho rằng trong nhà bí thất có rất nhiều ngã giao thông chứ không phải ít . Chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước một bức tường đá , Tiểu Bảo đưa tay ấn mạnh một cái lập tức bức tường đá há ra một khe hở rộng hai thước Từ Văn né mình lách qua . Tiểu Bảo nói :
- Thế huynh ! Tiểu đệ về coi nhị sư huynh một lúc rồi lại trở ra đón thế huynh .
Từ Văn nói :
- Bảo đệ bất tất phải trở ra nữa cứ để cửa mở rồi tiểu huynh sẽ trở lại ngay .
- Thế huynh cứ ra tay mạnh vào giết cho nhiều kẻ địch .
- Hiền đệ cứ yên tâm , Địa Ngục thư sinh không phải là hạng gan dạ mềm nhũn đâu .
Chàng đi qua đường hẻm ước chừng ba trượng thì trước mặt hiện ra một bụi trúc rậm rạp , chàng vạch cành rẽ lá chui ra thì biết rằng bụi trúc này mọc ở giữa toà núi giả , ở giữa ao cách bờ ao không đầy bốn trượng . Từ Văn lấy làm kinh dị nghĩ thầm :
- Đường hầm kiểu này thì người ngoài khó lòng phát giác ra được .
Bên kia bờ ao bóng đen lố nhố đi lại tuần tiễu , trống đã điểm canh tư chỉ còn khoảng một thời gian ngắn nữa là trời sáng . Chàng vừa đứng vững liền đảo mắt nhìn quanh một lượt thì phát giác ra rằng bọn Ngũ Phương giáo đồ ẩn nấp nơi đây không phải là ít , xem chừng đối phương gắng làm cho thành công mới cam lòng .
Lúc này khói lửa đã yên lặng , đại khái phòng ốc trong tiểu viện đã cháy hết rồi . Từ Văn cố ý bước mạnh cho phát ra những tiếng sột sạt rồi nhằm vào chỗ không người mà đi . Bỗng có tiếng hỏi :
- Ai đó ? Không được tự ý chuyển động .
Hiển nhiên đối phương đã nhận lầm Từ Văn là người nhà , chàng vờ đi như không nghe thấy tiếp tục cất bước tiến về phía trước .
Vèo , vèo Ba bóng người vọt ra Từ Văn chưa kịp nhìn rõ y phục củng tướng mạo đối phương chàng đã phóng độc thủ ra nhanh như chớp .
Huỵch , huỵch ba tên Ngũ Phương giáo đồ chết ngay không kịp kêu lên một tiếng . Tiếng động làm cho bọn mai phục kinh hãi lớn tiếng quát hỏi :
- Ai ?
Tiếng quát chưa dứt thì năm bóng người nữa từ trong bóng tối nhảy ra , Từ Văn lại theo phương pháp trước giải quyết năm tên này .
Bỗng có tiếng quát :

- Thủ đoạn của ông bạn thật là tàn độc .
Từ Văn xoay mình lại ngó thấy một gã thiếu niên mình mặc áo gấm đứng cách ngoài ba trượng , chàng liền hắng giọng hỏi :
- Ngũ Phương sứ giả .
Thiếu niên áo gấm bây giờ mới nhận ra là Từ Văn liền kinh hãi la lên :
- Địa Ngục thư sinh !
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Chính thị ! Tại hạ là Địa Ngục thư sinh đây .
Tên Ngũ Phương sứ giả kia không chờ cho Từ Văn hết lời đã cắm đầu chạy vào bóng tối , gã tự lượng không thể địch nổi Từ Văn . Nhưng Từ Văn mối oán đã sâu chàng căm hận bọng Ngũ Phương Giáo thâm nhập cốt tuỷ khi nào chàng lại chịu buông tha . Chàng xẹt mình đi một cái theo mé quanh lại chân đường thân pháp chàng cực kỳ mau lẹ . Ngũ Phương sứ giả chưa chạy được năm trượng liền bị Từ Văn ngăn chặn , chàng quát hỏi :
- Ngươi còn muốn trốn nữa chăng ?
Đồng thời chàng ra chiêu Độc thủ nhất thức để tấn công , tên Ngũ Phương sứ giả giơ kiếm lên để chống cự nhưng gã mới phát chiêu được nửa vời đã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra . Tiếng còi báo động nổi lên nhộn nhịp .
Từ Văn cứ theo chỗ phát ra tiếng còi nhảy xổ tới , tiếng rú thê thảm thay vào những tiếng còi báo động vang động cả một vùng . Khu vườn hoang rậm rạp lúc này biến thành một nơi đầy ma quỷ oan hồn . Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà bao nhiêu tiếng động đều yên lặng , trong trường bao phủ một làn không khí im lìm đầy chết chóc . Những kẻ chết thây phơi ngoài Quỷ Ốc , tên nào còn sống đều chạy trốn biệt .
Từ Văn sát khí đằng đằng chàng tiếp tục xục tìm mà chẳng thấy tên nào để tiết hận , bọn Ngũ Phương giáo đồ bị chết bao nhiêu cũng chẳng có ai kiểm điểm .
Từ Văn tìm kiếm một lúc không thấy gì nữa liền quay vào trong ao đi vào mật thất . Tưởng Uý Dân ra đón chàng . Từ Văn hỏi :
- Lệnh cao đồ có việc gì không ?
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Thương thế đã vào đến phủ tạng không còn có thể vãn hồi được nữa .
- Y trở về có việc gì ?
- Y cố ý về báo một việc gấp .
- Việc gì mà gấp vậy ?

Tưởng Uý Dân nói :
- Bọn Ngũ Phương giáo đồ đã bắt giữ một trăm tên đệ tử Cái Bang ở trong khu rừng cách ngoài thành mười dặm và chuẩn bị đến trời sáng là tàn sát tập đoàn .
Từ Văn kinh hãi hỏi :
- Có việc đó ư ?
- Bọn Ngũ Phương giáo đòi Cái Bang phải giao một lão chột mắt .
Từ Văn giật mình ủa lên một tiếng , chàng biết lão cái chột mắt đó là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh đã cải trang không ngờ gã đã gieo tai hoạ cho Cái Bang . Tưởng Uý Dân cất giọng trầm trọng nói :
- Cái này nguyên do nơi Hoàng Minh ..
Từ Văn ngắt lời :
- Cái đó tiểu điệt đã biết rồi .
Tưởng Uý Dân nói :
- Vì vậy mà nhị đồ đệ ta phải liều chết về báo tin .
- Để tiểu điệt đi xử trí vụ này .
- Đâu dám để mình hiền điệt nhọc sức ...?
Từ Văn nói ngay :
- Thế thúc thử nghĩ xem đây là một cơ hội tốt để trừ diệt bớt thế lực của Ngũ Phương giáo , khi nào tiểu điệt chịu bỏ lỡ . Bây giờ gần sáng rồi tiểu điệt xin cáo từ .
- Khi xong việc hiền điệt nên quay lại đây để thương nghị kế hoạch hành động lâu dài .
Từ Văn chưa dứt lời chàng đã vọt mình đi mất hút , chàng biết Tưởng Uý Dân còn có điều muốn nhưng chàng được hung tin về Thiên Đài Ma Cơ lòng bi phẫn cơ hồ phát điên . Dù trong chốc lát cũng không thể nhẫn nại được chàng lập tức ra đi để tính cách hành động là thượng sách .
Trong khu rừng rậm mười dặm ngoài thành Chính Dương trời hãy còn tối mù không một chút ánh sáng nào lọt vào được , giơ bàn tay ra không trông rõ ngón ngoài rừng thỉnh thoảng lại có bóng người tuần tiễu .
Bất thình lình trong giữa rừng loé lên bốn cây đước lớn ánh lửa sáng rực , Từ Văn thấy chừng trăm người khất cái ăn mặc rách rưới đủ cả già trẻ ngồi thành hàng dưới đất . Người nào cũng căm phẫn nghiến răng trợn mắt nhưng không một ai nói câu gì .
Không trường bao phủ một làn sát khí đầy bí mật , trong thôn xóm phía xa xa có tiếng gà gáy xao xát vọng lại .
Một lão già râu bạc xuất hiện đảo mắt nhìn quần đệ tử Cái Bang cất giọng lạnh như băng nói :

- Gần đến giờ rồi đó , quý bang vẫn không chịu giao con người mà bản giáo đòi , xem chừng đến phải chuẩn bị hy sinh các vị .
Một lão cái mày trắng ngồi ở hàng đầu ra chiều tức giận đứng lên nói :
- Ngũ Phương giáo đầu độc võ lâm , tàn sát cả đồng đạo vô tội Hoàng Thiên tất chẳng dung tha .
Lão già râu bạc giơ tay lên nói :
- Câm miệng đi ! Dương phân đàn chúa , lúc này không phải là lúc nói chuyện lẽ trời với đạo người đâu .
Lão già mày trắng hằn học đáp :
- Giết người tất bị người cơ báo ứng không lầm đâu .
Lão già râu bạc gạt đi :
- Đừng nhiều lời nữa , đến lúc trời sáng là đã hết hạn ba ngày .
Lão cái mày trắng nói :
- Bọn lão hoá tử chết đi sẽ biến thành lệ quỷ để đòi mạng vụ huyết án này .
Lão râu bạc nói :
- Hừ ! Nếu Cái Bang không chịu giao tên lão cái chột mắt kia ra thì còn một trăm tên thứ hai rồi đến một trăm tên thứ ba cho đến khi phải giao người mới xong . Đệ tử Cái Bang tuy nhiều thật nhưng giết mãi cũng hết .
Lão cái mày trắng nói :
- Bản bang không có tên lão cái nào chột mắt cả .
Lão râu bạc ngắt lời :
- Đừng nói nhiều nữa .
Lão cái mày trắng hỏi :
- Ngũ Phương giáo dám làm việc vô nhân đạo thảm khốc đến thế ư ?
- Đó là sự thực không thể canh cãi được .
Ánh sáng ban mai khiến cho ánh ngọn đuốc biến thành vàng khè ảm đạm .
Một tên võ sĩ lớn tiếng hô :
- Bẩm thống lĩnh ! Đã đến giờ rồi .
Lão râu bạc lớn tiếng ra lệnh :
- Chuẩn bị !
Những tên võ sĩ Ngũ Phương giáo có mặt tại trường đều rút kiếm ra khỏi vỏ bật lên những tiếng loảng choảng vang lên không ngớt . Một trăm tên Cái Bang bị bắt làm con tin đều đứng dậy trong trường nhốn nháo lên một lúc rồi trở lại bình tĩnh . Những người nào cũng phùng má trợn mắt lên ra chiều căm hận đến cực điểm nhưng Phân đàn chúa chưa ra lệnh nên không một người nào dám hành động . . Hiển

nhiên quy luật của Cái Bang rất nghiêm minh cái đó còn tỏ ra đệ tử Cái Bang sức chịu đựng hơn người . Trong võ lâm trước nay chưa từng có cuộc thảm sát tập đoàn bây giờ nó sắp diễn ra . Bầu không khí trong trường tuy chưa đượm mùi máu tanh nhưng nó đầy vẻ khủng khiếp , những thanh trường kiếm đều chuẩn bị sẵn sàng để mở ra cuộc tàn sát .
Lão râu bạc từ từ giơ tay phải lên để ra lệnh ..
Giữa lúc ấy một thah âm lạnh lẽo nổi lên :
- Doãn Siêu ! Ngươi muốn chết bằng cách gì bây giờ ?
Nguyên lão râu bạc này là Thống lãnh Doãn Siêu ở Ngũ Phương giáo đã chỉ huy cuộc tấn công Quỷ Ốc .
Lão vừa nghe tiếng hô lập tức biến sắc hỏi :
- Ông bạn ở phương nào xin mời ra đây nói chuyện .
Bọn võ sĩ cầm kiếm đều cả kih thất sắc , bọn đệ tử Cái Bang đều kinh ngạc nghi ngờ . Theo chỗ họ biết thì về phương diện Tổng đàn không ai hiểu bọn họ bị cướp và bắt giữ ở đây , đồng thời trong bang cũng không có một tay cao thủ nào mà độc lực đến đây cứu họ được .
Một bóng người lù lù xuất hiện , chàng là một thư sinh áo xanh mặt mũi tuấn tú . Sáu bảy tên kiếm sĩ lao ra , mấy tiếng úi , úi vag lên .
Thư sinh áo xanh vừa vung tay lên lập tức bốn tên kiếm thủ ngã quay ra . Doãn Siêu gầm lên :
- Địa Ngục thư sinh .
Thanh âm lão đầy vẻ sợ sệt , lão vừa hô lên thì bên đệ tử Cái Bang không bị tử thần khủng bố nữa . Mà giáo đồ Ngũ Phương giáo thì tên nào cũng len lét như ma quỷ , chúng tới tấp đứng liền vào nhau để dễ bề phòng bị . Từ Văn vọ về phía trước Doãn Siêu nói :
- Đêm qua ta đã để ngươi tẩu thoát cho sống thêm mấy giờ , nhưng nay thì ngươi nhất định phải chết .
Doãn Siêu cũng quát lớn :
- Thằng lõi kia ! Ngông cuồng vừa vừa chứ , chưa chắc ngươi đã làm gì được chúng ta .
Lão chưa dứt lời đã vận toàn bộ công lực vào song chưởng đánh ra . Lão đã làm đến tổng quản võ sĩ ở tổng đàn Ngũ Phương giáo dĩ nhiên bản lãnh không phải tầm thường . Gặp lúc bị tử thần uy hiếp lão vận toàn công lực đánh ra một chưởng mãnh liệt phi thường khiến người trông thấy phải phát khiếp . Từ Văn không né tránh cũng không đón đỡ chàng liền vung song chưởng lên phản kích . Ầm một tiếng rùng rợn cả hai bên đều lùi lại một bước . Giữa lúc Từ Văn lùi lại mấy tên võ sĩ áo gấm bản lãnh đặc biệt liền xông ra nhanh như

chớp , hơn chục cây trường kiếm đều veo véo phóng ra mạnh như sấm sét .
Từ Văn nghe tiếng gió đã biết rồi liền xoay mình lại phóng chưởng đánh ra . Hai tên võ sĩ bị trúng chưởng la lên một tiếng rồi té nhào nhưng cũng có ba cây trường kiếm đụng vào người Từ Văn khiến chàng cảm thấy nóng rát đau đớn . Chàng càng phẫn nộ như người điên lập tức phóng ra chiêu Độc thủ nhị thức tức Đồ long trảm giao lại hai tên võ sĩ kia rú lên rồi ngã lăn xuống đất .
Đồng thời Doãn Siêu cũng nhảy xổ về phía sau Từ Văn không một tiếng động , tay trái phóng chưởng tay mặt phóng chỉ đều nhằm vào chỗ yếu huyệt trí mạng của chàng .
Binh tiếp theo là tiếng rên ư ử , Từ Văn xông về phía trước tám thước tuy chàng bị đột kích song tay chàng vẫn chưa dừng lại , ba tên kiếm sĩ áo gấm chết nhăn thây đương trường . Từ Văn quát lên một tiếng :
- Nộp mạng đi !
Thân hình chàng xoay lại nhanh như điện chớp vừa gặp lúc Doãn Siêu đột kích lần thứ hai , chàng liền thuận đà phóng ra chiêu Độc thủ nhị thức để phản kích . Doãn Siêu rú lên một tiếng người lão loạng choạng đi một cái .
Mấy thanh trường kiếm từ những phương vị khác nhau phóng tới , song chưởng của Từ Văn vừa vòng vừa phóng hất ba thanh trường kiếm trở ngược lại chàng chẳng khác gì con hổ đói chụp trúng tay lão râu bạc Doãn Siêu . Doãn Siêu công lực rất thâm hậu cố gắng cựa quậy thoát khỏi bàn tay chàng rồi băng mình toan trốn chạy . Từ Văn lại quát :
- Đứng lại !
Tiếng quát chưa dứt chàng đã dứng ngăn trước mặt Doãn Siêu , lão râu bạc mặt xám như tro tàn lùi lại mấy bước . Lão cái mày trắng lập tức gầm lên một tên bọn đệ tử Cái Bang bắt đầu mở cuộc phản kích . Bọn võ sĩ áo đen nãy giờ chưa động thủ lúc này cũng bắt buộc chúng phải xông vào vòng chiến , nhưng ở trước mặt Từ Văn chúng đành bó tay không sao phát chiêu được . Giả tỷ có cuộc đối phó với đệ tử Cái Bang thì tình thế khác hẳn .
Hai bên vừa tiếp xúc thì lập tức bọn đệ tử Cái Bang đã có một số người tử thương . Lúc này trời đã sáng tỏ mấy cây đuốc lớn không hiểu tắt từ bao giờ .
Cuộc ác chiến điên khùng diễn ra trong rừng vẫn còn tối lờ mờ , mấy tên kiếm sĩ áo gấm chưa chết vẫn nhìn chằm chặp vào Từ Văn và Doãn Siêu . Cặp này vẫn chưa buông tay ngừng chiến .

Bọn đệ tử Cái Bang dường như đã hiểu rõ bọn kiếm sĩ áo gấm bản lãnh ghê gớm hơn nên chuyên tìm bọn áo đen để chiến đấu không dám lần mò tới bọn áo gấm . Vì lẽ đó mà số gười tử thương không nhiều lắm .
Từ Văn cặp mắt xanh lè lấp loáng hắng giọng một tiếng rồi phóng Độc thủ nhị thức chụp lấy Doãn Siêu . Doãn Siêu rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra . Một tên võ sĩ áo gấm lớn tiếng hô :
- Triệt thoái !
Từ Văn vẫn không tài nào ngăn nổi sát khí chàng xoay mình một cái ttên võ sĩ vừa ra lệnh đã té nhào , tiếp theo lại một tên bị hất đi mấy trượng rồi té xuống . Bọn võ sĩ áo đen hoàn toàn mất sức chiến đấu tới tấp tranh nhau chạy trốn nhưng chúng bị bọn đệ tử Cái Bang vây chặt . Năm ba người chọi với một người thì làm sao mà địch nổi nên bọn võ sĩ áo đen bắt đầu bị tử thương .
Từ Văn tiếp tục thi triển độc thủ đụng đến đâu là chết người đến đấy . Chàng thấy bọn áo gấm không còn sót một mống nào chỉ còn bọn áo đen khoảng chừng hai chục tên . Như vậy bọn đệ tử Cái Bang dư sức đối phó với chúng rồi chàng liền băng mình rời khỏi chiến trường đến bờ khe suối để rửa sạch vết máu ở trên mình . Người chàng bị kiếm thương ở ngoài da chàng buộc thuốc xong là không hề chi nữa .
Từ Văn không chần chờ một khắc nào liền lập tức chạy về phía núi Tung Sơn . Thiên Đài Ma Cơ chết đi khiến chàng bị kích thích cơ hồ phát điên , trong lòng chàng chứa đầy sát khí oán hờn khôn tả chàng cắm đầu chạy được nửa ngày đã gần được trăm dặm .
Từ Văn bỗng thấy bên đường có chiêu bài bán rượu bay phất phới , chàng cảm thấy đói bụng muốn ăn no một bữa rồi sẽ thượng lộ . Chàng liền vào trong điếm gọi lấy một mâm thịt bò chín và nửa con gà đồng , hai hồ rượu rót lấy uống một mình . Rượu uống vào xong lòng sầu càng tăng , những mối oán độc dường như mở lửa thiêu đốt tâm can . Chàng định uống chút ít rồi lên đường nhưng càng uống càng cảm thấy cần chất ma tuý ở trong rượu kích thích làm cho say sưa nên chàng cứ uống hoài .
Chỉ trong khoảnh khắc Từ Văn đã uống hết bảy hồ rượu trước mắt chàng bóng một người đã thành hai , chàng lấy móng tay bấm vào mặt thấy trơ ra như gỗ không biết đau đó là triệu chứng chàng sắp say đến tột độ .
Hình bóng Thiên Đài Ma Cơ cứ chập chờn như ẩn như hiện trước mắt chàng , Từ Văn muốn khóc lên một hồi cho vơi lòng phẫn uất chàng lại muốn giết người để tiết hận . Chàng thích máu tươi từ mình

kẻ thù chảy ra .
Trong lúc Từ Văn say tuý luý mê ly thì đột nhiên có bóng người hiện ra trước mắt , người này che mặt mặc áo cẩm bào . Từ Văn tưởng là ảo ảnh chàng dụi mắt nhìn lại thì bóng đó vẫn đứng trơ . Lập tức rượu biến thành mồ hôi lạnh ngắt , chàng chống tay xuống bàn đứng lên dương cặp mắt xanh lè sáng như điện . Sát khí đằng đằng chàng nói dằn từng tiếng :
- Tên bạn đồ kia ! Ta mà không chặt thây ngươi ra làm muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa .
Bao nhiêu tửu khách thấy vậy đều chú ý nhìn hai người , điếm tiểu nhị khòm lưng tới trước nhăn nhó nói :
- Tướng công ! Xin tướng công bình tĩnh , tiểu điếm ..
Từ Văn quát :
- Cút ngay !
Điếm tiểu nhị loạng choạng lùi lại đến góc phòng đứng thộn mặt ra .
Từ Văn bỗng nghe thanh âm quen tai lắm , thanh âm đó chàng ngày đêm mong nhớ thốt ra từ miệng con người che mặt mặc áo cẩm bào :
- Hài tử ! Ngươi ... ngươi làm sao vậy ?
Thanh âm đầy vẻ bi thương ngẹn ngào , Từ Văn run bắn lên bao nhiêu sát khí đều tiêu tan hết chàng kích động vô cùng cất tiếng gọi :
- Gia gia đấy ư ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Hài tử ! Ngươi quên cả ta không nhận ra được chăng ?
Từ Văn nói :
- Đúng là gia gia rồi !

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 82
RỪNG TOẠI BÌNH AI GÂY ÁN MẠNG ?

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói :
- Hài tử ! Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện .
Từ Văn lúc ban đầu còn hoài nghi là Ngũ Phương giáo chủ giở tró quỷ quái . Bây giờ thanh âm đối phương đã chứng thực là phụ thân chàng , chàng xúc động chân tay luống cuống toàn thân bủn rủn bất giác nước mắt tuôn ra xối xả . Người che mặt mặc áo cẩm bào móc ít bạc vụn để trên bàn trả tiền rượu cho Từ Văn rồi trở gót ra cửa .
Từ Văn như người mơ mộng chàng hoảng hốt chạy ra cửa điếm đi theo phụ thân . Chàng tự hỏi :
- Phụ thân bị bắt giữ ở Ngũ Phương giáo sao lại thoát thân mà đến đây được ? Thế thì hai xác chết trên đường đi Khai Phong vẫn ở trong vòng bí mật , ai đã bày ra trò đó để làm gì ?
Hai người đi chưa được bao xa đã rẽ vào khu rừng bên đường . Từ Văn từng bị người giả phụ thân mấy lần hạ độc thủ trong lòng chưa hết mối hoài nghi , mấy bài học tàn khốc trước kia khiến chàng hãy còn bở vía . Chàng xúc động muôn phần cất tiếng hỏi :
- Gia gia ơi ! Có phải gia gia bị Ngũ Phương giáo cầm tù không ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Đúng thế ! Nhưng ta lại ra thoát được .
- Còn mẫu thân con đâu ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Hài tử ! Rồi ta sẽ tìm cách cứu y thoát nạn .
- Mẫu thân có bị hành hạ gì không ?
- Ta chưa từng được thấy mặt y .
Từ Văn lại hỏi :
- Gia gia ! Ngũ Phương giáo chủ là nhân vật thế nào ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào ngập ngừng đáp :
- Cái đó .. ta cũng không biết .
- Phụ thân không biết ư ? Đáng lẽ phụ thân phải biết rồi mới phải chứ ?
- Tại sao vậy ?
- Người trước phụ thân lấy đâu ra được độc công ?
- Ồ ! Cái đó ư ? Ta học được của Ngũ Phương giáo chủ .
Từ Văn nghi ngờ run lên nói :

- Vậy mà sao phụ thân vừa bảo không biết đối phương là ai ?
Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :
- Hài tử ! Ngươi hãy nghe ta nói đã . Ban đầu ta vô tình gặp lão , nhưng lão là nhân vật thần bí chưa bao giờ lộ chân tướng mà lão cũng không chịu nói rõ lai lịch , bây giờ cũng vậy .
Từ Văn hỏi :
- Sao lão lại cầm tù gia gia ?
- Lão muốn thu hồi độc công .
Từ Văn bỗng la lên một tiếng :
- Úi chà !
Tay người che mặt đặt vào vai Từ Văn và hỏi bằng một giọng thê lương :
- Hài tử ! Có phải ngươi chịu nhiều phen đau khổ lắm rồi không ?
Từ Văn bất giác run lên , nhưng chàng cảm thấy bàn tay đối phương không có ác ý chi hết lòng chàng đâm ra hối hận về ý nghĩ sai lầm của mình . Bấy lâu nay chàng không được bàn tay nào vỗ về nay được bàn tay phụ thân mơn trớn chàng cảm thấy bớt phần cô quạnh . Từ Văn đã tưởng kiếp này không còn ngày nào phụ tử trùng phùng ngờ đâu nay lại gặp đây chàng cho là kỳ tích , mối bi ai tự đáy lòng phát ra khiến chàng lại tuôn đôi dòng lệ .
Từ Văn có nhiều điều muốn nói và nhiều chuyện bí mật muốn hỏi , nhưng cuộc gặp gỡ quá đột ngột chàng không kịp sắp xếp thứ tự các câu hỏi nên chàng không biết nên hỏi câu nào trước ...
Người che mặt cất giọng ôn hoà nói :
- Hài tử ! Nghe nói bản lãnh ngươi đã đến trình độ thông huyền phải chăng ngươi đã gặp được kỳ tích ?
Từ Văn gật đầu , người che mặt gạn hỏi :
- Hài tử có thể nói cho ta nghe được không ?
Từ Văn lấy làm khó nghĩ đáp :
- Gia gia , vì môn quy nghiêm ngặt xin gia gia tha thứ cho hài nhi không thể trình bày được .
Người che mặt lẳng lặng hồi lâu rồi nói :
- Đã thế thì ngươi bất tất phải nói nữa .
Từ Văn trong lòng rất ân hận nhưng sự thực chàng không thể tiết lộ những điều bí mật của Vạn Độc môn . Dù cha con thân tình song môn quy vẫn là trọng yếu hơn , để hoà hoãn bầu không khí chàng chuyển sang vấn đề khác nói :
- Gia gia ! Lần trước gia gia bảo bọn hung thủ gây ra vụ đổ máu Thất Tinh bảo là Thượng Quan Hoành phải không ?
- Phải rồi , còn sao nữa ?

- Vụ này hài tử đã điều tra rõ rệt .
- Ai vậy ?
- Hoành thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn .
Người che mặt lùi lại luôn mấy bước kinh hãi la lên :
- Sao lại có thể thế được ?
- Chính miệng hắn đã thừa nhận rồi .
Người che mặt hỏi :
- Hắn .. hắn còn sống ư ?
Từ Văn lẳng lặng chàng nhớ tới thiên cố sự mà Diệu Thủ tiên sinh cho chàng nghe thì hành vi của phụ thân chàng chẳng khác gì giống cầm thú . Nhưng kẻ làm con biết nói sao bây giờ , mối đau khổ lại xâm chiếm tâm hồn chàng .
Người che mặt lại hỏi :
- Hiện giờ hắn ở đâu ?
- Ở trong Hội Vệ Đạo .
- Ngươi đã giao thủ với hắn rồi ư ?
- Đúng thế ! Đáng lý hài tử giết hắn rồi , nhưng ..
Người che mặt hỏi :
- Nhưng làm sao ?
- Vì nguyên nhân đặc biệt , hài tử tha hắn một lần rồi trước sau gì hắn cũng bị giết .
Từ Văn nhớ đến đại mẫu là Không Cốc Lan Tô Viên , chàng tự hỏi :
- Việc của mụ mình có nên nói cho gia gia biết không ? Theo tình lý thì lỗi là ở nơi phụ thân vậy thì mình nên đứng vào lập trường nào ?
Tay người che mặt vẫn mân mê vỗ về trên lưng Từ Văn hắn buông tiếng thở dài nói :
- Hài tử ! Những hành vi trước của ta hơi có điều quá đáng , ta hối hận lắm rồi ..
Từ Văn rất hy vọng được nghe câu nói này phát ra tự đáy lòng của phụ thân , chàng xúc động nói :
- Gia gia ! Việc quá khứ bất tất phải nhắc lại nữa .
- Hài tử ! Con người ta lập thân xử thế không thể đi lầm một bước vì sẩy chân một cái là để hận ngàn thu .
- Gia gia ơi ! Gia gia hãy bỏ tấm khăn che mặt cho hài nhi coi mặt một chút được không ?
Người che mặt ngập ngừng đáp :
- Hài tử ...
Từ Văn cảm thấy huyệt mệnh môn bị một ngón tay đâm vào rất nặng , cơn đau kỳ dị thấm vào tim chàng chưa nghĩ tới thì đã rú lên một tiếng thê thảm ngã quay ra . Người che mặt nổi lên tràng cười ha hả ,

tiếng cười thét lên như quỷ rú lang gào cực kỳ chói tai rùng rợn . Từ Văn chưa mất hết tri giác chàng tưởng chừng như ruột gan tan nát , than thầm :
- Thôi thế là hết rồi !
Chàng không cành giác chút nào kết quả vẫn đi vào vết bánh xe cũ , một lần nữa chàng lại mắc tay kẻ thù . Từ Văn cố sức cựa quậy lồm cồm đứng lên nhưng chàng thấy trời xoay đất chuyển rồi lại té xuống .
Chàng tự hỏi :
- Tại sao đối phương lại mô phỏng thanh âm phụ thân mình giống đến thế được ?
Mắt chàng trợn lên cất tiếng gầm như người điên :
- Ngươi .. ngươi là quân hèn mạt vô liêm sỉ .
Người che mặt cất giọng the thé đáp :
- Hài tử ! Mạng ngươi lớn thiệt mấy lần tưởng ngươi chết rồi lại không chết , nhưng bữa nay không phát ra kỳ tích nữa đâu ..
Từ Văn quát lên :
- Câm miệng đi ! Ngũ Phương giáo chủ rồi ngươi sẽ bị báo ứng .
Người che mặt cười ha hả hỏi :
- Hài tử ! Báo ứng là cái gì ?
Hối hận , căm thù xâu xé hồn chàng . Phụ thân bị bắt giữ dễ gì mà trốn thoát được ? Thế mà chàng bị mắc vào gian kế của kẻ thù .
Chàng tự nghĩ :
- Đúng là phen này không còn kỳ tích nào phát sinh nữa nhất định mình phải chết , bao nhiêu ân oán tình cừu đến đây là chấm dứt . Nhưng ta chết mà không nhắm mắt được vì Vạn Độc môn do ta làm đoạn tuyệt , tên bạn đồ kia sẽ dùng độc làm lợi khí tàn ngược võ lâm , tổ sư truyền đời vĩnh viễn thống hận nơi chín suối .
Người che mặt cất giọng âm trầm nói :
- Tiểu tử ! Bản toà kêu ngươi đi lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoành để làm vật trao đổi đặng ta phóng xá song thân ngươi . Nhưng ngươi đã không thực hành được lời hứa nên bất đắc dĩ bản toà mới hạ độc thủ .
Từ Văn hít một hơi chân khí cất giọng thê thảm nói :
- Tổ sư mà linh thiêng tất ngươi sẽ bị báo ứng .
Người che mặt cười khành khạch nói :
- Tổ sư ư ? Từ Văn , ta không ngờ ngươi đã về núi gia nhập Vạn Độc môn . Nếu vậy thì ngươi càng phải chết mới yên .
Từ Văn bị khí tức xông vào trong trái tim , chàng oẹ lên một tiếng miệng phun máu tươi ra rồi chàng mê đi . Những luồng khí oán độc

khiến chàng chẳng cam tâm chết trong tình trạng này , lát sau chàng hồi tĩnh nhưng không còn chút sức lực nào nữa tử thần đã ôm chặt lấy chàng . Ngũ Phương giáo chủ vừa nổi lên tràng cười quái gở vừa giơ bàn tay mặt lên nói :
- Hài tử ! Vì ta muốn sống nên ngươi phải chết đó là định luật tự nhiên , ngươi chết rồi đừng oán ta nhé . Đây là số mệnh của ngươi đã chứa sẵn , ngươi phải gặp kết quả này .
Từ Văn trợn mắt rách kẻ máu lại chảy ra .
Giữa lúc ấy bất thình lình một bóng người xuất hiện . Từ Văn thấp thoáng nhìn thấy Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành , Vân Trung Tiên Tử , Thống Thiền hoà thượng , Đỗ Như Lan và một số người mà chàng không quen biết ...
Rồi chàng lại mất hết tri giác .
Chẳng hiểu chàng ngất đi đã bao lâu sau chàng hồi tỉnh thì thấy trước mắt bóng người lố nhố , thị tuyến chàng dần dần trông rõ thì thấy bọn người vây quanh mình là bọn Thượng Quan Hoành . Chàng tự hỏi :
- Mình lại bị kẻ thù cứu sống ư ?
Chàng nghiến răng gắng gượng đứng dậy cất tiếng hỏi :
- Ngũ Phương giáo chủ đâu rồi ?
Vân Trung Tiên Tử hậm hực đáp :
- Lại bị hắn tẩu thoát rồi .
Từ Văn nhắm mắt dưỡng thần , chàng biết rằng nếu trong người chàng không có máu của Thiên Đài Ma Cơ mà bị điểm trúng huyệt mệnh môn thì có đến mười chàng cũng chết . Mặt khác nếu không có bọn Thượng Quan Hoành xuất hiện thì chàng chẳng tài nào thoát khỏi được độc thủ của Ngũ Phương giáo chủ . Từ Văn thử vận động công lực thấy hãy còn có điều suy nhược hơn trước nhiều .
Chàng lại mở mắt ra nhăn nhó cười hỏi :
- Vì lẽ gì các hạ lại cứu tại hạ .
Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành thản nhiên nói :
- Đó chẳng qua là vì chúng ta chung một kẻ thù .
Từ Văn nghiến chặt hai hàm răng hai tay chống xuống đất chàng cố đứng dậy mà lảo đảo không vững . Thượng Quan Hoành đưa mục quang nhìn khắp cả người Từ Văn rồi nói :
- Từ Văn ! Bản toà có cả trăm lý do để giết các hạ .
Từ Văn buồn rầu hỏi :
- Sao các hạ không động thủ đi ?
- Các hạ đang ở trong tình trạng này mà bản toà hạ thủ thì còn đâu là đạo nghĩa võ lâm , đồng thời ..

Từ Văn hỏi :
- Đồng thời làm sao ?
- Các hạ có nguyện ý hợp lực với bản toà không ?
- Liên thủ hợp lực ư ?
- Phải rồi ! Chúng ta hãy tạm thời bỏ thù oán tư nhân để cùng nhau trừ diệt mối hoạ cho võ lâm .
Từ Văn nói :
- Tại hạ không muốn thế .
Thượng Quan Hoành lại hỏi :
- Tại sao các hạ không muốn thế ?
- Tại hạ chỉ muốn một mình hành động mà thôi .
- Một cây không chống nổi cả toà nhà lớn thì làm sao ?
- Đó là việc riêng của tại hạ .
Vân Trung Tiên Tử hắng dặng một tiếng rồi nói :
- Từ Văn ! Lúc này các hạ không tự chủ được sự sinh tử của mình các hạ không biết ư ?
Từ Văn lại nổi lòng cuồng ngạo đáp :
- Vậy tôn giá cứ hạ thủ đi , tại hạ có chết cũng chẳng hề gì .
- Các hạ có biết số người muốn giết các hạ rất nhiều không ?
Từ Văn đáp :
- Về điểm này tại hạ biết rõ quá rồi , có điều mối ân tình bữa nay của tôn giá tại hạ xin ghi lòng .
Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành lại hỏi :
- Các hạ có nguyện ý hay không ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Tại hạ ít khi thay đổi chủ ý .
- Vậy các hạ đi đi . Bản toà không muốn giết các hạ lúc này .
- Tại hạ xin cáo biệt . Sau này chúng ta còn có ngày tái ngộ .
Chàng nói xong cất bước đi vào phía khu rừng sâu , bước chân chàng hãy còn loạng choạng chàng có ý tìm chỗ hẻo lánh để vận công trị thương . Theo tình trạng hiện giờ mà gặp tay cao thủ của Ngũ Phương giáo thì hậu quả khó mà lường được .
Từ Văn đi chưa được mấy bước thì đột nhiên có tiếng quát của Vệ Đạo Hội chủ từ phía sau vọng lại :
- Khoan rồi hãy đi .
Từ Văn quay lại nói :
- Có phải bây giờ Vệ Đạo Chủ hối hận không muốn buông tha tại hạ nữa ?
- Đâu đã đến nỗi thế .
- Vậy Hội Chủ có điều chi dạy bào ?

- Chất độc mà các hạ thường dùng dường như là cùng một nguồn gốc với Ngũ Phương giáo chủ ?
Từ Văn chấn động tâm thần , chàng chẳng thể phủ nhận mà cũng không thừa nhận được , chàng ngẩn ngơ một chút rồi đáp :
- Thiên hạ dùng độc thật có lắm người nhưng đại khái chỉ khác nhau một vài điểm mà thôi .
Vệ Đạo Hội chủ cũng gật đầu ra chiều đồng tình với thuyết này , rồi lão cất giọng trầm trọng hỏi :
- Các hạ cũng không phủ nhận Ngũ Phương giáo là nguồn gốc tai hoạ cho võ lâm chứ ?
- Dĩ nhiên là thế .
- Vì vậy mà bản toà có điều thỉnh cầu với các hạ .
Từ Văn hỏi lại :
- Thỉnh cầu tại hạ ư ?
Thượng Quan Hoành nói :
- Phải rồi ! Nếu Địa Ngục thư sinh lấy việc võ lâm làm trọng thì xin ưng chịu điều thỉnh cầu này .
Từ Văn hỏi :
- Hội chủ thử nói nghe .
- Xin các hạ bảo cho phương pháp trị độc .
Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên , sao đối phương lại đưa ra yêu cầu này , theo lập trường của võ đạo thì chàng nên ưng chịu điều đó nhưng đối phương lại là kẻ thù của chàng .
Vệ Đạo Hội chủ nói tiếp :
- Bản toà yên cầu điều này là vì công nghĩa võ lâm chứ không dính líu tới ân oán tư nhân .
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ :
- Ngũ Phương giáo chủ là một tên bạn đổ của bản môn , mà hắn lấy độc hại người là vi phạm môn qui mình chẳng thể tự thủ bàng quan .
Rồi chàng gật đầu cương quyết đáp :
- Có thể được .
- Nếu vậy bản toà xincó lời tạ ơn trước .
- Bất tất phải thế vì thực tình giữa chúng ta hãy còn những món nợ chưa thanh toán xong .
- Cái đó đã hẳn bản toà đã có lời nói từ trước là không dính líu gì đế thù oán tư nhân .
Từ Văn lấy trong bọc ra một gói linh đơn mà khi xuống núi sư thái tổ đã ban cho liẹng về phía Thượng Quan Hoành nói :
- Mỗi người ngậm một viên là có thể tránh được tất cả chất độc .
Thượng Quan Hoành đón lấy cầm tay nói :

- Các bạn đồng đạo võ lâm rất cảm kích về nghĩa cử của các hạ .
Cử động này của Từ Văn quả đã khiến cho toàn trường phải xúc động . Chàng đảo mắt nhìn mọi người lần nữa rồi lại trở gót đi vào rừng sâu trong lòng chàng nảy ra mối cảm tình khó tả .
Chàng đã cứu cha con Thượng Quan Hoành , mà Thượng Quan Hoành lại cứu chàng . Chàng lại biết chắc rằng sau này Thượng Quan Hoành tất chẳng chịu buông tha phụ thân chàng và dĩ nhiên chàng chẳng thể đứng ra ngoài vòng . Những mối ân oán trong võ lâm thật là phức tạp khôn lường .
Từ Văn tìm một hốc cây chui vào để vận tâm pháp của bàn môn trị thương . Giả tỷ người khác mà bị điểm trúng vào tử huyệt mệnh môn thì đã chết ngay đương trường còn sống làm sao được . Sở dĩ chàng không chết là nhờ vào trong máu có chất Thạch long huyết tương mà Thiên Đài Ma Cơ ngày trước đã trút vào trong người chàng , nên chàng mới giữ được sinh cơ . Từ Văn điều trị xong vào lúc sag1 sớm ngày hôm sau , chàng ra khỏi hốc cây nhìn quanh một lượt bất giác bật lên tiếng la hoảng .
Chàng thấy năm xác chết toàn là thiếu niên mặc áo gấm nằm lăn xuống đất cách hốc cây không đầy năm trượng , cứ theo y phục mà phán đoán thì những kẻ bị nạn này đều là những tay cao thủ ở cấp bậc sứ giả của Ngũ Phương giáo không còn nghi ngờ gì nữa . Chàng tự hỏi :
- Năm tên này tại sao lại chết tại đây ? Suốt đêm mình vận công trị thương nên chẳng biết tí gì . Giả tỷ mà bọn chúng đến tìm kiếm mình thì mình thoát chết làm sao được , phải chăng trong bóng tối có người viện thủ cho mình .
Thân thủ bọn thiếu niên áo gấm này đều thuộc vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm vậy nhân vật tầm thường khi nào lại hạ sát được chúng huống chi cả bọn những năm người . Vậy kẻ ở trong bóng tối cứu mình là ai nếu không phải là bọn Thượng Quan Hoành ?
Đột nhiên một trong năm xác chết cử động gã chưa chết , Từ Văn băng mình tới nơi thì thấy thiếu niên áo gấm này chưa tắt hơi nhưng tình trạng của gã rất bi thảm , một lưỡi trường kiếm đâm suốt từ sau lưng ra trước ngực còn bốn xác kia lại không có vết kiếm đâm .
Chàng xem xét lại cho cẩn thận bất giác bật la hoảng vì bốn xác kia đều trúng độc mà chết .
Vụ này thật khó hiểu chẳng lẽ người viện thủ cho chàng lại là tay cao thủ về độc đạo ? Cứ thế mà suy thì vụ này đâu phải của bọn Thượng Quan Hoành mà chàng đã đoán trước vì Thượng Quan Hoành không chuyên về dùng độc . Trong Hội Vệ Đạo chỉ có Chưởng lệnh Thôi Vô

Độc là tay chuyên về nghề này nhưng hôm qua lại không mặt y tại trường , thêm nữa y chỉ giải độc cho người chứ không dùng độc hại ai .
Vậy đây là hành vi của người nào ?
Từ Văn cúi xuống lật xác chết bị kiếm lên bỗng chàng la hoảng :
- Chao ôi !
Toàn thân chàng nổi gai ốc , cả hô hấp cũng ngừng lại . Trời ơi !
Thiếu niên áo gấm trúng kiếm này chính là minh huynh của chàng tên gọi là Thiểm Điện khách Hoàng Minh . Gã vâng lệnh sư phụ vào nằm vùng trong Ngũ Phương giáo . Từ Văn coi vết kiếm thương thì không còn cách nào cứu vãn được nữa , người chàng lảo đảo mấy cái rồi đứng trơ ra như tượng gỗ .
Hoàng Minh lại cử động chân tay , Từ Văn gọi thét lên :
- Đại ca ! Đại ca !
Chàng đưa ngón tay điểm lẹ vào những huyệt lớn nhỏ trong người Hoàng Minh rồi đưa tay đặt vào huyệt mạch căn thúc đẩy chân khí vào người gã .
Sắc mặt Hoàng Minh đang xanh lợt dần dần hiện màu hồng , hơi thở mạnh hơn trước .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 83
CHÙA THIẾU LÂM HÀO KIỆT ĐỜI KINH

Lúc này Từ Văn chỉ sơ tâm một chút thôi là đưa Hoàng Minh vào chỗ tắt hơi liền . Từ Văn cố nhịn nỗi đau lòng chàng nhẫn nại đem chân nguyên bản thân từ từ trút vào người Hoàng Minh .
Chỉ trong khoảnh khắc Hoàng Ming giương cặp mắt thất thần , chuyển động tròng mắt lúc này Từ Văn không nhẫn nại được nữa liền lớn tiếng gọi :
- Đại ca ! Đại ca ! Tiểu đệ là Từ Văn đây mà đại ca cố gượng lên .
Chàng vừa gọi nước mắt vừa tuôn ra xối xả . Cặp mắt thất thần của Hoàng Minh dừng lại trên mặt Từ Văn . Hồi lâu dường như gã đã nhận ra người ngồi trước mặt là ai , da mặt gã co lại mấy lần gã gắng sức máy môi dường như muốn nói gì mà không phát ra tiếng được .
Cặp mắt gã lờ đờ mà còn biểu lộ mối đau khổ vô cùng . Từ Văn tiếp tục tiếp chân nguyên vào trong người Hoàng Minh chàng chỉ hy vọng gã nói được một câu rồi sẽ chết .

Sau một lúc miệng của Hoàng Minh nói lên thanh âm rất yếu ớt như tiếng muỗi vo ve cơ hồ gnhe không rõ :
- Lệnh đường ... Lệnh đường ...
Từ Văn nghe gã đề cập đến mẫu thân thì trong lòng chàng se lại hô hấp cũng đình chỉ . Chàng hấp tấp khẽ hỏi :
- Đại ca ! Gia mẫu làm sao ? Gia mẫu làm sao ?
Tiếng chàng biến thành tiếng khóc rất khó nghe , Hoàng Minh nói được mấy tiếng nhát gừng :
- Độc kinh .. Thiếu Lâm tăng ..
Trái tim của Từ Văn cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực . Độc kinh là vật trí bảo truyền đời của bản môn , ngoài việc vâng lời sư tổ thanh lý môn hộ chàng còn phải tìm cách thu hồi nửa pho độc kinh . Chàng nóng nảy hấp tấp hỏi :
- Độc kinh làm sao ? Có phải đã lọt vào chùa Thiếu Lâm rồi không ?..
Hoàng Minh bỗng nghẹo đầu qua một bên gã tắt hơi rồi .
Từ Văn khác nào sảy chân rớt xuống hang sâu muôn trượng toàn thân chàng trơ ra như gỗ đá . Hoàng Minh chết rồi để lại cho chàng một vụ bí mật không sao hiểu được .
Thế là hai tên đồ đệ của Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân đã vì chính nghĩa võ lâm hy sinh tính mạng hết .
Không biết thời gian đã trải qua bao lâu Từ Văn mới bật lên tiếng khóc thất thanh , đây là lần đầu chàng khóc đến nước mắt đầm đìa , chàng khóc để vơi đi những nỗi bi ai thống thiết trong lòng . Giữa chàng và Hoàng Minh mới kết bạn chưa đầy một năm mà gã đối với chàng như thể tay chân . Chàng tự hỏi :
- Ai đã động thủ giết Hoàng Minh . Nếu quả là người vì mục đích cứu mình hạ thủ mà không xét rõ thân thế y đã hạ thủ thì y chết một cách rất oan uổng . Trời ơi ! Ta không giết Hoàng Minh nhưng Hoàng Minh đã vì ta mà chết .
Trong cái đau khổ còn thêm cái hối hận thành ra nỗi đau khổ tăng lên bội phần , kẻ đầu tội vụ này là Ngũ Phương giáo chủ .
Từ Vă đứng thộn ra hàng giờ rồi chàng lau nước mắt đứng dậy đào một cái huyệt để an táng Hoàng Minh . Chàng lại lấy phiến đá làm bia mộ rồi dùng chỉ lực khắc vào hàng chữ Minh Huynh Thiểm Diện Khách Hoàng Minh chi mộ phía dưới chàng đề Minh đệ là Từ Văn dựng bia này . Chàng sợ thi thể của Hoàng Minh bị xâm phạm , chàng liền đưa tàng bốn cái xác chết kia ra chỗ khác không đắp thành mộ và cũng không dựng bia chỉ phủ ít lá khô rồi lấp đất lại .
Mọi việc xong xuôi Từ Văn trở lại trước mộ Hoàng Minh ngồi xuống đất âm thầm suy nghĩ miệng chàng lẩm bẩm mấy câu :

- Lệnh đường ... Độc kinh .. Thiếu Lâm tăng ..
Rồi chàng tự hỏi :
- Thế là nghĩa gì ? Phải chăng mẫu thân đã thoát khỏi tay bọn ma đầu và đem Độc kinh đi ?
Nhưng còn ba chữ Thiếu Lâm tăng thì giải thích thế nào cho hợp lý ? Nơi đây không phải là phạm vi của chùa Thiếu Lâm và Thiếu Lâm xưa nay không can thiệp vào những vụ thị phi trong võ lâm . Môn đồ của phái này giữ môn quy rất nghiêm cẩn .
Chàng nghĩ lui rồi lại nghĩ tới :
- Thiếu Lâm tăng , Độc kinh ? Tất nhiên Độc kinh đã lọt vào tay nhà sư chùa Thiếu Lâm , Hoàng Minh là đại dồ đệ của Diệu Thủ tiên sinh , nghề lấy cắp của y tinh thông rất mực , hay là y đã lấy trộm được Độc kinh rồi sau bị nhà sư chùa Thiếu Lâm cướp mất . Bọn họ năm người gặp sát thủ rồi một nhà sư Thiếu Lâm nào đó chợt qua đây phát hiện Độc kinh liền tiện tay nhấc lấy . Cũng có thể nhà sư chùa Thiếu Lâm kia đã hạ thủ giết người vì mục đích đoạt lấy Độc kinh .
Chàng ở trong hốc cây trị thương nhân lúc đêm tối nên không biết gì đến việc bên ngoài . Tóm lại vụ bí mật này phải do miệng một nhà sư nào nói ra mới được .
Từ Văn lại nghĩ :
- Độc kinh thì không thể để lọt vào tay người ngoài . Hoàng Minh có nhắc đến mẫu thân mình nhưng vụ này không có cách nào suy đoán được . Bây giờ hãy phanh phui vụ bí mật Thiếu Lâm tăng rồi sẽ tính đến . Dĩ nhiên mấu chốt là ở hà sư chùa Thiếu lâm , nhưng gã chỉ nói Thiếu Lâm tăng nên mình không biết được là một người hay nhiều người . Âu là ta phải đến chùa Thiếu Lâm hỏi cho ra .
Quyết định rồi chàng lập tức hành động , mục đích chàng đi chuyến này là còn để đòi nợ máu Ngũ Phương giáo . Ngũ Phương giáo ở sau núi Tung Sơn chùa Thiếu Lâm ở mặt trước vậy cũng là nhất cữ lưỡng tiện không có điều chi trở ngại .
Từ Văn đứng lên quay mặt về phía mả mới Hoàng Minh cất giọng bi ai khấn :
- Đại ca ! Đại ca nằm đây mà yên giấc ngàn thu , tiểu đệ đi đây . Nhất định tiểu đệ sẽ điều tra cho ra vụ án này để đại ca chết được nhắm mắt .
Chàng nói tới đây nước mắt lại chảy ra đầm đìa làm mờ cả thị tuyến , chàng bi thương quá đỗi nức nở lên mấy tiếng . Từ Văn ai điếu lần cuối cùng người minh huynh rồi lên đường lớn mà đi .
Nhiều nỗi bi thương khiến chàng quên cả nhọc mệt , quên cả đói khát tiếp tục hành trình không ngớt . Chàng không dám gừng lại lức

nào vì chỉ sợ ruột gan phát điên .
Hôm ấy vào khoảng giờ Ngọ chàng đến trước cửa sơn môn chùa Thiếu Lâm .
Hai nhà sư đứng tuổi chạy ra , một vị chắp tay hỏi :
- Thí chủ giá lâm tệ tự có việc gì ?
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Tại hạ muốn ra mắt chưởng môn quý tự .
Nhà sư hỏi :
- Thí chủ muốn gặp tệ chưởng môn ư ?
- Đúng thế !
Nhà sư nhắc lại câu hỏi :
- Xin thí chủ cho hay vì việc gì ?
Từ Văn gạt đi :
- Về điểm này hoà thượng bất tất phải hỏi làm chi .
Nhà sư có vẻ khó chịu nhưng vẫn hỏi :
- Tiểu tăng tưởng cần phải biết rõ việc gì để bẩm báo .
- Hoà thượng cứ nói là tại hạ vào ra mắt .
- Cách xưng hô thí chủ thế nào đây ?
- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh Từ Văn .
Hai nhà sư biến đổi sắc mặt bất giác lùi lại mấy bước vẻ khủng khiếp ộ ra ngoài mặt .
Từ Văn bị bao nhiêu nỗi bi phẫn , oán hờn hành hạ nhưng chàng lại nghĩ mình cũng là một bậc tôn trưởng trong môn phái cho nên phải nghĩ đến chữ lễ . Thực ra trog lòng chàng cực kỳ nóng nảy không hề nhẫn nại .
Chàng liền nói tiếp :
- Tại hạ không thể chờ lâu được .
Hai nhà sư liền không nói gì nữa quay gót lại chạy như bay vào trong chùa . Từ Văn thùng thẳng cất bước đi theo những bậc đá đi vào .
Chàng mới vào đến trước cửa chùa thì một vị lão tăng ra đón , chàng mới nhìn đã nhận ra là Nhất Tâm đại sư mà chàng đã gặp vào dịp Hội Vệ Đạo lập đàn . Hiện giờ Nhất Tâm đại sư là trụ trì tại La Hán đường chùa Thiếu Lâm .
Chàng liền chắp tay thi lễ nói :
- Kính chào đại sư .
Nhất Tâm địa sư trong lòng kinh nghi đảo mắt nhìn Từ Văn chắp tay đáp lễ trịnh trọng hỏi :
- Thí chủ quang giáng có điều chi dạy bảo ?
Từ Văn đáp :
- Tại hạ muốn yết kiến quý chưởng môn để điều tra một vụ công án .

Nhất Tâm đại sư kinh ngạc hỏi :
- Công án ư ?
- Đúng thế !
- Xin mới thí chủ hãy vào nhà khách dùng trà đã .
Lão nói xong nghiêng mình nhường lối , Từ Văn cũng chắp tay đáp :
- Xin mời đại sư .
Rồi chàng không khiêm nhượng nữa hiên ngang tiến vào , chàng xuyên qua điện Hộ Pháp Di Đà vào tới trước điện . Tri khách tăng (nhà sư chuyên việc tiếp khách) vội chạy ra nghinh tiếp , nhà sư này ngó Nhất Tâm đại sư một cái rồi dẫn Từ Văn vào căn nhà mé tả nói :
- Xin mời thí chủ vào nhà khách dùng trà .
Từ Văn nghĩ bụng :
- Mình vào đây nào phải làm khách khứa gì đâu .
Chàng lạnh lùng đáp :
- Xin miễn cho , vì tại hạ có việc gấp bên mình không thể chờ lâu được .
Nhất Tâm đại sư rảo bước đến trước mặt Từ Văn ngập ngừng hỏi :
- Theo ý thí chủ ..
Từ Văn ngắt lời :
- Tại hạ muốn bái kiến quý chưởng môn nhân ngay .
- Thí chủ có thể đem việc đó nói cho lão tăng hay được không ? Nếu lão tăng có thể giải quyết thì bất tất phải kinh động đến tự chưởng môn .
Từ Văn đáp :
- Tại hạ e rằng đại sư không thể chủ trương được .
Nhất Tâm đại sư biến sắc nói :
- Thí chủ thử nói nghe không hề chi mà .
Từ Văn nói ngay :
- Trong quý tự có người cướp kinh sát nhân .
Nhất Tâm đại sư chấn động tâm thần lùi lại hai bước dài hỏi :
- Cướp kinh , sát nhân ư ?
Từ Văn động nỗi bi thương thanh âm chàng lộ đầy sát khí đáp :
- Đúng thế !
Nhất Tâm đại sư hỏi :
- Xin hỏi cướp kinh gì và đã giết ai ?
- Họ cướp nửa pho Độc kinh và giết năm tên sứ giả trong Ngũ Phương giáo .
Nhất Tâm đại sư la lên :
- Ủa ! Có việc đó ư ? .. Thí chủ có tận mắt trông thấy không ?
- Gần như trông thấy vì có người trong lúc hấp hối đã thổ lộ ra ..

- Lão tăng chẳng biết gì hết .
- Vì thế mà tại hạ mới cầu kiến quý chưởng môn .
Nhất Tâm đại sư hỏi :
- Thí chủ tới đây với tư cách gì ?
- Tư cách cá nhân .
Nhất Tâm đại sư ngẩn người ra một chút rồi vẫy tay Tri khách tăng nói :
- Vào bẩm với chưởng môn .
Tri khách tăng trở gót đi ngay , Nhất Tâm đại sư quay lại nhìn Từ Văn nói :
- Xin thí chủ chờ cho một chút .
Chẳng mấy chốc Tri khách tăng lật đật chạy ra nói :
- Bẩm trụ trì , chưởng môn ra đại điện tiếp khách .
Nhất Tâm gật đầu rồi nói với Từ Văn :
- Xin thí chủ đi theo lão tăng .
Từ Văn đi tới trước Đại Hùng bảo điện thì thấy một vị lão tăng bảo tướng trang nghiêm mình mặc áo cà sa màu vàng tươi . Phía sau nhà sư già này có mười hai tăng nhân trẻ tuổi khí vũ uy mãnh chàng chắc đây là bọn đệ tử Hộ pháp . Nhất Tâm đại sư tiến lên kính cẩn thi lễ xong rồi đứng sang một bên . Từ Văn tiến lại gần chắp tay thi lễ nói :
- Tại hạ là võ lâm hậu học Từ Văn xin tham kiến pháp giá .
Chưởng môn Thiếu Lâm thanh âm như tiếng chuông đồng cất lên :
- Thí chủ miễn lễ . Xin cho lão tăng hay bản ý tới đây có chuyện gì ?
Từ Văn đáp :
- Mấy bữa trước đây trên đường Toại Bình có kẻ cướp kinh giết người . Theo lời một trong những nhân vật bị nạn lúc lâm tử thổ lộ thì đó là hành vi của môn hạ quý tự . Vì vậy mà tại hạ tới đây bái yết xin chưởng môn tra xét vụ này .
Thiếu Lâm chưởng môn chau mày nói :
- Hay là thí chủ nghe lầm chăng ?
Từ Văn cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :
- Quyết không có điều đó , tại hạ xin chắc lời nói của kẻ sắp chết không phải là giả dối .
- Bản toà có thể nói trước với thí chủ là những đệ tử của bản môn không khi nào làm việc đó .
- Chưởng môn nói vậy không quá tự tin ư ..
Chưởng môn Thiếu Lâm ngắt lời :
- Vì gần đây trong bản môn không có một tên đệ tử nào xuất ngoại ..
- Chẳng lẽ không có một vị sư nào ở ngoài ư ?

- Có thì có đấy , đại khái như thủ toà Hộ pháp là Trưởng lão Ngộ Nguyên mà có thể làm được việc đó ư ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Cái đó khó nói lắm .
Chưởn Môn Thiếu Lâm thay đổi sắc mặt lớn tiếng :
- Thiếu thí chủ không tin bản toà chăng ?
Từ Văn hỏi lại :
- Tại hạ xin hỏi Ngộ Nguyên đại sư đã về chùa chưa ?
- Về sáng sớm hôm nay .
Từ Văn khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :
- Có thể mời đại sư ra đây nói chuyện được chăng ?
Thiếu Lâm chưởng môn khẽ vẫy tay một cái một tên đệ tử hộ pháp đứng ở sau lưng đi ngay . Chớp mắt một vị lão tăng lông mày trắng bạc thái độ uy mãnh từ trong điện bàn đi ra , còn ở xa xa lão đã đảo mắt ngó Từ Văn rồi tiến vào nhìn chưởng môn thi lễ hỏi :
- Chưởng môn tuyên triệu đệ tử có pháp dụ gì ?
Thiếu Lâm chưởng môn đem lời Từ Văn lượt thuật một lượt , Ngộ Nguyên đại sư niệm phật hiệu rồi nói :
- Đệ tử hoàn toàn không biết gì về vụ này .
Từ Văn lại cảm thấy ngọn lửa vô hình bốc lên ngùn ngụt , chàng chắc chắn lời nói của Hoàng Minh không thể sai sự thật mà Ngộ Nguyên đại sư lại về chùa vào sáng sớm hôm nay là thời gian rất thích hợp . Vậy mà lão vẫn chối phăng . Từ Văn trong lòng nghĩ vậy liền lạnh lùng hỏi :
- Chưởng môn hân đối với vụ công án này chỉ trả lời có vậy thôi ư ?
Thiếu Lâm chưởng môn lộ vẻ không bằng lòng nặng lời hỏi lại :
- Theo ý thí chủ thì bản toà phải trả lời như thế nào ?
- Xin chưởng môn nhân hãy giao trả Độc kinh trước .
- Độc kinh ư ? Bản toà lấy đâu ra mà trả ?
Từ Văn cũng xẵng giọng :
- Cái đó chưởng môn tự hỏi mình là biết .
Chưởng môn Thiếu Lâm tuy đã dày công hàm dưỡng mà cũng không nhẫn nại được nổi giận đùng đùng lớn tiếng hỏi :
- Có phải thí chủ định tới đây kiếm chuyện chăng ?
Từ Văn trừng mắt lên đáp :
- Chưởng môn muốn nói thế nào cũng được .
Trụ trì tăng ở La hán đường là Nhất Tâm đại sư cũng tức giận lên tiếng :
- Thí chủ có mục đích gì xin nói ra hà tất phải dùng kiếm ra chuyện vu vơ để làm nguyên cớ .

- Đại sư nói vậy thì ra tại hạ tới đây quấy rối một cách vô lý chăng ?
- Cái đó thí chủ tự biết rồi .
Từ Văn lớn tiếng hỏi vặn :
- Chẳng lẽ một người sắp chết còn đặt lời để vu oan cho quý tự chăng ?
Nhất Tâm đại sư nói :
- Có phải thí chủ nói những người bị chết là năm tên sứ giả vào hạng cao thủ của Ngũ Phương giáo không ?
- Đúng thế !
Nhất Tâm đại sư hỏi :
- Hẳn thí chủ cũng biết rõ là bản lãnh những người đó cao hay thấp rồi ?
- Cái đó đã hẳn .
Nhất Tâm đại sư hỏi vặn lại :
- Nếu vậy lực lượng của năm tên sứ giả mà hợp lại thì phỏng trên chốn giang hồ có bao nhiêu tay cao thủ giết được hết bọn họ ?
Từ Văn không khỏi ngẩn người ra , chàng nghĩ bụng :
- Lão nói đúng , năm tên Ngũ Phương sứ giả mà hợp lực thực hiếm có người mà sát hại được .
Nhất Tâm đại sư nói vậy là có ý cho chàng hay là công lực của thủ toà Hộ pháp Ngộ Nguyên đại sư không thể giết được năm tay cao thủ ở cấp bậc sứ giả của Ngũ Phương giáo .
Nhưng chàng lại nghĩ :
- Việc trong thiên hạ không thể lấy thường tình mà xét đoán , trong vụ này hẳn có điều chi ngoắt nghéo . Điều mà chàng tin cậy nhất là Hoàng Minh không khi nào nói dối .
Nhất Tâm đại sư lại nói tiếp :
- Xin hỏi thí chủ ! Năm tên sứ giả đó đã chết trong tình trạng nào ?
Từ Văn lại một phen chưng hững , bốn người thì bị chết về chất độc còn Hoàng Minh thì bị kiếm đâm về chất độc và kiếm pháp đều không phải là những môn sở trường của phái Thiếu Lâm . Chàng nghĩ vậy rồi cho là nếu mình nói ra sẽ bị đối phương bài bác , nhưng chẳng lẽ lại không nói nên chàng cứ sự thực đáp :
- Bốn người chết về chất độc còn một người thì bị kiếm đâm .
Thiếu Lâm chưởng môn lạnh lùng nói :
- Tiểu thí chủ ! Cứ theo trường hợp bị nạn của mấy người dó thì kiếm pháp không phải là môn sở trường của đệ tử bản phái , nhất là chất độc lại phạm vào cấm lệ .
Từ Văn không biết nói sao nhưng chàng vẫn chưa cam lòng , vụ bí mật này chàng quyết định phải khám phá cho được mới nghe , vì

Hoàng Minh đã chết rồi thì chẳng thể xuống cửu tiyền để hỏi y cho biết rõ , chỉ có một bằng cớ duy nhất là y đã thổ lộ ba chữ Thiếu Lâm tăng .
Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi quay qua Ngộ Nguyên đại sư hỏi :
- Đại sư không biết gì thật chăng ?
Ngộ Nguyên đại sư không ngăn được tức giận liền hỏi lại :
- Thí chủ ! Thí chủ nói vậy là quá mức , lời nói của bậc chưởng môn chí tôn ở tệ tự mà không đủ tin ư ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Nhưng tại hạ cũng cương quyết là lời nói của kẻ hấp hối không thể sai được .
Ngộ Nguyên đại sư hỏi :
- Thế ra thí chủ cứ đổ việc này cho tệ tự hay sao ?
- Quý tự cần đưa ra lời phúc đáp hợp lý mới xong .
Ngộ Nguyên đại sư nói :
- Nếu không thì sao ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Tại hạ cần biết rõ chân tướng vụ này mời thôi .
Ngộ Nguyên đại sư tức giận hỏi :
- Thí chủ định làm gì ?
Từ Văn mắt lộ sát khí :
- Đại sư nên nghĩ tới hậu quả .
Thiếu Lâm chưởng môn vẫy tay để ngăn Ngộ Nguyên đại sư lại rồi trang nghiêm nói :
- Để bản toà triệu tập hết thảy đệ tử bản môn để điều tra kỹ lưỡng rồi trong vòng tuần nhật trả lời được chăng ?
Từ Văn hỏi lại :
- Quý tự đã không có người ở ngoài thì cuộc triệu tập có thể thực hành ngay hà tất phải lâu đến hàng tuần ?
Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Sở dĩ bản toà nói không có người ở ngoài là chỉ vào những hạng đệ tử có bản lãnh , còn những đệ tử bậc dưới thì dĩ nhiên họ phải ra ngoài chứ ?
Từ Văn ngần ngừ không quyết được mà đối phương đối đáp rất hợp tình hợp lý , có điều để kéo dài vụ này ra làm mười ngày thì e rằng lại thêm lắm chuyện . Độc kinh đã không thể nào lọt vào tay kẻ khác lâu ngày huống chi theo lời di ngôn của Hoàng Minh thì không chừng nó còn liên quan đến mẫu thân nữa .
Giữa lúc ấy Tri khách tăng lật đật chạy vào đến trước mặt chưởng môn kíng cẩn thi lễ nói :

- Bẩm chưởng môn ! Có một vị thí chủ tự xưng là Thiên nhãn Thánh Thủ xin vào ra mắt .
Từ Văn chấn động tâm thần tự hỏi :
- Sao Tưởng thế thúc cũng đến chùa Thiếu Lâm .
Thiếu Lâm chưởn môn trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại :
- Vị đó nói rõ là muốn gặp bản toà hay sao ?
Tri khách tăng đáp :
- Đúng thế !
Thiếu Lâm chưởng môn hỏi :
- Ngươi đã hỏi đối phương đến đây có việc gì chưa ?
- Vị đó nói là có việc gấp cần bạch chưởn môn .
- Được rồi ! Ta sẽ tiếp iến gay .
Từ Văn không nhịn được nữa liền xen vào :
- Vị Thiên Nhãn Thánh Thủ đó có quen biết với tại hạ chắc y đến đây cũng vì vụ này .
Thiếu Lâm chưởng môn chú ý nhìn Từ Văn một lát rồi nói :
- Mời y vào đây .
Tri khách tăng thi lễ rồi lui ra . Lát sau một thầy lang đạo tay phải cầm xâu nhạc , trên vai vác một bị thuốc nách bên trái cắp một cái bọc to tướng thủng thẳng đi vào .
Từ Văn nhìn ra thì đúng là Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân đã hoá trag . Tưởng Uý Dân vừa nhìn thấy Từ Văn cũng không khỏi kinh ngạc la lên một tiếng :
- Ô kìa !
Rồi nghi hoặc hỏi :
- Ngươi làm sao cũng đến đây ?
Dĩ nhiên Từ Văn không muốn tiết lộ lai lịch của Tưởng Uý Dân chàng chắp tay thi lễ rồi lạnh lùng đáp :
- Tại hạ cũng có việc mới tới đây may gặp được các hạ .
Tưởng Uý Dân không nói gì nữa tiến lên mấy bước đặt cái bọc lớn xuống rồi nhìn Thiếu Lâm chưởng môn chắp tay nói :
- Tại hạ là Thiên Nhãn Thánh Thủ xin tham kiến chưởng môn .
Thiếu Lâm chưởng môn hỏi :
- Xin thí chủ miễn lễ , thí chủ đến đây có điều chi dạy bảo ?
Tưởng Uý Dân nói :
- Có một việc cực kỳ quan trọng xin thỉnh giáo chưởng môn .
Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Xin thí chủ cho nghe .
Tưởng Uý Dân nói :
- Xin chưởng môn hãy coi cái này đã .

Lão nói xong cúi xuống cởi bao ra , mọi người có mặt tại trường đều bật tiếng la hoảng :
- Úi chao !

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 84
CỬA PHẬT KHÔN QUA KIẾP QUA BỤI TRẦN

con mắt sắc bén hỏi :
- Xin thí chủ giải thích cho vụ này .
Từ Văn là tay cao thủ về độc đạo chàng vừa ngó đã biết ngay buột miệng la :
- Nhà sư này chết vì trúng độc .
Những người trong trường đều cả kinh thất sắc . Tưởng Uý Dân nhìn Từ Văn nói :
- Đúng thế ! Y trúng độc mà chết .
Những tăng nhân chùa Thiếu Lâm đều giương mắt phẫn nộ lên nhìn Tưởng Uý Dân .
Tưởng Uý Dân đảo mắt lạnh lùng ngó chúng tăng . Sau lão cất giọng cực kỳ nghiêm nghị nhìn chưởng môn nói :
- Vừa may đêm qua tại hạ tá túc tại chùa Tinh Linh ngoài thành Đăng Phong . Nhà sư này ở trong chùa đó , giữa lúc đêm hôm lão đã bóc trộm một phong mật thư ra coi , thế rồi ...
Thiếu Lâm chưởng môn giục :
- Thí chủ nói hết đi .
- Trước hết tại hạ xin hỏi chưởng môn nhân , người bị chết này có phải cầm mật thơ do chưởng môn sai đi không ?
Thiếu Lâm chưởng môn trầm ngâm hỏi :
- Một phong thơ ?
Tưởng Uý Dân đáp :
- Đúng thế !
Thiếu lâm chưởng môn nói :
- Kêu Giám tự ra đây .
Một tên đệ tử dạ một tiếng rồi chạy đi . Không trường lại tịch mịch một bầu không khí rất nặng nề kỳ bí .
Lát sau một nhà sư mặt hổ rảo bước đi tới nói :
- Giám tự đệ tử là Ngộ Chân xin tham kiến chưởng môn .
Thiếu Lâm chưởng môn hỏi ngay :

- Có phải ngươi đã sai Liễu Không đưa thơ đi không ? Ngươi hãy coi kìa !
Ngộ Chân quay lại ngó xác chết đẻ dưới đất bất giác la hoảng :
- Liễu Không ! Liễu Không ! Y ..
Thiếu Lâm chưởng môn sa sầm nét mặt giục :
- Ngộ Chân ! Vụ này thế nào ngươi hãy giải thích cho bản toà nghe .
Ngộ Chân quay lại cúi đầu đáp :
- Hai tháng trước đệ tử đã sai Liễu Không đưa một phong sớ điệp đến hạ viện Bồ Kinh ở tỉnh Phúc Kiến .
Chưởng môn ngắt lời :
- Hai tháng trước ư ?
- Đúng thế !
- Theo lời Thiên Nhãn Thánh Thủ thí chủ nói thì đêm qua y mở mật thư coi ở chùa Tinh Linh ...
Ngộ Chân nói :
- Thưa chưởng môn , tính theo ngày giờ thì y từ hạ viện trở về thì vừa đúng .
Tưởng Uý Dân hắng dặng một tiếng rồi nói :
- Trong mật phong không phải là sớ điệp .
Thiếu Lâm chưởng môn ngạc nhiên hỏi :
- Vậy nó là cái gì ?
- Một bản bí đồ có đổ chất kịch độc , vì y mở trộm ra coi nên trúng độc mà chết .
Chưởng Môn Thiếu Lâm da mặt co rúm lại rất khó coi còn ngoài ra ai cũng bât tiếng la hoảng .
Từ Văn hai mắt trợn tròn xoe , Tưởng Uý Dân lại nói tiếp :
- Vì vậy mà tại hạ mạo muội tới đây bái yết chưởng môn xin chỉ thị cho biết lai lịch của bí lục này .
Chưởng môn phái Thiếu Lâm rất đổi nghi ngờ , lão đảo mắt nhìn Ngộ Chân và Tưởng Uý Dân cất giọng nghiêm trọng nói :
- Bí lục đó tên gì ?
Tưởng Uý Dân lấy trong bì thuốc ra một cái gói da dê giơ lên nói :
- Độc kinh !
Toàn trường lại hoảng :
- Độc kinh ư ?
Từ Văn chấn động tâm thần bất giác la lên :
- Thế thúc ! Xin cho tiểu điệt coi !
Tưởng Uý Dân kinh hãi ngó Từ Văn rồi ngần ngừ đưa cái túi da dê cho chàng . Từ Văn đón lấy tay run lẩy bẩy mở ra coi thì thấy một cuốn sách rất mỏng nhỏ cũ mèm . Ngoài bìa có viết hai chữ lớn Độc

kinh theo lối cỏ triện , phái dưới có chứa hai chữ nhỏ Quyển thượng . Trước nay chàng chưa từng thấy pho bí lục chí bảo của bản môn này , song chàng căn cứ vào hình tượng mà phán đoán thì nhất quyết là báu vật của bản môn không còn sai nữa .
Từ Văn lại mở ra xem mấy trang bên trong thì đúng là Độc kinh . Chàng liền cất Độc kinh vào bọc đưa mắt nhìn Tưởng Uý Dân thì thấy lão ra chiều kinh dị liền nói :
- Thế thúc ! Tiểu điệt cũng vì pho Độc kinh này mà tới đây .
Tưởng Uý Dân hỏi :
- Ngươi ... vì pho Độc kinh mà tới đây ư ?
- Đúng thế !
- Ngươi đã biết tình trạng này từ hồi trước rồi hay sao ?
- Không phải !
Chàng không nói thêm gì được nữa , dường như cổ họng bị vật gì nút chặt nước mắt chảy quanh cơ hồ trào ra . Tưởng Uý Dân kinh hãi hỏi :
- Vụ này là nghĩa làm sao ?
Từ Văn nghiến răng dằn mối đau thương cất giọng thê lương đáp :
- Hoàng Minh đại ca , y ...
Tưởng Uý Dân biết rằng có chuyện bất thường liền hỏi ngay :
- Y làm sao ?
- Y chết rồi .
Tưởng Uý Dân lảo đảo người đi luôn mấy bước , hai mắt trợn ngược lão rú lên :
- Hoàng Minh ... chết rồi ư ?
- Y chết rồi ! Mà chết một cách thê thảm y bị lợi kiếm đâm xuyên qua ngực .
Tưởng Uý Dân run bần bật hỏi :
- Y chết ở đâu ?
- Trong khu rừng trên đường đi Toại Bình , tiểu điệt ... đã mai táng y rồi .
Tưởng Uý Dân da mặt co rúm lại người run lẩy bẩy nước mắt tuôn ra như suối .
Từ Chưởng môn trở xuống cho đến quần đệ tử phái Thiếu Lâm ai cũng kinh hãi nghi ngờ nhìn chòng chọc vào hai người nhưng không một ai lên tiếng .
Tưởng Uý Dân lau nước mắt hỏi :
- Sự việc đã xảy ra như thế nào ?
Từ Văn nghiến răng đem những chuyện mà chàng đã xảy ra thuật lại một lượt . Tưởng Uý Dân mắt lộ sát khí đây là một trường hợp rất ít

khi thấy trong người lão .
Từ Văn đã có ấn tượng về lão thần thâu này lúc nào cũng hoạt kê vui vẻ , cơ trí hơn người mà nay lại cảm xúc đến thế này thì không khỏi kinh ngạc . Chàng quay lại hỏi chưởng môn Thiếu Lâm :
- Bây giờ chưởng môn hãy giải thích đi thôi .
Chưởng môn Thiếu Lâm chấn động tâm thần hỏi lại :
- Các hạ muốn bản toà giải thích thế nào ?
- Tại sao Liễu Không lại mang Độc kinh trong người ?
- Y đã vì cái đó mà mất mạng vậy bản toà còn phải phái người đi điều tra vụ này .
- Phải chăng chưởng môn nói vậy là để lấp liếm cho xong chuyện ?
Chưởng môn Thiếu Lâm rất bực tức nhưng vẫn bình tĩnh đáp :
- Thí chủ bảo bản toà lấp liếm thì có điều hơi quá .
Từ Văn đáp :
- Sự thực đã hiển nhiên bốn tên Ngũ Phương sứ giả đã chết vì trong kinh có chất kịch độc . Còn một người nữa là minh huynh của tại hạ bị lợi kiếm hạ sát , lúc lâm tử y có di ngôn là đệ tử của quý tự đã gây ra . Mặt khác Liễu Không cũng đã chết rồi mà dường như công lực của y không đủ để giết người cướp kinh , thế thì trong vụ này phải có duyên cớ . Duyên cớ đó xin chưởng môn giải thích .
Chàng dứt lời đảo mắt ngó thủ toà hộ pháp Ngộ Nguyên .
Ngộ Nguyên đại sư mới về chùa sáng nay lại đúng thời gian xảy ra vụ án mạng . Căn cứ vào bản lãnh của đại sư thì y có thể giết Hoàng Minh được .
Tưởng Uý Dân run lên nói :
- Thưa chưởng môn ! Tiểu đồ là Hoàng Minh ẩn thân nằm vùng trong Ngũ Phương giáo cũng vì chính nghĩa võ lâm mà nay gã bị thảm tử phơi thây bên đường hiển nhiên là một vụ mưu sát .
Thiếu Lâm chưởng môn hỏi :
- Mưu sát ư ?
Tưởng Uý Dân xẳng giọng hỏi lại :
- Chẳng lẽ còn không phải hay sao ?
Giám tự Ngộ Chân trầm giọng quát :
- Thí chủ không được vô lễ .
Tưởng Uý Dân bi phẫn quá độ thành ra không giữ được thái độ bình tĩnh lúc bình thời , lão trợn mắt lên hỏi :
- Vô lễ ư ? Bữa nay mà không giải thích được rõ ràng thì cửa Phật là nơi thanh tịnh cũng phải đổ máu .
Câu này khiến cho quần trường đều chấn động , quần đệ tử Thiếu Lâm đều mặt giận xám xanh người nào cũng giương mày trợn mắt

nhưng vì giới luật ngăn cản nên họ không dám nổi hung .
Từ Văn hỏi thêm một câu :
- Chưởng môn nhân ! Xin chưởng môn quyết đoán ngay đi .
Chưởng môn Thiếu Lâm cũng tức giận hỏi :
- Phải chăng thí chủ có ý kinh thị bản tự không người ?
- Không dám ! Tại hạ chỉ đòi nợ nhân mạng mà thôi .
Chưởng môn ngắt lời :
- Đệ tử của bản môn cũng chết phơi thây đương trường , đó không phải là nhân mạng hay sao ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Cái đó không thuộc phạm vi tại hạ phải trả lời .
- Thí chủ định làm gì bây giờ ?
- Xin chưởng môn trả lời về vụ giết người kinh cho .
- Trước khi sự thực chưa được rõ rệt bản toà không có cách nào trả lời các hạ được .
- Nếu vậy thì đừng trách Địa Ngục thư sinh này thủ đoạn tàn ác .
Thù toà hộ pháp là Ngộ Nguyên đại sư tức giận hỏi lại :
- Các hạ định làm gì ?
Từ Văn hai mắt xanh lè cất giọng lạnh như băng buông thõng hai tiếng :
- Giết người !
Hai tiếng này từ cửa miệng Đại Ngục thư sinh nói ra có uy lực uy phường khiến cho người ta phải kinh hãi .
Tăng chúng chùa Thiếu Lâm tức giận đều lên tiếng hắng dặng .
Chưởng môn Thiếu Lâm cất cao giọng niệm phật hiệu rồi nói :
- Đức Phật từ bi ! Bản tự từ gày thành lập môn phái trước Phật đường chưa bao giờ có mùi máu tanh .
Từ Văn lạnh lùng nói :
- Bữa nay khó mà giữ được thể lệ đó .
Trụ trì La hán đường Nhất Tâm đại sư chắp tay nói :
- Xin chưởng môn định đoạt .
Áo cà sa của chưởng môn Thiếu Lâm không gió mà lay động , hiển nhiên lão rất xúc động . La Hán đường phụ trách việc bảo vệ an ninh trong chùa trụ trì tăng xin chỉ thị tức là chờ dịp xuất chiêu , hậu quả này thật đáng sợ .
Chàu Thiếu Lâm tuy đóng cửa tự thủ không hỏi gì đến chuyện thị phi của võ lâm nhưng tai mắt rất linh mẫn . Địa Ngục thư sinh gần đây có những hành vi chấn động giang hồ , đồ đệ phái này biết rõ , không cần nói đến chuyện khác nguyên một cánh tay độc của chàng trong chùa đã không ai địch nổi .

Chưởng môn nhân cặp lông mày co rúm lại không ngớt , lão tự hỏi :
- Làm thế nào để đối phó với vụ này bây giờ ?
Không trường bao phủ một làn sát khí dày đặc , Tưởng Uý Dân gầm lên như người điên :
- Bữa nay mà tại hạ không báo thù được cho đồ đệ thì cũng chẳng sống trên núi Thiếu Thất này nữa .
Tiếng quát vừa dứt lão đã xông ra .
Bầu không khí trở nên khẩn trương vô cùng , bao nhiêu đệ tử hộ pháp đều thủ thế chờ đợi . Ba vị cao tăng là Ngộ Chân , Ngộ Nguyên , Nhất Tâm đều lặng người ra đứng trước chưởng môn . Từ Văn băng người ra ngăn cản Tưởng Uý Dân run lên nói :
- Thế thúc ! Xin để vụ này cho tiểu điệt .
Dứt lời mắt chàng xanh lè đảo nhìn ba nhà sư hỏi :
- Tại hạ mà ra tay thì chết chứ không bị thương , vậy ba vị cùng xuất chiến tay hay là một vị nào ra tay trước ?
Thực là một câu nói cuồng ngạo nhưng cũng khiến cho người ta không rét mà run . Trong trường không một ai có thể chống cự nổi với Từ Văn vì không thể lấy bất cứ một công lực nào để chống cự lại với chất độc .
Trụ trì La Hán đường là Nhất Tâm đại sư tiến lên một bước cất giọng đanh thép nói :
- Bản toà vì danh dự chùa Thiếu Lâm mà phải xuất chiến
Từ Văn giục :
- Vậy đại sư ra tay đi .
Nhất Tâm đại sư đáp :
- Bản toà là chủ vậy nhường cho thí chủ động thủ trước .
Từ Văn quát :
- Tiếp chiêu đây .
Chàng phóng ra chiêu Độc thủ nhất thức với mười thành công lực .
Nhất Tâm đại sư vẫy tay áo vào một cái nguyên là một thế thủ nhưng nó gồm cả thế công thật là một chiêu thức tuyệt diệu .
Những tiếng binh , binh chấn động chiêu Độc thủ nhất thức của Từ Văn bị giải khai .
Bọn môn đồ Thiếu Lâm thấy hai bên động thủ liền tới tấp lùi ra ngoài khỏi vòng chiến .
Từ Văn dùng độc thủ phát tự do , chiêu này chàng hoàn toàn phát huy thực lực chứ không thi triển chất độc nếu không thì lúc chưởng chỉ hai bên đụng nhau Nhất Tâm đại sư nhất định bị té rồi .
Nhất Tâm đại sư thấy mình cjống được một chiêu thì hùng tâm phấn khởi . Lão tưởng bản lãnh của Địa Ngục thư sinh chỉ có vậy mà thôi .

Lão quát to một tiếng rồi lập tức phóng ra Toái bi chưởng một trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm , chưởng thế cực kỳ uy mãnh khiến người coi thấy phát khiếp .
Từ Văn bản tính cuồng ngạo chàng vận toàn thân công lực vào hai tay để đón tiếp . Chàng vẫn không dùng độc chỉ dùng thực lực để so bì xem công lực của Trụ trì La Hán đường cao thâm đến đâu .
Sầm một tiếng chấn động , cuồng phong nổi lên ào ào đứng ngoài ba trượng hãy còn thấy luồng gió xô đẩy mạnh . Nhất Tâm đại sư rú lên một tiếng loạng choạng lùi lại người lão lảo đảo cơ hồ muốn té . Từ Văn cũng bị sức phản chấn hất lùi lại hai bước dài , những viên gạch xanh dưới gót chàng xéo lên bị vỡ tan hết bốn phiến .
Một chiêu này khiến cho toàn trường phải kinh tâm động phách . Nhất Tâm đại sư là người phụ trách La Hán đường có một bản lãnh nhất nhì trong chùa mà không chịu nổi hai chiêu của Từ Văn , cứ thế mà coi thì còn ai là đối thủ của chàng nữa ?
Từ Văn cất giọng lạnh như băng nói :
- Tại hạ nghĩ đến cửa Phật là nơi thanh tịnh không tiện khinh mạn nên hai chiêu vừa rồi tại hạ không dùng đến chất độc . Bây giờ tại hạ muốn mở khai sát giới xin liệt vị đừng trách tại hạ sao không bảo trước .
Nghe chàng nói đến chất độc từ chưởng môn trở xuống không một ai mà không biến sắc .
Tưởng Uý Dân lớn tiếng :
- Hiền điệt ! Không thể từ bi được đâu mà phải hạ độc thủ mới xong .
Thủ toà hộ pháp là nguyên lão Ngộ Nguyên đại sư tuyên phật hiệu rồi băng mình ra thay thế cho Nhất Tâm đại sư , mặt lão nghiêm trọng coi như tấm thiết bản lão run lên hô :
- Thí chủ ra tay đi !
Từ Văn nhận định Ngộ Nguyên đại sư tất có mối liên quan với 9ộc kinh và cái chết của Hoàng Minh , mặt chàng nổi sát khí mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè chàng vung song chưởng lên nói :
- Ngộ Nguyên ! Bản nhân muốn phóng một chiêu cho đại sư phải táng mạng .
Ngộ Nguyên đại sư tức giận , sắc mặt tím bầm cặp mắt trợn lên , tấm áo cà sa không gió mà căng phùng lên . Lão đã phát huy công lực đến tột độ bao nhiêu con mắt ngó vào đều kinh hãi .
Chưởng môn Thiếu Lâm mặt lạnh như băng mà không dấu nổi mối khích động trong lòng .
Giữa lúc sát khí đằng đằng uy hiếp mọi người , từ trong đại điện có tiếng hô lớn vọng ra :

- Phật Gia sư tổ đã tới .
Tiếng hô vừa dứt tăng chúng Thiếu Lâm trở lại thái độ nghiêm chỉnh sắc mặt trang trọng hát lên một câu tiếng Phạn rồi tới tấp lùi ra hai bên . Bày thành hai hàng để chờ Ngộ Nguyên đại sư trở lại hàng ngũ .
Boong ! Boong !
Tiếng chuông ngân nga nổi lên , vẻ trang nghiêm từ hoà trở lại tựa hồ quét sạch làn sát khí trong không trường .
Từ Văn cũng không tự chủ được phải lùi lại đứng bên Tưởng Uý Dân đưa mắt nhìn lão như để hỏi ý kiến . Chưởng môn Thiếu Lâm cao giọng tuyên phật hiệu bao nhiêu tăng chúng đều đồng thanh phụ hoạ .
Bỗng một vị lão tăng chân mày bạc phơ thân hình gầy như que củi mà bảo tướng trng nghiêm , lông mi dài đắp kín mắt ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn lớn , bốn nhà sư mặt hổ mỗi người một tay khiêng bồ đoàn từ trong đại điện thong thả đi ra .
Bao nhiêu tăng chúng đều chắp tay khom lưng , bốn nhà sư mặt hổ đặt cái bồ đoàn xuống thềm rồi cúi đầu khép nép đứng lùi ra hai bên .
Chưởng môn Thiếu Lâm kính cẩn bẩm :
- Vị đệ tử bất tiếu mà làm kinh động đến Phật Gia .
Vị lão tăng mày trắng khẽ vẫy bàn tay khô như que củi mà không lên tiếng , toàn trường im lặng tưởng như cây kim rớt cũng nghe tiếng chuông đình lại .
Tưởng Uý Dân khẽ nói :
- Không ngờ lão quái vật này hãy còn sống ở thế gian , xem chừng chùa Thiếu Lâm không bị Ngũ Phương giáo quấy nhiễu , như vậy hẳn có nguyên nhân .
Từ Văn chau mày hỏi :
- Ta nên xử trí thế nào ?
Tưởng Uý Dân trầm lặng một chút rồi đáp :
- Để xem đối phương vạch đường lối thế nào đã , vụ công án này nếu không được giải quyết hợp lý không xong .
Lão tăng mày trắng mở miệng , thanh âm lão không lớn nhưng mỗi tiếng nói ra như vật hữu hình đập vào màng tai :
- Lão tăng là Phạn Tính không nhuốm bụi trần đã ba mươi năm , không ngờ bữa nay chưa hết kiếp tục . Cửa Phật là nơi thanh tịnh không được để tanh nhơ hai vị thí chủ làm như vậy khi quá đó .
Tưởng Uý Dân toan lên tiếng thì Từ Văn đã cướp lời :
- Lão thiền sư đã biết đầu đuôi sự kiện này chưa ?
Lão thiền sư đáp :

- Lão tăng biết cả rồi .
- Xin hỏi lão thiền sư nguyên nhân này từ đâu mà ra ?
- Sự thực cần phải mở cuộc điều tra mới biết rõ , hai vị thí chủ hãy tạm lui ra khỏi chùa Thiếu Lâm để chờ phúc đáp .
Từ Văn sửng sốt hỏi :
- Lão thiền sư không tra ra chân tướng vụ này ngay được ư ?
- Dĩ nhiên không được .
Từ Văn lại hỏi :
- Vãn bối muốn rằng lão thiền sư làm ngay bây giờ .
- Phải có thời giờ mới được .
- Xin tha thứ cho vãn bối không thể tiếp thụ lời đề nghị của lão thiền sư .
Lão thiền sư hỏi :
- Tiểu thí chủ định làm gì ?
- Vụ công án này chưa giải quyết xong thì vãn bối chưa thể rời khỏi chùa Thiếu Lâm được .
Vị lão tăng mày trắng bỗng giương mắt lên hai đạo hàn quang lạnh lẽo sáng như điện chiếu thẳng vào mặt Từ Văn .
Từ Văn không khỏi giật mình lùi lại một bước dài . Theo mục quang này mà xét đoán thì công tu luyện của lão tăng đã cao thâm rất mực . Bầu không khí biến thành khẩn trương vô cùng . Lão tăng mày trắng thu mục quang lại nói dường như để mình nghe :
- Đức Phật từ bi ! Đệ tử đã quay mặt vào vách đá ba mươi năm mà vẫn còn xúc động tâm niệm . Thuyết của Đức Phật là vô tướng mà đệ tử vẫn còn có tướng thì ra ba chục năm khổ luyện vẫn chưa quét sạch bụi trần .
Chưởng môn Thiếu Lâm quỳ mọp xuống nói :
- Tội nghiệt của đệ tử thật là thâm trọng .
Chưởng môn vừa quỳ xuống bọn đệ tử cũng quỳ theo . Bầu không khí đang nghiêm trọng bỗng biến thành nghiêm cẩn phi thường .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 85

Từ Văn chăm chú nhìn Tưởng Uý Dân hỏi :
- Thế thúc ! Theo ý thế thúc thì nên làm thế nào ?
Lúc này Tưởng Uý Dân đã bình tĩnh lại đôi chút , lão thủng thẳng đáp :

- Trước hết ta hãy làm một việc lớn khác đi đã .
Từ Văn hỏi :
- Việc lớn ư ?
Tưởng Uý Dân gật đầu , Từ Văn nói :
- Thế cũng được .
Tưởng Uý Dân trầm giọng nhìn lão tăng mày trắng nói :
- Thiền sư là bậc cao tăng đắc đạo đã mở cửa quan lộ mặt ra ngoài , bọn vãn bối phải hiểu đường tiến thoái đâu dám phản lại ý nghĩa võ lâm không hiểu tôn ty là gì . Bọn hậu bối chỉ xin trong vòng năm ngày được quý tự phúc đáp rõ ràng cho . Bây giờ bọn hậu bối tạm thời xin cáo thoái .
Lão nói xong chắp tay thi lễ rồi dắt Từ Văn trở gót đi ra cổng chùa . Sau lưng còn tiếng niệm Phật vang lên không ngớt .
Ra khỏi cửa sơn môn Từ Văn không nhịn được lại hỏi :
- Thế thúc ! Vị lão tăng mày trắng đó là ai ?
Tưởng Uý Dân đáp :
- Lão là đại sư huynh của chưởng môn phái Thiếu Lâm đời trước . Năm nay lão đã ngoài trăm tuổi pháp hiệu lão là Vô Tướng , sáu chục năm trước lão là tay cao thủ bậc nhất phái Thiếu Lâm . Tính lão rất cổ quái , lão ghét tà ác như cừu địch , người trong võ lâm không ai mà không kính phục , thường truyền tụng lão là thánh tăng .
- Còn việc này nên thế nào ?
- Chờ năm ngày sau rồi sẽ tính .
Từ Văn lại hỏi :
- Vừa rồi thế thúc nói có việc lớn phải làm ...
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Phải rồi ! Ta cũng vì việc đó mà tới đây , thế muội ngươi cũng tới đó ..
Từ Văn sửng sốt :
- Ủa ! Hiện giờ thế muội ...
- Y chờ ở dưới chân núi vì theo qui cũ của Thiếu Lâm đàn bà con gái không được vào chùa .
Từ Văn vẫn chưa hiểu liền hỏi lại :
- Nhưng thế thúc bảo là việc lớn kia mà ?
- Hội Vệ Đạo dốc toàn lực tấn công vào Ngũ Phương giáo ..
Từ Văn chấn động tâm thần liền hỏi ngay :
- Vào chỗ nào ?
- Vì ta đi vô tình gặp được Độc kinh đi quanh đường chạy đến đây , ta chắc rằng Độc kinh có liên quan đến phụ thân ngươi mà còn có mối liên quan đến Ngũ Phương giáo . Mà Hội Vệ Đạo sáng sớm hôm

nay đã tiến đến sau núi .
Từ Văn hỏi :
- Như vậy hai bên đã tiếp xúc nhau chưa ?
- Có thể ! Vụ này có quan hệ đến vận kiếp của võ lâm ta cũng là một trong những người bị hại vì thế mà ta muốn đem hết sức mình để giúp vào công cuộc đó . Chẳng ngờ ! Hỡi ơi ! Hoàng Minh lại gặp chuyện bất trắc .
Lão nói tới đây cặp mắt long lanh ngấn lệ muốn bật lên tiếng khóc , đủ tỏ tình thày trò của lão rất thắm thiết .
Từ Văn nóng nảy vô cùng , bầu nhiệt huyết nổi lên sùng sục . Ngũ Phương giáo chủ là tên nghịch đồ của bản môn quyết chẳng để cho Hội Vệ Đạo nhanh chân tới trước . Tuy hai bên chưa dự đoán được cuộc thắng bại song phụ thân và mẫu thân chàng còn ở trong tay bọn Ngũ Phương giáo mà giữa Thượng Quan Hoành với phụ thân chàng cũng có mối tử thù , nếu Hội Vệ Đạo mà thắng thì hậu quả khó có thể mà lường được . Chàng thấy rằng bây giờ mới ra đi e rằng chậm mất rồi ..
Trong lòng nghĩ vậy hận mình chẳng thể chắp cánh bay tới nơi ngay .
Tưởng Uý Dân đột nhiên dừng bước nói :
- Hiền điệt ! Có khi chúng ta đều lầm hết .
Từ Văn ngơ ngác hỏi :
- Lầm ư ? Làm sao mà lầm ?
Tưởng Uý Dân hỏi lại :
- Có phải ngươi đã nói Hoàng Minh lúc hấp hối có nói mấy câu Lệnh đường ... Độc kinh .. Thiếu Lâm tăng .. không ?
- Đúng thế !
- Lúc ta cho Hoàng Minh tìm cách trà trộn vào Ngũ Phương giáo là vì ba mục đích ..
Từ Văn hỏi :
- Ba mục đích đó là gì ?
- Thứ nhất : tra rõ lai lịch của Ngũ Phương giáo chủ cho biết vì lẽ gì hắn phá huỷ toà viện của ta ở Khai Phong và việc hắn có ý truy sát cha con ta ? Thứ hai là khám ph1 vụ hắn lấy cắp Phật Tâm . Thứ ba là đóng góp vào công việc võ lâm một phần nhỏ mọn .
Từ Văn la lên một tiếng :
- Ủa !
Tưởng Uý Dân nói tiếp :
- Có lẽ Hoàng Minh đánh cắp Phật Tâm nhưng không xong mà lại lấy được Độc kinh đem đi . Cón bốn tên sứ giả kia cùng phe với gã hay

biết chuyện đó nên rượt theo , có thể gã sơ hở để Độc kinh lộ ra rồi xảy cuộc tranh cướp nhau . Sau bốn gã kia bị chết vì sờ vào Độc kinh có chất độc , kế đó có đệ tử chùa Thiếu lâm chợt tới rồi thừa cơ cướp lấy ...
- Còn cái chết của Hoàng Minh thì sao ?
- Bây giờ ta nghĩ ra rồi Hoàng Minh chết về tay bốn tên sứ giả vì bọn chúng đều dùng kiếm . Còn tăng nhân chùa Thiếu Lâm chẳng bao giờ giắt kiếm trong khi qua lại giang hồ . Kiếm thuật cũng không phải là môn sở trường của phái này , lúc nhà sư phái Thiếu Lâm cướp Độc kinh thì Hoàng Minh đã bị kiếm thương rồi mà chưa tắt thở .
Từ Văn gật đầu nói :
- Thế thúc phỏng đoán rất hợp tình hợp lý .
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Có thể còn một trường hợp nữa .
- Trường hợp nào ?
- Hoàng Minh biết mình khó lòng thoát chết liền trao Độc kinh cho nhà sư chùa Thiếu Lâm , đáng tiếc là nhà sư đó đã chết rồi .
- Như vậy cũng rất có lý , nhưng vụ Hoàng Minh lúc hấp hối có đề cập đến gia mẫu thì sao ?
Tưởng Uý Dân đáp :
- Có thể gã đã gặp lệnh đường , gã muốn nói những tin tức liên quan đến lệnh đường nhưng gã đã bị kiệt lực không thể nói được nữa . Còn việc Độc kinh cần hơn gã cố thốt được ba tiếng là có ý cho hiền điệt hay nó đã ở trong tay một nhà sư Thiếu Lâm .
Từ Văn ngẫm nghĩ rồi nói :
- Nếu tiểu điệt gặp được gia mẫu thì vụ bí mật này mới khám phá ra được .
Tưởng Uý Dân gật đầu . Từ Văn đưa mắt nhìn ra phía núi xa xa hỏi :
- Thế Thúc ! Có đường tắt nào qua sau núi cho lẹ được không ?
Tưởng Uý Dân hỏi lại :
- Để làm gì ?
- Tiểu điệt muốn đi trước một bước .
- Ngươi không muốn đi cùng với thế muội chăng ?
- Tiểu điệt lòng nóng như lửa chỉ sợ gia phụ cùng gia mẫu đã bị hại trong hoả ngục của Ngũ Phương giáo rồi . Vì thế ...
Tưởng Uý Dân ngắt lời :
- Hay hơn hết là vòng quanh xuống chân núi mà đi . Phía trước cũng như phía sau núi đều hiểm trở vô cùng đi lối tắt gần mà hoá xa .
- Nếu vậy tiểu điệt xin đi trước .
- Được rồi , ngươi đi trước đi . À này ! Hãy khoan ...

Từ Văn hỏi ngay :
- Thế thúc còn điều chi chỉ bảo thêm ?
- Cuốn Độc kinh đó trước kia ngươi đã thấy qua chưa ?
- Tiểu điệt chưa từng thấy qua . Nhưng thuở nhỏ luyện độc công bao nhiêu khẩu quyết hoàn toàn giống sách này , lúc nãy ở trong chùa tiểu điệt đã coi qua rồi .
- Ta còn hoài nghi một điều ?
- Điều gì ?
- Ngũ Phương giáo chủ và lệnh tôn dường như hãy còn có mối liên quan với nhau .
- Tiểu điệt cũng nghĩ thế nhưng cái đó chẳng bao lâu nữa sẽ tìm ra sự thực .
- Được rồi ! Ngươi đi đi , ta cùng Minh Châu sẽ đi sau .
- Tiểu điệt xin thất lễ .
Chàng chưa dứt lời đã băng mình xuống núi .
Dọc đường chàng thi triển khinh công đến tột độ chạy như bay , hiện giờ mất một giây một khắc đối với chàng cũng tưởng như mất hàng ngày hàng tháng . Nhưng vô luận thế nào thì sức người cũng chỉ có hạn mà thôi , đoạn đường này ít ra cũng phải bảy tám chục dặm dù có nhanh lắm thì cũng phải mất hai giờ mới tới nơi được .
Từ Văn vẫn lo ngại xảy ra chuyện ở dọc đường nên lòng chàng nóng như lửa đốt . Từ Văn đang chạy bon bon bỗng thấy một bóng người lật đật chạy tới bất giác dừng bước lại nhìn xem ai thì là một nhà sư hành cước coi vẻ rất hốt hoảng . Chàng nổi tính hiếu kỳ buột miệng quát :
- Đứng lại !
Người kia dừng bước ngó Từ Văn rồi đột nhiên ngã huỵch xuống đất . Miệng sùi bọt rãi thở hồng hộc như trâu , Từ Văn đoán chừng nhà sư này chạy mệt quá . Tưởng thế rồi chàng không có thì giờ can thiệp chuyện vu vơ liền băng mình toan đi ..
Bất thình lình bốn bóng người đang chạy nhanh tới , nhà sư chùa Thiếu Lâm kia gắng gượng đứng lên quay lại ngó một cái rồi cắm đầu cắm cổ mà chạy nhưng mới đi được mấy bước đột nhiên ngã lăn ra .
Từ Văn đột nhiên dừng lại ...
Bốn người chạy như bay tới nơi là bốn hán tử áo đen nai nịt gọn àng , chúng vừa rượt theo nhà sư vừa la :
- Lão trọc kia ! Chạy đi đâu !
Từ Văn lạng người ra chặn lại cất giọng lạnh như băng nói :
- Đứng lại đã !

Bốn tên áo đen đồng thời dừng bước , một tên ra chiều hung dữ trợn mắt lên nhìn Từ Văn hỏi :
- Thằng nhãi này ! Ngươi muốn chết chăng ?
Một tên khác đã nhảy xổ về phía nhà sư mệt nhoài Từ Văn không quay người lại chàng chỉ lạng người đi một cái rồi trở về chỗ cũ dường như chàng chưa chuyển động . Một trong bốn tên áo đen đang rượt nhà sư rú lên một tiếng ngã lăn ra chết liền , thủ thế này khiến cho ba tên chẳng còn hồn vía nào nữa . Từ Văn quát hỏi :
- Lai lịch của các ngươi thế nào ? Nói mau !
Một gã áo đen run lẩy bẩy đáp :
- Tại hạ là đệ tử tuần sơn của Ngũ Phương giáo ..
Gã chưa dứt lời Từ Văn vung tay lên một cái cử chỉ của chàng coi nhẹ nhàng thưa thớt mà cả ba tên áo đen đều rú lên rồi ngã lăn ra chết liền .
Từ Văn quay lại ngó nhà sư sợ quá sắc mặt tái mét liền hỏi :
- Hoà thượng có phải là đệ tử chùa Thiếu Lâm không ?
Nhà sư đáp :
- Phải rồi !
- Hoà thượng đi đi !
Nhà sư ngập ngừng hỏi :
- Này thí chủ ... Thí chủ có phải là Địa Ngục thư sinh không ?
Từ Văn sửng sốt hỏi lại :
- Phải rồi ! Hoà thượng muốn hỏi điều chi ?
Nhà sư gắng gượng đứng lên xúc động nói :
- A Di Đà Phật ! Đức Phật linh thiêng , bần tăng đang đi tìm thí chủ đây .
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Sao ? Hoà thượng muốn kiếm tại hạ ?
- Phải rồi ! Tiểu tăng pháp hiệu là Liễu Nhâm được gặp thí chủ đây may biết chừng nào .
- Hoà thượng muốn kiếm tại hạ có điều chi ?
- Mấy bữa trước đây tiểu tăng đi trên đường Toại Bình vô tình gặp được trường thảm sát .
Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Rồi sao nữa ?
- Năm tay cao thủ của Ngũ Phương giáo bị giết .
Từ Văn động tâm hỏi :
- Ủa ! Rồi sao nữa ?
- Trong năm tên này thì người trúng kiếm chưa chết gã thấy tiểu tăng liền gởi một vật trao cho thí chủ ...

Từ Văn sắc mặt biến đổi run lên hỏi :
- Rồi sao nữa ?
Liễu Nhâm sắc mặt kinh hãi nhìn Từ Văn rồi nói tiếp :
- Tiểu tăng nhân có việc khác phải đi ngay liền giao cho sư đệ là Liễu Không hãy mang vật đó về chùa Thiếu Lâm đã .
Từ Văn la lên một tiếng :
- Úi chà !
Rồi chàng lùi lại ba bước sắc mặt biến đổi rất khó coi khiến cho Liễu Nhâm hoà thượng kinh hãi không dám nói nữa .
Đây thật là một việc hiểu lầm rất đáng sợ . Trong lòng Từ Văn hối hận vô cùng chàng tự nhủ :
- Nếu không có Vô Tướng thiền sư xuất hiện thì trong chùa Thiếu Lâm tất không tránh được cuộc đổ máu . Kết quả đúng như lời Tưởng thế thúc đã phỏng đoán , đây chỉ là một sự hiểu lầm và cũng là cái may lớn trong những điều không may .
Chàng rất khích động hỏi :
- Người bị kiếm thương trao cho hoà thượng cái đó có nói gì nữa không ?
- Không ! Gã chỉ nói bất luận thế nào cũng tìm cách trao vật này cho Địa Ngục thư sinh dùm . Đồng thời gã còn dặn không nên đụng vào bên trong vì nó có chất kịch độc .
Từ Văn ngắt lời :
- Tại sao hoà thượng lại biết tại hạ là Địa Ngục thư sinh ?
Liễu Nhâm đáp :
- Độc thủ của thí chủ thì trên chốn giang hồ còn ai là không biết .
Từ Văn hối hận vô cùng liền lễ phép nói :
- Xin đại sư phụ về phúc trình với chưởng môn nhân là tại hạ hối hận vô cùng ! Điều ước năm ngày xin thủ tiêu , sau này tại hạ có thời cơ sẽ đến thỉnh tội .
Liễu Nhâm hoà thượng nghi ngờ hỏi :
- Tiểu tăng không hiểu thí chủ nói vậy là nghĩa làm sao ?
Từ Văn không rỗi để giải thích mà chàng cũng không muốn giải thích liền hàm hồ đáp :
- Đại sư phụ cứ về chùa sẽ rõ tình hình , xin tha thứ cho tại hạ không thể chờ lâu được . Vậy xin cáo biệt .
Chàng nói xong chắp hai tay thi lễ rồi băng mình đi ngay .
Sự thật đã chứng minh Liễu Không hoà thượng đệ tử chùa Thiếu Lâm chịu lời uỷ thác của Liễu Nhâm đem Độc kinh về chùa Thiếu Lâm rồi dọc đường nhà sư động tính hiếu kỳ quên mất lời cáo giới của đồng môn cứ mở Độc kinh ra coi để đến nỗi trúng độc mà chết .

Tấn kịch này Tưởng Uý Dân đã ngó thấy rồi đem cả người chết lẫn kinh về chùa Thiếu Lâm .
Cái chết của Hoàng Minh là do lưỡi kiếm của đồng bạn gã bọn Ngũ Phương sứ giả gây ra không còn nghi ngờ gì nữa .
Nguyên nhân vụ này đã hiển nhiên , Từ Văn tuy có lòng hối hận về cuộc đại náo chùa Thiếu Lâm nhưng lòng chàng cũng nhẹ nhõm đi nhiều .
Sau chừng nửa giờ Từ Văn đã đến phía sau núi Tung Sơn chàng chiếu theo những chỉ thị của Hoàng Minh bữa trước chạy thẳng đến Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở trong bí cốc .
Dọc đường chàng phát hiện ra khá nhiều tử thi tình trạng này cho chàng hay là Hội Vệ Đạo đã phát động cuộc tấn công . Lòng chàng đang bồn chồn bây giờ lại nóng nảy hơn .
Khi gần đến bí cốc tử thi lại càng nhiều , cứ theo cách ăn mặc mà phán đoán thì kẻ bị chết phần nhiều là giáo đồ của Ngũ Phương giáo . Từ Văn vượt hết hang núi đi tới trước đường thông đạo vào lòng núi bỗng có mấy bóng người xuất hiện ra cản đường . Đi đầu là một hán tử trung niên mình mặc áo lam , hiển nhiên hắn là Tổng quản Cổ Kim Nhân trong Hội Vệ Đạo .
Cổ Kim Nhân đã dẫn người đến canh gác đủ tỏ ra Hội Vệ Đạo đã làm chủ tình thế .
Từ Văn dừng bước lạnh lùng nói :
- Cổ tổng quản ! May lại gặp đây .
Cổ Kim Nhân chắp tay cười ha hả nói :
- Thiếu hiệp đến vừa hay ! Xin mời thiếu hiệp vào .
Hắn nói xong liền né mình nhường lối .
Từ Văn đối với Hội Vệ Đạo ở vào tình trạng không phải là kẻ thù mà cũng không phải là bạn hữu . Chàng đến để làm việc riêng của mình chàng ngần ngừ một chút rồi chắp tay hỏi :
- Quý hội chuyến này dường như gặp bước thuận lợi phải không ?
Cổ Kim Nhân đáp :
- Lúc ban đầu gặp khá nhiều thuận lợi nhưng rồi gặp phải sức chống cự rất nặng .
- Tình trạng hiện giờ ra sao ?
Giữa lúc ấy một tên hán tử áo đen chạy ra , Cổ Kim Nhân hỏi ngay :
- Tình trạng trong ấy hiện giờ ra sao ?
Hán tử áo đen mồ hôi nhễ nhãi thở hồng hộc đáp :
- Số tử thương cả hai bên tương đối ngang nhau , tình trạng cuộc chiến cực kỳ thảm khốc .
Từ Văn trong lòng đã bớt phần xao xuyến .

Hán tử áo đen lại nói tiếp :
- Đối phương có một số cao thủ rất mạnh xem chừng bên ta đi vào chỗ kém thế .
- Được rồi ! Ngươi hãy tạm nghỉ một chút !
Rồi hắn quay lại nói với Từ Văn :
- Tệ hội chủ có nhắc đến các hạ và hy vọng rằng các hạ hãy tạm gác những mối ân oán ..
Từ Văn giơ tay ngắt lời :
- Hành động của tại hạ do tại hạ chủ trương , tại hạ xin cáo lỗi .
Từ Văn băng mình vào đường hầm chạy đi .
Dọc đường những xác chết từng đống mùi máu tanh hôi xông vào mũi sặc sụa , xem chừng Hội Vệ Đạo phải trả một giá khá đắt để khám phá ra đường hầm này . Từ Văn xuyên qua đường hầm tối đen khá dài , mắt chàng bỗng sáng loà chàng đã vào tới hang trong và đã nghe tiếng sát phạt ghê gớm . Từ Văn đưa mắt nhìn ra thì hang này là một nơi kỳ địa thiên nhiên , bốn mặt đều là núi non vây bọc coi chẳng khác một cái giếng khổng lồ , một mặt phòng xá đầy như bát úp ..
Bóng người thấp thoáng ở phía xa xa chàng nhìn thấy cả đao quang kiếm ảnh . Tiếng kêu la , tiếnh quát tháo , tiếng sát phạt hợp lại thành một khúc nhạc điên cuồng khủng khiếp .
Từ Văn đảo mục quang nhìn khắp chung quanh một lượt rồi băng mình chạy về phía đấu trường . Nào máu đỏ lênh láng , nào thi thể tan nát , nào đao gãy kiếm cụt hợp lại thành một bức hoạ thương tâm thảm mục khiến người ta không nỡ nhìn vào .
Cuộc chiến đấu đang đi đến chỗ một mất một còn nên chẳng ai chú ý tới một vị sát tinh đang đi tới nơi . Từ Văn đi thẳng vào đấu trường thì thấy vợ chồng Thượng Quan Hoành đang giáp công Ngũ Phương giáo chủ trong chiến trường thì đôi này khốc liệt nhất . Ngoài ra còn Đỗ Như Lan , Táng Thiên Ông , Thống Thiền hoà thượng , Thôi Vô Độc là nhữn tay cao thủ Hội Vệ Đạo . Có chỗ một chọi một , có chỗ một chọi ba đag giao chiến với bọn gười mặc áo cẩm bào .
Ngoài ra còn bọn đệ tử thuộc hạng nhì , hạng ba thì bày thành cuộc hỗn chiến . Người nào người nấy hai mắt đỏ ngầu toàn thân đầy vết máu .
Từ Văn đặc biệt chú ý tới đại mẫu là Không Cốc Lan Tô Viên và Hoành Thiên Nhất Kiếm Nguỵ Hán Văn đôi này giao chiến với một tên Ngũ Phương sứ giả .
Thế kiếm của Hoành Thiên Nhất kiếm vọt ra như cầu vồng bức bách đối thủ lâm vào thế nguy . Không Cốc Lan Tô Viên lại bị đối phương

đánh cho chân tay luống cuống mụ ra chiêu thức chẳng ra lề lối nào nữa .
Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ chàng cho là Hội Vệ Đạo lâm vào tình thế hạ phong , nhưng trong một thời gian ngắn cục diện chưa có gì biến đổi ngay . Việc khẩn cấp của chàng là đi cứu song thân .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran
Hồi 86
CUỘC ÁC CHIẾN TRONG NGŨ PHƯƠNG GIÁO

Từ Văn nghĩ vậy rồi vượt qua vòng chiến vọt thẳng về phía phòng ốc , người chàng xuyên qua mé bên Không Cốc Lan Tô Viên tiện tay chàng vung chưởng đánh ra một phát vào đối phương của mụ .
Thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng khủng khiếp rồi té xuống đất .
Không Cốc Lan Tô Viên thấy diễn tiến đột ngột thì giật mình kinh hãi đứng thộn mặt ra . Từ Văn xuyên qua đám người mụ không nhìn rõ là ai đã ra tay viện trợ cho mụ , chàng xuyên qua đến đâu hễ gặp Ngũ Phương giáo đồ là chàng dừng lại thưởng cho một chỉ . Chàng đi hết trường đấu có đến mười mấy người bị độc thủ của chàng đánh chết .
Chàng đang lo lắng về vụ yên nguy của song thân nên chàng đi thẳng vào khu nhà ở . Tới nơi Từ Văn tìm hết phòng nọ đến phòng kia nhưng tuyệt không thấy bóng người nào cả , xem chừng hết thảy giáo đồ của Ngũ Phương giáo đã ở ngoài tham gia chiến cuộc .
Đột nhiên chàng phát giác ra là hành động của mình quá ngu xuẩn vì Ngũ Phương giáo chủ đã hao tổn công phu kinh doanh chốn này tất có nhà bí mật mà song thân của chàng bị bắt giữ thì dĩ nhiên phải cầm tù vào nơi nào cực kỳ kín đáo , bí ẩn . Chàng tìm kiếm kiểu này chỉ tốn công vô ích rồi chàng tự nhủ :
- Âu là ta hãy giải quyết xong Ngũ Phương giáo chủ thì mọi việc sẽ ra hết .
Nghĩ vậy chàng liền trở ra ngoài chiến trường .
Chỉ trong khoảnh khắc tình trạng trường đấu đã bắt đầu biến đổi .
Bọn Ngũ Phương giáo đồ tên nào cũng kiêu dũng lại dai sức chiến đấu . Còn bên Hội Vệ Đạo ngoài mấy tay cao thủ có địa vị vẫn hết sức chống cự được với đối thủ , còn bọn thuộc hạ vào hạng nhì hạng ba võ công kém cỏi bị tử thương gần hết . Hội Vệ Đạo lâm vào tình thế sút kém rõ rệt .

Một tiếng quát lớn tiếp theo là một tiếng rú thê thảm vang lên .
Thống Thiền hoà thượng đã hạ được đối thủ , tiếp theo là Táng Thiên Ông cũng đã hạ được kẻ địch rồi . Hai tay cao thủ tuyệt đỉnh lại xông vào đám đông trợ lực , thế lực lại có cơ vãn hồi .
Từ Văn mặt lạnh như băng tiến về phía Ngũ Phương giáo chủ .
- Địa Ngục thư sinh ! Địa Ngục thư sinh !
Một người hô mấy người hưởng ứng , chiến trường đang bao phủ một bầu sát khí bây giờ lại tăng thêm phần khủng khiếp .
Ngũ Phương giáo chủ nếu không luyện được huyền công ghi trong Phật Tâm thì quyết chẳng thế nào chống lại được với Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử một thời gian lâu như thế . Giữa lúc những tiếng hô Địa Ngục thư sinh vang lên Ngũ Phương giáo chủ đảo mắt nhìn về phía Từ Văn . Những tay cao thủ ra chiêu chiến đấu không thể phân tâm được dù chỉ là trong nháy mắt , trường hợp đột ngột này Ngũ Phương giáo chủ đã để cho đối phương có cơ hội .
Binh ! Binh ! Binh !
Tiếp theo là tiếng rên ư ử , Ngũ Phương giáo chủ trúng liền ba chưởng loạng choạng người đi , miệng phun máu ra như tên bắn .
Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử mỗi người một bên rượt theo đánh tới .
Ngũ Phương giáo chủ thân hình cực kỳ huyền diệu hắn chỉ xoay mình một cái là thoát ra khỏi vòng uy lực của vợ chồng Thượng Quan Hoành rôìu hắn vọt đi nhanh như chớp về phía phòng ốc trong Tổng đàn .
Ngay lúc đó một bóng người vọt lên cao theo đường vòng cung rồi như một cơn gió lốc từ không trung đè xuống Ngũ Phương giáo chủ lại rên lên một tiếng rồi bắt buột phải trở lùi lại .
Bóng người hạ xuống rất mau chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn .
Hai người trố mắt nhìn nhau Ngũ Phương giáo chủ sợ hãi lùi lại mấy bước liền . Từ Văn trong lòng oán độc không bút nào tả xiết mắt chàng dường như toé lửa chàng liền tiến theo không chịu buông tha .
Vân Trung Tiên Tử vung bàn tay ngọc tiến lại một bước quét ngang sau lưng Ngũ Phương giáo chủ . Từ Văn tức giận quát lên :
- Hãy dừng tay !
Vân Trung Tiên Tử bất giác thu tay về lùi lại giương mắt lên nhìn Từ Văn một cách hồ nghi .
Từ Văn nghiến răng lớn tiếng :
- Lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt ngươi hãy nên thuận theo số mạng đi thôi .
Ngũ Phương giáo chủ bật lên tiếng cười quái gở nói :

- Từ Văn ! Nếu ngươi còn muốn cho cha mẹ ngươi thoát chết thì bây giờ hãy thi hành lời hứa đi hãy còn kịp ...
Từ Văn trợn mắt cơ hồ chảy máu lớn tiếng quát :
- Thôi câm đi ! Đừng mơ mộng nữa .
Ngũ Phương giáo chủ cười gằn nói :
- Ngươi tưởng bản giáo chủ thất bại rồi chăng ? Ngươi còn cho rằng Nfũ Phương giáo đã bị tan tành rồi phải không ? Này thằng nhãi kia ! Ta cho ngươi hay nếu ngươi nghĩ thế thì là lầm rồi đó .
- Song thân ta bị ngươi giam ở chỗ nào ?
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :
- Ngươi muốn gặp họ phải không ? Giản dị lắm ngươi hãy thực hành điều ước đi .
Từ Văn tức giận cơ hồ không thể ăn tươi nuốt sống hắn được , bây giờ Độc kinh chàng đã lấy được ở chùa Thiếu Lâm về rồi chỉ còn việc cứu thoát song thân là cứ việc theo môn quy hành phát xử trị hắn .
Trong chiến trường cuộc đấu vẫn tiếp tục .
Vợ chồng Thương Quan Hoành ngó chằm chặp vào Từ Văn và Ngũ Phương giáo chủ . Lão ni Đỗ Như Lan lúc này đã giải quyết xong đối thủ mụ sấn lại lớn tiếng quát :
- Ngũ Phương giáo chủ ! Ngươi hãy giao trả Phật Tâm đi .
Ngũ Phương giáo chủ ngó Đỗ Như Lan bằng con mắt hung tàn nói :
- Dĩ nhiên ta sẽ trả lại cho ngươi , nếu ngươi đủ bản lãnh thì cứ việc lấy về .
Đỗ Như Lan vung chưởng nhằm đánh vào Ngũ Phương giáo chủ ...
Từ Văn lạng người cản lại nói :
- Bất luận là ai cũng không được ra tay .
Đỗ Như Lan thu chưởng về tức giận nói :
- Từ Văn ! Ngươi nói thế là nghĩa làm sao ?
Từ Văn không thèm nghoảnh lại đáp :
- Vụ này do tại hạ xử trí .
- Tại sao vậy ?
- Tôn giá bất tất phải hỏi về điểm này .
Vệ Đạo Hội chủ lên tiếng :
- Từ Văn ! Các hạ nên biết hắn uy hiếp cả toà võ lâm .
Từ Văn thản nhiên đáp :
- Về điểm này tại hạ hiểu rõ lắm .
Thượng Quan Hoành lại hỏi :
- Vậy các hạ định xử trí với hắn thế nào ?
Dĩ nhiên Từ Văn không thể tiết lộ bí mật của bản môn chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp :

- Thượng Quan hội chủ ! Tại hạ nhận rõ rằng các hạ muốn kết thúc cuộc chiến đấu trước rồi hãy hỏi đến hắn là thượng sách có phải không ?
Vệ Đạo Hội chủ ngần ngừ một chút rồi đáp :
- Bản hội đã phải chịu một giá rất đắt .
Từ Văn lạnh lùng đáp :
- Tại hạ cũng thế .
Thượng Quan Hoành lại hỏi :
- Các hạ có chịu giữ công nghĩa võ lâm không ?
- Tại hạ xin lấy nhân cách ra mà bảo đảm điều đó .
- Hay lắm ! Vậy hãy tạm giao hắn cho các hạ .
Thượng Quan Hoành dứt lời rồi vẫy tay một cái , rồi cùng Vân Trung Tiên Tử và Đỗ Như Lan trở lại vòng chiến .
Ngũ Phương giáo chủ cất giọng âm trầm nói :
- Từ Văn ! Té ra ngươi theo hùa với kẻ thù bỏ mối huyết thù không lý gì đến ư ?
Từ Văn hắng dặng một tiếng rồi đáp :
- Cái đó không liên quan gì đến ngươi .
- Ngươi có nghĩ đến bọn chúng lợi dụng ngươi để huỷ diệt bản giáo rồi sẽ đối phó với ngươi thế nào không ?
Từ Văn hững hờ đáp :
- Cái đó là việc cá nhân của ta .
Ngũ Phương giáo chủ hỏi gặn :
- Ngươi tình nguyện hy sinh cả tính mạng song thân nữa chăng ?
Từ Văn gạt đi :
- Ngươi toàn nói những chuyện không đâu . Điều cốt yếu là bữa nay ngươi phải chịu phép của bản môn .
Ngũ Phương giáo chủ đột nhiên lùi lại một bước rồi nói :
- Ngươi nói đi môn qui rồi trở lại cũng môn qui , vụ đó là thế nào ?
Từ Văn ngoảnh lại không thấy có ai liền hạ thấp giọng xuống nói :
- Tên nghịch đồ kia ! Bản nhân chịu lệnh của Vạn Độc môn làm chưởng môn đệ tử đời thứ mười lăm ngươi đã hiểu chưa ?
Ngũ Phương giáo chủ trợn mắt tròn xoe kích động hỏi :
- Ngươi ... chịu mệnh của Ngũ Thượng ở Vạn Độc môn chứ gì ?
- Ngươi lầm rồi ! Ta chịu mệnh của sư thái tổ và trách nhiệm thanh lý môn hộ .
Ngũ Phương giáo chủ ấp úng :
- Ngươi .. chịu mệnh .. của sư thái tổ ..
- Bây giờ ngươi hãy nói trước cho bản nhân hay , chỗ ngươi cầm tù song thân của bản nhân .

- Ta chẳng nói ra nữa hay hơn ..
Từ Văn hỏi ngay :
- Tại sao vậy ?
- Vợ chồng Thượng Quan Hoành , Hoành Thiên Nhất Kiếm Nguỵ Hán Văn , Không Cốc Lan Tô Viên , những người đó có buông tha họ không ?
Từ Văn ngơ ngẩn vì nó là câu nói thực , mình mẫu thân thì chẳng nói làm chi , nhưng phụ thân chàng mà xuất hiện thì những kẻ thù bất cộng đái thiên kia sẽ đưa cha con chàng tới một hậu quả khôn lường . Chẳng lẽ chàng để mặc cho song thân bị giam hãm và ở trong tình thế nào chàng cũng không hay được chăng ? Trước khi hai người đó chưa lộ diện thì ai mà biết được họ có an toàn không ?
Từ Văn nghĩ vậy liền nghiến răng đáp :
- Người ngoài trả thù đó là một việc khác , bây giờ ngươi hãy nói rõ chỗ cầm tù song thân ta trước đã .
- Chỗ đó cực kỳ bí ẩn ngoài bản toà chẳng một ai hay ..
- Ta chỉ cần ngươi nói ra là đủ .
- Ta có nói cho ngươi hay cũng bằng vô dụng vì người không thể tìm đến nơi được trừ phi bản toà dẫn đường .
- Bây giờ việc đã đến thế này mà ngươi còn định hý lộng quỷ thần ư ?
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :
- Tin hay không tuỳ ý ngươi .
Từ Văn ngần ngừ một chút rồi hỏi :
- Bây giờ ngươi hãy nói rõ tính danh và lai lịch đi .
Ngũ Phương giáo chủ hững hờ đáp :
- Không được đâu .
Từ Văn tức giận cơ hồ thất khiếu phun khói ra , chàng nghiến răng hỏi :
- Có thật là ngươi đến chết cũng không chịu tỉnh ngộ không ?
Ngũ Phương giáo chủ cất giọng the thé đáp :
- Ai bảo bản toà chết ? Bản toà mà chết thì bao nhiêu người hiện diện ở đây cũng bị chôn theo hết .
Câu này khiến cho người nghe phải rùng mình .
Từ Văn lớn tiếng nói :
- Nếu bữa nay mà ta còn để cho ngươi trốn thoát thì ta sẽ tự quyết ngay đương trường .
Ngũ Phương giáo chủ thách thức :
- Hay lắm ! Nếu vậy thì ngươi chuẩn bị mà tự quyết đi .
Từ Văn lại hỏi :

- Ngươi ... ngươi còn có nhân tính nữa không ?
Ngũ Phương giáo chủ cười hố hố nói :
- Tiểu tử kia ! Nhân tính hay thú tính chẳng khác nhau bao nhiêu đâu .
Từ Văn muốn nổi sát khí hằn học nói :
- Chúng ta hãy giải quyết món nợ cá nhân trước . Ngươi đã mấy phe thay hình đổi dạng để ám toán bản nhân ..
Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :
- Thế mà ngươi không chết là số mạng ngươi lớn đó !
- Ngươi cưỡng dâm Thiên Đài Ma Cơ để nàng uất ức mà tự sát chết .
Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :
- Y không chịu làm phu nhân của bản toà thế là y phước bạc .
Từ Văn gầm lên một tiếng như người điên phóng chưởng đánh ra , Ngũ Phương giáo chủ hai tay khoanh lại thành vòng tròn giải khai phát chưởng của Từ Văn không còn thấy tăm hơi đâu nữa .
Từ Văn trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :
- Té ra mới trong một thời gian ngắn mà hắn đã khôi phục lại được toàn bộ công lực .
Tình trạng này khiến cho chàng nao núng trong lòng rồi chàng mạnh dạn phóng ra chiêu Độc thủ tam thức vì chàng đã rõ chỉ có tam thức mới kiềm chế được đối phương còn nhất thức và nhị thức thì không làm gì được hắn . Chiêu thức này chàng đã sử dụng mười hai thành công lực kình lực cực kỳ uy mãnh phi thường mà chiêu thức lại tàn độc tuyệt thế vô song . Ngũ Phương giáo chủ rên lên một tiếng loạng choạng người ba bốn bước , đột nhiên hắn lộn vòng đi ...
Bỗng có tiếng quát :
- Định chạy trốn chăng ?
Tiếng quát như sấm đồng thời chàng phóng luôn mấy phát chưởng nặng như núi xô ra đẩy Ngũ Phương giáo chủ về chỗ cũ . Người ra tay hiển nhiên là vợ chồng Thượng Quan Hoành cùng mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh trong Hội Vệ Đạo .
Bấy giờ Từ Văn mới phát giác ra cuộc chiến đã kết thúc , xác chết và người bị thương nằm rải rát hết mọi chỗ . Bọn cao thủ Hội Vệ Đạo đã trở lại bao vây . Cách ngoài ba trượng mỗi người chiếm giữ một phương quây chàng và Ngũ Phương giáo chủ vào giữa .
Ngũ Phương giáo chủ đảo mắt quanh nhìn bốn phía , lão ra điều khủng khiếp mà vẫn chưa hết vẻ hung tàn . Từ Văn biết đối phương giảo quyệt vô cùng , nếu không kiềm chế hắn thì khó tránh khỏi xảy chuyện bất trắc . Hắn mà trốn thoát thì việc tìm kiếm song thân và thi

hành nghiên lệnh tổ sư đều đi vào chỗ không hết .
Chàng thét lớn :
- Nằm ra !
Tiếng quát chưa dứt chàng lại phóng ra chiêu Độc thủ tam thức tiếng binh cùng tiếng rú đồng thời phát ra , những người trong trường chẳng một ai là không sợ hãi thất sắc .
Ngũ Phương giáo chủ lùi lại đến bốn năm bước ngồi phịch xuống đất miệng ứa máu tươi ướt cả một vạt áo . Từ Văn cũng bị đối phương liều mạng phản kích rên lên một tiếng lùi ba bước mới đứng vững .
Táng Thiên Ông tức giận quát lên :
- Hay dỡ gì thì hãy phế bỏ công lực của hắn đi rồi sẽ tính .
Từ Văn cũng thét lên :
- Không được đụng đến hắn .
Táng Thiên Ông giương mày trợn mắt lên nói :
- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao ?
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Trong bọn các vị bất luận là ai cũng không đủ tư cách đụng đến hắn được .
Táng Thiên Ông lại cáu tiết gầm lên :
- Thằng nhãi kia ! Ngươi đừng có coi người bằng nửa con mắt .
- Các hạ không tin thì cứ ra tay thử coi .
- Lão phu không tin là hắn có tà ..
Vệ Đạo hội chủ trầm giọng nói :
- Xin hộ pháp hãy lui ra .
Sự thật Táng Thiên Ông không dám làm cứng với Từ Văn lão mượn cơ hội này lùi lại vừa thở ồ ồ . Ngũ Phương giáo chủ thở hồng hộc một lúc lau vết máu trên miệng đi rồi đứng dậy người run bần bật , Từ Văn tiến gần lại một bước hắn chưa hết khiếp sợ lùi lại một bước .
Ngũ Phương giáo chủ run lên nói :
- Công việc của chúng ta không thể giải quyết trước mặt bọn chúng được .
Từ Văn gật đầu một cách trầm trọng đáp :
- Ta đã biết rồi .
Thống Thiền hoà thượng nãy giờ vẫn yên lặng bây giờ mới cất giọng trầm trọng hỏi :
- Từ thiếu hiệp ! Các vị không nên giải quyết riêng tư với nhau mà cần phải xử sự hợp lý đối với đồng đạo võ lâm .
Từ Văn trong lòng rất lấy làm khó nghĩ , theo lẽ ra Ngũ Phương giáo chủ tàn ngược với võ lâm đồng đạo không biết bao nhiêu mà kể cần

phải đem ra nơi công cộng mà xử đoán nhưng việc thanh lý môn hộ không thể công khai được .
Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi cương quyết đáp :
- Đối với đồng đạo võ lâm tại hạ sẽ có lời phúc đáp chính xác .
Tống Thiền hoà thượng hỏi :
- Phúc đáp thế nào ?
- Bây giờ nói ra hãy còn quá sớm .
- Các hạ nói thế là có ý gì ?
- Tại hạ tưởng không cần giải thích chỉ bảo đảm là đủ .
Ngũ Phương giáo chủ đảo cặp mắt tàn độc nhìn Thống Thiền hoà thượng lớn tiếng hỏi :
- Chu Đại Niên ! Ngươi đã là kẻ bội chủ phản thầy mà còn dám lên giọng biện luận ư ?
Thống Thiền hoà thượng chưng hững lùi lại mấy bước , lão không hiểu tại sao Ngũ Phương giáo chủ lại biết rõ gốc gác của mình . Lão đưa mắt ngó Thượng Quan Hoành .
Thượng Quan Hoành lên tiếng hỏi Ngũ Phương giáo chủ :
- Các hạ biết nhiều chuyện đấy nhỉ ?
Ngũ Phương giáo chủ hằn học nói :
- Thượng Quan Hoành ! Bản giáo chủ còn biết ngươi tưởng tượng còn nhiều hơn .
- Có phải việc các hạ vừa nói đó là Thống Thiền hoà thượng không chấp hành mệnh lệnh của Từ Anh Phong chăng ?
- Phải rồi ! Ngươi biết rõ về điểm này quá .
Thượng Quan Hoành lại hỏi :
- Các hạ có biết hai chữ đại nghĩa là gì không ?
- Biết hay không biết cũng vậy mà thôi chẳng có gì phân biệt .
- Đúng thế ! Nhưng đó là địa giới để phân chia kẻ chính người tà ..
Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :
- Thương Quan Hoành ! Bây giờ ngươi có vẻ đắc chí nhưng ta e rằng hãy còn hơi sớm , ngươi cho cuộc thắng bại này đã thành nhất định rồi chăng ?
Rồi hắn bật lên tràng cười hô hố , tiếng cười nghe như tiếng quỷ thét ma gào giữa chốn hoang sơn khiến người nghe rất lấy làm khó chịu .
Táng Thiên Ông tiếng như tiếng sấm cất lên :
- Thưa Hội chủ ! Xin quyết định ngay đi đừng để xảy ra hậu hoạn .
Câu nói này khiến cho toàn trường đều theo hùa , ai nấy giương mắt lên nhìn Thượng Quan Hoành , chỉ có một mình Từ Văn mặt lạnh như tiền dõng dạc nói :
- Tại hạ xin thanh minh là bất cứ là ai cũng đừng động vào hắn .

Trong trường những tiếng hắng giọng nổi lên ra chiều tức giận lời nói của Từ Văn khiến cho mọi người rất khó chịu . Ngũ Phương giáo chủ là một tấm công địch của võ lâm . Không biết bao nhiêu người đã bị hại về tay hắn Hội Vệ Đạo cũng bị thiệt hại ghê gớm , mà Từ Văn lại chưa tỏ rõ lập trường một mình độc đoán dĩ nhiên khiến người bất phục .
Thượng Quan Hoành hết sức kiềm chế những lời nghị luận của mọi người nói :
- Từ Văn ! Bản toà tin các hạ sẽ có lời phúc đáp , có điều đối phương cần nói rõ hai điều .
- Hai điều đó là những điều gì ?
- Thứ nhất phải phúc đáp về tên họ hắn .
Đó là một điều rất thông thường , chính Từ Văn cũng chỉ muốn thế chàng quay lại bảo Ngũ Phương giáo chủ :
- Ngươi nghe rõ chưa ? Trả lời đi !
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :
- Bản toà không muốn trả lời !
Mọi người nghe hắn nói vậy đều nổi giận đùng đùng , Từ Văn cũng không ngăn được lòng căm tức quát hỏi :
- Ngươi nói như vậy là có ý gì ?
Ngũ Phương giáo chủ quả không hổ một đời cự ma hắn thản nhiên đáp :
- Từ Văn ! Cái đó đối với ngươi chẳng có ích gì .
Câu nói này rất cao thâm khiến cho Từ Văn không đoán thấu được ý tứ trong lời nói , chàng không sao được đành quay lại hỏi Thương Quan Hoành :
- Hội chủ hãy nói điều kiện thứ hai trước đi .
Vệ Đạo Hội chủ ngẩn người ra một chút rồi nói :
- Hãy giao Thất Tinh bảo chúa Từ Anh Phong ra trước đi .
Từ Văn biến sắc chưa kịp trả lời thì Ngũ Phương giáo chủ cười the thé nói :
- Nếu Từ Anh Phong xuất hiện thì e rằng bọn ngươi sẽ xé nát hắn ra thành từng mảnh .
Tuy hắn nói thực nhưng vẫn có ý thách thức , mặt khác Từ Anh Phong và Từ Văn có mối quan hệ cha con . Bây giờ Thượng Quan Hoành đòi kẻ thù thì chẳng lẽ Từ Văn thõng tay đứng bàng quan , nếu tình trạng mà diễn biến theo lời hắn nói thì hậu quả khó mà lường được . Vì Hội Vệ Đạo tuy nhiều người thế mạnh nhưng vẫn uý kỵ bản lãnh của Từ Văn , hơn nữa Từ Văn chưa giải quyết xong vấn đề môn hộ lại bật ra mối tranh chấp khác thì chàng không muốn .

Mọi người vẫn có ý e dè vì họ không hiểu Ngũ Phương giáo ngoài những tay đã tử thương trong chiến trường còn có những tay cao thủ nào khác bí mật mai phục nữa không . Nếu quả thực Từ Văn và Thượng Quan Hoành động thủ với nhau thì Ngũ Phương giáo sẽ có cơ phản chiến . Trong trường số đông đều là những tay giang hồ lão luyện nên những điều nặng nhẹ đều biết cân nhắc nên sau khi Ngũ Phương giáo chủ nói vậy thì không ai lên tiếng nữa .
Bầu không khí trong trường biến thành trầm lặng kỳ bí .
Hồi lâu Từ Văn mới lên tiếng :
- Tại hạ cùng hắn giải quyết một vấn đề khác đã còn điều mà Hội chủ đưa ra tại hạ sẽ trả lời được .
Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn cùng Không Cốc Lan Tô Viên sóng vai mà đứng mấy phen đã toan lên tiếng xong lại thôi . Từ Văn cố ý đưa mục quang ngó về cặp này vì lòng chàng rất đau đớn ở chỗ hành dộng của phụ thân ngày trước khiến cho người ta phải căm hờn .
Giữa lúc ấy đột nhiên có jhai bóng người tiến vào trong trường một người giả trang là thầy lang dạo trên chốn giang hồ và một là thiếu nữ đẹp như thiên tiên . Hai người mới đến chính là Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân và Tưởng Minh Châu con gái lão .
Lai lịch của Diệu Thủ tiên sinh ngoài Từ Văn và Không Cốc Lan Tô Viên chẳng một ai hay .
Ngũ Phương giáo chủ đột nhiên cười rộ nói :
- Hay quá ! Thật là quần hiền tụ hội già trẻ lớn bé không thiếu một ai .
Theo tình trạng này thì Ngũ Phương giáo chủ đã thành ba ba trong rọ , mà hắn vẫn cười nói như không khiến cho mọi người trong trường không khỏi giật mình .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 87
SẬP SẢNH ĐƯỜNG ANH HÙNG MẮC NẠN

Tưởng Uý Dân ngưng thần nhìn Ngũ Phương giáo chủ đột nhiên la lên một tiếng :
- Ngươi ..
Ngươi làm sao ? Lão không nói thêm được nữa nhưng tiếng la hoảng làm cho toàn trường chú ý , cả Từ Văn cũng vậy . Ngũ

Phương giáo chủ mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ lớn tiếng hỏi lại :
- Bản toà làm sao ?
Tưởng Uý Dân đưa mắt nhìn Từ Văn rồi ngập ngừng :
- Thật là không ngờ ...
Từ Văn hỏi lại :
- Không ngờ làm sao ?
Tưởng Uý Dân đáp :
- Thuật dịch dung tuy môn hộ tương tự nhưng vẫn có chỗ tinh tế hay thô sơ , Giáo chủ tuy biến đổi thanh âm song tại hạ vẫn có thể căn cứ vào thuật dịch dung phán đoán được lai lịch của Giáo chủ .
Lời cáo tố này khiến cho mọi người biết rõ Ngũ Phương giáo chủ đứng đó không phải là chân tướng như vậy mà đã cải trang và biến đổi cả thanh âm .
Từ Văn lớn tiếng hỏi :
- Hắn là ai vậy ?
Ngũ Phương giáo chủ cất giọng lạnh như băng nói :
- Tiểu tử ! Chúng ta ra chỗ khác để giải quyết những điều xích mích đã qua hay hơn ..
Tưởng Uý Dân nói theo :
- Từ Văn ! Ta tán thành đề nghị của đối phương .
Từ Văn trong lòng ngờ vựa đưa mắt nhìn Tưởng Uý Dân , chàng biết trong chuyện này có điều ngoắt nghéo nhưng không tiện hỏi ra trước mặt mọi người vì điều bí mật của Tưởng Uý Dân cũng như thân thế chàng không thể tiết lộ được . Chàng liền hỏi Ngũ Phương giáo chủ :
- Đi đâu giải quyết ?
- Ngươi hãy đi theo bản toà .
Tưởng Uý Dân nói ngay :
- Tại hạ xin đi theo làm nhân chứng .
Ngũ Phương giáo chủ nói ngay :
- Vậy càng hay .
Từ Văn đưa mắt nhìn Tưởng Uý Dân nói :
- Việc này không cần người làm chứng vậy không tiện có mặt thêm người thứ ba .
Chàng nói một cách huỵch toẹt không cần úp mở chi hết , Tưởng Uý Dân chỉ xoa tay chứ không nói gì nữa . Từ Văn vẫy tay nói :
- Nào , chúng ta đi .
Ngũ Phương giáo chủ cất bước về phía ra ngoài vòng không trường Từ Văn đi theo sát nút . Phía này có Táng Thiên Ông và Đỗ Như Lan đứng gác cả hai đều giương cặp mắt tức giận lên mà nhìn tựa hồ

không muốn nhường lối .
Từ Văn mắt xanh lè trịnh trọng nói :
- Xin nhường lối cho tại hạ !
Táng Thiên Ông và Đỗ Như Lan dường như bị luồng sát khí vô hình của Từ Văn uy hiếp bất giác lùi ra hai bên một bước .
Ngũ Phương giáo chủ kẻ trước người sau tiến ra khỏi vòng nhằm về hướng toà nhà lớn mà đi . Vệ Đạo Hội chủ ngó theo cho đến khi hai người mất hút vào trong cửa toà lớn rồi hạ lệnh :
- Xin các vị hộ pháp và đường chúa hãy giám thị nghiêm cẩn khu phòng ốc trong Tổng đàn còn các đệ tử thì hãy thu dọn hiện trường này đi .
Lệnh vừa ban ra thì những tay cao thủ từ cấp đường chúa trở lên đều kéo lại đến bao vây toà nhà lớn . Còn không đầy hai chục tên đệ tử thì ra tay giết chết hết những tên địch bị thương còn nằm ở đó .
Tưởng Minh Châu nóng nảy hỏi Tưởng Uý Dân :
- Gia gia ! Liệu có nguy hiểm gì không ?
Tưởng Uý Dân không trả lời lại nói như để mình nghe :
- Hỡi ơi ! Thật không ngờ lại xảy ra cuộc biến diễn ghê gớm .
Tưởng Minh Châu hỏi :
- Cuộc biến diễn ghê gớm thế nào ?
- Chờ chút nữa sẽ thấy .
Tưởng Minh Châu kinh hãi hỏi :
- Liệu y có bị nguy hiểm gì không ?
- Cái đó khó mà biết trước được nhưng ta chắc y không việc gì .
Tưởng Minh Châu vẫn hồi hộp hỏi :
- Gia gia nói vậy có chắc không ?
Tưởng Uý Dân chỉ ầm ừ chứ không trả lời . Tưởng Minh Châu nói :
- Nữ nhi coi nhãn thần của Ngũ Phương giáo chủ thấy lão rất nham hiểm .
Tưởng Uý Dân gạt đi :
- Không sao đâu .
Tưởng Minh Châu lại hỏi :
- Gia gia có biết chân tướng lão không ?
- Hài tử ! Ngươi đừng hỏi nhiều nữa hãy lẳng lặng chờ coi hạ hồi phân giải .
Bức màn đêm từ từ rũ xuống trong hang chỉ còn thấy lờ mờ bao nhiêu con mắt đều đổ dồn phía phòng ốc trong Tổng đàn . Toà lệnh sảnh cao ngất kiến trúc một cách khác thường không một ai đến gần để mà dòm ngó được .
Hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì .

Đây nói về Từ Văn theo sau Ngũ Phương giáo chủ tiến vào toà lệnh sảnh , chàng vẫn nơm nớp lo sợ bỗng lớn tiếng quát :
- Đứng lại ! Ở ngay chỗ này tiện hơn .
Ngũ Phương giáo chủ quay lại , hai người đứng đối diện ở sảnh đường , Từ Văn nghiến răng nói :
- Bây giờ ngươi nói đi .
Ngũ Phương giáo chủ tỏ ra rất trầm tĩnh nói :
- Để ta hỏi ngươi mấy câu trước đã .
Từ Văn giục :
- Nào , ngươi hỏi đi .
- Có phải ngươi đã chính thức làm chưởng môn Vạn Độc môn rồi không ?
- Đúng thế !
- Vậy ngươi đã học được tâm pháp của bản môn rồi chứ ?
Từ Văn chỉ ầm ừ chứ không trả lời .
- Chiêu thức mà ngươi thường dùng đó tên là gì ?
- Cái đó ngươi bất tất phải biết rõ làm chi .
Từ Văn thò tay vào trong bọc lấy ra một viên Pháp hoàn mà sư thái tổ đã ban cho lúc chàng xuống núi chàng thấy vẫn còn nguyên mới yên lòng . Vì viên Pháp hoàn này là vật chấp pháp của Vạn Độc môn để xử nghịch đồ khỏi phải ra tay hạ sát .
Ngũ Phương giáo chủ rú lên một tiếng miệng hộc máu tươi , người hắn lảo đảo muốn té hắn lùi lại hỏi :
- Ngươi vâng lệnh thanh lý môn hộ ư ?
- Đúng thế ! Nhưng trước khi chấp hành luật lệ bản môn ngươi phải phúc đáp mấy điều này ..
Ngũ Phương giáo chủ hỏi :
- Ngươi có cho ta ngồi xuống để trả lời được không ?
Từ Văn thấy đối phương thương thế rất nặng thì chắc là hắn không thể làm gì được nữa liền gật đầu nói :
- Được rồi ! Nhưng đừng giở trò nữa nhé ?
Ngũ Phương giáo chủ cất bước ra chiều khó nhọc đến ngồi ở chiếc ghế đôn bên mé hữu , Từ Văn tiến lại gần hỏi :
- Song thân ta hiện giờ ở đâu ?
- Cha ngươi là Từ Anh Phong hiện đã chết rồi .
Từ Văn quắc mắt hỏi :
- Ngươi bảo sao ? Phụ thân ta chết rồi ư ?
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :
- Đúng thế ! Hắn chết rồi !
Từ Văn giương cặp mắt toé lửa gầm lên :

- Ngươi đã nói là phụ thân ta bị cầm tù kia mà ?
Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :
- Binh bất yếm trá .
- Phụ thân ta chết trong trường hợp nào ?
Giữa lúc ấy một tiếng nổ tưởng trời long đất lở đập vào màng tai , cửa ngõ bị chấn động vang lên những tiếng lách cách .
Từ Văn mắt chiếu ra những tia sát quang rùng rợn hỏi :
- Vụ này là thế nào ?
Ngũ Phương giáo chủ cười the thé đáp :
- Chẳng có chi hết , đường giao thông ra khỏi hang núi bị bít kín lại rồi .
Từ Văn ngập ngừng :
- Ngươi ..
Ngũ Phương giáo chũ ngắt lời :
- Ta đã bảo trước là Ngũ Phương giáo chưa lâm vào tình trạng sơn cùng thuỷ tận rồi mà , cuộc thắng bại khó mà biết trước .
Từ Văn quát :
- Ta đập chết ngươi .
- Chậm mất rồi .
Từ Văn thò tay ra chụp Ngũ Phương giáo chủ đang ngồi trên ghế trong chớp mắt đã chìm xuống tay Từ Văn chụp vào khoảng không , chiếc ghế hãy còn nguyên đó mà tông tích Ngũ Phương giáo chủ không còn thấy đâu nữa . Một ý nghĩ khiếp sợ thoáng qua đầu óc Từ Văn chàng than thầm :
- Nguy mất rồi !
Chàng băng mình vừa đến chỗ cửa sổ gần đó , mấy tiếng ầm ầm lại nổi lên . Sau lưng Từ Văn bị mấy đòn khá nặng mắt chàng tối sầm lại ngã lăn xuống đất khói xông vào mũi rồi chàng mất hết tri giác .
Không hiểu thời gian đã trôi bao lâu tâm thần chàng từ từ hồi tỉnh lại , ý nghĩ đầu tiên đến với chàng là câu hỏi :
- Ta còn chưa chết ư ?
Bốn bề phẳng lặng như tờ trong vùng tối đen bỗng thấy ánh lửa lấp loáng . Từ Văn trở mình không nhúc nhích được , gân cốt đau như dần . Chàng thò tay sờ mới phát giác ra là mình bị một cái xà nhà to tướng đè lên , muốn ngồi dậy thì tất phải đẩy cái xà nhà qua một bên . Chàng nhìn kỷ lại thì thấy một đầu xà nhà đè lên mình đến quá nửa phần có ngói gạch gỗ đá đè lên tưởng chừng có sức nặng ngàn cân .
Chàng hồi tưởng lại lúc xảy ra chuyện bất trắc , may mà chàng tri cơ sớm một chút nếu không thì đã uổng mạng rồi vì tấm thân bị nát tan tành . Trong chớp mắt vừa qua chàng đã xông ra được đến cửa sổ

thuốc nổ bật tung lên khiến cho sau lưng bị xà nhà đập vào thành chết giấc rồi bị xà gỗ đè lên . Đây cũng là một điều may mắn trong những chuyện bất hạnh , nếu bị gạch ngói vỡ vùi lấp tất bị nghẹt thở mà chết rồi .
Từ Văn nghĩ tới Ngũ Phương giáo chủ giảo quyệt phi thường chàng căm giận lông tóc đứng dựng cả lên . Ngũ Phương giáo chủ đã làm bộ bị thương không thể chống được xin ngồi để nói chuyện khiến cho chàng sơ hở phòng bị . Từ Văn rất hối hận là chàng đã tính sai lại không biết đề cao cảnh giác , tính cố chấp và tự cao tự đại đưa chàng tới chỗ thất cơ , nếu chàng phế bỏ công lực của Ngũ Phương giáo chủ thì tấn kịch này không đến nỗi xảy ra .
Cứ coi một điểm Ngũ Phương giáo cho chất nổ làm sập đường cốc đạo thì đủ biết họ còn ngấm ngầm đặt những tay cao thủ mai phục đợi thời cơ phát động , không trách Ngũ Phương giáo chủ chẳng vẻ gì là sợ chết .
Chàng tự hỏi :
- Cuộc tranh đấu đã kết thúc chưa ? Ngũ Phương giáo chủ hiện giờ ở đâu ? Tình trạng Hội Vệ Đạo ra sao ?
Chàng nghĩ tới đây trong lòng nóng như lửa đốt , chàng thử vận động công lực thấy vẫn còn nguyên có điều thương thế khá nặng mà muốn giẫy giụa đẩy ra những vật nặng đè lên mình , thì bây giờ chàng không làm nổi .
Từ Văn ráng ngoảnh trông ra thì toà sảnh đường lúc nảy mà chàng đứng đối diện với Ngũ Phương giáo chủ đã hoàn toàn sụp đổ . Những phòng ốc kế bên cũng bị xiêu vẹo chỉ có những căn ngoài xa là vẫn còn nguyên như cũ . Một điều rất lạ là tuyệt không có tiếng người mà cũng không thấy ánh đèn lửa đâu hết , bốn bề đều tối mò như tổ quỷ .
Dĩ nhiên điều cần kíp cho chàng lúc này là làm sao cho thoát thân được . Mà muốn thoát thân thì chỉ trông cậy vào sức lực của mình , vậy việc đầu tiên là chàng phải khôi phục lại công lực hoàn toàn . Hiện chàng đang bị đè nặng chàng liền ngấm ngầm vận động tâm pháp tối cao của bản môn .
Lúc trời vừa tờ mờ sáng thì cuộc vận công trị thương của Từ Văn vừa xong , chàng liền cố gắng trổ thần lực đẩy những cây gỗ lớn và thoát thân được . Bỗng thấy có tiếng chân sột soạt đi đến phái bên chàng liền đề cao cảnh giác nằm phục xuống .
Bỗng một thanh âm cất lên :
- Bọn họ im hơi lặng tiếng , trời sắp sáng rồi xem chừng lại xãy ra một cuộc ác chiến nữa .

Một người khác nói :
- Đáng tiếc là Ngũ Lôi châu của mình dùng hết mất rồi nếu không thì giải quyết bọn chúng mau lẹ hơn .
Tên này lại nói :
- Bọn chúng khác nào ba ba trong rọ , tên đầu sỏ của chúng là Địa Ngục thư sinh bị nổ tan xác mất rồi . Ngoài ra bọn Táng Thiên Ông , Hoành Thiên Nhất Kiếm Nguỵ Hán Văn và Thôi Vô Độc cũng trúng kế bị chất nổ làm cho toi mạng . Thế là thực lực đối phương đã giảm sút quá nửa ..
Từ Văn nhoài người ra nhảy vọt tới hai tên đang nói chuyện giật mình kinh hãi la lên một tiếng :
- Úi chao !
Rồi co giò chạy trốn thân pháp chúng cũng mau lẹ vô cùng , có tiếng quát hỏi :
- Ai ?
Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm một trong hai tên té nhào , còn tên vừa cất tiếng hỏi quay đầu chạy trốn vào trong bóng tối . Từ Văn khác nào con chim ưng khổng lồ từ trên không đáp xuống giơ ngón tay nắm lấy cổ hắn ...
Người kia bị nắm cổ liền xoay tay lại phóng kiếm . Thủ pháp tên này thật lợi hại Từ Văn không ngờ đối phương trong tay cầm kiếm . May mà phản ứng chàng mau lẹ vừa thấy ánh kiếm liền buông tay ra lạng người sang bên tránh chừng ba thước .
Roạc ! Mũi kiếm của đối phương đã đâm rách áo chàng chỉ sai một chút là đâm trúng cạnh sườn . Đang cơn thịnh nộ Từ Văn xoay tay lại phóng chưởng ra , gã kia rên lên một tiếng bỏ kiếm ngồi phịch xuống đất miệng ấm ớ la :
- Địa Ngục thư sinhn..
Rồi hắn tắt hơi ngã lăn ra chết liền .
Từ Văn rất hối hận chàng định bắt sống để tra hỏi vì chàng nóng nảy mà hư việc . Từ Văn chuyển qua đám gạch ngói ngồi xuống để suy nghĩ tìm đường hành động . Đột nhiên ngoài hang núi có những tiếng quát tháo tiếp theo là những tiếng khí giới đụng nhau chát chúa , chàng nóng ruột băng mình vọt về phía chiến trường lúc ban ngày . Trời đang tranh tối tranh sáng chàng nhìn rõ bóng người trong trường lố nhố , xa xa là một vòng vây người dày đặc như một bức tường mà toàn là hán tử võ phục áo gấm .
Từ Văn nghĩ thầm :
- Ngũ Phương giáo chủ quả là một tay gian trá , té ra hắn vẫn được lực lượng rất hùng hậu . Hắn đã đặt chất nổ bít đường cốc đạo là có

ý tận diệt địch nhân không sót một mống .
Trong lòng nghĩ vậy chàng tiến vào khu phụ cận đấu trường để coi địa thế , chàng liền nhảy vọt lên một mỏm đá núi lồi ra , đứng trên cao trông xuống thấp chàng nhìn rõ hết tình hình trong không trường .
Từ Văn thấy ở khu trung tâm bóng người hất tung lên chưỡng phong réo ầm ầm như sóng vỗ , nào kiếm ảnh nào đao quang . Cuộc chiến đấu cực kỳ khốc liệt xung quanh trường có đến dư trăm tên kiếm thủ áo gấm bao vây . Tiếng quát tháo cùng tiếng kêu rú vang trời không cần hỏi cũng biết là bao nhiêu đệ tử hạng nhì hạng ba của Hội Vệ Đạo đang bị tàn sát cực kỳ thê thảm . Nếu tình trạng này mà còn kéo dài thì Hội Vệ Đạo phen này không còn một mống .
Từ Văn nhiệt huyết nổi lên sùng sục chàng nhảy vọt lên không xoay mình hai vòng lớn tiếng quát :
- Dừng tay !
Tiếng quát từ trên không phát ra khiến ai nghe thấy cũng phải kinh tâm động phách bao nhiêu người trong đấu trường chẳng ai bảo ai đều dừng tay lại . Một bóng người từ trên không hạ đó là Địa Ngục thư sinh Từ Văn .
Chân chàng chưa chấm đất những người ở bên Hội Vệ Đạo đã nổi lên một trận hoan hô vang dội .
Ngũ Phương giáo chủ tiền gần lại hỏi :
- Tiểu tử .. ngươi còn chưa chết ư ?
Thanh âm hằn đầy vẻ kinh hãi .
Từ Văn đảo mắt nhìn toàn trường quả nhiên không thấy bóng Táng Thiên Ông , Thôi Vô Độc và Hoành Thiên Nhất Kiếm Nguỵ Hán Văn đâu cả thì chàng biết ngay là ba người đó đã bị hạ đêm qua đúng như lời nói của hai tên Ngũ Phương giáo đồ mà chàng đã đánh chết .
Từ Văn đưa mắt ngó thẳng vào Ngũ Phương giáo chủ , cặp mắt chàng chiếu ra những tia sáng xanh lè đó là biểu hiện sát khí của chàng đã nổi lên cực điểm , cả bao nhiêu tay cao thủ của Ngũ Phương giáo có mặt tại trường đều khiếp sợ nét mặt tái mét .

Địa Ngục thư sinh mà không chết là kế hoạch của Ngũ Phương giáo chủ bị phá huỷ hết nửa . Cặp mắt của Ngũ Phương giáo chủ đi từ sợ hãi biến thành hung dữ coi chẳng khác con mãnh thú đang tìm mồi cấu xé . Từ Văn phẫn hận như người phát điên nhưng đầu óc chàng vẫn tỉnh táo . Chàng không muốn bất cứ là ai can thiệp vào chuyện giữa chàng và Ngũ Phương giáo chủ , chàng xoay chuyển ý nghĩ mấy lần rồi quay lại nói với Thượng Quan Hoành :

- Thưa Hội chủ , xin Hội chủ tha thứ cho tại hạ đêm qua đã không thực hành điều ước . Bây giờ xin để tên ma đầu này cho tại hạ đối phó , vậy các vị cứ buông tay để mặc tại hạ , rồi tại hạ sẽ phúc đáp hết mọi sự .
Câu này giải quyết được cảnh nguy ngập cho Thượng Quan Hoành . Tuy bọn họ căm hận Ngũ Phương giáo chủ thấu xương nhưng không một ai là đối thủ của hắn . Vân Trung Tiên Tử tuy có thể chiến đấu với hắn nhưng muốn kiềm chế hắn được là một việc rất khó huống chi Ngũ Phương giáo còn biết bao nhiêu cao thủ đang lườm lườm nhìn vào .
Bên Hội Vệ Đạo số đệ tử hạng nhì hạng ba đã bị tử thương gần hết thật là một cuộc hy sinh thảm khốc nặng nề .
Thượng Quan Hoành đáp :
- Được lắm !
Chiến trường tái diễn cuộc chiến đấu khốc liệt .
Từ Văn đối với Ngũ Phương giáo chủ không còn gì để nói bây giờ chỉ còn cách kiềm chế hắn được rồi mới nói chuyện được . Ngũ Phương giáo chủ đầy vẻ oán độc nói :
- Từ Văn ! Quân tiểu tặc kia , ta muốn chẻ xương mi ra mới hả giận .
Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi nhảy xổ lại chàng phóng ngay chiêu Độc thủ tam thức Ngũ Phương giáo chủ cũng chỉ tấn công chứ không phòng thủ , đúng là một cuộc đấu liều mạng .
Một chiêu ! Hai chiêu ! Ba chiêu !
Ngũ Phương giáo chủ miệng phun máu tươi không ngớt người hắn lảo đảo muốn té . Khi đối phương phản kích vong mạng Từ Văn cũng bị trúng bảy tám chưởng huyết trồi ngược lên từng hồi . Đây là cuộc rồng tranh hổ đấu trăm năm chưa từng thấy trong võ lâm , đáng tiếc là không có ai theo dõi vì cả hai bên hễ người nào còn sống là xông vào cuộc chiến một mất một còn .
Đột nhiên hai bên tạm dừng tay nghỉ xả hơi .
Từ Văn mắt trợn tròn xoe như hai chiếc nhạc vòng cất giọng thê thảm gào lên :
- Chiêu mà ta xử đó là Độc thủ tam thức hay Diêm Vương yến khách của bản môn . Tên bạn đồ tất nhiên ngươi phải chết phanh thây về chiêu thức này mà tổ sư đã sáng lập ra .
Ngũ Phương giáo chủ lùi lại liền mấy bước như muốn nhảy vọt ra ngoài vòng chiến . Từ Văn lớn tiếng quát :
- Chạy đi đâu !
Rồi chàng tức tốc rượt theo .
Hai người ra ngoài vòng chiến chừng bảy tám trượng , Từ Văn liền

gia tăng cước lực đuổi kịp đối phương phóng ra một chưởng . Ngũ Phương giáo chủ rên lên một tiếng xông về phía trước hai trượng rồi quay lại Từ Văn sấn đến trước mặt nghiến răng :
- Ngươi còn muốn trốn nữa chăng ?
Ngũ Phương giáo chủ người cúi lom khom song chưởng đưa lên trời tầm áo bào đen lão mặc trong mình lập tức bành trướng lên như trái banh , đỉnh đầu hắn tiết ra một làn mù trắng dày đặc . Miệng hắn dằn từng tiếng :
- Ta mà chết thì ngươi cũng đừng hòng sống .
Từ Văn trong lòng cực kỳ hồi hộp vì không hiểu đối phương có món võ công độc địa gì , chàng liền đề tụ công lực dến tột độ .
Bất thình lình một bóng người chạy như bay đến hô lên :
- Coi chừng ! Hắn đã luyện được môn Càn khôn tịch diệt ghi trong Phật Tâm ..
Người mới đến này là con gái của Bạch Thạch Thần Ni tức Đỗ Như Lan vì Bạch Thạch Thần Ni là chủ nhân của Phật Tâm nên Đỗ Như Lan biết rõ nội tình , mọi người nghe tiếng hô hốt hoảng biết ngay là tình hinh rất nghiêm trọng .
Từ Văn chấn động tâm thần , chàng không hiểu Càn khôn tịch diệt là gì nhưng chàng quyết không chịu lùi bước . Ngũ Phương giáo chủ gầm lên một tiếng rồi đưa bàn tay lên xoay lại phóng ra nhanh như chớp ... Từ Văn cũng phóng Độc thủ tam thức ra mà chàng đã vận hết toàn thân công lực .
Đỗ Như Lan vội co mình lùi lại .
Luồng cương phong xô ra bốn phía rít lên ầm ầm .
Hai tiếng úi , úi vang lên , cả hai bên đều ngã lăn ra . Từ Văn sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng miệng thổ máu tươi chỉ trong giây lát chàng đã mất hết tri giác . Ngũ Phương giáo chủ ngã nằm phục dưới đất máu tươi phun ra như suối thành vũng dưới đất .
Lão ni Đỗ Như Lan đứng thộn mặt ra .
Hồi lâu Từ Văn tỉnh lại thì tự đáy lòng chàng phát ra tiếng gọi :
- Từ Văn ! Ngươi không thể chết được hãy phấn chấn lên mà đứng dậy đi .

Độc thủ phật tâm

Đánh máy: TrungLe Tran

Hồi 88
CHA NHẬN CON LƯƠNG DUYÊN MỸ MÃN

Đỗ Như Lan cất bước tiến đến gần Ngũ Phương giáo chủ , Từ Văn trong lòng nóng nảy cố sức la lên :
- Không được đụng đến hắn !
Tiếng gầm này khiến cho máu ra ồng ộc , đầu nhức mắt hoa nhưng Từ Văn không ngăn cản được hành động quật cường . Chàng tin là trong người mình có một lực lượng chống đỡ cho chàng đứng dậy được , mặt mũi chàng rất hung dữ khiến cho người ta không dám nhìn vào . Người chàng lảo đảo một hồi mới ngồi vững lại được .
Miệng chàng lẩm bẩm :
- Hắn không thể chết được ... Mà phải chết vì kỷ luật của môn phái . Hắn còn nhiều việc phải phúc đáp .
Đỗ Như Lan ngơ ngác nhìn Từ Văn chẳng hiểu chàng nói gì .
Trong trường lại nổi cuộc chiến đấu điên khùng , tiếng hò hét cùng tiếng rú thê thảm vang động cả một góc trời .
Ngũ Phương giáo chủ cử động chân tay rồi ngẩng đầu lên Đỗ Như Lan cất giọng run run nói :
- Hắn vẫn chưa chết !
Từ Văn cố nhẫn nại để chờ nếu chàng còn chút dư lực quyết cứu cho Ngũ Phương giáo chủ sống lại . Đáng tiếc là chàng chẳng còn chút dư lực nào những tàn lực cuối cùng chỉ đủ giữ cho chàng khỏi ngã .
Từ Văn ngấm ngầm vận động tâm pháp của bản môn chàng hy vọng khôi phục lại một chút công lực .
Hai kiếm sĩ áo gấm chạy tới chúng đảo mắt nhìn toàn trường rồi vung kiếm lên nhằm chém xuống Từ Văn . Đỗ Như Lan liền vung song chưởng chia ra đón tiếp hai gã chỉ trong hai hiệp bà đã giết chết được hai tên kiếm thủ .
Tiếng chém giết trong trường đấu đã thưa thớt cuộc chiến đã tới màn chót . Ngũ Phương giáo chủ chống tay ngồi dậy .
Bóng dương từ trên ngọn núi chiếu tận đáy hang hết thảy thành màu hồng . Bóng người chạy lui chạy tới , kẻ thua thì chạy thục thân còn người thắng quyết rượt theo chém giết .
Từ Văn đột nhiên nhìn Đỗ Như Lan nói :
- Xin tiền bối hãy tạm lánh đi một lát !
Đỗ Như Lan nghi ngờ hỏi :
- Để làm gì ?
- Vãn bối còn có việc bí mật phải giải quyết với hắn .
- Bần ni cũng cần phải đòi Phật Tâm nơi hắn .
Từ Văn ngắt lời :

- Việc đó xin hãy để cho vãn bối phụ trách .
Đỗ Như Lan chưa hết nghi ngờ nhưng trở cũng trở gót đi ra , lúc này Từ Văn đã khôi phục được hai ba phần công lực . Ngũ Phương giáo chủ cất giọng trầm trầm than rằng :
- Lòng trời muốn hại ta ..
Từ Văn nói :
- Tự mình làm nên tội nghiệt thì còn sống làm sao được .
Từ Văn tiến về phía trước một bước . Đột nhiên có hai bóng người từ phía đáy hang chạy lại hiển nhiên là cha con Tưởng Uý Dân .
Tưởng Minh Châu sung sướng quên hết cả mọi việc bật lên tiếng hoan hô :
- Thế huynh ! Thế huynh không việc gì rồi .
Từ Văn xiết bao cảm kích nhìn nàng chằm chằm .
Tưởng Uý Dân vội la lên :
- Từ Văn ! Ngươi không nên giết hắn !
Từ Văn ngẩn người rất khích động hỏi :
- Tại sao vậy ?
Tưởng Uý Dân nghiến răng run lên nói :
- Ngươi hãy mở tấm khăn che đầu hắn rồi sẽ rõ chân tướng .
Từ Văn rất lấy làm ngờ chàng cho là Tưởng Uý Dân biết rõ đối phương là ai lời của lão chắc có điều bí ẩn . Ngũ Phương giáo chủ cố hết sức định giơ ngón tay lên thọc vào huyệt thái dương để tự tử , Từ Văn không kịp suy nghĩ gì nữa vội tiến lại một bước điểm huyệt cách không khiến cho Ngũ Phương giáo chủ phải buông tay xuống , miệng hắn gầm lên những tiếng rất chói tai :
- Từ Văn ! Ngươi .. mau hạ thủ giết ta đi .
Từ Văn liền thò tay lột miếng khăn phủ đầu cùng tấm mặt nạ , bất giác chàng bật lên tiếng la hoảng :
- Úi chao !
Tiếng rú như người phát điên chàng lùi lại mấy bước rồi ngồi phịch xuống đất , mặt chàng co rúm lại không còn ra hình thù gì nữa tưởng chừng như bị chứng giựt gân suýt nữa ngất đi . Trong giây lát này chàng tưởng như ngày mạt vận đã tới lại tựa hồ như bị người xâu xé từng miếng thịt , đầu chàng trống rỗng .
Hồi lâu chàng thấy mình tuyệt vọng đau khổ không còn đủ sức phải cố gắng mới la lên được :
- Chuyện này ... không thể được . Thật là thảm khốc ! Trời ơi !
Ngũ Phương giáo chủ hiển nhiên là phụ thân chàng tức Thất Tinh bảo chúa Từ Anh Phong . Chàng không ngờ kết cục lại xảy ra như thế này .

Người che mặt mặc áo cẩm bào tức Thất Tinh cố nhân , hán tử mặt đen tức Khách qua đường đã bao lần toan hạ sát thủ giết chàng với bộ mặt thần bí thì nay những điều đó đã phơi ra trước mặt chàng . Mé đầu Từ Anh Phong bị một vết sẹo khác nào mũi đao đâm vào tim chàng vì chính chàng đã gây ra vết sẹo đó .
Chàng la thầm :
- Có bao giờ cha lại giết con không cần lựa chọn thủ đoạn ? Phụ thân lại bắt giữ mẫu thân để uy hiếp chàng thì còn ra thế nào ? Phụ thân lại gian dâm với người yêu của con trai là Thiên Đài Ma Cơ ư ? Phụ thân lại dối thày diệt tổ và gây ra bao nhiêu tội ác khiến quỷ thần cũng phải phẫn nộ .
Từ Văn nghĩ vậy rồi chàng tưởng như mình bị vỡ trái tim hồn lìa khỏi xác , nỗi đau khổ của chàng lúc này thật không bút nào tả xiết .
Chàng giơ tay lên bứt đầu tóc rồi lại kêu gào rất thảm thiết :
- Trời ơi ! Trời làm chi cực thế này . Sao lại thế này ?..
Tiếng chàng la hét không giống như từ miệng người phát ra khiến người nghe phải đau xót khong6 nỡ để lọt vào tai .
Tưởng Uý Dân sa lệ hỏi :
- Anh Phong huynh ! Sao Anh Phong huynh lại hành động tàn tệ đến thế ?
Từ Anh Phong ngẩng đầu trông lên trời mặt hắn co rúm lại không nói nửa lời . Từ Văn đột nhiên đứng phắt dậy cắm đầu loạng choạng chạy đi ..
Tưởng Uý Dân lạng người ra chặn lão xúc động quá nói không nên lời :
- Từ Văn ! Ngươi .. không thể .. bỏ đi được . Bọn Thượng Quan Hoành liệu có buông tha y không ?
Từ Văn khóc không ra lời hỏi lại :
- Thế thúc ! Tiểu điệt .. phải làm gì ?
Tưởng Uý Dân nói :
- Trước mắt ngươi là sự thật . Ngươi hãy giải quyết vấn đề của ngươi trước đi rồi sẽ bàn tới chuyện khác .
Từ Văn ấp úng :
- Nhưng .. Tiểu điệt giải quyết làm sao ?.. Trừ cái chết ..
- Ngươi không thể nói điên khùng thế được .
Mấy chục bóng người từ bên kia chạy đột nhiên có tiếng la :
- Từ Anh Phong ! Hắn là Từ Anh Phong .
Tưởng Uý Dân kéo Từ Văn lại trước mặt Từ Anh Phong , bỗng Thượng Quan Hoành bật tràng cười rộ :
- Từ Anh Phong ! Thật không ai ngờ lại là ngươi ! Đây là ý trời ! Ha ,

ha ...
Một bóng người vọt về phía Từ Anh Phong không nghĩ ngợi gì phóng chưởng đánh luôn , bóng người liền bị hất ngược lại mụ chính là Không Cốc Lan Tô Viên . Từ Văn vội chạy ra chắn trước mặt phụ thân , sắc mặt chàng lợt lạt không còn chút huyết sắc ánh mắt chàng chẳng khác kẻ điên khùng .
Thượng Quan Hoành lớn tiếng quát :
- Từ Văn ! Ngươi còn hộ vệ cho hắn ư ?
Từ Văn máy môi một lúc rồi mới nói lời :
- Các vị muốn động thủ thì hãy giết tại hạ trước đi .
Bầu không khí tưởng chừng ngưng kết lại khiến người ta phải nghẹt thở .
Không Cốc Lan Tô Viên lớn tiếng quát :
- Từ Văn ! Ngươi mà hộ vệ cho hắn thì hãy giết hết người trong trường đi đã .
Từ Văn trong lòng đau khổ không biết nói sao , mối tình phụ tử khiến chàng không thể thõng tay đứng nhìn . Nhưng phụ thân chàng là công địch của võ lâm , ngoài ra y còn là tên bạn đồ mà Từ Văn là người chấp pháp .
Chàng không dám nghĩ thêm nữa .
Từ Văn ngó Không Cốc Lan Tô Viên , nguyên mụ là đại phu nhân của phụ thân chàng . Chàng thấy mặt mụ cực kỳ đau khổ và phẫn nộ nên không biết đáp thế nào . Chàng chỉ còn có con đường duy nhất là cả hai cha con đều chết về tay mọi người , vì kẻ làm con không thể giết cha mà phụ thân chàng chết cũng chưa đủ đền tội .
Giữa lúc ấy một gã áo đen chạy tới trước mặt Thượng Quan Hoành thi lễ nói :
- Bẩm Hội chủ ! Thôi chưởng lệnh , Nguỵ hộ pháp cùng ba vị nữa ..
Thượng Quan Hoành hỏi ngay :
- Các vị đã làm sao ?
Gã áo đen đáp :
- Các vị đã bị chết trong hang núi .
Không Cốc Lan Tô Viên rú lên tiếng rất thê thảm :
- Hán Văn đã chết rồi ư ?
Vân Trung Tiên Tử vội đỡ lấy vai mụ nói :
- Xin phu nhân bớt nỗi bi ai thuận theo biến cố .
Không Cốc Lan Tô Viên lảo đảo người đi hai cái rồi bật lên tiếng cười rộ , tiếng cười so với tiếng khóc còn thê thảm hơn .
Từ Văn chịu không nổi những cái đau đớn vô hình hành hạ chàng .
Chàng lớn tiếng nói :

- Các vị hãy động thủ đi !
Không Cốc Lan Tô Viên dẫy dụa thoát khỏi bàn tay Vân Trung Tiên Tử tiến lại gần lớn tiếng quát :
- Từ Văn ! Tránh ra !
Từ Văn nghiến răng đáp :
- Không được ! Tiền bối cứ hạ thủ đi .
- Nhưng ta không muốn giết ngươi ...
Từ Văn đáp :
- Nếu thế thì không được !
Mụ thét lên :
- Coi chưởng đây .
Binh một tiếng . Từ Văn bị hất ra ngoài hơn trượng miệng vọt máu ra như tên bắn . Chàng không sao chống đỡ được và cũng không vận công hộ vệ cho mình .
Mọi người trong trường đều biết rõ Từ Văn muốn tìm cái chết .
Không Cốc Lan đứng thộn mặt ra , nhưng mụ oán độc vô cùng không giết Từ Anh Phong là không xong .
Từ Anh Phong đã không tự tử được mà thương thế cực kỳ trầm trọng , hắn tự biết không còn cách nào trốn thoát được công đạo bèn nhắm mắt lại .
Thượng Quan Hoành trầm giọng quát :
- Từ Văn ! Hay hơn hết là các hạ hãy lui ra khỏi chốn này .
Từ Văn lạng người đi một cái trở về chốn cũ miệng chàng đáp :
- Không được !
Không Cốc Lan Tô Viên đột nhiên cất giọng bi ai hỏi :
- Nguỵ hộ pháp còn thanh kiếm đâu ?
Một tên võ sĩ áo đen lập tức đưa thanh trường kiếm có cả vỏ nói :
- Thưa kiếm đây !
Không Cốc Lan Tô Viên rút trường kiếm liệng vỏ đi rung cổ tay toan ...
Bất thình lình một bóng người áo đen thân hình mảnh dẻ chạy vào không trường hiển nhiên là một thiếu phụ nạ dòng . Cặp lông mày nhăn rút lại tỏ vẻ rất buồn rầu , sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc .
Từ Văn cất tiếng bi ai hô lên :
- Má má !
Chàng quỳ ngay xuống rồi nức nở khóc .
Người đàn bà áo đen này chính là Lam Ngọc Trân nhị phu nhân của Từ Anh Phong , mẫu thân của Từ Văn .
Lam Ngọc Trân nước mắt chảy quanh xoa đầu Từ Văn nói :

- Hài tử ! Đừng khóc nữa ! Đứng dậy đi !
Từ Văn trong lúc nhất thời không làm sao thu được những mối bi phẫn nó làm cho chàng tan nát ruột gan , vẫn nức nở khóc hoài .
Lam Ngọc Trân tay cầm một cái túi gấm nhỏ buồn rầu nói :
- Phật Tâm đây ! Vị nào thu hồi đi ?
Đỗ Như Lan tiến lại niệm Phật hiệu nói :
- Xin trao lại cho bần ni .
Bà đón lấy cái túi gấm rồi lùi ra bên .
Lam Ngọc Trân ngó Từ Anh Phong nhắm mắt ngồi dưới đất nói :
- Anh Phong ! Việc đã đến thế này tiện thiếp xin nói rõ .
Từ Anh Phong mở mắt ra hung quang lấp loáng nhưng hắn cúi đầu xuống ngay , thừ người ra nói :
- Được rồi ! Ngươi muốn nói gì thì nói .
Lam Ngọc Trân đưa tay dắt Từ Văn cất giọng buồn thảm nói :
- Từ Văn ! Ngươi hãy đứng dậy nghe ta thuật chuyện .
Từ Văn lau nước mắt đứng lên toàn thân chàng vẫn run lẩy bẩy không ngớt .
Thống Thiền hoà thượng nhìn Lam Ngọc Trân chắp tay nói :
- Nhị phu nhân ! Bần tăng là Chu Đại Niên người đứng đầu Thất Tinh Bát tướng ngày trước đây .
Lam Ngọc Trân đáp :
- Bản nhân biết rồi !
Từ Văn lại cất giọng thê lương gọi :
- Má má !
Lam Ngọc Trân thở dài não ruột bà đưa tay áo lên lau nước mắt rồi bà lộ vẻ cương quyết nói :
- Ta không phải là má má ngươi .
Từ Văn kinh hãi lùi lại một bước run lên nói :
- Má má bảo sao ?
Lam Ngọc Trân đảo mắt nhìn Thượng Quan Hoành rồi cất giọng run run nói :
- Từ Anh Phong không phải là phụ thân ngươi .
Từ Văn trợn mắt há miệng lùi lại thêm mấy bước hồi lâu mới ấp úng nói :
- Hài nhi còn sống không ? Hay là đang mơ mộng ..
Lam Ngọc Trân đáp :
- Hài tử ! Không phải mộng ảo gì đâu phụ thân chân chính của ngươi là vị này .
Bà vừa nói vừa giơ tay trỏ vào Thượng Quan Hoành . Thượng Quan Hoành biến đổi sắc mặt mấy lần ra chiều rất kinh ngạc đăm đăm ngó

Lam Ngọc Trân .
Từ Văn đập tay vào đầu la lên :
- Trời ơi ! Ta không chịu nổi nữa rồi , vụ này là thế nào ?...
Lam Ngọc Trân chú ý ngó Thượng Quan Hoành rồi kể tiếp :
- Thượng Quan Hoành ! Gã là con của tôn phu nhân Chúc Diệm Hoa sinh ra . Nàng sinh vào đúng dịp ba hôm trước bản nhân cũng sinh được một gái nhưng đứa nhỏ chỉ sống được hai ngày rồi chết ngay . Từ Anh Phong sợ rằng mình đã gây ra bao nhiêu thù oán nên muốn giết gã đi nhưng ta miễn cưỡng bồng gã về nuôi dưỡng hận làm con mình . Vụ này không một ai hay biết . Gã nên kêu bằng Thượng Quan Văn nhận ra rồi trở về tôn tộc đi !
Lam Ngọc Trân nói câu này khiến cho toàn trường đều kinh ngạc thật là một thiên bi sử không ai nghĩ tới .
Từ Văn hiểu ngay , chàng nghĩ thầm :
- Không trách phụ thân tìm thiên phương bách kế để giết mình té ra vì nguyên nhân này . Thật là đáng sợ ! Thật là ly kỳ ! Từ Anh Phong còn trỏ kẻ thù để mượn tay mình giết phụ thân , lòng người ác độc đến thế ư ?
Thượng Quan Hoành lại ôm lấy Từ Văn - kêu bằng Thượng Quan Văn đúng hơn - nước mắt tuôn ra như mưa hồi lâu không nói nên lới .
Thượng Quan Văn quỳ xuống , một mối bi thương lại nổi lên nhớ lại người mẹ thân sinh là Chúc Diệm Hoa đã gặp thảm cảnh . Chàng ngẩng đầu lên nhìn Từ Anh Phong bằng con mắt vô cùng oán hận .
Từ Anh Phong cũng phẫn nộ nói :
- Lam Ngọc Trân ! Ngươi ...
Lam Ngọc Trân nghiến răng quay lại Thượng Quan Văn hỏi :
- Hài tử ! Ta đã sai Hoàng Minh đưa Độc kinh cho ngươi , ngươi đã lấy lại được chưa ?
Thượng Quan Văn quay lại buồn rầu đáp :
- Hài nhi đã thu được rồi nhưng Hoàng Minh đại ca đã bỏ mạng .
Sự thự đã chứng minh :
Hoàng Minh bị bọn kiếm sĩ áo gấm đi với gã hạ sát . Kiếm sĩ áo gấm sờ vào Độc kinh mà chết . Thiếu Lâm tăng chịu lời uỷ thác của Hoàng Minh lúc lâm tử cũng trúng độc mà uổng mạng . Kết quả gây nên một trường sóng gió .
Lam Ngọc Trân lại nói :
- Hài Tử ! Còn Thiên Đài Ma Cơ đã lấy máu trong người nàng để cứu ngươi , chính mắt ta trông thấy nhưng nàng cũng đã chết rồi .
Từ Văn gật đầu . Bây giờ chàng mới nhớ ra lúc ban đầu Thiên Đài

Ma Cơ có nói đến một thiếu phụ áo đen thần bí thì người đó chính là Lam Ngọc Trân .
Lam Ngọc Trân lại nói tiếp :
- Từ Anh Phong mấy lần muốn sát hại ngươi lại không chết đáng lý y cũng thôi vì thân thể y bí mật chẳng một ai hay . Song trên đầu còn có vết sẹo không có cách nào làm mất đi được nên y với ngươi thành thế cưỡi hổ không xuống được nữa . Ta cũng lấy làm tủi nhục vì hắn nhưng mình trót đã là vợ con hắn , bây giờ ta bán rẻ hắn cũng vì đại nghĩa bỏ tình chồng vợ . Ta ..
Bà chưa dứt lời đã ngã lăn ra vì bà đã tự làm đứt kinh mạch mà chết , mọi người trong trường đều than thở một hồi .
Thượng Quan Văn băng mình lại trước Từ Anh Phong tay cầm viên Pháp hoàn lớn tiếng nói :
- Từ Anh Phong ! Tội ngươi đáng băm thây làm muôn đoạn nhưng vì môn quy vậy ngươi nuốt viên thuốc này để đền tội ác là xong .
Từ Anh Phong buông tiếng thở dài đón lấy viên Pháp hoàn bỏ vào miệng ngửa mặt lên trời rồi ngã lăn ra tắt thở chết liền .
Không Cốc Lan Tô Viên la lên một tiếng bi ai , bà cầm thanh trường trường kiếm nhảy xổ lại chặt đứt đầu Từ Anh Phong rồi hô lớn :
- Hán Văn ca ! Tiện thiếp cũng đi theo đây .
Mụ xoay kiếm lại đâm cổ tự vẫn , động tác của mụ rất đột ngột mọi người nhảy lại để cứu thì không kịp nữa .
Vân Trung Tiên Tử cất bước tiến lại . Thượng Quan Hoành dắt tay Thượng Quan Văn tới bảo chàng :
- Hài tử ! Đây là hậu mẫu ngươi , ngày trước y đã gặp được Bạch Thạch Thần Ni luyện thành tuyệt nghệ sau y cùng ta kết hôn sinh ra muội muội của ngươi là Tử Vi ..
Thượng Quan Văn hỏi :
- Ồ ! Muội muội đâu rồi ?
Thượng Quan Hoành đáp :
- Hỡi ơi ! Số phận của y thật khổ não bây giờ ở trong núi nuôi dưỡng đứa hài nhi do tội ác sinh ra .
Thượng Quan Văn nét mặt cũng rầu rầu . Ban đầu chàng say mê thiếu nữ áo hồng đến điên đảo thần hồn ngờ đâu nàng lại là đứa em khác mẹ với chàng .
Tưởng Uý Dân đột nhiên kéo tay Thượng Quan Hoành nói nhỏ hồi lâu .
Thượng Quan Hoành kêu Thượng Quan Văn đến hỏi :
- Hài nhi ! Ngươi đối với Minh Châu cô nương thế nào ?
Thiên Đài Ma Cơ chết rồi Thượng Quan Văn chẳng còn gì để nói

nữa , chàng đáp :
- Vụ này xin gia gia tác chủ .
Thượng Quan Hoành nhìn Tưởng Uý Dân nói :
- Hay lắm ! Vậy là quyết định xong rồi . Một tháng sau cha con tại hạ sẽ đến quý phủ cầu thân .
Tưởng Uý Dân cười ha hả nói :
- Vậy thì tại hạ xin cáo từ về trước .
Tưởng Uý Dân dắt Tưởng Minh Châu vái chào mọi người rồi trở gót đi ngay .
Thượng Quan Văn nghi ngờ hỏi :
- Đường thông đạo vào hang bị bít kín rồi thì làm thế nào ?
Thượng Quan Hoành đáp :
- Tưởng Uý Dân đã được Lam Ngọc Trân cho hay một nẻo đường bí mật khác .
Thượng Quan Văn mừng rỡ nói :
- Hay lắm !
Mọi người thu dọn chiến trường xong thì đã giờ Mùi .
Đoàn người ôm mối bi thương trầm trọng theo đường bí mật ra khỏi hang núi .

HẾT

Truyện này được các bạn bên việt kiếm đăng lần đầu tiên và được các bạn MinhPhan và Trungletan đánh máy hoàn tất. Xin chân thành cám ơn các bạn

---

Nguồn: TrungLeTran
Người đăng: Thành Viên VNthuquan